ibs@crostuff.net

GEORGE R.R. MARTIN
Gozba vrana
Knjiga četvrta ciklusa
Pjesma Leda i Vatre

Za Stephena Bouchera čarobnjaka Windowsa, zmaja DOS-a
bez kojeg bi ova knjiga bila napisana drvenim bojicama

Prolog

Zmajevi", reče Mollander. Zgrabio je uvelu jabuku s tla i prebacivao je iz ruke u ruku.
"Baci jabuku", ponuka ga Alleras Sfinga. Izvukao je strijelu iz tobolca i zataknuo je za tetivu luka.
"Rado bih vidio zmaja." Roone je bio najmlađi među njima, punašan dečko kojeg su dvije godine dijelile od punoljetnosti. "Baš bih ih rado vidio."
A ja bih rado spavao u Roseynu naručju, pomisli Pate. Nemirno se promeškoljio na klupi. Do sutra bi djevojka mogla biti njegova. Odvest ću je daleko od Starigrada, preko uskog mora do kojeg od Slobodnih gradova. Tamo nije bilo meštara, nikog tko bi ga optužio.
Mogao je čuti Emmin smijeh kako dopire kroz zatvorene kapke prozora iznad njih, pomiješan s dubljim glasom muškarca kojeg je zabavljala. Bila je najstarija među sluškinjama Pera i vođa, u najmanju ruku četrdesetogodišnjakinja, ali još ljupka na mesnat način. Rosey je bila njezina kći, petnaestogodišnjakinja i netom procvala. Emma je izjavila da će Rosevno djevičanstvo koštati jedan zlatni zmaj. Pate je uštedio devet srebrnih jelenjaka i vrč bakrenih zvijezda i penija, premda mu od toga nije bilo koristi. Imao bi više izgleda da izlegne pravog zmaja nego da uštedi dovoljno novca za jednog zlatnog.
"Prekasno si se rodio za zmajeve, momče", reče akolit Armen Rooneu. Armen je nosio kožni remen oko vrata, na kojem bijahu nanizane karike od kositra, lima, olova i bakra, i poput većine akolita smatrao je da su novacima iz ramena rastu repe umjesto glava. "Posljednji je uginuo za vladavine kralja Aegona Trećeg."
"Posljednji zmaj u Zapadnim zemljama", ustrajao je Mollander.
"Baci jabuku", ponovno ga ponuka Alleras. Bio je naočit mladić, njihova Sfinga. Sve su sluškinje ludovale za njim. Čak bi ga i Rosey ponekad dodirnula po ruci kad bi mu donijela vina, a Pate je morao stiskati zube i pretvarati se da ne primjećuje.
"Posljednji zmaj u Zapadnim zemljama bio je posljednji zmaj", upornoće Armen. "To je dobro poznato."
"Jabuku", reče Alleras. "Ukoliko je ne kaniš pojesti." "Evo ti." Vukući svoju hromu nogu, Mollander izvede kratak skok, zavrti se i postrance zavitla jabuku u magle koje su visjele iznad Medovine. Da nije bilo te njegove noge, bio bi vitez poput svoga oca. Imao je snage za to u tim mišićavim rukama i širokim ramenima. Daleko je i brzo letjela jabuka...
... ali ne tako brzo kao strijela koja je zviznula za njom, gotovo metar duga šipka od zlatnog drva ukrašena grimiznim perjem. Pate nije vidio kad je strijela sustigla jabuku, ali je čuo. Mek hrskaj odjeknuo je preko rijeke, praćen pljuskom vode.
Mollander zazviždi. "Izvadio si joj jezgru. Slasno." M upola tako slasno kao Rosey. Pate je obožavao njezine oči boje lješnjaka i propupale grudi, i način na koji se smiješila svaki put kad bi ga vidjela. Obožavao je jamice na njezinim obrazima. Ponekad je posluživala bosonoga, kako bi osjetila travu pod stopalima. I to je obožavao. Obožavao je njezin čist, svjež miris, način na koji joj se kosa uvijala iza ušiju. Obožavao ječak njezine nožne prste. Jedne noći dopustila mu je da joj masira stopala i igra se s njima, a on je za svaki prst ući izmislio priču kako bi je nasmijao.
Možda bi mu bilo bolje da ostane na ovoj obali uskog mora. Mogao bi kupiti magarca novcem koji je uštedio, a on i Rosey izmjenjivali bi se jašući na njemu dok budu lutali Zapadnim zemljama. Ebrose ga možda nije smatrao dostojnim srebrne karike, ali Pate je znao kako se namješta kost i pijavicama liječi groznica. Puk bi bio zahvalan na njegovoj pomoći.
Ako bi naučio šišati kosu i brijati brade, mogao bi čak postati brijač. To bi bilo dovoljno, kazao je u sebi, dokle god bih imao Rosey. Rosey je bila sve što je želio na svijetu.

Nije oduvijek bilo tako. Nekoć je sanjao da postane meštar u dvorcu, u službi nekog darežljivog kneza koji bi ga cijenio zbog njegove mudrosti i darovao mu lijepog bijelog konja u zahvalnost za njegovu službu. Kako bi s visoka jahao, kako plemenito, smiješeći se niskom puku dok bi ih mimoilazio na putu...
Jedne noći u zajedničkoj prostoriji Pera i vrča, nakon drugog vrča vraški jake jabukovače, Pate se hvalio kako neće uvijek biti novak. "Istina", doviknuo je Lijeni Leo. "Bićeš bivši novak koji čuva svinje."
Strusio je talog iz svog vrča. Bakljama osvijetljena terasa Pera i vrča bila je otok svjetla u moru jutarnje magle. Niz rijeku, daleki krieš Visoke kule plutao je na noćnoj vlazi poput mutnog narančastog mjeseca, ali svjetlost mu nije mnogo razvedrila duh.
Alkemičar je dosad već trebao doći. Je li sve to bila samo okrutna šala ili sečovjeku nešto dogodilo? Ne bi bilo prvi put da je sreća izigrala Patea. Nekoć se smatrao sretnikom stoje bio izabran da pomogne starom arhimeštru Walgraveu s gavranima, i ne sanjajući da će nedugo zatim jednako tako posluživatičovjeku hranu, mesti njegove odaje i odijevati ga svakog jutra. Svi su govorili da je Walgrave zaboravio više toga o nauci o gavranima nego stoje većina meštara ikad znala, pa je Pate pretpostavljao da je karika od crnog željeza bila najmanječemu se mogao nadati, da bi na kraju ipak otkrio kako mu je Walgrave nije mogao dati.
Starac je ostao arhimeštar samo iz samilosti. Premda je nekoć bio slavni meštar, sada su mu halječesto skrivale uprljano donje rublje, a prije pola godine neki su ga akoliti zatekli kako plače u Knjižnici, jer se nije znao vratiti u svoje odaje. Meštar Gormon sjedio je pod željeznom maskom na Walgraveovu mjestu, onaj isti Gormon koji je jednom optužio Patea za krađu.
Na drvetu jabuke pokraj vode počeo je pjevati slavuj. Bijaše to sladak zvuk, dobrodošao odmor od grubih krikova i beskrajnog graktanja gavranova o kojima se cijeli dan brinuo. Bijeli gavranovi znali su njegovo ime, i mrmljali bi ga između sebe kad god bi ga spazili, "Pate, Pate, Pate", sve dok nije poželio vrisnuti.
Velike bijele ptice bile su ponos arhimeštra Walgravea. Želio je da ga pojedu kad umre, a Pate je pomalo naslućivao da su namjeravale pojesti i njega.
Možda je razlog bila vraški jaka jabukovača - nije došao ovamo da pije, no Alleras je plaćao da proslavi svoju bakrenu kariku, a grižnja savjesti budila mu je žeđ - ali zvučalo je gotovo kao da slavuj cvrkuće zlato za željezo, zlato za željezo, zlato za željezo. To je bilo izuzetnočudno, jer je stranac rekao upravo to one noći kad ih je Rosey upoznala. "Tko si ti?" upitao ga je Pate, a čovjek je odgovorio: "Alkemičar. Mogu promijeniti željezo u zlato." A tada mu se novčić našao u ruci, plešući po zglobovima njegovih prstiju, a meko se žuto zlato sjajilo na svjetlu svijeće. Na jednoj se strani nalazio troglavi zmaj, a na drugoj glava nekog mrtvog kralja. Zlato za željezo, sjetio se Pate, nećeš proći bolje od toga. Želiš lije? Voliš li je? "Nisam lopov", rekao je čovjeku koji se nazivao alkemičarom. "Novak sam Citadele." Alkemičar je pognuo glavu i rekao: "Ako se predomisliš, vratit ću se ovamo za tri dana, sa svojim zmajem."
Tri su dana prošla. Pate se vratio u Pero i vrč, i dalje nesiguran kao što je i bio, ali umjesto alkemičara zatekao je Mollandera, Armena i Sfingu, s Rooneom u pratnji. Pobudio bi sumnju da im se nije pridružio.
Pero i vrč nikad se nisu zatvarali. Šest stotina godina stajali su na svom otoku na Medovini, i nijednom nisu zatvorili vrata gostima. Iako se visoka drvena zgrada naginjala prema jugu kao što su se novaci ponekad naginjali prema vrču, Pate je predosjećao da će krčma stajati uspravno još nekih šest stotina godina, prodajući vino, pivo i vraški jaku jabukovaču riječkim brodarima i moreplovcima, kovačima i pjevačima, svećenicima i prinčevima, te novacima i akolitima Citadele.
"Starigrad nije cijeli svijet", izjavi Mollander, pretjerano glasno. Bio je sin viteza, i pijan da pijaniji nije mogao biti. Otkad su mu donijeli vijest o očevoj smrti na Crnovodi, opijao se gotovo svake noći. Čak i u Starigradu, udaljenom od borbi i sigurnom iza svojih zidina, Rat petorice kraljeva dotakao je sve... iako je arhimeštar Benedict uporno tvrdio kako to nije bio rat petorice kraljeva, zato što su Renh/ja Baratheona ubili prije nego što se Balon Greyjoy okrunio.
"Moj je otac uvijek govorio da je svijet veći od bilo kojeg kneževskog zamka", nastavi Mollander. "Zmajevi su tek djelić onoga što čovjek može pronaći u Qarthu, Asshaiju i Yi Tiju. Mornarske priče..."
"... su priče koje pripovijedaju mornari", prekine ga Armen. "Mornari, dragi moj Mollander. Vrati se na dokove, i kladim se daćeš pronaći mornare koji će ti pričati o sirenama s kojima su spavali, ili o tome kako su proveli godinu dana u želucu ribe."
"Kako znaš da nisu?" Mollander je gazio kroz travu, tražeći jabuke. "Trebao bi se sam zateći u želucu da bi se mogao zakleti da lažu. Jedan mornar s pričom, da, čovjek bi se tomu mogao nasmijati, ali kad veslači s četiriju različitih brodova ispričaju istu priču na četirima različitim jezicima..."
"Priče nisu iste", ustraje Armen. "Zmajevi u Asshaiju, zmajevi u Qar-thu, zmajevi u Meereenu, dothrakijski zmajevi, zmajevi koji oslobađaju robove... svaka se pripovijest razlikuje od prethodne."

"Samo u pojedinostima." Mollander je postajao jogunastiji kad je pio, čak i trijezan bio je tvrdoglav. "Svi govore o zmajevima, i prelijepoj mladoj kraljici."
Jedini zmaj za kojeg je Pate mario bio je načinjen od žutog zlata. Pitao se što se dogodilo alkemičaru. Treći dan. Rekao je da će biti tu.
"Imaš još jednu jabuku pokraj noge," reče Alleras Mollanderu, "a ja imam još dvije strijele u tobolcu."
"Jebe mi se za tvoj tobolac." Mollander pokupi opalo voće. "Ova je crvljiva", potuži se, ali je svejedno zavitla. Strijela je pogodila jabuku kad je počela padati i glatko je prepolovila. Jedna je polovica sletjela na krov tornjića, otkotrljala se na niži krov, odskočila i promašila Armena za stopu. "Ako prepoloviš crva, dobiješ dva crva", obavijesti ih akolit.
"Da je barem tako s jabukama, nitko nikad ne bi bio gladan", reče Alleras uz jedan od svojih blagih osmijeha. Sfinga se uvijek smješkao, kao da je znao neku tajnu šalu. To mu je davalo zlokoban izgled koji se lijepo slagao s njegovom šiljastom bradom, šiljastom linijom kose načelu i gustim sagom kratko podrezanih kao ugljen crnih kovrča.
Alleras će postati meštar. Bio je u Citadeli samo godinu dana, a već je iskovao tri karike svog meštrovskog lanca. Armen ih je mogao imati više, ali za svaki mu je trebala godina dana da ga zaradi. Ipak, i od njega će biti meštar. Roone i Mollander ostali su novaci ružičastih vratova, ali Roone je bio vrlo mlad, a Mollanderu je pijenje bilo draže od čitanja.
Pate, međutim...
Bio je pet godina u Citadeli, stigavši kad mu nije bilo više od trinaest, ali vrat mu je ostao ružičast kao što je bio prvog dana kad je stigao sa zapada. Dvaput je vjerovao da je bio spreman. Prvi put je stupio pred arhimeštra Vaelh/na da pokaže svoje znanje o nebesima. Umjesto toga naučio je kako je Kvasina Vaellvn zaradio svoje ime. Pateu su trebale dvije godine da skupi hrabrost kako bi ponovno pokušao. Ovaj put podvrgnuo se dobroćudnom starom arhimeštru Ebroseu, poznatom po svom tihom glasu i nježnim rukama, ali Ebroseovi uzdasi nekako su se pokazali jednako bolnima kao i Vaellvnove zajedljive primjedbe.
"Još jedna, zadnja jabuka", obeća Alleras, "pa ću vam reći što mi se čini od tih zmajeva."
"Što ti znaš, a ja ne znam?" progunda Mollander. Opazio je jabuku na grani, poskočio, ubrao je i zavitlao. Alleras nategne tetivu luka do uha, okrećući se graciozno kako bi slijedio leteću metu. Odapeo je strijelu upravo kad je jabuka počela padati.
"Uvijek promašiš zadnji hitac", reče Roone. Jabuka pljusne u rijeku, netaknuta. "Vidiš?" reče Roone.
"Dan kad ih sve pogodiš, dan je kad prestaješ napredovati." Alleras popusti tetivu luka i smjesti ga u njegov kožni tok. Luk bijaše izrezbaren od zlatosrca, rijetkog i legendarnog drva s Ljetnog otočja. Pate ga je jednom pokušao saviti, i nije uspio. Sfinga djeluje krhko, ali u onim tankim rukama ima snage, pomislio je dok je Alleras prebacivao nogu preko klupe i posezao za svojim kaležom vina. "Zmaj ima tri glave", izjavio je na mekom otegnutom dornskom naglasku.
"Je li to zagonetka?" htio je znati Roone. "Sfinge u pričama uvijek govore u zagonetkama."
"Nije zagonetka." Alleras gucne svoje vino. Ostali su obilno pili iz vreva vraški jake jabukovače po kojoj su Pero i vrč bili slavni, ali njemu su milija bila neobična, slatka vina iz njegove matične zemlje. Čak ni u Starigradu takva vina nisu bila jeftina.
Lijeni je Leo prozvao Allerasa "Sfingom". Sfinge su bile dijelom jedno, dijelom nešto drugo: lice čovjeka, tijelo lava, krila sokola. Alleras je bio upravo takav: otac mu je bio Dornijac, majka tamnoputa stanovnica Ljetnog otočja. Njegova je koža bila tamna poput tikovine. A poput zelenih mramornih sfingi koje su stajale s obiju strana glavnih dveri Citadele, Alleras je imao oči boje oniksa.
"Nijedan zmaj nikad nije imao tri glave osim na štitovima i zastavama", čvrsto će akolit Armen. "To je bio heraldički simbol, ništa više. Štoviše, svi su Targarvjeni mrtvi."
"Nisu svi", reče Alleras. "Prosjački kralj imao je sestru." "Mislio sam da su joj razbili glavu o zid", izusti Roone. "Ne", reče Alleras. "Najmlađi sin princa Rheagara, Aegon, je taj kojem su junaci lannisterskog Lava tresnuli glavom o zid. Ovdje govorimo o Rhaegarovoj sestri, rođenoj na Zmajevu kamenu prije njegova pada. Onoj koju zovu Daenervs."
"U oluji rođena. Sad je se sjećam." Mollander visoko podigne svoj vrč, prolijevajući preostalu jabukovaču. "U njezino zdravlje!" Progutao je, tresnuo praznim vrčem o stol, podrignuo, te obrisao usta zapešćem. "Gdje je Rosey? Naša zakonita kraljica zaslužuje još jednu rundu jabukovače, zar ne?"
Akolit Armen djelovao je usplahireno. "Snizi glas, budalo. Ne bi se smio ni šaliti o takvim stvarima. Nikad ne znaš tko te sluša. Pauk posvuda ima uši."
"Ah, nemoj se upiškit u gaće, Armen. Samo sam predlagao piće, ne pobunu."

Pate začu hihot. Tih, vragolasti glas oglasi se iza njih. "Uvijek sam znao da si izdajnik, Skočižabo." Lijeni je Leo lijeno stajao u podnožju starog drvenog mosta, odjeven u saten sa zelenim i zlatnim prugama, s crnim svilenim poluplaštem prikopčanim o rame jantarnom ružom. Vino koje mu je pokapalo po prsima bilo je robusno crveno, sudeći prema boji mrlja. Uvojak njegove pepeljasto-plave kose padao mu je preko oka. Mollander se nakostriješio kad ga je ugledao. "Jebeš to. Gubi se. Ovdje nisi dobrodošao." Alleras mu metne ruku na rame da ga umiri, dok se Armen namrštio. "Leo. Moj gosparu. Mislio sam da si prikovan za Citadelu još..."
"... tri dana." Lijeni Leo slegne ramenima. "Perestan veli daje sviječetrdeset tisuća godina star. Mollos kaže da je petsto tisuća. Što su tri dana, pitam ja vas?" Iako je na terasi bilo desetak praznih stolova, Leo sjedne za njihov. "Kupi mi kalež sjenčkog zlatnog, Skočižabo, i možda neću obavijestiti svojega oca o tvojoj zdravici. Pločice su me iznevjerile u igri na sreću, a posljednjeg sam jelenjaka potrošio na večeru. Odojče u umaku od šljiva, punjeno lješnjacima i bijelim tartufima. Čovjek mora jesti. Što ste vi, momci, jeli?"
"Ovčetinu", promrmlja Mollander. Nije zvučao nimalo sretno zbog toga. "Podijelili smo kuhani ovčji but."
"Siguran sam da vas je zasitio." Leo se obrati Allerasu. "Plemićki sin trebao bi biti široke ruke, Sfingo. Koliko sam shvatio, zaradio si svoju bakrenu kariku. Nazdravit ću tomu."
Alleras mu uzvrati osmijeh. 'Častim samo prijatelje. A nisam plemićki sin, to sam ti već rekao. Majka mi je bila trgovkinja."
Leove su oči bile boje lješnjaka, sjajne od vina i zlobe. "Majka ti je bila majmunica s Ljetnog otočja. Dornijci bi ševili bilo što s rupom između nogu. Bez uvrede. Možda si smeđ kao orah, ali barem se kupaš. Za razliku od našeg pjegavog svinjara." Mahnuo je rukom prema Pateu.
Ako ga odalamim po gubici svojim vrčem, mogao bih mu izbiti pola zubi, pomisli Pate. Pjegavi svinjar Pate bio je junak tisuću prostačkih
pričica: dobroćudni, praznoglavi klipan koji je uvijek uspijevao pobijediti debele vlastelićiće, bahate vitezove i napuhane septone koji bi ga napali. Njegova bi glupost na kraju ispala neka vrsta sirove lukavosti; priče bi uvijek završile s Pjegavim Pateom na kneževskom visokom tronu ili u postelji s djevojkom kakva viteza. Ali to su bile priče. U stvarnom svijetu svinjari nisu tako dobro prolazili. Pate je ponekad pomišljao da ga je majka sigurno mrzila kad ga je tako nazvala.
Alleras se više nije smiješio. "Isprčat ćeš se."
"Zar hoću?" reče Leo. "Kako mogu, kad mije grlo tako suho..."
"Sramotiš svoju Kuću svakom riječju koju si izrekao", reče mu Alleras. "Sramotiš Citadelu time što si jedan od nas."
"Znam. Zato mi kupi malo vina, da mogu utopiti svoju sramotu."
Mollander izusti: "Iščupao bih ti jezik iz korijena."
"Zbilja? Kako bih ti onda mogao pričati o zmajevima?" Leo ponovno
slegne ramenima. "Mješanac ima pravo. Kći Ludog kralja je živa, a sebi
je izlegla tri zmaja."
"Tri?" zapanjeno upita Roone.
Leo mu potapša ruku. "Više od dva i manje od četiri. Ne bih još pokušavao zaraditi zlatnu kariku da sam na tvom mjestu." "Pusti ga na miru", upozori Mollander.
"Kakva viteški nastrojena Skočižaba. Kako želiš. Svaki čovjek sa svakog broda koji je plovio unutar stotinu liga od Qartha govori o tim zmajevima. Nekolicina će vam čak reći da su ih vidjeli. Mag im je sklon vjerovati."
Armen napući usnice od negodovanja. "Marwyn nije pri pameti. Arhimeštar Perestan prvi bi ti to rekao."
"I arhimeštar Ryam to tvrdi", reče Roone.
Leo zijevne. "More je mokro, sunce je toplo, a menažerija mrzi mastifa."
Ima podrugljivo ime za svakoga, pomisli Pate, ali nije mogao poreći da je Marwyn više nalikovao mastifu nego meštru. Kao da te želi ugristi. Mag nije bio poput ostalih meštara. Ljudi su govorili da se družio s kurvama i lutajućim čarobnjacima, razgovarao s dlakavim Ibbenežanima i kao ugljen crnim stanovnicima Ljetnog otočja na njihovim jezicima, te prinosio žrtve čudnim bogovima u malim mornarskim hramovima dolje kraj pristaništa. Ljudi su pričali da su ga vidjeli u podzemnom gradu, u štakorskim jazbinama i crnim kuplerajima, kako se druži s glumcima, pjevačima, najamnim mačevaocima, čak i prosjacima. Neki su čak šaputali da je jednom ubio čovjeka golim šakama.
Kad se Marwyn vratio u Starigrad, nakon što je proveo osam godina na istoku ucrtavajući zemljovide dalekih zemalja, tražeći izgubljene knjige i učeći s vješcima i utjerivačima duhova, Kvasina Vaelh/n ga je prozvao

"Mag Marwyn". Ime se uskoro proširilo cijelim Starigradom, na Vaellvnovu neizmjernu srdžbu. "Prepustite čarolije i molitve svećenicima i septonima i okrenite se učenju istina u koje se ljudi mogu pouzdati", jednom je arhimeštar Ryam posavjetovao Patea, ali Rvamovi prsten, štap i maska bijahu od žutog zlata, a meštrovski lanac nije imao nijednu kariku od valvrijskog srebra.
Armen pogleda niz nos u Lijenog Lea. Imao je savršen nos za to, duguljast, tanak i zašiljen. "Arhimeštar Marwyn vjeruje u mnoge osebujne stvari," reče, "ali ne posjeduje više dokaza za postojanje zmajeva od Mollandera. To su samo mornarske priče."
"Griješiš", reče Leo. "U Magovim odajama gori staklena svijeća."
Muk se spusti na bakljama osvijetljenu terasu. Armen uzdahne i odmahne glavom. Mollander se stane smijati. Sfinga je proučavao Lea svojim krupnim crnim očima. Roone je djelovao izgubljeno.
Pate je znao za staklene svijeće, iako nijednu nikad nije vidio da gori. Bile su najlošije čuvana tajna Citadele. Govorilo se da su ih donijeli u Starigrad iz Vah/rije tisuću godina prije Propasti. Čuo je da ih je bilo četiri; jedna je bila zelena, a tri crne, i sve su bile visoke i zavojite.
"Što su staklene svijeće?" upita Roone.
Akolit Armen pročisti grlo. "Noć prije nego što akolit položi zakletvu, mora stajati na straži u podrumu. Nije mu dopušten nikakav fenjer, baklja, svjetiljka ni voštanica... samo svijeća od opsidijana. Mora provesti noć u tami, ukoliko ne uspije upaliti tu svijeću. Neki pokušaju. Glupi i tvrdoglavi, oni koji su proučavali te takozvane više tajne. Često porezu prste, jer se govori da su bridovi svijeće oštri poput britve. Tada, krvavih ruku, moraju čekati zoru, mozgajući o svom neuspjehu. Mudriji ljudi jednostavno zaspu, ili provedu noć u molitvi, ali svake godine uvijek ih ima nekoliko koji moraju pokušati."
"Da." Pate je čuo iste priče. "Ali od kakve je koristi svijeća koja ne daje svjetla?"
"To je lekcija," reče Armen, "posljednja lekcija koju moramo naučiti prije nego što stavimo na sebe svoje meštrovske lance. Staklena svijeća treba predstavljati istinu i učenje, rijetke, prelijepe i krhke stvari. Načinjena je u obliku svijeće da nas podsjeti kako meštar mora širiti svjetlost gdje god služio, a oštra je da nas podsjeti kako znanje može biti opasno. Mudraci mogu postati oholi zbog svoje mudrosti, ali meštar uvijek mora ostati skroman. Staklena nas svijeća i na to podsjeća. Čak i nakon što položi zakletvu i natakne lanac te ode u službu, meštar će uvijek pomišljati na tamu svog bdijenja i sjećati se kako ništa što je pokušao nije moglo upaliti svijeću... čak ni uz znanje, neke stvari nisu moguće."
Lijeni Leo prasne u smijeh. "Nisu moguće za tebe, želiš reći. Vidio sam kako svijeća gori vlastitim očima."
"Vidio si neku svijeću kako gori, ne sumnjam", reče Armen. "Svijeću od crnog voska, možda."
"Znam što sam vidio. Svjetlo je bilo čudno i sjajno, mnogo sjajnije od bilo koje voštanice ili lojanice. Bacala je čudne sjene, a plamen nijednom nije zatreperio, čak ni kad je propuh uletio kroz otvorena vrata iza mene."
Armen prekriži ruke. "Opsidijan ne gori."
"Zmajsko staklo", reče Pate. "Puk ga zove zmajsko staklo." To se nekako činilo važnim.
"Tako je," zamišljeno će Alleras Sfinga, "a ako na svijetu opet ima zmajeva..."
"Zmajeva i mračnijih stvari", reče Leo. "Sive ovce sklopile su oči, ali mastif vidi istinu. Drevne se sile bude. Sjene se komešaju. Razdoblje čudesa i užasa uskoro će biti pred nama, razdoblje bogova i junaka." Protegnuo se, lijeno se nasmiješivši. "To vrijedi novu rundu, rekao bih."
"Dovoljno smo popili", reče Armen. "Jutro će nas zateći prije nego što mislimo, a arhimeštar Ebrose govorit će o svojstvima urina. Oni koji kane iskovati srebrnu kariku ne bi smjeli propustiti njegovo predavanje."
"Nipošto vas ne bih htio zadržavati od degustacije mokraće", reče Leo. "Osobno, draži mije okus Sjenčkog zlatnog."
"Ako moram birati između pišaline i tebe, pit ću pišalinu." Mollander ustane od stola. "Hajde, Roone."
Sfinga posegne za svojim koricama za luk. "I menije vrijeme za krevet. Očekujem da ću sanjati zmajeve i staklene svijeće."
"Svi?" Leo slegne ramenima. "Pa, ostaje mi Rosey. Možda ću probuditi našu malu slatkicu i od nje napraviti ženu."
Alleras opazi izraz na Pateovu licu. "Ako nema bakrenjak za kalež vina, ne može imati ni zmaja za djevojku."
"Da", reče Mollander. "Osim toga, samo muškarac može od djevojke napraviti ženu. Dođi s nama, Pate. Stari će se Walgrave probuditi kad sunce svane. Trebatćeš mu pomoći na zahod."
Ako se danas sjeti tko sam. Arhimeštru Walgraveu nije bilo teško razlikovati jednog gavrana od drugog, ali nije bio tako dobar s ljudima. Nekih je dana, čini se, mislio da je Pate netko zvan Cressen. "Još ne", rekao je

svojim prijateljima. "Ostatću malko." Zora nije zarudjela, ne posve. Alkemičar će možda ipak doći, a Pate je kanio biti ondje ako se to dogodi.
"Kako hoćeš", odgovori Armen. Alleras dobaci Pateu čeznutljiv pogled, a onda prebaci luk preko svog vitkog ramena te pođe za ostalima prema mostu. Mollander je bio tako pijan da je morao hodati s rukom na Rooneovu ramenu kako ne bi pao. Citadela nije bila tako daleko zračnom linijom, ali nijedan od njih nije bio gavran, a Starigrad je bio pravi labirint od grada, sve same serpentine, ispresijecane uličice i uski krivudavi prolazi. "Oprezno", čuo je Pate Armena dok ih je riječna magla sve gutala, "noć je vlažna, a kaldrma će biti skliska."
Kad su otišli, Lijeni Leo kiselo promotri Patea preko stola. "Kako žalosno. Sfinga je odmaglio sa svim svojim srebrom, ostavivši me s pjegavim svinjarom Pateom." Protegnuo se, zijevnuvši. "Kako je naša ljupka mala Rosey, molim te?"
"Spava", otresito će Pate.
"Naga, bez sumnje." Leo se naceri. "Misliš li da je zbilja vrijedna zmaja? Jednog dana pretpostavljam ću to morati otkriti."
Pate je znao da mu je pametnije na to ne odgovoriti.
Leu nije trebao odgovor. "Pretpostavljam da kad jednom ukrotim djevičjuru, cijena će joj tako pasti da će si je čak i svinjari moći priuštiti. Trebao bi mi zahvaljivati."
Trebao bih te ubiti, pomisli Pate, ali nije bio dovoljno pijan da odbaci svoj život. Leo je bio vješt s oružjem i znalo se da je bio ubojit s oštricom i bodežom kakve nose plaćenici. A ako bi ga Pate nekako ubio, i sam bi izgubio glavu. Leo je imao dva imena, dok je Pate imao samo jedno, a njegovo drugo bilo je Tyrell. Ser Moryn Tvrell, zapovjednik gradske straže Starigrada, bio je Leov otac. Mace Tvrell, knez Visovrta i guverner Juga, bio je Leov rođak. A starigradski starješina, knez Levton od Visoke kule, koji je ubrajao i "Zaštitnika Citadele" u svoje brojne titule, bio je zakleti stjegonoša kuće Tvrell. Pusti ga, reče si Pate. On te stvari govori samo da me povrijedi.
Magla se rijedila na istoku. Zora, shvati Pate. Stigla je zora, a alkemičar nije. Nije znao bi li se smijao ili plakao. Jesam li još lopov ako to vratim, a nitko nikad ne sazna? Bilo je to još jedno pitanje na koje nije imao odgovor, poput onih koje su mu jednom postavili Ebrose i Vaellyn.
Kad je ustao s klupe i osovio se na noge, vraški jaka jabukovača smjesta mu je udarila u glavu. Morao je metnuti ruku na stol da se umiri. "Pusti Rosey na miru", reče umjesto pozdrava. "Samo je pusti, inače ću te ubiti."
Leo Tvrell odmakne kosu s oka. "Ne ulazim u dvoboje sa svinjarima. Odlazi."
Pate se okrene i prijeđe terasu. Zvuk potpetica odzvanjao je po dotrajalim daskama starog mosta. U času kad je stigao na drugu stranu, istočno je nebo postalo ružičasto. Širok je svijet, rekao je u sebi. Ako kupim tog magarca, još mogu lutati cestama i sporednim putevima Sedam Kraljevina, lijećeći puk pijavicama i trijebeći im gnjide iz kose. Mogao bih se ukrcati na kakav brod, veslati, i odjedriti u Qarth preko Vrata zada da vidim te proklete zmajeve svojim očima. Ne moram se vraćati starom Walgraveu i gavranima.
Pa ipak, noge su mu nekako skrenule natrag prema Citadeli.
Kad je prva zraka sunca probila oblake na istoku, jutarnja su zvona počela ječati s Mornareve septe dolje u luci. Kneževska septa pridružila im se trenutak poslije, a potom Sedam svetišta iz svojih vrtova preko Medovine, te napokon Zvjezdana septa koja je bila sjedište Vrhovnog septona tisuću godina prije nego što se Aegon iskrcao u Kraljevu Grudobranu. Stvarali su moćnu glazbu. Iako ne tako slatku poput jednog malog slavuja.
Mogao je čuti i pjesmu, uz jecanje zvona. Svakog jutra s prvim svjetlom crveni su se svećenici okupljali da pozdrave sunce pred svojim skromnim lučkim hramom. Jer noć je tamna i puna užasa. Pate ih ječuo kako izvikuju te riječi stotinu puta, moleći svog boga R'hllora da ih izbavi iz tame. Njemu su Sedmorica bili dovoljni, ali čuo je da se Stannis Baratheon sada molio uz noćne krijesove. Čak je stavio R'hllorovo ognjeno srce na svoje barjake umjesto okrunjenog jelena. Osvoji li Željezno prijestolje, svi ćemo morati naučiti riječi pjesme crvenih svećenika, pomisli Pate, ali to nije bilo vjerojatno. Tywin Lannister razbio je Stannisa i R'hllora na Crnovodi, a uskoro će ih dokrajčiti i nataknuti glavu baratheonskog pretendenta na kolac iznad dveri Kraljeva Grudobrana.
Dok su noćne magle izgarale, Starigrad je poprimao oblik oko njega, izranjajući poput duha iz polutame praskozorja. Pate nikad nije vidio
Kraljev Grudobran, ali znao je da je to bio grad od ilovače i pletera, nepravilna hrpa blatnih ulica, slamnatih krovova i drvenih potleušica. Starigrad je bio sazdan od kamena, a sve su njegove ulice bile popločane, do

najbjednijeg prolaza. Grad nikad nije bio ljepši nego u osvit dana. Zapadno od Medovine, Cehovske vijećnice oivičivale su obalu poput niza palača. Uzvodno, kupole i kule Citadele uzdizale su se na objema stranama rijeke, povezane kamenim mostovima nakrcanim dvoranama i kućama. Nizvodno, pod crnim mramornim zidinama i zasvođenim prozorima Zvjezdane septe, vile pobožnih sjatile su se poput djece okupljene oko nogu stare udovice.
A iza, gdje je Medovina vijugala u Šaputavi zvuk, uzdizala se Visoka kula, čiji je plamen svjetionika blistao naspram zore. Tamo gdje je stajala na strmoj obali Bojnog otoka, njezina sjena presijecala je grad poput mača. Oni rođeni i odgojeni u Starigradu znali su odrediti doba dana prema mjestu gdje je ta sjena padala. Neki su tvrdili da s vrha puca pogled sve do Zida. Možda zbog toga knez Levton nije odatle silazio već više od desetljeća, odabravši radije vladati svojim gradom iz oblaka.
Mesareva kola protutnje pokraj Patea niz riječnu cestu, dok je pet praščića otraga uznemireno skvičalo. Maknuvši im se s puta, jedva je izbjegao da ga ne polije gradanka koja je ispraznila kabao pun noćnog izmeta s prozora iznad njega. Kad budem meštar u zamku, imat ću konja, pomislio je. Tada je zapeo o komad kaldrme i zapitao se koga je zavaravao. Za njega neće biti lanca, ni stolice za visokim kneževskim stolom, ni visokog bijelog konja. Provodit će dane slušajući graktanje gavrana i ribajući mrlje od govana s gaća arhimeštra Walgravea.
Klečao je na jednom koljenu, nastojeći obrisati blato sa svojih halja, kad je glas rekao: "Dobro jutro, Pate." Nad njim stajaše alkemičar. Pate ustane. "Trećeg dana... rekli ste da ćete biti u Peru i vrću."
"Bio si s prijateljima. Nisam želio smetati tvom društvu." Alkemičar je nosio putnički plašt s kukuljicom, smeđ i bezličan. Izlazeće sunce provirilo je preko krovova iza njegova ramena, pa je bilo teško razabrati lice pod njegovom kukuljicom. "Jesi li zaključio što si?"
Mora li me natjerati da to kažem? "Pretpostavljam da sam lopov." "To sam i mislio."
Najteže je bilo spustiti se na ruke i koljena i izvući sef ispod kreveta arhimeštra Walgravea. Iako je kutija bila čvrsto načinjena i optočena željezom, brava joj je bila obijena. Meštar Gormon sumnjao je na Patea, bilo tako. Walgrave je sam obio bravu nakon što je izgubio ključ koji ju je otvarao.
Unutra, Pate je pronašao kesu srebrnih jelenjaka, uvojak žute kose povezan vrpcom, naslikanu minijaturu žene koja je nalikovala na Wal-gravea (čak i do brkova), te vitešku rukavicu načinjenu od jastožastog čelika. Rukavica je pripadala princu, tvrdio je Walgrave, iako se više nije mogao sjetiti kojem. Kad ju je Pate protresao, ključ je ispao na pod.
Ako ga podignem, lopov sam, sjetio se da je pomislio. Ključ bijaše star i težak, načinjen od crnog željeza; navodno je otvarao sva vrata u Citadeli. Samo su arhimeštri posjedovali takve ključeve. Ostali su nosili svoje sa sobom ili ih sakrili na neko sigurno mjesto, ali da je Walgrave sakrio svoj, nitko ga više ne bi vidio. Pate je pograbio ključ i već bio na pola puta do vrata prije nego što se vratio da uzme i srebro. Lopov je bio lopov, ukrao malo ili mnogo. "Pate", poviknuo je za njim jedan od bijelih gavranova, "Pate, Pate, Pate."
"Imate li mog zmaja?" upitao je alkemičara. "Ako ti imaš ono što sam tražio."
"Dajte ga. Želim ga vidjeti." Pate nije namjeravao dopustiti da bude prevaren.
"Riječna cesta nije mjesto za to. Dođi."
Nije imao vremena da razmisli o tome, da odvagne svoje mogućnosti. Alkemičar se udaljavao. Pate ga je morao slijediti ili izgubiti i Rosey i zmaja, zauvijek. Slijedio ga je. Dok su hodali, zavukao je ruku u svoj rukav. Mogao je opipati ključ, siguran u skrivenom džepu koji je ondje ušio. Meštrovske su halje bile pune džepova. Znao je to otkad je bio dječak.
Morao je požuriti da održi korak s alkemičarevim koji je imao duže noge. Spustili su se niz uličicu, zašli za ugao, kroz staru Lopovsku tržnicu, duž Krparova vijenca. Napokon, čovjek skrene u drugu uličicu, užu od prve. "Ovo je dovoljno daleko", reče Pate. "Nema nikog u blizini. Obavitćemo to ovdje."
"Kako hoćeš." "Hoću svog zmaja."
"Dakako." Novčić se pojavi. Alkemičar ga prošeta preko zglobova svojih prstiju, onako kako je učinio kad ih je Rosey upoznala. Na jutarnjem svjetlu zmaj se ljeskao dok se pomicao i davao alkemičarevim prstima zlatan sjaj.
Pate mu ga zgrabi iz ruke. Zlato je bilo toplo na njegovu dlanu. Prinio ga je ustima i zagrizao onako kako je vidio da ljudi rade. Istinu rečeno, nije bio siguran kakav je okus trebalo imati zlato, ali nije želio izgledati poput budale.
"Ključ?" uljudno priupita alkemičar.
Nešto Patea natjera da oklijeva. "Želite neku knjigu?" Za neke se od starih valvrijskih svitaka u zaključanim riznicama tvrdilo da su jedini preživjeli primjerci na svijetu.

"Ono što želim tebe se ne tiče."
"Ne." Gotovo je, reče Pate u sebi. Idi. Bježi natrag u Pero i vič, probudi Rosey poljupcem i reci joj da pripada tebi. Ali ipak je odugovlačio. "Pokažite mi svoje lice."
"Kako hoćeš." Alkemičar spusti kukuljicu.
Bio je samo čovjek, a njegovo je lice bilo samo lice. Mlado lice, obično, s punašnim obrazima i sjenom brade. Na desnom mu se obrazu slabo uočavao ožiljak. Imao je kukast nos i tepih guste crne kose koja mu se čvrsto uvijala oko ušiju. To nije bilo lice koje je Pate prepoznao. "Ne poznajem vas."
"Ni ja tebe."
"Tko ste vi?"
"Stranac. Nitko. Doista."
"Oh." Pateu je ponestalo riječi. Izvadio je ključ i stavio ga na neznančev dlan, osjećajući se vrtoglavo, gotovo ošamućeno. Rosey, podsjetio se. "Onda smo završili."
Bio je na pola puta niz uličicu kad mu se kaldrma počela micati pod nogama. Kamenje je sklisko i mokro, pomislio je, ali to nije bio razlog. Mogao je osjetiti kako mu srce tuče u grudima. "Što se događa?" rekao je. Noge su mu se pretvorile u vodu. "Ne razumijem."
"Nikad i nećeš", žalosno je rekao glas.
Kaldrma je pohrlila da ga poljubi. Pate pokuša dozvati pomoć, ali i glas ga izda.
Posljednja njegova misao bila je upućena Rosey.
Prorok je utapao ljude na Velikom Wyku kad su mu došli reći da je kralj mrtav.
Jutro je bilo sumorno i hladno, a more olovno poput neba. Prva su trojica neustrašivo ponudili živote Utopljenom Bogu, ali četvrti je bio slabe vjere te se počeo opirati dok su mu pluća vrištala za zrakom. Stojeći do pojasa u plićaku, Aeron pograbi nagog dječaka za ramena i pritisne mu glavu prema dolje dok je ovaj pokušavao uhvatiti dah. "Imaj hrabrosti", reče. "Dolazimo iz mora, i u more se moramo vratiti. Otvori usta i duboko upij božji blagoslov. Ispuni pluća vodom, kako bi mogao umrijeti i ponovno se roditi. Ne vrijedi se opirati."
Ili ga dječak nije mogao čuti s glavom pod valovima, ili ga je vjera posve napustila. Počeo se ritati i lamatati tako divlje daje Aeron morao pozvati pomoć. Četvorica njegovih utopljenika dogacali su da uhvate bijednika i zadrže ga pod vodom. "Gospode Bože, koji si se utopio za nas," molio je svećenik, glasom dubokim poput mora, "neka se tvoj sluga Emmond ponovno rodi iz mora, kao i ti. Blagoslovi ga solju, blagoslovi ga kamenom, blagoslovi ga čelikom."
Napokon, bilo je svršeno. Zrak mu više nije u mjehurićima izlazio iz usta, a sva mu je snaga ostavila udove. Potrbuške u plitkom moru plutao je Emmond, blijed, hladan i spokojan.
Tada je Vlažnokosi shvatio da su se trojica konjanika pridružila njegovim utopljenicima na šljunčanoj obali. Aeron je prepoznao Sparra, starca s licem u obliku sjekire i vodenastim očima čiji je drhtavi glas bio zakon na ovom dijelu Velikog Wyka. Pratio ga je njegov sin Steffarion s još jednim mladićem čiji je tamnocrveni krznom obrubljeni plašt bio prikopčan o ramenu kićenim brošem koji je prikazivao crno-zlatni ratni rog Goodbrotherovih. Jedan od Goroldovih sinova, zaključi svećenik na prvi pogled. Trojica visokih sinova rodila su se Goodbrotherovoj supruzi u kasnim godinama, nakon tuceta kćeri, a govorilo se da ih nitko nije mogao razlikovati. Aeron Vlažnokosi nije ni pokušao. Bio to Grevdon, Gormond ili Gran, svećenik nije imao vremena za nj.
Prosiktao je otresitu zapovijed, a njegovi su utopljenici pograbili mrtvog dječaka za ruke i noge da ga iznesu iz mora. Svećenik ih je slijedio, nag izuzev pregačice od tuljanove kože koja je pokrivala njegova stegna. Naježen i mokar, došljapkao je na obalu, preko hladnog vlažnog pijeska i morem oplakivanih oblutaka. Jedan od njegovih utopljenika doda mu halju od teške kostrijeti obojanu u šarene nijanse zelene, modre i sive, boje mora i Utopljenog Boga. Aeron navuče halju i oslobodi kosu. Crna i mokra bijaše ta kosa; nijedna ju oštrica nije dotakla otkad ga je more uskrsnulo. Ogrtala mu je ramena poput poderanog, konopljastog plašta, te mu padala ispod struka. Aeron je upleo vlati morske trave u nju, i u svoju zamršenu, nepodrezanu bradu.
Njegovi utopljenici oforme krug oko mrtvog dječaka, moleći se. Norjen mu je micao rukama dok je Rus kleknuo zajahavši ga nogama, pumpajući mu pluća, ali svi su se Aeronu odmakli s puta. On je otvorio dječakove hladne usne svojim prstima i davao Emmondu poljubac života, iznova i iznova, sve dok mu more nije nahrupilo iz usta. Dječak je stao kašljati i pljuvati, a oči su mu se trepćući rastvorile, pune straha.
Još jedan se vratio. Bio je to znak milosti Utopljenog Boga, govorili su ljudi. Svaki drugi svećenik izgubio bi čovjeka s vremena na vrijeme,čak i Tarle Triput Utopljeni, kojeg su nekoć smatrali tako svetim da je bio odabran da okruni kralja. Ali nikad Aeron Greyjoy. On je bio Vlažnokosi, koji je vidio božje vodene dvore i

vratio se kako bi o tome svjedočio. "Ustani", rekao je dječaku koji je grcao dok gaje ovaj pljuskao po golim leđima. "Utopio si se i vratio k nama. Ono što je mrtvo, nikad ne može umrijeti."
"Već uskrsava." Dječak divlje zakašlje, izbacivši još vode. "Ponovno uskrsava." Svaka riječ kupovala se patnjom, ali takvo je pravilo vladalo u svijetu,čovjek se morao boriti da preživi. "Ponovno uskrsava."
Emmond se nesigurno osovi na noge. "Čvršće. I jače."
"Sada pripadaš Bogu", reče mu Aeron. Ostali se utopljenici okupiše i svaki mu udijeli udarac i poljubac kojim su mu zaželjeli dobrodošlicu u bratstvo. Jedan mu pomogne odjenuti modro-zeleno-sivu halju od kostrijeti. Drugi mu preda toljagu od naplavljenog drvlja. "Sada pripadaš moru, pa te more naoružalo", reče Aeron. "Molit ćemo se da neustrašivo vitlaš svojom toljagom, protiv svih neprijatelja našeg Boga."
Tek tada svećenik se okrenuo prema trojici jahača, koji su promatrali iz sedla. "Jeste li došli da budete utopljeni, moja gospodo?"
Sparr zakašlje. "Bio sam utopljen kao dječak," reče, "a moj se sin utopio na svoj imendan."
Aeron prezrivo frkne. Da je Steffarion Sparr predan Utopljenom Bogu malo nakon rođenja, to nije dvojio. Znao je i kako se to izvelo, brzo uranjanje u kadu morske vode koje bi jedva smočilo djetetovu glavu. Nije ni čudo što su željezni bili pokoreni, oni koji su nekoć imali vlast posvuda gdje sečuo šum valova. "To nije pravo utapanje", rekao je jahačima. "Onaj koji zaista ne umre, ne može se nadati daće uskrsnuti iz mrtvih. Zašto ste došli, ako ne da dokažete svoju vjeru?"
"Sin kneza Gorolda došao vas je potražiti, s novostima." Sparr pokaže na mladića u crvenom plastu.
Dečko nije izgledao stariji od šesnaest ljeta. "Da, a koji si ti?" zapita Aeron.
"Gormond. Gormond Goodbrother, ako je po volji mom gospodaru."
"Moramo biti po volji Utopljenom Bogu. Jesi li bio utopljen, Gor-monde Goodbrotheru?"
"Na moj imendan, Vlažnokosi. Otac me poslao da vas pronađem i dovedem vas k njemu. Mora vas vidjeti."
"Evo me. Neka knez Gorold dođe i napase oči."Aeron uzme kožnu mješinu od Rusa, svježe napunjenu vodom iz mora. Svećenik izvuče čep i uzme gutljaj.
"Moram vas odvesti u utvrdu", uporno nastavi mladi Gormond sa svojeg konja.
Boji se sjahati, da ne bi smočio čizme. "Moram obavljati božji posao." Aeron Greyjoy bio je prorok. Nije trpio da mu ništavni vlastelini naređuju kao da je rob.
"Gorold je primio pticu", reče Sparr. "Meštrovu pticu, iz Pykea", potvrdi Gormond.
Crna krila, crni glasi. "Gavrani lete preko soli i kamena. Ako me se te vijesti tiču, odmah ih izrecite."
"Vijesti koje nosimo samo su za vaše uši, Vlažnokosi", reče Sparr. "To nisu stvari o kojima bih govorio pred drugima."
"Ovi drugi moji su utopljenici, božji sluge, upravo kao ja. Pred njima nemam tajni, ni pred našim Bogom, pokraj čijeg svetoga mora stojim."
Konjanici izmijene pogled. "Reci mu", izusti Sparr, a mladić u crvenom plastu prikupi hrabrost. "Kralj je mrtav", reče, jasno i glasno. Tri male riječi, ali i samo je more zadrhtalo kad ih je izrekao.
Četiri su kralja bila u Zapadnoj zemlji, ali Aeron nije trebao pitati na kojeg se to odnosilo. Balon Greyjoy vladao je Željeznim otočjem, i nitko drugi. Kralj je mrtav. Kako je to moguće? Aeron je vidio svog najstarijeg brata prije manje od mjesec dana, kad se vratio na Željezno otočje iz haračenja po Kamenoj obali. Balonova siva kosa napola je pobijeljela dok je svećenik izbivao, a zgrbljenost njegovih ramena bila je izraženija nego kad su dugi brodovi isplovili. Ipak, sve u svemu, kralj nije izgledao bolesno.
Aeron Greyjoy je izgradio svoj život na dva moćna stupa. One tri male riječi jedan su srušile. Preostao mije samo Utopljeni Bog. Neka me učini jakim i neumornim poput mora. "Reci mi kako je umro moj brat."
"Njegova Milost je prelazila most u Pykeu, pao i razbio se o hridi pod njim."
Uporište Greyjoyevih stajalo je na odlomljenom rtu, njegove utvrde i kule izgrađene su navrh masivnih kamenih hridina koje su strše iz mora. Mostovi su povezivali Pyke; nadsvođeni mostovi od isklesanog kamena i viseći mostovi od užadi i drvenih dasaka. "Je li bjesnjela oluja kad je pao?" upita ih Aeron.
"Da," reče momče, "bjesnjela je."
"Olujni Bog ga je zbacio", objavi svećenik. Tisuće i tisuće godina more i nebo nalazili su se u ratu. Iz mora su došli željezni, i riba koja ih je hranilačak i u dubokoj zimi, ali oluje su donosile samo tugu i jad. "Moj brat Balon opet nas je učinio velikima,čime je zaradio bijes Olujnog Boga. Sada blaguje u vodenim dvorima Utopljenog Boga, a sirene mu ispunjavaju svaki prohtjev. Takoće biti i nama koji smo ostali u ovoj suhoj i zlosretnoj dolini da dovršimo njegov veliki posao." Ugurao ječep natrag u mješinu s vodom. "Razgovarat ću s tvojim plemenitim ocem. Koliko smo daleko od Maljoroga?" "Šest milja. Možete jahati iza mene."
"Jedan jaše brže od dvojice. Daj mi konja, a Utopljenićete te Bog blagosloviti."

"Uzmite mog konja, Vlažnokosi", ponudi Steffarion Sparr. "Ne. Njegov je at snažniji. Tvog konja, dakle." Mladac je oklijevao pola otkucaja srca, a onda sjahao i pružio uzde Vlažnokosom. Aeron gurne bosu crnu nogu u stremen i zamahom se uspne na sedlo. Nije volio konje - bili su stvorenja zelenih zemalja činili ljude slabima - ali nužda je zahtijevala da jaše. Crna krila, crni glasi. Oluja se spremala, mogao ju je čuti na valovima, a oluje nisu donosile ništa osim zla. "Čekajte me u Šljunčanom Gradu pod kulom kneza Merlyna", rekao je svojim utopljenicima dok je konju okretao glavu.

Put je bio grub, uz brda, šume i stjenovite klance, po uskoj stazi koja je naizgled često nestajala pod konjskim kopitima. Veliki Wyk bio je najveći od Željeznih otoka, tako golem da su neki od njegovih vlastelina imali imanja koja nisu gledala na sveto more. Gorold Goodbrother bio je jedan od takvih. Njegova se utvrda nalazila u Rožnjačkim brdima, dalje od carstva Utopljenog Boga nego ijedno drugo mjesto na otocima. Goroldov puk radio je u njegovim rudnicima, u kamenoj tami pod zemljom. Neki su živjeli i umirali, a nikad nisu vidjeli slanu vodu. Nije ničudo što je takav narod čangrizav i čudan.

Dok je Aeron jahao, misli su mu se vratile na njegovu braću. Devet se sinova rodilo iz slabina Quellona Greyjoya, gospodara Željeznog otočja. Harlona, Quentona i Donela rodila je prva supruga kneza Ouellona, žena iz Kamendrva. Balon, Euron, Victarion, Urrigon i Aeron bili su sinovi njegove druge supruge, Sunderlyjke sa Slane litice. Za treću je ženu Quellon uzeo djevojku iz zelenih krajeva, koja mu je podarila bolećivog zaostalog dječaka zvanog Robin, brata kojeg je bilo najbolje zaboraviti. Svećenik se nije sjećao Quentona ni Donela, koji su umrli kao djeca. Harlona se sjećao tek nejasno, kako sjedi siva lica i nepomičan u sobi bez prozora navrh kule i govori šapatom koji je svakog dana postajao tiši dok su sive ljuske pretvarale njegov jezik i usne u kamen. Jednog dana zajednoćemo se gostiti ribom u vodenim dvorima Utopljenog Boga, nas četvorica i Uni.

Devet se sinova rodilo iz slabina Ouellona Greyjoya, ali samo su četvorica doživjela muževno doba. Tako je to bilo u ovom hladnom svijetu, gdje su ljudi ribarili morem, kopali zemlju i umirali, dok su žene dale kratkovjeku djecu na posteljama od krvi i patnje. Aeron je bio posljednji i najmanji od četiri lignjuna, Balon najstariji i najsmioniji, divlji i neustrašiv dječak koji je živio samo kako bi vratio željeznima njihovu drevnu slavu. S deset godina uspeo se Kremenim liticama do uklete kule Slijepog Kneza. S trinaest je mogao upravljati veslima dugog broda i izvoditi ples prstiju jednako vješto kao bilo koji muškarac na otoku. S petnaest je odjedrio s Dagmerom od Raskoljene Čeljusti na Kamenstube i proveo ljeto u pljački. Ondje je ubio svog prvog čovjeka i uzeo svoje prve dvije slane žene. Sa sedamnaest Balon je zapovijedao vlastitim brodom. Bio je sve što je stariji brat trebao biti, iako prema Aeronu nije pokazivao ništa osim prezira. Bio sam slab i pun grijeha, a prezir je više nego što sam zaslužavao. Bolje da me prezirao Balon Hrabri nego volio Euron Vranino Oko. A ako su starost i tuga s godinama učinili Balona ogorčenim, učinili su ga i odlučnijim od ikojeg živog čovjeka. Rodio se kao kneževski sin i umro kao kralj, umoren od ruke ljubomornog boga, pomisli Aeron, a sada se sprema oluja, oluja kakvu ovi otoci nikad nisu doživjeli.

Dugo nakon što je pao mrak, svećenik je opazio šiljasto željezno krunište Maljoroga kako pruža pandže prema mjesečevu srpu. Gorol-dova utvrda bila je glomazna i četvrtasta, a velebno joj je kamenje bilo odlomljeno s litice koja se uzdizala za njom. Pod njezinim zidinama, ulazi u pećine i drevne rudnike zijevali su poput bezubih crnih usta. Željezne dveri Maljoroga bile su zatvorene i zabrtvljene preko noći. Aeron je udarao po njima kamenom sve dok tutnjava nije probudila stražara.

Mladić koji ga je pustio unutra bio je slika i prilika Gormonda, onoga čijeg je konja uzeo. "Koji si ti?" upita Aeron.

"Gran. Otac vas čeka unutra."

Dvorana je bila vlažna i izložena propuhu, puna sjenki. Jedna od Goroldovih kćeri ponudi svećeniku rog piva. Druga je razgrtala sumornu vatru koja je davala više dima nego topline. Sam je Gorold Goodbrother tiho razgovarao s vitkim muškarcem u finim sivim haljama, koji je oko vrata nosio lanac s brojnim kovinama po kojem se vidjelo da je meštar Citadele.

"Gdje je Gormond?" upita Gorold kad je opazio Aerona.

"Vraća se pješke. Udaljite vaše žene, moj kneže. I meštra također." Nije volio meštre. Njihovi su gavrani bili stvorenja Olujnog Boga, a nije vjerovao ni njihovu liječničkom umijeću, još od Urrija. Nijedan pravi čovjek ne bi izabrao život u sužanjstvu, ni kovao lanac podčinjenosti koji će nositi oko vrata.

"Gvsella, Gwin, ostavite nas", kratkoće Goodbrother. "I ti, Grane. Meštar Murenmure će ostati." "On će otići", ustraje Aeron.

"Ovo je moj dvor, Vlažnokosi. Nećete mi vi govoriti tko mora otći, a tko ostati. Meštar ostaje."

Ovaj čovjek živi predaleko od mora, reče Aeron u sebi. "Onda idem ja", reče Goodbrotheru. Suhi rogoz zašuštao je pod ispucanim tabanima njegovih bosih crnih nogu dok se okretao i udaljavao. Činilo se da je prešao dug put ni za što.
Aeron se našao gotovo na vratima kad je meštar pročistio grlo i rekao: "Euron Vranino Oko sjedi na Stolcu od morskog kamena."
Vlažnokosi se okrene. Dvorana je naglo postala hladnija. Vranino Oko je pola svijeta daleko. Balon ga je otjerao prije dvije godine, i zakleo se da će platiti životom ako se vrati. "Govorite", izustio je muklo.
"Uplovio je u Kneževsku luku dan nakon kraljeve smrti, i prisvojio dvorac i krunu kao Balonov najstariji brat", reče Gorold Goodbrother. "Sada je poslao gavranove, sazivajući kapetane i kraljeve sa svakog otoka na Pyke, da poviju koljena i iskažu mučast kao njihovu kralju."
"Ne." Aeron Vlažnokosi nije vagao svoje riječi. "Samo pobožan čovjek može sjediti na Stolcu od morskog kamena. Vranino Oko ne štuje nikog i ništa osim vlastitog ponosa."
"Bili ste na Pykeu nedavno, i vidjeli kralja", reče Goodbrother. "Je li vam Balon išta rekao o nasljedniku?"
Da. Razgovarali su u Morskoj kuli dok je vjetar zavijao pred prozorima, a valovi se nemirno razbijali pod njima. Balon je očajno stresao glavom kad je čuo što mu je Aeron ispričao o njegovu posljednjem preostalom sinu. "Vukovi su od njega načinili slabića, kao što sam se pribojavao", rekao je kralj. "Molio sam Boga da ga ubiju kako ne bi stajao Ashi na putu." To je bilo Balonovo sljepilo; vidio je sebe u svojoj divljoj, tvrdoglavoj kćeri, i vjerovao da ga ona može naslijediti. Griješio je u tome, a Aeron mu je to pokušao reći. "Nijedna žena nikad neće vladati željeznima, čak ni žena kao što je Asha", bio je uporan, ali Balon je znao biti gluh za stvari koje nije želio čuti.
Prije nego što je svećenik mogao odgovoriti Goroldu Goodbrotheru, meštrova usta se opet razjape. "Prema pravu Stolac od morskog kamena pripada Theonu, ili Ashi ako je princ mrtav. Takav je zakon."
"Zakon zelenih krajeva", Aeron će prezirno. "Što to nama znači? Mi smo željezni, sinovi mora, odabranici Utopljenog Boga. Nijedna žena ne može vladati nama, niti ijedan bezbožni muž."
"A Victarion?" upita Gorold Goodbrother. "On ima Željeznu flotu. Hoće li Victarion zatražiti svoje pravo, Vlažnokosi?"
"Euron je stariji brat..." započne meštar.
Aeron ga ušutka pogledom. I u malim ribarskim gradićima i velebnim kamenim utvrdama od takvog su pogleda Vlažnokosog djevice padale u nesvijest, a djeca vrišteći trčala svojim majkama, te je bio više no dovoljan da umiri sužnja okovana vrata. "Euron je stariji," reče svećenik, "ali Victarion je pobožniji."
"Hoće li doći do rata između njih?" upita meštar.
"Željezni ne smije proliti krv željeznog."
"Pobožna misao, Vlažnokosi," reče Goodbrother, "ali sumnjam daje dijeli i vaš brat. Utopio je Sawanea Botlevja zato što je rekao da Stolac od morskog kamena pripada Theonu."
"Ako je utopljen, nije se prolila krv", reče Aeron.
Meštar i plemić izmijene poglede. "Moram poslati glas u Pyke, i to što prije", reče Gorold Goodbrother. "Vlažnokosi, trebao bih vaš savjet. Što da odaberem, pokornost ili prkos?"
Aeron je cupkao svoju bradu i razmišljao. Vidio sam oluju, a njezino ime je Euron Vranino Oko. "Zasad, pošaljite samo tišinu", rekao je knezu. "Moram se posavjetovati s Bogom."
"Savjetujte se koliko hoćete", reče meštar. "To zakon ne mijenja. Theon je nasljednik prema pravu, a Asha je sljedeća."
"Tišina!" zaurla Aeron. "Predugo su željezni slušali kako vi meštri okovanih vratova blebećete o zelenim krajevima i njihovim zakonima. Vrijeme je da opet poslušamo more. Vrijeme je da poslušamo glas Boga."
Glas mu je zvonio tom zadimljenom dvoranom, tako moćan da se ni Gorold Goodbrother ni njegov meštar nisu usudili odgovoriti. Utopljeni je Bog sa mnom, pomisli Aeron. Pokazao mi je put.
Goodbrother mu je ponudio udobnost zamka za noć, ali je svećenik odbio. Rijetko je spavao pod krovom zamka, a nikad tako daleko od mora. "Udobnost ću upoznati ispod valova, u vodenim dvorima Utopljenog Boga. Rođeni smo za patnju kako bi nas ona učinila jakima. Sve što mi treba je odmoran konj da me odnese u Šljunčani Grad."
Konja je Goodbrother sa zadovoljstvom pribavio. Poslao je i svog sina Grevdona da pokaže svećeniku najkraći put kroz brda do mora. Bilo je još sat vremena do svitanja kad su krenuli, ali konji su im bili smioni i sigurnih nogu te su dobro napredovali unatoč tami. Aeron je sklopio oči i izrekao nijemu molitvu, te nakon nekog vremena zadrijemao u sedlu. Zvuk je stigao tiho, škripa zahrđale šarke. "Urri", promrmljao je i probudio se, prestrašen. Ovdje nema šarke, nema vrata, nema Unija. Leteća sjekira odsjekla je pola Urrijeve

ruke kad je s četrnaest godina izvodio s njim ples prstiju dok su mu otac i starija braća izbivali u ratu. Treća žena kneza Quellona bila je Piperovka iz zamka Ružičaste Djevice, djevojka velikih mekih grudi i smeđih očiju srne. Umjesto da izliječi Urrijevu ruku na stari način, vatrom i morskom vodom, predala ga je meštru iz zelenih krajeva, koji se zakleo da može zašiti natrag otkinute prste. Učinio je to, te kasnije upotrijebio napitke, pomasti i ljekovite trave, ali ruka se zagnojila, a Urrija je spopala groznica. U času kad mu je meštar odrezao ostatak ruke, bilo je prekasno.

Knez Quellon nije se vratio sa svog posljednjeg putovanja; Utopljeni Bog mu je u svojoj dobroti podario smrt na moru. Umjesto njega vratio se knez Balon, sa svojom braćom Euronom i Victarionom. Kad je Balon čuo što se dogodilo Urriju, odstranio je tri meštrova prsta kuharevom sjekiricom te poslao očevu Piperovku da mu ih zašije. Pomasti i napici pomogli su meštru jednako kao i Urrigonu. Umro je u bunilu, a treća supruga kneza Quellona uskoro mu se pridružila, kad je babica izvukla mrtvorođenu kći iz njezine utrobe. Aeronu je bilo drago. Njegova je sjekira odsjekla Urrijevu ruku dok su zajedno izvodili ples prstiju, kao što prijatelji i braća čine.

Još je osjećao stid prisjećajući se godina koje su uslijedile nakon Urrijeve smrti. Sa šesnaest nazivao je sebe muškarcem, ali je zapravo bio mješina vina na nogama. Pjevao bi, plesao (ali ne ples prstiju, nikad više), zbijao šale, blebetao i rugao se. Svirao je frulu, žonglirao, jahao na konjima i mogao popiti više nego svi Wyncheovi i Botlevjevi i pola Har-lawa. Utopljeni Bog svakom čovjeku podari dar, čak i njemu; nitko nije mogao pišati dulje i dalje od Aerona Greyjoya, kao što bi on dokazivao na svakoj gozbi. Jednom se okladio u svoj novi dugi brod naspram stada koza da će uspjeti ugasiti ognjišnu vatru samo svojim udom. Aeron se gostio kozletinom godinu dana, a nazvao je svoj dugi brod Zlatna oluja, iako mu je Balon zaprijetio da će ga objesiti s njegova jarbola kad ječuo kakvu je vrstu nabijača njegov brat predlagao nataknuti na njegov pramac.

Na kraju je Zlatna oluja potonula nedaleko od Lijepog otoka za vrijeme Balonove prve pobune, prepolovljena visokom ratnom galijom zvanom Bijes kad je Stannis Baratheon uhvatio Victariona u svoju zamku i razbio Željeznu flotu. Ali Bog nije završio s Aeronom te ga je odnio na obalu. Neki su ga ribari zarobili i odveli u luku Lannis u lancima, te je proveo ostatak rata u utrobi Bačve hridi, dokazujući da su lignjuni mogli pišati dalje i dulje od lavova, veprova ili pilića.

Taj je čovjek mrtav. Aeron se utopio i ponovno rodio iz mora, kao božji prorok. Nijedan ga smrtnik nije mogao preplašiti, ne više od mraka... ni uspomene, kosti duše. Zvuk otvaranja vrata, škripa zahrđale šarke. Euron je ponovno došao. Nije bilo važno. Bio je Vlažnokosi svećenik, ljubimac Boga.

"Hoće li doći do rata?" upita Grevdon Goodbrother dok je sunce osvjetljavalo brda. "U kojem će ratovati brat protiv brata?"

"Ako to Utopljeni Bog želi. Nijedan bezbožnik ne smije sjediti na Stolcu od morskog kamena." Vranino Oko će se boriti, to je sigurno. Nijedna ga žena nije mogla poraziti, čak ni Asha; žene su bile stvorene da vode vlastite bitke u porođajnoj postelji. A Theon, ako je preživio, bio je jednako beznadan, dječak koji se samo durio i smješkao. U Oštrozimlju je dokazao svoju vrijednost, takvu kakva je bila, ali Vranino Oko nije bio kljasti dječak. Palube Euronova broda bile su obojane crveno, kako bi bolje prikrile krv koja ih je natopila. Vietarion. Kralj mora biti Vietarion, inače će nas oluja sve pobiti.

Grevdon ga je ostavio kad je sunce granulo kako bi prenio vijest o Balonovoj smrti svojim rođacima u njihovim kulama kod Donje iskopine, Utvrde Vraninog šiljka i Mrtvačkog jezera. Aeron je dalje nastavio sam, uz bregove i niz doline po kamenoj stazi koja je postajala šira i prometnija kako se približavao moru. U svakom je selu zastao da propovijeda, a i u dvorištima sitnih vlastelina. "Rođeni smo iz mora, i u more ćemo se svi vratiti", rekao im je. Glas mu je bio dubok poput oceana, i grmio poput valova. "Olujni Bog je u svom bijesu iščupao Balona iz njegova zamka i bacio ga u dubine, te se sada gosti pod valovima u vodenim dvorima Utopljenog Boga." Podigao je ruke. "Balon je mrtav! Kralj je mrtav! Ali kralj će ponovno doći! Jer ono što je mrtvo, nikad ne može umrijeti, već ponovno uskrsava, čvršće i jače! Kralj će se uzdići!"

Neki od onih koji su gačuli odbacili su svoje motike i pijuke kako bi ga slijedili, pa je u času kad je začuo udaranje valova tuce ljudi hodalo za njegovim konjem, dirnuti Bogom i željni utapanja.

Šljunčani Grad bio je dom nekoliko tisuća ribara, čije su se potleušice sklupčale oko podnožja četvrtaste kule s tornjićem na svakom uglu. Četrdesetak Aeronovih utopljenika ondje ga je čekalo, utaboreno duž sive pješčane plaže u šatorima od tuljanove kože i zaklonima načinjenim od naplavljenog drvlja. Ruke im bijahu ogrubjele od soli, pokrivene brazgotinama od mreža i povraza, žuljevite od vesala, pijuka i sjekira, ali sada su te ruke stiskale toljage od naplavljenog drvlja čvrste poput željeza, jer Bog ih je naoružao iz svog arsenala na dnu mora.

Izgradili su zaklon za svećenika točno iznad plimne granice. On se rado zavukao u nj, nakon što je utopio svoje najnovije sljedbenike. Moj Bože, pomolio se, obrati mi se u tutnjavi valova i reci mi što moram činiti. Kapetani i kraljevi čekaju tvoju riječ. Tko će biti naš kralj na Balonovu mjestu? Zapjevaj mi jezikom Levijatana da mu mogu prepoznati ime. Reci mi, o Gospodine podno valova, tko ima snage da se bori s olujom na Pykeu?

Iako ga je jahanje do Maljoroga umorilo, Aeron Vlažnokosi bio je nespokojan u svom zaklonu od naplavljenog drvlja, natkrivenom crnim morskim travama. Oblaci su doplovili da zastru mjesec i zvijezde, i tama je polegla na more jednako gusto kao na njegovu dušu. Balon je davao prednost Ashi, krvi njegove krvi, ali žena ne može vladati željeznima. To mora biti Vietarion. Devet se sinova rodilo iz slabina Quellona Greyjoya, a Vietarion bijaše najjači od njih, bik od čovjeka, neustrašiv i pokoran. A tu leži naša opasnost. Mlađi brat duguje poslušnost starijem, a Vietarion nije biočovjek koji bi jedrio protiv tradicije. Međutim, on ne voli Eurona. Ne od smrti one žene.

Vani, osim hrkanja njegovih utopljenika i zavijanja vjetra, mogao je čuti udaranje valova, malj njegova Boga koji ga je pozivao u bitku. Aeron otpuže iz svog malog skloništa u noćnu studen. Stajao je nag, blijed, mršav i visok, i nag je ušetao u crno slano more. Voda je bila ledeno hladna, ali on nije ustuknuo pred milovanjem svoga Boga. Val mu se razbio o grudi, nagnavši ga da zatetura. Idući mu se prelomio preko glave. Mogao je okusiti sol na usnama i osjetiti Boga oko sebe, a uši su mu odzvanjale od divote njegove pjesme. Devet se sinova rodilo iz slabina Quellona Greyjoya, a ja sam bio posljednji od njih, slab i uplašen poput djevojčice. Ali ne više. Taj se čovjek utopio, a Bog me učinio jakim. Hladno slano more okružilo gaje, obujmilo, zavuklo se u njegovo neotporno ljudsko meso i dotaklo mu kosti. Kosti, pomislio je. Kosti duše. Balonove duše, i Urrijeve. Istina je u našim kostima, jer meso trune, a kost traje. A na Nagginom brdu, kosti dvorane Sivog Kralja...

Mršav, blijed i drhtav, Aeron Vlažnokosi s naporom se dokopao obale, mudriji nego što je bio kad je zakoračio u more. Jer pronašao je odgovor u svojim kostima, a put pred njim je bio jasan. Noć je bila tako hladna da mu se iz tijela pušilo dok se dugim koracima vraćao prema svom skloništu, ali u srcu mu je gorjela vatra, a san mu je ovaj put lako stigao, neprekinut škripom željeznih šarki.

Kad se probudio, dan je bio vedar i vjetrovit. Aeron je prekinuo post juhom od ančica i morske trave skuhanom na vatri od naplavljenog drvlja. Netom stoje završio, Merlyn se spustio iz svoje kule s pola tuceta stražara da ga potraži. "Kralj je mrtav", reče mu Vlažnokosi.

"Da. Primio sam pticu. I još jednu." Merh/n je bio ćelav, okrugao i mesnat muškarac koji se nazivao "knezom" u maniri zelenih krajeva, i odijevao u krzna i baršune. "Jedan me gavran poziva u Pyke, drugi u Deset kula. Vi lignjuni imate previše krakova, rastrgat ćete čovjeka na komade. Što vi velite, svećenice? Kamo da pošaljem svoje duge brodove?"

Aeron se namršti. "Deset kula, velite? Koji vas lignjun tamo zove?" Deset kula bilo je sijelo kneza od Harlawa.

"Princeza Asha. Usmjerila je svoja jedra kući. Čitalac šalje gavranove, pozivajući sve njezine prijatelje u Harlavv. Veli da je Balon htio da ona zasjedne na Stolac od morskog kamena."

"Utopljeni će Bog odlučiti tko će sjediti na Stolcu od morskog kamena", reče svećenik. "Klekni, da te blagoslovim." Knez Merlyn spusti se na koljena, a Aeron odčepi mješinu i izlije mlaz morske vode po njegovoj ćelavoj glavi. "Gospodine Bože, koji si se utopio za nas, neka se Meldred tvoj sluga ponovno rodi iz mora. Blagoslovi ga solju, blagoslovi ga kamenom, blagoslovi ga čelikom." Voda je tekla niz Merh/nove debele obraze i natopila mu bradu i kaput od lisičjeg krzna. "Što je mrtvo, nikad ne može umrijeti," zaključi Aeron, "već ponovno uskrsava, čvršće i jače." Ali kad je Merlyn ustao, on mu reče: "Ostanite i slušajte, kako biste mogli širiti božju riječ."

Tri stope od ruba vode valovi su se razbijali oko zaobljene granitne gromade. Ondje je Aeron Vlažnokosi stao, kako bi ga cijela njegova sljedba mogla vidjeti i čuti riječi koje je želio reći.

"Rođeni smo iz mora, i u more ćemo se svi vratiti", započeo je, kao i stotinu puta ranije. "Olujni je Bog u svom bijesu iščupao Balona iz njegova zamka i bacio ga u dubine, te on sad blaguje podno valova." Uzdigao je ruke. "Željezni je kralj mrtav! Ali kralj će ponovno doći! Jer ono što je mrtvo, nikad više ne može umrijeti, već ponovno uskrsava, čvršće i jače!"

"Kralj će se uzdići!" uzviknuše utopljenici.

"Hoće. Mora. Ali tko?" Vlažnokosi je na trenutak slušao, ali odgovorili su mu samo valovi. "Tko će biti naš kralj?"

Utopljenici stadoše međusobno udarati svojim toljagama od naplavljenog drvlja. "Vlažnokosi!" vikahu. "Vlažnokosi kralj! Aeron kralj! Dajte nam Vlažnokosog!"
Aeron odmahne glavom. "Ako otac ima dva sina i jednom dade sjekiru, a drugom mrežu, kojem je namijenio da bude ratnik?"
"Sjekira je za ratnika," uzvrati Rus, "mreža za ribara po morima."
"Da", reče Aeron. "Bog me odnio duboko pod valove i utopio nevrijedno stvorenje koje sam bio. Kad me opet izbacio natrag, dao mi je oči da vidim, uši da čujem i glas da širim njegovu riječ kako bih mogao biti njegov prorok i podučavati njegovoj istini one koji su je zaboravili. Nisam stvoren da sjedim na Stolcu od morskog kamena... ništa više od Eurona Vraninog Oka. Jer čuo sam Boga koji govori: Nijedan bezbožnik ne može sjediti na Stolcu od morskog kamena!"
Merlvn prekriži ruke na prsima. "Dakle, toće biti Asha? Ili Victarion? Recite nam, svećenice!"
"Utopljeni Bog će vam reći, ali ne ovdje." Aeron uperi prst u Merlvno-vo debelo bijelo lice. "Ne obraćajte se meni, ni ljudskim zakonima, već se obratite moru. Podignite jedra i izvadite vesla, moj kneže, pa pođite na Stari Wyk. Vi, i svi kapetani i kraljevi. Ne idite na Pyke da se klanjate pred bezbožnikom, ni u Harlavv da se pridružite ženama koje spletkare. Usmjerite vaš pramac prema Starom Wyku, gdje su stajali dvori Sivog Kralja. Pozivam vas u ime Utopljenog Boga. Pozivam vas sve! Napustite vaše dvore i kolibe, vaše zamke i utvrde, i vratite se na Naggin brijeg da sazovemo kraljevski zbor!"
Merlvn zine u njega. "Kraljevski zbor? Kraljevski se zbor nije održao..."
"... predugo!" bolno vikne Aeron. "Ali u osvit vremena željezni su izabirali svoje kraljeve, ustoličujući najvrednije među njima. Vrijeme je da se vratimo drevnim običajima, jer samo to će nas opet učiniti velikima. Kraljevski je zbor izabrao Urrasa Željeznonogog za vrhovnog kralja, i položio mu krunu od naplavljenog drvlja načelo. Sylas Ploštinos, Harrag Hoare, Stari Lignjun, kraljevski ih je zbor sve ustoličio. A iz ovog kraljevskog zbora izaći će čovjek koji će dovršiti posao koji je kralj Balon započeo i ponovno nam steći slobodu. Ponavljam, ne idite na Pyke, ni u Deset kula Harlavva, već na Stari Wyk. Potražite Naggin brijeg i kosti dvora Sivog Kralja, jer na tom svetom mjestu kad se mjesec utopi i ponovno izroni stvorit ćemo sebi dostojnog kralja, pobožnog kralja! Poslušajte Boga! On nam se obraća, i govori: Nećemo imati drugog kralja do onoga s kraljevskoga zbora!"
Na to se prolomi urlik, a utopljenici stadoše lupati toljagom o toljagu. "Kraljevski zbor!" vikahu. "Kraljevski zbor, kraljevski zbor! Nema drugog kralja do onoga s kraljevskog zbora!" A graja koju su stvarali bila je tako gromka da je poklike sigurnočuo Vranino Oko na Pykeu, i opaki Olujni Bog u svojim oblačnim dvorima. A Aeron Vlažnokosi znao je da je dobro postupio.
kapetan stRaže
Crvene su naranče davno sazrele", primijeti princ umornim glasom kad ga je kapetan dokotrljao na terasu. Nakon toga satima nije progovorio.
Imao je pravo u vezi naranača. Nekoliko ih se rasprsnulo na svijetlo-ružičastom mramoru. Njihov oštar, sladak miris ispunjavao je Hotahove nosnice kad god je udahnuo. I princ ih je nedvojbeno mogao nanjušiti dok je sjedio pod stablima u kolicima koja mu je načinio meštar Caleotte, s jastucima od guščjeg paperja i štropotavim kotačima od bjelokosti i željeza.
Dugo vremena jedini je zvuk bio pljuskanje djece u jezercima i fontanama, a jednom se začuo tihi buć kad je još jedna naranča pala i rasprsnula se na terasi. Tada, s druge strane palače, kapetan je začuo tiho bubnjanje čizama po mramoru.
Obara. Znao je njezin korak; dugonog, brz, ljutit. U stajama pokraj dveri njezin se konj sigurno pjenio, krvav od njezinih ostruga. Uvijek je jahala na pastusima, a čuli su je kako se hvali da može ukrotiti bilo kojeg konja u Dorneu... i bilo kojeg muškarca. Kapetan je mogao čuti i druge korake, brzo, tiho struganje meštra Caleottea koji je žurio da je sustigne.
Obara Sand uvijek je prebrzo hodala. Juri za nečim što nikako ne može uhvatit, rekao je princ jednom svojoj kćeri tako da ga je kapetan mogao čuti.
Kad se pojavila pod trostrukim lukom, Areo Hotah ukosi svoju dugu sjekiru da joj zapriječi put. Glava se nalazila na štapu od gorskog jasena šest stopa dugom, pa ga nije mogla zaobići. "Moja gospo, ne možete dalje." Glas mu bijaše gromki bas s jakim norvosijskim naglaskom. "Princ ne želi da ga ometaju."
Lice joj je bilo kameno prije nego što je progovorio; sada je još više otvrdnulo. "Stojiš mi na putu, Hotah."
Obara je bila najstarija Pješčana Zmija, krupna žena blizu tridesete, s blizu smještenim očima i mišje smeđom kosom starigradske kurve koja ju je rodila. Pod sivkasto-zlatnim plaštem od pješčane svile, nosila je jahaće odijelo od stare smeđe kože, iznošeno i podatno. To je bilo ono najmekše na njoj. Na jednom boku nosila je

smotani bič, a na leđima okrugli štit od čelika i bakra. Ostavila je koplje vani. Na tome je Areo Hotah bio zahvalan. Premda brza i snažna, žena mu nije bila dorasla, znao je... ali ona nije znala, a on nije želio vidjeti njezinu krv na svijetloružičastom mramoru.
Meštar Caleotte premjesti težinu s noge na nogu. "Gospo Obara, pokušao sam vam reći..."
"Zna li on da mi je otac mrtav?" upita Obara kapetana, ne pridajući meštru više pozornosti nego što bi pridala muhi, da je neka muha bila dovoljno budalasta da joj zazuji oko glave.
"Zna", reče kapetan. "Primio je pticu."
Smrt je stigla u Dorne na gavranovim krilima, ispisana sitnim slovima i zapečaćena kuglicom tvrdog crvenog voska. Caleotte je sigurno naslutio stoje stajalo u tom pismu, jer gaje dao Hotahu da ga preda. Princ mu je zahvalio, ali dugo vremena nije htio razbiti pečat. Cijelo je poslijepodne sjedio s pergamentom na krilu, promatrajući djecu u igri. Promatrao je sve dok sunce nije zašlo, a večernji zrak postao dovoljno svjež da ih potjera pod krov; potom je promatrao zvjezdano svjetlo na vodi. Tek kad se mjesec uspeo na nebo, poslao je Hotaha po svijeću kako bi mogao pročitati svoje pismo pod stablima naranča u noćnoj tami.
Obara dotakne svoj bič. "Tisuće pješice prelaze pijesak kako bi se uspele Putem kostiju, da pomognu Ellariji vratiti mog oca kući. Septe su dupkom pune, a crveni svećenici upalili su vatre u svojim hramovima. U kućama jastuka žene se pare sa svakim muškarcem koji im pređe, i odbijaju bilo kakav novac. U Sunčevom koplju, na Slomljenoj ruci, duž Zelene krvi, u planinama, vani na dubokom pijesku, posvuda, posvuda, žene čupaju kose, a muškarci urlaju od bijesa. Isto se pitanječuje na svakom jeziku - štoće Doran učiniti? Štoće njegov brat poduzeti da osveti našeg umorenog princa?" Primakla se bliže kapetanu. "A ti kažeš, ne želi da ga ometaju!"
"Ne želi da ga ometaju", ponovi Aero Hotah.
Kapetan straže poznavao je princa kojeg ječuvao. Nekoć, prije mnogo godina, zeleni je mladić imenom Aero stigao iz Norvosa, krupan dečko širokih ramena s busenom tamne kose. Taje kosa sada bila bijela, a tijelo mu je nosilo ožiljke mnogih bitaka... ali njegova snaga nije okopnila, a on je redovito oštrio svoju dugu sjekiru kako su ga bradati svećenici naučili. Ona neće proći dalje, kazao je u sebi, i rekao: "Princ promatra djecu u igri. Nikad ga se ne smije ometati dok promatra djecu u igri."
"Hotah," reče Obara Sand, "maknut ćeš mi se s puta, inače ću uzeti tu dugu sjekiru i—"
"Kapetane", stigne zapovijed iza njegovih leđa. "Pustite je da prođe. Razgovarat ću s njom." Princev je glas bio promukao.
Areo Hotah uspravi svoju dugu sjekiru i korakne u stranu. Obara mu uputi još jedan dug pogled i prođe pokraj njega, dok je meštar hitao za njezinim petama. Caleotte nije bio više od pet stopa visok ćelav poput jajeta. Lice mu je bilo tako glatko i debelo da mu je bilo teško odrediti dob, ali bio je ovdje prije kapetana, čak je služio princevu majku. Unatoč godinama i obujmu, još je bio prilično gibak, i pametan da nije mogao biti pametniji, ali krotak. Nije dorastao nijednoj od Pješčanih Zmija, pomisli kapetan.
U sjeni stabala naranča sjedio je princ u svojoj stolici podigavši kostobolne noge ispred sebe, i s teškim kolobarima pod očima... jesu li ga budnim držali tuga ili kostobolja, Hotah nije znao reći. Pod njim, u fontanama i jezercima, djeca su se i dalje igrala. Najmlađemu nije bilo više od pet, najstarijima devet i deset. Polovica su bile djevojčice, polovica dječaci. Hotah ih je mogaočuti kako pljuskaju i vičuu jedni na druge visokim, reskim glasovima. "Nije bilo tako davno kad si ti bila jedno od djece u onim jezercima, Obara", reče princ kad je kleknula na koljeno pred njegovim kolicima.
Ona prezrivo frkne. "Prošlo je dvadeset godina, ili dovoljno blizu tom broju da više nije ni važno. A nisam ovdje bila dugo. Ja sam kurvino štene, ili ste zaboravili?" Kako nije odgovorio, ona opet ustane i metne ruke na bokove. "Moj je otac umoren."
"Pao je u dvoboju tijekom suđenja borbom", reče princ Doran. "Prema zakonu, to nije umorstvo."
"Bio je vaš brat."
"Tako je."
"Što kanite poduzeti u svezi s njegovom smrti?"
Princ se s naporom okrene u stolici prema njoj. Iako je imao tek pedeset dvije godine, Doran Martell djelovao je mnogo starije. Tijelo mu je bilo meko i bezoblično pod njegovim lanenim haljama, a noge mu je bilo teško gledati. Kostobolja je groteskno nadula i zacrvenjela njegove zglobove; lijevo mu je koljeno bilo poput jabuke, desno poput dinje, a nožni su se prsti pretvorili u tamnocrveno grožđe, tako zrelo da se činilo kako bi se raspuklo na dodir. Čak i težina prekrivača mogla ga je natjerati da zadrhti, iako je podnosio bol bez pritužbe. Tišina je princeva prijateljica, kapetan ga je jednomčuo kako govori svojoj kćeri. Riječi su poput strijela, Arianne. Jednom odapete, više ih ne možeš dozvati natrag. "Pisao sam knezu Tywinu—"

"Pisao? Da ste pola muškarca kakav je bio moj otac—" "Ja nisam tvoj otac."
"To znam." Obarin je glas bio stisnut od prezira. "Želiš da odem u rat."
"Imam bolju ideju. Ne trebate ni ostaviti svoju stolicu. Dopustite meni da osvetim oca. Imate vojsku u Prinčevu prolazu. Knez Yronwood ima još jednu na Putu kostiju. Dajte meni jednu, a Nym drugu. Neka ona odjaše kraljevskom cestom, a jaću izbaciti knezove među iz njihovih zamaka i u luku krenuti na Starigrad."
"A kako misliš daćeš zadržati Starigrad?"
"Bit će dovoljno oplačkati ga. Bogatstvo Hightowera—"
"Zar želiš zlato?"
"Želim krv."
"Knez Tywinće nam poslati Gorostasovu glavu."
"A tko će nam poslati glavu kneza Tywina? Gorostas mu je oduvijek bio ljubimac."
Princ pokaže prema jezercima. "Obara, pogledaj djecu, ako ti je po volji."
"Nije mi po volji. Bilo bi mi draže zariti koplje u trbuh kneza Tywina. Natjeraću ga da zapjeva 'Kiše Castamerea' dok mu budem čupala crijeva i tražila zlato."
"Pogledaj", ponovi princ. "Zapovijedam ti."
Nekoliko starije djece ležalo je potrbuške na glatkom ružičastom mramoru, tamneći na suncu. Ostali su se bućkali u moru. Troje je gradilo pješčani zamak s velikim šiljkom koji je nalikovao Kuli koplja u Staroj palači. Dvadesetak ili više njih okupilo se u velikom jezeru da promatraju bitku, dok su manja djeca jahala do pojasa dubokim plićacima na ramenima krupnije i pokušavala se međusobno gurnuti u vodu. Svaki put kad bi koji par pao, pljusak bi popratila salva smijeha. Gledali su kako je poput oraha smeđa djevojka povukla svijetlokosog dječaka s ramena njegova brata i bacila ga naglavce u jezero.
"Tvoj je otac nekoć igrao tu istu igru, kao i ja prije njega", reče princ. "Dijelilo nas je deset godina, pa sam ja ostavio jezerca prije nego stoje on bio dovoljno star da se igra, ali promatrao sam ga kad bih došao posjetiti majku. Bio je tako neustrašiv, čak i kao dječak. Brz poput vodene zmije. Često sam ga viđao kako ruši dječake mnogo krupnije od sebe. Podsjetio me na to onog dana kad je otišao u Kraljev Grudobran. Zakleo se da će to učiniti još samo jedanput, inače ga nikad ne bih pustio."
"Pustio?" Obara se nasmije. "Kao da biste ga mogli spriječiti! Crvena Guja od Dornea išao je kamo je htio."
"Tako je. Volio bih da imam neku riječ utjehe koju—"
"Nisam došla k vama radi utjehe." Glas joj bijaše pun prezira. "Onog dana kad je otac došao po mene, majka me nije htjela pustiti. 'Ona je djevojčica', rekla je, 'i mislim da nije tvoja. Imala sam tisuće drugih muškaraca.' Bacio je koplje pred moje noge i ošamario majku zapešćem po licu, pa je počela plakati. 'Djevojčica ili dječak, svaki od nas vodi svoju bitku,' rekao je, 'ali bogovi nam dopuštaju da izaberemo oružje.' Pokazao je na koplje, a onda na majčine suze, a ja sam podigla koplje. 'Rekao sam ti daje moja', kazao je moj otac i odveo me. Majka se ubila pićem u roku od godine dana. Vele daje plakala dok je umirala." Obara se primakne bliže princu u njegovu stolcu. "Dopustite da upotrijebim koplje; ne tražim ništa više."
"Tražiš mnogo, Obara. Odlučit ću kad odspavam."
"Već ste previše spavali."
"Možda si u pravu. Poslatću ti poruku u Sunčevo koplje."
"Dokle god ona bude glasila rat." Obara se okrene na peti i ode, jednako gnjevno kao što je došla, natrag u staje po odmornog konja za još jedan bezglavi galop niz cestu.
Meštar Caleotte ostao je za njom. "Moj princu?" upita okrugli čovječuljak. "Bole li vas noge?"
Princ se slabašno nasmiješi. "Je li sunce vruće?" "Da vam donesem napitak protiv boli?" "Ne. Moram ostati sabran."
Meštar je oklijevao. "Moj princu, je li... je li razborito dopustiti gospi Obari da se vrati u Sunčevo koplje? Sigurno će razjariti pučane. Oni su jako voljeli vašeg brata."
"Svi smo ga voljeli." Pritisnuo je prstima sljepoočnice. "Ne. Imaš pravo. I ja se moram vratiti u Sunčevo koplje."
Okrugli čovječuljak je oklijevao. "Je li to mudro?"
"Nije mudro, ali je neophodno. Najbolje pošalji jahača Ricassu, pa neka otvori moje apartmane u Kuli sunca. Obavijesti moju kći Arianne da ću sutra biti tamo."
Moja mala princeza. Kapetanu je nemilo nedostajala.
"Vidjet će vas", upozori meštar.
Kapetan je shvatio. Prije dvije godine, kad je zamijenio Sunčevo koplje mirom i izoliranošću Vodenih vrtova, kostobolja princa Dorana nije bila ni upola tako strašna. Tih je dana još hodao, premda polako, oslanjajući se

na štap i praveći grimase pri svakom koraku. Princ nije želio da njegovi neprijatelji saznaju kako je slab postao, a Stara palača i njezin sjenoviti grad bili su puni očiju. Očiju, pomisli kapetan, i stepenica kojima se on ne može penjati. Morat će poletjeti da zasjedne na vrh Kule sunca.
"Moraju me vidjeti. Netko mora izliti ulje na vodu. Dorne se mora prisjetiti da još ima princa." Blijedo se osmjehnuo. "Mada starog i ko-stobolnog."
"Ako se vratite u Sunčevo koplje, morat ćete pozvati princezu Myrcellu na audijenciju", reče Caleotte.
"Njezin će bijeli vitez biti s njom... a vi znate da on šalje pisma svojoj kraljici."
"Pretpostavljam da ih šalje."
Bijeli vitez. Kapetan se namršti. Ser Arys je došao u Dorne da dvori svoju princezu, kao što je Areo Hotah jednom došao sa svojom. Čak su im i imena zvučala začuđujuće slično: Areo i Arys. Pa ipak tu je sličnost završavala. Kapetan je ostavio Norvos i njegove bradate svećenike, ali Ser Arys Oakheart još je služio Željeznom prijestolju. Hotah bi osjetio izvjesnu tugu kad god bi ugledao tog čovjeka u dugom snježnom plastu, tijekom onih prilika kad ga je princ poslao u Sunčevo koplje. Jednog dana, slutio je, njih će se dvojica sukobiti; tog dana Oakheart će umrijeti, s kapetanovom dugom sjekirom zakopanom u svojoj lubanji.
Kliznuo je rukom duž glatkog jasenova drška svoje sjekire i zapitao se nije li se taj dan bližio.
"Poslijepodne je gotovo pri kraju", rekao je princ. "Pričekat ćemo jutro. Pobrinite se da moja nosiljka bude spremna s prvim svjetlom."
"Na zapovijed." Caleotte izvede naklon. Kapetan se pomaknuo da ga propusti i slušao kako se njegovi koraci udaljavaju.
"Kapetane?" Princev je glas bio tih.
Hotah priđe naprijed, ruke ovijene oko svoje duge sjekire. Jasen je djelovao glatko poput ženske kože pod njegovim dlanom. Kad je stigao do kolica, glasno je lupnuo drškom po tlu da oglasi svoju prisutnost, ali princ je vidio samo djecu. "Jesi li imao braće, kapetane?" upitao je. "Tamo u Norvosu, kad si bio mlad? Sestara?"
"I jednih i drugih", reče Hotah. "Dva brata, tri sestre. Bio sam najmlađi." Najmlađi, i neželjen. Još jedna usta koja je trebalo hraniti, krupni dječak koji je previše jeo i brzo prerastao svoju odjeću. Nije ni čudo da su ga prodali bradatim svećenicima.
"Ja sam bio najstariji," reče princ, "a ipak sam ostao posljednji. Kad su Mors i Olyvar umrli u kolijevkama, prestao sam se nadati da ću imati braću. Bilo mi je devet kad se rodila Elia, i bio sam štitonoša u službi na Slanoj obali. Kad je stigao gavran s vijestima da je moja majka legla u postelju mjesec dana ranije, bio sam dovoljno star da shvatim kako je to značilo da dijete neće preživjeti. Čak i kad mije knez Gargalen rekao da sam dobio sestru, uvjerio sam ga da će ona sigurno uskoro umrijeti. Ali poživjela je, Majčinom milošću. A godinu kasnije stigao je Obervn, vrišteći i ritajući se. Bio sam odrastao čovjek kad su se oni igrali u ovim jezercima. Pa ipak ja ovdje sjedim, a njih nema."
Areo Hotah nije znao što bi na to rekao. Bio je samo kapetan straže, i još uvijek stranac ovoj zemlji i njezinom sedmolikom bogu,čak i nakon svih ovih godina. Služi. Slušaj. Štiti. Položio je tu prisegu sa šesnaest, onog dana kad se vjenčao sa svojom sjekirom. Jednostavna prisega za jednostavne ljude, rekli su bradati svećenici. Nije bio uvježban da savjetuje ožalošćene princeve.
Još je tragao za nečim što bi rekao kad je nova naranča pala uz težak pljusak, ni stopu dalje od mjesta gdje je princ sjedio. Doran se lecnuo na zvuk, kao da ga je nekako povrijedio. "Dosta," uzdahnuo je, "dosta je. Ostavi me, Areo. Pusti me da promatram djecu još nekoliko sati."
Kad je sunce zašlo, zrak postao svjež, a djeca otišla pod krov u potrazi za večerom, princ je i dalje ostao pod svojim stablima naranča, gledajući prema mirnim jezercima i moru iza njih. Sluga mu je donio zdjelu purpurnih maslina, s krušnom pogačom, sirom i paštetom od slanutka. Pojeo je malo, te popio kalež slatkog, jakog vina koje je volio. Kad je bio prazan, opet gaje napunio. Negdje u dubokim mračnim jutarnjim satima san ga je zatekao u njegovu stolcu. Tek tada kapetan ga je odgurao niz mjesečinom obasjanu galeriju, pokraj reda izbrazdanih stupova i kroz graciozan luk, do velike postelje s čistim svježim lanenim plahtama u odaji pokraj mora. Doran je zastenjao kad ga je kapetan pomakao, ali bogovi su bili dobri te se nije probudio.
Kapetanova spavaća ćelija spajala se s princevom. Sjeo je na usku postelju i pronašao svoj brusni kamen i voštano platno u njihovoj niši, te se dao na posao. Pazi da ti sjekira uvijek bude oštra, rekli su mu bradati svećenici onog dana kad su ga žigosali. Uvijek je pazio.
Dok je brusio sjekiru, Hotah je mislio na Norvos, gornji grad na brijegu i donji pokraj rijeke. Još se mogao sjetiti zvukova triju zvona, načina na koji su mu od Noomova dubokog jecanja drhtale kosti, ponosnog jakog Narrahova glasa, slatkog Nvelina srebrnastog smijeha. Okus zimskog kolača opet mu je ispunio usta, bogat dumbirom, pinjolima i komadićima trešanja, koje bi zalio nashom, fermentiranim kozjim mlijekom

posluženim u željeznom kaležu i začinjenim medom. Vidio je svoju majku u njezinoj haljini s ovratnikom od vjeveričjeg krzna, onoj koju je nosila tek jednom godišnje, kad bi otišli gledati kako medvjedi plešu niz Grešnikove stube. Nanjušio je i miris spaljenih dlaka kad je bradati svećenik žigom dotakao središte njegovih grudi. Bol je bila tako jaka da je mislio kako će mu srce stati, ali Areo Hotah nije se lecnuo. Dlake više nikad nisu izrasle preko sjekire.

Tek kad su oba ruba bila dovoljno oštra da se njima moglo brijati, kapetan je polegao svoju ženu od jasena i željeza na krevet. Zijevajući, svukao je svoju prljavu odjeću, bacio je na pod, te se ispružio na svojim madracima punjenim slamom. Misleći na žig, to ga je mjesto počelo svrbjeti, pa se morao počešati prije nego što je sklopio oči. Trebao sam pokupiti otpale naranče, pomislio je, a onda usnuo sanjajući o njihovom kiselo-slatkom okusu, i ljepljivom osjećaju crvenog soka na svojim prstima.

Zora je došla prebrzo. Pred stajama najmanja od triju konjskih nosiljki stajala je spremna, nosiljka od cedrovine s crvenim svilenim zastorima. Kapetan je izabrao dvadeset kopljanika daje prate, od tridesetorice koji su službovali u Vodenim vrtovima; ostalice ostati da čuvaju posjed i djecu, od kojih su neki bili sinovi i kćeri važnih knezova i bogatih trgovaca.

Iako je princ govorio o polasku s prvim svjetlom, Areo Hotah je znao da će on odugovlačiti. Dok je meštar pomagao Doranu Martellu da se okupa i omatao njegove natekle zglobove lanenim zavojima natopljenim ublažavajućim melemima, kapetan je odjenuo košulju od bakrenih ljuski kako je dolikovalo njegovu rangu, te lepršavi ogrtač od sivkasto-žute pješčane svile da zakloni Jjakar od sunca. Danje obećavao da će biti vruć, a kapetan je davno odbacio teški plašt od konjske dlake i čavlićima posutu kožnu tuniku koju je nosio u Norvosu, a koji su mogli skuhatičovjeka u Dorneu. Zadržao je svoju željeznu polukacigu, s njezinom krestom od naoštrenih šiljaka, ali sada ju je nosio umotanu u naranča stu svilu, isprepletši tkaninu oko bodljika. Inače bi sunce toliko užeglo metal da bi mu u glavi bubnjalo prije nego što bi ugledali palču.

Princ još nije bio spreman za odlazak. Odlučio je prekinuti post prije nego što krenu crvenom naranč om i tanjurom golubljih jaja posutim komadć ima šunke i vruć im papričicama. Zatim ga ništa nije moglo spriječiti da se ne pozdravi s nekoliko djece koja su mu postala posebni miljenici: malim Daltom i mališanima kneginje Blackmont, te sirotom djevoj čicom okrugla lica čiji je otac prodavao platno i začine uzduž Zelene krvi. Doran je pokrio noge divnim mvrijskim gunjem dok je razgovarao s njima, kako bi poštedio mlade prizora svojih nabreklih, povezanih zglobova.

Bilo je podne kad su se napokon dali na put; princ u svojoj nosiljci, meštar Caleotte jašć i na magarcu, ostali pješice. Petorica kopljanika hodala su ispred, petorica iza, dok ih je još petero stupalo sa svake strane nosiljke. Sam je Areo Hotah zauzeo svoje poznato mjesto lijevo od princa, odmarajć i svoju dugu sjekiru na ramenu dok je hodao. Cesta od Sunčeva koplja do Vodenih vrtova išla je uz more, pa ih je hladio svjež povjetarac dok su odmicali škrtom crveno-smeđ om zemljom od kamena, pijeska i iskrivljenog, zakržljalog drveća.

Na pola puta, sustigla ih je druga Pješčana Zmija.

Iskrsnula je iznenada na dini, jašuć i na zlatno-pješčanom atu grive nalik na finu bijelu svilu. Čak i na konju, gospa Nym izgledala je graciozno, odjevena od glave do pete u svjetlucavo ljubič asto ruho i veleban svileni plašt boje vrhnja i bakra koji se nadimao sa svakim zapuhom vjetra i zbog kojeg je djelovala kao da će poletjeti. Nymeria Sand imala je dvadeset pet godina i bila vitka poput vrbe. Njezina ravna crna kosa, nošena u dugoj pletenici sputanoj crveno-zlatnom žicom, izrastala je u oštrom šiljku ponad tamnih jojč oju, upravo kao i njezinu ocu. Sa svojim visokim jagodicama, punim usnama i mlij ečno-bijelom kožom, posjedovala je svu ljepotu koja je manjkala njezinoj sestri... ali Obarina je mati bila starigradska kurva, dok je Nym potekla iz najplemenitije krvi drevnog Volantisa. Tuce jahač a s kopljima slijedilo ju je u repu, a njihovi su okrugli štitovi blistali na suncu. Spustili su se niz dinu za njom.

Princ je podigao zastore svoje nosiljke kako bi bolje uživao u povjetarcu koji je puhao s mora. Gospa Nym uhvatila je korak pokraj njega, usporivši svoju ljupku zl ećanu kobilu kako bi se uskladila s brzinom nosiljke. "Sretan susret, striče", zapjevušila je, kao da ju je ovamo doveo puki slučaj. "Mogu li jahati s vama do Sunčevog koplja?" Kapetan se nalazio na suprotnoj strani nosiljke od gospe Nym, ali je svejedno mogao čuti svaku njezinu riječ.

"Bilo bi mi drago", odgovorio je princ Doran, iako kapetanovim ušima nije zvučao tako. "Kostobolja i tuga jadni su suputnici na cesti." Kapetan je znao da je pod tim mislio kako mu je svaki kamenić zabijao šiljke u nabrekle zglobove.

"Kostobolju ne mogu olakšati," reče ona, "ali moj otac nema koristi od tuge. Osveta bi bila više po njegovu ukusu. Je li istina da je Gregor Clegane priznao da je ubio Eliu i njezinu djecu?"

"Riknuo je svoju krivnju da ga je cijeli dvorčuo", prizna princ. "Knez Tywin nam je obećao njegovu glavu."
"A Lannister uvijek plaća svoje dugove," reče gospa Nym, "pa ipak mi sečini da nam knez Tywin namjerava platiti našim novcem. Primila sam pticu od našeg slatkog Ser Daemona, koji se kune da je moj otac poškakljao to čudovište više no jednom dok su se borili. Ako je tako, Ser Gregor se može smatrati mrtvim, i to ne zahvaljujući Tywinu Lan-nisteru."
Princ načini grimasu. Je li to bilo zbog boli kostobolje ili riječi njegove nećakinje, kapetan nije znao. "Možda je tako."
"Možda? Ja velim da jest." "Obara želi da pođem u rat."
Nym se nasmije. "Da, nakanila je spaliti Starigrad. Mrzi taj grad isto toliko koliko ga naša mala sestrica voli."
"A ti?"
Nym zime preko ramena, gdje su njezini suputnici jahali tuce stopa dalje. "Bila sam u postelji s blizancima Fowler kad je vijest stigla do mene",čuo ju je kapetan kako govori. "Znate li koje je Fowlerovo geslo? Pustite nas da letimo! To je sve što tražim od vas. Pustite me da letim, stričče. Ne treba mi velika vojska, samo jedna slatka sestrica." "Obara?"
"Tyene. Obara je preglasna. Tyene je tako mila i blaga da nijedan muškarac ne bi posumnjao u nju. Obara bi od Starigrada načinila pogrebnu lomaču za našeg oca, ali ja nisam tako pohlepna. Meniće biti dovoljna četiri života. Zlatni blizanci kneza Tywina, kao naplata za Elijinu djecu. Stari lav, za samu Eliju. I na kraju mali kralj, za mog oca."
"Dječak nam se nikad nije zamjerio."
"Dječak je kopile rođeno iz izdaje, incesta i preljuba, ako se može vjerovati knezu Stannisu." Razigrani ton nestao je iz njezina glasa, a kapetan se zatekao kako je promatra suženim očima. Njezina je sestra Obara nosila bič o boku i držala koplje gdje ga je svakičovjek mogao vidjeti. Gospa Nym nije bila ništa manje pogubna, iako je svoje noževečuvala dobro skrivene. "Samo kraljevska krv može isprati umorstvo mog oca."
"Obervn je umro tijekom dvoboja, boreći se za stvar koja ga se nije ticala. Ja to ne zovem umorstvom."
"Nazovite to kako hoćete. Poslali smo im najboljegčovjeka u Dorneu, a oni nam vraćaju vreću kostiju."
"Prešao je granice onoga što sam od njega tražio. 'Procijeni tog kralja dječaka i njegovo vijeće, i obrati pažnju na njihove snage i slabosti', rekao sam mu, na terasi. Jeli smo naranče. 'Pronađi nam prijatelje, ako ih se može naći. Doznaj što možeš o Elijinoj smrti, ali nastoj ne izazvati kneza Tywina bez potrebe', to su bile moje riječi njemu. Oberyn se nasmijao, i rekao: 'Kad sam ja to ikoga izazvao... bez potrebe? Bilo bi ti pametnije da upozoriš Lannistere da ne izazovu mene.' Želio je pravdu za Eliju, ali nije htio čekati—"
"Čekao je sedamnaest godina", upadne gospa Nym. "Da su ubili vas, moj bi otac poveo svoje stjegove na sjever prije nego što bi se vaše truplo ohladilo. Da se radi o vama, sada bi po međama padala koplja gusta poput kiše."
"Ne sumnjam u to."
"Kao što ne biste trebali sumnjati ni u ovo, moj prijče - moje sestre i ja nećemo čekati sedamnaest godina na svoju osvetu." Zarila je ostruge u svoju kobilu i odjurila, galopirajući prema Sunčevu koplju sa svojom pratnjom za petama.
Princ se zavali na jastuke i sklopi oči, ali Hotah je znao da nije spavao. Boli ga. Na trenutak je pomišljao pozvati meštra Caleottea k nosiljci, ali da ga je princ Doran trebao, sam bi ga zazvao.
Sjene poslijepodneva bijahu duge i tamne, a sunce bijaše crveno i nabreklo poput prijevih zglobova kad su ugledali kule Sunčeva koplja na istoku. Najprije vitku Kulu koplja, stotinu i pol stopa visoku i okrunjenu kopljem od pozlaćenog čelika koje je dodavalo još trideset stopa njezinoj visini; a onda moćnu Kulu sunca, s njezinom kupolom od zlata i olovom zalivenog stakla; i na kraju sivkasto obojanu Pješčanu ladu, koja je izgledala poput kakvečudovišne galije nasukane na obalu i pretvorene u kamen.
Samo tri lige obalne ceste dijelile su Sunčevo koplje od Vodenih vrtova, pa ipak bila su to dva različita svijeta. Ondje su djeca skakutala naga na suncu, svirala je glazba u popločanim dvorištima, a zrak bio trpak od mirisa limuna i crvenih naranča. Ovdje je zrak vonjao na prašinu, znoj i dim, a noći bijahu žive od žamora glasova. Umjesto ružičastog mramora Vodenih vrtova, Sunčevo koplje bilo je izgrađeno od blata i slame, i obojano smeđe i sivkasto. Drevna utvrda kuće Martell stajala je na najistočnijem kraju male izbočine od kamena i pijeska, okružena morem s triju strana. Na zapadu, u sjeni masivnih zidina Sunčevog koplja, trgovine od blatnih cigli i potleušice bez prozora prianjale su uz zamak kao lupari za trup galije. Štale, kuće, vinarije i kuće jastuka iznikle su zapadno od njih, mnoge okružene vlastitim zidinama, a još se više potleušica uzdiglo ispod tih zidova. / tako dalje, i tako dalje, kao što bi rekli bradati svećenici. U usporedbi s Tvroshem,

Myrom ili Velikim Norvosom, sjenoviti grad nije bio ništa više od ovećeg naselja, ali je od svih gradova što su ih Dornijci imali bio najsličniji pravom gradu.
Dolazak gospe Nym prethodio je nekoliko sati njihovom, a ona je nedvojbeno upozorila stražu na njihov dolazak, jer su Trostruke dveri bile otvorene kad su stigli pred njih. Samo su se ovdje dveri nizale jedne iza drugih kako bi dopustile posjetiteljima da prođu ispod sva tri Zavojita zida izravno u Staru palaču, a da ne moraju najprije prijeći milje uskih ulička, skrivenih dvorišta i bučnih bazara.
Princ Doran je navukao zavjese svoje nosiljke čim se Kula koplja ukazala na vidiku, ali puk mu je svejedno dovikivao dok je nosiljka prolazila. Pješčane Zmije razjarile su ih do vrenja, nelagodno je pomislio kapetan. Prešli su prljavštinu vanjskog polumjeseca i prošli kroz druge dveri. Iza njih, vjetar je zaudarao na katran, slanu vodu i trulu morsku travu, a gomila se zgušnjavala sa svakim korakom. "Sputa princu Doranu!" zagrmio je Areo Hotah, udarajući drškom svoje duge sjekire po ciglama. "S puta princu Dornea!"
"Princ je mrtav!" zakrči neka žena iza njega.
"Na koplja!" zadere se nekičovjek s balkona.
"Doran!" uzvikne neki plemeniti glas. "Na koplja!"
Hotah je odustao od traženja govornika; svjetina je bila previše brojna, a trećina ih je vikala. "Na koplja! Osveta za Guju!" Učasu kad su stigli pred treće dveri, stražari su gurali ljude u stranu da raščiste put za prinčevu nosiljku, a gomila bacala trulo voće. Jedan mali odrpanac šmugnuo je pokraj kopljanika s polutrulim šipkom u ruci, ali kad je spazio Area Hotaha na svom putu, sa spremnom dugom sjekirom, pustio je da mu voće padne na tlo i brzo se udaljio. Ostali su u pozadini bacali limune, limete i naranče, vičući: "Rat! Rat! Na koplja!" Jednog stražara pogodio je u oko limun, a samom se kapetanu naranča rasprsnula 0 nogu.
Nikakav odgovor nije dopro iz nosiljke. Doran Martell ostao je zaklonjen iza svojih svilenih zidova sve dok ih nisu progutali deblji zidovi zamka, a željezna se rešetka spustila iza njih uz zveketavi prasak. Vika se polako stišavala. Princeza Ariannečekala je u vanjskom peristilu da pozdravi svog oca, s polovicom dvora oko sebe: starim slijepim majordomom Ricassom, kaštelanom Ser Manfrevjem Martellom, mladim meštrom Mvlesom s njegovim sivim haljama i svilenom namirisanom bradomčetrdeset dornskih vitezova u lepršavim tkaninama s pedesetak nijansi. Mala Mvrcella Baratheon stajala je sa svojom septom i Ser Arvsom od Kraljevske garde, koji se znojio pod svojim bijelo-ocakljenim ljuskama.
Princeza Arianne se zaputi prema nosiljci u sandalama od zmijske kože vezanim do bedara. Kosa joj je bila griva kao noć crnih uvojaka koji su joj padali do križa, a okočela nosila je obruč bakrenih sunaca. Još je tako majušno stvorenje, pomisli kapetan. Budući da su Pješčane Zmije bile visoke, Arianne se povela za svojom majkom, koja je bila visoka pet stopa i dva palca. Ali pod svojim draguljima ukrašenim prslukom i širokim slojevima lepršave purpurne svile i žutog satena imala je žensko tijelo, raskošno i zaobljeno. "Oče," objavila je kad su se zastori otvorili, "Sunčevo koplje raduje se vašem povratku."
"Da, čuo sam radost." Princ se blijedo nasmiješi i obuhvati kćerkin obraz crvenom, nabreklom rukom. "Dobro izgledaš. Kapetane, budite tako dobri i pomozite mi da sjednem."
Hotah spremi dugu sjekiru u njezinu petlju na svojim leđima i uzme princa u naručje, nježno kako mu ne bi povrijedio nabrekle zglobove. Unatoč tome, Doran Martell je zatomio uzdah boli.
"Zapovjedila sam kuharima da prirede gozbu za večeras", reče Arian-ne, "sa svim vašim najmilijim jelima."
"Bojim se da im ne bih odao puno priznanje." Princ se polako ogleda po dvorištu. "Ne vidim Tyene."
"Moli vas za privatnu audijenciju. Poslala sam je u prijestolnu dvoranu da pričeka vaš dolazak."
Princ uzdahne. "Vrlo dobro. Kapetane? Što brže završim s ovim, to ću se brže moći odmoriti."
Hotah gaje ponio uza dugačke stube Kule sunca do velebne okrugle odaje pod kupolom, gdje je posljednja svjetlost poslijepodneva koso padala kroz debele prozore od raznobojnog stakla i posipala blijedi mramor rombovima u pedesetak boja. Ondje ih ječekala treća Pješčana Zmija.
Sjedila je prekriženih nogu na jastuku ispod uzdignutog postolja na kojem su bila prijestolja, ali ustala je kad su ušli, odjevena u usku haljinu od svijetlomodrog satena s rukavima od mvrijskečipke u kojoj je izgledala nevino poput same Djevice. U jednoj je ruci imala komad veziva na kojem je radila, a u drugoj par zlatnih igala. I kosa joj je bila zlatna, a oči duboka modra jezera... ali su kapetana ipak nekako podsjetile na oči njezina oca, iako su Obervnove bile crne poput noći. Sve kćeri princa Oberyna imaju oči Guje, iznenada shvati Hotah. Boja nije važna.
"Striče", reče Tyene Sand. "Čekala sam vas."
"Kapetane, pomozi mi do prijestolja."

Na postolju su se nalazila dva trona, gotovo posve jednaka jedan drugom, samo što je jedan na naslonu imao umetnuto zlatno Martellovo koplje, dok je drugi nosio plamteće rhovnsko sunce koje se vijorilo s jarbola Nvmerijinih brodova kad je prvi put stigla u Dorne. Kapetan smjesti princa pod koplje i povuče se.
"Boli li previše?" Glas gospe Tyene bio je nježan, a ona je djelovala slatko poput ljetnih jagoda. Majka joj je bila septa, a Tyene je zračila gotovo onozemaljskom nevinošću. "Mogu li što učiniti da vam olakšam patnje?"
"Reci što si htjela i pusti me da otpočinem. Umoran sam, Tyene." "Ovo sam načinila za vas, striče." Tyene odmota komad platna koji je vezla. Prikazivao je njezina oca, princa Oberyna, posjednuta na pjegavog konja, oklopljena od glave do pete u crveno i nasmijana. "Kad završim, vaše je, da vam ostane u uspomeni."
"Neću tako lako zaboraviti tvog oca."
"To je dobro znati. Mnogi su se pitali."
"Knez Tywin nam je obećao Gorostasovu glavu."
"On je tako ljubazan... ali krvnički mač nije prikladan kraj za hrabrog Ser Gregora. Toliko smo se dugo molili za njegovu smrt te bi bilo pošteno da se i on pomoli za nju. Poznajem otrov koji je rabio moj otac, nema ništa polaganije ni bolnije od njega. Uskoroćemo možda čuti Gorostasove krikove, čak i ovdje u Sunčevu koplju."
Princ Doran uzdahne. "Obara me zove u rat. Nym bi se zadovoljila ubojstvom. A ti?"
"Ratom," reče Tyene, "iako ne sestrinim ratom. Dornijci se najbolje bore kod kuće, stoga tvrdim da trebamo naoštriti naša koplja i čekati. Kad Lannisteri i Tyrellovi nagrnu na nas, pustićemo im krv u klancima i pokopati ih pod nanosima pijeska, kao što smo učinili stotinu puta prije."
"Ako nagrnu na nas."
"O, ali morat će, ili će im se kraljevstvo raspasti, kao što je bilo prije nego što smo se vjenčali sa zmajevima. Otac mi je tako rekao. Kazao je da možemo zahvaliti Vražiku, što nam je poslao princezu Myrcellu. Ona je tako ljupka, ne mislite? Željela bih da imam njezine kovče. Stvorena je da bude kraljica, baš kao njezina majka." Jamice procvatu na Tyeneinim obrazima. "Bila bi mi čast prirediti vjenčanje i pobrinuti se za izradu kruna. Trystane i Myrcella su tako nevini, pa sam mislila možda bijelo zlato... sa smaragdima, da se slažu s Myrcellinim očima. O, dijamanti i biseri poslužili bi jednako dobro, dok se djeca ne vjenčaju i okrune. Potom ćemo samo morati nazvati Myrcelu Prvom od svog imena, kraljicom Andala, Rhoynara i Prvih ljudi, i zakonitom nasljednicom Sedam Kraljevina Zapadne zemlje, čekati da lavovi dođu."
"Zakonitom nasljednicom?" Princ prezirno frkne.
"Starija je od svog brata", objasni Tyene, kao da je on bio nekakva budala. "Prema zakonu Željezno prijestolje treba pripasti njoj."
"Prema dornskom zakonu."
"Kad je dobri kralj Dareon oženio princezu Mvriah i uveo nas u svoje kraljevstvo, bilo je dogovoreno da će dornski zakoni uvijek vladati u Dorneu. A Myrcella se, slučajno, nalazi u Dorneu."
"Tako je." Izustio je to preko volje. "Ostavi me da razmislim o tome."
Tyene se naljuti. "Previše razmišljate, striče."
"Je li?"
"Otac je to rekao."
"Obervn je razmišljao premalo."
"Neki ljudi razmišljaju jer se boje djelovati."
"Postoji razlika između straha i opreza."
"O, moram se pomoliti da vas nikad ne vidim preplašena, striče. Mogli biste zaboraviti disati." Podigla je ruku...
Kapetan uz tresak spusti držak svoje duge sjekire na mramor. "Moja gospo, previše si dopuštate. Sidite s postolja, molim vas lijepo."
"Nisam mislila ništa zla, kapetane. Volim svog strica, kao što znam da je on volio mog oca." Tyene se spusti na koljeno pred princem. "Rekla sam sve što sam imala reći, striče. Oprostite mi ako sam vas uvrijedila; srce mi je slomljeno. Imam li još uvijek vašu ljubav?"
"Uvijek."
"Dajte mi onda vaš blagoslov, paću poći."
Doran je oklijevao pola otkucaja srca prije nego što je metnuo ruku na nećakinjinu glavu. "Budi hrabra, dijete."
"O, kako i ne bih? Njegova sam kći."

Netom što je otišla, meštar Caleotte pohita k postolju. "Moj prin če, nije valjda... dajte da vam vidim ruku." Pregledao je najprije dlan, a onda ga okrenuo naopako da onjuši drugu stranu prin evih prstiju. "Ne, dobro je. To je dobro. Nema ogrebotina, dakle..."
Princ povu e ruku. "Meštre, mogu li vas pomu iti s malo makova mlijeka? Dostajat će jedan naprstak."
"Mak. Da, svakako."
"Odmah, mislim", nježno ga ponuka Doran Martell, a Caleotte pobrza uza stube.
Vani je sunce zašlo. Svjetlost unutar kupole poprimila je modru boju sumraka, a svi su rombovi na podu odumirali. Princ je sjedio pod kopljem Martellovih, lica blijeda od boli. Nakon duge šutnje okrenuo se prema Areu Hotahu. "Kapetane," re e, "koliko su mi odani moji stražari?"
"Odani su." Kapetan nije znao što bi drugo rekao.
"Svi? Ili neki?"
"Dobri su to ljudi. Dobri Dornijci. U init će kako im zapovjedim." Bubnuo je dugom sjekirom po podu. "Donijet ću glavu bilo kojeg ovjeka koji bi vas izdao."
"Ne želim glave. Želim poslušnost."
"Imate je." Služi. Slušaj. Štiti. Jednostavna prisega za jednostavnog ovjeka. "Koliko ljudi trebate?"
"Prepustit ću tebi da odlu iš. Možda će nam nekoliko dobrih ljudi bolje poslužiti od dvadeset. Želim da se to obavi brzo i što je tiše mogu će, bez prolivene krvi."
"Brzo, tiho i bez krvi, da. Što je vaša zapovijed?"
"Pronaći ćete k eri mog brata, uhititi ih i zatvoriti u elije na vrhu Kule koplja."
"Pješ ane Zmije?" Kapetanovo je grlo bilo suho. "Svih... svih osam, moj prin e? I malene?"
Princ promisli. "Ellarijine k eri su premlade da bi predstavljale opasnost, ali ima onih koji bi ih možda upotrijebili protiv mene. Bilo bi najbolje uvati ih pri ruci. Da, i malene... ali najprije stavi pod klju Tyene, Nymeriu i Obaru."
"Kako moj princ zapovijeda." Srce mu je bilo uznemireno. Mojoj maloj princezi ovo se ne će svidjeti. "Što ćemo sa Sarellom? Ona je odrasla žena, gotovo je navršila dvadesetu."
"Ukoliko se ne vrati u Dorne, ne mogu ništa poduzeti u svezi sa Sarellom osim da se pomolim kako će pokazati više razuma od svojih sestara. Prepusti je njezinoj... igri. Okupi ostale. Ne u spavati dok ne budem znao da su sve na sigurnom i pod stražom."
"Bit će u injeno." Kapetan je oklijevao. "Kad se ovo razglasi na ulicama, puk će dići galamu."
"Cijeli će Dorne dići galamu", izusti Doran Martell umornim glasom. "Samo se nadam da će ih knez Tywin uti u Kraljevu Grudobranu, kako bi znao kakva vjernog prijatelja ima u Su evom koplju."
anjala je da sjedi na Željeznom prijestolju, visoko iznad svih.
Dvorjani su bili šareno obojani miševi ispod nje. Veliki knezovi i ponosne dame kle ali su pred njom. Smioni mladi vitezovi polagali su svoje ma eve pred njezine noge i preklinjali za njezinu naklonost, a kraljica im se smiješila s visine. Sve dok se patuljak nije pojavio niotkuda, pokazuju i prstom u nju i urlaju i od smijeha. Knezovi i kneginje tako er su se stali hihotati, skrivaju i osmijehe rukama. Tek tada kraljica je shvatila da je bila naga.
Užasnuta, pokušala se pokriti rukama. Bodljike i sje iva Željeznog prijestolja zagrizle su u njezino meso dok je u ala da prikrije svoju sramotu. Krv joj je tekla crvena niz noge, dok su u elični zubi glodali njezinu stražnjicu. Kad je pokušala ustati, noga joj je kliznula kroz otvor u iskrivljenoj kovini. Sto se više koprcala, to ju je prijestolje sve više prožderalo, trgaju i komade mesa s njezinih grudi i trbuha, režu i je po rukama i nogama sve dok nisu postale skliske i crvene, sjajne.
A cijelo to vrijeme njezin je brat tamo dolje skakutao, smiju i se.
Njegovo joj je veselje još odjekivalo u ušima kad je osjetila lagan dodir po ramenu, i naglo se probudila. Na pola otkucaja srca ruka se činila dijelom no ne more, te je Cersei kriknula, ali bila je to samo Senelle. Slu kinjino lice bilo je blijedo i preplašeno.
Nismo same, shvati kraljica. Sjene su se nadvile oko njezina kreveta, visoke prikaze kojima su pod plaštevima blistale veri nja e. Naoružani ljudi ovdje nisu imali što tražiti. Gdje je moja straža? Njezina je ložnica bila mra na, izuzev fenjera koje je jedan od uljeza visoko podigao. Ne smijem pokazati strah. Cersei odgurne od sna razbarušenu kosu, pa re e: "Što ho ete od mene?" ovjek stupi na svjetlost fenjera, a ona spazi da mu je plašt bijel. "Jaime?" Sanjala sam jednog brata, ali me došao probuditi drugi.
"Vaša Milosti." Glas nije pripadao njezinu bratu. "Vrhovni zapovjednik rekao je da dođemo po vas." Kosa mu se kovr ala, kao Jaimeova, ali vlasi njezina brata bile su prekaljeno zlato, kao njezine, dok su ovom ovjeku bile crne i sjajne. Zurila je u nj, zbunjena, dok je on mrmljao nešto o zahodu i samostrelu, te izrekao

ime njezina oca. Još sanjam, pomisli Cersei. Nisam se probudila, niti je moja noćna mora završila. Tyrionće uskoro ispuzati ispod kreveta i početi mi se smijati.
Ali to je bila glupost. Njezin patuljasti brat nalazio se u crnimćelijama, osuđen da umre ovog istog dana. Spustila je pogled na svoje ruke, okretala ih da provjeri jesu li joj svi prsti još bili na mjestu. Kad je prešla dlanom po ruci, koža joj se naježila, ali bila je cijela. Nije bilo posjekotina na njezinim nogama, ni rana na tabanima. San, eto stoje to bilo, samo san. Sinoć sam previše popila, ti su strahovi samo hirovi koje je izrodilo vino. Kad padne mrak, jaću biti ta kojaće se smijati. Mojaće djeca biti na sigurnom, Tommenovo će prijestolje biti osigurano, a moj izobličeni mali valonqar bitće za glavu kraći i trunuti u grobu.
Jocelvn Swift stajala joj je uz rame, nudeći je kaležom. Cersei gucne: voda, pomiješana s iscijeđenim limunom, tako kisela da ju je ispljunula. Mogla ječuti kako noćni vjetar drma prozorskim kapcima, i vidjeti s neobično oštrom jasnoćom. Jocelvn se tresla poput lista, gotovo jednako uplašena kao Senelle. Ser Osmund Kotlocrn nadvio se nad njom. Iza njega stajao je Ser Boros Blount, s fenjerom. Na vratima bijahu Lannisterovi stražari kojima su pozlaćeni lavovi blistali na krestama njihovih kaciga. I oni su djelovali uplašeno. Je li moguće? zapita se kraljica. Je li istina? Ustala je, i dopustila Senelli da joj prebaci sobni ogrtač preko ramena kako bi sakrila svoju golotinju. Cersei ga je sama opasala, ukočenim i nespretnim prstima.
"Moj gospodin otac ima stražu oko sebe, noću i danju", reče ona. Jezik joj se činio debelim. Uzela je još jedan gutljaj limunove vodice i promućkala ga po ustima da osvježi dah. Noćni se leptir zavukao u fenjer koji je Ser Boros držao; mogla ga ječuti kako zuji i vidjeti sjenu njegovih krila dok je udarao o staklo.
"Stražari su bili na svojim mjestima, Vaša Milosti", odvrati Osmund Kotlocrn. "Pronašli smo skrivena vrata ispod ognjišta. Tajni prolaz. Vrhovni zapovjednik otišao je vidjeti kamo vodi."
"Jaime?" Spopao ju je užas, iznenadno poput oluje. "Jaime bi trebao biti s kraljem..."
"Dečko je zdrav i čitav. Ser Jaime je poslao tuce ljudi da pripazi na njega. Njegova Milost mirno spava." Neka sanja slađe snove od mojih, i neka mu buđenje bude nježnije. "Tko je s kraljem?"
"Ser Loras ima tučast, ako vam je po volji."
Nije joj bilo po volji. Tvrellovi su bili samo upravitelji koje su zmajski kraljevi nezasluženo uzdigli iznad njihova položaja. Njihovu je taštinu premašivalo samo njihovočastohleplje. Ser Loras je možda bio ljepušan poput djevičinog sna, ali pod svojim bijelim plaštem bio je Tvrell do kosti. Koliko je ona znala, nećašnji je gnjili plod bio posađen i uzgojen u Visovrtu.
Ali to je bila sumnja koju se nije usuđivala izgovoriti naglas. "Dajte mi trenutak da se odjenem. Ser Osmund, vi ćete poći sa mnom u Namjesnikovu kulu. Ser Boros, probudite tamničare i provjerite je li patuljak još u svojoj ćeliji." Odbijala je izustiti njegovo ime. Nikad ne bi pronašao hrabrosti da digne ruku na oca, rekla je u sebi, ali morala je biti sigurna.
"Kako Vaša Milost zapovijeda." Blount preda fenjer Ser Osmundu. Cersei nije bilo krivo što mu vidi lice. Otac ga nikad nije smio vratiti u bijelo.Čovjek se pokazao kukavicom.
U času kad su ostavili Maegorovu tvrđu, nebo je poprimilo tamnu kobaltnomodru boju, iako su zvijezde još sjale. Sve osim jedne, pomisli Cersei. Sjajna zvijezda zapada je pala, a noći će sada biti mračnije. Zastala je na pomičnom mostu koji je premošćivao suhi jarak, zagledavši se u kolce pod njim. Ne bi mi se usudili lagati o nečem takvom. "Tko ga je pronašao?"
"Jedan od stražara", reče Ser Osmund. "Lum. Osjetio je zov prirode i pronašao njegovo gospodstvo na zahodu."
Ne, to nije moguće. Tako ne umire jedan lav. Kraljica osjeti neobičan spokoj. Sjetila se kako je izgubila prvi zub kad je bila sasvim mala djevojčica. Nije ju boljelo, ali rupa u ustima djelovala je tako čudno da ju nije prestajala doticati jezikom. Sada je nastala rupa na mjestu gdje je stajao otac, a rupe treba ispuniti.
Ako je Tywin Lannister doista mrtav, onda nitko nije siguran... a ponajmanje njezin sin na prijestolju. Kad lav padne, nagrnu niže zvijeri: šakali, strvinari i divlji psi. Pokušaće je odgurnuti u stranu, kao što su uvijek činili. Morat će djelovati brzo, kao kad je umro Robert. Ovo je moglo biti djelo Stannisa Baratheona, preko kakva posrednika. To je mogao biti uvod u novi napad na grad. Nadala se da je bilo tako. Neka samo dođe. Raznijet ću ga, baš kao otac, ali ovaj putće umrijeti. Stannis ju nije plašio, ništa više od Macea Tvrella. Nitko ju nije plašio. Bila je kći Hridi, lavica. Više neće biti govora o novoj prisilnoj udaji. Bacačeva hrid sad je bila njezina, zajedno sa sveukupnom moći kuće Lannister. Nitko ju više nikad neće prezreti. Čak i kad Tommen više ne bude trebao regenticu, gospodarica Bacačeve hridi ostat će silom na koju će svatko u zemlji morati pristati.

Izlazeće sunce obojilo je vrh kule jarkocrveno, ali pod zidinama još se skutrila noć. Vanjski zamak bio je tako tih da je mogla povjerovati kako su svi njegovi stanovnici pomrli. / trebali bi. Tywinu Lannisteru ne dolikuje da umre sam. Takav čovjek zaslužuje svitu koja će ga dvoriti u paklu.
Četvorica kopljanika u crvenim plaštevima i kacigama s lavljim kre-stama stajahu na straži pred vratima namjesnikove kule. "Nitko ne smije ući ni izaći bez mog dopuštenja", reče im ona. Zapovijedanje joj je lako išlo od ruke. / otac je imao čelik u glasu.
U kuli je dim baklji zasmetao njezinim očima, ali Cersei nije plakala, kao što ne bi plakao ni njezin otac. Jedini sam sin kojeg je ikad imao. Njezine su potpetice strugale po kamenu dok se penjala, a još je mogla čuti noćnog leptira kako divlje lepršа u Ser Osmundovu fenjeru. Umri, u mislima mu razdraženo naredi kraljica, poleti u plamen i završi s tim.
Još dva stražara u crvenim plaštevima stajala su na vrhu stubišta. Crveni Lester promrmljao je svoju sućut dok je prolazila. Kraljičino je disanje bilo brzo i kratko, a mogla je osjetiti kako joj srce treperi u grudima. Stepenice, rekla je u sebi, ova prokleta kula ima previše stepenica. Gotovo ju je poželjela srušiti.
Dvorana bijaše puna budala koje su govorile šaptom, kao da je knez Tywin spavao, a oni su se bojali da ga ne probude. I stražari i sluge ustuknuli su pred njom, razjapljenih usta. Opazila je njihove ružičasto zubno meso i lajave jezike. Što rade ovdje? Kako su saznali? Prema pravilima nju su trebali prvu pozvati. Bila je kraljevska regentica, zar su to zaboravili?
Pred Namjesnikovom ložnicom stajao je Ser Meryn Trant u svom bijelom oklopu i plastu. Vizir kacige bio mu je otvoren, a vrećice pod njegovim očima stvarale su dojam kao da još napola drijema. "Rastjerajte ove ljude", reče mu Cersei. "Je li moj otac na zahodu?"
"Odnijeli su ga natrag na krevet, moja gospo." Ser Meryn odgurne vrata da ona može ući.
Jutarnja svjetlost prodirala je kroz kapke i risala zlatne šipke po rogozu razasutom po podu ložnice. Njezin stric Kevan klečao je pokraj kreveta, nastojeći se moliti, ali jedva je uspijevao izgovarati riječi. Stražari su se okupili pokraj ognjišta. Tajna vrata o kojima je Ser Osmund govorio zjapila su iza pepela, ne veća od pećnice. Čovjek je trebao puzati. Ali Tyrion je samo polačovjeka. Ta ju je misao razgnjevila. Ne, patuljak je zaključan u crnoj ćeliji. To nije moglo biti njegovo djelo. Stannis, rekla je u sebi, Stannis stoji iza ovoga. Još ima pristaša u gradu. On, ili Tyrellovi...
Oduvijek su postojale priče o tajnim prolazima u Crvenoj utvrdi. Maegor Okrutni je navodno ubio ljude koji su sagradili zamak kako bi znanje o njima ostalo tajna. Koliko drugih ložnica ima skrivena vrata? Cersei je odjednom imala viziju u kojoj je patuljak ispuzao iza tapiserije u Tommenovoj ložnici s oštricom u ruci. Tommen je dobro čuvan, rekla je u sebi. Ali i knez Tywin je bio dobro čuvan.
Na trenutak nije prepoznala mrtvaca. Imao je kosu poput njezina oca, da, ali ovo je bio neki drugi čovjek, svakako, manji čovjek, i mnogo stariji. Noćna mu je košulja bila podignuta do grudi, ostavljajući ga nagog ispod struka. Strelica ga je pogodila u prepone između pupka i njegove muškosti, i utonula tako duboko da joj se vidjelo samo perje. Njegove stidne dlake bile su krute od osušene krvi. Još krvi zgrušavalo mu se u pupku.
Njegov vonj natjerao ju je da naškubi nos. "Izvucite strijelu iz njega", zapovjedila je. "Ovo je kraljevski Namjesnik!" / moj otac. Moj gospodin otac. Trebam li vrištati čupati kosu? Govorilo se da je Catelyn Stark izgrebla svoje lice u krvave vrpce kad su Frevevi ubili njezina ljubljenog Robba. Biste li to voljeli, oče? željela ga je upitati. Ili biste htjeli da budem jaka ? Jeste li plakali za vlastitim ocem ? Njezin je djed umro kad je imala tek godinu dana, ali znala je priču. Knez Tytos se jako udebljao, a srce mu je prepuklo jednog dana dok se uspinjao stubama k svojoj ljubavnici. Njezin je otac bio u Kraljevu Grudobranu kad se to dogodilo, služeći kao Namjesnik Ludog Kralja. Knez Tywin je često izbivao u Kraljevu Grudobranu kad su ona i Jaime bili mali. Ako je plakao kad su mu donijeli vijest o očevoj smrti, učinio je to gdje mu nitko nije mogao vidjeti suze.
Kraljica je mogla osjetiti kako joj se nokti usijecaju u dlan. "Kako ste ga mogli ovako ostaviti? Moj je otac bio Namjesnik trojici kraljeva, najveći čovjek koji je ikad hodao zemljom Sedam Kraljevina. Za njega moraju zvoniti zvona, kao što su zvonila za Roberta. Mora ga se okupati i odjenuti kako dolikuje njegovu položaju, u hermelin, zlatno platno i grimiznu svilu. Gdje je Pvcelle? Gdje je Pycelle?" Okrenula se prema stražarima. "Puckens, dovedi Velikog meštra Pvcellea. Mora pregledati kneza Tywina."
"Već ga je pregledao, Vaša Milosti", odgovori Puckens. "Došao je, vidio i otišao da pozove nijeme sestre." Poslali šupo mene na samom kraju. Ta ju je spoznaja toliko razgnjevila daje gotovo ostala bez riječi. A Pycelleje odjurio da pošalje poruku radije nego da uprlja svoje meke, naborane ruke. Taj je čovjek

beskoristan. "Pronađite meštra Ballabara", zapovjedila je. "Pronađite meštra Frenkena. Bilo koga od njih."
Puckens i Kratkouhi odjure obaviti zadaću. "Gdje je moj brat?"
"Dolje u tunelu. Tamo se nalazi okno, sa željeznim prstenima umetnutim u kamen. Ser Jaime je otišao provjeriti koliko duboko ide."
Ima samo jednu ruku, željela im je doviknuti. Trebao je otići jedan od vas. On se ne smije penjati Ijestvama. Ljudi koji su ubili oca možda su dolje, iščekaju njega. Njezin je blizanac uvijek bio previše nagao, a činilo se da ga čak ni gubitak ruke nije naučio oprezu. Upravo se spremala narediti stražarima da se spuste za njim i dovedu ga natrag kad su se Puckens i Kratkouhi vratili u društvu sjedokosog čovjeka. "Vaša Milosti," reče Kratkouhi, "ovaj tu tvrdi daje bio meštar."
Čovjek se duboko nakloni. "Kako mogu služiti Vašoj Milosti?" Lice mu je bilo neodređeno poznato, iako ga Cersei nije mogla smjestiti. Star, ali ne tako star kao Pycelle. Ovaj u sebi još ima nešto snage. Bio je visok, iako blago pogrbljen, s borama oko smionih modrih očiju. Vrat mu je nag. "Ne nosite meštrovski lanac."
"Oduzeli su mi ga. Zovem se Qyburn, ako je po volji Vašoj Milosti. Liječio sam ruku vašeg brata."
"Batrljak, mislite." Sad ga se sjetila. Došao je s Jaimeom iz Harren-hala.
"Nisam mogao spasiti Ser Jaimeovu šaku, istina. Međutim, moje umijeće spasilo mu je cijelu ruku, a možda i sam život. Citadela mi je oduzela lanac, ali nisu mi mogli oduzeti moje znanje."
"Zadovoljitćete", odlučila je. "Ako me iznevjerite, izgubitćete više od lanca, obećavam vam. Odstranite strijelu iz trbuha mog oca i pripremite ga za nijeme sestre."
"Kako moja kraljica zapovijeda." Qyburn pođe krevetu, zastane, osvrne se. "Što da učinim s djevojkom, Vaša Milosti?"
"Djevojkom?" Cersei je propustila primijetiti drugo tijelo. Približila se krevetu, razgrnula hrpu krvavih prekrivača, i pronašla je ondje, nagu, hladnu i ružičastu... izuzev lica, koje je postalo crno poput Joffova na njegovu piru. Lanac od spojenih zlatnih ruku bio je napola ukopan u meso njezina vrata, stisnut tako čvrsto daje zaderao kožu. Cersei zasikće poput gnjevne mačke. "Što ona radi ovdje?"
"Pronašli smo je tu, Vaša Milosti", reče Kratkouhi. "To je Vražićkova kurva." Kao da je to objašnjavalo zašto je tu bila.
Moj gospodin otac nije imao posla s kurvama, pomislila je. Nakon smrti naše majke nikad više nije taknuo ženu. Uputila je stražarima leden pogled. "Ovo nije... kad je otac kneza Tywina umro, on se vratio u Bacačevu hrid i pronašao... ženu ove vrste... okićenu draguljima njegove gospođe majke, odjevenu u jednu od njezinih haljina. Strgnuo ih je s nje, i sve ostalo. Četrnaest je dana naga hodala ulicama luke Lannis, priznajući svakom čovjeku kog bi srela da je bila lopuža i bludnica. Tako je knez Tywin Lannister postupao s kurvama. Nikad... ova je žena ovdje bila s nekom drugom namjerom, ne da..."
"Možda je njegovo gospodstvo ispitivalo djevojku o njezinoj gospodarici", predloži Qyburn. "Čuo sam da je Šansa Stark nestala one noći kad je kralj umoren."
"Tako je." Cersei gorljivo prihvati prijedlog. "Ispitivao ju je, dakako. Nema sumnje." Mogla je vidjeti Tvriona kako se kesi, a usta mu se izvijaju u majmunski osmijeh pod razvalinom njegova nosa. A ima li boljeg načina daje ispita nego nagu, s dobro raširenim nogama? šapnuo je patuljak. Tako sam je i ja volio ispitivati.
Kraljica okrene leđa postelji. Neću je više gledati. Odjednom je bilo previšečak i stajati u istoj sobi s mrtvom ženom. Progurala se pokraj Qyburna, van u hodnik.
Ser Osmundu su se pridružila njegova braća Osney i Osfrvd. "U Na-mjesnikovoj se ložnici nalazi mrtva žena", reče Cersei trojici Kotlocrnih. "Nitko ne smije saznati daje bila ondje."
"Da, moja gospo." Ser Osney je imao neznatne ogrebotine na obrazu gdje ga je ogrebla još jedna od Tvrionovih kurvi. "A štoćemo s njom?"
"Nahranite njome vaše pse. Zadržite je za svoju postelju. Sto me briga? Ona ovdje nikad nije bila. Ištipat ću jezik bilo kome tko se usudi reći suprotno. Jeste li me shvatili?"
Osney i Osfrvd izmijene pogled. "Da, Vaša Milosti." Vratila se s njima unutra i gledala dok su zamatali djevojku u krvave pokrivače njezina oca. Shae, zvala se Shae. Posljednji su put razgovarale one noći prije patuljkove presude dvobojem, nakon što se ona nasmijana dornska zmija ponudila da se bori za nj. Shae se raspitivala za neke dragulje koje joj je darovao Tvrion, i izvjesna obećanja koja joj je Cersei možda dala, vilu u gradu i viteza kojiće je oženiti. Kraljica je jasno i glasno rekla da kurva neće dobiti ništa svoje dok im ne kaže kamo je otišla Šansa Stark. "Bila si njezina sluškinja. Zar očekuješ da ću povjerovati kako nisi znala ništa o njezinim planovima?" rekla je. Shae je otišla u suzama.

Ser Osfryd prebaci zamotano truplo preko ramena. "Želim taj lanac", reče Cersei. "Pobrini se da ne oštetiš zlato." Osfryd kimne i uputi se prema vratima. "Ne, ne kroz dvorište." Pokazala je prema tajnom prolazu. "Tamo se nalazi okno koje vodi do tamnica. Tim putem."
Kad se Ser Osfrvd spustio na koljeno pred ognjištem, unutra je postalo svjetlije, a kraljica je začula zvukove. Jaime se pojavio povijen poput starice, čizmama podižući oblake čađe iz posljednje vatre kneza Tywina. "Mičite mi se s puta", rekao je Kotlocrnima.
Cersei pohrli k njemu. "Jesi li ih pronašao? Jesi li pronašao ubojice? Koliko ih je bilo?" Sigurno ih je bilo više od jednog. Jedan čovjek nije sam mogao ubiti njezina oca.
Lice njezina blizanca izgledalo je ispijeno. "Okno se spušta do prostorije gdje se spaja pola tuceta tunela. Svi su zatvoreni željeznim vratima, okovani i zaključani. Moram pronaći ključeve." Ogledao se po ložnici. "Tko god da je ovo učinio možda još vreba u zidovima. Tamo je pravi labirint, i k tome mračan."
Zamislila je Tvriona kako gmiže između zidova poput kakvog čudovišnog štakora. Ne. Ponašaš se budalasto. Patuljak je u svojoj ćeliji. "Razbij zidove čekićima. Sruši kulu, ako moraš. Hoću da ih se pronađe. Tko god je ovo učinio. Hoću ih mrtve."
Jaime je zagrli, pritisnuvši zdravom rukom njezina križa. Mirisao je na pepeo, ali na kosu mu je palo jutarnje sunce, dajući joj zlatan sjaj. Željela je privući njegovo lice svojem na poljubac. Kasnije, rekla je u sebi, kasnije će doći k meni, za utjehu. "Mi smo njegovi nasljednici, Jaime", šapnula je. "Na nama je da dovršimo njegov posao. Moraš preuzeti očevo mjesto Namjesnika. Uvidjaš to sada, svakako. Tommenće te trebati..."
Odgurnuo ju je od sebe i podigao ruku, gurajući joj batrljak u lice. "Kraljeva desnica bez desnice? Loša šala, sestro. Ne traži od mene da vladam."
Njihov je stric čuo odbijanje. Qyburn također, kao i Kotlocrni, koji su se borili sa svojim zavežljajem u pepelu. Čak su i stražari čuli, Puckens, Hoke Konjska Noga i Kratkouhi. Razglasit će po zamku prije noći.
Cersei osjeti kako joj se vrelina penje u obraze. "Da vladaš? Nisam rekla ništa o vladanju. Ja ću vladati dok moj sin ne odraste."
"Ne znam koga više žalim", reče njezin brat. "Tommena ili Sedam Kraljevina."
Ošamarila ga je. Jaimeova se ruka podigla da zapriječi udarac, brzo poput mačke... ali ova je mačka imala bogaljev batrljak umjesto desnice. Njezini su mu prsti ostavili crvene tragove na obrazu.
Zvuk je podigao njihova strica na noge. "Otac vam ovdje leži mrtav. Imajte pristojnosti da nastavite svoju svađu vani."
Jaime pogne glavu u isprici. "Oprostite nam, stričče. Moja je sestra bolesna od tuge. Zaboravila se."
Htjela ga je opet pljusnuti zbog toga. Sigurno sam bila luda kad sam pomislila da bi on mogao biti Namjesnik. Radije bi ukinula tu dužnost. Kada joj je Namjesnik prouzročio išta osim jada? Jon Arryn joj je stavio Roberta Baratheona u krevet, a prije nego što je umro, počeo je njuškati oko nje i Jaimea. Eddard Stark nastavio je točno gdje je Arryn stao; njegovo zabadanje prisililo ju je da se riješi Roberta prije nego što je htjela, prije nego što se mogla obračunati s njegovom prokletom braćom. Tvrion je prodao Myrcellu Dornijcima, učinio jednog od njezinih sinova svojim taocem, a drugog ubio. A kad se knez Tywin vratio u Kraljev Grudobran...
Idući će Namjesnik znati gdje mu je mjesto, obećala je samoj sebi. To će biti Ser Kevan. Njezin je stric bio neumoran, mudar, beziznimno poslušan. Mogla se osloniti na njega, kao i njezin otac. Desnica se ne prepire s glavom. Imala je kraljevstvo kojim je morala vladati, ali trebat će nove ljude da joj u tom pomognu. Pycelle je bio oronuli ulizica, Jaime je izgubio hrabrost kad je izgubio svoju rukom od mača, a Maceu Tvrellu i njegovim pajdasima Redwyneu i Rowanu nije se moglo vjerovati. Koliko je znala i oni su možda imali udjela u ovom. Knez Tvrell sigurno je znao da nikad neće vladati područjem Sedam Kraljevina dokle god Tywin Lannister živi.
Morat ću pažljivo manevrirati s njim. Grad je bio pun njegovih ljudi, čak je uspio uvući jednog od svojih sinova u Kraljevsku gardu, te namjeravao uvući svoju kćer u Tommenovu postelju. Još je bjesnjela od pomisli da je otac pristao na zaruke Tommena i Margaerv Tvrell. Djevojka je dvostruko starija od njega i dvostruka udovica. Mace Tvrell je tvrdio da je njegova kći još bila djevica, ali Cersei je u to sumnjala. Joffrevja su ubili prije nego što je mogao leći s djevojkom, ali ona je prije njega bila udana za Renh/ja... Čovjeku može biti draži okus hipokrasa, ali ako pred njega stavite vrč piva, strusit će ga dok okom trepneš. Morat će zapovjediti knezu Varvsu da otkrije što može.
To ju je zaustavilo u mjestu. Zaboravila je na Varvsa. Trebao bi biti ovdje. Uvijek je ovdje. Kad god bi se nešto važno dogodilo u Crvenoj utvrdi, eunuh bi se pojavio niotkuda. Jaime je tu, i stric Kevan, a Pycelle je došao i otišao, ali ne i Varys. Hladan joj prst dotakne čemu. On je upleten u ovo. Sigurno se bojao da će mu

otac odrubiti glavu, pa je udario prvi. Knez Tywin nikad nije volio nasmiješenog gospodara uhoda. A ako je itko znao tajne Crvene utvrde, to je svakako bio gospodar uhoda. Sigurno se udružio s knezom Stannisom. Na kraju krajeva, službovali su zajedno u Robertovu vijeću...
Cersei pođe k vratima ložnice, do Ser Mervna Tranta. "Trant, dovedi mi kneza Varvsa. Silom ako treba, ali nemoj ga ozlijediti." "Kako Vaša Milost zapovijeda."
Ali netom što je jedan kraljevski stražar otišao, drugi se vratio. Ser Boros Blount bio je crven u licu i stenjao od bezglave trke uza stube. "Nema ga", dahnuo je kad je spazio kraljicu. Skljokao se na jedno koljeno. "Vražićak... ćelija mu je otvorena, Vaša Milosti... nigdje mu nema traga..."
San je bio istinit. "Izdala sam zapovijedi", reče ona. "Trebao je biti pod stražom, noću i danju..."
Blountove su se grudi dizale i spuštale. "Nedostaje i jedan od tamničara. Rougen se zvao. Drugu smo dvojicu zatekli u snu."
Jedva se svladala da ne vrisne. "Nadam se da ih niste probudili, Ser Boros. Pustite ih da spavaju."
"Spavaju?" Podigao je pogled, zbunjenog lica iznad svog podbratka. "Da, Vaša Milosti. Koliko dugo da—"
"Zauvijek. Pobrinite se da usnu zauvijek, ser. Ne trpim da stražari spavaju na straži." On je u zidovima. Ubio je oca kao stoje ubio majku, i kao što je ubio Joffa. Patuljak će doći i po nju, znala je kraljica, upravo kao što joj je starica obećala u tami onog šatora. Nasmijala sam joj se u lice, ali posjedovala je moći. Vidjela sam svoju budućnost u kapljici krvi. Moj usud. Noge joj bijahu slabe poput vode. Ser Boros je pokuša primiti za ruku, ali kraljica ustukne pred njegovim dodirom. Koliko je znala, mogao je biti jedan od Tvrionovih stvorenja. "Maknite se od mene", rekla je. "Maknite se!" Zateturala je u mjestu.
"Vaša Milosti?" reče Blount. "Da vam donesem kalež vode?"
Krv trebam, ne vodu. Tyrionovu krv, krv valonqara. Baklje su se zavrtjele oko nje. Cersei sklopi oči i ugleda patuljka kako joj se kesi. Ne, pomislila je, ne, zamalo sam te se riješila. Ali njegovi su se prsti sklopili oko njezina vrata, a ona je mogla osjetiti kako se počinju stezati.
BRienne
tražim djevicu od trinaest ljeta", rekla je sjedokosoj kumi pokraj seoskog zdenca. "Plemenitu djevicu i vrlo lijepu, modrih očiju i cr-venkasto-kestenjaste kose. Možda je putovala s krupnim vitezom od četrdeset ljeta, ili možda s dvorskom ludom. Jeste li je vidjeli?"
"Ne kol'ko se sjećam, ser", rekla je kuma, kuckajući se po čelu. "AT držat ću oči otvorene, to 'oću."
Ni kovač je nije vidio, pa ni septon u seoskoj septi, svinjar sa svojim svinjama, djevojka koja je čupala luk iz svog vrta, niti itko drugi među pukom koji je Djevica od Tartha zatekla među zemljanim potleušicama Rosbvja. Ipak, bila je uporna. Ovo je najkraći put do Sumrakdola, rekla je u sebi. Ako je Šansa ovuda prošla, netko ju je sigurno vidio. Pred dverima zamka postavila je pitanje dvojici kopljanika čije su značke prikazivale tri crvena slova "V" iznad bijelog polja posutog hermelinima, grb kuće Rosby. "Ako je ovih dana na putu, neće još dugo ostat djevica", reče stariji. Mlađi je želio znati je li djevojka imala takvu crvenkasto-keste-njastu kosu i među nogama.
Ovdje neću pronaći pomoć. Kad je Brienne ponovno uzjahala, opazila je mršavog dječaka na šarcu na drugom kraju sela. S njim nisam razgovarala, pomislila je, ali nestao je iza septe prije nego što ga je mogla potražiti. Nije ga se trudila uloviti. Najvjerojatnije nije znao ništa više od ostalih. Rosby je jedva bio nešto više od nekoliko kuća uz cestu; Šansa se nije imala razloga ovdje zadržati. Vrativši se na cestu, Brienne se zaputi na sjeveroistok pokraj voćnjaka jabuka i polja ječma, te je uskoro ostavila selo i njegov zamak daleko iza sebe. U Sumrakdolu će pronaći svoj plijen, rekla je u sebi. Ako je uopće prošla ovim putem.
"Pronaći ću djevojku i čuvati je", obećala je Brienne Ser Jaimeu, tamo u Kraljevu Grudobranu. "Zbog njezine majke kneginje. I zbog tebe." Plemenite riječi, ali riječi je bilo lako izgovoriti. Djela su bila teška. Predugo se zadržala i premalo saznala u gradu. Trebala sam krenuti ranije... ali kamo? Šansa Stark nestala je one noći kad je kralj Joffrev umro, a ako ju je itko otad vidio, ili imao ikakva pojma kamo je mogla otići, taj nije govorio. Barem ne meni.
Brienne je vjerovala da je djevojka napustila grad. Da je još bila u Kraljevu Grudobranu, zlatni bi je plaštevi pronašli. Sigurno je negdje otišla... ali negdje je bilo veliko mjesto. Da sam ja netom procvala djevica, sama i uplašena, u teškoj opasnosti, što bih učinila? upitala se. Kamo bih otišla? Za nju, odgovor je bio lak. Vratila bi se natrag u Tarth, svome ocu. Sansinu su ocu, međutim, odrubili glavu pred njezinim očima. I njezina kneginja majka bila je mrtva, umorena u Blizancima, a Oštrozimlje, velebno uporište Starkovih, bilo je opljačkano i spaljeno, a njegov narod poklan. Ona nema doma kojem bi se mogla vratiti, ni oca, ni majke, ni braće. Mogla je biti u idućem gradu, ili na brodu za Asshai; jedna se mogućnost činila jednako vjerojatnom kao i druga.

Čak i da se Šansa Stark htjela vratiti kući, kako je tamo mogla stići? Kraljevska cesta nije bila sigurna;čak je i dijete to znalo. Željezni su držali Jarak Cailin preko Prevlake, a u Blizancima su sjedili Frevevi, koji su ubili Sansina brata i kneginju majku. Djevojka je mogla putovati preko mora da je imala novca, ali luka u Kraljevu Grudobranu još se nalazila u ruševinama, dok je rijeka bila zbrka razrušenih molova i spaljenih i potonulih galija. Brienne se raspitala po dokovima, ali nitko se nije sjećao da je neki brod otplovio one noći kad je kralj Joffrev umro. Nekoliko trgovačkih brodova usidrilo se u zaljevu i istovarivalo pomoću čamaca, rekao joj je jedan čovjek, ali veći ih je broj nastavio dalje uz obalu prema Sumrakdolu, gdje je luka bila prometnija nego ikad.

Brienneina kobila bila je oku ugodna i držala dobar korak. Susretala je više putnika nego što se nadala. Prosjačka braća kotrljala su se pokraj nje sa zdjelicama obješenim o remenje oko svojih vratova. Mladi septon pretekao ju je u galopu na paripu dostojnom jednog kneza, a kasnije je susrela skupinu nijemih sestara koje su odmahnule glavama kad im je Brienne postavila svoje pitanje. Kolona volovskih kola protutnjala je na jug sa žitom i vrećama vune, a kasnije je mimoišla svinjara koji je gonio svinje, te staricu u konjskoj nosiljci u pratnji stražara na konjima. Sve ih je upitala jesu li vidjeli plemenitu djevojku od trinaest ljeta s modrim očima i kestenjastom kosom. Nitko ju nije vidio. Upitala je i za cestu pred sobom. "Odavde do Sumrakdola je prilično sigurno," rekao joj je jedančovjek, "ali iza Sumrakdola ima razbojnika i propalih ljudi u šumama."

Samo su vojnički borovi i stražarice još bili zeleni; drveće širokog lišća zaodjenulo je crvenkaste i zlatne ogrtače, ili ih skinulo kako bi greblo po nebu smeđim i golim granama. Svaki zapuh vjetra nosio je vrtložaste oblake uvelog lišća po izrovanoj cesti. Stvarali su šuštav zvuk dok su lepršali pokraj kopita velike riđe kobile koju joj je darovao Jaime Lannister. Lakše je pronaći jedan list na vjetru nego jednu djevojčicu izgubljenu u Zapadnim zemljama. Zatekla se kako se pita nije li joj Jaime dao ovaj zadatak u namjeri da se s njome okrutno našali. Možda je Šansa Stark bila mrtva, obezglavljena zbog svog udjela u smrti kralja Joffrevja, zakopana u nekom neoznačenom grobu. Kako bolje prikriti njezino umorstvo nego slanjem neke velike glupe djevojčure iz Tartha daje pronađe?

Jaime to ne bi učinio. Bio je iskren. Dao mi je mač, i nazvao ga Čuvarem zakletve. U svakom slučaju, nije bilo važno. Obećala je kneginji Catelvn daće vratiti njezine kćeri, a nijedno obećanje nije bilo ozbiljnije od onog danog mrtvima. Mlađa je djevojčica odavna umrla, tvrdio je Jaime; Arya koju su Lannisteri poslali na sjever da se uda za kopile Roosea Boltona bila je varalica. Tako je ostala samo Šansa. Brienne ju je morala pronaći.

Pred sumrak ugledala je logorsku vatru kako gori pokraj potoka. Dva su muškarca sjedila pokraj nje pekući pastrve, dok su im oružje i oklopi bili naslagani ispod drveta. Jedan je bio star, a drugi nešto mlađi, iako daleko od mladog. Mlađi ustane da je pozdravi. Imao je velik trbuh koji je napinjao vezice njegovog točkastog haljetka od srneće kože. Čupava nepotkresana brada prekrivala mu je obraze ičeljust bojeom starog zlata. "Imamo dovoljno pastrva za troje, ser", doviknuo je.

Nije to bio prvi put da su Brienne zamijenili za muškarca. Skinula je svoju veliku kacigu, pustivši da joj se kosa slobodno razaspe. Bila je žuta, boje prljave slame, i gotovo jednako lomljiva. Duga i tanka, lepršala joj je oko ramena. "Hvala vam, ser."

Putujući vitez zaškilji u nju tako ozbiljno da je shvatila kako je sigurno kratkovidan. "Gospa, je li? Naoružana i oklopljena? Illy, tako ti bogova, pogledaj kolika je."

"I ja sam mislio da je vitez", reče stari vitez, prevrćući pastrvu.

Da je Brienne bila muško, smatrali bi je krupnom; za ženu, bila je golema.Čudovišna bila je riječ koju je slušala cijelog svog života. Bila je široka u ramenima i još šira u kukovima. Noge su joj bile duge, a ruke debele. Na prsima je imala više mišića nego dojki. Šake su joj bile krupne, stopala ogromna. Usto je bila i ružna, s pjegavim, konjskim licem i zubima koji su sečinili gotovo preveliki za njezina usta. Nije ju trebalo podsjećati ni na što od toga. "Vitezovi," rekla je, "jeste li vidjeli djevicu od trinaest ljeta na cesti? Ima modre oči i kestenjastu kosu, i možda je u društvu krupnog, rumenog muškarca od četrdeset ljeta."

Kratkovidni putujući vitez počeše se po glavi. "Ne sjećam se nijedne takve djevice. Kakva je to kestenjasta kosa?"

"Smeđecrvena", reče stariji čovjek. "Ne, vidjeli je nismo."

"Vidjeli je nismo, moja gospo", reče joj mlađi. "Hajde, sjašite, riba je zamalo gotova. Jeste li gladni?"

Slučajno je i bila, ali je također bila oprezna. Lutajući vitezovi bili su na zlu glasu. "Lutajući vitez i vitez otimač dvije su strane istog mača", govorilo se. Ova dvojica ne djeluju previše opasno. "Mogu li znati vaša imena, gospodo?"

"Imam tu čast da sam Ser Creighton Longbough, o kojem pjevaju pjevači", reče onaj trbušasti. "Možda ste čuli za moja djela na Crnovodi. Moj suputnik je Ser Illifer Siromašni."
Ako je postojala pjesma o Creightonu Longboughu, Brienne ju nije čula. Njihova imena nisu joj značila ništa više od njihovih grbova. Ser Creightonov je zeleni štit imao samo smeđe zaglavlje, i duboko uleknuće koje je načinila neka ratna sjekira. Ser Illifer je nosio zlatni i hermelinski stalak, iako je sve oko njega govorilo da su obojano zlato i obojani her-melini bili jedini za koje je ikad znao. Imao je u najmanju ruku šezdeset godina, lica upala i uska ispod kukuljice od zakrpanog grubo tkanog ogrtača. Nosio je oklop, ali mrljice rđe posipale su željezo poput pjega. Brienne je bila za glavu viša od obojice, te k tome imala boljeg konja i bolje oružje. Bude li me strah ovakvih, bolje mije da zamijenim dugi mač za par pletaćih igala.
"Hvala vam, dobri vitezovi", rekla je. "Radoću s vama podijeliti vaše pastrve." Sjahavši, Brienne skine sedlo sa svoje kobile i napoji je prije
nego što joj je sputala noge da pase. Složila je svoje oružje, štit i bisage na hrpu ispod jednog brijesta. Dotad je pastrva bila propisno pečena. Ser Creighton joj je donio ribu, te je sjela na tlo prekriženih nogu da ju pojede.
"Uputili smo se prema Sumrakdolu, moja gospo", reče joj Longbough dok je prstima komadao svoju pastrvu. "Bilo bi vam bolje da jašete s nama. Ceste su opasne."
Brienne mu je mogla ispričati više o opasnosti na cestama nego što bi on možda želio znati. "Hvala vam, ser, ali ne treba mi vaša zaštita."
"Insistiram. Pravi vitez mora braniti nježniji spol."
Dotaknula je balčak svog mača. "Ovo će me braniti, ser."
"Mač je samo onoliko dobar kolikočovjek koji njime barata."
"Baratam njime dovoljno dobro."
"Kako hoćete. Ne bi bilo ljubazno prepirati se s gospom. Pobrinut ćemo se da sigurno stignete u Sumrakdol. Sigurnije je kad troje ljudi jašu zajedno, nego kad ječovjek sam."
Bilo nas je troje kad smo krenuli iz Rijekotoka, ali je Jaime izgubio ruku, a Cleos Frey svoj život. "Vaši konji ne bi mogli održati korak s mojim." Ser Creightonov smeđi uškopljenac bio je staro rasklimano kljuse vodnjikavih očiju, a Ser Illiferov je konj izgledao mršavo i napola izgladnjelo.
"Moj me at dobro služio na Crnovodi", ustrajao je Ser Creighton. "Ta, ondje sam napravio pravi pokolj i zaradio tuce otkupnina. Je li moja gospa upoznata sa Ser Herbertom Bollingom? Sad ga više nećete sresti. Ubio sam ga na mjestu. Kad se mačevi sudare, Ser Creightona Longbougha nećete zateći u pozadini."
Njegov se suputnik oglasi suhim hihotom. "Creigh, mani se. Takvi k'o ona nemaju potrebe za ovakvima k'o što smo mi."
"Takvi kao ja?" Brienne nije bila sigurna što je to značilo.
Ser Illifer uperi koštunjavi prst u njezin štit. Iako mu je boja bila ispucana i oljuštena, grb koji je nosio jasno se vidio: crni šišmiš na poprečno podijeljenom polju, srebrnom i zlatnom. "Nosite lažljivčev štit, na koji nemate pravo. Djed mog djeda pomog'o je ubiti zadnjeg Lothstona. Nitko se otad nije usudio pokazati tog šišmiša, crnog k'o i djela onih koji su ga nosili."
Štit je bio onaj koji je Ser Jaime uzeo iz oružarnice u Harrenhalu. Brienne ga je pronašla u stajama sa svojom kobilom, zajedno s mnogim drugim stvarima; sedlom i ormom, dugačkom verignjačom i velikom kacigom s vizirom, novčarkama zlata i srebra i pergamentom vrednijim od njih dvije zajedno. "Izgubila sam svoj štit", objasnila je.
"Pravi vitez jedini je štit koji djevica treba", junački izjavi Ser Creighton.
Ser Illifer se nije obazirao na nj. "Bosonogičovjek traži čizmu, pro-mrznut čovjek plašt. Ali tko bi se zaogrnuo sramotom? Knez Lucas nosio je tog šišmiša, Svodnik, i Manfrvd od Crne kukuljice, njegov sin. Zašto nositi takav štit, pitam se ja, ukoliko vaši grijesi nisu još gadniji... i svježiji." Isukao je svoj bodež, ružan komad jeftinog željeza. "Žena čudovišno krupna i čudovišno snažna koja skriva svoje prave boje. Creigh, pred tobom je Djevica od Tartha, koja je Renlvju prerezala njegovo kraljevsko grlo."
"To je laž." Renly Baratheon bio joj je više od kralja. Voljela ga je otkad je prvi put došao u Tarth na dokonom kneževskom putovanju da proslavi svoju punoljetnost. Njezin ga je otac dočekao s gozbom i zapovjedio joj da prisustvuje; inače bi se skrivala u svojoj odaji poput kakve ranjene zvijeri. Nije bila starija od Šanse, a podsmijeha se bojala više nego mačeva. Znat će za ružu, rekla je knezu Selwynu, smijat će mi se. Ali Večernja Zvijezda nije popustio.
Renly Baratheon obasuo ju je pažnjom svake vrste, kao da je bila prava djevojka, i usto lijepa. Čak je i plesao s njom, a u njegovim rukama ona se osjećala graciozno, a noge su joj lebdjele po podu. Kasnije su je drugi

molili za ples, povedeni njegovim primjerom. Od tog dana, željela je jedino biti blizu knezu Renlvju, služiti mu i štititi ga. Ali na kraju ga je iznevjerila. Renly mije umro na rukama, ali ja ga nisam ubila, pomislila je, ali ovi lutajući vitezovi to nikad ne bi shvatili. "Dala bih život za kralja Renlvja, i umrla sretna", rekla je.
"Nisam mu naudila. Zaklinjem se svojim mačem."
"Vitez se zaklinje svojim mačem", priklopi Ser Creighton.
"Zakunite se Sedmoricom", ponuka je Ser Illifer Siromašni.
"Sedmoricom, onda. Nisam naudila kralju Renlvju. Zaklinjem se Majkom. Dabogda nikad doživjela njezinu milost ako lažem. Zaklinjem se Ocem, i molim da mi pravedno sudi. Zaklinjem se Djevicom i Staricom, Kovačem i Ratnikom. I zaklinjem se Neznancem, neka me odmah odvede ako govorim neistinu."
"Dobro se kune, za jednu djevicu", prizna Ser Creighton. "Da." Ser Illifer Siromašni slegne ramenima. "Pa, ako je slagala, bogovi će je kazniti." Spremio je svoj bodež. "Prva straža je vaša."
GOZBA VRANA
73
Dok su lutajući vitezovi spavali, Brienne je nemirno šetala po malom logoru, osluškujući pucketanje vatre. Trebala bih odjahati dalje dok mogu. Nije poznavala ove ljude, ali nije se mogla prisiliti da ih ostavi nezaštićene. Čak i u noćnoj tami, bilo je jahača na cesti, i zvukova u šumi koje su možda stvarale sove i lisice u lovu, a možda i nisu. Stoga je Brienne koračala, i držala oštricu labavu u njezinim koricama.
Njezina je straža bila laka, sve u svemu. Tek je kasnije postalo teško, kad se Ser Illifer probudio i rekao da će je zamijeniti. Brienne je prostrla gunj po tlu i sklupčala se da sklopi oči. Neću spavati, rekla je u sebi, premda je bila umorna do kosti. Nikad nije mirno spavala u prisutnosti muškaraca. Čak i u logorima kneza Renlvja, rizik silovanja uvijek je bio prisutan. Bila je to lekcija koju je naučila pod zidinama Visovrta, i ponovno kad su ona i Jaime pali u šake Hrabrih suputnika.
Hladnoća zemlje milila je kroz Brienneine gunjeve i prodirala joj u kosti. Uskoro se svaki mišić činio stisnutim i zgrčenim, od njezine čeljusti do nožnih prstiju. Pitala se je li i Šansi Stark bilo hladno, gdje god se nalazila. Kneginja Cateh/n je rekla da je Šansa bila nježna duša koja je voljela kolače s limunom, svilene haljine i pjesme o viteštvu, međutim djevojka je vidjela kako joj ocu odsijecaju glavu i nakon toga bila prisiljena udati se za jednog od njegovih ubojica. Ako je pola priča bilo istinito, patuljak je bio najokrutniji od svih Lannistera. Ako je otrovala kralja Joffreyja, Vražićak ju je sigurno prisilio na to. Bila je sama i bez prijatelja na tom dvoru. U Kraljevu Grudobranu Brienne je pronašla izvjesnu Brellu, koja je bila jedna od Sansinih sluškinja. Žena joj je rekla da je malo topline vladalo između Šanse i patuljka. Možda je bježala i od njega i od Joffrevjeva umorstva.
Kakve god je snove Brienne sanjala, oni su nestali kad ju je probudila zora. Noge su joj od ledenog tla bile ukočene poput drva, ali nitko ju nije napastovao, a njezina je imovina ostala netaknuta. Lutajući vitezovi bili su na nogama. Ser Illifer je komadao vjevericu za doručak, dok je Ser Creighton stajao sučelice jednom drvetu, dugo i zadovoljno prazneći mjehur. Lutajući vitezovi, pomislila je, stari, tašti, debeli i kratkovidni, ali pošteni ljudi uza sve to. Razveselila ju je spoznaja da je još bilo časnih ljudi na svijetu.
Prekinuli su post pečenom vjevericom, paštetom od žira i ukiseljenim povrćem, dok ju je Ser Creighton zabavljao svojim podvizima na Crnovodi, gdje je ubio tuce strašnih vitezova za koje ona nikad nije čula. "O, bila je to rijetka borba, moja gospo," rekao je, "rijetka i krvava kavga." Priznao je da se i Ser Illifer junački borio u bitki. Sam Illifer malo je govorio.
Kad je došlo vrijeme da nastave put, vitezovi su uhvatili korak s obje njezine strane, poput stražara koji štite kakvu plemenitu gospu... iako je ova gospa bila viša od oba svoja zaštitnika i k tome bolje naoružana i oklopljena. "Je li itko prošao pokraj nas za vrijeme vaših straža?" upita ih Brienne.
"Kao na primjer djevica od trinaest ljeta, crvenkasto-kestenjaste kose?" reče Ser Illifer Siromašni. "Nije, moja gospo. Nije nitko."
"Ja sam vidio par", dometne Ser Creighton. "Jedan mali seljačić projahao je na šarcu, a sat kasnije tuce ljudi prošlo je pješice s motkama i kosama. Opazili su našu vatru, i zastali da odmjere naše konje, al' pokazao sam im komadić svog čelika i rekao da nastave put. Grubi momci, prema njihovu izgledu, i očajni, al' ne tako očajni da se poigraju sa Ser Creightonom Longboughom."
Ne, pomisli Brienne, ne tako očajni. Okrenula je lice da sakrije osmijeh. Na sreću, Ser Creighton je bio previše zaokupljen pričom o svojoj epskoj bitki s Vitezom od Crvenog Pileta da opazi djevčino veselje. Bilo je dobro imati suputnike na cesti,čak i suputnike poput ove dvojice.
Bilo je podne kad je Brienne začula pjesmu koja je dopirala kroz golo, smeđe drveće. "Kakav je to zvuk?" upita Ser Creighton.

"Glasovi, uzdignuti u molitvi." Brienne je poznavala napjev. Preklinju Ratnika da ih zaštiti, mole Staricu da im prosvijetli put.
Ser Illifer Siromašni ogoli svoju istrošenu oštricu i zaustavi konja da pričeka njihov dolazak. "Sada su blizu."
Pjesma je ispunila šumu poput pobožne grmljavine. Odjednom se izvor zvuka pojavio na cesti pred njima. Predvodila ga je skupina prosjačke braće, zapušteni bradati muškarci u haljama od kostrijeti, neki bosonogi, a neki u sandalama. Iza njih stupalo je šezdesetak muškaraca, žena i djece, pjegava krmača i nekoliko ovaca. Nekoliko ljudi nosilo je sjekire, a još više ih je imalo grube drvene kije i batine. U sredini su kotrljali taljige na dva kotača od sivog i raskoljenog drva, nakrcane lubanjama i slomljenim komadima kosti. Kad su spazili putujuće vitezove, prosjačka se braća zaustave, a pjevanje zamre. "Dobri vitezovi," reče jedan, "Majka vas voli."
"I tebe, brate", reče Ser Illifer. "Tko ste vi?"
"Siromašni ljudi", reče krupni čovjek sa sjekirom. Unatoč hladnoći jesenske šume, nije nosio košulju, a na grudima mu bijaše urezana sedmerokraka zvijezda. Andalski ratnici urezivali su takve zvijezde u svoje meso kad su prvi put prešli usko more da napadnu kraljevstva prvih ljudi.
"Zaputili smo se u grad", reče visoka žena koja je vukla kola, "da odnesemo ove svete kosti blaženom Baeloru, i potražimo pomoć i zaštitu od kralja."
"Pridružite nam se, prijatelji", ponuka ih suhonjavi malič ovjek u otrcanoj septonskoj halji, koji je nosio kristal na remenu oko vrata. "Zapadne zemlje trebaju svaki mač."
"Putujemo u Sumrakdol," objavi Ser Creighton, "ali možda bismo vas mogli otpratiti do Kraljeva Grudobrana."
"Ako imate novca da nam platite za tu pratnju", doda Ser Illifer, koji je izgleda bio i praktičan, a ne samo siromašan.
"Vrapci ne trebaju zlato", reče septon. Ser Creighton bijaše izgubljen. "Vrapci?"
"Vrapci su najskromnije i najobičnije ptice, kao što smo mi najskromniji i najobičniji ljudi." Septon je imao mršavo oštro lice i kratku bradu, prošaranu sijedim i smeđim dlakama. Njegova je tanka kosa bila zalizana i svezana na zatiljku, a noge su mu bile bose i crne, čvornate i tvrde poput korijenja stabala. "Ovo su kosti svetaca, umorenih zbog njihove vjere. Služili su Sedmorici do smrti. Neki su umrli od gladi, neki su bili mučeni. Bezbožnici i štovatelji demona orobili su septe i silovali djevice i majke. Čak su napastovali i nijeme sestre. Naša Majka na Nebesima plače u svom bolu. Vrijeme je da svi pomazani vitezovi zaborave svoje svjetovne gospodare i obrane našu Svetu Vjeru. Pođite s nama u grad, ako volite Sedmoricu."
"Jako ih volim," reče Illifer, "ali moram jesti."
"Kao i sva Majčina djeca."
"Putujemo u Sumrakdol", glatko odbije Ser Illifer.
Jedan od prosjačke braće pljune, a neka žena jauknе. "Vi ste lažni vitezovi", reče krupni čovjek sa zvijezdom urezanom na grudima. Nekoliko drugih zamahne svojim kijevima.
Bosonogi septon umiri ih riječima. "Ne osuđujte, jer to je Očev posao. Pustite ih da prođu u miru. I oni su siroti ljudi, izgubljeni na zemlji."
Brienne podbode svoju kobilu naprijed. "I moja se sestra izgubila. Djevojčica od trinaest ljeta crvenkasto-kestenjaste kose, lijepog izgleda."
"Sva su Majčina djeca lijepog izgleda. Neka Djevica čuva tu sirotu djevojčicu... i vas također." Septon podigne jedno uže taljiga na rame, te stane povlačiti. Prosjačka braća ponovno nastaviše pjesmu. Brienne i putujući vitezovi sjedili su na svojim konjima dok je povorka polako prolazila pokraj njih, slijedeći izrovanu cestu prema Rosbvju. Zvuk njihovog pjevanja polako se gubio i zamro.
Ser Creighton digne jednu polutku stražnjice sa sedla da se počeše po turu. "Kakav bi to čovjek ubio svetog septona?"
Brienne je znala kakav. Blizu Djevčina jezerca, sjetila se, Hrabri su suputnici jednog septona objesili za pete s grane drveta i na njegovom truplu vježbali gađanje lukom i strijelom. Pitala se jesu li i njegove kosti bile naslagane na one taljige s ostalima.
"Čovjek bi trebao biti budala da siluje nijemu sestru", govorio je Ser Creighton. "Čak i da stavi ruke na nju... govori se da su one Neznančeve supruge, a da su njihovi ženski dijelovi hladni i vlažni poput leda." Zirnuo je prema Brienne. "Uh... ispričavam se."
Brienne potjera svoju kobilu prema Sumrakdolu. Trenutak kasnije, slijedio ju je Ser Illifer, a Ser Creighton je jahao na repu.

Tri sata kasnije nabasali su na još jednu skupinu koja je klipsala prema Sumrakdolu; trgovca i njegove sluge, u pratnji još jednog putujućeg viteza. Trgovac je jahao na pjegavoj sivoj kobili, dok su se njegovi sluge izmjenjivali vukući njegova kola. Četvorica su vukla konopce dok su druga dvojica hodala pokraj kotača, ali kad su začuli zvuk konja, okupili su se oko kola sa spremnim štapovima od jasena. Trgovac je izvadio samostrel, vitez mač. "Oprostit ćete mi što sam sumnjičav," dovikne trgovac, "ali vremena su burna, a ja imam samo dobrog Ser Shadricha da me brani. Tko ste vi?"
"Pa," uvriježeno će Ser Creighton, "ja sam slavni Ser Creighton Longbough, koji se netom vratio iz bitke na Crnovodi, a ovo je moj suputnik, Ser Illifer Siromašni."
"Ne želimo vam zlo", reče Brienne.
Trgovac je sumnjičavo odmjeri. "Moja gospo, trebali biste biti kod kuće, na sigurnom. Zašto nosite tako nepriličnu odoru?"
"Tragam za svojom sestrom." Nije se usudila spomenuti Sansino ime, jer je bila optužena za ubojstvo kralja. "Plemenita je djevica i lijepa, modrih očiju i crvenkasto-kestenjaste kose. Možda ste je vidjeli u društvu krupnog viteza od četrdeset ljeta, ili pijane lude."
"Ceste su pune pijanih luda i ukradenih djevica. A što se krupnih vitezova tiče, teško je ikojem poštenom čovjeku zadržati okrugao trbuh kad tolikima nedostaje hrane... iako vaš Ser Creighton, čini se, nije gladovao."
"Imam krupne kosti", ostao je uporan Ser Creighton. "Da neko vrijeme jašemo zajedno? Ne sumnjam u junaštvo Ser Shadricha, ali on mi sečini malenim, a tri su oštrice bolje od jedne."
Četiri oštrice, pomisli Brienne, ali zadrži jezik za zubima. Trgovac pogleda svog pratioca. "Što vi velite, ser?"
"Oh, njih troje se ne treba bojati." Ser Shadrich bijaše žilav čovjek lisičjeg lica s oštrim nosom i busenom riđe kose, koji je jahao na mršavom kestenjastom trkaćem konju. Iako nije djelovao viši od metar i pol, imao je samosvjesno držanje. "Jedan je star, drugi debeo, a treći je žensko. Neka nam se pridruže."
"Kako vi kažete." Trgovac spusti samostrel.
Kad su nastavili put, unajmljeni vitez uspori kas i odmjeri je od glave do pete kao da je komad dobre slane svinjetine. "Baš ste kršna, zdrava curetina, rek'o bih."
Ser Jaimeovo ruganje duboko ju je pogađalo; čovječuljkove su je riječi jedva dirale. "Div, u usporedbi s nekima."
Nasmijao se. "I ja sam dovoljno velik gdje je važno, curo." "Trgovac vas je nazvao Shadrich."
"Ser Shadrich od Sjenovitog dola. Neki me zovu Ludi Miš." Okrenuo je štit da joj pokaže svoj grb, krupnog bijelog miša s divljim crvenim očima na polju kosih pruga smeđe i modre boje. "Smeđa je za zemlje kojima sam krstario, a modra za rijeke koje sam prešao. Miš sam ja."
"I jeste li ludi?"
"O, posve. Običan miš bježi od krvi i bitke. Ludi miš ih traži."
"Čini se da ih rijetko pronađe."
"Pronađem ih dovoljno. Istina, nisam turnirski vitez. Čuvam svoju hrabrost za bojišnicu, ženo."
Ženo je bilo donekle bolje od curetino, pretpostavljala je. "Vi i dobri Ser Creighton onda imate mnogo toga zajedničkog."
Ser Shadrich se nasmije. "O, sumnjam, ali moguće je da smo vi i ja na sličnom zadatku. Mala izgubljena sestrica, je li? Modrih očiju i crvenkasto-kestenjaste kose?" Ponovno se nasmijao. "Niste jedini lovac u šumi. I vi tražite Šansu Stark."
Brienne je zadržala lice bezizražajnim da sakrije svoju malodušnost. "Tko je ta Šansa Stark, i zašto je tražite?"
"Zbog ljubavi, čega drugog?" Ona nabere čelo. "Ljubavi?"
"Da, ljubavi prema zlatu. Za razliku od vašeg dobrog Ser Creightona, ja se jesam borio na Crnovodi, ali na gubitničkoj strani. Otkupnina me posve uništila. Znate tko je Varys, vjerujem? Eunuh je ponudio debelu kesu zlata za tu djevojku za koju nikad niste čuli. Nisam pohlepan čovjek. Kad bi mi neka prevelika djevojčura pomogla da pronađem to neposlušno dijete, podijelio bih Paukov novac s njom."
"Mislila sam da ste u najmu ovog trgovca."
"Samo do Sumrakdola. Hibald je škrt koliko i strašljiv. A vrlo je strašljiv. Što kažete, curetino?"
"Ne poznajem nikakvu Šansu Stark", ustraje ona. "Tražim svoju sestru, plemenitu djevojku..."
"... modrih očiju i crvenkasto-kestenjaste kose, da. Molim vas, tko je taj vitez koji putuje s vašom sestrom? Ili ste rekli daje luda?" Ser Shadrich nije pričekao njezin odgovor, što je bilo dobro jer ga nije imala. "Izvjesna luda nestala je iz Kraljeva Grudobrana one noći kad je kralj Joffrev umro, krupan momak s nosom punim

napuklih žilica, zvan Ser Dontos Crveni, nekoć od Sumrakdola. Nadam se da vašu sestru i njezinu pijanu ludu neće zamijeniti za malu Starkovku i Ser Dontosa. To bi bilo vrlo nezgodno." Podbo je petama svog trkaćeg konja i otkasao naprijed.
Čak je i Jaime Lannister rijetko znao napraviti toliku budalu od Brienne. Niste jedini lovac u šumi. Brella joj je ispričala kako je Joffrev lišio Ser Dontosa njegovih viteških ostruga, i kako je kneginjica Šansa preklinjala Joffrevja za njegov život. Pomogao joj je da pobjegne, zaključila je Brienne kad je čula priču. Pronađi Ser Dontosa, i pronaći ćeš Šansu. Trebala je znati da će biti i drugih koji su to uvidjeli. Nekiće možda čak i biti manje ugodni od Ser Shadricha. Mogla se samo nadati da je Ser Dontos dobro sakrio Šansu. Ali ako je tako, kako ću je ikad pronaći?
Zgrbila je ramena i nastavila jahati, namrgođena.
Pala je noć prije nego što je njihova družina naišla na svratiste, visoku, drvenu zgradu koja je stajala pokraj ušća rijeka, na starom kamenom mostu. To je bilo i ime svratišta, rekao im je Ser Creighton: Stari kameni most. Gazda mu je bio prijatelj. "Nije loš kuhar, a u sobama nema više buha nego inače", jamčio je. "Tko je za toplu postelju ove noći?"
"Mi nismo, ukoliko ih tvoj prijatelj ne dijeli besplatno", reče Ser Illifer Siromašni. "Nemamo novca za sobe."
"Mogu platiti za nas troje." Brienne nije nedostajalo novca; Jaime se pobrinuo za to. U svojim bisagama pronašla je novčarku nabreklu od srebrnih jelenjaka i brončanih zvijezda, još jednu manju punu zlatnih zmajeva, i pergament koji je zapovijedao svim vjernim kraljevim podanicima da pomognu nositeljici, Brienne od kuće Tarth, koja je izvršavala zadaću Njegove Milosti. Pergament je bio potpisan djetinjom rukom Tommena, Prvog svog imena, kralja Andala, Rhovnara i Prvih ljudi, i gospodara Sedam Kraljevina.
Hibald je također bio za to da se zaustave, te je naložio svojim ljudima da ostave kola blizu staja. Toplo žuto svjetlo sjajilo je kroz romboidna okna na prozorima svratišta, a Brienne je čula pastuha kako njišti na miris njezine kobile. Olabavljivala je sedlo kad je neki dječak izašao na vrata staje i rekao, "Dopustite meni, ser."
"Nisam ja ser," reče mu ona, "ali možeš preuzeti konja. Pobrini se da ga nahraniš, iščetkaš i napojiš."
Dječak porumeni. "Oprostite, gospojo. Mislio sam..."
"To je česta zabuna." Brienne mu preda uzde i pođe za ostalima u svratiste, s bisagama preko ramena i prostirkom smotanom ispod ruke.
Piljevina je prekrivala daščani pod zajedničke prostorije, a zrak je vonjao na hmelj, dim i meso. Pečenka je kapala i pucketala iznad vatre, trenutno zanemarena. Šest mještana sjedilo je za stolom, razgovarajući, ali ušutjeli su kad su stranci ušli. Brienne je mogla osjetiti njihove poglede. Unatoč verignjači, plastu i kožnom haljetku, osjećala se nagom. Kad je jedan čovjek rekao: "Pogledajte ono", znala je da nije govorio o Ser Shadrichu.
Gazda se pojavi, noseći po tri vrča u svakoj ruci i prolijevajući pivo sa svakim korakom.
"Imate li slobodnih soba, dobričovječe?" upita ga trgovac. "Može bit da imam", odgovori gazda, "za one koji imadu para."
Ser Creighton Longbough djelovaše uvrijeđeno. "Naggle, zar se tako pozdravlja stari prijatelj? To sam ja, Longbough."
"To si zaista ti. Dužan si mi sedam jelenjaka. Pokaži mi štogod srebra i ja ću ti pokazat postelju." Krčmar odloži vrčeve jedan po jedan, prolivši pritom još piva po stolu.
"Platit ću jednu sobu za sebe, i drugu za moja dva suputnika." Brienne pokaže na Ser Creightona i Ser Illifera.
"I ja ću uzeti sobu", reče trgovac, "za sebe i dobrog Ser Shadricha. Mojiće sluge spavati u vašim stajama, ako vam je po volji."
Krčmar ih odmjeri od glave do pete. "Nije mi po volji, al' pristajem. 'Oćete 1' htjet večeru? Ono na ražnju je dobra kozletina."
"Sam ću prosuditi o njezinoj kvaliteti", izjavi Hibald. "Mojće se ljudi zadovoljiti kruhom i mašću."
I tako su večerali. Brienne je i sama kušala kozu, nakon što je slijedila gazdu uza stubište, utisnula mu par novčića u dlan i spremila svoje stvari u drugu sobu koju joj je pokazao. Naručila je kozletine i za Ser Creightona i Ser Illifera jer su oni s njom podijelili svoje pastrve. Putujući vitezovi i septon zalijevali su meso pivom, ali Brienne je popila šalicu kozjeg mlijeka. Slušala je razgovor za stolom, čajnički se nadajući da će čuti nešto što bi joj pomoglo da pronađe Šansu.
"Dolazite iz Kraljeva Grudobrana", reče jedan mještanin Hibaldu. "Je 1' istina da je Kraljosjek osakaćen?"
"Istina je", odgovori Hibald. "Izgubio je ruku od mača."
"Da," reče Ser Creighton, "čujem da mu ju je odgrizao strahovuk,

jedno od onih čudovišta koje se spustilo sa sjevera. Ništa dobro nikad nije došlo sa sjevera. Čak su im i bogovi čudni."
"Nije to bio vuk", čula je Brienne sebe kako govori. "Ser Jaimeu je ruku odsjekao qohorski plaćenik."
"Nije lako boriti se drugom rukom", primijeti Ludi Miš.
"Bah", reče Ser Creighton Longbough. "Ja se slučajno dobro tučem i jednom i drugom."
"O, ne sumnjam u to." Ser Shadrich nazdravi svojim vrčem.
Brienne se sjetila svoje borbe sa Ser Jaimeom u šumi. Jedva je uspijevala odbiti njegovu oštricu. Bio je slab od svog utamničenja, i okovanih zglavaka. Nijedan vitez u Sedam Kraljevina ne bi se mogao mjeriti s njime u punoj snazi, bez lanaca koji bi ga sputavali. Jaime je načinio mnoga zlodjela, ali čovjek se znao boriti! Njegovo sakaćenje bilo je čudovišno okrutno. Jedno je ubiti lava, a nešto posve drugo odsjeći mu šapu i ostaviti ga slomljena i ošamućena.
Odjednom je zajednička prostorija postala previše bučna da bi u njoj izdržala trenutak dulje. Promrmljala je laku noć i otišla u krevet. Strop njezine sobe bio je nizak; ulazeći s malom svijećom u ruci, Brienne se morala sagnuti ili udariti glavom. Jedini namještaj bio je krevet dovoljno prostran da primi šestoricu, i komadi lojanice na prozorskoj dasci. Upalila ga je malom svijećom, zabravila vrata, te objesila pojas s mačem o stup kreveta. Njezine su korice bile jednostavne, drvo omotano ispucanom smeđom kožom, a mač joj bijaše još jednostavniji. Kupila ga je u Kraljevu Grudobranu kako bi zamijenila oštricu koju su joj ukrali Hrabri suputnici. Renlyjev mač. Još ju je boljelo znajući da ga je izgubila.
Ali imala je još jedan dugi mač skriven u svojoj prostirki. Sjela je na krevet i izvukla ga. Zlato je treperilo žutom bojom na svjetlu svijeće, a rubini tinjali crvenom. Kad je isukala Čuvara zakletve iz kićenih korica, Brienne zastane dah u grlu. Valirski čelik, čarolijom iskovan. Bio je to mač dostojan junaka. Kad je bila mala, dojilja joj je punila uši pričama o junaštvu, zabavljajući je plemenitim podvizima Ser Galladona od Mornea, Lude Floriana, princa Aemona Zmajskog viteza i drugih velikana. Svaki ječovjek nosio slavni mač, a Čuvar zakletve svakako je spadao u njihovo društvo, iako ona sama nije. "Branit ćeš kćer Neda Starka čelikom Neda Starka", obećao je Jaime. Kleknuvši između kreveta i zida, uzela je oštricu i izrekla nijemu molitvu Staricičija je zlatna svjetiljka pokazivala ljudima put kroz život. Vodi me, molila se, osvijetli put preda mnom, pokaži mi cestu koja vodi do Šanse. Iznevjerila je Renh/ja, iznevjerila je kneginju Catelvn. Ne smije iznevjeriti Jaimea. Povjerio mi je svoj mač. Povjerio mi je svoju čast.
Kasnije se ispružila na krevetu što je bolje mogla. Bez obzira na svu svoju širinu, nije bio dovoljno dug, pa je Brienne legla poprijeko. Mogla ječuti zveket vrčeva odozdo i glasove koji su dopirali uza stube. Buhe o kojima je Longbough govorio udostojale su se pojaviti. Češkanje ju je držalo budnom.
Čula je kad se Hibald uspeo stubama, a nešto kasnije i vitezove."... Ne znam kako se zvao," govorio je Ser Creighton dok je prolazio, "ali na štitu je nosio žarkocrvenog pilića, a s oštrice mu je kapala krv..." Glas mu se izgubio, a negdje iznad, vrata su se otvorila i zatvorila.
Njezina je svijeća dogorjela. Tama se spustila na Stari kameni most, a svratiste je toliko utihnulo da je mogla čuti žubor rijeke. Tek tada Brienne je ustala da pokupi svoje stvari. Otvorila je vrata, osluhnula, spustila se bosih nogu niza stube. Vani je navuklačizme i požurila do staja da osedla svoju riđu kobilu, nijemo zamolivši za oprost Ser Creightona i Ser Illifera dok se uspinjala u sedlo. Jedan od Hibaldovih slugu probudio se kad je projahala pokraj njega, ali nije načinio nikakav pokret da je zaustavi. Kopita njezine kobile zvonila su po starom kamenom mostu. Tada se drveće sklopilo oko nje, crno poput ugljena i puno duhova i uspomena. Dolazim po vas, kneginjice Šansa, pomislila je dok je jahala kroz tamu. Ne bojte se. Neću pronaći mor dok vas ne pronađem.
samwell
tJam je čitao o Drugima kad je spazio miša.
Oči su mu bile krvave i bolne. Ne smijem ih toliko trljati, uvijek je sebi govorio dok ih je trljao. Svrbjele su i suzile zbog prašine, a prašine je ovdje dolje bilo posvuda. Mali oblaci prašine ispunili bi zrak kad god bi okrenuo stranicu, a dizala se u velikim količinama kad god bi premjestio hrpu knjiga da pogleda što se skriva na dnu.
Sam nije znao koliko je vremena prošlo otkad je zadnji put spavao, ali jedva je prst preostao od debele lojanice koju je upalio kad je počeo čitati neuredan svežanj odvojenih stranica koji je ponašao svezan dretvom. Bio je pakleno umoran, ali bilo je teško zaustaviti se. Još jednu knjigu, rekao je u sebi, onda ću prestati. Još jedan svezak, samo jedan. Još jednu stranicu, a onda ću poći gore, odmoriti se i prezalogajiti. Ali uvijek je postojala nova stranica nakon te, i još jedna nakon te, a druga je knjiga čekala ispod hrpe. Samo ću

na brzinu proviriti da vidim očemu se u ovoj radi, pomislio bi, i prije nego što je toga bio svjestan, pročitao bi je do pola. Nije pojeo ništa od one zdjele juhe od graha i slanine s Pypom i Grennom. Pa, osim kruha i sira, ali to je bio samo zalogaj, pomislio je.
Tada je bacio letimičan pogled na prazan pladanj, i spazio miša kako se gosti mrvicama kruha.
Mišje bio velik kao polovica njegova malog prsta, crnih očica i mekog sivog krzna. Sam je znao da bi ga trebao ubiti. Miševi su više voljeli kruh i sir, ali su jeli i papir. Pronašao je mnogo mišjeg izmeta medu policama i hrpama, a neki od kožnih uveza na knjigama pokazivali su tragove glodanja.
Ali to je tako majušan stvor. I gladan. Kako mu je mogao uskratiti nekoliko mrvica? Ali, jede knjige...
Nakon toliko sati u stolici Samova su leda bila ukočena poput daske, a noge napola utrnule. Znao je da nije bio dovoljno brz da uhvati miša, ali možda ga je mogao zgnječiti. Pokraj njegova lakta počivao je masivan, u kožu uvezan primjerak Anala Crnog Kentaura, detaljan izvještaj septona Jorquena o devet godina službe Orberta Caswella kao vrhovnog zapovjednika Noćne straže. Postojala je stranica za svaki dan njegova mandata, od kojih je svaka naizgled počinjala rečenicom: "Knez Orbert je ustao u zoru i ispraznio crijeva", osim posljednje, koja je glasila: "Knez Orbert je pronađen mrtav tijekom noći."
Nijedan miš nije ravan septonu Jorquenu. Vrlo polako, Sam uzme knjigu lijevom rukom. Bila je debela i teška, a kad ju je pokušao podići jednom rukom, kliznula mu je iz punašnih prstiju i tresnula na pod. Miš je nestao u tren oka, munjevito brz. Samu lakne. Gnječenje sirotog malog bića zadalo bi mu noćne more. "Ali ne smiješ jesti knjige", rekao je naglas. Možda bi trebao donijeti još sira kad idući put siđe ovamo.
Iznenadio se kako je svijeća nisko dogorjela. Je li juha od graha i slanine bila danas ili jučer? Jučer. Sigurno je bilo jučer. Spoznaja ga je natjerala da zijevne. Jonće se pitati što mu se dogodilo, iakoće meštar Aeomon nedvojbeno razumjeti. Prije nego što je izgubio vid, meštar je volio knjige jednako kao Samvvell Tarlv. Razumio je da ste se ponekad u njima mogli izgubiti, kao da je svaka stranica predstavljala vrata u drugi svijet.
Podigavši se na noge, Sam načini grimasu zbog žmaraca u listovima. Stolica je bila vrlo tvrda te mu se usijecala u stražnju stranu bedara kad bi se nagnuo nad knjigom. Moram se sjetiti da ponesem jastuk. Bilo bi još bolje da je ovdje dolje mogao spavati, ućeliji koju je pronašao napola skrivenu izačetiri škrinje pune nepričvršćenih stranica koje su ispale iz knjiga kojima su pripadale, ali nije želio ostaviti meštra Aemona samog tako dugo. U posljednje vrijeme nije bio pri snazi te je zahtijevao pomoć, posebno s gavranima. Aemon je imao Ch/dasa, dakako, ali Sam je bio mlađi i bolji s pticama.
Sa svežnjem knjiga i svitaka pod ljevicom i svjećom u desnoj ruci, Sam se zaputio kroz tunele koje su braća nazivala crvičnjacima. Blijeda zraka svjetla obasjavala je strme kamene stube koje su vodile na površinu, pa je znao da je na površini svanuo dan. Ostavio je svjećuu da gori u zidnoj niši i stao se penjati. Do pete stube već je teško disao. Na desetoj je zastao da premjesti knjige u desnicu.
Izašao je pod nebo boje bijelog olova. Snježno nebo, pomisli Sam, žmireći uvis. Ta mu je mogućnost probudila nelagodu. Sjetio se noći na Šaci Prvih ljudi kad su se utvare i snjegovi ujedinili. Ne budi takova kukavica, pomislio je. Okružen si svojom Zakletom braćom, a da ne spominjemo Stannisa Baratheona i sve njegove vitezove. Utvrde i kule Crnog zamka uzdizale su se oko njega, bačene u sjenu ledenom neizmjernošću Zida. Mala vojska gmizala je po ledu načetvrtini puta do vrha, gdje su se nove zavojite stube polako dizale uvis kako bi se spojile s ostacima starih. Zvuci njihovih pila i čekića odbijali su se o led. Jon je graditelje uposlio danonoćno na tom zadatku. Sam je nekečuo kako se tuže zbog toga za večerom, tvrdeći da ih knez Mormont nikad nije tjerao da rade ni upola toliko. Međutim, bez velikog stubišta nije bilo puta do vrha Zida osim željeznim vitlom. A koliko god je Samvvell Tarlv mrzio stube, još je više mrzio kavez na vitlu. Uvijek bi zatvorio oči kad se vozio u njemu, uvjeren daće lanac svakog trena pući. Svaki put kad bi željezni kavez zastrugao po ledu, srce bi mu na trenutak prestalo kucati.
Ovdje je prije dvjesto godina bilo zmajeva, zatekao se Sam kako razmišlja dok je promatrao polagano spuštanje kaveza. Oni bi samo odletjeli na vrh Zida. Kraljica Alysanne posjetila je Crni zamak na svom zmaju, a Jaehaervs, njezin kralj, stigao je za njom na svome. Je li Srebrno krilo ostavio za sobom koje jaje? Ili je Stannis pronašao jaje na Zmajevu kamenu? Čak i da ima jaje, kako bi ga mogao oživjeti? Baelor Blaženi molio se nad svojim jajima, a drugi su Targarveni pokušavali izlćiti svoje pomoću čarolije. Jedino što su dobili bila je farsa i tragedija.
"Samwell," reče snuždeni glas, "išao sam po tebe. Rekli su mi da te dovedem vrhovnom zapovjedniku."
Pahulja sleti na Samov nos. "Jon me želi vidjeti?"

"Što se toga tiče, ne bih znao reći", reče Žalosni Edd Tollet. "Osobno nisam želio vidjeti ni pola od onog što sam vidio, a nisam vidio ni pola od onog što sam želio. Mislim da želja s time nema veze. Ali ti svejedno radije idi. Knez Snow želi s tobom razgovarati čim završi s Crasterovom ženom."
"To je ona. Da je moja dojilja izgledala poput nje, još bih bio na sisi. Moja je imala brkove."
"Većina ih koza ima", dovikne Pyp kad su se on i Grenn pojavili iza ugla, s dugim lukovima u ruci i tobolcima strijela na leđima. "Gdje si bio, Pokositelju? Nedostajao si nam sinoć za večerom. Cijeli je pečeni vol ostao nepojeden."
"Ne zovi me Pokositelj." Sam se nije obazirao na peckanje u vezi vola. Takav je bio Pyp. Čitao sam. Tamo je bio miš..."
"Ne spominji miševe Grennu. On se užasava miševa." "Nije istina", izjavi Grenn ogorčeno. "Previše se bojiš da bi jednoga pojeo." "Pojeo bih više miševa od tebe."
Žalosni Edd Tollet uzdahne. "Kad sam bio momak, jeli smo miševe samo na posebnim svečanostima. Bio sam najmlađi, pa bih uvijek dobio rep. U repu nema ništa mesa."
"Gdje je tvoj luk, Sam?" upita Grenn. Ser Alliser gaje znao zvati Tur, a činilo se da svakog dana sve više nalikuje tom imenu. Stigao je na Zid krupan ali spor, široka vrata, široka struka, crvena lica i nespretan. Iako bi mu se vrat još uvijek zacrvenio kad bi ga Pyp zbunio nekom šalom, sati rada s mačem i štitom spljoštili su mu trbuh, očvrsnuli ruke, raširili prsa. Bio je snažan, i dlakav poput tura. "Ulmer te očekivao kod nišana."
"Ulmer", reče Sam postiđeno. Gotovo prvo stoje Jon Snow učinio kao vrhovni zapovjednik bilo je da uvede svakodnevnu obuku u strelčarstvu za cijeli garnizon, čak i upravitelje i kuhare. Straža je polagala previše važnosti na mač, a premalo na luk, rekao je, relikt iz dana kad je jedan od desetorice braće bio vitez, umjesto jedan od stotine. Sam je uviđao razboritost takve odluke, ali je mrzio vježbu s dugim lukom gotovo jednako kao penjanje stubama. Kad je nosio svoje rukavice, nikad ništa nije mogao pogoditi, ali kad bi ih svukao, zaradio bi žuljeve na prstima. Ti su lukovi bili opasni. Satenu je tetiva otkinula pola nokta s palca. "Zaboravio sam."
"Slomio si srce divljačkoj princezi, Pokositelju", reče Pyp. Odnedavna, Val ih je počela promatrati s prozora svoje odaje u Kraljevoj kuli. "Tražila te."
"Nije! Ne govori to!" Sam je samo dvaput razgovarao s Val kad ju je meštar Aemon posjetio kako bi provjerio jesu li bebe zdrave. Princeza je bila tako lijepa da se često zatekao kako muca i rumeni u njezinoj prisutnosti.
"Zašto ne?" upita Pyp. "Želi imati tvoju djecu. Možda bismo te trebali zvati Sam Zavodnik."
Sam porumeni. Kralj Stannis imao je planove za Val, znao je; ona je bila žbuka kojom je kanio zapečatiti mir između sjevernjaka i slobodnog naroda. "Danas nemam vremena za strelčarstvo, moram posjetiti Jona."
"Jona? Jona? Znamo li ikog tko se zove Jon, Grenne?" "Misli na vrhovnog zapovjednika."
"Ohhh. Veliki Knez Snow. Dakako. Zašto ga želiš vidjeti? Pa on ne umije čak ni micati ušima." Pyp stane micati svojima da pokaže kako on može. Bijahu to krupne uši, i crvene od studeni. "On je sada pravi knez Snow, previše plemenit za ovakve kao mi."
"Jon ima svoje dužnosti", reče Sam u njegovu obranu. "Zid je njegov, i sve što s tim ide."
"Čovjek ima dužnosti i prema svojim prijateljima. Da nije bilo nas, Janos Slynt je mogao biti naš vrhovni zapovjednik. Knez Janos bi poslao Snowa u izviđanje gologa na mazgi. 'Skokni do Crasterove tvđe', rekao bi, 'i donesi mi plašt i čizme Starog Medvjeda.' Spasili smo ga toga, a on sad ima previše dužnosti da popije kalež kuhanog vina uz vatru?"
Gren se složi. "Dužnosti ga ne drže podalje od dvorišta. Gotovo da nema dana kad se tamo s nekim ne tuče."
To je bila istina, Sam je morao priznati. Jednom, kad se Jon došao posavjetovati s meštrom Aemonom, Sam ga je upitao zašto je provodio toliko vremena u mačevanju. "Stari Medvjed nikad nije toliko vježbao kad je bio vrhovni zapovjednik", istaknuo je. Umjesto odgovora, Jon je utisnuo Dugu Pandžu u Samovu ruku. Dopustio mu je da osjeti lakoću, ravnotežu, uputio ga da okrene oštricu tako da su valovi treperili u poput dima tamnoj kovini. "Valyrijski čelik", rekao je, "čarolijom prekovan i oštar poput britve, gotovo neuništiv. Mačevalac bi trebao biti jednako dobar kao njegov mač, Sam. Duga Pandža je valvrijski čelik, ali ja nisam. Poluruki bi me ubio jednako lako kao što bi ti zgnječio stjenicu."
Sam mu je vratio mač. "Kad god pokušam zgnječiti stjenicu, ona uvijek odleti. Jedino se uspijem odalamiti po ruci. To peče."
Ovo je nasmijalo Jona. "Kako hoćeš. Qhorin bi me ubio jednako lako kao što bi ti pojeo zdjelu zobene kaše." Sam je volio zobenu kašu, posebno kad je bila zaslađena medom.

"Nemam vremena za ovo." Sam ostavi svoje prijatelje i zaputi se prema oružarnici, privijajući svoje knjige na grudi. Ja sam štit koji čuva kraljevstva ljudi, sjetio se. Pitao se što bi ti ljudi rekli kad bi spoznali da im kraljevstva čuvaju takvi kao Grenn, Pyp i Žalosni Edd.
Kula vrhovnog zapovjednika bila je uništena u požaru, a Stannis Baratheon prisvojio je Kraljevu kulu za svoju rezidenciju, pa se Jon Snow smjestio u skromnim sobama Donala Noyea iza oružarnice. Gilli je odlazila kad je Sam stigao, umotana u stari plašt koji joj je on dao kad su bježali iz Crasterove tvrde. Zamalo je projurila pokraj njega, ali Sam ju je uhvatio za ruku, ispustivši pri tom dvije knjige. "Gilly."
"Sam." Glas joj je zvučao promuklo. Gilly je bila tamnokosa i vitka, krupnih smeđih očiju kao u srne. Izgubila se u naborima Samova starog plašta, lica napola skrivenog pod njegovom kukuljicom, ali je unatoč tome drhtala. Lice joj je izgledalo blijedo i uplašeno. "Što se dogodilo?" upita je Sam. "Kako su djeca?"
Gilly se oslobodi njegove ruke. "Dobro su, Sam. Dobro." "Pokraj njih dvoje pravo je čudo da možeš spavati", prijazno će Sam. "Koje sam od njih sinoć čuo kako plače? Mislio sam da nikad neće prestati."
"Dallinog dječaka. Plače kad se zaželi sise. Moj... moj jedva plače. Ponekad guguće, ali..." Oči joj se napune suzama. "Moram ići. Vrijeme je da ih nahranim. Sveće mi iscuriti ako ne krenem." Pohitala je dvorištem, ostavivši za sobom zbunjenog Sama.
Morao se spustiti na koljena da pokupi knjige koje je ispustio. Nisam ih smio toliko ponijeti, rekao je u sebi dok je otresao zemlju s Nefritskog kompendija Colloqua Votara, debelog sveska priča i legendi s istoka koji mu je meštar Aemon zapovjedio da pronađe. Knjiga je izgledala neoštećeno. Zmajski soj, Povijest kuće Targaryen od Izgona do Apoteoze, s razmatranjem o životu i smrti zmajeva meštra Thomaxa, nije bila te sreće. U padu se rastvorila, a nekoliko se stranica uprljalo blatom, uključujući onu s prilično lijepom slikom Baleriona Crne Propasti izrađene tintom u bojama. Sam prokune svoju nespretnost dok je izravnavao i otresao stranice. Gilh/na prisutnost uvijek bi ga smutila i prouzročila... pa, reakcije. Zakleti brat Noćne straže nije smio osjećati takve stvari koje je u njemu budila Gilly, pogotovo kad je govorila o svojim grudima i...
"Knez Snow čeka." Dvojica stražara u crnim plaštevima i željeznim polukacigama stajahu uz vrata oružarnice, naslanjajući se na koplja. Dlakavi Hal bio je onaj koji je progovorio. Mully pomogne Samu da ustane. Promrmljao je zahvalu i požurio pokraj njih, čajnički stežući svežanj knjiga dok je prolazio pokraj kovačnice s njezinim nakovnjem i mjehovima. Košulja od veriga počivala je na njegovom radnom stolu, napola dovršena. Duh se opružio ispod nakovnja, glođući kost vola da dopre do moždine. Veliki bijeli strahovuk podigao je pogled kad je Sam prošao, ali nije načinio nikakav zvuk.
Jonova dnevna odaja nalazila se iza stalaka s kopljima i štitovima. Čitao je pergament kad je Sam ušao. Gavran vrhovnog zapovjednika Mormonta sjedio mu je na ramenu, škiljeći odozgo kao da i ončita, ali kad je ptica spazila Sama raširila je krila i odletjela prema njemu krčeći: "Kukuruz, kukuruz!"
Premjestivši knjige, Sam zavuče ruku u vreću pokraj vrata i izvadi šaku zrnja. Gavran sleti na njegov zglavak i uzme jedno s njegova dlana, kljucnuvši tako jako da je Sam jauknuo i povukao ruku. Gavran ponovno uzleti, a žuto i crveno zrnje razleti se posvuda.
"Zatvori vrata, Sam." Neznatni ožiljci još su žigosali Jonov obraz, gdje mu je orao jednom pokušao iskopati oko. "Je li ti ta ništarija probila kožu?"
Sam spusti knjige i zguli rukavicu. "Je." Osjetio je slabost. "Krvarim."
"Svi prolijevamo krv za Stražu. Nosi deblje rukavice." Jon nogom odgurne stolicu prema njemu. "Sjedni, i pogledaj ovo." Dodao mu je pergament.
"Što je to?" upita Sam. Gavran je počeo tražiti kukuruzno zrnje među rogozom.
"Papirnati štit."
Sam je sisao krv s dlana dok je čitao. Prepoznao je ruku meštra Aemona na prvi pogled. Njegov je rukopis bio sitan i precizan, ali starac nije mogao vidjeti gdje bi mu tinta kapnula, pa je ponekad ostavljao ružne mrlje. "Pismo kralju Tommenu?"
"U Oštrozimlju se Tommen borio s mojim bratom Branom drvenim mačevima. Nosio je toliko štitnika da je izgledao kao nadjevena guska. Bran ga je srušio na tlo." Jon priđe k prozoru. "Pa ipak, Bran je mrtav, a debeljuškasti, rumeni Tommen sjedi na Željeznom prijestolju, s krunom ugniježđenom na njegovim zlatnim kovrčama."
Bran nije mrtav, htio je reći Sam. Otišao je iza Zida s Hladnorukim. Riječi su mu zastale u grlu. Obećao sam da neću reći. "Nisi potpisao pismo."
"Stari Medvjed preklinjao je Željezno prijestolje za pomoć stotinu puta. Poslali su mu Janosa Slvnta. Nikakvo pismo neće natjerati Lanni-stere da nas više vole. Ne otkad su čuli da pomažemo Stannisu."
"Samo u obrani Zida, ne u njegovoj pobuni." Sam opet na brzinu pročita pismo. "To ovdje piše."

"Razlika možda promakne knezu Tywinu." Jon uzme pismo natrag. "Zašto bi nam on sada pomogao? Nije nikad prije."
"Pa," reče Sam, "neće željeti da ljudi govore kako je Stannis odjahao u obranu kraljevstva dok se kralj Tommen igrao sa svojim igračkama. To bi nanijelo sramotu kući Lannister."
"Kući Lannister želim nanijeti smrt i uništenje, ne sramotu." Jon podigne pismo. "Noćna straža ne miješa se u ratove Sedam Kraljevina", pročitao je. "Zakletvu smo položili kraljevstvu, a kraljevstvo se sad nalazi u velikoj opasnosti. Stannis Baratheon pomaže nam u borbi s našim neprijateljima s one strane Zida, iako nismo njegovi ljudi... "
"Pa," reče Sam, meškoljeći se, "nismo. Jesmo li?"
"Dao sam Stannisu hranu, zaklon i Noćnu utvrdu, i dopuštenje da smjesti neke od slobodnog naroda u Dar. To je sve." "Knez Tywin će reći da je to previše."
"Stannis tvrdi da je premalo. Što kralju više daješ, to on više želi. Hodamo po ledenom mostu nad ponorom sa svake strane. Udovoljiti jednom kralju dovoljno je teško. Zadovoljiti dva gotovo je nemoguće."
"Da, ali... ako Lannisteri prevladaju, a knez Tywin zaključi da smo izdali kralja pomaganjem Stannisu, to bi moglo značiti kraj Noćne straže. On iza sebe ima Tvrdellove, sa sveukupnom silom Visovrta. A usto je porazio kneza Stannisa na Crnovodi." Samu je možda dolazilo slabo od pogleda na krv, ali znao je kako se dobivaju ratovi. Njegov se otac pobrinuo za to.
"Crnovoda je bila jedna bitka. Robb je dobio sve svoje bitke, a opet izgubio glavu. Ako Stannis uspije pridobiti sjever na oružje..."
Pokušava uvjeriti samog sebe, shvati Sam, ali ne može. Gavrani su odletjeli iz Crnog zamka u oluji crnih krila, pozivajući knezove sjevera da se izjasne za Stannisa Baratheona i pripoje svoje snage njegovoj. Sam je većinu njih osobno poslao. Dosad se samo jedna ptica vratila, ona koju su poslali u Karhold. Inače je tišina bila gromoglasna.
Čak i ako nekako uspije pridobiti sjevernjake na svoju stranu, Sam nije vidio kako bi se Stannis mogao suprotstaviti udruženim snagama Bacačeve hridi, Visovrta i Blizanaca. Ali bez sjevera njegova je borba svakako bila osuđena na propast. Osuđena na propast poput Noćne straže ako nas knez Tywin proglasi izdajnicima. "Lannisteri imaju vlastite sjevernjake. Kneza Boltona i njegovo kopile."
"Stannis ima Karstarkove. Ako uspije pridobiti Bijelu luku..."
"Ako", naglasi Sam. "Ako ne... moj kneže, čak je i papirnati štit bolji od nikakvoga."
Jon zašuška pismom. "Valjda." Uzdahnuo je, a onda uzeo pero i nažvrljao potpis u dnu pisma. "Donesi pečatni vosak." Sam je ugrijao štapić crnog voska na svijeći i nakapao ga malko po pergamentu, a onda gledao kako Jon čvrsto utiskuje pečat vrhovnog zapovjednika u lokvicu. "Odnesi ovo meštru Aemonu kad budeš odlazio", zapovjedio je, "i reci mu da pošalje pticu u Kraljev Grudobran."
"Hoću." Sam oklijevaše. "Moj kneže, ako smijem pitati... Vidio sam Gilly kad je odlazila. Gotovo je plakala."
"Val ju je opet poslala da moli za Mancea."
"O." Val je bila sestra žene koju je Kralj s one strane Zida uzeo za svoju kraljicu. Divlja princeza, tako su je Stannis i njegovi ljudi zvali. Njezina je sestra Dalla umrla tijekom bitke, iako ju oštrica nijednom nije dotakla; izdahnula je rađajući sina Mancea Ravdera. Sam Ravder uskoroće je slijediti u grob, ako su šaputanja koje je Sam čuo sadržavala zrno istine. "Što si joj rekao?"
"Da ću razgovarati sa Stannisom, iako sumnjam da će ga moje riječi pokolebati. Kraljeva prva dužnost je da obrani kraljevstvo, a Mance ga je napao. Njegova Milost neće to olako zaboraviti. Moj je otac znao govoriti da je Stannis Baratheon samočovjek. Nitko nikad nije rekao da je milostiv." Jon zastane, mršteći se. "Radije bih sam odrubio Manceovu glavu. Nekoć je bio muž Noćne straže. Prema pravu, njegov život pripada nama."
"Pyp veli da ga gospa Melisandre kani predati plamenovima kako bi izvela neku čaroliju."
"Pyp bi trebao naučiti držati jezik za zubima. Čuo sam slično i od drugih. Kraljevska krv, da probudi zmaja. Gdje Melisandre misli pronaći usnulog zmaja, nitko nije posve siguran. To je glupost. Manceova krv nije ništa kraljevskija od moje. Nikad nije nosio krunu ni sjedio na prijestolju. On je odmetnik, ništa više. Nema nikave moći u odmetničkoj krvi."
Gavran podigne pogled s poda. "Krvi", zakriještao je. Jon nije obraćao pozornost. "Šaljem Gilly odavde."
"O." Sam kimne glavom. "Pa, to... to je dobro, moj kneže." To bi bilo najbolje za nju, da ode nekamo gdje je toplo i sigurno, daleko od Zida i borbi.
"Nju i dječaka. Trebat ćemo pronaći drugu dojilju za njegova brata po mlijeku."
"Moglo bi poslužiti kozje mlijeko, dok je ne nađeš. Bolje je za djetešce od kravljeg mlijeka." Sam je to negdje pročitao. Promeškoljio se na stolici. "Moj kneže, kad sam pretraživao anale, nabasao sam na još

jednog dječaka zapovjednika. Cetiristo godina prije Osvajanja. Osric Stark bio je desetogodišnjak kad su ga izabrali, ali službovao je šezdeset godina. To sučetiri, moj kneže. Nisičak ni blizu toga da budeš najmlađi koji je ikad izabran. Zasad si peti najmlađi."
"Dok su mlađa četvorica svi bili sinovi, braća i kopilad Kralja na Sjeveru. Reci mi nešto korisno. Prčaj mi o našem neprijatelju."
"O Drugima." Sam obliže usnice. "Spominju se u analima, iako ne takočesto kao što sam mislio. U analima koje sam pronašao i pregledao, to jest. Ima ih još koje nisam pronašao, znam. Neke se od starijih knjiga raspadaju. Stranice se mrve kad ih pokušam okrenuti. A zbilja stare knjige... ili su sve istrunule ili su negdje zakopane gdje nisam još tražio ili... pa, mogućе je da nema takvih knjiga, i da ih nikad nije ni bilo. Najstarije povijesti koje imamo zapisane su nakon što su Andali stigli u Zapadne zemlje. Prvi su nam ljudi ostavili samo rune na stijenama, pa sve što mislimo da znamo o Dobu junaka, Dobu osvita i Dugoj noći potječe iz izvještaja koje su sastavili septoni tisućama godina kasnije. Postoje arhimeštri u Citadeli koji sve to dovode u pitanje. Te stare povijesti pune su vitezova koji su vladali stotinama godina, i vitezova koji su jahali tisućе godina prije nego što supostali vitezovima. Poznaješ priče, Brandon Graditelj, Svmeon Zvjezdooki, Kralj Noći... velimo da si ti devetsto devedeset osim vrhovni zapovjednik Noćne straže, ali najstariji popis koji sam pronašao navodi šesto sedamdesetčetiri zapovjednika, što navodi na zaključak da je bio sastavljen tijekom..."
"Vrlo davno", upadne Jon. "Što je s Drugima?"
"Pronašao sam spomen zmajskog stakla. Djeca šume običavala su darovati Noćnoj straži po stotinu bodeža od opsidijana svake godine, tijekom Doba junaka. Drugi dolaze kad je hladno, većina se priča slaže. Ili postaje hladno kad oni dođu. Ponekad se pojave za vrijeme snježnih oluja i rastope kad se nebo razvedri. Skrivaju se od svjetlosti sunca i izlaze nоću... ili noć pada kad oni izlaze. Neke priče kazuju da jašu na truplima mrtvih životinja. Medvjedima, strahovukovima, mamutima, konjima, nije važno, dokle god je životinja mrtva. Onaj koji je ubio Malog Paula jahao je na mrtvom konju, pa je taj dioočigledno istinit. Neki izvještaju spominju i divovske ledene pauke. Ne znam što bi oni bili. Ljudi koji padnu u borbi s Drugima moraju se spaliti, inače će mrtvi ponovno ustati kao njihovi sužnjevi."
"Sve smo to znali. Pitanje glasi, kakoćemo se protiv njih boriti?" "Oklop Drugih neprobojan je za većinu običnih oštrica, ako se može vjerovati pričama," reče Sam, "a njihovi su mačevi tako hladni da razbijaju čelik. Vatra će ih zastrašiti, međutim, a raniti ih se može opsidijanom." Sjetio se onoga s kojim se sučelio u ukletoj šumi, i kako sečinilo da se istopio kad ga je probo bodežom od zmajskog stakla koji mu je Jon izradio. "Pronašao sam jedan izvještaj o Dugoj noći koji kazuje o posljednjem junaku koji je ubio Druge oštricom od zmajskogčelika. Pretpostavlja se da mu se nisu mogli oprijeti."
"Zmajskogčelika?" Jon naberečelo. "Valyrijskogčelika?" "To je bila i moja prva pomisao."
"Dakle, uspijem li samo uvjeriti knezove Sedam kraljevina da nam dadu svoje valvrijske oštrice, sve je spašeno? To neće biti teško." Njegov smijeh u sebi nije sadržavao veselje. "Jesi li otkrio tko su ti Drugi, odakle dolaze, što žele?"
"Još ne, moj kneže, ali možda sam samočitao pogrešne knjige. Ima na stotine onih koje još nisam pregledao. Daj mi još vremena i pronaći ću sve što se pronaći može."
"Nema više vremena." Jon je zvučao tužno. "Moraš spakirati svoje stvari, Sam. Odlaziš s Gilly."
"Odlazim?" Na trenutak Sam nije shvatio. "Ja odlazim? U Istočnu stražarnicu, moj kneže? Ili... kamo...?"
"Starigrad."
"Starigrad?" Ovo je izašlo u obliku cvileža. Rogati brijeg nalazio se blizu Starigrada. Dom. Od te mu se pomisli zavrtjelo u glavi. Moj otac.
"I Aemon."
"Aemon? Meštar Aemon? Ali... njemu su sto dvije godine, moj kneže, on ne može... šalješ njega i mene? Tko će paziti na gavranove? Ako se razbole ili rane, tko..."
"Clvdas. Bio je s Aemonom godinama."
"Clvdas je samo upravitelj, a vid mu slabi. Tebi je potreban meštar. Meštar Aemon je tako krhak, prekomorsko putovanje..." Pomislio je na Sjenicu i Kraljicu Sjenice, i zamalo progutao jezik. "To bi moglo... on je star, i..."
"Životće mu biti u opasnosti. Svjestan sam toga, Sam, ali opasnost je ovdje veća. Stannis zna tko je Aemon. Ako crvena žena treba kraljevsku krv za svoječarolije..."
"O." Sam problijedi.
"Dareon će ti se pridružiti u Istočnoj stražarnici. Nadam se daće nam njegove pjesme pridobiti pokojeg čovjeka na jugu. Crna ptica odvestće vas do Braavosa. Odatlećeš sam ugovoriti prijevoz do Starigrada. Ako

još namjeravaš prisvojiti Gillvno djetešce kao svoje kopile, pošalji nju i dijete u Rogati brijeg. U protivnom, Aemon će joj pronaći mjesto sluškinje u Citadeli."
"Moje k-k-kopile." Rekao je to, da, ali... Sva ona voda. Mogao bih se utopiti. Brodovi stalno tonu, a jesen je razdoblje oluja. Gilly bi bila s njim, međutim, a djetešce bi odrastalo na sigurnom. "Da, ja... moja majka i sestre pomoći će Gilly s djetetom." Mogu poslati pismo, neću morati sam poći u Rogati brijeg. "Dareon bi je mogao otpratiti do Starigrada umjesto mene. Ja... Vježbao sam gađanje lukom i strijelom svako poslijepodne s Ulmerom, kako si zapovjedio... pa, osim kad sam u riznici, ali zapovjedio si mi da istražujem o Drugima. Od dugog me luka bole ramena i stvaraju mi se žuljevi na prstima." Pokazao je Jonu jedan koji je prepukao. "Ipak vježbam. Češće pogodim metu nego što je promašim, ali sam svejedno najgori strijelac koji je ikad napeo luk. Ali sviđaju mi se Ulmerove priče. Netko bi ih trebao zapisati i staviti u knjigu."
"Ti ćeš. U Citadeli imaju pergamenta i crnila, ali i dugih lukova. Očekujem da ćeš nastaviti vježbati. Sam, Noćna straža ima stotine ljudi koji umiju odapeti strijelu, ali samo šačicu onih koji znaju čitati i pisati. Moraš postati moj novi meštar."
Od te se riječi lecnuo. Ne, oče, molim te, nikad to više neću spomenuti, zaklinjem se Sedmoricom. Oslobodi me, molim te oslobodi me. "Moj gospodaru, ja... moj je posao ovdje, knjige..."
"... čekat će te kad nam se vratiš."
Sam metne ruku na vrat. Mogao je ondje gotovo osjetiti lanac kako ga guši. "Moj kneže, Citadela... tamo vas tjeraju da secirate trupla." Tjeraju vas da nosite lance oko vrata. Ako hoćeš lance, onda pođi sa mnom. Tri dana i tri noći Sam bi zaspao jecajući, svezan rukama i nogama za zid. Lanac oko njegova vrata bio je tako uzak da mu se urezao u kožu, a kad god bi se pogrešno prevrnuo u snu presjekao bi mu dah. "Ne mogu nositi lanac."
"Možeš. Hoćeš. Meštar Aemon je star i slijep. Snaga ga napušta. Tko će zauzeti njegovo mjesto kad umre? Meštar Mullin u Sjenovitoj kuli više je borac nego učenjak, a meštar Harmune od Istočne stražarnice češće je pijan nego trijezan."
"Ako zamolite Citadelu za još meštara..."
"To i kanim. Trebat će nam svaki od njih. Aemona Targarvena, međutim, nije tako lako zamijeniti." Jon je djelovao zbunjeno. "Bio sam uvjeren da će te ovo obradovati. U Citadeli ima toliko knjiga da ih nitko ne može sve pročitati. Tamo ćeš dobro napredovati, Sam. Znam da hoćeš."
"Ne. Mogu čitati knjige, ali... m-meštar mora biti liječnik, a meni od krvi bude zlo." Ispružio je drhtavu ruku da ju Jon može vidjeti. "Ja sam Sam Preplašeni, ne Sam Pokositelj."
"Preplašen? Čega? Predbacivanja staraca? Sam, vidio si utvare kako naviru na Šaku, plimu živih mrtvaca s crnim rukama i sjajnim plavim očima. Ubio si Drugoga."
"Ubilo ga je z-z-z-zmajsko staklo, ne ja."
"Šuti. Lagao si, snovao i spletkario da me učiniš vrhovnim zapovjednikom. Pokorit ćeš se mojoj zapovjedi. Otići ćeš u Citadelu i iskovati lanac, a budeš li morao secirati trupla, secirat ćeš ih. Barem u Starigradu trupla neće prigovarati."
On ne razumije. "Moj kneže," reče Sam, "moj o-o-o-otac, knez Randvll, on, on, on, on, on... život meštra život je služenja." Blebetao je, znao je. "Nijedan sin kuće Tarly neće nositi lanac. Muževi Rogatog brijega ne klanjaju se i ne pužu pred sitnim plemićima." Ako hoćeš lance, onda pođi sa mnom. "Jone, ne mogu biti neposlušan svome ocu."
Jone, rekao je, ali Jona nije bilo. Pred njim je sada stajao knez Snow, sivih očiju tvrdih poput leda. "Ti nemaš oca", reče knez Snow. "Samo braću. Samo nas. Tvoj život pripada Noćnoj straži, stoga idi i natrpaj svoje rublje u vreću, zajedno s bilo čime što želiš ponijeti u Starigrad. Odlaziš sat prije izlaska sunca. A evo ti još jedna zapovijed. Od danas pa nadalje, više nećeš sebe nazivati kukavicom. Podnio si više toga protekle godine nego što većina ljudi podnese za cijelog života. Možeš podnijeti i Citadelu, ali podnijet ćeš je kao Zakleti brat Noćne straže. Ne mogu ti zapovjediti da budeš hrabar, ali mogu ti zapovjediti da prikriješ svoje strahove. Izgovorio si riječi, Sam. Sjećaš se?"
Ja sam mač u tami. Ali bio je očajan s mačem, a tame se plašio. "Ja... Pokušat ću."
"Nećeš pokušati. Pokorit ćeš se."
"Pokoriti." Mormontov gavran zamahne svojim velikim crnim krilima.
"Kako moj knez zapovijeda. Zna... zna li meštar Aemon?"
"To je bila njegova zamisao jednako kao i moja." Jon mu otvori vrata. "Bez pozdrava. Što manje ljudi zna za ovo, to bolje. Sat prije prvog svjetla, pokraj groblja."

Sam se nije sjećao kako je ostavio oružarnicu. Kad se pribrao, teturao je kroz blato i krpice starog snijega prema odajama meštra Aemona. Mogao bih se sakriti, rekao je u sebi. Mogao bih se sakriti u riznici među knjigama. Mogao bih ondje živjeti s mišem i iskradati se noću da ukradem hrane. Lude misli, znao je, jalove koliko su bile očajne. Riznica je bila prvo mjesto gdje bi ga potražili. Posljednje mjesto gdje bi ga potražili bilo je s one strane Zida, ali to je bilo još ludje. Divljaci bi me uhvatili i polako ubili. Možda bi me spalili živog, kao što crvena žena kani spaliti Mancea Raydera.
Kad je pronašao meštra Aemona u vraninom gnijezdu, predao mu je Jonovo pismo i izlanuo svoje strahove u velikoj kukavičkoj bujici riječi. "On ne razumije." Sam se osjećao kao da bi mogao povratiti. "Stavim li lanac, moj knez o-o-o-otac... on, on, on..."
"Moj je otac iznio iste zamjerke kad sam odabrao život u službi", reče stariji čovjek. "Njegov me otac poslao u Citadelu. Kralj Dareon imao ječetiri sina, a njih trojica imali su svoje sinove. Previše zmajeva jednako je opasno kao premalo, čuo sam kad je Njegova Milost rekla mom gospodinu ocu onog dana kad su me poslali od kuće." Aemon podigne pjegavu ruku do lanca od brojnih kovina koji mu je labavo visio oko mršavog vrata. "Lanac je težak, Sam, ali moj je pradjed imao pravo. Kao i tvoj knez Snow."
"Snow", promrmlja gavran. "Snow", ponovi drugi. Tada svi prihvatiše povik. "Snow, snow, snow, snow, snow." Sam ih je naučio tu riječ. Ovdje nije bilo pomoći, uvidio je. Meštar Aemon se nalazio u stupici jednako kao on. Umrijet će na moru, pomislio je, očajavajući. Prestarje da preživi takvo putovanje. Gillyn mali sin možda također umre, on nije tako krupan i snažan poput Dallina dječaka. Zar nas Jon sve želi ubiti?
Idućeg jutra, Sam se zatekao kako sedla kobilu na kojoj je dojahao iz Rogatog brijega i vodi je prema grobištu pokraj istočne ceste. Njezine su bisage nabrekle od sira, kobasica i tvrdo kuhanih jaja, te polovice slane šunke koju mu je Troprsti Hobb darovao za njegov imendan. "Ti si čovjek koji cijeni kuhanje, Pokositelju", rekao je kuhar. "Treba nam više takvih kao ti." Šunka će pomoći, bez dvojbe. Od Istočne gaje stražamice dijelilo dugo, hladno jahanje, a u sjeni Zida nije bilo gradova ni svratišta.
Sat prije zore bilo je mračno i tiho. Crni zamak djelovao je neobično mirno. Na grobištu, čekao ga je par taljiga na dva kotača, zajedno s Crnim Jackom Buhverom i tucetom iskusnih izvidnika, žilavih poput tegljačkih konja na kojima su jahali. Kedge Bijelooki glasno je opsovao kad je jednim zdravim okom spazio Sama. "Ne obaziri se na njega, Pokositelju", reče Crni Jack. "Izgubio je okladu, rekao je daćemo te morat silom izvući ispod nekog kreveta."
Meštar Aemon bio je previše krhak da jaše konja, pa su taljige priredili za njega, obloživši dno debelim slojem krzna, i pričvrstivši iznad njih kožnu ceradu da ih zaštite od kiše i snijega. Gilly i njezino dijete vozit će se s njim. Druge taljige nositće njihovu odjeću i stvari, zajedno sa škrinjom rijetkih starih knjiga za koje je Aemon mislio da ih Citadela nije posjedovala. Sam je proveo pola noći u potrazi za njima, iako je pronašao samu četvrtinu. I bolje, inače bismo trebali još jedna kola.
Kad se meštar pojavio, bio je umotan u medvjeđe krzno triput veće od njega. Dok ga je Clvdas vodio prema taljigama, udario je zapuh vjetra, a starac je zateturao. Sam pohita k njemu i ovije ruku oko njega. Još jedan takav nalet mogao bi ga otpuhati preko Zida. "Držite mi se za ruku, meštre. Nije daleko."
Slijepac kimne dok im je vjetar poskidao kukuljice. "U Starigradu je uvijek toplo. Na otoku na Medovini nalazi se krčma kamo sam običavao zalaziti kao mlad novak. Bitće lijepo ponovno tamo sjesti, pijuckajući jabukovaču."
Kad su smjestili meštra u kola, pojavila se Gilly, s umotanim djetetom u naručju. Ispod kukuljice oči su joj bile crvene od plača. Jon je stigao u isto vrijeme, sa Žalosnim Eddom. "Kneže Snow," dovikne meštar Aemon, "ostavio sam vam jednu knjigu u svojim odajama. Nefritski kompendij. Napisao gaje volantski pustolov Colloquo Votar, koji je putovao istokom i posjetio sve zemlje Nefritskog mora. U njoj se nalazi odlomak koji bi vas mogao zanimati. Rekao sam Clvdasu da vam ga označi."
"Svakako ću ga pročitati", odgovori Jon Snow.
Crta bijele sline tekla je iz nosa meštra Aemona. Obrisao ju je nad-lanicom svoje rukavice. "Znanje je oružje, Jone. Naoružajte se dobro prije nego što odjašete u bitku."
"Hoću." Počeo je padati lagani snijeg, velike meke pahulje lijeno su lepršale s neba. Jon se obrati Crnom Jacku BuKveru. "Putujte što brže možete, ali nemojte budalasto riskirati. Vodite sa sobom starca i dojenče. Pobrinite se da im bude toplo i da su dobro nahranjeni."
"I vi isto, gosp'aru", reče Gilly. "Pobrin'te se za onog drugog. Pronađite mu dojilju, k'o što ste rekli. Obećali ste mi da hoćete. Dječak... Dallin dječak... mali princ, hoću reći... pronađite mu neku dobru ženu, da odraste velik i snažan."
"Imate moju riječ", svečano će Jon.

"Nemojte mu davat ime. Ne radite to dok ne navrši dvije godine. Nesreća je nadjenut im ime dok su još na sisi. Vaše vrane to možda ne znaju, al' to je istina."
"Kako zapovijedate, moja gospo."
Grč gnjeva preleti Gillynim licem. "Ne zovite me tako. Ja sam majka, a ne gospa. Crasterova sam žena i Crasterova kći, i majka."
Žalosni Edd preuzme djetešce dok se Gilly penjala na taljige i pokrivala noge memljivim kožusima. Dotad je istočno nebo postalo više sivo nego crno. Ljevoruki Lew nestrpljivo je želio da krenu. Edd podigne djetešce, a Gilly ga privije na grudi. Ovo je možda zadnji put da vidim Crni zamak, pomislio je Sam dok se penjao na svoju kobilu. Koliko god je nekoć mrzio Crni zamak, sada mu se srce kidalo što ga ostavlja.
"Obavimo to," zapovjedi Buhver. Bič zapucketa, a kola stadoše polako štropotati izrovanom cestom dok je oko njih padao snijeg. Sam se zadrži pokraj Clydasa, Žalosnog Edda i Jona Snowa. "Pa," reče, "zbogom."
"I tebi, Same", reče Žalosni Edd. "Tvoj brod neće potonuti, barem ja tako mislim. Brodovi tonu samo kad sam ja na njima."
Jon je promatrao taljige. "Kad sam prvi put vidio Gilly," reče, "stisnula se uza zid Crasterove tvrđe, ta mršava tamnokosa djevojka s velikim trbuhom, šućurivši se pred Duhom. On je upao među njezine zečeve, i mislim da se bojala da će je zaklati i požderati dijete.... ali nije se trebala bojati vuka, zar ne?"
Ne, pomisli Sam. Craster je predstavljao opasnost, njezin rođeni otac. "Ima više hrabrosti nego što je toga svjesna."
"I ti, Sam. Neka vam je brz, siguran put, a ti pripazi na nju, Aemona i dijete." Jon izvije usne u čudan, tužan osmijeh. "I podigni kukuljicu. Pahulje ti se tope u kosi."
Slabo i daleko gorjelo je svjetlo, nisko na obzoru, blistajući kroz morske magle.
"Izgleda poput zvijezde", primijeti Arya. "Zvijezde doma", reče Denyo.
Njegov je otac izvikivao zapovijedi. Mornari su se verali gore-dolje po trima visokim jarbolima i premještali po snastima, podvezujući teška purpurna jedra. Ispod njih, veslači su stenjali i upinjali se iznad dvaju golemih redova vesala. Palube su se ljuljale, škripale, dok se galija Tita-nova kći naginjala na desni bok i počinjala okretati.
Zvijezda doma. Arya stajaše na pramcu, jedne ruke naslonjene na pozlaćenu pulenu, djevojku sa zdjelom voća. Na pola otkucaja srca dopustila je sebi da se pretvara kako se pred njom nalazio njezin dom.
Ali to je bilo glupo. Njezin je dom bio razoren, roditelji mrtvi, a sva braća umorena osim Jona Snowa na Zidu. Tamo je htjela otići. To je i rekla kapetanu, ali njegačak ni željezni novčić nije mogao privoljeti na to.
Arya izgleda nikad nije stizala tamo kamo bi se zaputila. Yoren je prisegao da će je odvesti u Oštrozimlje, samo što je ona završila u Harrenhalu, a Yoren u grobu. Kad je pobjegla iz Harrenhala u Rijekotok, Lim, Anguy i Tom o' Sedam zarobili su je i odvukli umjesto toga u šuplji brijeg. Onda ju je oteo Pas i odvukao do Blizanaca. Arya ga je ostavila na samrti pokraj rijeke i pošla naprijed u Soljenice, nadajući se da će uhvatiti prijevoz do Istočne stražamicepokraj mora, samo...
Braavos možda nije tako loš. Syrio je bio iz Braavosa, a i Jaqen bi mogao biti tamo. Jaqen joj je dao željezni novčić. Nije joj zapravo bio prijatelj, onako kao Syrio, ali kakvo su joj dobro prijatelji ikad donijeli? Ne trebam prijatelje dokle god imam Iglu. Protrljala je jagodicom palca glatku jabučicu mača, želeći, želeći...
Istinu govoreći, Arya niti je znala što bi poželjela niti što ječeka iza onog dalekog svjetla. Kapetan joj je omogućio prijevoz, ali nije imao vremena da razgovara s njom. Neki članovi posade su je izbjegavali, ali drugi su joj davali darove - srebrnu vilicu, rukavice bez prstiju, mekani vuneni šešir zakrpan kožom. Jedan joj je čovjek pokazao kako se vezuju mornarskičvorovi. Drugi joj je nalijevaočašice vatrenog vina. Oni prijateljski nastrojeni udarali su se po grudima, ponavljajući svoja imena iznova i iznova sve dok ih Arya ne bi izgovorila, iako se nitko nije sjetio da upita za njezino ime. Zvali su je Slana, jer se ukrcala u Soljenieama, blizu ušća Trozupca. To je ime bilo dobro kao i svako drugo, pretpostavljala je.
Posljednje noćne zvijezde su iščezle... sve osim para zvijezda ravno naprijed. "Sad su to dvije zvijezde."
"Dva oka", reče Denyo. "Titan nas vidi."
Braavoški Titan. Stara Nana pripovijedala im je priče o Titanu kod kuće u Oštrozimlju. Bio je div velik kao gora, a kad god bi se Braavos našao u opasnosti, probudio bi vatru u svojim očima, a kameni bi mu udovi strugali i škripali dok bi gazio po moru da razbije neprijatelje. "Braavosijci ga hrane sočnim ružičastim mesom svojih plemenitih djevojaka", završila bi Nana, a Šansa bi glupo ciknula. Ali meštar Luwin je rekao da je Titan bio samo kip, a priče Stare Nane samo priče.
Oštrozimlje je spaljeno i propalo, podsjeti se Arya. Stara Nana i meštar Luwin bili su najvjerojatnije oboje mrtvi, zajedno sa Šansom. Nije vrijedilo misliti na njih. Svi ljudi moraju umrijeti. To su znale one riječi,

riječi kojima ju je Jaqen H'ghar naučio kad joj je dao izlizani željezni novčić. Naučila je još braavoških riječi otkad su ostavili Soljenice, riječi za molim i hvala i more i zvijezda i vatreno vino, ali do njih je došla znajući da svi ljudi moraju umrijeti. Većina posade Kćeri natucala je zajednički jezik zahvaljujući noćima provedenim na obali u Starigradu, Kraljevu Grudobranu i Djevičinom jezercu, ali su ga samo kapetan i njegovi sinovi govorili dovoljno dobro da mogu s njome razgovarati. Denyo je bio najmlađi od tih sinova, punašan, veseo dječak od dvanaest godina koji ječistio očevu kabinu i pomagao svom najstarijem bratu u računanju.
"Nadam se da vaš Titan nije gladan", reče mu Arya.
"Gladan?" zbunjeno ponovi Denyo.
"Nema veze." Čak i da je Titan jeo sočno ružičasto djevojačko meso, Arya ga se nije morala bojati. Bila je mršavo stvorenje, nikakav zalogaj za jednog diva, i gotovo jedanaestogodišnjakinja, doslovce odrasla žena. Osim toga, Slana nije plemenitog roda. "Je li Titan bog Braavosa?" upitala je. "Ili imate Sedmoricu?"
"Svi se bogovi štuju u Braavosu." Kapetanov sin volio je pripovijedati o svom gradu gotovo isto toliko koliko je volio pripovijedati o očevu brodu. "Vaša Sedmorica ondje imaju svoju septu, Septu s druge strane Mora, ali tamo se mole samo zapadnjački mornari."
To nisu moja Sedmorica. To su bili bogovi moje majke, i pustili su da je Freyevi ubiju u Blizancima. Pitala se hoće li pronaći božansku šumu u Braavosu, s usud-drvetom u svom srcu. Denyo bi mogao znati, ali ona ga nije mogla pitati. Slana je bila iz Soljenica, a što bi djevojka iz Soljenica znala o drevnim bogovima sa sjevera? Drevni bogovi su mrtvi, rekla je u sebi, 5 majkom i ocem, Robbom, Branom i Rickonom, svi mrtvi. Nekoć davno, sjetila se da je njezin otac govorio kako kad hladni vjetrovi pusu, usamljeni vuk umire, čopor preživi. Okrenuo je to naopako. Arya, usamljena vučica, još je živjela, dok su vuci učoporu svi bili oteti, umoreni i oderani.
"Mjesečevi pjevači doveli su nas do ovog utočišta, gdje nas zmajevi Valyrije nisu mogli pronaći", reče Denyo. "Njihov je najveći hram. Štujemo i Oca Voda, ali njegova se kuća ponovno podiže kad god uzme nevjestu. Ostali bogovi obitavaju zajedno na otoku u središtu grada. Tućeš pronaći... Boga Mnogih Lica."
Titanove oči sada su se činile svjetlijima, i međusobno udaljenijima. Arya nije znala nikakvog Boga Mnogih Lica, ali ako je ispunjavao molitve, možda je bio bog za kojim je tragala. Ser Gregor, pomislila je, Dunsen, Raff Medeni, Ser Ilyin, Ser Meryn, kraljica Cersei. Sad ih je samo šest. Joffrey je bio mrtav, Pas je ubio Pollivera, a ona je sama probola Škakljača, i onog glupog štitonošu s prištićem. Ne bih ga ubila da me nije zgrabio. Pas je umirao kad ga je ostavila na obalama Trozupca, goreći od vrućice izazvane ranom. Trebala sam mu udijeliti milost i zabiti nož u srce.
"Slana, pogledaj!" Denyo ju uzme za ruku i okrene. "Vidiš li? Onamo." Pokazao je prstom.
Magle su se raščistile pred njima, poderani sivi zastori koje je razdijelio njihov pramac. Titanova ledi sjekla je sivo-zelene valove s nadutim purpurnim jedrima. Arya je mogla čuti krikove morskih ptica iznad sebe. Tamo, gdje je Denyo pokazivao, linija kamenih grebena naglo se uzdigla iz mora, njihovi strmi obronci prekriveni vojničkim borovima i crnom omorikom. Ali ravno naprijed, more se probilo dalje i tu se iznad otvorene vode uzdizao Titan, plamenih očiju i duge zelene kose koja se vijorila na vjetru.
Noge su mu opkoračivale jaz, svako stopalo usađeno u jednu planinu, a ramena su mu se nadvila visoko iznad njihovih nazubljenih vrhunaca. Noge mu bijahu isklesane od punog kamena, onog istog crnog granita kao i morski humci na kojima je stajao, ali oko bokova je nosio oklopnu suknju od zelenkaste bronce. Njegov prsni oklop također je bio brončan, kao i glava pod polukacigom s krestom. Lepršava mu je kosa bila načinjena od zeleno obojane užadi, a velebne vatre plamtjele su u očinama koje su predstavljale njegove oči. Jedna je ruka počivala na grebenu s njegove lijeve strane, brončanih prstiju savijenih oko grumena kamena; drugu je podigao u zrak, stišćući balčak slomljenog mača.
Samo je malo veći od kipa kralja Baelora u Kraljevu Grudobranu, rekla je u sebi kad su još bili prilično daleko na pučini. Međutim, kad je galija doplovila bliže mjestu gdje su se valovi razbijali o greben, Titan je postao još veći. Mogla je čuti kako Denvov otac urla zapovijedi svojim dubokim glasom, a gore među snastima ljudi su skupljali jedra. Proveslatćemo između Titanovih nogu. Arya je mogla vidjeti proreze za strijelce u velebnom brončanom prsnom oklopu, te mrlje i točkice na Titanovim rukama i ramenima gdje su se gnijezdile morske ptice. Istegnula je vrat uvis. Baelor Blaženi ne bi mu dosegao ni do koljena. Mogao bi zakoračiti ravno preko zidina Oštrozimlja.
Tada Titan ispusti snažan krik.
Zvuk je bio jak poput njega samog, strahotno stenjanje i škripanje, tako
glasno da je zaglušilo čak i kapetanov glas i udaranje valova o borovinom

prekrivene grebene. Tisuće morskih ptica odjednom se vinulo u zrak, a Arya se lecnula sve dok nije opazila da se Denyo smije. "Upozorava Arsenal na naš dolazak, to je sve", viknuo je. "Ne trebaš se bojati."
"I nisam se bojala," dovikne mu Arya. "Bilo je glasno, to je sve."
Vjetar i valovi sada su čvrsto ščepali Titanovu kćer, tjerajući je brzo prema kanalu. Njezin dvostruki niz vesala glatko je zamahivao, brujući more bijelom pjenom dok se Titanova sjena spuštala na njih. Na trenutak se činilo da će se zasigurno razbiti o stijene pod njegovim nogama. Skutrena pokraj Denvja na pramcu, Arya je mogla okusiti sol kad su tisuće sitnih kapljica zaogrnule njezino lice. Morala je pogledati ravno uvis da vidi Titanovu glavu. "Braavosijci ga hrane sočnim ružičastim mesom malih plemenitih djevojčica", ponovno je čula Staru Nanu kako govori, ali ona nije bila mala djevojčica, i neće se bojati glupog kipa.
Unatoč tome, držala je jednu ruku na Igli dok su klizili između njegovih nogu. Još proreza za strijele istočkalo je unutrašnju stranu tih velebnih kamenih bedara, a kad je Arya iskrenula vrat da vidi kako koš na jarbolu prolazi dobrih deset lakata niže od vrha, opazila je ubojite rupe ispod Titanove oklopljene suknjice, i blijeda lica koja su zurila u njih iza željeznih rešetaka.
A onda su prošli.
Sjena se podigla, borovinom obrasli grebeni nestali s obiju strana, jaki vjetrovi utihnuli, a oni se zatekli kako plove velebnom lagunom. Naprijed se uzdizao još jedan morski humak, stjenovita gromada koja je stršila iz vode poput bodljikave šake, njezini kameni grudobrani načičkani škorpionima, bacačima plamena i katapultima. "Braavoški arsenal", reče Denyo ponosno kao da gaje osobno sazdao. "Ovdje se ratna galija može izgraditi za jedan dan." Arya je mogla vidjeti tucete galija privezanih za molove i smještene na navozima. Oličeni pramci drugih izvirivali su iz brojnih drvenih hangara duž kamenite obale, poput pasa u štenari, mršavih, opakih i gladnih, koji čekaju da ih lovački rog pozove van. Pokušala ih je prebrojati, ali bilo ih je previše, a još više dokova, hangara i molova tamo gdje se linija obale savijala u daljinu.
Dvije galije izašle su im ususret. Činilo se da skaču po vodi poput vilinog konjica, ljeskajući bijelim veslima. Arya je čula kako im kapetan dovikuje, a kako njihovi kapetani uzvraćaju, ali nije razumjela riječi. Oglasio se veliki rog. Galije su im prošle s obiju strana tako blizu da je mogla čuti prigušen zvuk bubnjeva iz njihovih purpurnih trupova, bum bum bum bum bum bum bum bum, poput otkucaja živih srdaca.
Tada su galije bile iza njih, zajedno s Arsenalom. Pred njima se protezala široka površina kao grašak zelene vode namreškane poput ploče obojenog stakla. Iz njezina mokrog srca uzdizao se sam grad, veliko prostranstvo kupola, tornjeva i mostova, sivih, zlatnih i crvenih. Stotinu otoka Braavosa u moru.
Meštar Luwin ih je podučavao o Braavosu, ali Arya je zaboravila većinu onoga što je rekao. Bio je to plosnat grad, mogla je vidjeti čak i izdaleka, ne poput Kraljeva Grudobrana na njegova tri visoka brijega. Jedini brežuljci ovdje bili su oni koje su sami ljudi podigli od cigle i granita, bronce i mramora. Još je nešto nedostajalo, iako joj je trebalo nekoliko časaka da shvati. Grad nema zidina. Ali kad je to kazala Denyu, on joj se nasmijao. "Naši su zidovi sazdani od drva i obojani purpurno", reče joj on. "Naše su galije naši zidovi. Drugi nam ne trebaju."
Paluba je zaškripala iza njih. Arya se okrene i zatekne Denvova oca kako se nadvio iznad njih u svom dugom kapetanskom kaputu od purpurne vune. Trgovački kapetan Ternesio Terys nije nosio brkove, a sijeda mu je kosa bila kratko podšišana i uredna, uokvirujući njegovo četvrtasto, opaljeno lice. Tijekom puta često ga je viđala kako se šali s posadom, ali kad bi se namrštio ljudi su bježali pred njim kao pred olujom. I sada se mrštio. "Naše je putovanje pri kraju", rekao je Aryji. "Idemo u luku Chequy, gdje će carinski oficiri Morskog kneza doći na brod da pregledaju naš teretni prostor. Za to će im trebati pola dana, kao uvijek, ali nema potrebe da ih ti čekaš. Pokupi svoje stvari. Spustit ću čamac, a Yorko će te iskrcati na obalu."
Na obalu. Arya se ugrize za usnicu. Prešla je usko more da bi došla ovamo, ali da ju je kapetan upitao, rekla bi mu kako želi ostati na 77-tanovoj kćeri. Slana je bila premalena da bi baratala veslom, sada je to znala, ali mogla je naučiti spletati konopce, skraćivati jedra i upravljati kormilom po velikim slanim morima. Denyo ju je jednom odveo do jarbolskog koša, a ona se uopće nije bojala, iako je paluba pod njom djelovala sćušno. Znam i zbrajati, i održavati kabinu urednom.
Ali galiji nije trebao još jedan dječko. Osim toga, trebala je samo pogledati kapetanu u lice da zna kako je jedva čekao da je se riješi. Stoga je Arya samo kimnula. "Na obalu", rekla je, iako je obala značila samo strance.
"Valar dohaeris." Dotaknuo ječelo s dva prsta. "Molim da upamtiš Ternesia Tervsa i uslugu koju ti je napravio."

"Hoću", Arya će slabašnim glasom. Vjetar ju je potezao za plašt, uporan poput sablasti. Bilo je vrijeme da ode.
Pokupi svoje stvari, rekao je kapetan, ali njih je bilo malo. Samo odjeća koju je nosila, njezina mala vrećica novčića, darovi koje joj je dala posada, bodež o lijevom boku i Igla o desnom.
Čamac je bio spreman prije nje, a Yorko je sjedio za veslima. I on je bio kapetanov sin, ali stariji od Denya i manje prijateljski nastrojen. Nisam se ni oprostila s Denyom, pomislila je dok je silazila da mu se pridruži. Pitala se hoće li ikad više vidjeti tog dječaka. Trebala sam se oprostiti.
Titanova kći izgubila se za njima, dok je grad postajao veći sa svakim zamahom Yorkovih vesala. Luka je bila vidljiva s njezine desne strane, džungla molova i kejeva krcatih trbušastim kitolovcima iz Ibbena, labudim brodicama s Ljetnog otočja i više galija nego što je djevojčica mogla prebrojati. Još jedna luka, malko dalje, ležala je s njezine lijeve strane, iza utonulog rta gdje su vrhovi napola potopljenih zdanja stršili iz vode. Arya nikad nije vidjela toliko velikih građevina najednom mjestu. Kraljev Grudobran imao je Crvenu utvrdu i Veliku septu Baelora, te Zmajsku jamu, ali Braavos se naizgled ponosio desecima hramova, kula i palača koji su bili jednako veliki iličak veći. Opet ću se pretvoriti u miša, pomislila je smušeno, kao u Harrenhalu prije nego što sam pobjegla.
S mjesta gdje je stajao Titan grad je izgledao poput jednog velikog otoka, ali kad je Yorko doveslao bliže, opazila je da se sastojao od mnogo manjih, blizu smještenih otočića, povezanih lukovima kamenih mostova koji su prelazili preko bezbrojnih kanala. Iza luke nazrela je ulice sa sivim kamenim kućama, izgrađenima tako tijesno da su se naginjale jedna na drugu. Arvjinim su očima izgledale neobično, četiri ili pet katova visoke i vrlo tanke, sa strmim krovovima od crjepova poput zašiljenih šešira. Nije primijetila nijedan slamnati krov, a samo nekoliko drvenih kuća od vrste koju je poznavala u Zapadnoj zemlji. Nemaju drveća, shvatila je. Braavos je sav od kamena, sivi grad u zelenom moru.
Yorko je skrenuo sjeverno od dokova, niz ždrijelo velikog kanala, širokog zelenog vodenog prolaza koji je zalazio ravno u srce grada. Prošli su ispod lukova isklesanog kamenog mosta, ukrašenog s pola stotine vrsta riba, rakova i lignji. Drugi je most iskrsnuo pred njima, ovaj izrezbarenčipkastim lisnatim povijušama, a iza njega treći, zureći u njih stotinama naslikanih očiju. Ušća manjih kanala otvarala su se sa svake strane, a iz njih ušća još manjih. Neke su zgrade bile podignute iznad vodenih prolaza, opazila je, pretvarajući kanale u neke vrste tunela. Vitke brodice klizile su njima, izrađene u oblicima vodenih zmija s oslikanim glavama i uzdignutim repovima. Njima se nije upravljalo veslima već štapovima, opazila je, a to su radili ljudi koji su stajali na njihovim krmama u plaš-tevima sive, smeđe i tamnozelene boje. Vidjela je i goleme plosnate teglenice, nakrcane sanducima i bačvama koje je otiskivalo do dvadeset ljudi s motkama, te čudesne plutajuće kuće s fenjerima od obojanog stakla, baršunastim zavjesama i brončanim pulenama. U daljini, uzdižući se i nad kanalima i nad kućama, nalazila se neka vrsta masivne kamene ceste, poduprta trima redovima veličanstvenih lukova koji su se gubili u izmaglici prema jugu. "Stoje ono?" upita Arya Yorka, pokazujući prstom. "Slatkovodna rijeka", reče joj on. "Donosi svježu vodu s kopna, preko muljevitih obala i slanih plićaka. Dobru slatku vodu za vodoskoke."
Kad se ogledala iza sebe, luka i laguna izgubile su se iz vida. Naprijed, niz velebnih kipova stajao je s obiju strana kanala, ozbiljni kameni ljudi u dugim brončanim haljama, poprskani izmetom morskih ptica. Neki su držali knjige, neki bodeže, neki maljeve. Jedan je stiskao zlatnu zvijezdu u uzdignutoj ruci. Drugi je iskretao kameni vrč šaljući beskrajni mlaz vode u kanal. "Jesu li to bogovi?" upita Arya.
"Morski kneževi", reče Yorko. "Otok bogova je nešto dalje. Vidiš? Tri mosta niže, na desnoj obali. To je Hram mjesečevih pjevača."
Bijaše to jedan od onih koje je Arya opazila iz lagune, veličanstvena masa snježno-bijelog mramora pokrivena golemom srebrnom kupolomčiji su prozori od mliječnog stakla prikazivali sve mjesečeve mijene. Par mramornih djevica nalazio se s obiju strana njegovih dveri, visokih poput Morskih kneževa, pridržavajući nadvratnik u obliku polumjeseca.
Pod njim stajaše još jedan hram, zdanje od crvenog kamena neumoljivo poput kakve tvrđave. Na vrhu njegove velebne četvrtaste kule gorjela je vatra u željeznom žeravniku promjera dvadeset stopa, dok su manje vatre plamtjele s obiju strana njegovih brončanih vrata. "Crveni svećenici vole svoje vatrice", reče joj Yorko. "Gospodar Svjetla njihov je bog, crveni R'hllor."
Znam. Arya se sjetila Thorosa od Myra u njegovim komadićima starog oklopa, koji je nosio iznad halja tako izblijedjelih da je izgledao više poput ružičastog svećenika nego crvenog. Ali njegov je poljubac vratio kneza Berica iz smrti. Promatrala je kuću crvenog boga kako prolazi pokraj njih, pitajući se jesu li i njegovi braavoški svećenici mogli izvesti to isto.

Iduće na redu bilo je golemo cigleno zdanje okićeno lišajevima. Arya bi ga smatrala skladištem da Yorko nije rekao: "To je Sveto utočište, gdje štujemo male bogove koje je svijet zaboravio. Čut ćeš da ga nazivaju i Mravinjakom." Mali kanal protjecao je između visokih, lišajevima prekrivenih zidova Mravinjaka, a oni su ondje okenuli udesno. Prošli su kroz tunel i opet izašli na svjetlo. Nova svetišta nicala su sa svake strane.
"Nisam znala da ima toliko bogova", reče Arya.
Yorko zastenje. Skrenuli su iza zavoja i ispod još jednog mosta. Njima slijeva pojavio se stjenoviti humak s hramom bez prozora od tamnosivog kamena na njegovu vrhu. Kameno stubište spuštalo se od njegovih vrata do natkrivenog mola.
Yorko zavesla unatrag, a čamac blago bubne o kamene pilone. Zgrabio je željezni prsten da ih na trenutak zadrži. "Ovdje te ostavljam."
Mol je bio zasjenjen, stube strme. Krov hrama od crnih crjepova završavao je oštrim šiljkom, poput koca duž kanala. Arya ugrize usnicu. Syrio je došao s Braavosa. Možda je posjetio ovaj hram. Možda se penjao ovim stubama. Ščepala je prsten i podigla se na mol.
"Znaš moje ime", reče Yorko iz čamca.
"Yorko Terys."
"Valar dohaeris." Otisnuo se veslom i otplutao natrag u dublju vodu. Arya ga je promatrala dok je veslao putem kojim su došli, sve dok nije nestao u sjenama mosta. Kad je pljuskanje vesala zamrlo, mogla je gotovo čuti kucanje vlastitog srca. Odjednom je bila negdje drugdje... u Harren-halu s Gendrvjem, možda, ili sa Psom u šumama duž Trozupca. Slana je glupo dijete, rekla je u sebi. Ja sam vučica, i neću se bojati. Potapšala je balčak Igle za sreću i uronila u sjene, preskačući po dvije stepenice kako nitko nikad ne bi mogao tvrditi da se boji.
Na vrhu je zatekla dvokrilna izrezbarena drvena vrata dvanaest stopa visoka. Lijevo krilo bilo je načinjeno od usud-drva usuda blijedog poput kosti, desno od sjajne ebanovine. U njihovoj sredini bijaše izrezbareno mjesečevo lice; od ebanovine na strani drveta usuda, od drveta usuda na strani ebanovine. Njegov izgled nekako ju je podsjetio na drvo srca u božanskoj šumi u Oštrozimlju. Vrata me gledaju, pomislila je. Pritisnula je oba krila istovremeno dlanovima svojih ruku u rukavicama, ali nijedna nisu popustila. Zaključana i zabrtvljena. "Pustite me unutra, glupani", rekla je. "Prešla sam usko more." Stisnula je šaku i stala lupati.
"Jaqen mi je rekao da dođem. Imam željezni novčić." Izvukla ga je iz svoje novčarke i podigla. "Vidite? Valar morghulis."
Vrata joj nisu odgovorila, osim što su se otvorila.
Otvorila su se prema unutra u potpunoj tišini, a da ih nijedna ljudska ruka nije pokrenula. Arya načini korak naprijed, a potom i drugi. Vrata se zatvore za njom, i na trenutak je bila slijepa. Igla joj se našla u ruci, iako se nije sjećala da ju je isukala.
Nekoliko svijeća gorjelo je po zidovima, ali davale su tako malo svjetla da Arya nije mogla vidjeti ni vlastite noge. Netko je šaptao, pretiho da bi mogla razabrati riječi. Netko drugi je plakao. Čula je lake korake, klizanje kože po kamenu, otvaranje i zatvaranje vrata. Voda, čujem i vodu.
Oči su joj se polako prilagodile. Hram je djelovao mnogo veći iznutra nego izvana. Septe Zapadne zemlje bile su sedmerostrane, sa sedam oltara za sedam bogova, ali ovdje je bilo više bogova od sedam. Njihovi kipovi stajahu duž zidova, masivni i prijeteći. Oko njihovih nogu treperile su crvene svijeće, mutne poput dalekih zvijezda. Najbliža je bila mramorna žena dvanaest stopa visoka. Prave suze kapale su joj iz očiju, puneći zdjelu koju je držala u rukama. Iza nje nalazio se muškarac lavlje glave posjednut na prijestolje, izrezbareno od ebanovine. S druge strane vrata, golemi konj od bronce i željeza propinjao se na dvije goleme noge. Nešto dalje mogla je razabrati veliko kameno lice, blijedo djetešce s mačem, čupavu crnu kozu veličine tura, zakukuljenog čovjeka oslonjenog na štap. Ostali su za nju bili tek visoke prikaze, napola vidljive kroz polutamu. Između bogova bijahu skrivene niše ispunjene gustim sjenama, s ovdje--ondje upaljenom svijećom.
Tiho poput sjene, Arya se kretala između redova dugih kamenih klupa, s mačem u ruci. Pod bijaše načinjen od kamena, govorile su joj njezine noge; ne ulaštenog mramora poput poda u Velikoj septi Baelora, već nečeg grubljeg. Mimoišla je neke žene koje su međusobno šaputale. Zrak je bio topao i težak, tako težak da je zijevnula. Mogla je nanjušiti svijeće. Miris je bio nepoznat, te ga je pripisala nekom neobičnom tamjanu, ali kako je zalazila dublje u hram, činilo se da miriše na snijeg, borove iglice i topli gulaš. Dobri mirisi, rekla je Arya u sebi i osjetila se malko hrabrijom. Dovoljno hrabrom da spremi Iglu u korice.
U središtu hrama pronašla je vodu koju ječula; jezerce promjera deset stopa, crno poput tinte i osvijetljeno mutnim crvenim svijećama. Pokraj njega sjedio je mladić u srebrnastom plastu, tiho plačući. Promatrala ga je

kako uranja ruku u vodu, šaljući purpurne valiće po jezercu. Kad je izvukao prste, posisao ih je, jednog za drugim. Sigurno je žedan. Duž ruba jezerca nalazili su se kameni kaleži. Arya napuni jedan i donese mu ga, kako bi mogao piti. Mladić je dugo buljio u nju kad mu ga je ponudila. "Valar morghulis", rekao je.
"Valar dohaeris", odgovori ona.
Popio je nadušak i ispustio kalež u jezero uz mekani pljus. Tada se pridigao na noge, ljuljajući se, držeći se za trbuh. Na trenutak je Arya pomislila da će pasti. Tek tada opazila je tamnu mrlju ispod njegova pojasa, koja se širila pred njezinim očima. "Proboden si", izlanula je, aličovjek se nije obazirao na nju. Oteturao je nesigurno prema zidu i otpuzao u jednu nišu na tvrdi kameni krevet. Kad se Arya ogledala oko sebe, primijetila je i druge niše. Na nekima su spavali starci.
Ne, napola poznat glas kao da je šapnuo u njezinoj glavi. Mrtvi su, ili na samrti. Gledaj svojim očima.
Nečija joj ruka dotakne mišicu.
Arya se munjevito okrene, ali bila je to samo mala djevojčica: blijeda djevojčica u halji s kukuljicom koja kao da ju je progutala, crna s desne strane i bijela s lijeve. Ispod kukuljice vidjelo se ispijeno i koštunjavo lice, šuplji obrazi i tamne oči koje su izgledale velike poput tanjura. "Nemoj me zgrabiti", Arya upozori siroče. "Ubila sam dječaka koji me zadnji zgrabio."
Djevojčica izusti neke riječi koje Arya nije prepoznala.
Odmahnula je glavom. "Zar ne znaš zajednički jezik?"
Glas iza nje reče: "Ja znam."
Aryji se nije svidjalo kako su je neprestano hvatali na prepad. Zakukuljeni je muškarac bio visok, omotan većom inačicom crno-bijele halje kakvu je nosila djevojčica. Ispod njegove kukuljice mogla je vidjeti jedino slab crvenkast sjaj svijeća koji mu se odražavao u očima. "Kakvo je ovo mjesto?" upitala ga je.
"Mjesto mira." Glas mu bijaše blag. "Ovdje si sigurna. Ovo je Kuća crnog i bijelog, moje dijete. Iako si prilično mlada za nekog tko traži uslugu od Boga mnogih Lica."
"Je li on kao južnjački bog, onaj sa sedam lica?"
"Sedam? Ne. On ima bezbroj lica, malena, toliko lica koliko je zvijezda na nebu. U Braavosu, ljudi štuju koga žele... ali na kraju svakog puta stoji On od Mnogih Lica, čekajući. I tebe će čekati jednog dana, ne boj se. Ne moraš juriti u njegov zagrljaj."
"Došla sam samo da pronađem Jaqena H'ghara." "Ne znam to ime."
Srce joj klonu. "Bio je iz Loratha. Kosa mu je s jedne strane bijela, a s druge crvena. Rekao je da će me naučiti tajnama, i dao mi ovo." Željezni je novčić bio stisnut u njezinoj šaci. Kad je raširila prste, prilijepio se za njezin znojan dlan.
Svećenik je proučavao novčić, iako nije načinio nikakav pokret da ga dotakne. Siroče krupnih očiju također ga je gledalo. Naposljetku, zakukuljeničovjek reče: "Kaži mi svoje ime, dijete."
"Slana. Dolazim iz Soljenica, pokraj Trozupca."
Iako mu nije mogla vidjeti lice, nekako je naslutila da se smiješio. "Ne", reče on. "Kaži mi svoje ime."
"Goluždravica", odgovorila je ovaj put.
"Tvoje pravo ime, dijete."
"Majka me nazvala Nan, ali zovu me Lasica—"
"Tvoje ime."
Ona proguta pljuvačku. "Arry. Ja samn Arry."
"Blizu. A sad istinu?"
Strah siječe dublje od mačeva, rekla je u sebi. "Arya." Prvi put je prošaptala riječ. Drugi put, bacila mu ju je u lice. "Ja sam Arya, od kuće Stark."
"Jesi," izusti on, "ali Kuća crnog i bijelog nije mjesto za Aryju od kuće Stark."
"Molim vas", reče ona. "Nemam kamo."
"Bojiš li se smrti?"
Ona se ujede za usnicu. "Ne."
"Da vidimo." Svećenik skine kukuljicu. Ispod nje nije imao lica; samo pozutjelu lubanju s nekoliko komadića kože koji su još visjeli na obrazima, i bijelim crvom koji se migoljio u jednoj praznoj očnoj duplji. "Poljubi me, dijete", zakriještao je, glasom suhim i hrapavim poput šegrtaljke smrti.
Zar me misli preplašiti? Arya ga poljubi tamo gdje mu je trebao biti nos te izvuče grobnog crva iz njegova oka da ga pojede, ali on se istopi poput sjene u njezinoj ruci.
I žuta lubanja se otapala, a najljubazniji starac kojeg je ikad vidjela smiješio joj se s visine. "Nitko dosad nije pokušao pojesti mog crva", reče on. "Jesi li gladna, dijete?"

Da, pomisli ona, ali ne hrane.
Padala je hladna kiša, čineći zidine i bedeme Crvene utvrde tamnima poput krvi. Kraljica je držala kralja za ruku i čvrsto ga vodila blatnim dvorištem gdje je njezina nosiljka čekala sa svojom pratnjom. "Ujak Jaime je rekao da mogu jahati svog konja i bacati novčiće puku", prigovori dječak.
"Zar se želiš nahladiti?" Nije namjeravala riskirati; Tommen nikad nije bio tako robustan kao Joffrev. "Tvoj djed bi želio da izgledaš poput pravog kralja na njegovu bdijenju. Nećemo se pojaviti u Velikoj septi mokri i blatnjavi." Dovoljno je loše što opet moram biti u koroti. Crnina joj nikad nije dobro pristajala. Sa svojom svijetlom puti i sama je izgledala gotovo poput trupla. Cersei je ustala sat prije zore da se okupa i uredi kosu, i nije kanila dopustiti kiši da joj pokvari trud.
U nosiljci, Tommen se zavalio na jastuke i virio van u kišu koja je lijevala. "Bogovi plaču za djedom. Gospa Jocelvn veli da su kišne kapi njihove suze."
"Jocelvn Swift je budala. Da bogovi mogu plakati, plakali bi za tvojim bratom. Kiša je kiša. Zatvori zastore prije nego što nam napada unutra. Ovaj ogrtač je od samurovine, zar ga želiš smočiti?"
Tommen učini kako mu je zapovjeđeno. Njegova krotkost ju je mučila. Kralj je morao biti snažan. Jojfrey bi se prepirao. Njega nikad nije bilo lako zastrašiti. "Nemoj se tako grbiti", rekla je Tommenu. "Sjedi poput kralja. Zabaci ramena i popravi krunu. Zar hoćeš da ti padne s glave ispred svih tvojih kneževa?"
"Ne, majko." Dječak se uspravi i podigne ruke da popravi krunu. Joffova mu je kruna bila prevelika. Tommen je uvijek naginjao punaš-nosti, ali lice mu se sada činilo mršavijim. Jede li dobro? Mora se sjetiti da upita upravitelja. Nije mogla riskirati da se Tommen razboli, ne dok je Mvrcella bila u rukama Dornijaca. S vremenom će urasti u Joffovu krunu. Dok to ne učini, trebat će im manja, neka koja nije prijetila da mu proguta glavu. Morat će se u svezi s tim posavjetovati sa zlatarima.
Nosiljka se polako spuštala niz Aegonov Visoki brijeg. Dva kraljevska stražara jahala su pred njima, bijeli vitezovi na bijelim konjima s bijelim plaštevima koji su im mokri visjeli s ramena. Iza njih stupalo je pedeset Lannisterovih stražara u zlatu i grimizu.
Tommen proviri kroz zastore u prazne ulice. "Mislio sam da će biti više ljudi. Kad je otac umro, sav je narod izašao da nas gleda kako prolazimo."
"Ova ih je kiša otjerala unutra." Kraljev Grudobran nikad nije volio kneza Tywina. Međutim, on nikad nije želio ljubav. "Ljubav ne možeš jesti, niti njome kupiti konja, niti ugrijati svoje dvore za hladnih noći", čula ga je kako je jednom rekao Jaimeu, kad njezin brat nije bio stariji od Tommena.
U Velikoj septi Baelora, onom veličanstvenom zdanju od mramora na vrhu Visenvjina brijega, malu su skupinu ožalošćenih brojem nad-mašivali zlatni plaštevi koje je Ser Addam Marbrand postrojio po trgu. Više će ih se pojaviti kasnije, rekla je kraljica u sebi dok joj je Ser Meryn Trant pomagao izaći iz nosiljke. Samo je plemićima i njihovoj pratnji bio dopušteno prisustvovati jutarnjoj službi; održat će se i poslijepodnevna za pučane, a večernje će molitve biti otvorene svima. Cerseiće se trebati vratiti na njih kako bi je puk mogao vidjeti u tuzi. Rulja mora dobiti svoju predstavu. Bila je to gnjavaža. Imala je dužnosti koje je morala ispuniti, rat koji je morala dobiti, kraljevstvo kojim je morala vladati. Njezin bi otac to shvatio.
Vrhovni septon susreo ih je na vrhu stubišta. Pogrbljeni starac rijetke sijede brade bio je toliko pogrbljen pod teretom svojih kićenih, izvezenih halja da su mu oči bile u razini kraljičinih grudi... premda je kruna, prozračna rukotvorina od izrezbarenog kristala i ispredenog zlata, dodavala dobru stopu i pol njegovoj visini. Knez Tywin dao mu je tu krunu u zamjenu za onu koja se izgubila kad je rulja ubila prethodnog Vrhovnog septona. Izvukli su debelu budalu iz njegove nosiljke i rastrgali ga, onog dana kad je Mvrcella otplovila za Dorne. Taj je bio veliki proždrljivac, i podmitljiv. Ovaj... Ovaj Vrhovni septon bio je netko koga je postavio Tvrion, iznenada se sjeti Cersei. To je bila uznemirujuća pomisao.
Starčeva pjegava ruka izgledala je poput kokošje pandže dok je provirivala iz rukava obloženog zlatnim arabeskama i sitnim kristalima. Cersei klekne na mokri mramor i poljubi mu prste, te uputi Tommena da učini isto. Što zna o meni? Koliko mu je patuljak rekao? Vrhovni se septon smiješio dok ju je pratio u septu. Ali je li to bio prijeteći osmijeh pun neizgovorene spoznaje, ili samo isprazan trzaj starčevih naboranih usana? Kraljica nije bila sigurna.
Uputili su se kroz Dvoranu fenjera ispod obojanih kugli od olovom zalivenog stakla, a Tommenova ruka bila je u njezinoj. Trant i Kotlocrn stupali su im na boku, a voda im je kapala iz mokrih plašteva pravila lokvice po podu. Vrhovni septon hodao je polako, naslanjajući se na štap od usud-drva koji je na vrhu imao kristalnu kuglu. Pratilo ga je sedam Najpobožnijih, ljeskajući se u srebrnom suknu. Tommen je nosio zlatno sukno ispod svog ogrtača od samurovine, a kraljica staru haljinu od crnog baršuna obrubljenu hermelinom. Nije bilo

vremena da se načini nova, a ona nije mogla odjenuti istu haljinu koju je nosila za Joffrevja, niti onu u kojoj je pokopala Roberta.
Barem se od mene neće očekivati da nosim korotu za Tyriona. Odjenut ću grimiznu svilu i zlatno sukno za tu priliku, i staviti rubine u kosu. Čovjek koji joj donese patuljkovu glavu dobit će naslov kneza, objavila je, bez obzira koliko siromašno i nisko bilo njegovo porijeklo ili stalež. Gavrani su nosili njezino obećanje u svaki kutak Sedam Kraljevina, a uskoro će glas prijeći usko more do devet slobodnih gradova i zemalja iza njih. Vražićak može trčati na kraj zemlje, meni neće pobjeći.
Kraljevska povorka ušla je kroz unutrašnja vrata u pećinsko srce Velike septe, te se zaputila širokom ladom, jednom od sedam koje su se susretale ispod kupole. S desna i s lijeva, visokorođeni ožalošćeni spuštali su se na koljena dok su kralj i kraljica prolazili pokraj njih. Mnogi od očevih vazala bili su ondje, te vitezova koji su se borili uz kneza Tywina u pola stotine bitaka. Pogled na njih učinio ju je samouvjerenijom. Nisam bez prijatelja.
Pod visokom kupolom Velike septe od stakla, zlata i kristala, tijelo kneza Tywina Lannistera počivalo je na stepenastom mramornom odru. Kraj njegove glave Jaime stajaše na straži, zdrave ruke savijene oko balčaka visokog zlatnog mača čiji je vršak počivao na podu. Plašt s kukuljicom koji je nosio bio je bijel poput svježe palog snijega, a ljuske njegove duge verignjače bile su od sedefa cizeliranog zlatom. Knez Tywin bi želio daje odjeven u lannistersko zlato igrimiz, pomislila je. Uvijek ga je ljutilo kad bi Jaimea vidio sveg u bijelom.
Njezin je brat ponovno puštao bradu. Čekinje su mu prekrivale čeljust i obraze, i davale njegovu licu grub, nedotjeran izgled. Mogao je barem pričekati dok očeve kosti ne zakopaju ispod Hridi.
Cersei povede kralja uz tri kratke stube, kako bi kleknuli ispred tijela. Tommenove oči bijahu pune suza.
"Tiho plači", rekla mu je, nagnuvši se bliže. "Ti si kralj, ne drečavo dijete. Tvoji te kneževi promatraju."
Dječak otare suze nadlanicom ruke. Imao je njezine oči, smaragdno zelene, krupne i sjajne poput Jaimeovih kad je bio Tommenovih godina. Njezin je brat bio tako lijep dječak... ali i borben, borben poput Joffrevja, pravo lavlje mladunče. Kraljica ovije ruku oko Tommena i poljubi njegove zlatne uvojke. Trebat će me da ga naučim kako se vlada i da ga čuvam od njegovih neprijatelja. Neki od njih još su i sad stajali u blizini, hineći da su prijatelji.
Nijeme sestre naoružale su kneza Tywina kao da se ide boriti u nekoj konačnoj bitki. Nosio je svoj najljepši oklop, težak čelik ocakljen dubokim, tamnim grimizom, sa zlatnim inkrustacijama na željeznim rukavicama, štitnicima za noge i prsnom oklopu. Njegove rondele bijahu zlatni sunčani krugovi; zlatna lavica čučala je na svakom ramenu; lav s grivom stajao je na vrhu velike kacige pokraj njegove glave. Na njegovim grudima ležao je dugi mač u pozlaćenim koricama optočenim rubinima, a ruke su mu se sklapale oko njegova balčaka u rukavicama od pozlaćene kovine. Čak i u smrti lice mu je plemenito, pomislila je, iako usta... Kutovi očevih usana neznatno su se izvijali prema gore, dajući mu izraz neodređene zabavljenosti. To nije smjelo biti. Krivila je Pvcellea; trebao je reći nijemim sestrama da se knez Tywin Lannister nikad nije smiješio. Taj je čovjek beskoristan poput bradavica na prsnom oklopu. Zbog tog polusmiješka knez Tywin je nekako djelovao manje zastrašujuće. Zbog toga, i činjenice da su mu oči bile sklopljene. Oči njezina oca uvijek su bile uznemirujuće; svijetlozelene, gotovo fosforescentne, posute zlatnim mrljicama. Njegove su vam oči mogle vidjeti u dušu, mogle razabrati koliko ste slabi, bezvrijedni i ružni bili duboko dolje. Kad bi vas pogledao, znali ste.
Nepozvana, doleti joj uspomena na gozbu koju je kralj Aerys priredio kad je Cersei prvi put stigla na dvor, djevojka zelena poput ljetne trave. Stari Merryweather zanovijetao je u vezi povisivanja dače na vino kad je knez Rvkker primijetio: "Ako trebamo zlata, Njegova bi Milost trebala posjesti kneza Tywina na njegovu noćnu posudu." Aerys i njegovi ulizice glasno su se nasmijali, dok se otac zapiljio u Rvkkera preko svog vinskog kaleža. Dugo nakon što je veselje zamrlo taj se pogled zadržao. Rvkker je odvratio glavu, okrenuo se natrag, susreo očeve oči, a onda ih ignorirao, ispio krčag piva, te odjurio crvena lica, poražen parom neumoljivih očiju.
Oči kneza Tywina sada su zauvijek sklopljene, pomisli Cersei. Pred mojim će pogledom sada prezati, mojeg se mrštenja moraju bojati. I ja sam lavica.
U septi je bilo mračno zbog onako sivog neba vani. Da je kiša stala, sunčeve bi zrake ukoso pale kroz viseće kristale i zaogrnule truplo du-gama. Gospodar Baca čeve hridi zasluživao je duge. Bio je velik čovjek. Alija ću biti veća. Tisuću godina od danas, kad meštri budu pisali o ovom razdoblju, sjećat će vas se samo kao oca kraljice Cersei.
"Majko." Tommen je povuče za rukav. "Što to tako smrdi?"

Moj gospodin otac. "Smrt." I ona ju je mogla nanjušiti; blag šapat truleži zbog kojeg je htjela namrštiti nos. Cersei se nije obazirala na to. Sedam septona u srebrnim haljama stajahu iza odra, preklinjući Oca na Nebesima da pravedno sudi knezu Tywinu. Kad su završili, sedamdeset sedam septi okupilo se pred oltarom Majke i stalo je pjesmom moliti za milost. Tommen se dotad već uzvrpoljio, a čak su i kraljicu počela boljeti koljena. Zirnula je prema Jaimeu. Njezin je blizanac stajao kao isklesan od kamena, i nije joj htio susresti pogled.

Na klupama, njihov je stric Kevan klečao pogurenih ramena, sa sinom pokraj sebe. Lancel izgleda gore od oca. Iako je imao tek sedamnaest, mogao je proći za sedamdesetogodišnjaka; sivog lica, mršav, ispijenih obraza, upalih očiju, kose bijele i krhke poput krede. Kako Lancel može biti među živima kad je Tywin Lannister mrtav? Zar su bogovi izgubili razum?

Knez Gyles je kašljao više no obično i prekrivao nos četverokutom crvene svile. / on osjeća zadah. Veliki meštar Pycelle držao je oči zatvorene. Ako je zaspao, kunem se daću ga dati išibati. Desno od odra klečali su Tyrellovi: knez Visovrta, njegova odvratna majka i bljutava žena, njegov sin Garlan i lijepa Margaery. Kraljica Margaery, podsjetila se; Joffova udovica i Tommenova budућa žena. Margaery je vrlo sličila svom bratu, Vitezu Cvijeća. Kraljica se pitala jesu li imali još što zajedničkog. Naša mala ruža ima previše gospi u svojoj pratnji, noću i danju. I sada su bile s njom, gotovo njih tuce. Cersei im je proučavala lica, pitajući se. Koja je najuplašenija, najpohotnija, najgladnija povlastica? Koja ima najdužu jezičinu? Moratće si staviti u zadaću da to otkrije.

Bilo je pravo olakšanje kad je pjevanje napokon završilo. Činilo se da je vonj koji se širio s trupla njezina oca postao jači. Većina ožalošćenih imala je pristojnosti da se pretvara kako je sve u redu, ali Cersei je primijetila da su dvije rođakinje kneginjice Margaery namrštile svoje male tvrdovske nosove. Dok su se ona i Tommen vraćali lađom, kraljici se učinilo daje netko promrmljao "zahod" i zahihotao se, ali kad je okrenula glavu da vidi tko je progovorio, more ozbiljnih lica tupo se zagledalo u nju. Ne bi se nikad usudili šaliti na njegov račun dok je bio živ. Pretvorio bi im crijeva u vodu jednim jedinim pogledom.

Vani u Dvorani fenjera, ožalošćeni su zujali oko njih poput roja muha, željni da je obaspu beskorisnim izrazima sućuti. Oba blizanca Redwyne poljubila su joj ruku, a njihov otac obraze. Hallvne Piromant obećao joj je daće plamena ruka gorjeti na nebu nad gradom onog dana kad kosti njezina oca odu na zapad. Između kašljanja, knez Gyles ju je obavijestio da je unajmio kamenoresca da načini kip za kneza Tywina, koji bi vječno stajao na straži pokraj Lavljih dveri. Ser Lambert Turnberry pojavio se s povezom preko desnog oka, zaklinjući se daće ga nositi dok ne uspije donijeti glavu njezina patuljastog brata.

Tek što je kraljica umakla toj budali, u škripac su je zatjerali gospa Falvse od Stokewortha i njezin suprug, Ser Balman Byrch. "Moja gospoda majka isprićava se zbog spriječenosti, Vaša Milosti", izblebetala je Falvse. "Lollvs je prikovana za krevet zbog trudnoće, te je ona osjetila potrebu da ostane s njom. Preklinje vas da joj oprostite, te me zamolila da vas upitam... moja majka se divila vašem pokojnom ocu više od svih ljudi. Ako moja sestra rodi dječaka, njezina je želja da ga nazovemo Tywin, ako... ako vam je po volji."

Cersei se zablene u nju, zaprepaštena. "Vašu maloumnu sestru siluje pola Kraljeva Grudobrana, a Tanda misli počastiti kopilana imenom mog gospodina oca? E bogme neće."

Falvse se lecne kao da je ošamarena, ali njezin suprug samo pogladi palcem svoj debeli plavi brk. "To sam i ja rekao kneginji Tandi. Pronaći ćemo, ah... prikladnije ime za Lollvsino kopile, imate moju riječ."

"Pobrinite se da tako i bude." Cersei ih ostavi bez pozdrava. Tommen je pao u ralje Margaery Tyrell i njezine bake, opazila je. Kraljica Trnja bila je tako niska da je na trenutak Cersei pomislila kako se radi o još jednom djetetu. Prije nego što je mogla spasiti sina od ruža, gomila ju je dovela licem u lice s njezinim stricem. Kad gaje kraljica podsjetila na njihov sastanak nešto kasnije, Ser Kevan je umorno kimnuo i zamolio dopuštenje da se povuče. Ali Lancel se zadržao, slika i prilikačovjeka s jednom nogom u grobu. Ali silazi li u nj ili se iz njega penje?

Cersei se prisili na osmijeh. "Lancel, raduje me što te vidim u boljoj formi. Meštar Ballabar nam je donosio tako mračne izvještaje da smo se bojali za tvoj život. Ali mislila sam da si dosad već trebao biti na putu za Darry, da preuzmeš svoj kneževski naslov." Njezin je otac učinio Lancela knezom nakon Bitke na Crnovodi, kako bi podmitio svog brata Kevana.

"Još ne. U mom zamku borave odmetnici." Glas njezina rođaka bio je tanak poput brčića na njegovoj gornjoj usni. Iako mu je kosa pobijelila, maljice njegovih brkova ostale su pješane boje. Cersei ih je često promatrala dok se mladić nalazio u njoj, poslušno je ševećio. Izgleda poput mrlje prljavštine na njegovoj usnici. Nekoć je prijetila daće je isprati s malo pljuvačke. "Porječje treba čvrstu ruku, govori moj otac." Šteta što dobivaju tvoju, željela je reći. Umjesto toga se nasmiješila. "A uskorećeš se i vjenčati."

Snuždeni izraz preleti izmrcvarenim licem mladog viteza. "S Frevev-kom, i to ne po mom izboru. Nije čak ni djevica. Udovica je, Darrvjeve krvi. Moj otac kaže da će mi to pomoći sa seljacima, ali svi su seljaci mrtvi."
Posegnuo je za njezinom rukom. "To je okrutno, Cersei. Vaša Milost zna da volim—"
"—kuću Lannister", dovrši ona umjesto njega. "Nitko u to ne može sumnjati, Lancel. Neka ti žena podari snažne sinove." Ipak bi bilo bolje da njezin gospodin djed ne predsjeda vjenčanjem. "Znam da ćeš izvršiti mnoga plemenita djela u Darryju."
Lancel kimne, vidno nesretan. "Kad se činilo da bih mogao umrijeti, otac je doveo Vrhovnog septona da se moli za mene. Dobar je to čovjek." Oči njezina rođaka bijahu vlažne i sjajne, dječje oči na starčevu licu. "Rekao je da me Majka poštedjela za neki sveti cilj, kako bih mogao okajati svoje grijehe."
Cersei se pitala kako je namjeravao okajati nju. Pomazatiga za viteza bila je pogreška, a laži s njim još veća. Lancel je bio slab oslonac, a njoj se nimalo nije svidala njegova novopronađena pobožnost; bio je mnogo zabavniji kad je nastojao biti Jaime. Što je ova cendrava budala rekla Vrhovnom septonu? I što će reći svojoj maloj Freyevki kad budu zajedno ležali u mraku? Ako je priznao da je spavao s Cersei, pa, ona je to mogla prebroditi. Muškarci su uvijek lagali o ženama; ona će to proglasiti hvalisanjem neiskusnog mladca očaranog njezinom ljepotom. No zapjeva li o Robertu i jakom vinu... "Oprost se najbolje postiže molitvom", reče mu Cersei. "Nijemom molitvom." Ostavila ga je da o tome razmišlja i pripremila se za susret s vojskom Tvrellovih.
Margaerv ju je zagrlila poput sestre, što je kraljica smatrala drskim, ali ovo nije bilo vrijeme ni mjesto da je prekori. Kneginja Alerie i rođaci zadovoljili su se rukoljubom. Kneginja Graceford, koja je nosila dijete, zamolila je kraljičino dopuštenje da ga nazove Tywin ako bude dječak, ili Lanna ako bude djevojčica. Još jedna? umalo je zastenjala. Kraljevstvo će se utopiti u Tywinima. Dala je dopuštenje što je ljubaznije mogla, hineći oduševljenost.
Kneginja Merryweather ju je pak iskreno obradovala. "Vaša Milosti," izustila je svojim senzualnim mvrijskim naglaskom. "Poslala sam glase svojim prijateljima preko uskog mora, moleći ih da uhite Vražićka čim pokaže svoje ružno lice u slobodnim gradovima."
"Imate li mnogo prijatelja preko vode?"
"U Myru, mnogo. U Lysu također, i Tvroshu. Moćne ljude."
Cersei je u to lako povjerovala. Mvrijska žena bila je prelijepa; dugonoga i punih grudi, glatke maslinaste kože, zrelih usana, ogromnih tamnih očiju i guste crne kose koja je uvijek izgledala kao da je tek ustala iz kreveta. Čak i miriše na grijeh, poput nekog egzotičnog lotosa. "Knez Merryweather i ja želimo samo služiti Vašoj Milosti i malom kralju", prela je žena, s izgledom koji je bio trudan poput kneginje Graceford.
Ova je častohlepna, a njezin knez je ponosan ali siromašan. "Moramo ponovno razgovarati, moja gospo. Taena, je li? Vrlo ste ljubazni. Znam da ćemo biti velike prijateljice."
Tada se na nju obori knez od Visovrta.
Mace Tvrell nije bio više od deset ljeta stariji od Cersei, ali ona ga je uvijek smatrala vršnjakom svoga oca, a ne svojim. Nije bio tako visok kao knez Tywin, ali je inače bio krupniji, širokih prsa i trbuha koji je postao još deblji. Kosa mu je bila tamnokestenjasta, ali u bradi su mu se opažali bijeli i sijedi pramenovi. Lice mu je često bilo crveno. "Knez Tywin je bio velik čovjek, izvanredan čovjek", izjavio je gromoglasno nakon što ju je poljubio u oba obraza. "Bojim se da nikad neće mo doživjeti nekog sličnog njemu."
Gledaš nekog sličnog njemu, budalo, pomisli Cersei. Njegova kći stoji pred tobom. Ali trebala je Tvrella i snagu Visovrta da zadrži Tommena na prijestolju, pa je samo rekla: "Svima će nam strahovito nedostajati."
Tvrell stavi ruku na njezino rame. "Nijedan živ čovjek nije dostojan odjenuti oklop kneza Tywina, to je jasno. Ipak, kraljevstvo se nastavlja, i njime netko mora upravljati. Ako postoji išta što mogu učiniti da vam budem od koristi u ovom mračnom času, Vaša Milost mora samo upitati."
Ako želite biti kraljev namjesnik, moj kneže, imajte hrabrosti da to jasno izreknete. Kraljica se nasmiješi. Neka protumači ovaj osmijeh kako god želi. "Sigurno je moj knez potreban na Ravni?"
"Moj sin Willas je sposoban dečko", odgovori muškarac, odbijajući uhvatiti njezin savršeno jasan mig. "Noga mu je možda iskrivljena, ali pameti mu ne manjka. A Garlan će uskoro preuzeti Bistrovodu. Između njih Ravan će biti u dobrim rukama, u slučaju da budem drugdje potreban. Upravljanje kraljevstvom mora biti na prvom mjestu, često je govorio knez Tywin. A drago mi je što Vašoj Milosti mogu donijeti dobre vijesti u tom pogledu. Moj stric Garth pristao je služiti kao glavni riznič ar, kao što je bila želja vašeg oca. Na putu je za Starigrad da uhvati brod. Prate ga njegovi sinovi. Knez Tywin je spominjao da će pronaći službu i za njih dvojicu. Možda u Gradskoj straži."

Kraljičin se osmijeh toliko zaledio da se bojala da će joj zubi prepući. Garth Debeli u malom vijeću, a njegova dva kopilana u zlatnim plaštevima... zar Tyrellovi misle da će im tek tako ponuditi kraljevstvo na pozlaćenom pladnju? Arogancija te pretpostavke oduzela joj je dah.
"Garth me dobro služio kao vrhovni upravitelj, kao stoje služio i mog oca prije mene", nastavljao je Tvrell. "Maloprsti je imao nos za zlato, priznajem, ali Garth—"
"Moj kneže," upadne Cersei, "bojim se daje došlo do zabune. Zamolila sam kneza Gvlesa Rosbvja da prihvati službu novog glavnog riznićara, a on mi je ukazao čast time što je prihvatio."
Mace zine u nju. "Rosby? Taj... kašljač? Ali... stvar je bila uglavljena, Vaša Milosti. Garth je na putu za Starigrad."
"Radije pošaljite gavrana knezu Hightoweru i zamolite ga da se pobrine kako se vaš stric ne bi ukrcao na brod. Ne bismo voljeli da Garth prelazi jesensko more ni za što." Prijazno se osmjehnula.
Rumen se uspinjala Tvrellovim debelim vratom. "Ovo... vaš knez otac me uvjerio..." Počeo je mucati.
Tada se pojavi njegova majka i uhvati ga pod ruku. Čini mi se da knez Tywin nije podijelio svoje planove s našom regenticom, ne mogu zamisliti zašto. Ipak, što je tu je, nema koristi od teroriziranja Njezine Milosti. Ona je posve u pravu, moraš pisati knezu Levtonu prije nego što se Garth ukrca na brod. Znaš da će mu more naškoditi želucu i pogoršati njegove vjetrove." Kneginja Olenna uputi Cersei krezubi osmijeh. "Vaše vijećničke odaje slade će mirisati s knezom Gvlesom, iako se usudim reći da bi me ono kašljanje dovelo do ludila. Svi obožavamo dragog starog strica Gartha, ali čovjek pati od nadutosti, to se ne može poreći. Užasavam se gnjusnih smradova." Njezino se naborano lice još više nabora. "Uhvatila sam dašak nečeg neugodnog u svetoj septi, da budem iskrena. Možda ste i vi to nanjušili?"
"Nisam", hladnoće Cersei. "Miris, velite?" "Više zadah."
"Možda vam nedostaju vaše jesenske ruže. Predugo smo vas ovdje zadržali." Što prije oslobodi dvor kneginje Oleanne, to bolje. Knez Tvrell će nedvojbeno poslati dobar broj vitezova da otprate njegovu majku kući, a što manje Tvrellovih mačeva bude u gradu, to će kraljica mirnije spavati.
"Zaista čeznem za miomirisima Visovrta, priznajem," reče stara kneginja, "ali naravno da ne mogu otići dok ne vidim kako se moja slatka Margaerv udaje za vašeg ljubljenog malog Tommena."
"I ja željno očekujem taj dan", umetne Tvrell. "Knez Tywin i ja smo skrajnje bili u fazi određivanja datuma. Možda bismo vi i ja mogli nastaviti tu raspravu, Vaša Milosti."
"Uskoro."
"Uskoro će poslužiti", šmrcne kneginja Oleanna. "A sad dođi, Mace, pusti Njezinu Milost da nastavi sa svojom... tugom."
Vidjet ću te mrtvu, starice, obeća sebi Cersei dok se Kraljica Trnja gegala između svoja dva ogromna stražara, para sedam stopa visokih muškaraca koje je iz zabave nazivala Lijevi i Desni. Vidjet ćemo kakvo ćeš ti miomirisno truplo biti. Starica je bila dvaput mudrija od svog plemenitog sina, to je bilo očito.
Kraljica je spasila svog sina od Margaerv i njezinih rođaka, te se uputila prema vratima. Vani, kiša je napokon stala. Jesenski zrak mirisao je slatko i svježe. Tommen skine svoju krunu. "Vrati to natrag", zapovjedi mu Cersei.
"Od nje me boli vrat", reče dječak, ali učini kako mu je naloženo. "Hoću li se uskoro oženiti? Margaerv veli da možemo otići u Visovrt čim se vjenčamo."
"Ne ideš u Visovrt, ali možeš jahati natrag do zamka." Cersei mahne rukom Ser Mervnu Trantu. "Dovedi Njegovoj Milosti konja, i zamoli kneza Gvlesa da mi učini tu čast i poveze se sa mnom u nosiljci." Stvari su se odvijale brže nego što je očekivala; nije bilo vremena za gubljenje.
Tommen se veselio mogućnosti jahanja, a knez Gyles je naravno bio počašćen njezinim pozivom... iako kad ga je zamolila da bude njezin glavni riznićar, počeo je tako divlje kašljati da se pobojala kako će na mjestu izdahnuti. Ali Majka je bila milosrdna, te se Gyles naposljetku dovoljno oporavio da prihvati ponudu, te je čak počeo iskašljavati imena ljudi koje je želio zamijeniti, carinika i zastupnika za vunu koje je postavio Maloprsti, čak i jednog od čuvara ključeva.
"Nazovite kravu kako hoćete, dokle god daje mlijeko. A ako pitanje iskrsne, pridružili ste se viječu jučer."
"Juč—" Napadaj kašlja presavio gaje napola. "Jučer. Dakako." Knez Gyles zakašlje učetverokut crvene svile, kao da želi sakriti krv u svojoj pljuvački. Cersei se pretvarala da ne primjećuje.
Kad umre, pronaći ćemo nekog drugog. Možda će ponovno imenovati Maloprstog. Kraljica nije mogla zamisliti da će Petyru Baelishu biti dopušteno da još dugo bude guvernerom Doline nakon smrti Lyse Arryn. Knezovi Doline već su se komešali, ako je Pycelle govorio istinu. Kad mu jednom oduzmu onog jadnog dječaka, knez Petyr će dopuzati natrag.

"Vaša Milosti?" zakašlje knez Gyles, i obriše usta. "Mogu li..." Ponovno zakašlje. "... upitati tko..." Potresao ga je novi napad kašlja. "... tkoće biti Kraljev namjesnik?"
"Moj stric", odvrati ona odsutna duha.
Bilo je pravo olakšanje ugledati dveri Crvene utvrde kako se goleme uzdižu pred njom. Povjerila je Tommena njegovim štitonošama i zahvalno se povukla u vlastite odaje na početnak. Netom što je skinula cipele, Jocelyn stidljivo uđe da je obavijesti kako se Qyburn nalazi pred vratima i želi audijenciju. "Pošalji ga unutra", zapovjedi kraljica. Za vladara nema odmora.
Qyburn bijaše star, ali na kosi je ipak imao više pepela nego snijega, a bore smijeha oko usana davale su mu izgled omiljenog djeda kakve djevojčice. No prilično otrcanog djeda. Ovratnik njegove halje bio je izlizan, a jedan rukav rasparan i loše prišiven. "Moram zamoliti Vašu
Milost da mi oprosti na mojoj pojavi", reče on. "Bio sam u tamnici, provodeći istragu o Vražićkovu bijegu, kao što ste zapovjedili."
"I što ste otkrili?"
"One noći kad su knez Varys i vaš brat nestali, nestao je i treći čovjek."
"Da, tamničar. Što s njim?"
"Taj se čovjek zvao Rugen. Pomoćni tamničar koji je bio zadužen za crnećelije. Glavni ga tamničar opisuje kao krupnog, neobrijanog, grubog na jeziku. Imenovanje je dobio od starog kralja, Aervsa, te je dolazio i odlazio po volji. Crnećelije nisu često bile zauzete posljednjih godina. Ostali su ga se ključari plašili, čini se, ali nitko nije mnogo znao o njemu. Nije imao prijatelja, ni rodbine. Nije ni pio ni posjećivao javne kuće. Ćelija u kojoj je spavao bila je vlažna i turobna, a slama na kojoj je ležao pljesniva. Noćna mu je posuda bila do vrha puna."
"Znam sve to." Jaime je pregledao Rugenovu ćeliju, a Ser Addamovi zlatni plaštevi pregledali su je još jednom.
"Da, Vaša Milosti," reče Qyburn, "ali jeste li znali da se pod tom smrdljivom noćnom posudom nalazio labav kamen, koji je pokrivao malu šupljinu? Vrstu mjesta gdje bi čovjek mogao sakriti dragocjenosti za koje ne želi da budu otkrivene?"
"Dragocjenosti?" Ovo je bilo novo. "Novac, mislite?" Predosjećala je cijelo vrijeme da je Tvrion nekako potkupio tog tamničara.
"Izvan svake sumnje. Dakako, rupa je bila prazna kad sam je pronašao. Rugen je nedvojbeno uzeo sa sobom svoje nepošteno stečeno blago kad je pobjegao. Ali dok sam čučao nad otvorom s bakljom u ruci, opazio sam kako nešto svjetluca, pa sam čeprkao po zemlji dok ga nisam iskopao." Qyburn rastvori dlan. "Zlatni novčić."
Zlato, da, ali čim gaje Cersei uzela mogla je vidjeti da nije bilo kako valja. Premaleno, pomislila je, pretanko. Novčić bijaše star i izlizan. Na jednoj se strani nalazilo kraljevsko lice u profilu, na drugoj otisak ruke. "Ovo nije zmaj", reče ona.
"Ne", složi se Qyburn. "Potječe iz razdoblja prije Osvajanja, Vaša Milosti. Kralj je Garth Dvanaesti, a ruka je grb kuće Gardener."
Od Visovrta. Cersei sklopi šaku oko novčića. Kakvo je ovo izdajstvo? Mace Tyrell bio je jedan od Tvrionovih sudaca, i glasno je pozivao na njegovu smrt. Je li to bila neka varka? Zar je cijelo vrijeme kovao urotu s Vražićkom, planirao očevu smrt? S Tywinom Lannisterom u grobu, knez Tvrell bio je čvrst izbor za kraljevog namjesnika, ali unatoč tome... "O ovome nećete nikome govoriti", zapovjedila je.
"Vaša se Milost može pouzdati u moju diskreciju. Svatko tko jaše u društvu plaćenika, nauči držati jezik za zubima, inače ga ne zadrži dugo."
"Isto vrijedi i za moje društvo." Kraljica odloži novčić. Kasnije će razmisliti o njemu. "Što je s drugim pitanjem?"
"Ser Gregor." Qyburn slegne ramenima. "Pregledao sam ga, kao što ste zapovjedili. Otrov Ljutinog koplja bio je otrov mantikore s istoka, kladio bih se u svoj život."
"Pycelle tvrdi suprotno. Rekao je mom knezu ocu da otrov mantikore ubija čim dopre do srca."
"Tako je. Ali ovaj je otrov nekako zgusnut, kako bi produljio Goro-stasovo umiranje."
"Zgusnut? Zgusnut kako? Nekom drugom supstancom?"
"Možda je tako kako Vaša Milost predlaže, iako se u većini slučajeva patvorenjem otrova samo umanjuje njegova moć. Možda je uzrok... manje prirodan, recimo.Čarolija, mislim."
Zar je ovaj jednaka budala kao Pycelle? "Dakle vi tvrdite da Gorostas umire zbog neke crne magijeV Qyburn se ne obazre na porugu u njezinu glasu. "Umire od otrova, ali polako, i u nevjerojatnoj patnji. Moji napori da mu olakšam bol pokazali su se jednako jalovima kao Pvcelleovi. Ser Gregor je pretjerano ovisan o

maku, bojim se. Njegov mi štitonoša veli da su ga mučile zasljepljujuće glavobolje te je često lokao makovo mlijeko kao što manjičovjek loče pivo. Kako god bilo, žile su mu pocrnjele od glave do pete, mokraća mu je potamnjela od gnoja, a otrov je izjeo rupu u njegovu boku veliku poput moje šake. Čudo je što je taj čovjek još živ, istinu rečeno."
"Njegov stas", kraljica predloži, mršteći se. "Gregor je vrlo krupan čovjek. Usto i vrlo glup. Preglup da zna kako bi trebao umrijeti, čini se." Podigla je svoj kalež, a Senelle ga ponovno napuni. "Njegovo vrištanje plaši Tommena. Čak se događa da me noću budi. Rekla bih kako je krajnje vrijeme da pozovemo Ilyna Paynea."
"Vaša Milosti," reče Qyburn, "možda bih mogao premjestiti Ser Gregor a u tamnice? Njegovi vas krici ondje neće uznemirivati, a ja ću se njime moći slobodnije pozabaviti."
"Pozabaviti?" Ona se nasmije. "Neka se Ser Ilyn njime pozabavi."
"Ako je to želja Vaše Milosti," reče Qyburn, "ali ovaj otrov... bilo bi korisno saznati više o njemu, zar ne? Pošalji viteza da ubije viteza, a strijelca da ubije strijelca, često znade govoriti puk. U borbi protiv crne magije..." Nije dovršio misao, već joj se samo nasmiješio.
On nije Pycelle, to je jasno. Kraljica ga odmjeri, pitajući se. "Zašto vam je Citadela oduzela lanac?"
"Svi su arhimeštri kukavice u srcu. Sive ovce, zove ih Marwyn. Bio sam jednako vješt vidar kao Ebrose, ali sam ga težio nadmašiti. Stotinama godina muškarci Citadele otvarali su tijela mrtvih, kako bi proučili prirodu života. Želio sam razumjeti prirodu smrti, pa sam otvorio tijela živih. Zbog tog zločina sive me ovce izvrgle sramoti i prisilile na progonstvo... ali sada razumijem prirodu života i smrti bolje od ikoga u Starigradu."
"Zaista?" To ju je zaintrigiralo. "Vrlo dobro. Gorostas je vaš. Radite s njim što hoćete, ali ograničite svoje proučavanje na crne ćelije. Kad umre, donesite mi njegovu glavu. Otac ju je obećao Dorneu. Princ Doran bi nedvojbeno Gregora radije ubio sam, ali svi moramo trpjeti razočaranja u ovom životu."
"Vrlo dobro, Vaša Milosti." Qyburn pročisti grlo. "Međutim, nisam tako dobro opskrbljen kao Pycelle. Morat ću se opremiti izvjesnim..."
"Dat ću knezu Gvlesu upute da vas opskrbi s dovoljno zlata za vaše potrebe. Kupite si i koju novu halju. Izgledate kao da ste dolutali iz Buvljaka." Proučavala je njegove oči, pitajući se koliko mu se usuđivala vjerovati. "Moram li reći da ćete loše završiti bude li ikakav glas o vašem... radu... izišao izvan ovih zidina?"
"Ne, Vaša Milosti." Qyburn joj uputi umirujući osmijeh. "Čuvat ću vaše tajne."
Kad je otišao, Cersei si nalije kalež jakog vina i ispije ga pokraj prozora, promatrajući kako se sjene izdužuju po dvorištu i razmišljajući o novčiću. Zlato iz Ravni. Zašto bi pomoćni tamničar u Kraljevu Grudobranu posjedovao zlatno iz Ravni, ukoliko nije bio plaćen da pomogne ubiti mog oca?
Koliko god je nastojala, nije mogla prizvati lice kneza Tywina u misli a da ne vidi onaj glupavi mali poluosmijeh i ne sjeti se gadnog zadaha koji se širio s trupla. Pitala se nije li Tvrion nekako stajao i iza toga. Nisko je i okrutno, poput njega. Je li Tvrion možda učinio Pycellea svojim oruđem? Poslao je starca u crne ćelije, a taj je Rugen nadzirao teće lije, sjetila se. Svi su konci bili zamršeni na načine koji joj se nimalo nisu svidali. I ovaj je Vrhovni septon Tyrionova kreatura, iznenada se sjeti Cersei, a očevo se siroto tijelo nalazilo u njegovoj skrbi od mraka do zore.
Njezin je stric stigao točno u sumrak, odjeven u prošiveni prsluk od vune boje ugljena, mrkog poput njegova lica. Kao i svi Lannisteri, Ser Kevan je bio svijetle puti i plav, iako je s pedeset pet godina izgubio većinu svoje kose. Nitko ga ne bi nazvao pristalim. Debela struka, oblih ramena, sčetvrtastom isturenom bradom koju su slabo pokrivale kratko podrezane žute dlake, podsjećao ju je na kakva starog mastifa... ali vjeran stari mastif bio je upravo ono što joj je trebalo.
Pojeli su jednostavnu večeru koja se sastojala od repe, kruha i krvave govedine s vrčem dornskog crvenog da sve to zaliju. Ser Kevan je malo govorio i jedva dotakao svoj vinski kalež. Previše je zaokupljen crnim mislima, zaključi ona. Moram ga uposliti da prevlada svoju bol.
To je i rekla kad je posljednji komad hrane bio raščišćen sa stola, a sluge otišle. "Znam koliko se moj otac oslanjao na vas, striče. Sad i ja moram isto."
"Potreban vam je namjesnik," reče on, "a Jaime vas je odbio."
Izravan je. Vrlo dobro. "Jaime... Osjećala sam se izgubljeno kad je otac umro, jedva sam znala što govorim. Jaime je galantan, ali je pomalo budalast, budimo iskreni. Tommenu treba iskusniji muškarac. Netko stariji..."
"Mace Tvrell je stariji."
Nosnice joj se nadmu. "Nikad." Cersei odgurne uvojak kose sčela. "Tvrellovi su se zaletjeli."
"Bili biste budala da učinite Macea Tyrella svojim Namjesnikom," prizna Ser Kevan, "a još veća budala da ga učinite svojim neprijateljem. Čuo sam što se dogodilo u Dvorani fenjera. Mace je trebao biti pametniji i ne

načimati takva pitanja u javnosti, ali unatoč tome, nije vam bilo pametno da ga postidite pred polovicom dvora."
"Radije to nego da moram trpjeti još jednog Tyrella u vijeću." Njegov prijekor ju je ozlojedio. "Rosbyće biti prikladan glavni riznićar. Vidjeli ste onu njegovu nosiljku, s rezbarijama i svilenim draperijama. Njegovi su konji bolje odjeveni od većine vitezova. Tako bogat čovjek ne bi trebao imati poteškoća u pronalaženju zlata. Što se tiče titule namjesnika... tko bi bolje dovršio očev posao od njegova brata s kojim je dijelio svaku misao?"
"Svaki čovjek treba nekog kome može vjerovati. Tywin je imao mene, a nekoć vašu majku."
"Jako ju je ljubio." Cersei je kategorički odbijala misliti na mrtvu kurvu u njegovoj postelji. "Znam da su sada zajedno."
"I ja se molim da je tako." Ser Kevan je neko vrijeme proučavao njezino lice prije nego što je odgovorio. "Mnogo tražite od mene, Cersei."
"Ništa više od mog oca."
"Umoran sam." Njezin stric posegne za vinskim kaležom i otpije gutljaj. "Imam suprugu koju nisam vidio dvije godine, mrtvog sina kojeg moram oplakati, još jednog koji se sprema oženiti i preuzeti kneževsku čast. Zamak Darry mora se ponovno osnažiti, njegovi posjedi zaštititi; njegova spaljena polja izorati i iznova zasaditi. Lancel treba moju pomoć."
"Treba je i Tommen." Cersei nije očekivala da će Kevana trebati nagovarati. Nikad nije izigravao plahost pred ocem. "Kraljevstvo vas treba."
"Kraljevstvo. Da. I kuća Lannister." Opet je gucnuo vino. "Vrlo dobro. Ostat ću i služiti Njegovu Milost..."
"Vrlo dobro", započne ona, ali Ser Kevan podigne glas i bezobzirno je nadjača.
"... ukoliko me imenujete i regentom i namjesnikom i vratite se u Bacačevu hrid."
Na pola otkucaja srca Cersei je mogla samo buljiti u njega, "Ja sam regentica", podsjetila gaje.
"Bili ste. Tywin nije želio da nastavite s tom ulogom. Povjerio mi je svoje planove da vas pošalje natrag u Hrid i pronađe vam novog muža."
Cersei je mogla osjetiti kako joj ljutnja raste. "Spomenuo je to, da. A ja sam mu rekla da se ne želim ponovno udati."
Njezin je stric bio neganut. "Ako se protivite drugom braku, neću vam ga nametati. Što se ostalog tiče, međutim... vi ste sada kneginja Bacačeve hridi. Vaše je mjesto tamo."
Kako se usuđuješ? htjela je vrisnuti. Umjesto toga, rekla je, "Također sam kraljica regentica. Moje je mjesto uz mog sina."
"Vaš otac nije tako mislio." "Moj otac je mrtav."
"Na moju žalost, i jad cijelog kraljevstva. Otvorite oči i pogledajte oko sebe, Cersei. Kraljevstvo je u ruševinama. Tywin bi možda uspio dovesti stvari u red, ali..."
"Ja ću dovesti stvari u red!" Cersei ublaži ton. "Uz vašu pomoć, striče. Ako mi budete vjerno služili, kao što ste služili mom ocu—"
"Vi niste vaš otac. A Tywin je oduvijek smatrao Jaimea svojim pravim nasljednikom."
"Jaime... Jaime je položio prisegu. Jaime nikad ne razmišlja, smije se svemu i svakome i govori sve što mu padne na pamet. Jaime je naočita budala."
"A ipak je bio vaš prvi izbor za kraljevog namjesnika. Što to govori
0 vama, Cersei?"
"Rekla sam vam, bila sam bolesna od tuge, nisam razmišljala__"
"Niste", složi se Ser Kevan. "Zato se i trebate vratiti u Bacačevu hrid
1 prepustiti kralja onima koji to rade."
"Kralj je moj sin!" Cersei se osovi na noge.
"Da," reče njezin stric, "a prema onome što sam vidio od Joffrevja jednako ste neprikladna majka kao i vladarica."
Ona mu prospe sadržaj svog kaleža ravno u lice.
Ser Kevan ustane s teškim dostojanstvom. "Vaša Milosti " Vino mu se cijedilo niz obraze i kapalo s kratko potkresane brade. "Uz vaše dopuštenje, smijem li se povući?"
"Kojim se pravom usuđujete meni postavljati uvjete? Niste ništa više od običnog očeva kućnog viteza."
"Ne posjedujem zemlju, to je istina. Ali imam izvjesne prihode i škrinju novca stavljenu sa strane. Moj otac nije zaboravio nijedno od svoje djece kad je umro, a Tywin je znao nagraditi dobru službu Hranim dvjesto vitezova i mogu udvostručiti taj broj ako bude potrebe Postoje slobodni jahači koji bi slijedili moj stijeg, a

imam zlata da unajmim plaćenike. Bilo bi vam pametno da me ne uzimate olako, Vaša Milosti.. a još pametnije da me ne učinite svojim neprijateljem."
"Vi to meni prijetite?"
"Savjetujem vas. Ukoliko ne predate naslov regenta meni, imenujte me kaštelanom Bacčeve hridi i proglasite ili Mathisa Ro\vana ili Randvlla Tarlvja kraljevim namjesnikom."
Tyrellovi stjegonoše, obojica. Prijedlog ju je ostavio bez riječi Zar je potkupljen? upitala se. Je li uzeo Tyrellovo zlato da izda kuću Lannister?
"Mathis Rowan je razuman, mudar i omiljen", nastavi njezin stric ne obazirući se ni na što. "Randvll Tarly je najbolji vojnik u kraljevstvu! Slab namjesnik u razdoblju mira, ali nakon Tywinove smrti nema boljeg čovjeka koji bi završio ovaj rat. Knez Tvrell neće se moći uvrijediti izaberete li jednog od njegovih stjegonoša za namjesnika. I Tarlv i Rowan
"I ja se molim daje tako." Ser Kevan je neko vrijeme proučavao njezino lice prije nego stoje odgovorio. "Mnogo tražite od mene, Cersei."
"Ništa više od mog oca."
"Umoran sam." Njezin stric posegne za vinskim kaležom i otpije gutljaj. "Imam suprugu koju nisam vidio dvije godine, mrtvog sina kojeg moram oplakati, još jednog koji se sprema oženiti i preuzeti kneževsku čast. Zamak Darry mora se ponovno osnažiti, njegovi posjedi zaštititi; njegova spaljena polja izorati i iznova zasaditi. Lancel treba moju pomoć."
"Treba je i Tommen." Cersei nije očekivala da će Kevana trebati nagovarati. Nikad nije izigravao plahost pred ocem. "Kraljevstvo vas treba."
"Kraljevstvo. Da. I kuća Lannister." Opet je gucnuo vino. "Vrlo dobro. Ostatću i služiti Njegovu Milost..."
"Vrlo dobro", započne ona, ali Ser Kevan podigne glas i bezobzirno je nadjača.
"... ukoliko me imenujete i regentom i namjesnikom i vratite se u Bacčevu hrid."
Na pola otkucaja srca Cersei je mogla samo buljiti u njega. "Ja sam regentica", podsjetila ga je.
"Bili ste. Tywin nije želio da nastavite s tom ulogom. Povjerio mi je svoje planove da vas pošalje natrag u Hrid i pronađe vam novog muža."
Cersei je mogla osjetiti kako joj ljutnja raste. "Spomenuo je to, da. A ja sam mu rekla da se ne želim ponovno udati."
Njezin je stric bio neganut. "Ako se protivite drugom braku, neću vam ga nametati. Što se ostalog tiče, međutim... vi ste sada kneginja Bacčeve hridi. Vaše je mjesto tamo."
Kako se usuđuješ? htjela je vrisnuti. Umjesto toga, rekla je, "Također sam kraljica regentica. Moje je mjesto uz mog sina." "Vaš otac nije tako mislio." "Moj otac je mrtav."
"Na moju žalost, i jad cijelog kraljevstva. Otvorite oči i pogledajte oko sebe, Cersei. Kraljevstvo je u ruševinama. Tywin bi možda uspio dovesti stvari u red, ali..."
"Ja ću dovesti stvari u red!" Cersei ublaži ton. "Uz vašu pomoć, striče. Ako mi budete vjerno služili, kao što ste služili mom ocu—"
"Vi niste vaš otac. A Tywin je oduvijek smatrao Jaimea svojim pravim nasljednikom."
"Jaime... Jaime je položio prisegu. Jaime nikad ne razmišlja, smije se svemu i svakome i govori sve što mu padne na pamet. Jaime je naočita budala."
"A ipak je bio vaš prvi izbor za kraljevog namjesnika. Sto to govori
0 vama, Cersei?"
"Rekla sam vam, bila sam bolesna od tuge, nisam razmišljala—"
"Niste", složi se Ser Kevan. "Zato se i trebate vratiti u Bacčevu hrid
1 prepustiti kralja onima koji to rade."
"Kralj je moj sin!" Cersei se osovi na noge.
"Da," reče njezin stric, "a prema onome što sam vidio od Joffrevja, jednako ste neprikladna majka kao i vladarica."
Ona mu prospe sadržaj svog kaleža ravno u lice.
Ser Kevan ustane s teškim dostojanstvom. "Vaša Milosti." Vino mu se cijedilo niz obraze i kapalo s kratko potkresane brade. "Uz vaše dopuštenje, smijem li se povući?"
"Kojim se pravom usuđujete meni postavljati uvjete? Niste ništa više od običnog očeva kućnog viteza."
"Ne posjedujem zemlju, to je istina. Ali imam izvjesne prihode, i škrinju novca stavljenu sa strane. Moj otac nije zaboravio nijedno od svoje djece kad je umro, a Tywin je znao nagraditi dobru službu. Hranim dvjesto vitezova i mogu udvostručiti taj broj ako bude potrebe. Postoje slobodni jahači koji bi slijedili moj stijeg, a

imam zlata da unajmim plaćenike. Bilo bi vam pametno da me ne uzimate olako, Vaša Milosti... a još pametnije da me ne učinite svojim neprijateljem."
"Vi to meni prijetite?"
"Savjetujem vas. Ukoliko ne predate naslov regenta meni, imenujte me kaštelanom Baščeve hridi i proglasite ili Mathisa Rowana ili Randvlla Tarlvja kraljevim namjesnikom."
Tyrellovi stjegonoše, obojica. Prijedlog ju je ostavio bez riječi. Zar je potkupljen? upitala se. Je li uzeo Tyrellovo zlato da izda kuću Lannister?
"Mathis Rowan je razuman, mudar i omiljen", nastavi njezin stric, ne obazirući se ni na što. "Randvll Tarly je najbolji vojnik u kraljevstvu. Slab namjesnik u razdoblju mira, ali nakon Tywinove smrti nema boljeg čovjeka koji bi završio ovaj rat. Knez Tvrell neće se moći uvrijediti izaberete li jednog od njegovih stjegonoša za namjesnika. I Tarly i Rovvan sposobni su ljudi... i vjerni. Imenujte bilo kojeg od njih, činit ćete ga vašim. Sebe ćete osnažiti, a oslabiti Visovrt, ali Maceće vam vjerojatno zahvaliti na tome." Slegnuo je ramenima. "To je moj savjet, prihvatite ga ili ne. Možete proglasiti Malog Lunu namjesnikom što se mene tiče. Moj brat je mrtav, ženo. Ja ga vodim kući."
Izdajica, pomislila je. Prodana duša. Pitala se koliko mu je Mace Tvrell već dao. "Napustili biste svog kralja kad vas on najviše treba", reče mu ona. "Napustili biste Tommena."
"Tommen ima svoju majku." Ser Kevanove zelene oči gledale su njezine, netremice. Posljednja kap vina drhtala je vlažna i crvena ispod njegova podbratka, te je napokon pala. "Da," dodao je tiho, nakon stanke, "i svog oca, mislim."
Ser Jaime Lannister, sav u bijelom, stajao je pokraj odra svog oca, savivši pet prstiju oko bedra zlatnog velemača.
U suton, unutrašnjost Velike septe Baelora postala je mračna i sablasna. Posljednja svjetlost dana koso je padala kroz visoke prozore, umivajući visoke kipove Sedmorice crvenom polutamom. Oko njihovih oltara treperile su mirisne svijeće dok su se duboke sjene okupljale u transeptima i tiho se šuljale mramornim podovima. Odjeci večernje pjesme zamrli su dok su posljednji ožalošćeni odlazili.
Balon Swann i Loras Tvrell ostali su nakon što su ostali otišli. "Nitko ne može stajati na straži sedam dana i sedam noći", reče Ser Balon. "Kada ste posljednji put spavali, moj gospodaru?"
"Kad je moj gospodin otac bio živ", reče Jaime.
"Dopustite mi da noćas bdijem umjesto vas", ponudi Ser Loras.
"On nije bio tvoj otac." Ti ga nisi ubio. Ja jesam. Tyrionje možda odapeo samostrel koji ga je umorio, ali ja sam odapeo Tyriona. "Ostavite me."
"Kako rrioj gospodar zapovijeda", reče Swann. Ser Loras je djelovao kao da bi se još mogao prepirati, ali Ser Balon ga uzme za ruku i odvuče.
Jaime je slušao kako odjeci njihovih koraka zamiru. A onda je opet ostao sam sa svojim gospodinom ocem, među svijećama, kristalima i ogavno slatkim mirisom smrti. Leda su ga boljela od težine njegova oklopa, a noge se činile gotovo obamrlima. Mačice je promijenio položaj i stisnuo prste oko zlatnog velikog mača. Nije mogao baratati njime, ali ga je barem mogao držati. Odsječena ga je ruka boljela. To je bilo gotovo smiješno. Imao je više osjećaja u ruci koju je izgubio nego u ostatku tijela koje mu je preostalo.
Ruka mi je gladna mača. Moram nekog ubiti. Varysa, za početak, ali najprije moram pronaći kamen ispod kojeg se skriva. "Zapovjedio sam eunuhu da ga odvede na brod, ne u vašu ložnicu", rekao je truplu. "Ruke su mu krvave jednako kao... kao Tvrionove." Ruke su mu krvave jednako kao moje, mislio je reći, ali riječi su mu zastale u grlu. Što god je Varys učinio, ja sam ga na to naveo.
Čekao je u eunuhovim odajama te noći, kad je napokon odlučio kako neće dopustiti da njegov mali brat umre. Dok je čekao, oštrio je svoj bodež jednom rukom, pronalazeći čudnu utjehu u strug-strug-struganju čelika po kamenu. Na zvuk koraka stao je pokraj vrata. Varys je ušao u oblaku pudera i lavande. Jaime je koraknuo iza njega, šutnuo ga u stražnju stranu koljena, kleknuo mu na grudi i gurnuo nož pod mek, bijel podbradak, prisilivši ga da pridigne glavu. "Pa, kneže Varys," rekao je prijazno, "kakvo čudo što vas ovdje srećem."
"Ser Jaime?" zadahtao je Varys. "Prepali ste me." "To sam i htio." Kad je izvio bodež, potočić krvi potekao je niz oštricu. "Mislio sam da biste mi mogli pomoći da izvučem svog brata iz ćelije prije nego što mu Ser Ilyn odrubi glavu. Ružna je to glava, priznajem, ali jedina je koju ima."
"Da... pa... ako biste... odstranili oštricu... da, nježno, ako je po volji mom gospodaru, nježno, oh, uboden sam..." Eunuh dotakne vrat i zabulji se u krv na svojim prstima. "Uvijek sam se užasavao prizora vlastite krvi."

"Uskoro ćete se imati čega užasavati, ukoliko mi ne pomognete." Varys se s naporom podigne u sjedeći položaj. "Vaš brat... ako Vražićak neobjašnjivo ispari iz svoje ćelije, ljudi će p-postavljati pitanja.
B-bojao bih se za svoj život..."
"Vaš život pripada meni. Nije me briga koje tajne znate. Ako Tvrion umre, neće te dugo nadživjeti, kunem vam se."
"Ah." Eunuh je posisao krv s prstiju. "Tražite pravu strahotu... osloboditi Vražićka koji je umorio našeg divnog kralja. Ili vjerujete da je nedužan?"
"Nedužan ili kriv," rekao je Jaime, budala kakav je bio, "Lannister plaća svoje dugove." Riječi su mu tako lako potekle s usana.
Otad nije sklopio oka. Još i sada mogao je vidjeti svog brata, način na koji se patuljak nacerio ispod krnjotka svog nosa dok mu je svjetlost baklje oblizivala lice. "Ti sirota glupa slijepa sakata budalo", zarežao je, glasom promuklim od zlobe. "Cersei je lažljiva kurva, jebala je Lancela i Osmunda Kotlocrnog, a vjerojatno i Malog Lunu koliko ja znam. A ja sam čudovište kakvim me svi smatraju. Da, ubio sam tvog opakog sina."
Nijednom nije rekao da je kanio ubiti našeg oca. Da jest, bio bih ga spriječio. Onda bih ja bio rodoubojica, a ne on.
Jaime se pitao gdje se Varys skrivao. Mudro, gospodar uhoda nije se vratio u svoje odaje, niti ga je pretraga Crvene utvrde pronašla. Možda se eunuh ukrcao na brod s Tvrionom, radije nego da ostane i odgovara na neugodna pitanja. Ako je bilo tako, njih su dvojica sad već bili negdje daleko na pučini, dijeleći vrč Sjeničkog zlatnog u kabini galije.
Ukoliko moj brat nije ubio i Varysa, te ostavio njegovo truplo da trune ispod zamka. Tamo duboko, mogle su proći godine prije nego što se kosti pronađu. Jaime je dolje poveo tuce stražara, s bakljama, konopcima i fenjerima. Satima su tapkali kroz zavojite prolaze, uska mjesta kroz koja se moglo samo puzati, skrivena vrata, tajne stube i okna koja su ponirala u krajnju tamu. Rijetko kad se osjećao tako potpunim bogaljem. Čovjek mnogo toga uzima zdravo za gotovo kad ima dvije ruke. Ljestve, na primjer. Čak mu ni puzanje nije bilo jednostavno; ne govori se uzalud o rukama i koljenima. Nije mogao ni držati baklju i penjati se, poput ostalih.
A sve uzalud. Pronašli su samo tamu, prašinu i štakore. / zmajeve, kako vrebaju duboko dolje. Sjetio se mutnog narančastog sjaja ugljena u željeznoj gubici zmaja. Žeravnik je grijao odaju u dnu okna gdje se susretalo pola tuceta tunela. Na podu je pronašao oguljen mozaik troglavog zmaja kuće Targarven izrađen od crnih i crvenih pločica. Poznajem te, Kraljosječe, činilo se da govori zvijer. Nalazio sam se ovdje cijelo vrijeme, čekajući da dođeš k meni. Jaimeu se činilo da poznaje taj glas, željezne kajde koje su nekoć pripadale Rhaegaru, princu Zmajeva kamena.
Dan je bio vjetrovit kad se oprostio s Rhaegarom, u dvorištu Crvene utvrde. Princ je odjenuo svoj noćnocrni oklop, s troglavim zmajem izrađenim od rubina na njegovom prsnom štitniku. "Vaša Milosti," kumio je Jaime, "dopustite Darrvju da ostane ičuva kralja ovaj put, ili Ser Barristanu. Njihovi su plaštevi bijeli poput mojeg."
Princ Rhaegar je odmahnuo glavom. "Moj kraljevski otac boji se vašeg oca više nego našeg sinčića Roberta. Želi vas u blizini kako mu knez Tywin ne bi mogao nauditi. Ne usudim se oduzeti mu tu štaku u ovakvom času."
Jaimeu se gnjev popeo u grlo. "Nisam ja štaka. Ja sam vitez Kraljevske garde."
"Onda čuvajte kralja", obrecnuo se na nj Ser Jon Darry. "Kad ste ogrnuli taj plašt, obećali ste slušati."
Rhaegar je metnuo ruku na Jaimeovo rame. "Kad ova bitka završi namjeravam sazvati vijeće. Dogodit će se promjene. Namjeravao sam to učiniti davno prije, ali... pa, ne vrijedi govoriti o putevima koje nismo odabrali. Razgovarat ćemo kad se vratim."
To su bile posljednje riječi koje mu je Rhaegar Targarven uputio. Pred dverima se postrojila vojska, dok se druga spuštala prema Trozupcu. Stoga je princ od Zmajeva kamena uzjahao, nataknuo svoju crnu kacigu i odjahao naprijed u svoju propast.
Nije ni znao koliko je imao pravo. Kad je bitka svršila, promjene su se doista dogodile. "Aerys je mislio da ga neće zadesiti nikakvo zlo bude li me zadržao u blizini", rekao je truplu svog oca. "Nije li to zabavno?" I knez Tywin je naizgled tako mislio; osmijeh mu je bio širi nego prije. Čini se da uživa u tome što je mrtav.
Bilo je čudno, ali nije osjećao tugu. Gdje su moje suze? Gdje je moj bijes? Jaimeu Lannisteru nikad nije manjkalo bijesa. "Oče," rekao je truplu, "ti si bio onaj koji mi je rekao da su suze znak slabosti u muškarca, stoga ne možeš očekivati da plačem za tobom."

Tisuću knezova i kneginja došlo je tog jutra kako bi se izredali pokraj odra, a nekoliko tisuća pučana nakon podneva. Imali su tamnu odjeću i ozbiljna lica, ali Jaime je predosjećao da ih je velik broj bio potajno oduševljen što vide svrgnuće jednog velikana. Čak i na zapadu, knez Tywin bio je više poštovan nego voljen, a Kraljev Grudobran još se sjećao njegova razaranja.
Od svih ožalošćenih, Veliki meštar Pvcelle činio se najviše rastresenim. "Služio sam šestorici kraljeva," rekao je Jaimeu nakon druge službe, dok je sumnjičavo njuškao oko trupla, "ali tu pred nama leži najveći čovjek kojeg sam ikad poznavao. Knez Tywin nije nosio krunu, ali bio je sve što bi jedan kralj trebao biti."
Bez svoje brade, Pvcelle ne samo da je izgledao star već i slab. Obrijati ga, bilo je nešto najokrutnije stoje Tyrion mogao učiniti, pomislio je Jaime, koji je znao kako je to izgubiti dio sebe, dio koji vas je činio onim što ste bili. Pvcelleova brada bila je veličanstvena, bijela poput snijega i meka poput janjeće vune, raskošna izraslina koja je pokrivala obraze i podbradak te mu se slijevala gotovo do pojasa. Veliki meštar obično ju je gladiti dok je služio misu. Davala mu je izraz mudrosti, i skrivala svakojake neugodne stvari: mlohavu kožu koja je visjela ispod starčeve čeljusti, mala svadljiva usta i manjkave zube, bradavice, bore i staračke pjege koje se nije moglo ni prebrojiti. Iako je Pvcelle nastojao ponovno pustiti ono što je izgubio, nije uspijevao. Samo su pramičci i čuperci iznikli iz njegovih naboranih obraza i slabe vilice, tako tanki da je Jaime mogao vidjeti pjegavu ružičastu kožu pod njima.
"Ser Jaime, nagledao sam se strahota u svoje vrijeme", rekao je starac. "Ratova, bitaka, najpodlijih umorstava... Bio sam dječak u Starigradu kad je siva kuga pokosila pola grada i tri četvrtine Citadele. Knez Hightower spalio je svaki brod u luci, zatvorio dveri i zapovjedio stražarima da ubiju svakoga tko pokuša pobjeći, bio on muško, žensko ili dojenče. Ubili su ga kad je kuga minula. Onog dana kad je ponovno otvorio luku, odvukli su ga s konja i prerezali mu vrat, njemu i njegovu mladom sinu. Do dana današnjeg neuki u Starigradu pljuju na zvuk njegova imena, ali Quenton Hightower učinio je ono što je bilo neophodno. I vaš je otac bio takva vrsta čovjeka. Čovjek koji je uvijek činio ono što je bilo neophodno."
"Je li to razlog što izgleda tako samodopadno?"
Od isparina koje su se uzdizale s trupla Pvcelleove su oči zasuzile. "Meso... dok se meso suši, mišići postaju napeti i izvijaju mu usnice uvis. To nije osmijeh, samo... umiranje, to je sve." Treptanjem je odagnao suze. "Morate me ispričati. Tako sam umoran." Teško se oslanjajući na svoj štap, Pvcelle je polako odšepesao iz sepete. I on umire, shvati Jaime. Nije ničudo što ga je Cersei nazivala beskorisnim.
Dakako, njegova slatka sestra je izgleda umišljala da je polovica dvora beskorisna ili izdajnička; Pvcelle, Kraljevska garda, Tvrellovi, sam Jaime...čak i Ser Ilyn Payne, nijemi vitez koji je vršio službu krvnika. Kao Kraljevoj Pravdi, tamnice su bile njegova odgovornost. Budući da mu je nedostajao jezik, Payne je upravu nad tim tamnicama uglavnom prepustio svojim posilnima, ali Cersei ga je svejedno krivila za Tvrionov bijeg. To je bilo moje djelo, ne njegovo, umalo joj je priznao Jaime. Umjesto toga obećao je da će potražiti odgovore kod glavnog pomoćnog tamničara, pogrbljenog starca zvanog Rennifer Longwaters.
"Vidim da se čudite, kakvo je sad to ime?"čovjek se zahihotao kad ga je Jaime došao ispitati. "Staro je to ime, dakako. Nijesam netko tko bi se hvalisao, al' u žilama mi teče kraljevska krv. Potomak sam jedne princeze. Otac mi je ispričao priču kad sam bio mrva od dječarca." Longwaters nije bio mrva od dječarca već dugo godina, sudeći prema njegovoj pjegavoj glavi i bijelim dlakama koje su mu rasle iz brade. "Bila je najljepše blago Djevičine komore. Knez Oakenfist, veliki admiral, izgubio je za njom srce, iako je bio oženjen drugom. Dala je njihovom kopilanu ime 'Waters' u čast njegova oca, a on je izrastao u velikog viteza, kao i njegov sin, koji je stavio 'Long' ispred 'Waters' kako bi ljudi znali da on sam nije bio neplemenitog roda. Stoga u sebi imadem malog zmaja."
"Da, zamalo sam te zamijenio za Aegona Osvajača", odgovorio je Jaime. "Waters" je bilo uobičajeno ime za kopilad u okolini Zaljeva Crnovode; vjerojatnije je da je stari Longvvaters bio potomak nekog nižeg domaćeg viteza, nego kakve princeze. "Imam, međutim, prečih briga od tvog rodoslovlja."
Logvvaters naheri glavu. "Izgubljeni zarobljenik." "I izgubljeni tamničar."
"Rugen", umetne starac. "Pomoćni tamničar. Imao je u nadležnosti treći nivo, crne ćelije."
"Pričaj mi o njemu", morao je reći Jaime. Prokleta farsa. Znao je tko je Rugen bio, iako Longvvaters nije. "Neuredan, neobrijan, grub na riječima. Nije mi se sviđao, to je istina, priznajem. Rugen je bio ovdje kad sam prvi put došao, prije dvanaest godina. Službuje stekao pod kraljem Aervsom. Rijetko je bio ovdje, mora se priznati. Zabilježio sam to u svojim izvještajima, moj kneže. Itekako sam zabilježio, dajem vam svoju riječ, riječ čovjeka kraljevske krvi."
Spomeni još jednom tu kraljevsku krv i možda ti je malko prolijem, pomisli Jaime. "Tko je pregledao te izvještaje?"

"Neki od njih otišli su glavnom riznčaru, drugi gospodaru uhoda. Svi su otišli glavnom tamnčaru i Kraljevoj Pravdi. Oduvijek je bilo tako u tamnicama." Longvvaters pčeše nos. "Rugen je bio ovdje kad je trebalo, moj kneže. To se mora priznati. Crne sećelije rijetko kad koriste. Prije nego što su onamo poslali malog brata vašeg gospodstva, imali smo ondje neko vrijeme Velikog meštra Pvcellea, a prije njega izdajnika kneza Starka. Bila su tamo još trojica, obični pučani, ali knez Stark ih je predao Noćnoj straži. Nisam smatrao dobrim potezom to što je oslobodio tu trojicu, ali papiri su bili uredni. I to sam zabilježio u svom izvještaju, u to možete biti sigurni."
"Pričaj mi o dvojici tamnčara koji su zaspali."
"Tamničari?" Longvvaters šmrcne. "Nisu to bili tamnčari. Bili su obični ključari. Kruna izdvaja novac za dvadeset ključara, moj kneže, dvadeset, ali za mog vremena nikad ih nismo imali više od dvanaest. Trebali bismo imati i šest pomoćnih tamničara, po dvojicu na svakom nivou, ali samo su trojica."
"Ti i dva druga?"
Longvvaters ponovno šmrcne. "Ja sam glavni pomoćni tamničar, moj kneže. Rangiran sam iznad pomoćnih tamničara. Zadužen sam za vođenje računa. Ako moj gospodar želi pogledati moje knjige, vidjeće da su sve brojke točne." Longwaters zaviri u veliku kožom ukoričenu knjigu rastvorenu pred njim. "Trenutno, imamo četiri zatvorenika na prvom nivou i jednog na drugom, zajedno s bratom vašeg gospodstva." Starac se namršti. "Koji je pobjegao, dakako. Istina. Prekrižitću ga." Uzeo je pero i počeo ga oštriti.
Šestorica zatvorenika, gorko pomisli Jaime, a izdvajamo novac za dvadeset ključara, šest pomoćnih tamničara, glavnog pomoćnog tamničara, tamničara i Kraljevu Pravdu. "Želim ispitati tu dvojicu ključara."
Rennifer Longvvaters odustane od oštrenja svog pera i sumnjčavo zirne u Jaimea. "Ispitati ih, moj gospodari?"
"Čuo si me."
"Jesam, moj gospodaru, dabome da jesam, ali... moj gospodar može ispitati koga želi, istina, nije na meni da mu to zabranima. Ali, ser, ako smijem biti tako drzak, mislim da néće odgovoriti. Mrtvi su, moj gospodaru."
"Mrtvi? Počijoj zapovijedi?"
"Vašoj, mislio sam, ili... kraljevoj, možda? Nisam pitao. Nije... nije na meni da preispitujem Kraljevu stražu."
To je bila sol na njegovu ranu; Cersei je upotrijebila njegove ljude da obavi svoj krvavi posao, njih i svog ljubljenog Kotlocrnog.
"Vi praznoglave budale", Jaime je kasnije zarežao na Borosa Blounta i Osmunda Kotlocrnog, u tamnici koja je zaudarala na krv i smrt. "Što ste mislili da radite?"
"Ništa osim onog što su nam rekli, moj kneže." Ser Boros bijaše niži od Jaimea, ali teži. "Njezina Milost je to zapovjedila. Vaša sestra."
Ser Osmund je zadjenuo palac za pojas svog mača. "Rekla je da imaju zauvijek usnuti. Stoga smo se moja braća i ja za to pobrinuli."
Itekako da jeste. Jedno se truplo svalilo potrbuške na stol, poput čovjeka koji se onesvijestio na gozbi, ali pod glavom mu se nalazila lokvica krvi, ne vina. Drugi ključar uspio je ustati s klupe i isukati bodež prije nego što mu je netko zario dugi mač u rebra. Njegov je kraj bio sporiji, krvaviji. Rekao sam Varysu da nitko ne smije nastradati u ovom bijegu, pomislio je Jaime, ali trebao sam réi bratu i sestri. "Ovo je loše učinjeno, ser."
Ser Osmund je slegnuo ramenima. "Nikome néće nedostajati. Kladim se da su i oni imali udjela u tome, zajedno s onim koji je nestao."
Ne, mogao mu je réći Jaime. Varys im je začinio vino da ih uspava. "U tom slučaju, mogli smo iz njih iskamčiti istinu." ...jebala je Lancela i Osmunda Kotlocrnog, a vjerojatno i Malog Lunu koliko ja znam... "Da sam sumnjičave prirode, pitao bih se zašto ste bili u tolikoj žurbi da se ova dvojica nikad ne ispitaju. Jeste li ih morali ušutkati kako biste prikrili vlastiti udio u ovom?"
"Mi?" Kotlocrn se zagrcne na ovo. "Učinili smo samo ono što je kraljica zapovjedila. Na moju riječ kao vaš Zakleti brat."
Jaimeovi fantomski prsti zgrčili su se dok je govorio: "Dovedite Osnevja i Osfrvda ovamo i počistite nered koji ste napravili. A idući put kad vam moja slatka sestra zapovjedi da nekog ubijete, najprije dođite k meni. Inače, gubite mi se s vida, ser."
Riječi su mu odzvanjale u glavi u polumraku Baelorove septe. Iznad njega svi su prozori potamnjeli i mogao je vidjeti nejasno svjetlo dalekih zvijezda. Sunce je zašlo za nó. Zadah smrti postajao je jači, unatoč mirisnim svijećama. Vonj je podsjećao Jaimea Lannistera na prolaz ispod Zlatnog zuba, gdje je izvojevao slavnu pobjedu u prvim danima rata. Jutro nakon bitke, vrane su se gostile i pobjednicima i poraženima, kao

što su se nekoć gostile Rhaegarom Targarvenom nakon Trozupca. Koliko može vrijediti kruna kad vrana može večerati kralja?
Vrane su čak i sada kružile oko sedam tornjeva i velike kupole Baelorove septe, pretpostavljao je Jaime, udarajući crnim krilima po noćnom zraku dok su tragale za prolazom unutra. Svaka vrana u Sedam kraljevina trebala bi vam iskazati počast, oče. Od Castamerea do Crnovode, dobro ste ih nahranili. Ta se ideja svidjela knezu Tywinu, osmijeh mu se još više raširio. Prokletstvo, ceri se poput mladoženje u iščekivanju prve bračne noći.
Ovo je bilo tako groteskno da se Jaime naglas nasmijao.
Zvuk je odjeknuo kroz transepte, kripte i kapele, kao da su se i mrtvi pokopani u zidovima smijali. Zašto ne? Ovo je apsurdnije od glumačke predstave, ja koji bdijem nad ocem kojeg sam pomogao ubiti, šaljući ljude da zarobe brata kojeg sam pomogao osloboditi... Zapovjedio je Ser Addamu Marbrandu da pretraži Ulicu svile. "Pogledajte pod svaki krevet, znate kako moj brat voli javne kuće." Zlatnići će plaštevi pronaći zanimljivijih stvari među suknjama kurvi nego ispod njihovih postelja. Pitao se koliko će se kopiladi roditi iz ove besmislene potrage.
Protiv njegove volje, misli mu se svrnu na Brienne od Tartha. Glupa, tvrdoglava, ružna djevojčura. Pitao se gdje se nalazila. Oče, daj joj snage. Gotovo molitva... ali je li zazivao boga, Oca na Nebesima čiji je visoki pozlaćeni kip treperio na svjetlu svijeća na drugoj strani septe? Ili se molio truplu koje je ležalo pred njim? Zar je važno? Nikad ne slušaju, ni jedan ni drugi. Ratnik je bio Jaimeov bog otkako je bio dovoljno star da drži mač. Drugi su ljudi mogli biti očevi, sinovi, muževi, ali nikad Jaime Lannisterčiji je mač bio zlatan poput njegove kose. Bio je ratnik, i to će uvijek ostati.
Trebao bih reći Cersei istinu, priznati da sam ja oslobodio našeg malog brata iz njegove ćelije. Istina je, naposljetku, odlično palila u Tvrionovu slučaju. Ubio sam tvog opakog sina, a sad idem ubiti i tvog oca. Jaime je mogao čuti Vražićka kako se smije u polumraku. Okrenuo je glavu da pogleda, ali zvuk je bio jedino njegov smijeh koji mu se vraćao. Sklopio je oči, i jednako ih brzo otvorio. Ne smijem zaspati. Ako usne, mogao bi sanjati. O, kako se Tvrion cerekao... lažljiva kučka... jebala je Lancela i Osmunda Kotlocrnog...
U ponoć su šarke na Očevim vratima zastenjale dok je nekoliko stotina septona ulazilo na svoju službu. Neki bijahu odjeveni u ruho od srebrne tkanine i kristalne krune koje su obilježavale Najpobožnije; njihova skromnija braća nosila su svoje kristale na remenu oko vrata i bijele halje sapete sedmerostrukim konopcima, čija je svaka pletenica bila različite boje. Kroz Majčina vrata stupale su bijele septe iz njihova samostana, po sedam usporedo i tiho pjevajući, dok su nijeme sestre silazile u jednoj koloni niz Neznančeve stube. Pomagačice Smrti bile su odjevene u meke sive halje, lica pokrivenih kukuljicama i ovijenih šalovima tako da su im se vidjele samo oči. Skupina braće također se pojavila, u haljama smeđe, pješčane i boje lješnjaka, te čak neobojane kostrijeti, opasane komadima užadi od konoplje. Neki su objesili željezne čekić Kovača oko svojih vratova, dok su drugi nosili zdjelice za prošnju.
Nitko od pobožnih nije obratio pozornost na Jaimea. Načinili su krug po septi, moleći se pred svakim od sedam oltara u čast sedam božjih lica. Svakom su bogu prinijeli žrtvu, svakome otpjevali psalam. Umilno i svečano uzdizali su se njihovi glasovi. Jaime sklopi oči da ih sluša, ali ih opet otvori kad se počeo ljuljati. Umorniji sam nego što sam mislio.
Prošle su godine od njegova posljednjeg bdijenja. Tada sam bio mlađi, petnaestogodišnji dječak. Tada nije nosio oklop, samo jednostavnu bijelu tuniku. Septa gdje je proveo noć nije bila veća od trećine bilo kojeg od sedam transepata Velike septe. Jaime je polegao svoj mač preko Ratnikovih koljena, naslagao svoj oklop pred njegove noge i kleknuo na grubi kameni pod pred oltarom. Kad je zora svanula, koljena su mu bila nažuljana i krvava. "Svi vitezovi moraju krvariti, Jaime", rekao je Ser Arthur Davne, kad je to vidio. "Krv je pečat naše odanosti." U zoru, dotaknuo gaje po ramenu blijedim mačem tako oštrim da ječak i lagan dodir zasjekao kroz Jaimeovu tuniku, te je opet prokrvario. Nije to ni osjetio. Dječak je kleknuo; vitez ustao. Mladi Lav, a ne Kraljosjek.
Ali to je bilo tako davno, a taj je dječak bio mrtav.
Nije znao kada je služba završila. Možda je spavao, i dalje stojeći. Kad su pobožni otišli, Velika septa opet je utihnula. Svijeće bijahu zid zvijezda koji je gorio u tami; iako je zrak zaudarao po smrti. Jaime premjesti stisak na zlatnom velemaču. Možda je ipak trebao dopustiti Ser Lorasu da ga zamijeni. Cersei bi to mrzila. Vitez Cvijeća još je bio napola dječak, častohlepan i tašt, ali imao je u sebi sposobnost da postane velik, da izvede djela dostojna Bijele knjige.

Bijela knjiga čekat će kad njegovo bdijenje završi, njegova stranica rastvorena s nijemim prijekorom. Rasjeći ću prokletu knjigu na komade prije nego što je napunim lažima. Ali ako ne bude lagao, što je mogao napisati osim istine?
Pred njim je stajala žena.
Opet pada kiša, pomislio je kad je opazio koliko je bila mokra. Voda joj je kapala niz plašt i pravila lokvu oko nogu. Kako je došla ovamo? Nisam čuo da je ušla. Bila je odjevena poput kočmarske djevojčure u težak plašt od grubog platna, loše obojan u šarene smeđe boje i izlizan na porubu. Kukuljica joj je skrivala lice, ali mogao je vidjeti kako svijeće plešu u zelenim jezercima njezinih očiju, a kad se pomakla, prepoznao ju je.
"Cersei." Progovorio je polako, poput čovjeka koji se budi iz sna, još se pitajući gdje se nalazi. "Koliko je sati?"
"Vučji je sat." Njegova sestra spusti kukuljicu i načini grimasu. "Utopljenog vuka, možda." Nasmiješila mu se, tako slatko. "Sjećaš se prvog puta kad sam ti ovako došla? Bilo je to u nekoj bijednoj kući nedaleko od Lasičjeg prolaza, a ja sam odjenula odoru sluškinje kako bih se provukla pokraj očevih stražara."
"Sjećam se. Bila je to Jeguljina ulična." Želi nešto od mene. "Zašto si tu, u ovaj sat? Što hoćeš od mene?"
Posljednje mu riječi odjeknu uzduž i poprijeko po septi, menemenemenemenemenemene, zamrijevši u šapat. Na trenutak se usudio nadati da je željela jedino utjehu njegova zagrljaja.
"Tiho govori." Glas joj je zvučao čudno... bez daha, gotovo uplašen. "Jaime, Kevan me odbio. Neće služiti kao namjesnik, on... on zna za nas. Rekao je to."
"Odbio?" To ga je iznenadilo. "Kako je mogao znati? Sigurno je pročitao ono što je Stannis napisao, ali nema..."
"Tyrion je znao", podsjeti ga ona. "Tko zna kakve je priče taj podli patuljak ispričao, i kome? Stric Kevan je najmanji problem. Vrhovni septon... Tvrion ga je ustoličio, kad je onaj debeli umro. I on možda zna."
Primaknula se bliže. "Ti moraš biti Tommenov namjesnik. Nemam povjerenja u Macea Tvrella. Što ako je imao udjela u očevoj smrti? Možda se urotio s Tvrionom. Vražićak je možda na putu za Visovrt..."
"Nije."
"Budi moj Namjesnik," preklinjala je, "i vladat ćemo područjem Sedam kraljevina zajedno, poput kralja i njegove kraljice."
"Bila si Robertova kraljica. A ipak ne želiš biti moja."
"Bila bih, da se usudujem. Ali naš sin—"
"Tommen nije moj sin, ništa više od Joffrevja." Glas mu bijaše tvrd. "I njih sičinila Robertovima."
Njegova se sestra trgne. "Zakleo si se daćeš me uvijek voljeti. Prisiljavati me da molim nije iskaz ljubavi."
Jaime je mogao nanjušiti strah u njoj,čak i kroz truli smrad trupla. Želio ju je uzeti u naručje i poljubiti, zakopati lice u njezine zlatne uvojke i obećati joj da je nitko nikad neće povrijediti... ne ovdje, pomislio je, ne ovdje pred bogovima, i ocem. "Ne", rekao je. "Ne mogu. Neću."
"Trebam te. Trebam svoju drugu polovicu." Mogao je čuti kako kiša rominja po prozorima visoko iznad. "Ti si ja, ja sam ti. Trebam te uza se. U sebi. Molim te, Jaime. Molim te."
Jaime provjeri ustaje li knez Tywin sa svog odra u bijesu, ali njegov je otac ležao neporučan i hladan, trunući. "Sazdan sam za bojišnicu, ne za vijećničku odaju. A sada sam možda neprikladančak i za to."
Cersei otare suze grubim smeđim rukavom. "Vrlo dobro. Ako bojišnicu hoćeš, bojišnicu ću ti i dati." Gnjevno je navukla kukuljicu. "Bila sam glupa što sam došla. Bila sam glupa što sam te ikad voljela." Njezini su koraci glasno odzvanjali u tišini, i ostavili vlažne mrlje po mramornom podu.
Zora je zatekla Jaimea gotovo neopazice.Čim se staklo kupole stalo osvjetljavati, duge su zatreperile na zidovima, podovima i stupovima, prelivši truplo kneza Tywina izmaglicom raznobojnog svjetla. Kraljev namjesnik je vidno trunuo. Lice mu je poprimilo zelenkastu nijansu, a oči mu duboko utonule, dvije crne jame. Pukotine su mu se rastvorile na obrazima, a odvratna bijela tekućina prodirala je kroz spojeve njegova veličanstvenog zlatno-grimiznog oklopa i skupljala se ispod njegova tijela.
Septoni su je prvi opazili kad su se vratili na jutarnju službu. Otpjevali su svoje pjesme, izmolili svoje molitve i namrštili svoje nosove, a jednom od Najpobožnijih toliko je pozlilo da su mu morali pomoći da izađe iz septe. Nedugo zatim jato novaka stiglo je njišući kadionicama, a zrak je postao tako zagušljiv od tamjana da se oltar činio obavijen dimom. Sve su duge nestale u toj namirisanoj magli, ali smrad se zadržao, sladak truo vonj koji je Jaimea tjerao na povraćanje.
Kad su se vrata otvorila, Tvrellovi bijahu među prvima koji su ušli, kako je dolikovalo njihovu položaju. Margaerv je donijela veliki buket zlatnih ruža. Položila ih je razmetljivo u podnožju odra kneza Tywina, ali je

jednu ostavila i držala je ispod nosa dok je zauzimala svoje mjesto. Dakle djevojka je pametna koliko je lijepa. Tommen je mogao proći znatno gore. Drugi jesu. Margaervne gospe slijedile su njezin primjer. Cersei je pričekala dok se ostali nisu smjestili kako bi ušla, s Tom-menom uza se. Ser Osmund Kotlocrn stupao je pokraj njih u bijelom ocakljenom oklopu i bijelom vunenom plastu.
"... jebala je Lancela i Osmunda Kotlocrnog, a vjerojatno i Malog Lunu koliko ja znam... "
Jaime je vidio Kotlocrnog nagog u kupelji, vidio crne dlake na njegovim grudima, i gušći grm između nogu. Zamislio je te grudi privijene uz sestrine, one dlake kako se taru o meku kožu njezinih dojki. Ona to ne bi učinila. Vražićakje lagao. Istkano zlato i crna žica isprepleteni, znojni. Kotlocrnovi uski obrazi stiskali su se svaki put kad bi se zario u nju. Jaime je mogaočuti kako mu sestra ječi. Ne. Laž.
Crvenih očiju i blijeda, Cersei se uspela stubama kako bi kleknula iznad njihova oca, povukavši Tommena dolje pokraj sebe. Dječak je ustuknuo pred prizorom, ali majka ga je zgrabila za zglavak prije nego što je uspio umaknuti. "Moli se", šapnula je, a Tommen je pokušao. Ali imao je samo osam godina, a knez Tywin je izgledao stravično. Jedan očajnički uzdah, a tada kralj stane jecati. "Prestani s tim!" obrecne se Cersei. Tommen okrene glavu i presavije se, bljujući. Kruna mu spadne s glave i otkotrlja se po mramornom podu. Njegova se majka povuče s gađenjem, i odjednom kralj pojuri prema vratima, koliko god su ga njegove osmogodišnje noge nosile.
"Ser Osmund, zamijenite me", oštroće Jaime, dok se Kotlocrn okrenuo da pojuri za krunom. Dodao je čovjeku zlatni mač i zaputio se za svojim kraljem. Sustigao ga je u Dvorani fenjera, pred čima dvadesetak zapanjenih septi. "Žao mi je", plakao je Tommen. "Biću bolji sutra. Majka kaže da kralj mora svima biti primjer, ali od smrada mi je bilo zlo."
Ovo ne valja. Previše gorljivih ušiju i budnih očiju. "Radije izađimo, Vaša Milosti." Jaime izvede dječaka van gdje je zrak bio čist i svjež koliko je mogao biti u Kraljevu Grudobranu.Četrdeset zlatnih plašteva bilo je postavljeno oko trga da čuva konje i nosiljke. Odveo je kralja na stranu, daleko od svih, i posjeo ga na mramorne stube. "Nisam se bojao", ustrajao je dječak. "Pozlilo mi je od smrada. Nije li i vama pozlilo? Kako ste ga mogli podnijeti, striče, ser?"
Njušio sam vlastitu ruku kako trune, kad me je Vargo Hoat natjerao da je nosim kao privjesak.Čovjek može podnijeti gotovo sve, ako mora", reče Jaime svome sinu. Njušio samčovjeka kako se peče, dok ga je kralj Aerys kuhao u vlastitu oklopu. "Svijet je prepun užasa, Tommen. Protiv njih se možete boriti, smijati im se, ili ih gledati tako da ih ne vidite... povući se u sebe."
Tommen razmisli o tome. "Ja... ponekad bih se povlačio u sebe", priznao je, "kad bi Joffy..."
"Jofjrey." Cersei je stajala nad njima, a vjetar joj šibao suknjom oko nogu. "Tvoj brat se zvao Joffrey. On me nikad ne bi ovako osramotio."
"Nisam htio. Nisam se bojao, majko. Samo što vaš knez otac toliko zaudara..."
"Misliš li da je meni išta slade vonjao? I ja imam nos." Uhvatila ga je za uho i povukla na noge. "Knez Tvrell ima nos. Jesi li njega vidio da bljuje u svetoj septi? Jesi li vidio kneginjicu Margaerv da cmizdri poput malog djeteta?"
Jaime ustane na noge. "Cersei, dosta je."
Njezine se nosnice šire. "Ser? Zašto ste vi tu? Koliko se sjećam, zakleli ste se da ćete bdjeti nad ocem dok bdijenje ne završi."
"Završilo je. Idi ga pogledaj."
"Ne. Sedam dana i sedam noći, rekao si. Vrhovni zapovjednik svakako zna brojati do sedam. Uzmi broj svojih prstiju, i dodaj dva."
Drugi su počeli navirati van na trg, bježeći od pogubnih smradova u septi. "Cersei, stišaj glas", upozori Jaime. "Knez Tvrell se približava."
To je doprlo do nje. Kraljica privuče Tommena k sebi. Mace Tvrell se nakloni pred njima. "Njegova Milost nije bolesna, nadam se?"
"Kralj je bio shrvan tugom", reče Cersei. "Kao i svi mi. Ako išta mogu učiniti..."
Visoko iznad, vrana glasno zakrišti.Čučala je na kipu kralja Baelora, kaljajući izmetom njegovu svetu glavu. "Mnogo je toga što možete učiniti za Tommena, moj kneže", reče Jaime. "Možda biste Njezinoj Milosti učinili čast i večerali s njome, nakon večernje službe?"
Cersei mu dobaci ubojit pogled, ali ovaj put je bila dovoljno razumna da pregrize jezik.
"Večerati?" Tvrell je djelovao osupnuto. "Pretpostavljam... naravno, biće nam čast. Mojoj ženi kneginji i meni."

Kraljica se na silu osmjehne i progovori ugodnim glasom. Ali kad se Tvrell oprostio, a Tommen otišao sa Ser Addamom Marbrandom, gnjevno se oborila na Jaimea. "Jesi li pijan ili sanjaš, ser? Molim te, zašto moram večerati s tom pohlepnom budalom i njegovom djetinjastom ženom?" Nalet vjetra uskomešao je njezinu zlatnu kosu. "Neću ga proglasiti namjesnikom, ako to—"
"Tvrell ti je potreban," prekine je Jaime, "ali ne ovdje. Zatraži od njega da osvoji Krajoluju za Tommena. Laskaj mu, reci mu da ga trebaš na ratnom polju, da zamijeni oca. Mance umišlja da je silan ratnik. Ići će ti predati Krajoluju, ili će sve zabrljati i ispasti budala. U svakom slučaju, ti dobivaš."
"Krajoluju?" Cersei je izgledala zamišljeno. "Da, ali... knez Tvrell je jasno pokazao da će ostaviti Kraljev Grudobran dok se Tommen ne oženi s Margaerv."
Jaime uzdahne. "Neka se onda vjenčaju. Proći će godine prije nego što Tommen bude dovoljno star da konzumira brak. A dok ne bude, ta se veza uvijek može staviti sa strane. Daj Tvrellu njegovo vjenčanje i pošalji ga da se igra rata."
Oprezan smiješak došulja se na lice njegove sestre. "Čak i opsade imaju svoje opasnosti", promrmljala je.
"Ta, naš bi knez od Visovrta mogao čak izgubiti život pri takvom pothvatu."
"Postoji i ta opasnost", prizna Jaime. "Pogotovo ako mu se strpljenje ovaj put istanji, pa odluči jurišati na dveri."
Cersei mu uputi dug pogled. "Znaš," rekla je, "na trenutak si zvučao kao otac."
Brienne
Dveri Sumrakdola bijahu zatvorene i zabrtvljene. Kroz polumrak praskozorja gradske zidine blijedo su svjetlucale. Na njihovim bedemima pramenci magle pomicali su se poput sablasnih stražara. Tuce taljiga i volovskih kola bilo je dovučeno pred dveri, čekajući izlazak sunca. Brienne zauzme mjesto iza hrpe repe. Listovi su je boljeli, a bio je dobar osjećaj sjahati i protegnuti noge. Nedugo zatom još jedne taljige dokotrljale su se iz šume. Prije nego što se počelo razdanjivati, kolona se protezala četvrt milje.
Seljaci su joj dobacivali znatiželjne poglede, ali nitko joj se nije obratio. Na menije da se obratim njima, rekla je Brienne u sebi, ali uvijek joj je bilo teško razgovarati s neznancima. Čak i kao djevojčica bila je stidljiva. Duge godine prezira samo su je učinile stidljivijom. Moram pitati za Šansu. Kako ću je inače pronaći? Pročistila je grlo. "Kumo," rekla je ženi na kolima s repom, "možda ste vidjeli moju sestru na cesti? Mladu djevicu od trinaest godina i lijepog lica, modrih očiju i crvenkasto-kestenjaste kose. Možda je jahala s pijanim vitezom."
Žena odmahne glavom, ali njezin muž reče: "Onda nije djevica, kladim se. Ima li sirota djevojka ime?"
Brienneina je glava bila prazna. Trebala sam joj izmisliti ime. Bilo koje ime bi dostajalo, ali nijedno joj nije padalo na um.
"Nema imena? Pa, ceste su pune bezimenih djevojaka." "Groblja su još punija", reče njegova žena.
Kad je zora svanula, stražari se pojave na kruništima. Seljaci se uspnu na svoja kola i prodrmaju uzdama. Brienne također uzjaše i osvrne se za sobom. Većina u redu koji je čekao na ulazak u Sumrakdol bijahu zemljoradnici s gomilama voća i povrća na prodaju. Par imućnih građana sjedio je na dobro uzgojenim trkaćim konjima desetak koraka iza nje, a još dalje nazrela je mršavog dječaka na pjegavom kljusetu. Nije bilo ni traga od dvojice vitezova, niti Ser Shadricha, Ludog Miša.
Stražari su propuštali taljige jedva ih letimično pogledavši, ali kad je Brienne stigla pred dveri, nešto ih je pokolebala. "Stanite, vi tamo!" vikne kapetan. Par muškaraca u željeznim verižnjačama ukrsti koplja da joj zagrade put. "Razložite svrhu svojeg dolaska."
"Tražim kneza Sumrakdola, ili njegova meštra."
Kapetanov se pogled zadrži na njezinu štitu. "Crni šišmiš Lothstona. To je zloglasan grb."
"Nije moj. Kanila sam prebojiti štit."
"Da?" Kapetan protrlja čekinjastu bradu. "Moja se sestra time slučajno bavi. Pronaći ćete je u kući s oličenim vratima, prekoputa Sedam mačeva." Mahnuo je stražarima. "Pustite je da prođe, momci. To je djevojčura."
Stražarnica je izlazila na tržnicu, gdje su se oni koji su ušli prije nje istovarivali kako bi prodali svoju repu, žuti luk i vreće ječma. Drugi su prodavali oružje i oklope, i to vrlo jeftino sudeći po cijenama koje su izvikivali dok je jahala mimo njih. Pljačkaši su stigli sa strvinarskim vranama iza svake bitke. Brienne je povela svog konja pokraj verižnjača još umrljanih smeđom krvlju, ulubljenih kaciga, nazubljenih i iskrzanih mačeva. Tu se moglo nabaviti i odjeće: kožnih čizama, krznenih plašte-va, umrljanih surki sumnjivog porijekla. Prepoznala je mnoge značke. Oklopljenu šaku, losa, bijelo sunce, dvostruku sjekiru, sve su to bili sjevernjački grbovi. Međutim, ovdje su izginuli i Tarlvjevi ljudi, te mnogi iz olujnih zemalja. Opazila je crvene i zelene jabuke, štit koji je nosio tri munje Levgooda, konjsku ormu urešenu mravima Ambroseovih.

Vlastiti hodajući lovac kneza Tarlvja pojavljivao se na mnogim značkama, broševima i prslucima. Prijatelj ili neprijatelj, vrane ne haju.
Borove i lipove štitove moglo se dobiti za penije, ali Brienne je pro-jahala pokraj njih. Kanila je zadržati težak hrastov štit koji joj je Jaime dao, onaj koji je osobno nosio od Harrenhala do Kraljeva Grudobrana. Borov je štit imao svojih prednosti. Bio je lakši, te stoga jednostavniji za nošenje, a meko drvo lakše je zaglavljivalo suparnikovu sjekiru ili mač. Ali hrast je pružao više zaštite, ako ste bili dovoljno snažni da ponesete njegovu težinu.
Sumrakdol bijaše izgrađen oko svoje luke. Sjeverno od grada uzdizale su se kredaste litice; na jugu krševiti rt zaklanjao je usidrene brodove od oluja koje su dolazile uskim morem. Zamak je gledao na luku, njegova četvrtasta utvrda i velike bačvaste kule bile su vidljive iz svakog dijela grada. Na prometnim kamenom popločanim ulicama bilo je lakše hodati nego jahati, pa je Brienne smjestila svoju kobilu u staju i nastavila pješice, prebacivši štit preko leđa i zadjenuvši prostirku ispod ruke.
Kapetanovu sestru nije bilo teško pronaći. Sedam mačeva bila je najveća krčma u gradu, četverokatno zdanje koje je nadvisivalo svoje susjede, a dvokrilna vrata na kući prekoputa bijahu predivno oličena. Prikazivala su zamak u jesenskoj šumi, s drvećem oslikanim u nijansama zlatne i smeđe. Puzavice su se uspinjale deblima drevnih hrastova, a čak su i žirovi bili narisani s brižnom ljubavlju. Kad je Brienne bolje pogledala, opazila je stvorenja među zelenilom: lukavu crvenu lisicu, dva vrapca na grani, a iza lišća sjenu vepra.
"Vaša su vrata vrlo lijepa", rekla je tamnokosoj ženi koja je odgovorila na njezino kucanje. "Koji bi to zamak trebao biti?"
"Bilo koji", odgovori kapetanova sestra. "Jedini koji ja znam je Mrka tvrđava dolje u luci. Drugi sam stvorila u glavi, onako kako bi zamak trebao izgledati. Nikad nisam vidjela ni zmaja, ni grifona ni jednoroga." Imala je veselu narav, ali kad joj je Brienne pokazala štit lice joj se smrknulo. "Moja stara mater znala je pričati da divovski šišmiši izlijeću iz Harrenhala u noćima bez mjeseca i odnose zlu djecu Ludoj Danelli za njezine lonce. Ponekad bih ih čula gdje šuškaju po oknima." Cuclala je zube na trenutak, zamišljena. "Što dolazi na njegovo mjesto?"
Grb Tarthovih bio je raščetvoren na crvena i modra polja, te nosio žuto sunce i polumjesec. Ali dokle god su je ljudi smatrali ubojicom, Brienne ga se nije usuđivala nositi. "Vaša su me vrata podsjetila na jedan stari štit koji sam vidjela u očevoj oružarnici." Opisala je grb koliko ga se najbolje sjećala.
Žena kimne. "Mogu ga odmah narisati, ali bojaće se morati osušiti. Uzmite sobu kod Sedam mačeva, ako vam je po volji. Donijet ću vam štit ujutro."
Brienne nije namjeravala noćiti u Sumrakdolu, ali možda je tako bilo najbolje. Nije znala je li gospodar zamka bio kod kuće, ni hoće li je pristati vidjeti. Zahvalila je slikarici i prešla kaldrmu do krčme. Iznad njezinih vrata, sedam drvenih mačeva njihalo se ispod željeznog šiljka. Vapno koje ih je prekrivalo bilo je ispucano i ljuštilo se, ali Brienne je znala njihovo značenje. Stajali su za sedam sinova Darklvna koji su nosili bijele plašteve Kraljevske straže. Nijedna druga kuća u kraljevstvu nije se mogla pohvaliti tolikim brojem. Bili su slava svoje kuće. A sad su znak iznad krčme. Progurala se u zajedničku prostoriju i zamolila krčmara za sobu i kupku.
Smjestio ju je na drugom katu, a žena s madežom boje jetre na licu donijela joj je drvenu kadu, te zatim vodu, vjedro po vjedro. "Je li koji Darklvn preostao u Sumrakdolu?" upitala je Brienne dok se penjala u kadu.
"Pa, ima Darkeovih, ja sam jedna od njih. Moj suprug veli da sam bila Darkerica kad smo se vjenčali, a poslije još mračnija." Nasmijala se. "U Sumrakdolu ne možeš bacit kamen a da ne pogodiš kojeg Darkea, il' Darkvvooda il' Dargooda, aP plemeniti Darklvni svi su izumrli. Knez Denys je posljednji od njih, slatka mlada luda. Jeste P znali da su Darklyni bili posljednji kraljevi u Sumrakdolu prije dolaska Andala? Nikad ne biste rekli po mom izgledu, aP imadem kraljevske krvi u sebi. Možete P je vidjet? 'Vaša Milosti, još jedan kalež piva', to bih ih trebala natjerat da mi govore. 'Vaša Milosti, treba ispraznit nónu posudu, i donijet štogod svježeg pruća, Vaša Prokleta Milosti, vatraće utrnut.'" Ponovno se nasmijala i istresla posljednje kapljice iz vjedra. "Pa, eto vas. Je P vam voda dovoljno vrúa?"
"Poslužit će." Voda bijaše mlaka.
"Donijela bih još, aP samo bi se prelila. Tol'ka djevojka k'o vi, dobro napuni kadu."
Samo malu zakržljalu kadu poput ove. U Harrenhalu su kade bile goleme, i načinjene od kamena. Kupelj je bila puna pare koja se uzdizala iz vode, a Jaime je ušetao kroz tu maglu nag kao od majke rođen, izgledajući napola kao leš, napola kao bog. Uspeo se u kadu sa mnom, sjetila se, porumenjevši. Zgrabila je komad tvrdog lužnatog sapuna i natrljala se ispod pazuha, pokušavajući se sjetiti Renlvjeva lica.

Prije nego što se voda ohladila, Brienne je bila čista koliko je mogla biti. Navukla je istu odjeću u koju je skinula i opasala pojas s mačem oko bokova, ali je oklop i kacigu ostavila za sobom kako ne bi izgledala prijeteće u Mrkoj tvrđavi. Bilo je ugodno protegnuti noge. Stražari na dverima zamka nosili su kožne kaputiće sa značkama koje su pokazivale ukrštene ratne maljeve na bijeloj salitri. "Željela bih porazgovarati s vašim gospodarom", reče im Brienne.
Jedan se nasmije. "Onda najbolje vičite."
"Knez Rvkker je odjahao u Djevičino jezerce s Randvllom Tarlvjem", obavijesti je drugi. "Postavio je Ser Rufusa Leeka za kaštelana, da se stara o kneginji Rvkker i mladima."
Otpratili su je tom Leeku. Ser Rufus bijaše nizak, zdepast sjedo-bradi, lijeva mu je noga završavala batrljkom. "Oprostit ćete mi ako ne ustanem", rekao je. Brienne mu preda svoje pismo, ali Leek nije mogao čitati, te ju je poslao meštru, ćelavom čovjeku pjegavog tjemena i krutih crvenih brkova.
Kad je čuo ime Hollard, meštar se zlovoljno namršti. "Koliko često moram pjevati ovu pjesmu?" Njezino lice vjerojatno ju je odalo. "Zar ste mislili da ste prvi koji dolazite tražiti Dontosa? Vjerojatnije dvadeset i prvi. Zlatni su plaštevi ovdje bili nekoliko dana nakon kraljeva umorstva, s nalogom kneza Tywina. A što vi imate, molit ću lijepo?"
Brienne mu pokaže pismo, s Tommenovim pečatom i djetinjim potpisom. Meštar se oglasio s ponekim hmmmm i hrrrrr, čeprkao po vosku, i napokon ga vratio. 'Čini se u redu." Popeo se na stolac i uputio Brienne prema drugom. "Nisam upoznao Ser Dontosa. Bio je dječak kad je ostavio Sumrakdol. Hollardovi su nekoć bili plemenita kuća, istina je. Znate njihov grb? Vodoravne crvene i ružičaste pruge, s tri zlatne krune na modrom zaglavlju. Darklvni su bili nevrijedni kraljevi tijekom Doba junaka, a trojica su uzela Hollardovke za žene. Kasnije su njihovu kraljevinu progutala veća kraljevstva, ali Darklvni su opstali, a Hollardovi su ih služili... da, čak i u otporu. Znate li za to?"
"Malo." Njezin je meštar običavao govoriti da je otpor Sumrakdola naveo kralja Aervsa da izgubi razum. "U Sumrakdolu još ljube kneza Denvsa, unatoč jadu koji im je zadao. Krive kneginju Seralu, njegovu mvrijsku ženu. Čipkasta Guja, tako je zovu. Da je knez Darklyn barem oženio Stauntonku ili Stokeworthovu... pa, znate već kako puk naklapa. Čipkasta Guja napunila je suprugovo uho myrijskim otrovom, vele, sve dok knez Denys nije ustao protiv kralja i zarobio ga. Prilikom otmice njegov glavni oružnik Ser Symon Hollard sasjekao je Ser Gwaynea Gaunta od Kraljevske garde. Pola godine Aerys je bio utamničen unutar ovih zidina, dok je kraljev namjesnik sjedio pred Sumrakdolom s golemom vojskom. Knez Tywin je imao dostatnu silu da napadne grad kad god je htio, ali knez Denys je poslao poruku dače na prvi znak napada ubiti kralja."
Brienne se sjećala što je zatim uslijedilo. "Kralj je bio spašen", rekla je. "Barristan Smjeli izveo gaje van."
"Tako je", potvrdi meštar. "Kad je jednom knez Denys izgubio taoca, otvorio je dveri i prekinuo otpor radije nego da dopusti knezu Tywinu da zauzme grad. Povio je koljeno i preklinjao za milost, ali kralj nije bio u milostivom raspoloženju. Knez Denys je izgubio svoju glavu, kao i njegova braća i sestre, stričevi, rođaci, svi plemeniti Darklyni. Čipkastu Guju živu su spalili, sirotu ženu, iako joj je najprije iščupan jezik i ženski organi, kojima je, kako se govorilo, podjarmila svojeg supruga. Pola Sumrakdola još se vam reći da je Aerys prema njoj bio odveć milosrdan."
"A Hollardovi?"
"Okaljani i uništeni", reče meštar. "Kovao sam svoj lanac u Citadeli kad se ovo dogodilo, ali pročitao sam izvješća o njihovim suđenjima i kaznama. Ser Jon Hollard, upravitelj, oženio je sestru kneza Denvsa i umro sa svojom suprugom, kao i njihov mladi sin, koji je bio napola Darklyn. Robin Hollard bio je štitonoša, ali kad je kralj otet, plesao je oko njega i povlačio ga za bradu. Izdahnuo je na raspinjalu. Ser Symona Hollarda umorio je Ser Barristan tijekom kraljeva bijega. Hollardski su posjedi oduzeti, njihov zamak sravnjen sa zemljom, njihova sela spaljena. Kao što je bio slučaj s Darklynima, kuća Hollard je iskorijenjena."
"Osim Dontosa."
"Istina. Mladi Dontos bio je sin Ser Steffona Hollarda, blizanca Ser Symona, koji je umro od groznice nekoliko godina prije, i nije imao udjela u otporu. Aerys je svejedno htio odrubiti dječaku glavu, ali Ser Barristan je zatražio da mu poštede život. Kralj nije mogao odbiti čovjeka koji gaje izbavio, pa su Dontosa odveli u Kraljev Grudobran kao štitonošu. Prema mom saznanju nikad se nije vratio u Sumrakdol, a zašto i bi? Ovdje nema posjeda, niti rodbine ili zamka. Ako su Dontos i ta sjevernjačka djevojka pomogli ubiti našeg milog kralja, čini mi se da će željeti namaknuti što više milja između sebe i pravde. Potražite ih u Starigradu, ako morate, ili preko uskog mora. Potražite ih u Dorneu, ili na Zidu. Potražite ih drugdje." Ustao je. "Čujem kako me moji gavranovi dozivaju. Oprostitćete mi ako vam zaželim ugodan dan."

Povratak do krčme činio se duljim nego šetnja do Mrke tvrđave, iako je to možda samo bilo zbog njezina raspoloženja. Neće pronaći Šansu Stark u Sumrakdolu, to sečinilo jasnim. Ako ju je Ser Dontos odveo u Starigrad ili preko uskog mora, kao što je meštar izgleda mislio, Brien-neina je potraga bila beznadna. Sto ju je čekalo u Starigradu? upitala se. Meštar je nije poznavao ništa bolje nego što je poznavao Hollarda. Ona ne bi otišla strancima.

U Kraljevu Grudobranu Brienne je pronašla jednu od Sansinih bivših sluškinja kako radi kao pralja u javnoj kući. "Služila sam kod kneza Renlyja prije moje gospe Šanse, i oboje su ispali izdajnici", ogorčeno se potužila žena zvana Brella. "Nijedan me vlastelin više ne želi taknuti, pa moram prati za kurve." Ali kad je Brienne upitala za Šansu, ova je rekla: "Reći ću vam što sam kazala i knezu Tywinu. Ta se djevojka vječito molila. Išla je u septu i palila svijeće poput prave gospe, ali gotovo svaku večer pohodila je božansku šumu. Otišla je na sjever, eto što. Tamo su njezini bogovi."

Međutim, sjever je bio golem, a Brienne nije imala pojma kojim je vazalima svog oca Šansa bila najsklonija vjerovati. Ili je umjesto toga tragala za vlastitim rodom? Iako su svi njezini braća i sestre bili umoreni, Brienne je znala da je Šansa još imala strica i nezakonitog polubrata na Zidu, koji su služili u Noćnoj straži. Njezin ujak Edmure Tully bio je zarobljen u Blizancima, ali njegov stric, Ser Brynden, još je držao Rijekotok. A mlađa sestra kneginje Catelyn vladala je Dolinom. Krv zove krv. Šansa je najvjerojatnije pobjegla nekome od njih. Ali kome?

Zid je bio predaleko, svakako, a usto i sumorno, nemilo mjesto. A da stigne do Rijekotoka, djevojka je morala prijeći ratom razdvojenu riječnu krajinu i proći kroz lannisterske opsadne linije. Orlovo gnijezdo bilo bi jednostavnije, a kneginja Lysa bi svakako srdačno primila kćer svoje sestre...

Pred njom uličica je skretala. Brienne je pogriješila put. Zatekla se u slijepoj ulici, malom blatnjavom dvorištu gdje su tri svinje rovale po niskom kamenom zdencu. Jedna je zaskvičala kad ju je ugledala, a starica koja je vadila vodu sumnjičavo ju je odmjerila. "Sto izvolijevate?"

"Tražila sam Sedam mačeva."

"Vratite se putem kojim ste došli. Lijevo od septe."

"Hvala." Brienne se okrene natrag, i zaleti ravno u nekog tko je hitao iza ugla. Sudar gaje oborio s nogu, te je sletio na tur u blato. "Oprostite", promrmlja ona. Bio je to samo dječak; mršavo momče ravne, tanke kose s ječmencem ispod jednog oka. "Jesi li se ozlijedio?" Ona pruži ruku da mu pomogne ustati, ali dječak se izmigolji na petama i laktovima dalje od nje. Nije mu moglo biti više od deset ili jedanaest, iako je nosio kratku verignjaču i dugi mač u kožnim koricama prebačen preko leđa. "Poznajem li te?" upita Brienne. Lice mu se činilo neodređeno poznatim, iako se nije mogla sjetiti odakle.

"Ne. Ne poznajete. Niste nikad..." Uspentrao se na noge. "O-o--oprostite mi. Moja gospo. Nisam gledao. Hoću reći, jesam, ali dolje. Gledao sam dolje. U svoje noge."

Dječak dade petama vjetra odjurivši bezglavo putem kojim je do-
šao.

Nešto u vezi s njim pobudilo je sve Brienneine sumnje, ali nije ga namjeravala proganjati ulicama Sumrakdola. Jutros pred dverima, tamo sam ga vidjela, shvatila je. Jahao je na pjegavom kljusetu. Činilo se da ga je još negdje vidjela, ali gdje?

U času kad je Brienne ponovno pronašla Sedam mačeva, zajednička prostorija bila je krcata. Četiri septe sjedile su najbliže vatri, u haljama umrljanim i prašnjavim od puta. Posvuda drugdje mještani su ispunili klupe, močeći komade kruha u zdjele vrućeg račjeg brudeta. Od mirisa joj je zakruljilo u želucu, ali nije opazila praznih sjedala. Tada glas iza nje reče: "Moja gospojo, evo, uzmite moje mjesto." Tek kad je skočio s klupe, Brienne shvati da je govornik bio patuljak. Čovječuljak nije bio ni pet stopa visok. Nos mu bijaše žilav i nabubren, zubi crveni od ljute trave, a bio je odjeven u smeđe grube halje svetog brata, sa željeznim maljem Kovača koji mu se klatio oko širokog vrata.

"Zadržite mjesto", reče ona. "Mogu stajati jednako dobro kao vi." "Da, al' moja glava ne može tako lako udarit o strop." Patuljkov govor bio je grub ali uljudan. Brienne je mogla vidjeti krunu na njegovu tjemenu gdje su ga obrijali. Mnoga sveta braća nosila su takve tonzure. Septa Roelle jednom joj je rekla daje to trebalo pokazati kako nemaju što kriti od Oca. "Zar Otac ne može vidjeti kroz kosu?" upitala je Brienne. Kakvo glupo pitanje. Bila je tupoglavo dijete; septa Roelle joj je često to govorila. Osjećala se gotovo jednako glupo sada, pa je prihvatilačovječuljkovo mjesto na kraju klupe, mahnuvši rukom naručila gulaš, te se okrenula da zahvali patuljku. "Služite li nekoj svetoj kući u Sumrakdolu, brate?"

"Bila je bliže Djevičinu Jezercu, moja gospojo, al' vuci su nas istjerali ognjem", otpovrnečovjek, žvačući okrajak kruha. "Izgradili smo je opet što smo najbolje mogli, sve dok nisu došli neki plaćenici. Ne bih znao

reć' tko su bili, al' uzeli su naše svinje i pobili braću. Uvukao sam se u šuplje deblo oborenog stabla i skrio, al' ostali bijahu preveliki. Trebalo
mi je dugo vremena da ih sve pokopam, al' Kovač, on mi je dao snage. Kad sam zgotovio posao, iskopao sam nešto novca što su ga starija braća skrila i dao se na put sasvim sam."
"Susrela sam i drugu braću na putu za Kraljev Grudobran."
"Da, na stotine ih putuje. Ne samo braća. I septoni, i pučani. Sve sami vrapci. I ja bih mog'o bit' vrabac. Kovač me stvorio dovoljno malenim." Zahihotao se. "A kako glasi vaša žalosna priča, gospojo?"
"Tražim svoju sestru. Plemenita je roda, od samo trinaest godina, lijepa djevica modrih očiju i crvenkasto-kestenjaste kose. Možda ste je vidjeli kako putuje s muškarcem. Vitezom, možda ludom. Zlatokosa čovjeka koji mi pomogne da je nađem."
"Zlato?" Brat joj uputi crven osmijeh. "Zdjela onog najboljeg brodeta bila bi dovoljna nagrada za mene, al' bojim se da vam ne mogu pomoći. Lude sam sretao, i to gomilu, al' ne tol'ko lijepih djevica." Naherio je glavu i razmislio na trenutak. "Bila je neka luda u Djevičinu Jezercu, sad kad bolje promislim. Bio je odjeven u dronjke i prašinu, kol'ko sam vidio izdaleka, al' pod prašinom se naziralo šareno odijelo."
Je li Dontos nosio šareno odijelo? Nitko Brienne nije rekao da jest... ali nitko joj nije rekao i da nije. Zašto bi međutim bio u dronjcima? Zar je neka nezgoda snašla njega i Šansu nakon što su pobjegli iz Kraljeva Grudobrana? To je bilo lako moguće, kad su ceste bile tako opasne. Možda to uopće nije bio on. "Je li ta luda imala crveni nos, pun napuklih žilica?"
"Ne bi se u to mog'o zakleti. Priznajem, nisam baš obratio pozornost na njega. Otišao sam u Djevičino Jezerce nakon što sam pokopao moju braću, misleć' da ću pronaći brod koji će me povest u Kraljev Grudobran. Prvi put sam spazio ludu dolje kod dokova. Imao je podmuklo držanje i dobro pazio da izbjegne vojnike kneza Tarh/ja. Kasnije, opet sam ga susreo, u Smrdljivoj guski."
"Smrdljiva guska?" reče ona, nesigurno.
"Neugodno mjesto", prizna patuljak. "Ljudi kneza Tarlvja patroliraju lukom u Djevičinu Jezercu, al' Guska je uvijek puna mornara, a mornari su poznati po krijumčarenju ljudi na svoje brodove, ako je cijena prava. Ova je luda tražila prijevoz za troje preko uskog mora.Često sam ga tamo viđao, kako razgovara s veslačima pokraj galija. Ponekad bi pjevao smješnu pjesmicu."
"Tražio je prijevoz za troje? Ne dvoje?"
"Troje, moja gospojo. Zakleo bih se u to, na Sedmoricu." Troje, pomisli ona. Šansa, Ser Dontos... ali tko bi bio treći? Vražićak? "Je li luda pronašla svoj brod?"
"To ne bih znao reći," odvrati joj patuljak, "aF jedne noći neki od vojnika kneza Tarlvja posjetili su Gusku u potrazi za njim, a par dana kasnije čuo sam kako se jedan čovjek hvali da je prevario ludu, i da to može dokazat zlatom. Bio je pijan, i kupovao pivo za svakoga."
"Prevario ludu", reče ona. "Stoje time mislio?"
"Ne bih vam znao reći. AP on se zvao Vješti Dick, toga se sjećam." Patuljak raširi ruke. "Bojim se daje to sve što vam mogu ponuditi, osim molitvi malog čovjeka."
Vjerna svojoj riječi, Brinenne mu kupi zdjelu vrućeg račjeg gulaša... i nešto vrućeg svježeg kruha te kalež vina. Je li moguće da im se Vražićak pridružio? Ako je Tvrion Lannister imao prste u Sansinu nestanku, a ne Dontos Hollard, zdrav je razum nalagao da su morali pobjeći preko uskog mora.
Kad je čovuljak dokrajčio svoju zdjelu gulaša, dokrajčio je i ono što je preostalo od njezina. "Trebate više jesti", reče on. "Žena tako velika k'o vi treba održavat snagu. Nije daleko do Djevičina Jezerca, al' cesta je opasna ovih dana."
Znam. Upravo je na toj istoj cesti umro Ser Cleos Frey, a nju i Ser Jaimea oteli su Krvavi glumci. Jaime me pokušao ubiti, sjetila se, iako je bio mršav i slab, a zglavci su mu bili okovani. Malo je nedostajalo, unatoč tome, ali to je bilo prije nego što mu je Zollo odsjekao ruku. Zollo, Rorge i Dobrojeb bili bi je silovali pola stotine puta da im Ser Jaime nije rekao kako je vrijedila svoju težinu u safirima.
"Moja gospojo? Izgledate žalosno. Mislite li na vašu sestricu?" Patuljak joj potapša ruku. "Starica će vam posvijetlit put prema njoj, ništa se ne bojte. Djevica će je čuvati."
"Molim bogove da ste u pravu."
"Jesam." Naklonio se. "Al' sad moram poći. Čeka me još dug put prije nego što stignem do Kraljeva Grudobrana." "Imate li konja? Mazgu?"
"Dvije mazge." Čovuljak se nasmije. "Eno ih, na dnu mojih nogu. Odvedu me gdje god poželim ći." Naklonio se i odgegao prema vratima, njišući se sa svakim korakom.

Ostala je za stolom kad je otišao, odugovlačeći s kaležom razvodnjenog vina. Brienne nije često pila vino, ali jednom u sto godina pronalazila je da joj pomaže umiriti želudac. A kamo ja želim poći? upitala se. U Djevičino Jezerce, da potražim čovjeka po imenu Vješti Dick u krčmi zvanoj Smrdljiva guska ?
Kad je posljednji put vidjela Djevčino jezerce, gradom je vladala pustoš, njegov knez se zatvorio u svoj zamak, a njegov je puk bio mrtav, pobjegao ili se skrio. Sjećala se spaljenih kuća i pustih ulica, probijenih i razorenih dveri. Divlji psi šuljali su se iza njihovih konja, dok su nabrekla trupla plutala poput golemih bijelih lopoča na jezercu žive vode po kojem je grad dobio svoje ime. Jaime je pjevao "Šest djevica u jezercu", i smijao se kad sam ga zamolila da šuti. I Randvll Tarly nalazio se u Djevčinu Jezercu, još jedan razlog da izbjegne taj grad. Bilo bi joj pametnije da se ukrca na brod za Galebgrad ili Bijelu luku. No, mogla bih ijedno i drugo. Svratiti u Smrdljivu gusku i poprčati s tim Vještim Dickom, a onda pronaći brod u Djevičinu Jezercu koji će me odvesti dalje na sjever.
Zajednička odaja počela se prazniti. Brienne prepolovi komad kruha, slušajući razgovor za drugim stolovima. Većina se ticala smrti kneza Tywi-na Lannistera. "Umorio ga je vlastiti sin, vele", govorio je neki mještanin, postolar sudeći prema izgledu, "onaj pokvareni mali patuljak."
"A kralj je samo dječak", primijeti najstarija odčetiri septe. "Tko će vladati dok on ne bude punoljetan?"
"Brat kneza Tywina", reče neki stražar. "Ili onaj knez Tvrell, možda. Ili Kraljosjek."
"Ne on", objavi krčmar. "Ne taj vjerolomnik." Pljunuo je u vatru. Brienne pusti da joj kruh ispadne iz ruku i otare mrvice o svoje hlače. Čula je dovoljno.
Te noći sanjala je daje opet u Renlvjevu šatoru. Sve su svijeće gasnule, a hladnoća se zgušnjavala oko nje. Nešto se kretalo kroz zelenu tamu, nešto gadno i strašno hrlilo je prema njezinu kralju. Htjela ga je zaštititi, ali udovi su joj bili ukočeni i smrznuti, i trebalo je više snage nego što je imala da makar podigne ruku. A kad je sjenoviti mač zasjekao zeleni čelični ovratnik, a krv stala teći, spazila je da umirući vitez nije naposljetku bio Renly već Jaime Lannister, a ona ga je iznevjerila.
Kapetanova sestra pronašla ju je u zajedničkoj prostoriji kako pije šalicu mlijeka i meda pomiješana s tri sirova jaja. "Divno ste to napravili", rekla je kad joj je žena pokazala svježe naslikan štit. Bila je to više slika nego pravi grb, a njezin prizor vratio ju je unatrag mnogo godina, u svježu tamu očeve oružarnice. Sjetila se kako je prešla vršcima prstiju po ispucanoj i izblijedjeloj boji, preko zelenog lišća drveta i duž putanje padajuće zvijezde.
Brienne isplati kapetanovoj sestri drugu polovicu svote koju su uglavile, te prebaci štit preko ramena kad je ostavila krčmu, nakon što je kupila nešto tvrdog kruha, sira i brašna od kuhara. Napustila je grad kroz sjeverne dveri, jašući polako kroz polja i gazdinstva gdje su se dogodile najteže bitke kad su se vukovi spustili na Sumrakdol.
Knez Randvll Tarly zapovijedao je Joffrevjevom vojskom, unovačenom od zapadnjaka, stanovnika olujnih zemalja i vitezova iz Ravni. Oni od njegovih ljudi koji su ovdje poginuli unijeti su unutar zidina da počivaju u junačkim grobovima ispod septi Sumrakdola. Sjevernjački mrtvaci, kudikamo brojniji, bili su zakopani u zajednički grob pokraj mora. Iznad humka koji je obilježavao njihovo počivalište, pobjednici su podigli grubo istesan drveni znak. OVDJE LEŽE VUKOVI bilo je sve stoje na njemu pisalo. Brienne je zastala pokraj njega i izmolila nijemu molitvu za njih, i za Catelvn Stark i njezina sina Robba i sve ljude koji su umrli s njima.
Sjetila se one noći kad je kneginja Catelvn doznala da su joj sinovi umrli, dva mlada dječačića koja je ostavila u Oštrozimlju da budu na sigurnom. Brienne je znala da nešto nije bilo kako valja. Upitala ju je ima li vijesti o njezinim sinovima. "Nemam više drugih sinova osim Robba", odgovorila je kneginja Catelvn. Zvučala je kao da joj je nož kidao utrobu. Brienne je posegnula preko stola da joj pruži utjehu, ali je zastala prije nego što su joj prsti okrznuli ruku starije žene, iz straha daće se ova lecnuti. Kneginja Catelvn je okrenula ruke, da pokaže Brienne ožiljke na dlanovima i prstima gdje je nož jednom duboko zagrizao u njezino meso. Tada je stala pripovijedati o svojim kćerima. "Šansa je mala gospođica", rekla je, "uvijek uljudna i željna udovoljiti. Voljela je priče o viteškom junaštvu. Izrastće u ženu daleko ljepšu nego ja, to se može vidjeti. Često sam joj sama češljala kosu. Imala je kestenjastu kosu, gustu i meku... crvenilo u njoj znalo bi sjati poput bakra na svjetlu baklji."
Govorila je i o Aryji, mlađoj kćeri, ali Arya je bila izgubljena, dosad vjerojatno mrtva. Šansa, međutim...
Pronaći ću je, moja gospo, prisegnula je Brienne nemirnoj sjeni kneginje Catelvn. Nikad neću prestati tragati. Zrtvovat ću vlastiti život ako treba, pogaziti svojučast, odreći se svih svojih snova, ali pronaći ću je.
Iza bojišnice cesta je vodila pokraj obale, između uzburkanog sivo-zelenog mora i linije niskih vapnenačkih brda. Brienne nije bila jedini putnik na cesti. Ribarska sela protezala su se obalom mnogo milja, a ribari su se

služili ovom cestom da odnesu ribu na tržnicu. Projahala je pokraj ribarice i njezinih kćeri, koje su hodale kući s praznim košarama na ramenima. U njezinu oklopu, smatrale su je vitezom dok joj nisu opazile lice. Tada su se djevojke stale došaptavati i dobacile joj poglede. "Jeste li vidjeli trinaestogodišnju djevicu na putu?" upitala ih je. "Plemenitu gospu modrih očiju i crvenkasto-kestenjaste kose?" Ser Shadrich natjerao ju je na oprez, ali morala je nastaviti pokušavati. "Možda je putovala s dvorskom ludom." Ali one su samo odmahnule glavama i zahihotale se skrivajući usta dlanovima.
U prvom selu na koje je nabasala bosonogi su dječaci trčali pokraj njezina konja. Nataknula je kacigu, pogođena hihotima ribara, te su je smatrali muškarcem. Jedan joj je dječak ponudio prodati čančice, drugi rakove, a treći joj je ponudio svoju sestru.
Brienne je kupila tri raka od drugog dječaka. U času kad je ostavila selo počelo je kišiti, a vjetar se pojačao. Dolazi oluja, pomislila je, zirnuvši prema moru. Kišne kapi bubnjale su po čeliku njezine kacige, odčega joj je zvonilo u ušima, ali bilo je bolje nego nalaziti se u brodu na pučini.
Sat dalje na sjever cesta se račvala kod hrpe svaljenog kamenja koje je označavalo ruševine malog zamka. Desni rukavac slijedio je obalu, zavijajući prema Rtu napukle pandže, sumornom predjelu močvara i borovih pustopoljina; lijevi je vodio između brda, polja i šuma do Djevičinog Jezerca. Kiša je dotad padala sve jače. Brienne sjaše i povede svoju kobilu s ceste da pronađu zaklon među ruševinama. Smjer zidina zamka još se mogao razaznati među trajem, korovom i divljim brijestovima, ali kamenje koje ih je činilo bilo je razasuto poput dječjih kocaka između dviju cesta. Međutim, dio glavne utvrde još je stajao. Njezine trostruke kule bile su od sivog granita, kao i razrušene zidine, ali njezino je krunište bilo od pješčenjaka. Tri krune, shvatila je, dok je zurila u njih kroz kišu. Tri zlatne krune. Ovo je bio zamak Hollardovih. Ser Dontos se ovdje rodio, vrlo vjerojatno.
Povela je svoju kobilu kroz krš do glavnog ulaza utvrde. Od vrata su preostale samo zahrđale šarke, ali krov je još bio čitav, a unutra je bilo suho. Brienne sveže kobilu za zidni utor, skine kacigu i protrese kosu. Tražila je nešto suhog drva da zapali vatru kad je čula zvuk drugog konja kako se približava. Neki instinkt nagnao ju je da se povuče u sjene, gdje ju se nije moglo opaziti s ceste. Ovo je bila ona ista cesta gdje su nju i Ser Jaimea zarobili. Nije namjeravala ponovno to pretrpjeti.
Jahač je bio malen muškarac. Ludi Miš, pomislila je, na prvi pogled. Nekako me slijedio. Ruka joj se primakla balčaku mača, i zatekla se kako se pita hoće li je Ser Shadrich smatrati lakim plijenom samo zato što je žena. Kaštelan kneza Grandisona nekoć je načinio tu pogrešku. Humfrev Wagstaff bilo mu je ime; ponosan starac od šezdeset pet godina, s nosom poput kljuna jastreba i pjegavom glavom. Onog dana kad su se zaručili, upozorio je Brienne kako od nje očekuje da bude prava supruga kad se jednom vjenčaju. "Neću da moja gospa žena jurca naokolo u muškom oklopu. U ovomećeš me poslušati, inače ću biti prisiljen kazniti te."
Imala je šesnaest godina i mačjoj nije bio nepoznanica, ali je ipak bila stidljiva unatoč svojoj smionosti u borilištu. Pa ipak, nekako je pronašla hrabrosti da izvijesti Ser Humfrevja kakoće prihvatiti kaznu samo od čovjeka koji je može nadvladati u dvoboju. Stari je vitez poprimio purpurnu boju, ali je pristao navući svoj oklop daje nauči ženinom pravom mjestu. Borili su se otupjelim turnirskim oružjima, pa Briennein malj nije imao šiljaka. Razbila je Ser Humfrevju ključnu kost, dva rebra i njihove zaruke. Bio je treći nadobudni muž, i njezin posljednji. Njezin otac više nije navaljivao.
Ako joj je zaista Ser Shadrich slijedio stope, možda će je ipak čekati borba. Nije se kanila udružiti s tim čovjekom niti mu dopustiti da je slijedi do Šanse. Posjedovao je onu vrstu neusiljene arogancije koja dolazi s vještinom na oružju, pomislila je, ali bio je sitan. Imat ću prednost dosega, a trebala bih biti i snažnija. Brienne je bila snažna kao većina vitezova, a njezin je stari glavni oružnik znao govoriti da je bila brža nego što je žena njezine veličine trebala biti. Bogovi su joj podarili i izdržljivost, koju je Ser Goodwin smatrao plemenitim darom. Borba s mačem i štitom bila je zamoran posao, a pobjeda ječesto pripala najžilavijem čovjeku. Ser Goodvvin ju je naučio da se bori oprezno, da štedi snagu dopuštajući protivnicima da svoju istroše u bijesnim napadima. "Muškarciće vas uvijek podcjenjivati," govorio je, "a njihovće ih ponos nagnati da vas požele brzo poraziti, kako se ne bi pričalo da ih je žena opasno zamorila." Naučila je istinu toga kad se jednom otisnula u svijet.Čak ju je i Jaime Lannister napao na taj način, u šumama pokraj Djevičina Jezerca. Ako su bogovi bili dobri, Ludiće Miš napraviti istu pogrešku. Možda je iskusan vitez, pomislila je, ali nije Jaime Lannister. Isukala je mač iz toka.
Ali to nije bio Ser Shadrichev kestenjasti trkać koji se zaustavio na mjestu gdje se cesta račvala, već izmoreno staro pjegavo kljuse s mršavim dječakom na leđima. Kad je Brienne spazila konja, zbunjeno se

povukla. To je samo neki dječak, pomislila je, sve dok nije nazrela lice ispod kukuljice. Dječak u Sumrakdolu, onaj koji se sudario sa mnom. To je on.
Dječak nije udostojio zamak ni jednim pogledom, vé je zirnuo niz jednu cestu, a potom niz drugu. Nakon časka oklijevanja, okrenuo je kljuse prema brdima i otklipsao dalje. Brienne ga je motrila kako nestaje kroz kišu, i odjednom joj je sinulo da je tog istog dječaka vidjela u Rosbvju. On me uhodi, shvatila je, ali to je igra koju dvoje mogu igrati. Odvezala je kobilu, uspela se natrag na sedlo i pošla za njim.
Dječak je zurio u tlo dok je jahao, promatrajući kako se kolotečine na cesti pune vodom. Kiša je prigušila zvuk njezina prilaska, a nedvojbeno je i njegova kukuljica u tome odigrala svoju ulogu. Nije se nijednom osvrnuo, sve dok Brienne nije dokaskala do njega i pljesnula kljuse po sapima plosnatom stranom svog dugog mača.
Konj se propeo, a mršavi dječak poletio u zrak dok mu je plašt zale-pršao poput para krila. Sletio je u blato i podigao se sa zemljom i uvelom smeđom travom među zubima te zatekao Brienne kako stoji nad njim. Bio je to onaj isti dječak, van svake sumnje. Prepoznala je ječmenac. "Tko si ti?" zapitala je.
Dječakova su se usta bezvučno pomicala. Oči mu bijahu krupne poput jaja. "P", bilo je sve što je uspio protisnuti. "P." Njegova kratka verižnjača oglasila se zveketom kad je zadrhtao. "P. P."
"Prosim?" rekla je Brienne. "Želiš reći prosim?" Metnula je vršak svog mača na jabučicu njegova vrata. "Molim te, reci mi tko si, i zašto me slijediš?"
"Ne p-p-prosim." Ugurao je prst u usta i izbacio grumen blata, pljujući. "P-p-Pod. Moje ime. P-p-Podrick. P-Payne."
Brienne spusti mač. Osjetila je izljev samilosti prema dječaku. Sjetila se dana u Zvjezdanpadu, i mladog viteza s ružom u ruci. Donio je ružu da mi je pokloni. Ili joj je barem tako rekla septa. Jedino što je morala učiniti, bilo je zaželjeti mu dobrodošlicu u očev zamak. Imao je osamnaest godina i dugu crvenu kosu koja mu se prosipala po ramenima. Ona je imala dvanaest, i bila čvrsto utegnuta u krutu novu haljinu, s prslukom blistavim od granata. Njih dvoje bili su jednake visine, ali ona mu nije mogla pogledati uči, niti izustiti jednostavne riječi kojima ju je njezina septa naučila. Ser Ronnet. Želim vam dobrodošlicu u dvore svog kneza oca. Dobro je napokon vidjeti vaše lice.
"Zašto me slijediš?" zatražila je od dječaka. "Jesu li ti rekli da me uhodiš? Pripadaš li Varvsu, ili kraljici?"
"Ne. Nijednom od njih. Nikome."
Brienne je odredila njegovu dob na deset godina, ali bila je loša u procjenjivanju starosti djece. Uvijek ih je smatrala mlađima nego što su bili, možda zato što je uvijek bila krupna za svoje godine. Čudovišno krupna, znala je reći septa Roelle, / muškobanjasta. "Ova je cesta preopasna za samog dječaka."
"Nije za štitonošu. Ja sam njegov štitonoša. Namjesnikov štitonoša." "Kneza Tywina?" Brienne spremi mača u korice.
"Ne. Ne tog namjesnika. Onog prije. Njegova sina. Borio sam se uz njega u bitki. Vikao sam 'Polutan! Polutan!'"
Vražićkov štitonoša. Brienne nije ni znala da ga je imao. Tvrion Lan-nister nije bio vitez. Od njega se možda očekivalo da ima malog slugu ili dva koji će ga dvoriti, pretpostavljala je, paža i peharnika, nekog tko će mu pomoći pri odijevanju. Ali štitonošu? "Zašto me uporno pratiš?" upitala je. "Što hoćeš?"
"Da je pronađem." Dječak se osovi na noge. "Njegovu gospu. I vi je tražite. Brella mi je rekla. Ona je njegova žena. Ne Brella, kneginjica Šansa. Pa sam mislio, ako je pronađete..." Lice mu se iskrivi u iznenadnoj patnji. "Ja sam njegov štitonoša" ponovio je, dok mu se kiša slijevala niz lice, "ali on me ostavio."
šansa
Jednom, kad je bila tek malena djevojčica, putujući pjevač ostao je kod njih u Oštrozimlju pola godine. Bio je star čovjek, bijele kose i vjetrom išibanih obraza, ali pjevao je o vitezovima, pustolovinama i lijepim gospama, a Šansa je ronila gorke suze kad ih je napustio, i preklinjala svog oca da ga ne pusti. "Taj nam je čovjek odsvirao svaku pjesmu koju zna po tri puta", nježno joj je rekao knez Eddard. "Ne mogu ga ovdje zadržati protiv volje. Ali, ne moraš plakati. Obećavam ti, doći će i drugi pjevači."
Ali nisu, gotovo cijelu godinu i više. Šansa se molila Sedmorici u njihovoj septi i drevnim bogovima drveta srca, moleći ih da vrate starca, ili još bolje, pošalju novog pjevača, mladog i naučitog. Ali bogovi nikad nisu odgovorili, a dvorane Oštrozimlja ostale su nijeme.
Ali to je bilo onda kad je bila mala djevojčica, i budalasta. Sada je bila djevica, trinaestogodišnjakinja i netom procvala. Sve su njezine noći bile pune pjesme, a tijekom dana molila se za tišinu.
Da je Orlovo gnijezdo bilo sazdano poput drugih zamaka, samo bi štakori i tamničari čuli mrtvačevo pjevanje. Zidovi tamnice bili su dovoljno debeli da progutaju i pjesmu i krike. Ali nebeske ćelije imale su zid

od praznog zraka, pa je svaki akord koji je mrtvac odsvirao slobodno poletio kako bi odjeknuo o kamena pleća Orijaševa koplja. A pjesme koje je birao... Pjevao je o Plesu zmajeva, o lijepoj Jonquil i njezinoj ludi, o Jenny iz Starog kamenja i princu Vilinog konjica. Pjevao je o izdajama, i najopakijim umorstvima, o obješenim ljudima i krvavoj osveti. Pjevao je o jadu i tuzi.
Bez obzira gdje se nalazila u zamku, Šansa nije mogla utéi glazbi. Plovila je uza zavojite stube u kuli, zatjecala je nagu u kupelji, večerala s njom u sumrak i prikradala se u njezinu ložnicu,čak i kad bi čvrsto zabrtvila prozorske kapke. Pristizala je na hladnom rijetkom zraku, i poput zraka, tjerala ju je da zebe. Iako na Orlovu gnijezdu nije sniježilo od dana kad je kneginja Lysa pala, sve su nói bile opako hladne.
Pjevačev je glas bio snažan i milozvučan. Šansa je smatrala daje zvučao bolje nego ikad prije, da mu je glas bio nekako bogatiji, pun boli, straha ičežnje. Nije shvaćala zašto bi bogovi dali takav glas tako zlomčovjeku. Silom bi me uzeo na Prstima da Petyr nije poslao Ser Lothora da stražari nada mnom, morala se podsjetiti. A svirao je da priguši moje krike kad me tetka Lysa pokušala ubiti.
To nije nimalo olakšalo slušanje onih pjesama. "Molim vas," prekli-njala je kneza Petvra, "zar ga ne možete natjerati da prestane?"
"Dao sam čovjeku svoju riječ, mila." Petyr Baelish, knez Harrenhala, vrhovni gospodar Trozupca i guverner Orlovog gnijezda i Arrvnske doline, podigao je pogled s pisma koje je pisao. Napisao je stotinu pisama od pada kneginje Lyse. Šansa je vidjela kako gavrani dolaze i odlaze iz vraninog gnijezda. "Radije bih trpio njegovo pjevanje nego slušao njegovo ridanje."
Bolje je kad pjeva, da, ali... "Mora li svirati cijele nói, moj kneže? Kneževič Robert ne može spavati. Plače..."
"... za svojom majkom. Tomu se ne može pomóći, djevojčura je mrtva." Petyr slegne ramenima. "Ovo néće još dugo trajati. Knez Nestorće se uspeti sutradan."
Šansa je upoznala kneza Nestora Roycea jednom prije, nakon Petvrova vjenčanja s njezinom tetkom. Royce je bio čuvar Mjesečevih dveri, velebnog zamka koji stajaše u podnožju planine čuvaše stube do Orlovog gnijezda. Svatovi su odsjeli kod njega preko nóći prije nego što su započeli uspon. Knez Nestor ju je jedva dvaput pogledao, ali mogućnost njegova dolaska užasnula ju je. Bio je i vrhovni upravitelj Doline, vjerni vazal Jona Arryna i kneginje Lyse. "On néće... Nećete dopustiti knezu Nestoru da vidi Marilliona, zar ne?"
Strah joj se sigurno vidio na licu, jer je Petyr odložio svoje pero. "Baš suprotno. Ustrajaću na tome." Pokazao joj je da zauzme mjesto pokraj njega. "Sporazumjeli smo se, Marillion i ja. Mord zna biti vrlo uvjerljiv. Pa ako nas naš pjevač razočara i zapjeva pjesmu koju nam ne bi bilo dragočuti, pa, ti i ja moramo samo reći da laže. Što misliš komeće knez Nestor vjerovati?"
"Nama?" Šansa je željela biti sigurna. "Naravno. Našeće mu laži biti korisne."
Dnevna je odaja bila topla, vatra je veselo pucketala, ali Šansa je svejedno zadrhtala. "Da, ali... ali što ako..."
"Što ako knez Nestor više cijeničast od probitka?" Petyr ovije ruke oko nje. "Što ako želi istinu, i pravdu za svoju umorenu gospodaricu?" On se nasmiješi. "Poznajem kneza Nestora, mila. Zar misliš da bih mu ikad dopustio da naudi mojoj kćeri?"
Ja nisam vaša kćer, pomislila je. Ja sam Šansa Stark, kći kneza Eddarda i kneginje Catelyn, krv Oštrozimlja. Ali to nije izustila. Da nije bilo Petyra Baelisha, Šansa bi bila ta koja bi se survala hladnim modrim nebom u kamenu smrt šest stotina stopa niže, a ne Lysa Arryn. Tako je smion. Šansa poželi da ima njegovu hrabrost. Željela se zavući natrag u krevet i sakriti se ispod svog gunja, spavati i spavati. Nije odspavala cijelu nóod smrti Lyse Arryn. "Zar ne biste mogli réi knezu Nestoru da sam... indisponirana, ili..."
"Željet će čuti tvoj izvještaj o Lysinoj smrti."
"Moj kneže, ako... ako Marillion kaže što se zbilja..."
"Ako slaže, želiš reći?"
"Slaže? Da... ako slaže, ako se bude radilo o mojoj prći protiv njegove, a knez me Nestor pogleda u oči i vidi koliko sam preplašena..."
"Tračak straha neće biti naodmet, Alayne. Svjedočila si strašnom događaju. Nestor će biti dirnut." Petyr je proučavao njezine oči, kao da ih vidi prvi put. "Imaš majčine oči. Poštene oči, i nevine. Modre poput suncem obasjanog mora. Kad budeš malko starija, mnogiće se muškarac utopiti u tim očima."
Šansa nije znala što bi na to rekla.
"Sve što moraš učiniti, jest ispričati knezu Nestoru istu priču koju si ispričala kneževiću Robertu", nastavi Petyr.

Robert je samo boležljiv dječačić, pomislila je, knez Nestor je odrastao muškarac, strog i sumnjičav. Robert nije bio snažan i trebao je zaštitu, čak i od istine. "Neke su laži znaci ljubavi", uvjeravao ju je Petyr. Podsjetila ga je na to. "Kad smo slagali kneževiću Robertu, bilo je to samo da ga poštedimo", rekla je.
"A ova laž mogla bi poštedjeti nas. Inače bismo ti i ja morali ostaviti Orlovo gnijezdo kroz ista vrata koja je Lysa upotrijebila." Petyr ponovno podigne svoje pero. "Poslužićemo mu laži i zlatno vino iz Sjenice, a onće ih popiti i zatražiti još, obećavam ti."
On i meni poslužuje laži, shvati Šansa. Međutim, bile su to utješne laži, a ona je smatrala da im je namjera bila dobra. Laž nije tako loša ako joj je namjera dobra. Da im je barem vjerovala...
Ono što je njezina tetka rekla prije nego što je pala još je teško mučilo Šansu. "Buncanje", nazvao je to Petyr. "Moja je žena bila luda, vidjela si to svojim očima." I bilo je tako. Ja sam samo načinila snježni zamak, a ona me htjela gurnuti kroz Mjesečeva vrata. Petyr me spasio. Ljubio je moju majku, i...
I nju? Kako je u to mogla sumnjati? Spasio ju je.
Spasio je Alayne, svoju kći, šapnuo je glas duboko u njoj. Ali ona je bila i Šansa... a ponekad joj se činilo da je i guverner Doline bio dvije osobe u jednoj. Bio je Petyr, njezin zaštitnik, topao, zabavan i blag... ali bio je i Maloprsti, knez kojeg je upoznala u Kraljevu Grudobranu, koji se podmuklo smješkao i gladio bradicu dok je šaptao u uho kraljice Cersei. A Maloprsti nije bio njezin prijatelj. Kad ju je Joff dao istući, Vražićak ju je obranio, ne Maloprsti. Kad ju je svjetina htjela silovati, Pas ju je odnio na sigurno, ne Maloprsti. Kad su je Lannisteri vjenčali s Tyrionom protiv njezine volje, Ser Garlan Sivi pružio joj je utjehu, ne Maloprsti. Maloprsti za nju nije pomakao ni malim prstom.
Osim što me izbavio odatle. To je učinio za mene. Mislila sam daje to bio Ser Dontos, moj siroti stari pijani Florian, ali bio je to Petyr cijelo vrijeme. Maloprsti je bio samo maska koju je morao nositi. Samo što bi ponekad Šansi bilo teško razaznati gdje ječovjek prestajao, a maska počinjala. Maloprsti i knez Petyr međusobno su vrlo nalikovali. Pobjegla bi od obojice, možda, ali nije imala kamo. Oštrozimlje je bilo spaljeno i pusto, Bran i Rickon mrtvi i hladni. Robb je bio izdan i umoren u Blizancima, zajedno s njihovom kneginjom majkom. Tyrion je bio pogubljen zbog Joffrevjeva ubojstva, a ako se ona ikad vrati u Kraljev Grudobran, kraljica će i njoj odrubiti glavu. Tetka za koju se nadala daće je čuvati pokušala ju je umjesto toga ubiti. Njezin ujak Edmure bio je zatočenik Frevevih, dok se njezin prastric Crna Riba nalazio pod opsadom Rijekotoka. Nemam drugog mjesta do ovoga, nesretno je pomislila Šansa, i nijednog pravog prijatelja do Petyra.
Te noći mrtvac je pjevao "Dan kad su objesili Crnog Robina", "Majine suze" i "Kiše Castamerea". Tada je neko vrijeme prestao, ali upravo kad je Šansa počela tonuti u san, opet je zasvirao. Otpjevao je "Šest tuga", "Palo lišće" i "Alysanne". Tako tužne pjesme, pomislila je. Kad je sklopila oči, mogla ga je vidjeti u njegovoj nebeskoj ćeliji, skutrena u kutu daleko od hladnog crnog neba, sklupčanog ispod krzna s drvenom harfom privijenom na grudi. Ne smijem ga sažalijevati, rekla je u sebi. Bio je tašt i okrutan, a uskoro će biti mrtav. Nije ga mogla spasiti. A zašto bi i htjela? Marillion juje pokušao napastovati, a Petyr joj je spasio život ne jednom, nego dvaput. Neke se laži moraju izgovoriti. Laži su bile jedino što ju je održalo na životu u Kraljevu Grudobranu. Da nije lagala Joffreyju, Kraljevska garda bila bi je pretukla do krvi.
Nakon "Alysanne" pjevač je opet zastao, dovoljno dugo da Šansa ugrabi sat počinka. Ali dok joj je prvo svjetlo zore pokušavalo obiti prozorske kapke, začula je kako tihi akordi pjesme "U maglovito jutro" dopiru odozdo i smjesta se probudila. To je bila više ženska pjesma, tužaljka koju je pjevala majka u zoru nakon neke strašne bitke, dok je tragala među mrtvima za tijelom sina jedinca. Majka pjeva o tuzi za svojim mrtvim sinom, pomisli Šansa, ali Marillion tuguje za svojim prstima, za svojim očima. Riječi su se vinule poput strijela i probole je u tami.
O, sina moga vidjeste li? Kose smeđ mu trag Obećao se doma vratit U naš Wendishgrad.
Šansa prekrije uši jastukom od gušćeg perja da priguši njezin ostatak, ali nije vrijedilo. Svanuo je dan i ona se probudila, a knez Nestor Royce penjao se u planinu.
Vrhovni upravitelj i njegova pratnja stigli su u Orlovo gnijezdo u kasno poslijepodne, dok je zlato i crvenilo doline blistalo za njima, a vjetar jačao. Doveo je svog sina Ser Albara, zajedno s tucetom vitezova i dvadesetak oklopnika. Toliko stranaca. Šansa im je tjeskobno promotrila lica, pitajući se jesu li bili prijatelji ili neprijatelji.
Petyr je zaželio dobrodošlicu svojim gostima u crnom baršunastom prsluku sivih rukava koji se slagao s njegovim vunenim hlačama i davao izvjesnu tamu njegovim sivo-zelenim očima. Meštar Colemon stajao je uz njega, dok mu je lanac od mnogih kovina labavo visio oko dugog, mršavog vrata. Iako je meštar bio mnogo viši od njih dvojice, upravo je guverner bio taj koji je privlačio poglede. Pospremio je svoje osmijehe

za taj dan, činilo se. Ozbiljno je slušao dok je Royce predstavljao vitezove koji su ga pratili, a onda rekao: "Moja su gospoda ovdje dobrodošla. Poznajete našeg meštra Colemona, naravno. Kneže Nestore, sjećate se Alavne, moje nezakonite kćeri?"
"Dakako." Knez Nestor Royce bio je čovjek bikovskog vrata, bačvastih grudi i ćelave glave, prosjede brade i stroga izgleda. Naklonio je glavu cijelih pola palca na pozdrav. Šansa se poklonila, odvećprestrašena da prozbori iz straha da bi mogla nešto krivo reći. Petyr ju je povukao na noge. "Mila, budi dobra djevojka i dovedi kneževića Roberta u Visoku dvoranu da primi svoje goste."
"Da, oče." Glas joj je zvučao tanko i napregnuto. Glas lašca, pomislila je dok je hitala stubištem i preko galerije do Mjesečeve kule. Glas krivca.
Gretchel i Maddy pomagale su Robertu Arrynu da se uvuče u hlače kad je Šansa stupila u njegovu ložnicu. Knez Orlova gnijezda opet je plakao. Oči su mu bile crvene i podbuhle, trepavice krmeljave, a nos natečen i balav. Stazica sline ljeskala se pod jednom nosnicom, a donja mu je usnica krvarila gdje ju je ugrizao. Knez Nestor ga ne smije vidjeti u ovakvu stanju, pomisli Šansa očajavajući. "Gretchel, donesi mi lavor." Uzela je dječaka za ruku i povela ga do kreveta. "Je li moj Slatki Crvendać sinoć dobro spavao?"
"Ne." On šmrcne. "Nisam ni oka sklopio, Alayne. On je opet pjevao, a moja su vrata bila zaključana. Zvao sam ih da me puste van, ali nitko nije došao. Netko me zaključao u sobu."
"To je bilo zločesto od njih." Umočivši meku krpu u toplu vodu, počela mu je čistiti lice... nježno, o tako nježno. Ako ste trljali Roberta odvećžustro, mogao je početi drhtati. Dječak je bio krhak, i strahovito sitan za svoju dob. Imao je osam godina, ali Šansa je poznavala krupnije petogodišnjake.
Robertova usnica zadrhti. "Htio sam spavati s tobom." Znam da jesi. Slatki Crvendaćje navikao uvući se u postelju pokraj svoje majke, sve dok se nije udala za kneza Petyra. Od smrti kneginje Lyse prisiljen je lutati Orlovim gnijezdom u potrazi za drugim krevetima. Onaj koji mu se najviše svidao bio je Sansin... zbog čega je zamolila Ser Lothora Brunea da mu sinoć zaključa vrata. Ne bi joj smetalo da je samo spavao, ali neprestano joj je pokušavao sisati grudi, a kad bi ga spopao napadaj drhtavicečesto bi se pomokrio u krevet.
"Knez Nestor Royce popeo se iz Dveri da te vidi." Šansa ga obriše ispod nosa.
"Ja ne želim vidjeti njega", reče on. "Želim priču. Priču o Krilatom vitezu."
"Poslije", reče Šansa. "Najprije moraš primiti kneza Nestora."
"Knez Nestor ima madež", izjavi on, meškoljećii se. Robert se bojao ljudi s madežima. "Mamica je rekla da je grozan."
"Moj siroti Slatki Crvendaću." Šansa mu zagladi kosu. "Nedostaje ti, znam. Nedostaje i knezu Petvru. Ljubio ju je jednako kao ti." To je bila laž, premda dobronamjerna. Jedina žena koju je Petyr ikad ljubio bila je Sansina ubijena majka. Priznao je to kneginji Lysi prije nego što ju je gurnuo kroz Mjesečeva vrata. Bila je luda i opasna. Umorila je vlastitog kneza muža, a ubila bi i mene da Petyr nije naišao da me spasi.
Robert međutim to nije morao znati. Bio je samo bolježljivi dječačić koji je ljubio svoju majku. "Evo," reče Šansa, "sad izgledaš kao pravi mali knez. Maddy, donesi mu plašt." Bio je od janjeće vune, mek i topao, lijepe nebeskomodre boje koja je isticala kremastu boju njegove tunike. Pričvrstila mu gaje oko ramena srebrnom kopčom u obliku polumjeseca i uzela ga za ruku. Robert je ovaj put krotko pošao.
Visoka dvorana bila je zatvorena od pada kneginje Lyse, a Šansa se naježila kad je opet stupila u nju. Dvorana je bila duga, veličanstvena i lijepa, predmnijevala je, ali nije joj se ondje svidalo. Bilo je to u najboljem slučaju blijedo, hladno mjesto. Vitki stupovi nalikovali su na kosti prstiju, a modre žilice u bijelom mramoru podsjećale su na vene na staračkim nogama. Iako je pedeset srebrnih svjećnjaka uokvirivalo zidove, manje od tuceta baklji bilo je upaljeno, pa su sjene plesale po podovima i skupljale se u svakom kutku. Njihovi koraci odjekivali su po mramoru, a Šansa je moglačuti kako vjetar klepećeMjesečevim vratima. Ne smijem ih pogledati, rekla je u sebi, inače ću se početi tresti jednako kao Robert.
Uz Maddynu pomoć posjela je Roberta na prijestolje od drva usuda s hrpom jastuka pod njim i poslala glase da je njegovo gospodstvo spremno primiti svoje goste. Dva stražara u nebeskomodrim plastevima otvorila su vrata u donjem kraju dvorane, a Petyr ih je uveo unutra po dugom modrom sagu koji se pružao između nizova bijelih poput kostiju stupova.
Dječak je pozdravio kneza Nestora piskutavim izrazima dobrodošlice i nije ni spomenuo njegov madež. Kad je vrhovni upravitelj upitao za njegovu kneginju majku, Robertove su se ruke počele neznatno tresti.
"Marillion je naudio mojoj majci. Bacio ju je kroz Mjesečeva vrata."
"Je li vaše gospodstvo vidjelo kad se to dogodilo?" upita Ser Marwyn Belmore, štrkljast, dlakos vitez koji je bio Lysin zapovjednik straže dok Petyr nije postavio Ser Lothora Brunea na njegovo mjesto.

"Alavne je vidjela", reče dječak. "I moj knez očuh." Knez Nestor pogleda prema njoj. Ser Albar, Ser Marwyn, meštar Colemon, svi su je gledali. Bila je moja tetka, ali htjela me ubiti, pomisli Šansa. Odvukla me do Mjesečevih vrata i pokušala gurnuti van. Nisam htjela poljubac, gradila sam zamak u snijegu. Obgrlila se da prestane drhtati.
"Oprostite joj, moja gospodo", tihoće Petyr Baelish. "Još ima košmare od tog dana. Nije nčudo što o tom ne može govoriti." Primakao se iza nje i nježno metnuo ruke na njezina ramena. "Znam kako ti je to teško, Alavne, ali naši prijatelji morajučuti istinu."
"Da." Grlo joj je bilo tako suho i stisnuto da ju je gotovo boljelo kad je govorila. "Vidjela sam... Bila sam s kneginjom Lysom kad..." Suza joj se otkotrlja niz obraz. To je dobro, suza je dobra. "... kad ju je Marillion... gurnuo." I opet je ispričala priču, jedva slušajući riječi dok su navirale iz nje.
Prije nego što je došla dopola, Robert je počeo plakati, a jastuci su se opasno pomicali pod njim. "Ubio je moju majku. Hoću da poleti!" Drhtanje njegovih šaka se pogoršalo, a sada su mu se i cijele ruke tresle. Dječakova se glava trgnula, a zubi mu stali škljocati. "Poleti!" vrisnuo je. "Poleti, poleti." Ruke i noge divlje su mu zalamatale. Lothor Brune dugim koracima prođe podiju na vrijeme da uhvati dječaka dok je ovaj klizio s prijestolja. Meštar Colemon bio je korak iza, iako nije mogao ništa učiniti.
Bespomoćna poput ostalih, Šansa je mogla samo stajati i promatrati dok napadaj drhtavice ne prođe. Jedna Robertova noga ritnula se Ser Lothoru u lice. Brune opsuje, ali ga je i dalje držao dok se dječak trzao i bacakao i pomokrio. Njihovi gosti nisu izustili ni riječi; barem je knez Nestor već vidio ove napadaje. Prošlo je mnogo vremena prije nego što su Robertovi grčevi počeli jenjavati, a činilo se još duže. Na kraju je mali knežević bio tako slab da je jedva mogao stajati. "Radije odvedite njegovo gospodstvo u postelju i pustite mu krv", reče knez Petyr. Brune podigne dječaka u naručje i iznese ga iz dvorane. Meštar Colemon ih je slijedio, smrknuta lica.
Kad su koraci zamrli, u Visokoj dvorani Orlova gnijezda nije bilo drugog zvuka. Šansa je mogla čuti kako noćni vjetar jauče vani i grebe po Mjesečevim vratima. Bilo joj je vrlo hladno i bila je vrlo umorna. Moram li opet ispričati priču? upitala se.
Ali vjerojatno ju je dobro ispričala. Knez Nestor pročisti grlo. "Nije mi se svidao taj pjevač od samog početka", zagunđao je. "Nagovarao sam kneginju Lysu da ga otjera. Mnogo sam je puta nagovarao."
"Uvijek ste davali dobre savjete, moj kneže", reče Petyr.
"Ona se nije osvrtala na to", pritužise Royce. "Saslušala me preko volje i nije se osvrtala."
"Moja gospa bila je odveć lakovjerna za ovaj svijet." Petyr je govorio tako nježno da je Šansa mogla povjerovati kako je ljubio svoju ženu. "Lysa nije vidjela zlo u ljudima, samo dobro. Marillion je pjevao umiljate pjesme, a ona je to poistovjetila s njegovom naravi."
"Zvao nas je svinjama", reče Ser Albar Royce. Izravan, plećat vitez koji je brijao bradu ali uzgajao guste crne zaliske koji su uokvirivali njegovo neugledno lice poput živice, Ser Albar je bio mlađa inačica svog oca. "Spjevao je pjesmu o dvjema svinjama koje njuškaju oko planine, jedući sokolove otpatke. To bismo trebali biti mi, ali kad sam to rekao, on mi se nasmijao. 'Ta, ser, to je pjesma o nekim svinjama', rekao je."
"I meni se izrugivao", reče Ser Marwyn Belmore. "Ser Ding-Dong, nazvao me. Kad sam se zakleo daću mu odsjeći jezik, pobjegao je kneginji Lysi i sakrio joj se iza sukanja."
"Kao što je često činio", reče knez Nestor. "Čovjek je bio kukavac, ali naklonost koju mu je kneginja Lysa ukazivala učinila ga je drskim. Odijevala ga je poput plemića, dala mu zlatno prstenje i pojas od mjesečeva kamena."
"Čak i najdražeg sokola kneza Jona." Vitezov prsluk pokazivao je šest bijelih voštanica Waxleyjevih. "Njegovo je gospodstvo obožavalo tu pticu. Kralj Robert mu ju je darovao."
Petyr Baelish uzdahne. "To je bilo nedolično", složio se, "i ja sam na to stavio točku. Lysa je pristala da ga udalji. Zato se s njime ovdje i sastala, onog dana. Trebao sam biti s njom, ali nisam ni sanjao... da nisam ustrajao na tome... ja sam taj koji ju je ubio."
Ne, pomisli Šansa, ne smijete to reći, ne smijete im priznati, ne smijete. Ali Albar Royce je odmahivao glavom. "Ne, moj kneže, ne smijete kriviti sebe", kazao je.
"Ovo je pjevačevo djelo", složi se njegov otac. "Dovedite ga gore, kneže Petyre. Ispišimo kraj ovom žalosnom događaju."
Petyr Baelish se sabere pa reče: "Kako želite, moj kneže." Okrenuo se svojim stražarima i izrekao zapovijed, te su pjevača doveli iz tamnice. Tamničar Mord stigao je s njim, čudovišan čovjek, sitnih crnih očiju i nesimetričnog, ožiljcima unakaženog lica. Jedno uho i dio obraza bili su mu odsječeni u nekoj bitki, ali preostala su dva mjerova bljedunjavog mesa. Odjeća mu je loše pristajala, a imao je gadan, ustajao vonj.

Marillion je u usporedbi s njim izgledao gotovo elegantno. Netko ga je okupao i odjenuo u par nebeskomodrih hlača i široku bijelu tuniku napuhanih rukava, opasanu srebrnim pojasom koji je bio dar kneginje Lyse. Bijele svilene rukavice pokrivale su mu ruke, dok je bijeli svileni zavoj poštedivao plemenitu gospodu pogleda na njegove oči.
Mord stajaše iza njega s bičem. Kad ga je tamničar bocnuo u rebra, pjevač se spustio na jedno koljeno.
"Dobra gospodo, molim da mi oprostite."
Knez Nestor se namrgodi. "Priznaješ svoj zločin?"
"Da imam oči, plakao bih." Pjevačev glas, tako snažan i siguran noću, sada je bio napukao i šaputav. "Toliko sam je ljubio, nisam mogao podnijeti gledati je u naručju drugoga, znati kako dijeli njegov krevet. Nisam želio nauditi mojoj miloj gospi, kunem se. Zakračunao sam vrata kako nas nitko ne bi mogao ometati dok joj izjavljujem svoju strasnu ljubav, ali kneginja Lysa bila je tako hladna... kad je izjavila da nosi dijete kneza Petvra, ja... obuzela me neka mahnitost..."
Šansa je zurila u njegove ruke dok je govorio. Debela Maddy je tvrdila da mu je Mord odsjekao tri prsta, oba mala i desni prstenjak. Njegovi su se mali prsti doimali ukočenijima od ostalih, ali s onim rukavicama bilo je teško biti siguran. Možda je to bila samo prča. Otkud bi Maddy to znala?
"Knez Petyr je bio dovoljno ljubazan i dopustio mi da zadržim svoju harfu", reče slijepi pjevač. "Svoju harfu i... svoj jezik... kako bih mogao pjevati svoje pjesme. Kneginja Lysa je žarko voljela moj pjev..."
"Odvedite ovo stvorenje odavde, inače ću ga osobno ubiti", zareži knez Nestor. "Zlo mi je od samog pogleda na nj."
"Morde, odvedi ga natrag u njegovu nebeskućeliju", reče Petyr.
"Da, moj gosparu." Mord grubo sčepa Marilliona za ovratnik. "Nema više usta." Kad je progovorio, Šansa opazi na svoje zaprepaštenje da su tamnicarevi zubi bili načinjeni od zlata. Gledali su su dok je napola odvlačio, napola gurao pjevača prema vratima.
"Taj čovjek mora umrijeti", izjavi Ser Marwyn Belmore kad su otišli. "Trebao je slijediti kneginju Lysu kroz Mjesečeva vrata."
"Bez svog jezika", doda Ser Albar Royce. "Bez tog lažljivog, podrugljivog jezika."
"Bio sam preblag s njim, znam", izusti Petyr Baelish tonom kao da se opravdava. "Istinu rečeno, žalim ga. Ubio je zbog ljubavi."
"Zbog ljubavi ili mržnje," reče Belmore, "mora umrijeti."
"Brzo će", otresito će knez Nestor. "Nitko se dugo ne zadrži u nebeskimćelijama. Modrina će ga pozvati."
"Možda," reče Petyr Baelish, "ali hoće li Marillion odgovoriti, to samo on može reći." Mahnuo je rukom, a njegovi stražari otvore vrata na suprotnom kraju dvorane. "Gospodo, znam da ste sigurno umorni nakon uspona. Sobe su priređene za sve vas da u njima provedete noć, a jelo i vino čekaju vas u Donjoj dvorani. Oswelle, pokaži im put, i pobrini se da dobiju sve što trebaju." Okrenuo se prema Nestoru Royceu. "Moj kneže, hoćete li mi se pridružiti u mojoj dnevnoj odaji na kaležu vina? Alayne, mila, dođi nalijevati za nas."
Slaba vatra gorjela je u dnevnoj odaji gdje ih ječekao vrč vina. Sjeničko zlatno. Šansa napuni kalež knezu Nestoru dok je Petyr razgrtao cjepanice željeznim žaračem.
Knez Nestor sjedne pokraj vatre. "Ovo neće biti kraj tome", kazao je Petyru, kao da Šansa nije bila tu. "Moj rođak kani osobno ispitati pjevača."
"Brončani Yohn mi ne vjeruje." Petyr odgurne cjepanicu ustranu.
"Kani doći s cijelom silom. Symond Templetonće mu se pridružiti, u to ne sumnjajte. I kneginja Waynwood, bojim se."
"I knez Belmore, mladi knez Hunter, Horton Redfort. Dovestće Snažnog Sama Stonea, Tolletove, Shettove, Coldwaterove, pokojeg Corbraya."
"Dobro ste obaviješteni. Koje Corbraye? Ne valjda kneza Lyonela?"
"Ne, njegova brata. Ser Lyn me ne voli, iz nekog razloga."
"Lyn Corbray je opasančovjek", uporno će knez Nestor. "Što namjeravate poduzeti?"
"Što mogu poduzeti osim da im pružim dobrodošlicu ako dođu?" Petyr još jednom potakne plamen pa odloži žarač.
"Moj rođak vas kani smijeniti s položaja guvernera."
"Ako je tako, ne mogu ga spriječiti. Uzdržavam garnizon od dvadeset ljudi. Knez Royce i njegovi prijatelji mogu podići dvadeset tisuća." Petyr pođe k hrastovoj škrinji koja je stajala ispod prozora. "Brončani Yohn će učiniti što ga volja", reče kleknuvši. Otvorio je škrinju, izvukao svitak pergamenta i odnio ga knezu Nestoru. "Moj kneže. Ovo je znak ljubavi koju je moja gospa gajila prema vama."

Šansa je promatrala Rovcea dok je razmotavao pergament. "Ovo... ovo je neočekivano, moj kneže." Zapanjila se kad je spazila suze u njegovim očima.
"Neočekivano, ali ne i nezasluženo. Moja vas je gospa cijenila iznad svih ostalih vazala. Bili ste njezina stijena, tako mi je rekla."
"Njezina stijena." Knez Nestor porumeni. "To je govorila?" "Cesto. A ovo" - Petyr pokaže na pergament - "je dokaz toga." "To... to je dobro znati. Jon Arryn je cijenio moju službu, znam, ali kneginja Lysa... ona me odbila kad sam je došao prositi, pa sam se bojao..." Knez Nestor naberečelo. "Nosi pečat Arrvnovih, vidim, ali potpis..."
"Lysa je bila umorena prije nego što joj se dokument mogao predočiti na potpis, pa sam ga potpisao ja kao guverner. Znao sam da bi to bila njezina želja."
"Shvaćam." Knez Nestor smota pergament. "Vi... znate stoje dužnost, moj kneže. Da, i niste bez hrabrosti. Neki će ovu darovnicu smatrati nedoličnom, i kriviti vas što ste je dali. Mjestočuvara nikad nije bilo nasljedno. Arrvnovi su podigli Dveri u danima kad su još nosili Sokolovu krunu i vladali Dolinom kao kraljevi. Orlovo gnijezdo bilo je njihova ljetna rezidencija, ali kad bi snjegovi počeli padati, dvor bi sišao dolje. Neki znaju govoriti da su Dveri bile jednako kraljevske poput Gnijezda."
"U Dolini nije bilo kraljeva tri stotine godina", istakne Petyr Bae-lish.
"Zmajevi su došli", složi se knez Nestor. "Ali čak i nakon toga, Dveri su ostale arrvnski zamak. Sam Jon Arryn bio je čuvar Dveri dok je njegov otac živio. Nakon svog uspona podigao je svog brata Ronnela na tu čast, a kasnije svog rođaka Denvsa."
"Knez Robert nema braće, nego tek daleke rođake." "Istina." Knez Nestorčvrsto stisne pergament. "Neću reći da se nisam ovome nadao. Dok je knez Jon upravljao kraljevstvom kao namjesnik, mene je zapalo da vladam Dolinom umjesto njega. Učinio sam sve što je od mene tražio i nisam zahtijevao ništa zauzvrat. Ali tako mi bogova, ovo sam zaslužio!"
"I jeste," reče Petyr, "a knežević Robert mirnije spava znajući da ste uvijek tu, nepokolebljiv prijatelj u podnožju njegove planine." Podigao je kalež. "Stoga... zdravicu, moj kneže. Kući Royce, čuvarima Mjesečevih dveri... sada i zauvijek."
"Sada i zauvijek, da!" Srebrni kaleži se sudare.
Kasnije, mnogo kasnije, nakon što je vč Sjeničkog zlatnog bio suh, knez Nestor se oprostio kako bi se pridružio svojoj družini vitezova. Šansa je dotad već spavala na nogama, želeći se samo uvući u krevet, ali Petyr ju je uhvatio za zglavak. "Vidiš kakva sečuda mogu izvesti s lažima i Sjeničkim zlatnim?"
Zašto joj je dolazilo da zaplače? Bilo je dobro što je Nestor Royce bio uz njih. "Sve su to bile laži?"
"Ne sve. Lysa ječesto nazivala kneza Nestora stijenom, iako mislim da mu time nije namjeravala laskati. Njegova je sina zvala klipanom. Znala je da je knez Nestor sanjao da posjeduje Dveri po vlastitom pravu, da bude knez u stvarnosti, ne samo po imenu, ali Lysa je sanjala o drugim sinovima i namjeravala zamak dati u nasljedstvo Robertovu mlađem bratu." Ustao je. "Shvaćaš li što se ovdje dogodilo, Alayne?"
Šansa je na trenutak oklijevala. "Dali ste knezu Nestoru Mjesečeve dveri kako biste osigurali njegovu podršku."
"Jesam," prizna Petyr, "ali Royce je naša stijena, štoće reći daje odveć ponosan i tvrd. Da sam ga upitao za njegovu cijenu, naduo bi se poput srdite žabe zbog uvrede svoječasti. Ali ovako... čovjek nije potpuno glup, ali laži koje sam mu servirao bile su slađe od istine. On želi vjerovati da ga je Lysa cijenila više od ostalih svojih vazala. Jedan od njih je Bronćani Yohn, na kraju krajeva, a Nestor je vrlo svjestan toga da rodom potječe iz nižeg ogranka kuće Royce. On želi nešto više za svoga sina.Časni ljudi čine stvari za svoju djecu koje ne bi ni pomislili učiniti za sebe."
Ona kimne. "Potpis... mogli ste naložiti kneževću Robertu da na to stavi svoj potpis i pečat, ali umjesto toga..."
"... Potpisao sam se sam, kao guverner. Zašto?" "Zato... ako vas svrgnu, ili... ili ubiju..."
"... pravo kneza Nestora na Dveri odjednomće postati upitno. Obećavam ti, to mu nije promaklo. Pametno od tebe što si to uočila. Iako nisam očekivao ništa manje od svoje kćeri."
"Hvala." Osjećala se smiješno ponosnom što je to dokučila, ali i zbunjenom. "Ali, nisam. Vaša kći. Ne zapravo. Hoću reći, pretvaram se da sam Alayne, ali vi znate..."
Maloprsti joj metne prst na usne. "Znam što znam, a isto vrijedi i za tebe. Neke je stvari bolje ostaviti neizrečene, mila."
"Čak i kad smo sami?"

"Pogotovo kad smo sami. Inače će svanuti dan kad će sluga ušetati u odaju nenajavljen, ili će stražar pred vratima slučajno čuti nešto što nije smio. Zar želiš još krvi na svojim lijepim malim rukama, draga moja?"
Marillionovo lice kao da dolebdi pred nju, s blijedim zavojem preko oiju. Iza njega mogla je vidjeti Ser Dontosa, još uvijek prebodenog strelicama samostrela. "Ne", reče Šansa. "Molim vas."
"U napasti sam da kažem kako ovdje ne igramo igru, kćeri, ali naravno da igramo. Igru prijestolja."
Nikad nisam tražila da je igram. Igra je bila previše opasna. Jedna pogreška i mrtva sam. "Oswell... moj kneže, Oswell me dovezao iz Kraljeva Grudobrana one noći kad sam pobjegla. On sigurno zna tko sam."
"Ako posjeduje i upola pameti koliko ga ima ovči brabonjak, trebao bi znati. Zna i Ser Lothos. Ali Osvvell je dugo u mojoj službi, a Brune je šutljiv po naravi. Kotlocrn promatra Brunea za mene, a Brune promatra Kotlocrnog. Nikome ne vjeruj, rekao sam jednom Eddardu Starku, ali on je odbio poslušati. Ti si Alavne, i moraš biti Alavne cijelo vrijeme." Metnuo je dva prsta na njezinu lijevu dojku. "Čak i tu. U svom srcu. Možeš li to učiniti? Možeš li biti moja kći u svom srcu?"
"Ja..." Ne znam, moj kneže, zamalo je rekla, ali to nije bilo ono što je on htio čuti. Laži i Sjeničko zlatno, pomislila je. "Ja sam Alavne, oče. Tko bih drugi bila?"
Knez Maloprsti je poljubi u obraz. "S mojom pameću i Catinom ljepotom, svijet će biti tvoj, mila. A sad u krevet."
Gretchel je naložila vatru na njezinu ognjištu i rastresla perinu. Šansa se svukla i zavukla medu gunjeve. Noćas neće pjevati, molila se, ne dok su knez Nestor i ostali u zamku. Ne bi se usudio. Sklopila je oči.
Negdje tijekom noći probudila se kad se mali Robert uspentrao u njezin krevet. Zaboravila sam reći Lothoru da ga opet zaključa, shvatila je. Ništa se nije moglo učiniti, pa je ovila ruku oko njega. "Slatki Crvendaću? Možeš ostati, ali pokušaj se ne vrpoljiti. Samo sklopi oči i spavaj, maleni."
"Hoću." Stisnuo se blizu i ugnijezdio glavu između njezinih grudi. "Alavne? Jesi li ti sada moja majka?"
"Pretpostavljam da jesam", reče ona. Ako ste laž izrekli u dobroj namjeri, u tome nije bilo zla.
lignjunova kći
6vorana se orila od pijanih Harlawa, sve samih dalekih rođaka. Svaki je knez objesio svoj stijeg između klupa gdje su sjedili njegovi ljudi. Premalo ih je, pomislila je Asha Greyjoy promatrajući s galerije, premalo u svakom pogledu. Tri četvrtine klupa bilo je prazno.
I Qarl Djevica je to rekao, dok se Crni vjetar primicao s mora. Izbrojio je duge brodove usidrene između zamka njezina ujaka, a usta su mu se stisnula. "Nisu došli", primijetio je, "ili ih je došao nedovoljan broj."
Nije pogriješio, ali Asha se nije mogla složiti s njim, vani gdje ju je njezina posada mogla čuti. Nije sumnjala u njihovu odanost, aličak su i željezni oklijevali dati živote za stvar koja je očigledno izgubljena.
Zar imam ovako malo prijatelja? Među stjegovima, opazila je srebrnu ribu Botlevjevih, kameno drvo Stonetreejevih, crnog levijatana Vol-markovih, oluče Mvreovih. Ostatak sačinile harlawske kose. Boremund je postavio svoju na blijedo-modro polje, Hothova je bila okružena obrubom u obliku kruništa, a Vitez je svoju raščetvorio s kićenim paunom majčine kuće. Čak je i Sigfrvd Srebrnokosi pokazivao dvije oprečne kose na dijagonalno razdijeljenom polju. Samo je pravi knez Harlaw imao jednostavnu srebrnu kosu na poput noći crnom polju, kao što se vijorila u osvitu dana: Rodrik, zvan Čitalac, gospodar Deset kula, knez Harlawa, Harlaw Harlawa... njezin najdraži ujak.
Visoki stolac kneza Rodrika bio je prazan. Dvije kose od prekaljenog željeza ukrštale su se nad njim, tako goleme da bi čak i orijaš imao poteškoća pri baratanju njima, ali ispod su se nalazili samo prazni jastuci.
Asha nije bila iznenađena. Gozba je davno završila. Samo su kosti i masni tanjuri ostali na stolovima s nogarima. Ostali su pili, a njezin ujak Rodrik nikad nije bio naklonjen društvu svadljivih pijanaca.
Okrenula se prema Trozuboj, starici sa zastrašujućim brojem godina koja je bila ujakova upraviteljica otkad su je znali kao Dvanaestozubu. "Moj ujak sjedi za svojim knjigama?"
"Da, gdje drugo?" Žena je bila tako stara da je septon jednom izjavio kako je sigurno dojila Staricu. To je bilo onomad kad se Vjera još prihvaćala na otocima. Knez Rodrik je uzdržavao septone u Deset kula, ne za spas svoje duše već zbog svojih knjiga. "S knjigama, i Botlevjem. I on je bio s njim."
Botlevjev je stijeg visio u dvorani, jato srebrnih riba na blijedozelenom polju, iako Asha nije vidjela njegovu Brzu peraju medu ostalim dugim brodovima. "Čula sam da je moj stric Vranino Oko dao utopiti starog Savvanea Botlevja."
"Ovo je knez Tristifer Botlev."
Tris. Pitala se što se dogodilo Sawaneovu starijem sinu, Harrenu. Uskoro će otkriti, bez sumnje. Ovo će biti neugodno. Nije vidjela Trisa Botlevja od... ne, neće o tome razmišljati. "A moja gospa majka?"
"U postelji," reče Trozuba, "u Udovičinoj kuli."

Da, gdje drugdje? Udovica po kojoj je kula dobila ime bila je njezina tetka. Kneginja Gwynesse je došla kući kako bi trgovala nakon što je njezin muž umro nedaleko od Lijepog otoka tijekom prvog ustanka Balona Greyjoya. "Ostatću samo dok mi tuga ne mine", bile su njezine slavne riječi upućene njezinu bratu, "iako bi prema pravu Deset kula trebalo biti moje, jer sam sedam godina stanja od tebe." Otad je prošlo mnogo godina, ali udovica je i dalje tamo ostala, tugujući i mrmljajući s vremena na vrijeme da je zamak trebao biti njezin. A sad knez Rodrik ima drugu poluludu obudovjelu sestru pod svojim krovom, pomisli Asha. Nije ni čudo što traži utjehu u svojim knjigama.

Čak i sad, bilo je teško vjerovati da je krhka, boležljiva kneginja Alannys nadživjela svog supruga kneza Balona, koji se činio tako žilavim i snažnim. Kad je Asha odjedrila u rat, učinila je to teška srca, bojeći se da će njezina mati umrijeti prije nego što se ona vrati. Nijednom nije pomislila da bi umjesto nje mogao izdahnuti njezin otac. Utopljeni Bog se s nama okrutno šali, ali ljudi su još okrutniji. Iznenadna oluja i prepuklo uže poslali su Balona Greyjoya u smrt. Ili barem tako tvrde.

Asha je posljednji put vidjela svoju majku kad je navratila u Deset kula po svježu vodu, dok je putovala na sjever da napadne Dubokgajski humak. Alannys Harlaw nikad nije posjedovala ljepotu koju su pjevači cijenili, ali njezina je kći voljela to neustrašivo, snažno lice i veselje u njezinim očima. Prilikom tog posljednjeg posjeta, međutim, zatekla je kneginju Alannys na prozorskoj klupici, sklupčanu ispod hrpe krzna, kako zuri van iznad mora. Je li to moja majka, ili njezin duh? sjetila se da je pomislila dok ju je ljubila u obraz.

Koža njezine majke bila je tanka poput pergamenta, a njezina duga kosa bijela. Nešto ponosa zadržalo se u načinu na koji je držala glavu, ali oči su joj bile zatamnjene i mutne, a usta drhtala kad je upitala za Theona. "Jesi li dovela mog dječačića?" upitala je tada. Theon je imao deset godina kad su ga odveli u Oštrozimlje kao taoca, a što se kneginje Alannys ticalo,činilo se da će mu zauvijek biti deset. "Theon nije mogao doći", morala joj je reći Asha. "Otac ga je poslao haračiti po Kamenoj obali." Kneginja Alannys na to nije imala što reći. Samo je polako kimnula, ali bilo je jasno vidljivo koliko su je duboko povrijedile riječi njezine kćeri.

A sad joj moram kazati da je Theon mrtav, i zabiti još jedan bodež u njezino srce. Ondje su već bila zakopana dva bodeža. Na oštricama bijahu ispisane riječi Rodrik i Maron, a oni su se mnogo puta okrutno zarinuli u noći. Sutra ću je posjetiti, obećala si je Asha. Njezino je putovanje bilo dugo i zamorno, nije se sada mogla suočiti s majkom.

"Moram razgovarati s knezom Rodrikom", rekla je Trozuboj. "Pobrini se za moju posadu kad završe s istovarivanjem Crnog vjetra. Dovode zarobljenike. Želim da dobiju tople postelje i vruć objed."

"U kuhinjama ima hladne govedine. I gorčice u velikom kamenomćupu, iz Starigrada." Pomisao na tu gorčicu natjerala je staricu na osmijeh. Jedan jedini smeđi zub stršio je iz njezinih desni.

"To neće dostajati. Imali smo tešku plovidbu. Želim nešto vrelije u njihovim želucima." Asha zadjene palac o pojas s čavlićima oko njezinih bokova. "Kneginji Glover i djeci ne smije nedostajati jela i topline. Smjesti ih u neku kulu, ne u tamnice. Djetešce je bolesno."

"Dječica su često bolesna. Većina ih umre, pa ljudi tuguju. Pitatću svog gospodara gdje da smjestim taj vučji rod."

Uhvatila je ženin nos između palca i kažiprsta i uštipnula ga. "Učinit ćeš kako ti kažem. A ako ovo djetešce umre, nitko neće biti tužniji od tebe." Trozuba cikne i obeća da će poslušati, pa je Asha pusti i ode potražiti svog ujaka.

Bilo je dobro ponovno šetati ovim dvoranama. Deset kula uvijek se Ashi činilo poput doma, više od Pykea. Ne jedan zamak, već deset zamaka stisnutih zajedno, pomislila je prvi put kad gaje vidjela. Sjetila se zadihanih trka gore-dolje po stubištu, šetnicama i natkrivenim mostovima, ribarenja nedaleko od Keja Duge obale, dana i noći izgubljenih medu ujakovim bogatstvom knjiga. Djed njegova djeda podigao je zamak, najnoviji na otocima. Knez Theomore Harlaw izgubio je tri sina u kolijevci i za to okrivio poplavljene podrume, vlažno kamenje i zagnojenu salitru u drevnim dvorima Harlaw. Deset kula bilo je prozračnije, udobnije, bolje smješteno... ali knez Theomore bio je promjenjivčovjek, kao što je bilo koja od njegovih žena mogla posvjedočiti. Imao ih je šest, različitih poput njegovih deset kula.

Kula knjižnice bila je najdeblja od deset, osmerostrana oblika i sazdana od velikih komada isklesanog kamena. Stubište bijaše izgrađeno u unutrašnjosti debelih zidova. Asha se uspinjala brzo, do petog kata i odaje u kojoj je njezin ujakčitao. Premda ovdje ne postoje odaje u kojima on nečita. Kneza Rodrika rijetko se viđalo bez knjige u ruci, bilo na zahodu, na palubi njegove Morske pjesme, ili dok je održavao primanja. Asha ga je često viđala kako čita na svom visokom stolcu između srebrnih kosa. Saslušao bi svaki slučaj

kako su ga iznosili pred njega, izrekao svoj sud... i malkočitao dok bi kapetan straže otišao po idućeg molitelja.
Zatekla gaje pogrbljena nad stolom pokraj prozora, okružena svicima pergamenta koji su mogli potjecati iz Valvrije prije njezine propasti, i teškim, u kožu uvezenim knjigama s brončanim i željeznim sponama. Svijeće od pčelinjeg voska debele i visoke poput ljudske ruke gorjele su s obiju strana mjesta gdje je sjedio, u kićenim željeznim svijećnjacima. Knez Rodrik Harlaw nije bio ni debeo ni vitak; ni visok ni nizak; ni ružan ni naočit. Kosa mu je bila smeđa, kao i oči, iako je kratka, uredna brada koju je njegovao posijedjela. Sve u svemu, bio je običan čovjek, koji se isticao jedino svojom ljubavlju prema pisanoj riječi, koju je većina željeznih smatrala nemuževnom i izopačenom.
"Ujače." Zatvorila je vrata za sobom. "Što ste tako hitno morali pročitati da ste ostavili svoje goste bez domaćina?"
"Knjigu o izgubljenim knjigama, arhimeštra Marwyna." Podigao je pogled sa stranice daje prouči. "Hotho mije donio primjerak iz Starigrada.
Ima kćer koju želi da oženim." Knez Rodrik kvrcne knjigu dugim noktom. "Vidiš ovdje? Marwyn tvrdi da je pronašao tri stranice Predznaka i zlih znamenja, vizije koje je zapisala djevičanska kći Aenara Targarvena prije nego što je propast snašla Valvriju. Zna li Lanny da si tu?"
"Ne još." Lanny je bilo ime kojim je od dragosti zvao njezinu majku; samo ju je čitalac tako zvao. "Neka se odmara." Asha odstrani hrpu knjiga sa stolca i sjedne. "Trozuba ječini se, izgubila još dva svoja zuba. Trebamo li je sada zvati Jednozuba?"
"Ja je rijetko ikako zovem. Ta me žena plaši. Koje je doba?" Knez Rodrik zirne kroz prozor, na mjesečinom obasjano more. "Mrak, tako brzo? Nisam ni primijetio. Kasno si došla. Očekivali smo te prije nekoliko dana."
"Vjetrovi su bili protiv nas, a imala sam i zarobljenike na brizi. Ženu i djecu Robetta Glovera. Najmlađe je još na sisi, a mlijeko kneginje Glover presušilo je tijekom naše plovidbe. Nisam imala druge nego pristati s Crnim vjetrom na Kamenu obalu i poslati svoje ljude da potraže dojilju. Umjesto toga pronašli su kozu. Djevojčica ne napreduje. Ima li u selu neka majka koja doji? Dubokgaj je važan za moje planove."
"Tvoji se planovi moraju promijeniti. Prekasno si došla."
"Kasno i s praznim trbuhom." Protegnula je duge noge ispod stola i stala listati stranice najbliže knjige, septonske rasprave o ratu Maegora Okrutnog protiv Siromaha. "Oh, i žedna grla. Rog piva lijepo bi mi sjeo, ujače."
Knez Rodrik napući usnice. "Znaš da ne dopuštam jelo i piće u svojoj knjižnici. Knjige—"
"—bi se mogle oštetiti." Asha se nasmije.
Njezin se ujak namršti. "Voliš me izazivati."
"O, ne izgledajte tako ojađeno. Nikad nisam srela muškarca kojeg nisam izazivala, to vam je dosad trebalo biti dobro poznato. Ali dosta o meni. Jeste li dobro?"
On slegne ramenima. "Prilično dobro. Oči mi slabe. Poslao sam u Myr po leće da mi pomognu pričitanju."
"A kako je moja tetka?"
Knez Rodrik uzdahne. "Još je sedam godina starija od mene, i uvjerena da je Deset kula trebalo biti njezino. Gwynesse postaje zaboravljiva, ali to ne zaboravlja. Oplakuje mrtvog supruga s jednakim žarom kao onog dana kad je umro, iako mu se ne može uvijek sjetiti imena."
"Nisam sigurna daje ikad znala njegovo ime." Asha zaklopi septonovu knjigu s freskom. "Je li moj otac ubijen?"
"Tvoja majka tako misli."
Bilo je trenutaka kada bi ga i sama drage volje ubila, pomisli ona. "A što moj ujak vjeruje?"
"Balon se survao u smrt kad je viseći most pukao pod njim. Dizala se oluja, a most se ljuljao i izvijao sa svakim zapuhom vjetra." Rodrik slegne ramenima. "Ili nam barem tako govore. Tvoja je majka primila pticu od meštra Wendamyra."
Asha izvuče svoj bodež iz korica i stane čistiti prljavštinu ispod noktiju. "Tri je godine izbivao, a sada se Vranino Oko vratio istog dana kad je moj otac umro."
"Dan kasnije, tako smočuli. Tišina je još bila na pučini kad je Balon umro, ili barem tako tvrde. Unatoč tome, slažem se da je Euronov povratak bio... pravovremen, da tako kažemo?"
"Ja se ne bih tako izrazila." Asha zabije vršak bodeža u stol. "Gdje su moji brodovi? Izbrojala sam četrdeset dugih brodova usidrenih tamo dolje, ni približno dovoljno da zbacimo Vranino Oko s čeva stolca."
"Poslao sam pozive. U tvoje ime, zbog ljubavi koju gajim prema tebi i tvojoj majci. Kuća Harlaw se okupila. Stonetree također, i Volmark. Neki Mvreovi..."

"Svi s otoka Harlaw... jednog od sedam. Vidjela sam jedan usamljeni stijeg Botlevjevih u dvorani, iz Pykea. Gdje su brodovi sa Slane litice, iz Orkvvooda, s Wykova?"
"Baelor Blacktyde stigao je iz Crne plime da se posavjetuje sa mnom, i jednako brzo opet otplovio." Knez Rodrik zaklopi Knjigu o izgubljenim knjigama. "Dosad je sigurno već na Starom Wyku."
"Na Starom Wyku?" Asha se pobojala da će reći kako su svi otišli u Pyke, da se poklone Vraninu Oku. "Zašto na Starom Wyku?"
"Mislio sam da si čula. Aeron Vlažnokosi je sazvao kraljevski zbor."
Asha zabaci glavu i nasmije se. "Utopljeni je Bog stricu Aeronu sigurno zatjerao koljušku u šupak. Kraljevski zbor? Je li to neka šala, ili on ozbiljno misli?"
"Vlažnokosi se nije našalio otkad se utopio. A drugi su svećenici prihvatili poziv. Slijepi Beron Blacktyde, Tarle Triput Utopljeni... čak je i Stari Sivi Galeb ostavio hrid na kojoj živi kako bi propovijedao o tom kraljevskom zboru po cijelom Harlawu. Kapetani se okupljaju na Starom Wyku dok mi razgovaramo."
Asha bijaše zaprepaštena. "Je li Vranino Oko pristao prisustvovati toj svetoj farsi i pokoriti se njezinoj odluci?"
"Vranino Oko mi se ne povjerava. Otkad me pozvao na Pyke da mu iskažem počast, od Eurona nisam primio ni riječi."
Kraljevski zbor. To je nešto novo... bolje, nešto vrlo staro. "A moj stric Victarion? Što on misli o prijedlogu Vlažnokosog?"
"Victarionu su poslali glase o smrti tvog oca. I o ovom kraljevskom zboru, u to ne sumnjam. Dalje od toga, ne bih znao reći."
Bolje kraljevski zbor nego rat. "Mislim da ću Vlažnokosom poljubiti smrdljive noge i iščupati morsku travu između nožnih prstiju." Asha istrgne bodež i ponovno ga spremi u korice. "Prokleti kraljevski zbor!"
"Na Starom Wyku", potvrdi knez Rodrik. "Iako se molim da ne bude proklet. Zavirio sam u Haeregovu Povijest željeznih. Kad su se slani i kameni kraljevi posljednji put sastali na kraljevskom zboru, Urron od Orkmonta pustio je na njih svoje sjekire, a Naggina su rebra porumenjela od krvi. Kuća Greyiron vladala je neizabrana tisuću godina od tog crnog dana, sve dok nisu stigli Andali."
"Morate mi posuditi Haeregovu knjigu, ujače." Morat će naučiti sve što može o kraljevskim zborovima prije nego što stigne na Stari Wyk.
"Možeš je ovdje pročitati. Stara je i krhka." Proučavao ju je, mršteći se. "Arhimeštar Rigney je jednom napisao da je povijest kotač, jer je čovjekova priroda u osnovi nepromjenjiva. Ono što se dogodilo prije, bezuvjetno će se ponovno dogoditi, rekao je. Sjetim se toga kad god razmišljam o Vraninom Oku. Euron Greyjoy zvuči neobično slično kao Urron Greyiron ovim starim ušima. Neću otići u Stari Wyk. A ne bi ni ti trebala."
Asha se nasmiješi. "Pa da propustim prvi kraljevski zbor sazvan u... koliko je dugo bilo, ujače?"
"Četiri tisuće godina, ako se Haeregu dade vjerovati. Upola toliko, ako prihvatiš argumente meštra Denestana u Pitanjima. Odlazak na Stari Wyk ne služi ničemu. Taj san o kraljevanju ludilo je u našoj krvi. Rekao sam to tvom ocu kad je prvi put digao ustanak, a sada u tome ima još više istine nego onda. Zemlju trebamo, ne krune. Dok se Stannis Baratheon i Tywin Lannister natječu za Željezno prijestolje, imamo rijetku priliku da popravimo naše stanje. Stanimo na jednu ili na drugu stranu, pomozimo im do pobjede uz pomoć naše flote i prisvojimo zemlje koje trebamo od zahvalnog kralja."
"O tome će vrijediti razmisliti kad jednom zasjednem na Stolac od morskog kamena", reče Asha.
Njezin ujak uzdahne. "Nećeš ovo htjeti čut, Asha, ali neće te izabrati. Nijedna žena nikad nije vladala željeznima. Gwynesse; esf sedam godina starija od mene, ali kad je naš otac umro, Deset kula pripalo je meni. Isto će biti i s tobom. Ti si Balonova kći, ne njegov sin. A imaš tri strica."
"Imam i vas."
"Tri lignjunova strica. Ja se ne brojim."
"Kod mene se brojite. Dokle god imam svog ujaka od Deset kula, imam Harlaw." Harlaw nije bio najveći od Željeznih otoka, ali bio je najbogatiji i najnaseljeniji, a moć kneza Rodrika nije bila za odbacivanje. Na Harlawu, Harlaw nije imao premca. Volmarkovi i Stonetreejevi posjedovali su velika imanja na otoku i hvalili se slavnim kapetanima i neustrašivim ratnicima svoje krvi, a čak su se i najhrabriji sagibali pod kosom. Kenningovi i Mvreovi, nekoć žestoki protivnici, odavno su bili prisiljeni na vazalstvo.
"Moji su mi rođaci odani, a u ratu bih zapovijedao njihovim mačevima i jedrima. Na kraljevskom zboru, međutim..." Knez Rodrik odmahne glavom. "Pod Nagginim kostima svaki je kapetan ravnopravan. Neke će možda uzviknuti tvoje ime, u to ne sumnjam. Ali ne dovoljno njih. A kad stanu klicati za Victariona ili

Vranino Oko, neki od onih koji upravo sada piju u mojoj dvorani pridružiće se ostalima. Ponavljam, nemoj otploviti u ovu oluju. Tvoja je bitka beznadna."
"Nijedna bitka nije beznadna dok se ne izbori. Imam najveće pravo. Nasljednica sam Balonove krvi."
"Još si svojeglavo dijete. Pomisli na svoju sirotu majku. Ti si sve što je Lanny preostalo. Zapalću Crni vjetar ako treba, samo da te zadržim ovdje."
"Što, pa da moram plivati do Starog Wyka?"
"Dug i hladan put, za krunu koju ne možeš zadržati. Tvoj je otac imao više hrabrosti nego pameti. Starije običaj dobro odgovarao otocima dok smo bili jedna mala kraljevina među mnogima, ali Aegonovo osvajanje stalo je tome na kraj. Balon je odbijao vidjeti ono što je jasno stajalo pred njim. Starije običaj umro s Crnim Harrenom i njegovim sinovima."
"Znam to." Asha je ljubila svog oca, ali nije se zavaravala. Balon je bio slijep u nekim pogledima. Hrabar čovjek, ali loš gospodar. "Znači li to da moramo živjeti i umrijeti kao sužnjevi Željeznog prijestolja? Ako su hridi zdesna, a oluja slijeva, mudar kapetan kormilari u trećem smjeru."
"Pokaži mi taj treći smjer."
"Hoću... na mom kraljevskom zboru. Ujače, kako uopće možete pomisliti da ne prisustvujete? Ovoće biti povijest, živa..."
"Povijest mi je draža mrtva. Mrtva povijest ispisana je crnilom, živa krvlju."
"Zar želite umrijeti stari i kukavni u svom krevetu?"
"Kako drugačije? Premda ne dok ne završim sčitanjem." Knez Rodrik priđe k prozoru. "Nisi upitala za svoju gospu majku."
Bojala sam se. "Kako je?"
"Jača. Možda nas ipak sve nadživi. Tebe će svakako nadživjeti, ustraješ li u ovoj ludosti. Jede više nego kad je tek došla ovamo, a često prospava cijelu noć."
"Dobro." Posljednjih godina na Pykeu kneginja Alannys nije mogla spavati. Lutala je hodnicima ún sa svijećom, tražeći svoje sinove. "Maron?" resko bi zazvala. "Rodrik, gdje si? Theone, djetešce moje, dođi svojoj majci." Mnogo puta Asha je promatrala kako meštar ujutro izvlači iverje iz majčinih peta, nakon što bi bosonoga prešla viseći daščani most do Morske kule. "Posjetitću je ujutro."
"Tražit će vijesti o Theonu."
Princu Oštrozimlja. "Što ste joj rekli?"
"Malo toga. Nema se što reći." Oklijevao je. "Sigurna si da je mrtav?"
"Ni u što nisam sigurna."
"Pronašla si tijelo?"
"Pronašli smo dijelove mnogih tijela. Vuci su tamo stigli prije nas..četveronožna vrsta, ali pokazali su oskudno poštovanje prema svojim dvonožnim rođacima. Kosti ubijenih bile su razbacane, oglodane do srži. Priznajem, bilo je teško pojmiti što se tamo dogodilo. Činilo se kao da su se sjevernjaci sukobili međusobno."
"Vrane se znaju otimati za mrtvačevo meso i međusobno ubijati za njegove oči." Knez Rodrik se zagleda u more, promatrajući igru mjesečine na valovima. "Imali smo jednog kralja, a onda petoricu. Sada vidim samo vrane kako se prepiru nad truplom Zapadne zemlje." Zatvorio je prozorske kapke. "Ne idi na Stari Wyk, Asha. Ostani uz svoju majku. Neće mo je dugo imati, bojim se."
Asha se promeškolji na stolcu. "Majka me odgojila da budem smiona. Ne odem li, provest ću ostatak života pitajući se što bi se dogodilo da sam otišla."
"Odeš li, ostatak tvog života možda bude prekratak da bi se išta pitala."
"Bolje to nego da ispunim preostale mi dane pritužbama da je Stolac od morskog kamena po pravu bio moj. Ja nisam Gwynesse."
To ga natjera da se lecne. "Asha, moja dva visoka sina hrana su rakovima kod Lijepog otoka. Vjerojatno se neću ponovno oženiti. Ostani, i imenovatću te nasljednicom Deset kula. Zadovolji se time."
"Deset kula?" Kad bih barem mogla. "Vašim se rođacima to neće svidjeti. Vitez, stari Sigfrvd, Hotho Grbavac...
"Oni imaju vlastite posjede i sijela."
Istina. Vlažni, istrunuli dvor Harlaw pripadao je starom Sigfrvdu Harlawu Srebrnokosom; grbavac Hotho Harlaw imao je svoje sijelo u Svjetlucavoj kuli, na litici iznad zapadne obale. Vitez, Ser Harras Har-law, imao je svoj dvor u Sivom vrtu; Boremund Modri vladao je navrh Vještijeg brijega. Ali svaki je bio podanik kneza Rodrika. "Boremund ima tri sina, Sigfrvd Srebrnokosi ima unuke, Hotho ima svoje ambicije", će Asha. "Svi vas oni kane naslijediti,čak i Sigfrvd. Taj namjerava živjeti zauvijek."

"Vitez će biti gospodar Harlavva nakon mene," objavi njezin ujak, "ali on može vladati iz Sivog vrta jednako uspješno kao odavde. Pokori mu se radi zamka i Ser Harrasće te zaštititi."
"Mogu se štititi sama. Ujače, ja sam lignjun. Asha, od kuće Greyjoy." Podigla se na noge. "Želim prijestolje svog oca, ne vaše. One vaše kose izgledaju opasno. Jedna bi mogla otpasti i odsjeći mi glavu. Ne, sjeditću na Stolcu od morskog kamena."
"Onda si samo još jedna od vrana koja kriješti za strvinom." Rodrik ponovno sjedne za stol. "Idi. Želim se vratiti arhimeštru Marwynu i njegovoj potrazi."
"Obavijestite me ako pronađe još koju stranicu." Njezin je ujak bio njezin ujak. Nikad se neće promijeniti.^// ići će na Stari Wyk, bez obzira što govorio.
Dosad je njezina posada sigurno već jela u dvorani. Asha je znala da im se trebala pridružiti da probesjede o tom okupljanju na Starom Wyku i o tome što je to značilo za njih. Njezini će ljudi čvrsto stati uz nju, ali ona je trebala i ostale, svoje harlawske rođake, Volmarkove i Stonetreejeve.
Njih moram pridobiti. Njezina pobjeda u Dubokgajskom humku dobroće joj poslužiti kad se jednom njezini ljudi stanu njome hvaliti, a znala je da hoće. Posada njezina Crnog vjetra pokvareno se ponosila djelima svoje kapetanice. Polovica njih vpljela ju je poput kćeri, a druga joj je polovica željela raširiti noge, ali obje su sorte bile voljne umrijeti za nju. A ja za njih, razmišljala je dok je prolazila kroz vrata u dnu stubišta, na mjesečinom obasjano dvorište.
"Asha?" Sjena iskorači iza zdenca.
Ruka joj je smjesta poletjela prema bodežu... sve dok mjesečina nije preobrazila tamnu spodobu u muškarca s plaštem od tuljanova krzna. Još jedan duh. "Tris. Mislila sam da ću te zateći u dvorani."
"Želio sam te vidjeti."
"Koji dio mene, pitam se?" Nacerila se. "Pa, evo me, sva odrasla. Gledaj koliko te volja."
"Žena." Primakao se bliže. "I lijepa."
Tristifer Botlev se popunio otkad gaje posljednji put vidjela, ali imao je onu istu neurednu kosu koje se sjećala, i oči krupne i odane poput tuljana. Mile oči, zapravo. To je bila nevolja sa sirotim Tristiferom; bio je previše mio za Željezno otočje. Lice mu se proljepšalo, pomislila je. Kao dječaka, Trisa su prilično mučile bubuljice. I Asha je patila od iste nevolje; možda je to bilo ono što ih je spojilo.
"Bilo mi je žao kad samčula za tvog oca", reče mu ona.
"I ja žalim za tvojim."
Zašto? Asha zamalo upita. Upravo je Balon poslao dječaka s Pykea da bude štićenik Baelora Blacktvdea. "Je li istina da si sada knez Bo-
"Po imenu, barem. Harren je umro kod Jarka Cailin. Jedan od močvarnih vragova nastrijelio ga je otrovnom strijelom. Ali ja sam knez ničega. Kad je moj otac odbacio svoje pravo na Stolac od morskog kamena, Vranino Oko ga je utopio i primorao moje stričeve da mu prisegnu na vjernost.Čak i nakon toga dao je polovicu očevih posjeda Željeznom Holtu. Knez Wynch bio je prvi koji je savio koljeno i nazvao ga kraljem."
Kuća Wynch bila je snažna na Pykeu, ali Asha je dobro pazila da ne pokaže svoje malodušje. "Wynch nije imao hrabrost tvog oca."
"Tvoj stric ga je kupio", reče Tris. "Tišina se vratila sa skladištem punim blaga. Platina i biseri, smaragdi i rubini, safiri krupni poput jajeta, vreće novca tako teške da ih nijedančovjek ne može podići... Vranino Oko kupovao je prijatelje na sve strane. Moj stric Germund se sada naziva knezom Botlevjem, i vlada u Kneževskoj luci kao vazal tvog strica."
"Ti si zakoniti knez Botlev", uvjeri ga ona. "Kad jednom prisvojim Stolac od morskog kamena, posjedi tvog oca bit će ti vraćeni."
"Kako hoćeš. Meni to ništa ne znači. Izgledaš tako lijepo na mjesečini, Asha. Sada si odrasla žena, ali sjećam se kad si bila mršava djevojčica s licem punim prištića."
Zašto uvijek moraju spomenuti prištiće? "I ja se toga dobro sjećam." Iako ne s toliko ljubavi kao ti. Od petorice dječaka koje je njezina majka dovela na Pyke da ih odgaja nakon što je Ned Stark odveo njezinog posljednjeg živog sina kao taoca, Tris je bio najbliži Ashinoj dobi. Bio je prvi dječak kojeg je poljubila, a on je bio prvi koji je odriješio vezice njezina prsluka i zavukao znojnu ruku unutra da opipa njezine propupale grudi.
Pustila bih mu da opipa mnogo više daje bio dovoljno smion. Njezino prvo cvjetanje zadesilo ju je tijekom rata i probudilo u njoj želju, aličak i prije toga Asha je bila znatiželjna. Bio je ondje, bio je mojih godina i voljan, to je bio jedini uzrok... to, i mjesečeva krv. Unatoč tome, ona je to nazivala ljubavlju, sve dok Tris

nije počeo razglabati o djeci koju će mu roditi; najmanje tuce sinova i, oh, pokoju kćerku. "Ne želim imati tuce sinova", rekla mu je, zgrožena. "Želim imati pustolovine." Nedugo zatim, meštar Qalen ih je zatekao u igri, a mladog su Tristifera Botlevja poslali na Crnu plimu.
"Pisao sam ti pisma," reče on, "ali meštar Joseran ih nije htio slati. Jednom sam dao jelenjak veslaču na trgovačkom brodu koji je isplovljavao za Kneževsku luku, a on mi je obećao da će ti predati pismo u ruke."
"Tvoj te veslač prevario i bacio pismo u more." "Toga sam se i bojao. Ni meni nikad nisu dali tvoja pisma."
Nijedno nisam napisala. Istinu govoreći, laknulo joj je kad su Trisa odveli. Dotad joj je njegovo prtljanje počelo dosađivati. Međutim, to nije bilo nešto što bi on htio čuti. "Aeron Vlažnokosi je sazvao kraljevski zbor. Hoćeš li doći i govoriti za mene?"
"Poći ću bilo kamo s tobom, ali... knez Blackt vde veli da je kraljevski zbor opasna budalaština. Smatra da će se tvoj stric sjuriti na njih i sve ih poubijati, poput Urrona."
Dovoljno je lud da to i učini. "Nedostaje mu snage." "Ti ne znaš njegovu snagu. Okupljao je ljude na Pykeu. Orkwood s Orkmonta doveo mu je dvadeset dugih brodova, a Šiljoliki Jon Myre tuce.
S njima je Ljevoruki Lucas Codd. I Harren Polumrzli, Crveni Veslo, Kopilan Kemmett Pyke, Rodrik Freeborn, Tonvold Smeđezubi..."
"Nevažni ljudi." Asha ih je poznavala, do posljednjeg. "Sinovi slanih žena, unuci sužnjeva. Coddovi..: znaš li njihovogesloT'
"Iako nas svi preziru," reče Tris, "ali uhvate li te u one svoje mreže, bit ćeš mrtva kao što bi bila i da su oni zmajski kneževi. A ima i goreg. Vranino Oko je doveo čudovišta s istoka... da, i čarobnjake."
"Stric je uvijek volio nakaze i lude", reče Asha. "Moj se otac znao prepirati s njim zbog toga. Neka samo čarobnjaci zazivaju svoje bogove. Vlažnokosi će zazvati našeg, i sve ih utopiti. Hoću li dobiti tvoj glas na kraljevskom zboru, Tris?"
"Dobit ćeš me cijelog. Tvoj sam čovjek, zauvijek. Asha, oženio bih te. Tvoja gospa majka dala je svoj pristanak."
Ona priguši uzdah. Mogao si najprije mene pitati... iako ti se odgovor možda ne bi toliko svidio.
"Više nisam drugi sin", nastavi on. "Zakoniti sam knez Botlev, kao što si i sama rekla. A ti si—"
"Ono što sam ja, bit će utvrđeno na Starom Wyku. Tris, više nismo djeca koja se međusobno pipaju i pokušavaju ustanoviti što kamo spada. Ti samo misliš da me želiš oženiti, ali nije tako."
"Tako je. Sanjam samo o tebi. Asha, kunem ti se Nagginim kostima, nisam taknuo drugu ženu."
"Idi takni koju... ili dvije, ili deset. Ja sam taknula više muškaraca nego što mogu izbrojiti. Neke usnama, a više njih sjekirom." Predala je svoju nevinost sa šesnaest godina prelijepom plavokosom mornaru na trgovačkoj galiji iz Lysa. Znao je samo šest riječi na zajedničkom jeziku, ali "jebati" je bila jedna od njih - ona ista riječ koju se nadala čuti. Kasnije, Asha je imala pameti da potraži šumsku vještičicu, koja joj je pokazala kako se kuha mjesečev čaj da joj trbuh ostane plosnat.
Botley trepne, kao da nije posve razumio što je rekla. "Ti... Mislio sam da ćeš čekati. Zašto..." Protrljao je usta. "Asha, jesi li bila prisiljena?"
"Tako prisiljena da sam mu strgala tuniku. Ti me ne želiš oženiti, vjeruj mi na riječ. Ti si mio dječak i uvijek si to bio, ali ja nisam mila djevojčica. Kad bismo se vjenčali, ubrzo bi me zamrzio."
"Nikad. Asha, patio sam za tobom."
Čula je dovoljno. Boležljiva majka, umoren otac i prava pošast stričeva bili su dovoljno mučni za bilo koju ženu; nije joj još trebalo i zaljubljeno štene. "Pronađi javnu kuću, Tris. Izliječit će ti tu patnju."
"Ne bih nikad mogao..." Tristifer odmahne glavom. "Ti i ja smo suđeni jedno drugom, Asha. Oduvijek sam znao da ćeš mi biti žena, i majka mojih sinova." Uhvatio ju je za mišku.
U tren oka njezin mu je bodež bio za vratom. "Makni ruku inače nećeš poživjeti dovoljno dugo da napraviš sina. Odmah." Kad je to učinio, spustila je oštricu. "Ti želiš ženu, dobro. Smjestit ću ti jednu noćas u postelju. Pretvaraj se da sam to ja, ako ti to pruža zadovoljstvo, ali da me se više nisi usudio zgrabiti. Ja sam tvoja kraljica, ne tvoja žena. Upamti to." Asha vrati bodež u korice i ostavi ga ondje da stoji, s debelom kapljicom krvi koja mu je polako klizila niz vrat, crnoj na blijedoj svjetlosti mjeseca.
Uh, molit ću se Sedmorici da ne kiši na kraljevom vjenčanju", reče Joceh/n Swift dok je vezivala kraljičinu haljinu.
"Nitko ne želi kišu", primijeti Cersei. Što se nje ticalo, ona je željela susnjezicu i led, urlanje vjetrova, gromove koji će protresti samo kamenje Crvene utvrde. Željela je oluju u skladu sa svojim bijesom. A prema Jocelvn je siknula: 'Čvršće. Sapni to čvršće, hihotava mala glupačo."

Zapravo je bjesnjela zbog vjenčanja, ali tupoglava Swyftovka predstavljala je laku metu. Tommenova vlast nad Željeznim prijestoljem nije bila dovoljno sigurna da bi riskirala uvrijediti Visovrt. Ne dokle god je Stannis Baratheon držao Zmajev kamen i Krajoluju, dokle god se Rijekotok nastavljao odupirati, dokle god su željezni vrebali morima poput vukova. Stoga je Jocelvn morala pojesti jelo koje bi Cersei radije poslužila Margaerv Tvrell i njezinoj ogavnoj, naboranoj baki.
Kako bi prekinula post, kraljica je poslala u kuhinju po dva kuhana jaja, hljebac kruha i vrč meda. Ali kad je razbila prvo jaje i pronašla krvavo, napola razvijeno pile unutra, želudac joj se prevrnuo. "Odnesi ovo i donesi mi vrućeg, začinjenog vina", kazala je Senellei. Studen u zraku uvlačila joj se u kosti, a pred sobom je imala dug, gadan dan.
Ni Jaime nije pripomogao njezinu raspoloženju kad se pojavio sav u bijelom i još neobrijan daje obavijesti kako namjerava spriječiti da otruju njezina sina. "Postavitću ljude u kuhinje gdjeće motriti dok se svako jelo bude pripravljalo", rekao je. "Ser Addamovi zlatni plaštevi pratiće sluge dok budu iznosili hranu na stol kako bi bili sigurni da nije bilo nikakvog šurovanja putem. Ser Borosće kušati svako jelo prije nego što Tommen stavi zalogaj u usta. Ako se sve to izjalovi, meštar Ballabar sjedićе u pozadini dvorane, sa sredstvima za čišćenje i protuotrovima za dvadeset uobičajenih otrova uza se. Tommenće biti siguran, obećavam ti."
"Siguran." Riječ je imala gorak okus na njezinu jeziku. Jaime nije shvaćao. Nitko nije shvaćao. Samo je Melara bila u šatoru i čula kreštave prijetnje stare vještice, a Melara je davno umrla. "Tvrion neće dvaput ubiti na isti način. Previše je lukav za to. Čak i sada mogao bi biti ispod poda, prisluškujući svaku riječ koju izgovaramo i kujući planove da prereze Tommenu vrat."
"Pretpostavimo daje tako", reče Jaime. "Kakve god planove iskovao, još uvijekće ostati malen i zakržljao. Tommenće biti okružen najboljim vitezovima Zapadne zemlje. Štitiće ga Kraljeva garda."
Cersei zirne prema mjestu gdje je rukav bratovljeve bijele svilene tunike bio prikopčan preko njegova batrljka. "Sjećam se kako su dobro čuvali Joffrevja, ti tvoji vrsni vitezovi. Želim da ostaneš s Tommenom cijele noći, je li to jasno?"
"Postavit ću mu stražara pred vrata."
Ona ga zgrabi za ruku. "Ne stražara. Sebe. I to unutar njegove lož-nice."
"U slučaju da Tommen odgmiže kroz kamin? Neće."
"To ti veliš. Želiš mi reći da ste pronašli sve skrivene tunele u ovim zidovima?" Oboje su znali da nije bilo tako. "Neću da Tommen bude sam s Margaerv, niti na pola otkucaja srca."
"Neće biti sami. Njezine će rođakinje biti s njima."
"Kao i ti. Zapovijedam to, u kraljevo ime." Cersei nije htjela da Tommen i njegova žena uopće dijele postelju, ali Tvrellovi su ustrajali na tome. "Muž i žena trebaju spavati zajedno," rekla je Kraljica Trnja, čak i ako je to jedino štočine. Krevet Njegove Milosti sigurno je dovoljno velik za dvoje." Kneginja Alerie ponovila je riječi svoje svekrve. "Neka se djeca međusobno griju preko noći. To će ih zbližiti. Margaervčesto dijeli gunj sa svojim rođakinjama. Pjevaju, igraju igre i šapuću tajne jedna drugoj kad se svijeće utrnu."
I
"Kako dražesno", rekla je Cersei. "Neka svakako samo tako nastave. U Djevičinoj komori."
"Sigurna sam da Njezina Milost zna najbolje", rekla je kneginja Olenna kneginji Alerie. "Ona je .naposljetku dječakova rođena mati, u to smo svi sigurni. A svakako se možemo složiti u pogledu prve bračne noći? Muškarac ne bi smio spavati odvojeno od svoje žene u noći njihova vjenčanja. Loša je sreća za brak ako to učine."
Jednom ću vas naučiti značenju "lose sreće", prisegnula je kraljica. "Margaerv može dijeliti Tommenovu ložnicu tu jednu noć", bila je primorana reći. "Ne dulje."
"Vaša je Milost tako milostiva", odgovorila je Kraljica Trnja, a svi su izmijenili osmijehe.
Cerseini su se prsti žarili u Jaimeovu podlakticu dovoljno snažno da ostave masnice. "Trebam ći u toj sobi", reče ona.
"Da vide što?" upita on. "Ne može postojati opasnost od obljube. Tommen je premalen."
"A Ossifer je Plumm bio previše mrtav, ali to ga nije spriječilo da napravi sina, je li?"
Njezin je brat djelovao izgubljeno. "Tko je Ossifer Plumm? Otac kneza Philipa, ili... tko?"
Gotovo je jednako neuk kao Robert. Sva mu je pamet počivala u odsječenoj ruci. "Zaboravi Plumma, samo upamti što sam ti rekla. Zakuni mi se daćeš ostati uz Tommena dok sunce ne svane."
"Na zapovijed", reče on, kao da su njezini strahovi bili neutemeljeni. "Još kaniš nastaviti s tim i spaliti Namjesnikovu kulu?"

"Nakon gozbe." Bio je to jedini dio dnevnog slavlja za koji je Cersei-mislila da bi u njemu mogla uživati. "Naš knez otac umoren je u toj kuli. Ne mogu podnijeti da je gledam. Ako su bogovi dobri, vatra bi mogla istjerati kojeg štakora iz krša."
Jaime prevrne očima. "Tvriona, misliš." "Njega, kneza Varvsa, i tog tamnčara."
"Da se ijedan od njih skrivao u kuli, mi bismo ih pronašli. Uposlio sam cijelu malu vojsku s pijucima i čekićima. Probili smo zidove i potrgali podove i razotkrili pola stotine tajnih prolaza."
"A koliko znaš, moglo bi ih biti još pola stotine više." Neki od tajnih prokopa pokazali su se tako malenima da su Jaimeu trebali paževi i stajski momčići da ih istraže. Pronađen je tunel do crnih ćelija i kameni zdenac koji naizgled nije imao dna. Pronašli su odaju punu lubanja i požutjelih kostiju, četiri vreće potamnjelih srebrnih novčića iz vladavine prvog kralja Viservsa. Pronašli su i tisuću štakora... ali ni Tvrion ni Varys nisu bili među njima, pa je Jaime napokon insistirao da se potraga privede kraju. Jedan se dječak zaglavio u uskom prolazu i moralo ga se izvući za noge, dok je on vrištao. Drugi je propao kroz okno i polomio noge. A dvojica stražara nestala su istražujući pokrajnji tunel. Neki su se stražari zaklinjali da su ih čuli kako tiho dozivaju kroz kamen, ali kad su Jaimeovi ljudi srušili zid, pronašli su samo zemlju i krš s druge strane. " Vražićak je malen i lukav. Možda je još u zidovima. Ako jest, vatra će ga istjerati van."
"Čak i ako se Tvrion još krije u zamku, neće biti u Namjesnikovoj kuli. Pretvorili smo je u običnu ljušturu."
"Kad bismo barem mogli učiniti isto s ostatkom ovog odvratnog zamka", reče Cersei. "Nakon rata kanim izgraditi novu palaču iza rijeke." Sanjala je o tome pretprošle noći, o čudesnom bijelom zamku okruženom šumama i vrtovima, mnogo liga daleko od smrada i buke Kraljeva Grudobrana. "Ovaj grad je septička jama. Za pola srebrnjaka preselila bih dvor u luku Lannis i vladala kraljevstvom iz Bačvaeve hridi."
"To bi bila još veća glupost od spaljivanja Namjesnikove kule. Dokle god Tommen sjedi na Željeznom prijestolju, kraljevstvo ga vidi kao pravog kralja. Sakrij ga ispod Hridi i postaće samo još jedan pretendent na prijestolje, nimalo drugačiji od Stannisa."
"Svjesna sam toga", oštroće kraljica. "Rekla sam da bih voljela preseliti dvor u luku Lannis, ne da bih to i učinila. Jesi li oduvijek bio ovako spor, ili te gubitak ruke učinio glupim?"
Jaime se ne obazre na to. "Ako se plamenovi prošire dalje od kule, mogla bi na kraju spaliti zamak htjela to ili ne htjela. Divlja vatra je varljiva."
"Knez Hallvne me uvjerio da njegovi piromanti mogu obuzdati vatru." Ceh alkemčara spravljao je svježu divlju vatru već dva tjedna. "Neka cijeli Kraljev Grudobran vidi plamenove. To će biti lekcija za naše neprijatelje."
"Sad zvučiš poput Aervsa."
Njezine se nosnice nadmu. "Pazite na jezik, ser."
"I ja tebe volim, mila sestrice."
Kako sam mogla voljeti to bijedno stvorenje? upitala se kad je otišao. Bio je tvoj blizanac, tvoja sjena, tvoja druga polovica, šapne drugi glas. Nekoć, možda, pomisli ona. Ne više. Postao mije stranac.
U usporedbi s veličanstvenošću Joffrevjeve svadbe, vjenčanje kralja Tommena bilo je skroman događaj, i malen. Nitko nije želio još jedan raskošan obred, najmanje od svih kraljica, a nitko nije želio ni platiti za nj, najmanje od svih Tvrellovi. Stoga je mladi kralj uzeo Margaerv Tvrell za ženu u kraljevskoj septi Crvene utvrde, u prisutnosti manje od stotinu gostiju naspram tisuća koji su svjedočili vjenčanju njegova brata za istu ženu.
Nevjesta je bila vedra, vesela i lijepa, mladoženja još djetinjeg lica i punašan. Izrecitirao je svoje zavjete visokim, dječjim glasom, obećavši svoju ljubav i odanost dvaput obudovjeloj kćeri Macea Tvrella. Margaerv je nosila istu haljinu koju je imala na sebi kad se udavala za Joffrevja, prozračno ruho od čiste bjelokosne svile, mvrijske čipke i biserja. Sama je Cersei još bila u crnini, u znak žalosti za svojim umorenim prvorođencem. Njegova se udovica možda rado smijala, pila, plesala i zanemarila sve uspomene na Joffrevja, ali njegova ga majka neće tako lako zaboraviti.
Ovo je pogrešno, pomislila je. Prerano je. Godinu, dvije godine, to bi bilo dovoljno vremena. Visovrt se trebao zadovoljiti zarukama. Cersei je zurila onamo gdje je Mace Tvrell stajao između svoje žene i majke. Prisilili ste me na ovu travestiju od vjenčanja, moj kneže, a ja vam to neću tako brzo zaboraviti.
Kad je došao čas za razmjenu plašteva, nevjesta se ljupko spustila na koljena, a Tommen ju zagrnuo teškom zlatnom nakaradom od plašta kojim je Robert zaogrnuo Cersei na dan njihova vjenčanja, s okrunjenim baratheonskim jelenom izrađenim na leđima od zrnaca oniksa. Cersei je htjela upotrijebiti lijepi crveni svileni plašt koji je Joffrev koristio. "Bio je to plašt koji je moj knez otac upotrijebio kad je oženio moju kneginju majku", objasnila je Tvrellovima, ali Kraljica Trnja ju je i u tome osujetila. "Tu staru stvarcu?" rekla je stara

vještica. "Meni izgleda pomalo otrcano... i usudim se reći, nesretno? A ne bi li jelen bio prikladniji za zakonitog sina kralja Roberta? U moje doba nevjesta je nosila muževljeve boje, ne njegove gospe majke."
Zahvaljujući Stannisu i njegovom prljavom pismu: već je bilo previše glasina u vezi s Tommenovim podrijetlom. Cersei se nije usuđivala raspirivati vatru ustrajanjem na tome da zaogrne svoju nevjestu lannisterskim grimizom, pa je popustila što je gracioznije mogla. Ali pogled na sve ono zlato i oniks još ju je ispunjavao kivnjom. Što više dajemo Tyrellovima, to oni više zahtijevaju od nas.
Kad su svi zavjeti bili izrečeni, kralj i njegova nova kraljica izašli su iz septe da prime čestitke. "Zapadne zemlje sada imaju dvije kraljice, a mlada je jednako lijepa poput stare", zatutnjao je Lyle Crakehall, klipan od viteza koji je često podsjećao Cersei na njezina pokojnog i brzo prežaljenog muža. Htjela gaje pljusnuti. Gyles Rosby je krenuo da joj poljubi ruku, te joj se uspio samo iskašljati na prste. Knez Redwyne poljubio ju je u obraz, a Mace Tvrell u oba. Veliki meštar Pycelle rekao je Cersei da nije izgubila sina, već dobila kćer. Barem je bila pošteđena suznih zagrljaja kneginje Tande. Nijedna od Stokeworthovih žena nije se pojavila, a na tome je kraljica bila zahvalna.
Među posljednjima bio je Kevan Lannister. "Čujem da nas namjeravate napustiti zbog jednog drugog vjenčanja", reče mu kraljica.
"Hardstone je istjerao poražene iz Darrvjeva zamka", odgovorio je. "Lancelova nas nevjesta tamo čeka."
"Hoće li vam se vaša gospa žena pridružiti na svadbi?"
"Riječni su krajevi još previše opasni. Smeće Varga Hoata još haračí naokolo, a Beric Dondarrion vješa Freveve. Je li istina da mu se Sandor Clegane pridružio?"
Otkud on to zna? "Tako neki vele. Izvješća su nejasna." Ptica je pristigla sinoć, iz septrije na otoku posve blizu ušća Trozupca. Obližnji gradić Soljenice divljački je opljačkala četa razbojnika, a neki od preživjelih tvrdili su da je urličući nasilnik u psećoj kacigi bio među pljačkašima. Navodno je ubio tuce ljudi i silovao dvanaestogodišnju djevojčicu. "Ne dvojim da Lancel jedva čeka uloviti i Cleganea i kneza Berica, i ponovno uspostaviti kraljev mir u riječnoj krajini."
Ser Kevan joj je na trenutak zurio u oči. "Moj sin nije čovjek koji bi se trebao suočiti sa Sandorom Cleganeom."
U tome se barem slažemo. "Njegov otac bi mogao biti."
Usne njezina strica se stisnu. "Ako moja služba nije potrebna na Hridi..."
Vaša je služba bila potrebna ovdje. Cersi je imenovala svog rođaka Damiona Lannistera kaštelanom Hridi, a drugog rođaka, Ser Davena Lannistera, guvernerom Zapada. Bezobrazluk ima svoju cijenu, stoga će. "Donesite nam Sandorovu glavu, i znam da će Njegova Milost biti vrlo zahvalna. Joffu se možda svidao taj čovjek, ali Tommen ga se oduvijek bojao... s dobrim razlogom, kako se čini."
"Kad pas podivlja, krivnja počiva u njegovu gospodaru", reče Ser Kevan. Tada se okrene i udalji.
Jaime ju je otpratio u Malu dvoranu gdje se spremala gozba. "Tebe krivim za sve ovo", šapnula mu je dok su išli. "Neka se vjenčaju, rekao si. Margaery bi trebala oplakivati Joffrevja, a ne udavati se za njegova brata. Trebala bi bolovati od tuge kao ja. Ne vjerujem ni da je djevica. Renly je imao muški ud, zar ne? Bio je Robertov brat, sigurno je imao ud. Ako ona ogavna stara vještica misli kako ću dopustiti da moj sin—"
"Možda ćeš se otarasiti kneginje Oleanne prije nego što misliš", upadne tiho Jaime. "Sutra se vraća u Visovrt."
"To ona kaže." Cersei nije vjerovala nijednom obećanju Tvrellovih.
"Ona odlazi", ustraje on. "Mace odvodi polovicu tvrdellovskih snaga u Krajoluju, a drugdje se polovica vratiti na Ravan sa Ser Garlanom kako bi potvrdila njegovo pravo na Bistrovodu. Još nekoliko dana, i jedine preostale ruže u Kraljevu Grudobranu bit će Margaery, njezine dvorjanke i nekoliko stražara."
"I Ser Loras. Ili si zaboravio svog Prisegnutog brata?" "Ser Loras je vitez Kraljeve garde."
"Ser Loras je toliki Tyrell da piša ružinu vodicu. Nikad nije smio dobiti bijeli plašt."
"Ne bi bio moj izbor, to ti garantiram. Nitko se nije potrudio mene upitati za savjet. Loras će se dobro služiti, mislim. Kad jednom čovjek ogrne taj plašt, to ga promijeni."
"Svakako je promijenilo tebe, i to ne nabolje."
"I ja tebe volim, mila sestrice." Pridržao joj je vrata, a onda odveo do visokog stola i njezina stolca pokraj kralja. Margaery je sjedila s druge strane Tommena, na počasnom mjestu. Kad je ušla, ruku pod ruku s malim kraljem, posebno se zaustavila kako bi poljubila Cersei u obraze i ovila ruke oko nje. "Vaša Milosti," reče djevojka, krajnje drsko, "osjećam se kao da sada imam drugu majku. Molit ću se da postanemo vrlo bliske, ujedinjene našom ljubavlju prema vašem milom sinu."
"Voljela sam oba svoja sina."

"I Joffrey je u mojim molitvama", reče Margaery. "Jako sam ga voljela, iako ga nisam imala prilike upoznati."
Lažljivica, pomisli kraljica. Da si ga makar na trenutak voljela, ne bi se tako nedolično žurila udati za njegova brata. Njegova kruna je sve što si ikad željela. Za pola srebrnjaka bila bi pljusnula rumenu nevjestu tamo na podiju, pred očima polovice dvora.
Poput obreda, svadbena je gozba bila skromna. Kneginja Alerie obavila je sve pripreme; Cersei nije imala volje opet se suočiti s tim zastrašujućim zadatkom, nakon načina na koji se Joffrevjevo vjenčanje završilo. Poslužilo se samo sedam jela. Maslokvrga i Mali Luna zabavljali su goste u stankama, a glazbenici su svirali dok se jelo. Slušali su gajdaše i guslače, lutnju i flautu, visoku harfu. Jedini pjevač bio je neki miljenik gospe Margaerv, naočit mladi razmetljivac sav odjeven u ažurne nijanse koji se nazivao Modrim Bardom. Otpjevao je nekoliko ljubavnih pjesama i povukao se. "Kakvo razočaranje", glasno se potužila kneginja Olenna. "Nadala sam se 'Kišama Castamerea'."
Kad god bi Cersei pogledala staricu, lice Žabe Maggy doplutalo bi joj pred oči, izborano, zastrašujuće i mudro. Sve starice međusobno nalikuju, pokušala je sebe uvjeriti, to je sve. Zapravo, pogrbljena čarobnica nije nimalo nalikovala na Kraljicu Trnja, ali pogled na zlobesti mali osmijeh kneginje Oleanne nekako je dostajao da je opet vrati u Maggvn šator. Mogla se sjetiti njegova mirisa, koji je odisao čudnim istočnjačkim začinima, i mekoće Maggvnih desni dok je cuclala krv iz Cerseina prsta. Bit ćeš kraljica, obećala joj je starica, usana još vlažnih, crvenih i sjajnih, dok ne dođe druga, mlađa i ljepša, koja će te zbaciti i oduzeti ti sve što ti bude priraslo srcu.
Cersei zirne pokraj Tommena, prema mjestu gdje je Margaerv sjedila smijući se sa svojim ocem. Prilično je lijepa, morala je priznati, ali većina toga je mladost. Čak su i seljanke ljupke u određenim godinama, dok su još svježe, nevine i neokaljane, a većina njih ima istu smeđu kosu i smeđe oči poput nje. Samo bi budala ikad tvrdila daje ljepša od mene. Svijet je međutim bio pun budala. Kao i dvor njezina sina.
Raspoloženje joj se nije popravilo ni kad je Mace Tvrell ustao da povede zdravicu. Visoko je podigao zlatni kalež, smiješeći se svojoj ljepušnoj maloj kćeri, i gromkim glasom izjavio: "Za kralja i kraljicu!" Ostale ovce zablejale su zajedno s njim. "Za kralja i kraljicu!" viknuli su, kucnuvši se kaležima. "Kralj i kraljica!" Nije imala druge nego da pije s njima, cijelo vrijeme priželjkujući da gosti imaju jedno lice kako bi im mogla sasuti vino u oči i podsjetiti ih na to da je ona prava kraljica. Jedini od tvrdlovskih ulizica koji je se naizgled uopće sjetio bio je Paxter Redwyne, koji je ustao kako bi izrekao vlastitu zdravicu, neznatno se ljuljajući na nogama. "Za obje naše kraljice!" zacvrkutao je. "Za mladu kraljicu i za staru!"
Cersei je ispila nekoliko kaleža vina i premetala hranu po zlatnom tanjuru. Jaime je jeo još manje, i rijetko se udostojao zauzeti svoje mjesto na podiju. Zabrinut je jednako kao ja, shvati kraljica dok ga je promatrala kako vreba dvoranom, razgrćući tapiserije zdravom rukom kako bi se uvjerio da se za njima nitko ne skriva. Lannisterski kopljanici bili su postavljeni oko građevine, znala je. Ser Osmund Kotlocrnčuvao je jedna vrata, Ser Meryn Trant druga. Balon Swann stajao je iza kraljeva stolca, Loras Tvrell iza kraljičinog. Nijedan mač nije bilo dopušteno unijeti na gozbu osim onih koje su nosili bijeli vitezovi.
Moj sin je siguran, reče Cersei samoj sebi. Nikakvo ga zlo ne može zadesiti, ne ovdje, ne sada. Ali svaki put kad bi pogledala Tommena, vidjela je Joffrevja kako se hvata za vrat. A kad je dječak stao kašljati, kraljičino je srce na trenutak prestalo kucati. Odgurnula je služavku u žurbi da stigne k njemu.
"To je samo malo vina koje je pošlo krivim putem", uvjerila ju je Margaerv Tvrell, smiješeći se. Uzela je Tommenovu ruku u svoju i poljubila mu prste. "Moja mala ljubav treba uzimati manje gutljaje. Vidiš, skoro si nasmrt prepao svoju gospu majku."
"Oprosti, majko", reče Tommen posramljeno.
Bilo je to više nego što je Cersei mogla podnijeti. Ne smijem im dopustiti da me vide kako plačem, pomislila je kad je osjetila da joj suze naviru na oči. Prošla je pokraj Ser Mervna Tranta i izašla kroz stražnji prolaz. Sama ispod voštanice dopustila je sebi jedan drhtavi jecaj, a zatim drugi. Žena može plakati, ali ne i kraljica.
"Vaša Milosti?" reče glas iza nje. "Smetam li?"
Bio je to ženski glas, začinjen istočnjačkim naglaskom. Na trenutak se pobojala da joj se Žaba Maggy obraća iz groba. Ali bila je to samo Merryweatherova žena, kosooka ljepotica koju je knez Orton oženio za vrijeme svog izgnanstva i doveo sa sobom u Dugi stol. "Mala je dvorana tako zagušljiva", Cersei je čula sebe kako govori. "Od dima su mi suzile oči."
"I moje, Vaša Milosti." Kneginja Merryweather bila je visoka poput kraljice, ali tamna umjesto svijetla, vrane kose, maslinaste kože i cijelo desetljeće mlada. Ponudila je kraljici svijetlomodri rupčić od svile i čipke. "I ja imam sina. Znam daću isplakati rijeke na dan kad se oženi."

Cersei otare obraze, bijesna što je dopustila da joj vide suze. "Hvala vam", reče ukočeno.
"Vaša Milosti, ja..." Mvrijska žena snizi glas. "Postoji nešto što morate znati. Vaša sluškinja je kupljena i plaćena. Povjerava gospi Margaery sve štočinite."
"Senelle?" Iznenadni bijes izvije se u kraljičinu želucu. Zar nije bilo nikog kome je mogla vjerovati? "Sigurni ste u to?"
"Dajte je slijediti. Margaerv se nikad izravno ne nalazi s njom. Njezine rođakinje njezini su gavranovi, prenose joj poruke. Ponekad Elinor, ponekad Alla, ponekad Megga. Sve su one bliske s Margaerv poput sestara. Susreću se u septi i pretvaraju da se mole. Stavite vlastitog čovjeka sutradan u galeriju, i vidjetće kako se Senelle došaptava s Meggom ispod oltara Djevice."
"Ako je to istina, zašto mi to govorite? Vi ste jedna od Margaervnih družica. Zašto biste je izdali?" Cersei se naučila sumnjičavosti na očevu koljenu; ovo je lako mogla biti neka zamka, lažčija je namjena bila da posije neslogu između lava i ruže.
"Dugi je stol možda prisegao Visovrtu," odgovori žena zabacivši svoju crnu kosu, "ali ja sam iz Myra, i vjerna sam svom mužu i svom sinu. Želim sve najbolje za njih."
"Shvaćam." U uskom prolazu kraljica je mogla nanjušiti ženin miomiris, mošusni vonj koji je podsjećao na mahovinu, zemlju i divlje cvijeće. Pod njim, njušila je ambiciju. Svjedočila je na Tyrionovu suđenju, odjednom se sjeti Cersei. Vidjela je kad je Vražićak stavio otrov u Joffov kalež i nije se bojala da to kaže.
"Provjerit ću to", obećala je. "Ako je ono što velite istina, bitćete nagrađeni." A ako si mi slagala, iščupat ću ti jezik, i oduzeti mužu posjede i zlato.
"Vaša Milost je ljubazna. I lijepa." Kneginja Merryweather se nasmiješi. Zubi su joj bili bijeli, usne pune i tamne.
Kad se kraljica vratila u Malu dvoranu, zatekla je svog brata kako neumorno kolača. "Bio je to samo gutljaj vina koji je pošao krivim putem. Iako je i mene prenuo."
"Želudac mije tako stisnut da ne mogu jesti", zarežala je na nj. "Vino ima okus po žuči. Ovo je vjenčanje bilo pogreška."
"Ovo je vjenčanje bilo neophodno. Dječak je siguran."
"Budalo. Nitko tko nosi krunu, nikad nije siguran." Ogledala se po dvorani. Mace Tvrell se smijao među svojim vitezovima. Knezovi Redwyne i Rowan skrovito su razgovarali. Ser Kevan je sjedio zamišljen nad svojim vinom u pozadini dvorane, dok je Lancel nešto šaputao septonu. Senelle se kretala uzduž stola, punćći kaleže nevjestinih rođaka vinom crvenim poput krvi. Veliki meštar Pvcelle je zaspao. Nema nikog na koga bih se mogla osloniti, čak ni Jaime, smrknuto je shvatila. Moratću ih sve pomesti s puta, i okružiti kralja svojim ljudima.
Kasnije, nakon što su slatkiši, orasi i sir bili posluženi i raščišćeni, Margaerv i Tommen su zaplesali, izgledajući prilično smiješno dok su se vrtjeli plesnim podijem. Tvrellovka je bila dobrih pola i po stope viša od svog malog muža, a Tommen je u najbolju ruku bio nespretan plesač, bez imalo Joffrevjeve urođene elegancije. Međutim, trudio se što je najbolje mogao, i doimao nesvjesnim komedije koju je od sebe pravio. A čim je Djevica Margaerv završila s njim, njezini su rođakinje dohrlile, jedna za drugom, insistirajući da Njegova Milost mora plesati i s njima. Natjeratće ga da posrče i vuče noge poput budale prije nego što završe s njim, ogorčeno je pomislila Cersei dok je promatrala. Polovica dvora smijaće mu se iza leđa.
Dok su se Alla, Elinor i Megga izmjenjivale s Tommenom, Margaerv je otplesala krug sa svojim ocem, a potom s bratom Lorasom. Vitez Cvijeća bio je u bijeloj svili, s pojasom od zlatnih ruža oko struka i ružom od nefrita koja mu je pridržavala plašt. Mogli bi biti blizanci, pomisli Cersei dok ih je gledala. Ser Loras je bio godinu stariji od svoje sestre, ali imali su iste krupne smeđe oči, istu gustu smeđu kosu koja im je u lijenim uvojcima padala niz ramena, istu glatku kožu bez ijedne mrlje. Zrela hrpa bubuljica načinila bi ih poniznosti. Loras je bio viši i imao nekoliko pramćaka mekih smeđih maljica na licu, a Margaerv je imala ženske obline, ali inače su međusobno bili gotovo sličniji od nje i Jaimea. I to ju je jedilo.
Njezin je blizanac prekine u razmišljanju. "Bi li Vaša Milost počastila svog bijelog viteza plesom?"
Ona ga osine pogledom. "Pa da prtljaš po meni s tim batrljkom? Ne. Ali dopustić u ti da mi napuniš kalež vina. Ukoliko smatraš da to možeš izvesti bez prolijevanja."
"Bogalj poput mene? Teško." Udaljio se i napravio još jedan krug po dvorani. Morala je sama napuniti kalež. Cersei je odbila i Macea Tvrella, te kasnije Lancela. Ostali su shvatili mig, te joj nitko drugi nije pristupio. Naši postojani prijatelji i vjerni kneževi. Nije mogla vjerovatčak ni zapadnjacima, zakletim mačevima i vazalima njezina oca. Ne kad joj se vlastiti stric urotio s njezinim neprijateljima...

Margaerv je plesala sa svojom rođakinjom Allom, Megga sa Ser Talladom Visokim. Druga rođakinja, Elinor, dijelila je kalež vina s naočitim mladim kopilanom Driftmarka, Auraneom Watersom. To nije bilo prvi put daje kraljica zapazila Watersa, mršavog mladića sivo-zelenih očiju i duge srebrno-zlatne kose. Prvi put kad ga je vidjela, na pola je otkucaja srca pomislila da je Rhaegar Targaryen uskrsnuo iz pepela. To je zbog njegove kose, rekla je samoj sebi. Nije ni upola tako pristao kao što je Rhaegar bio. Lice mu je preusko, i ima onu rupicu na bradi. Međutim, Velarvoni su potjecali od stare valvrijske loze, a neki su imali istu srebrnastu kosu poput zmajskih kraljeva iz davnine.
Tommen se vratio na svoje mjesto da gricne kolač od jabuka. Stolac njezina strica bio je prazan. Kraljica ga je napokon pronašla u kutu kako napeto razgovara sa sinom Macea Tvrella, Garlanom. O čemu njih dvojica imaju razgovarati? Ravan je možda nazivala Ser Garlana sćanim, ali ona mu nije vjerovala ništa više nego Margaery ili Lorasu. Nije zaboravila zlatni novčić koji je Qyburn otkrio ispod tamničareve noćne posude. Zlatna ruka iz Visovrta. A Margaety me uhodi. Kad se Senelle pojavila da joj napuni kalež vinom, kraljica se morala oduprijeti porivu da je sčepa za vrat i uguši. Da mi se nisi usudila smiješiti, ti izdajnička mala kučko. Preklinjat ćeš me za milost prije nego što završim s tobom.
"Mislim da je Njezina Milost popila dovoljno vina za jednu noć", čula je kako njezin brat Jaime govori.
Ne, pomisli kraljica. M sve vino na svijetu ne bi bilo dovoljno da mi pomogne prebroditi ovo večeranje.
Ustala je tako brzo da je umalo pala. Jaime je uhvati za ruku i pridrži. Ona se istrgne i pljesne rukama. Muzika zamre, glasovi utihnu. "Moje gospe i gospodo," glasno vikne Cersei, "ako biste bili tako ljubazni i pridružili mi se vani, upalitćemo svijeću da proslavimo ujedinjenje Visovrta i Bacačeve hridi, i novo razdoblje mira i obilja za naših Sedam Kraljevina."
Mračna i napuštena stajala je Namjesnikova kula, s tek praznim rupama gdje su nekoć stajala hrastova vrata i prozorski kapci. Ali čak i ruševna i prezrena, uzdizala se iznad vanjskog gradišta. Dok su svatovi izlazili iz Male dvorane, zastali su pod njezinom sjenom. Kad je Cersei podigla pogled, spazila je kako krunište kule gloće lovčev mjesec, i zapitala se na trenutak koliko je namjesnika, koliko kraljeva ovdje savilo svoj dom u posljednja tri stoljeća.
Stotinu lakata od kule uzela je dah kako bi zaustavila vrtoglavicu. "Kneže Hallvne! Možete početi."
Piromant Hallvne reče uHmmmmmm" i zamahne bakljom koju je držao, a strijelci na zidovima napnu lukove i pošalju tuce gorućih strijela kroz razjapljene prozore.
Kula bukne u plamen uz glasni vuuuš. U pola otkucaja srca njezin je interijer oživio od svjetla, crvenog, žutog, narančastog... i zelenog, prijetećeg tamnozelenog, boje žuči, nefrita i piromantske mokraće. "Tvar", nazivali su je alkemičari, ali puk ju je zvao divlja vatra. Pedesetćupova bilo je postavljeno unutar Namjesnikove kule, zajedno s cjepanicama i bačvama smole te većim dijelom ovozemaljskog imetka patuljka zvanog Tyrion Lannister.
Kraljica je mogla osjetiti vrelinu tih zelenih plamenova. Piromanti su govorili da su samo tri stvari gorjele vruće od njihove tvari: zmajev plamen, vatre ispod zemlje i ljetno sunce. Neke su gospe zinule kad su se plamenovi tek pojavili na prozorima, oblizujući vanjske zidove poput dugih zelenih jezika. Drugi su klicali, i dizali zdravice.
Prelijepo je, pomislila je, prelijepo poput Jojfreyj'a, kad su mi ga polegli na ruke. Nijedan muškarac nije je natjerao da se osjeća tako dobro kao što se osjećala kad je uzeo njezinu bradavicu u usta da se nadoji.
Tommen je raširenih očiju zurio u vatru, očaran koliko je bio preplašen, sve dok mu Margaerv nije nešto šapnula na uho što gaje nasmijalo. Neki od vitezova stali su bacati oklade koliko će dugo potrajati dok se kula ne sruši. Knez Hallvne stajao je pjevušeći si sebi u bradu i zibajući se na petama.
Cersei pomisli na sve kraljeve namjesnike koje je poznavala tijekom godina: Owena Merryweathera, Jona Conningtona, Qarltona Chelsteda, Jona Arrvna, Eddarda Starka, svoga brata Tvriona. I svoga oca, kneza Tywina Lannistera, svoga oca najviše od svih. Svi oni sada gore, rekla je u sebi uživajući u toj pomisli. Svi su mrtvi i gore, do posljednjeg, sa svim svojim spletkama, zavjerama i izdajama. Sada je moje vrijeme. Ovo je moj zamak i moje kraljevstvo.
Namjesnikovom se kulom prolomi nenadani tutanj, tako glasan da se svaki razgovor naglo prekinuo. Kamenje naprsnuo i rascijepio se, a dio gornjeg kruništa odlomio se i srušio uz prasak od kojeg se potresao brijeg, poslavši uvis oblak prašine i dima. Dok je svježi zrak hrlio kroz razorene zidove, vatra sukne uvis. Zeleni plamenovi poletješe u nebo i zavrtješe se jedan oko drugog. Tommen ustukne, ali ga Margaerv uhvati za ruku i reče: "Pogledaj, plamenovi plešu. Kao što smo mi plesali, ljubavi."
"Tako je." Glas mu je bio prepunčuđenja. "Majko, pogledajte, oni plešu."
"Vidim. Kneže Hallvne, koliko će dugo vatra gorjeti?" "Cijelu noć, Vaša Milosti."

"Ovo je lijepa svjetiljka, priznajem", reče kneginja Olenna Tvrell, naslanjajući se na svoj štap između Lijevog i Desnog. "Dovoljno svjetla da nas sve sigurno isprati u postelju, mislim. Stare kosti lako se umaraju, a ove mlade doživjele su dovoljno uzbuđenja za jednu noć. Vrijeme je da kralj i kraljica pođu u krevet."
"Da." Cersei mahne Jaimeu. "Vrhovni zapovjednice, otpratite Njegovu Milost i njegovu malu kraljicu do njihovih jastuka, molim."
"Kako zapovijedate. I vas?"
"Nema potrebe." Cersei se osjećala previše živom da bi spavala. Divlja vatra ju je pročišćavala, razgarajuci sav njezin bijes i strah, ispunjavajući je odlučnošću. "Plamenovi su tako lijepi. Želim ih još neko vrijeme promatrati."
Jaime je oklijevao. "Ne biste smjeli ostati sami."
"Neću biti sama. Ser Osmund može ostati sa mnom ičuvati me. Vaš Prisegnuti Brat."
"Ako je po volji Vašoj Milosti", reče Kotlocrn.
"Po volji mi je." Cersei provuče svoju ruku kroz njegovu, te su jedno uz drugo promatrali kako vatra bjesni.
okaljani vitez
noć je bila neuobičajeno svježa, čak i za jesen. Oštar, vlažni vjetar kovitlao se niz uličice, komešajući dnevnu prašinu. Sjeverni vjetar, i pun studeni. Ser Arys Oakheart navuče svoju kukuljicu da prekrije lice. Ne bi mu odgovaralo da ga prepoznaju. Prije četrnaest dana netko je priklao trgovca u sjenovitom gradu, bezazlenog čovjeka koji je došao u Dorne zbog voća i pronašao smrt umjesto datulja. Njegov jedini zločin bio je taj što je bio iz Kraljeva Grudobrana.
Rulja će u meni prepoznati ozbiljnijeg protivnika. Napad bi mu bio gotovo dobrodošao. Njegova se ruka spustila kako bi ovlaš okrznula balčak dugog mača koji je visio napola skriven u naborima njegovih slojevitih lanenih halja, vanjskih s tirkiznim prugama i nizovima zlatnih sunaca, te svijetlonarančastih pod njom. Dornska je odjeća bila udobna, ali njegov bi se otac zgrozio da je doživio da ga vidi ovako odjevenog. Bio je čovjek iz Ravni, a Dornijci su bili njegovi drevni protivnici, kao što su tapiserije u Starom hrastu svjedočile. Arys je morao samo sklopiti oči da ih opet vidi. Knez Edgerran Darežljivi, koči se u sjaju s glavama stotine Dornijaca poslaganim oko njegovih nogu. Tri Lista u Princevu prolazu, probodena dornskim kopljima, Alester kako puše u ratni rog posljednjim dahom. Ser Olvcar Zeleni Hrast sav u bijelom, umirući pokraj Mladog Zmaja. Dorne nije prikladno mjesto ni za jednog Oakhearta.
Čak i prije nego što je princ Oberyn umro, vitez je osjećao nelagodu kad god bi napustio posjed Sunčeva koplja kako bi prošetao uličicama sjenovitog grada. Mogao je osjetiti poglede na sebi kamo god bi pošao, male crne dornske oči koje su ga motrile sa slabo prikrivenim neprijateljstvom. Trgovci su ga nastojali prevariti svakom prilikom, a ponekad se pitao jesu li mu kočmari pljuvali u piće. Jednom ga je skupina odrpanaca stala gađati kamenjem sve dok nije isukao mač i rastjerao ih. Smrt Crvene Guje još je više raspalila Dornijce, iako su se ulice pomalo stišale otkad je princ Doran zatvorio Pješane Zmije u kulu. Unatoč tome, nositi bijeli plašt otvoreno u sjenovitom gradu bilo je ravno izazivanju napada. Ponio je tri sa sobom: dva vunena, jedan lakši i jedan teži, te treći od fine bijele svile. Osjećao se nagim kad mu nijedan od njih nije visio s ramena.
Bolje nag nego mrtav, rekao je u sebi. Još sam pripadnik Kraljeve garde, čak i bez plašta. Ona to mora poštovati. Moram je natjerati da shvati. Nije nikako smio dopustiti da bude upleten u ovo, ali pjevčaje rekao da ljubav može napraviti budalu od bilo kojeg čovjeka.
Sjenoviti grad Sunčeva koplja često je djelovao napušteno u vrelini dana kad bi se prašnim ulicama jedino kretale muhe zunzare, ali čim bi pala večer, te bi iste ulice oživjele. Ser Arys je čuo tihu glazbu kako dopire kroz rebrenice prozora dok je prolazio ispod njih, a negdje su ručni bubnjevi udarali brz ritam plesa s kopljima, davajući noći bilo. Tamo gdje su se tri uličice susretale ispod drugog Zavojitog zida, kurtizana je dozivala s balkona. Bila je odjevena u nakit i ulje. Bacio je jedan pogled na nju, pogrbio ramena i nastavio dalje, u zube vjetru. Mi smo muškarci tako slabi. Naša tijela izdajučak i najplemenitije od nas. Pomislio je na kralja Baelora Blaženog, koji je postio do granice nesvjestice kako bi ukrotio pohotu koja ga je sramotila. Mora li i on učiniti isto?
Nizak muškarac stajao je pod nadsvođenim ulazom pekući komade zmije iznad žeravnika, okrećući ih pritom drvenim kliještima. Oštar miris njegovih začina izmamio je suze na vitezove oči. Najbolji zmijski umak imao je u sebi kap otrova, čuo je, zajedno sa sjemenjem gorušice i zmajevim paprićicama. Myrcella je zavoljela dornsku hranu jednako brzo kao i svog dornskog princa, a s vremena na vrijeme Ser Arys bi kušao jelo ili dva da joj ugodi. Hrana mu je palila usta i tjerala ga da daše za vinom, a pekla je još gore na izlasku nego na ulasku. Međutim, njegova mala princeza ju je obožavala.

Ostavio ju je u njezinim odajama, nagnutu iznad društvene igre pre-koputa princa Trvstanea, gurajući kićene figure preko četverokuta od nefrita, karneola i lazura. Myrcelline pune usne bile su blago razdvojene, njezine zelene oči stisnute od koncentracije. Cyvasse, zvala se igra. Stigla je u Grad Dašara na trgovačkoj galiji iz Volantisa, a siročići su je ras-prostranili uzduž i poprijeko Zelene krvi. Dornski je dvor pomahnitao za njom. Ser Arys ju je samo smatrao izluđujućom. Bilo je deset različitih figura, svaka sa svojim svojstvima i moćima, a ploča bi se mijenjala od igre do igre, ovisno o tome kako bi igrači posložili svoje domaće četverokute. Princ Trvstane je smjesta zavolio igru, a Myrcella ju je naučila kako bi je mogla igrati s njim. Nije joj još bilo jedanaest, a njezinom zaručniku je bilo trinaest; unatoč tome, češće je pobjeđivala nego gubila u posljednje vrijeme. Tyrstaneu to naizgled nije smetalo. Dvoje djece nije moglo različitije izgledati, on sa svojom maslinastom kožom i ravnom crnom kosom, ona blijeda poput mlijeka s busenom zlatnih kovrča; svjetlo i tama, poput kraljice Cersei i kralja Roberta. Molio se da će Myrcella pronaći više sreće u svom Dornijcu nego što je njezina majka pronašla sa svojim olujnim knezom.

Bilo mu je neugodno što je mora ostaviti, iako će biti prilično sigurna u zamku. Postojala su samo dvoja vrata koja su vodila u Myrcelline odaje u Kuli sunca, a Ser Arys je postavio po dvojicu na svaka; lannisterske obiteljske stražare, ljude koji su stigli s njima iz Kraljeva grudobrana, iskusne borce, tvrdokorne i odane do srži. Myrcella je imala i svoje sluškinje i septu Eglantine, a princa Trystanea dvorio je njegov zakleti štit, Ser Gascoyne od Zelene krvi. Nitko je neće uznemirivati, rekao je samom sebi, a začetrnaest dana ionako ćemo biti na sigurnom daleko odavde.

Princ Doran je to obećao. Iako se Arys zaprepastio kad je vidio koliko je staro i bolesno djelovao dornski princ, nije sumnjao u princevu riječ. "Žao mi je što vas nisam ranije mogao posjetiti, ni upoznati princezu Myrcellu," rekao je Martell kad su Arysa propustili u njegovu dnevnu odaju, "ali vjerujem da vam je majka Arianne pružila dobrodošlicu ovdje u Dorneu, ser."

"Jest, moj prince", odgovorio je, i pomolio se da ga nikakvo rumenilo nije izdalo.

"Naša je zemlja gruba i siromašna, ali ne bez svojih ljepota. Žalosti nas što niste vidjeli više od Dornea osim Sunčeva koplja, ali bojim se da ni vi ni vaša princeza ne biste bili sigurni izvan ovih zidina. Mi Dornijci narod smo vrele krvi, brzo se razgnjevimo i sporo opraštamo. Razveselilo bi mi srce kad bih vas mogao uvjeriti da su Pješčane Zmije jedine koje žele rat, ali neću vam lagati, ser. Čuli ste moj puk na ulicama kako mi viče da okupim moja koplja. Polovica mojih kneževa slaže se s njima, bojim se."

"A vi, moj prince?" usudio se upitati vitez.

"Majka me davno naučila da samo luđaci vode ratove u kojima ne mogu pobijediti." Ako ga je izravnost ovog pitanja uvrijedila, princ Doran je to dobro sakrio. "Ali ovaj je mir krhak... krhak poput vaše princeze."

"Samo bi zvijer naudila maloj djevojčici."

"I moja sestra Elia imala je malu djevojčicu. Zvala se Rhaenys. I ona je bila princeza." Princ uzdahne. "Oni koji bi žarili nož u princezu Myrcellu prema njoj ne gaje nikakvu mržnju, ništa više nego Ser Amory Lorch kad je ubio Rhaenys, ako je to doista učinio. Oni me samo žele izazvati. Jer ako bi Myrcellu ubili u Dorneu dok je pod mojom zaštitom, tko bi povjerovao mojem nijekanju?"

"Nitko neće nauditi Myrcelli dok sam ja živ."

"Plemenit zavjet," rekao je Doran Martell s neznatnim osmijehom, "ali vi ste samo jedan čovjek, ser. Nadao sam se da će zatvaranje mojih svojeglavih nećakinja pomoći da umiri vode, ali uspjeli smo samo potjerati žohare ispod rogoza. Svake noći čujem ih kako šapću i oštre noževe."

On se boji, shvatio je tada Ser Arys. Pogledaj, ruka mu se trese. Princ Dornea je prestravljen. Ponestalo mu je riječi.

"Ispričavam se, ser", rekao je princ Doran. "Slab sam i bolestan, i ponekad... Sunčevo koplje me zamara, sa svojom bukom, prljavštinom i mirisima. Čim mi dužnost dopusti, namjeravam se vratiti u Vodene vrtove. Kad to učinim, povest ću princezu Myrcellu sa sobom." Prije nego što je vitez mogao protestirati, princ podigne ruku, crvenih i natečenih zglobova. "I vi ćete poći. I njezina septa, sluškinje i stražari. Zidovi Sunčeva koplja su jaki, ali ispod njih se nalazi sjenoviti grad. Čak i unutar zamka stotine ih dolazi i odlazi svakog dana. Vrtovi su moje utočište. Princ Maron ih je podigao kao dar za svoju targarvensku nevjestu, kako bi obilježio dornski brak sa Željeznim prijestoljem. Jesen je ondje divno razdoblje... vrući dani, svježe noći, slani povjetarac s mora, fontane i jezerca A tu su i druga djeca, dječaci i djevojčice visokog i plemenitog roda. Myrcella će imati prijatelje svojih godina s kojima će se igrati. Neće biti usamljena."

"Kako vi kažete." Princeve riječi odzvanjale su mu u glavi. Ondje će biti sigurna. Ali zašto ga je Doran Martell nagovarao da ne javi Kraljevu Grudobranu o selidbi? Myrcella će biti najsigurnija ako nitko ne zna

gdje je. Ser Arys se složio, ali kakvqg je izbora imao? Bio je vitez Kraljeve garde, ali, uz sve to, samo jedan čovjek, upravo kao što je princ rekao.
Uličica se naglo širila u mjesečinom obasjano dvorište. Pokraj svjećareve trgovine, napisala je, dveri i kratko vanjsko stubište. Progurao se kroz dveri i uspeo istrošenim stubama do neoznačenih vrata. Trebam li pokucati? Umjesto toga odgurnuo je vrata i zatekao se u velikoj, za-tamnjenoj sobi niskog stropa, osvijetljenoj parom mirisnih svijeća koje su treperile u nišama uklesanim u debele zemljane zidove. Ugledao je uzorcima ukrašene mvrijske tepihe pod svojim sandalama, tapiseriju na jednom zidu, postelju. "Moja gospo?" zazvao je. "Gdje si?"
"Ovdje." Ona iskorači iz sjene pokraj vrata.
Ukrasna zmija ovijala joj se oko desne nadlaktice, a njezine su se bakrene i zlatne ljuske ljeskale dok se kretala. To je bilo jedino što je nosila.
Ne, kanio joj je reći, samo sam ti došao priopćiti kako moram ići, ali kad ju je ugledao kako blista na svjetlosti svijeća, činilo se da je izgubio moć govora. Grlo mu je bilo suho poput dornskog pijeska. Nijemo je stajao, upijajući divote njezina tijela, udubinu vrata, okrugle jedre grudi s ogromnim tamnim bradavicama, raskošne obline struka i bokova. A onda mu se nekako našla u naručju, i svlačila njegove halje. Kad je stigla do njegove potkošulje, zgrabila ju je za ramena i rasparala svilu do njegova pupka, ali Arys više nije mario. Koža joj je bila glatka pod njegovim prstima, topla na dodir poput pijeska koji se pekao pod dornskim suncem. Podigao joj je glavu i pronašao njezine usne. Usta su joj se rastvorila pod njegovima, a grudi ispunile njegove šake. Osjetio je kako su joj se bradavice ukrutile kad su ih njegovi palčevi okrznuli. Kosa joj je bila crna i gusta i mirisala na orhideje, taman i zemljan miris od kojeg se toliko ukrutio da ga je gotovo zaboljele
"Dotakni me, ser", šapnula je žena u njegovo uho. Ruka mu je kliz-nula niz njezin zaobljeni trbuh da pronađe slatko, vlažno mjesto među guštikom crne dlake. "Da, tu", promrmljala je dok je uvlačio prst u nju. Ispustila je jecav zvuk, povukla ga na krevet i gurnula dolje. "Još, o još, da, slatki moj viteže, moj viteže, moj slatki bijeli viteže, da ti, ti, želim te." Njezine ruke uvele su ga u nju, a onda se zavukle iza njegovih leđa da ga privuku bliže. "Dublje", šapnula je. "Da, oh." Kad je ovila noge oko njega, činile su se čvrste poput čelika. Njezini su mu nokti grebli leđa dok je prodirao u nju, iznova i iznova, sve dok nije vrisnula i izvila leđa pod njim. Kad je to učinila, njezini su prsti pronašli njegove bradavice, štipajući ih dok je prosipao svoje sjeme u nju. Sad bih mogao umrijeti, sretan, pomislio je vitez, i na barem tuce otkucaja srca pronašao je spokoj.
Ali nije umro.
Njegova je želja bila duboka i bezgranična poput mora, ali kad se plima povukla, hridi stida i krivnje uzdigle su se oštre kao uvijek. Ponekad bi ih valovi prekrili, ali one su ostajale ispod vode, tvrde, crne i sluzave. Sto to radim? pitao se. Ja sam vitez Kraljeve garde. Otkotrljao se s nje i svalio na leđa, buljeći u strop. Velika raspuklina pružala se njime, od jednog do drugog zida. Nije ju ranije primijetio, kao što nije primijetio sliku na tapiseriji koja je prikazivala Nvmeriu i njezinih deset tisuća brodova. Vidim samo nju. Zmaj je mogao viriti kroz prizor, a ja ne bih vidio ništa osim njezinih grudi, njezina lica, njezina osmijeha.
"Ima vina", promrmljala je u njegov vrat. Prebacila je ruku preko njegovih grudi. "Jesi li žedan?"
"Ne." Otkotrljao se od nje i sjeo na rub kreveta. Soba je bila vruća, ali on je zadrhtao.
"Krvariš", reče ona. "Prejako sam grebala."
Kad mu je dotakla leđa, trgnuo se kao da su joj prsti gorjeli. "Nemoj." Nag, ustao je. "Ne više."
"Imam melem. Za ogrebotine."
Ali ne i za moj stid. "Ogrebotine su ništavne. Oprosti mi, moja gospo, moram ići..."
"Tako brzo?" Imala je promukao glas, široka usta stvorena za šaptanje, pune usne zrele za ljubljenje. Kosa joj se prosula preko golih ramena do vršaka njezinih punih grudi, crna i gusta. Uvijala se u velikim mekim lijenim kovrčama. Čak su joj i dlačice na brežuljku bile meke i kovrčave. "Ostani noćas uza me, ser. Još te mnogo toga moram naučiti."
"Već sam previše naučio od tebe."
"Svojedobno se činilo da ti se pouka sviđa, ser. Jesi li siguran da ne ideš u neku drugu postelju, nekoj drugoj ženi? Reci mi tko je ona. Boritću se s njom za tebe, golih grudi, nož na nož." Osmjehnula se. "Ukoliko nije Pješčana Zmija. Ako je tako, možemo te dijeliti. Jako volim svoje rođakinje."
"Znaš da nemam drugu ženu. Samo... dužnost." Prebacila se na lakat kako bi ga pogledala, krupnih očiju koje su blistale na svjetlu svijeća. "Ta kozičava kučka? Znam je. Suha je poput prašine među nogama, a njezini te poljupci raskrvare. Pusti dužnost bar jednom da spava, i ostani noćas sa mnom."
"Moje je mjesto u palači."

Ona uzdahne. "S tvojom drugom princezom. Učinit ćeš me ljubomornom. Mislim da nju voliš više od mene. Ta je djevica premlada za tebe. Tebi treba žena, ne mala djevojčica, ali ja mogu glumiti nevinost ako te to uzbuđuje."
"Ne bi smjela govoriti takve stvari." Sjeti se, ona je Dornijka. Na Ravni muškarci su govorili da je hrana činila Dornijce tako raspaljivima, a njihove žene tako divljima i pohotnima. Vatrene papričice i čudni začini ugriju krv, ona si ne može pomoći. "Volim Myrcellu kao kćer." Nikad neće moći imati vlastitu kćer, ništa više nego što je mogao imati ženu. Uzeo je umjesto toga fini bijeli plašt. "Idemo u Vodene vrtove."
"S vremenom," složi se ona, "iako kad je moj otac u pitanju, sve traje četiri puta dulje nego što bi trebalo. Ako kaže da namjerava otići sutra, najvjerojatnije ćete se otisnuti na put za dva tjedna. A gdje je hrabri mladi vitez koji je izjavio kako želi provesti ostatak života u mom naručju?"
"Bio sam pijan kad sam to rekao."
"Popio si tri čaše razvodnjenog vina."
"Bio sam opijen tobom. Prošlo je deset godina od... Nikad nisam dotakao drugu ženu osim tebe, ne otkako sam odjenuo bijelo. Nikad nisam znao što ljubav može biti, ali sada... bojim se."
"Što može preplašiti mog bijelog viteza?" "Bojim se za svoju čast", reče on, "i za tvoju."
"Mogu se sama brinuti za svoju čast." Dotaknula je dojku prstom, polako kružila njime oko svoje bradavice. "I za svoje užitke, ako treba. Odrasla sam žena."
To je i bila, van svake sumnje. Gledajući je na perini, kako se onako zlobno često smiješi, igra s grudima... je li ikad postojala žena čije su bradavice bile tako krupne ili tako osjetljive? Jedva ih je mogao gledati a da ih ne poželi zgrabiti, sisati sve dok ne postanu tvrde, vlažne i sjajne...
Odvratio je pogled. Njegovo je rublje bilo rasuto po sagovima. Vitez se sagne da ga pokupi.
"Ruke ti se tresu", primijeti ona. "Mislim da bi radije milovale mene. Moraš li biti u tolikoj žurbi da navučeš odjeću, ser? Draži si mi ovakav kakav jesi. U postelji, neodjeveni, tada smo ono što stvarno jesmo, muškarac i žena, ljubavnici, jedno tijelo, bliski koliko dvoje ljudi može biti. Naša odjeća čini nas drugim osobama. Radije bih bila krv i meso nego svila i dragulji, a ti... ti nisi tvoj bijeli plašt, ser."
"Jesam", reče Ser Arys. "Ja jesam moj plašt. A ovo mora završiti, zbog tebe jednako kao i zbog mene. Ako nas otkriju..."
"Ljudi će te smatrati sretnikom."
"Ljudi će me smatrati vjerolomnikom. Što ako netko ode tvom ocu i reče mu da sam te obeščastio?"
"Za mog se oca mnogo toga može reći, ali ne i daje budala. Kopilan od Božje milosti uzeo mi je nevinost kad smo oboje imali četrnaest godina. Znaš li što je moj otac poduzeo kad je to čuo?" Ona okupi posteljinu u šaku i navuče je do brade da sakrije svoju golotinju. "Ništa. Moj otac je vrlo dobar u tome da ne poduzima ništa. On to naziva razmišljanjem. Reci mi istinu, ser, brine li te moje obeščašćenje, ili tvoje?"
"Oba." Njezina ga je optužba zapekla. "Zato ovo mora biti naš posljednji put."
"To si rekao i ranije."
Jesam, i iskreno sam mislio. Ali slab sam, inače sada ne bih bio ovdje. Nije joj to mogao reći; bila je od one vrste žena koje su prezirale slabost, mogao je to osjetiti. Ima u sebi više od svog strica nego od oca. Okrenuo joj je leđa i pronašao svoju prugastu svilenu potkošulju na stolici. Rasparala je tkaninu do pupka kad ju je povukla preko njegovih ruku. "Ovo je uništeno", potuži se on. "Kako to sad mogu odjenuti?"
"Naopako", predloži ona. "Kad navučeš svoje halje, nitko neće opaziti poderotinu. Možda će ti je tvoja mala princeza zakrpati. Ili da pošaljem novu u Vodene vrtove?"
"Ne šalji mi darove." Toće samo privući pozornost. Istresao je potkošulju i navukao je preko glave, naopačke. Svila se doimala svježom na njegovoj koži, iako mu se lijepila za leđa gdje gaje ona ogrebla. Poslužit će barem dok se ne vrati u palaču. "Želim samo dokrajčiti ovo... ovo..."
"Je li to viteški, ser? Vrijeđaš me. Počinjem misliti da su sve tvoje riječi o ljubavi bile laž."
Nikad ti ne bih mogao lagati. Ser Arys se osjećao kao da ga je pljusnula. "Zbogčega bih inače pogazio svoju čast, ako ne zbog ljubavi? Kad sam s tobom ja... jedva mogu razmišljati, ti si sve čemu sam ikad sanjao, ali..."
"Riječi su vjetar. Ako me voliš, ne ostavljaj me." "Dao sam prisegu..."
"Da se ne ženiš i ne budeš otac djeci. Pa, ja sam popila svoj mjesečev čaj, a znaš da se ne mogu udati za tebe." Osmjehnula se. "Iako bi me se moglo uvjeriti da te zadržim za ljubavnika."
"Sad mi se rugaš."
"Možda malo. Misliš li da si jedini pripadnik Kraljeve garde koji je ikad volio ženu?"

"Uvijek je bilo ljudi kojima je bilo lakše izgovoriti zakletve nego ih održati", priznao je. Ser Boros Blount nije bio stranac u Ulici svile, a Ser Preston Greenfield je običavao posjećivati kuću izvjesnog suknara čak i kad je suknar izbivao, ali Arys nije htio sramotiti svoju Zakletu braću pričajući o njihovim manama. "Ser Terrencea Tovnea pronašli su u postelji s ljubavnicom njegova kralja", reče umjesto toga. "Bila je to ljubav, zaklinjao se, ali stajala je i njega i nju života, te prouzročila pad njegove kuće i smrt najplemenitijeg viteza koji je ikad živio."
"Da, a što je s Lucamoreom Pohotnim, s njegove tri žene i šesnaestero djece? Ta me pjesma uvijek nasmije."
"Istina nije tako smiješna. Nikad ga nisu zvali Lucamore Pohotni dok je živio. Ime mu je bilo Lucamore Snažni, a njegov je cijeli život bio laž. Kad je njegova prijevara bila otkrivena, vlastita su ga Zakleta braća uškopila, a Stari Kralj gaje poslao na Zid. Onih šesnaestero djece ostalo je u suzama. On nije bio pravi vitez, ništa više od Terrencea Tovnea..."
"A Zmajski vitez?" Odgurnula je posteljinu u stranu i spustila noge na pod. "Najplemenitiji vitez koji je ikad živio, rekao si, a odveo je svoju kraljicu u krevet i napravio joj dijete."
"U to odbijam vjerovati", reče on uvrijeđeno. "Priča o izdaji princa Aemona s kraljicom Naervs samo je to, priča, laž koju je njezin brat kazivao kad je poželio odbaciti svog zakonitog sina u korist svog kopilana. Aegona nisu zvali Nevrijednim bez razloga." Pronašao je svoj pojas s mačem i zakopčao ga oko struka. Iako je izgledao čudno naspram svilene dornske potkošulje, poznata težina dugog mača i bodeža podsjetila gaje na to tko je zapravo bio. "Neću biti upamćen kao Ser Arys Nevrijedni", izjavio je. "Neću okaljati svoj plašt."
"Da," izusti ona, "taj lijepi bijeli plašt. Zaboravljaš, moj prastric nosio je isti plašt. Umro je kad sam bila mala, ali ipak ga se sjećam. Bio je visok poput kule i znao me škakljati sve dok nisam gotovo prestala disati od smijeha."
"Nisam imao tu čast da upoznam princa Lewyna," reče Arys, "ali slažem se da je bio velik vitez."
"Velik vitez s ljubavnicom. Ona je sada starica, ali ljudi kažu da je u mladosti bila rijetka ljepotica."
Princ Lewyn? Tu priču Ser Arys nije čuo. Zaprepastila ga je. Izdaja Terrencea Tovnea i obmane Lucamorea Pohotnog bile su zabilježene u Bijeloj knjizi, ali nije bilo ni spomena o nekoj ženi na stranici princa Lewyna.
"Moj je stric uvijek govorio da mač u muškarčevoj ruci određuje njegovu vrijednost, ne onaj među njegovim nogama," nastavi ona, "stoga me poštedi pobožnog govora o okaljanim plaštevima. Nije te tvoja ljubav obeščastila, već čudovišta kojima si služio i grubijani koje nazivaš svojom braćom."
To je zasjeklo preblizu cilju. "Robert nije bio čudovište."
"Popeo se na tron preko dječjih trupala," izjavi ona, "iako, priznajem, da tu nije bio Joffrev."
Joffrey. Bio je naočit dečko, visok i snažan za svoju dob, ali to je bila jedina dobra stvar koja se za nj mogla reći. Ser Arys je još osjećao stid kad bi se sjetio koliko je puta udario onu sirotu malu Starkovku na dječakovu zapovijed. Kad ga je Tvrion odabrao da s Mvrcellom ode u Dorne, upalio je Ratniku svijeću u zahvalnost. "Joffrev je mrtav, otrovao ga je Vražićak." Nikad nije smatrao patuljka sposobnim za tako velik zločin. "Tommen je sada kralj, a on nije njegov brat."
"Nije ni njegova sestra."
To je bila istina. Tommen je bio dobroćudan mali mužić koji se uvijek trudio što je najbolje mogao, ali kad ga je Ser Arys posljednji put vidio, plakao je na molu. Mvrcella nije prolila ni suzu, iako je ona ostavljala ognjište i dom kako bi zapečatila jedan savez svojim djevičanstvom. Istina je bila ta da je princeza bila hrabrija od svog brata, te bistrija i samouvjerenija. Njezin je um bio brži, njezine manire uglađenije. Nitko ju nikad nije zastrašivao, čak ni Joffrev. Žene su jake, uistinu. Nije mislio samo na Mvrcellu, već i na njezinu majku i na svoju, na Kraljicu Trnja, na Ljutčine ljupke, smrtonosne Pješčane Zmije. I na princezu Arianne Martell, nju najviše od svih. "Neću reći da nemaš pravo." Glas mu je bio promukao.
"Nećeš? Ne možeš! Myrcella je prikladnija da vlada..." "Sin dolazi ispred kćeri."
"Zašto? Koji je bog tako odredio? Ja sam nasljednica svog oca. Zar bih trebala predati svoje pravo svojoj braći?"
"Izvrćeš moje riječi. Nisam rekao... U Dorneu je drugačije. Sedam Kraljevina nikad nije imalo kraljicu na vlasti."
"Prvi Viservs želio je da ga naslijedi njegova kći Rhaenvra, nijekeš li to? Ali dok je kralj ležao na samrti, vrhovni zapovjednik njegove Kraljeve garde odlučio je da tako ne bi trebalo biti."
Ser Criston Cole. Criston Kraljotvorac postavio je brata protiv sestre i podijelio Kraljevu gardu između sebe, izazvavši strašan rat koji su pjesnici nazvali Ples zmajeva. Neki su tvrdili da je djelovao iz ambicije jer je princ Aegon bio povodljiviji od njegove svojeglave starije sestre. Drugi su mu priznavali plemenitije motive, i tvrdili da je branio drevne andalske običaje. Nekoliko ih je šaptalo da je Ser Criston bio ljubavnik princeze

Rhaenvre prije nego što je odjenuo bijelo, te se želio osvetiti ženi koja gaje prezrela. "Kraljotvorac je napravio veliko zlo" , reče Ser Arys, "i teško je za to platio, ali..."
"... ali možda su te Sedmorica poslala ovamo kako bi jedan bijeli vitez ispravio ono što je drugi upropastio. Znaš da moj otac planira povesti Mvrcellu sa sobom kad se vrati u Vodene vrtove?"
"Da je čuva na sigurnom od onih koji bi joj naudili."
"Ne. Da je udalji od onih koji bi je okrunili. Princ Oberyn Guja sam bi joj metnuo krunu na glavu da je poživio, ali mom ocu nedostaje hrabrosti." Ona ustane na noge. "Tvrdiš da voliš djevojčicu kao što bi volio kćer vlastite krvi. Bi li dopustio da tvoju kćer liše njezinih prava i bace u zatvor?"
"Vodeni vrtovi nisu zatvor", protestirao je slabašno.
"Zatvor nema fontane i stabla smokava, to misliš? Ali kad se djevojčica jednom ondje nađe, neće joj biti dopušteno otići. Ništa više nego tebi. Hotah će se pobrinuti za to. Ti ga ne poznaješ onako dobro kao ja. Strašan je kad se raspali."
Ser Arys se namršti. Krupni norvosijski kapetan lica prekrivenog brazgotinama uvijek je u njemu budio duboku nelagodu. Govore da spava s onom velikom sjekirom pokraj sebe. "Sto želiš da učinim?"
"Ništa više nego što si obećao. Štiti Mvrcellu svojim životom. Brani je... i njezina prava. Stavi joj krunu na glavu."
"Položio sam prisegu!" "Joffrevju, ne Tommenu."
"Da, ali Tommen je dobroćudan dječak. Bit će bolji kralj od Joffrevja."
"Ali ne i bolji od Mvrcelle. I ona voli tog dječaka. Znam kako neće dopustiti da ga zadesi zlo. Krajoluja je po pravu njegova, jer knez Renly nije ostavio nasljednika, a knez Stannis je obespravljen. S vremenom, i Bacačeva će hrid pripasti dječaku, preko njegove gospe majke. Bitće veći knez od ikoga u kraljevstvu... ali Mvrcella bi po pravu trebala sjediti na Željeznom prijestolju."
"Zakon... Ne znam..."
"Ja znam." Kad je ustala, duga crna zamršena kosa pala joj je do dna leda. "Aegon Zmaj stvorio je Kraljevu gardu i njezine zavjete, ali što jedan kralj napravi, drugi može poništiti, ili izmijeniti. Ranije je Kraljevska garda služila doživotno, ali Joffrev je otpustio Ser Barristana kako bi njegov pas mogao dobiti plašt. Mvrcella bi željela da budeš sretan, a i ja sam joj prirasla srcu. Dopustitće nam da se vjenčamo ako to zatražimo."
Arianne ovije ruke oko njega i položi lice na njegove grudi. Vrh njezine glave dopirao mu je točno ispod brade. "Možeš dobiti i mene i svoj bijeli plašt, ako je to ono što želiš."
Ona me razdire. "Znaš da želim, ali..."
"Ja sam princeza Dornea", onaće promuklim glasom, "i nije dolično prisiljavati me da molim."
Ser Arys je mogao nanjušiti miris njezine kose i osjetiti kako joj srce tuče dok se privijala uz njega. Tijelo mu je reagiralo na njezinu blizinu, i nije sumnjao da je i ona to mogla osjetiti. Kad je stavio ruke na njezina ramena, shvatio je da ona drhti. "Arianne? Moja princezo? Sto je, ljubavi moja?"
"Moram li to izustiti, ser? Bojim se. Zoveš me ljubavi, ali me odbijaš kad te najviše trebam. Zar je tako pogrešno od mene što želim viteza kojiće me čuvati?"
Nikad nije zvučala tako ranjivo. "Ne," odvrati on, "ali imaš očeve stražare da te čuvaju, zašto—"
"Upravo se očevih stražara i bojim." Na trenutak je zvučala mlađe od Mvrcelle. "Očevi su stražari odvukli moje mile rođakinje u lancima." "Ne u lancima. Čuo sam da uživaju u svim udobnostima."
Ona se gorko nasmije. "Jesi li ih vidio? On mi ne dopušta posjetiti ih, jesi li to znao?"
"Govorile su o izdaji, spremale rat..."
"Lorenza ima šest godina, Dorea osam. Kakve su ratove one mogle spremati? Ali moj ih je otac ipak zatočio s njihovim sestrama. Vidio si ga. Strahčak i jake ljude tjera na stvari koje inače ne bi učinili, a moj otac nikad nije bio jak. Aryse, srce moje, poćuj me iz ljubavi koju tvrdiš da osjećaš prema meni. Nikad nisam bila neustrašiva poput svojih rođakinja, iznikla sam iz slabijeg sjemena, ali Tyene i ja smo vršnjakinje i bliske smo kao sestre otkako smo bile djevojčice. Između nas ne postoje tajne. Ako se nju može zatočiti, može se i mene, i to iz istog razloga... zbog Mvrcelle."
"Tvoj otac to nikad ne bi učinio."
"Ti ne znaš mog oca. Razočaravam ga otkako sam došla na ovaj svijet bez muškog uda. Pola tuceta puta pokušao me udati za krezube sjedobrade, od kojih je svaki bio ogavniji od prethodnog. Nikad mi nije zapovjedio da pođem za njih, priznajem, ali same su ponude dokazivale koliko me malo cijenio."
"Unatoč tome, njegova si nasljednica." "Jesam li?"
"Ostavio te da vladaš u Sunčevom koplju dok je on otišao u svoje Vodene vrtove, zar ne?"

"Da vladam? Ne. Ostavio je svog rođaka Ser Manfrevja kao kaštelana, starog slijepog Ricassa kao majordoma, svoje nadglednike da skupljaju dače i poreze kako bi ih njegova rizničarka Alyse Ladvbright zbrajala, svoje šerife da održavaju red u sjenovitom gradu, svoje sudske činovnike da donose presude, i meštra Mvlesa da se obračunava s pismima koja ne zahtijevaju princevu osobnu pažnju. Iznad svih njih postavio je Crvenu Guju. Moj zadatak bile su gozbe i svečanosti, i zabavljanje istaknutih gostiju. Obervn je posjećivao Vodene vrtove dvaput učetrnaest dana. Mene je pozivao dvaput na godinu. Ja nisam nasljednik kojeg je moj otac želio, to je jasno pokazao. Naši ga zakoni sputavaju, ali on bi radije da ga naslijedi moj brat, znam to."
"Tvoj brat?" Ser Arys metne ruku pod njezinu bradu i pridigne joj glavu da joj bolje pogleda u oči. "Ne misliš valjda na Trvstanea, on je samo dječak."
"Ne Trys. Quentyn." Oči su joj bile smjele i crne poput grijeha, nepokolebljive. "Znala sam istinu otkad mi je bilo četrnaest, od dana kad sam otišla u očevu dnevnu odaju da ga poljubim za laku noć, a njega nije bilo. Majka je poslala po njega, doznala sam kasnije. Ostavio je upaljenu svijeću. Kad sam je otišla ugasiti, pronašla sam pismo koje je nedovršeno ležalo pokraj nje, pismo mom bratu Quentynu, u Željezdrvu. Moj otac je kazivao Quentynu da mora raditi sve što njegov meštar i glavni oružnik zahtijevaju od njega, jer 'jednog ćeš dana sjediti gdje ja sjedim i vladati cijelim Dorneom, a vladar mora imati snažan um i tijelo.'" Suza se prišuljala niz Ariannein meki obraz. "Očeve riječi, ispisane njegovom rukom. Urezale su se u moje sjećanje. Zaspala sam u suzama te noći, i mnogo noći nakon toga."
Ser Arys je još morao upoznati Quentyna Martella. Princa je od mlade dobi odgajao knez Yronwood, a on mu je služio kao paž, potom kao štitonoša, te ječak primio viteško čast iz njegovih ruku radije nego od Crvene Guje. Da sam ja otac, i ja bih želio da me moj sin naslijedi, pomislio je, ali mogao je čuti bol u njezinu glasu, i znao da će je izgubiti izusti li što je mislio. "Možda si pogrešno shvatila", primijeti. "Bila si samo dijete. Možda je princ to govorio samo kako bi potakao tvog brata da bude marljiviji."
"Misliš? Onda mi reci, gdje je Quentyn sada?"
"Princ je s vojskom kneza Yronwooda na Putu kostiju", oprezno će Ser Arys. To mu je prastari kaštelan Sunčevog koplja rekao kad je tek stigao u Dorne. Meštar svilene brade tvrdio je isto.
Arianne prigovori. "To moj otac želi da mislimo, ali imam prijatelje koji tvrde suprotno. Moj brat je potajno prešao usko more, prerušen u običnog trgovca. Zašto?"
"Odakle bih to znao? Moglo bi postojati stotinu razloga."
"Ili jedan. Jesi li svjestan da je Zlatna družba prekinula svoj ugovor s Myrom?"
"Plaćenici cijelo vrijeme prekidaju svoje ugovore." "Ne i Zlatna družba. Naša riječ vrijedi poput zlata bila je njihova izreka još iz^ vremena Gorkog Čelika. Myr je na rubu rata s Lysom i Tyroshem. Čemu prekinuti ugovor koji im je nudio mogućnost dobrih plaća i dobre pljačke?"
"Možda im je Lys ponudio bolje plaće. Ili Tyrosh." "Ne", odgovori ona. "Vjerovala bih u to da se radi o bilo kojoj drugoj slobodnoj družbi, da. Većina njih promijenila bi stranu za pola groša. Zlatna družba je drugačija. Bratstvo prognanika i sinova prognanika, udruženo snom o Gorkom Čeliku. Za domom ožičeznu, jednako kao i za zlatom. Knez Yronwood to zna isto tako dobro kao ja. Njegovi preci jahali su s Gorkim Čelikom za vrijeme tri Blackfyreove pobune." Primila je Ser Arysa za ruku, i ispreplela prste s njegovima. "Jesi li ikad vidio grb kuće Tolland s Brijega duhova?"
Morao je promisliti na trenutak. "Zmaj koji jede svoj rep?" "Zmaj predstavlja vrijeme. Ono nema početak i nema kraj, pa se sve ponavlja. Anders Yronwood je Criston Cole, ponovno rođeni. On šapće u uho mom bratu kako bi on trebao vladati nakon mog oca, kako nije u redu da muškarci klanjaju pred ženama... kako je Arianne posebno nedostojna da vlada, svojeglava pohotnica kakva već jest." Prkosno je zabacila kosu. "Stoga tvoje dvije princeze dijele istu sudbinu, ser... i dijele istog viteza koji tvrdi da ih obje voli, ali se odbija boriti za njih."
"Hoću." Ser Arys klone na koljeno. "Myrcella/est starija, i prikladnija za krunu. Tko će braniti njezina prava ako ne njezin Kraljevčuvar? Moj mač, moj život, moja čast, sve pripada njoj... a i tebi, radosti srca moga. Kunem se, nijedan muškarac neće ti oteti pravo prvorodstva dok ja imam snage da podignem mač. Tvoj sam. Što hoćeš od mene?"
"Sve." Ona klekne da mu poljubi usne. "Sve, moja ljubavi, moja prava ljubavi, moja slatka ljubavi, i zauvijek. Ali najprije..."
"Zatraži, i tvoje je." "... Myrcella."
kameni zid bio je star i ruševan, ali od pogleda na nj s druge strane polja naježile su se sve dlačice na Brienneinu vratu.

Ondje su se skrili strijelci i ubili sirotog Cleosa Freya, pomislila je... ali pola milje dalje prošla je pokraj još jednog zida koji je prilično nalikovao na prvi, te se pokolebala. Izrovana cesta skretala je i vijugala, a gola smeđa stabla izgledala su drugačije od zelenih kojih se sjećala. Je li projahala pokraj mjesta gdje je Ser Jaime trgnuo mač svog rođaka iz korica? Jesu li ovo bile šume u kojima su se potukli? Potok u kojem su pljuskali i zasijecali jedno u drugo sve dok na sebe nisu navukli Hrabre suputnike?
"Moja gospo? Ser?" Podrick naizgled nikad nije bio siguran kako bi je zvao. "Što tražite?"
Duhove. "Zid pokraj kojeg sam jednom projahala. Nije važno." Bilo je to onda kad je Ser Jaime još imao obje ruke. Kako sam ga prezirala, s onim njegovim bockanjem i osmijesima. "Tiho, Podrick. Možda još ima odmetnika u ovim šumama."
Dječak promotri golo smeđe drveće, mokro lišće, blatnjavu cestu pred njima. "Imam dugi mač. Mogu se boriti."
Nedovoljno dobro. Brienne nije sumnjala u dječakovu hrabrost, već u njegovu obuku. Možda je bio štitonoša, barem po imenu, ali ljudi za koje je vršio tu službu prema njemu su loše postupali.
Izvukla je njegovu priču na mahove i trzaje putem iz Sumrakdola. Potjecao je iz nižeg ogranka kuće Payne, osiromašenog izdanka izniklog iz sjemena mlađeg sina. Njegov je otac proveo svoj život kao štitonoša bogatijim rođacima, a Podricka je dobio sa svjećarevom kćeri s kojom se oženio prije nego što je otišao izginuti u Greyjoyevoj pobuni. Majka gaje prepustila jednom od tih rođaka kad su mu bile četiri godine, kako bi pobjegla s lutajućim pjevačem koji joj je napunio trbuh još jednim djetetom. Podrick se nije sjećao kako je izgledala. Ser Cedric Payne bio je ono najbliže roditelju stoje dječak ikad imao, iako se iz njegovih mucavih priča Brienne činilo da se rođak Cedric prema Podricku odnosio više kao prema sluzi nego sinu. Kad je Bacačeva hrid sazvala svoje vazale, vitez ga je poveo sa sobom da mu timari konja čisti oklop. Tada su Ser Cedrica ubili u riječnoj krajini dok se borio u vojsci kneza Tywina.
Daleko od kuće, sam i bez novca, dječak se pridružio debelom luta-jućem vitezu zvanom Ser Lorimer Trbušina, koji je bio dio kontingenta kneza Lefforda, zadužen za čuvanje teretne kolone. "Dječaci koji čuvaju hranu uvijek najbolje jedu", volio je govoriti Ser Lorimer, sve dok ga nisu otkrili s usoljenom šunkom koju je ukrao iz osobnih zaliha kneza Tywina. Tywin Lannister odlučio ga je objesiti kao pouku ostalim pljačkašima. Podrick je s njime podijelio šunku, a mogao je podijeliti i uže, ali spasilo ga je njegovo ime. Ser Kevan Lannister uzeo ga je pod svoje, te nešto kasnije poslao dječaka za štitonošu svom nećaku Tyrionu.
Ser Cedric je naučio Podricka kako se timari konj i provjerava jesu li mu se u kopita zaglavili kamenčići, a Ser Lorimer ga je naučio kako se krade, ali nijedan ga nije mnogo obučio s mačem. Vražićak ga je barem poslao glavnom oružniku Crvene utvrđe čim su stigli na dvor. Ali tijekom krušne bune Ser Aron Santagar našao se među ubijenima, te je to bio kraj Podrickova vježbanja.
Brienne je načinila dva drvena mača od palih grana kako bi dobila uvid u Podrickove vještine. Dječak je bio spor na jeziku, ali ne i na ruci, sa zadovoljstvom je ustanovila. Iako neustrašiv i pažljiv, bio je također neuhranjen i koštunjav, i ni približno dovoljno snažan. Ako je preživio Bitku na Crnovodi kao što je tvrdio, to je moglo biti samo zato što ga nitko nije smatrao vrijednim ubijanja. "Možeš se nazivati štitonošom," rekla mu je, "ali vidjela sam paževe upola mlađe od tebe koji bi te mogli pretući do krvi. Ostaneš li sa mnom, ići ćeš na spavanje sa žuljevima na dlanovima i modricama na rukama gotovo svake noći, i bit ćeš tako ukočen i bolan da ćeš jedva spavati. Ne želiš to."
"Želim", ustrajao je dječak. "Želim to. Modrice i žuljeve. Hoću reći, ne želim, ali želim. Ser. Moja gospo."
Dosad je ostao vjeran svojoj riječi, a i Brienne je ostala vjerna svojoj. Podrick se nije tužio. Svaki put kad bi mu izniknuo novi žulj od mača na ruci, osjećao je potrebu da joj ga ponosno pokaže. Dobro se brinuo i
0 njihovim konjima. Još nije štitonoša, podsjetila se, ali ni ja nisam vitez, bez obzira koliko me puta on nazvao "ser". Bila bi ga otjerala, ali nije imao kamo pći. Osim toga, iako je Podrick tvrdio kako ne zna kamo je Šansa Stark otišla, možda je znao više nego što je mislio. Neka slučajna primjedba, napola upamćena, mogla bi sadržavati ključ Brienneine potrage.
"Ser? Moja gospo?" pokaže Podrick. "Tamo naprijed su neka kola."
Brienne ih je vidjela: drvena volovska kola, na dva kotača i visoke ograde. Muškarac i žena mučili su se s jarmom, vukući kola po kolotečinama prema Djevičinu Jezercu. Seljaci, prema izgledu. "Polako, sada", uputila je dječaka. "Možda pomisle da smo razbojnici. Ne govori više nego što moraš i budi uljudan."
"Hoću, ser. Biti uljudan. Moja gospo." Dječak je djelovao gotovo zadovoljan mogućnošću da ga smatraju razbojnikom.
Seljaci su ih oprezno promatrali dok su se kasom približavali, ali kad je Brienne jednom jasno pokazala da im ne misli ništa zla, dopustili su joj da jaše pokraj njih. "Nekoć smo imali vola," rekao joj je starac dok su

prolazili kroz korovom obrasla polja, jezerca mekog blata te pokraj izgorjelih i pocrnjelih stabala, "aP dograbili su ga vuci." Lice mu je bilo crveno od napora povlačenja kola. "Odveli su i našu kći i napastovali je, aP dolutala je natrag nakon bitke dolje kod Sumrakdola. Vol se nije vratio. Vuci su ga pojeli, pretpostavljam."
Žena nije imala što dodati. Bila je mlađa od muškarca dvadesetak godina, ali nije prozborila ni riječi, već samo gledala Brienne na isti način kao što bi gledala dvoglavo tele. Djevica od Tartha vidjala je takav pogled i ranije. Kneginja Stark bila je ljubazna prema njoj, ali većina žena bila je jednako okrutna kao muškarci. Nije znala što ju je više vrijeđalo, ljepušne djevojke zajedljivih jezika i oštrog smijeha ili hladnooke gospe koje su skrivale prezir iza krinke uljudnosti. A pučanke su znale biti gore
1 od jednih i od drugih. "Djevičino Jezerce bilo je posve u ruševinama kad sam ga zadnji put vidjela", rekla je. "Dveri su bile razbijene, a pola grada spaljeno."
"Nešto su obnovili. Taj Tarly, krut ječovjek, aP hrabriji knez od Mootona. Još ima odmetnika u šumama, al' ne tol'ko k'o prije. Tarly je pohvatao one najgore i skratio ih onim svojim vel'kim mačem." Okrenuo je glavu i pljunuo. "Niste sreli nijednog razbojnika na putu?"
"Nijednog." Ne ovaj put. Što su dalje odmicali od Sumrakdola, to je cesta bila pustija. Jedini putnici koje su opazili izgubili su se u šumi prije nego što su ih sustigli, izuzev krupnog, bradatog septona kojeg su susreli kako hoda na jug s četrdeset sljedbenika izranjanih nogu. Onakva svratišta koja su mimoišli bila su ili opljačkana i napušena ili pretvorena u vojničke logore. Jučer su susreli jednu od patrola kneza Randvlla, načičkanu dugim lukovima i kopljima. Konjanici su ih opkolili dok je njihov zapovjednik ispitivao Brienne, ali na kraju im je dopustio da nastave put. "Pazite, ženo. Idući ljudi koje susretnete možda neće biti tako pošteni kao moji dečki. Pas je pregazio Trozubac sa stotinu odmetnika, i priča se da siluju svaku djevojčuru na koju naiđu i odsijecaju im cice kao trofeje."
Brienne se osjetila obaveznom da prenese upozorenje seljaku i njegovoj ženi. Muškarac je kimao glavom dok je govorila, ali kad je završila opet je pljunuo i rekao: "Psi, vuci i lavovi, nek' ih Drugi sve odnesu. Ti se odmetnici ne bi usudili previše približit Djevičinu Jezercu. Ne dokle god tamo vlada knez Tarly."
Brienne je poznavala kneza Randvlla Tarlvja iz vremena koje je provela s vojskom kralja Renlvja. Iako se nije mogla primorati da zavoličovjeka, nije mogla ni zaboraviti uslugu koju mu je dugovala. Ako su bogovi dobri, proći ćemo kroz Djevičino Jezerce prije nego Sto on sazna da sam tu. "Gradće se vratiti knezu Mootonu kad borba jednom završi", kazala je seljaku. "Kralj je pomilovao njegovo gospodstvo."
"Pomilovao?" Starac se nasmije. "A zašto? Zato što je sjedio na dupetu u svom prokletom zamku? Poslao je ljude u Rijekotok da se bore, aP sam nije otišao. Lavovi su mu opljačkali grad, a za njima vuci, pa potom plaćenici, a njegovo gospodstvo je samo sjedilo na sigurnom iza svojih zidina. Njegov se brat nikad ne bi tako skrivao. Ser Myles je bio vraški smion sve dok ga onaj Robert nije ubio."
Još duhova, pomisli Brienne. "Tražim svoju sestru, lijepu djevicu od trinaest godina. Možda ste je vidjeli?"
"Nisam vidio nikakvih djevica, ni lijepih ni grdnih." Nitko nije. Ali morala je nastaviti pitati.
"Mootonova kći, ona je djevica", nastavičovjek. "Do lijeganja, u svakom slučaju. Ova jaja, ona su za njezino vjenčanje. Ona i Tarlvjev sin. Kuharice trebat jaja za kolače."
"Hoće." Sin kneza Tarlyja. Mladiće se Dickon oženiti. Pokušala se sjetiti koliko je bio star: osam ili deset godina, mislila je. Brienne se zaručila sa sedam, za dječaka tri godine starijeg od sebe, mlađeg sina kneza Carona, stidljivog mladića s madežom iznad usnice. Sreli su se samo jednom, prigodom svojih zaruka. Dvije godine kasnije bio je mrtav, umrijevši od iste zimice koja je u grob odnijela kneza i kneginju Caron i njihove kćeri. Da je poživio, bili bi se vjenčali najkasnije za godinu dana od njezina prvog cvjetanja, a njezin bi cijeli život bio drugačiji. Ne bi sada bila tu, odjevena u muški oklop i noseći mač, tragajući za djetetom mrtve žene. Vjerojatno bi bila u Noćnoj pjesmi, previjajući vlastito dijete i dojeći drugo. To nije bila nova pomisao za Brienne. Uvijek bi pritom osjetila malko tuge, ali i malko olakšanja.
Sunce bijaše napola skriveno iza gomile oblaka kad su izašli iz pocrnjelog drvećа i zatekli Djevičino Jezerce pred sobom, s dubokim vodama zaljeva iza njega. Gradske dveri bile su obnovljene i pojačane, odmah je primijetila Brienne, a samostrijela su ponovno hodali po njegovim ružičastim kamenim zidinama. Iznad stražarnice lepršao je kraljevski stijeg kralja Tommena, crni jelen i zlatni lav sukobljeni na podijeljenom, zlatnom i grimiznom polju. Drugi barjaci prikazivali su Tarlvjeva lovca, ali crveni los kuće Mooton vijorio se samo s njihova zamka na brijegu.
Kod pomičnih rešetki zatekli su tuce stražara naoružanih helebar-dama. Njihove značke kazivale su da su pripadali vojsci kneza Tarlvja, iako nijedna nije bila osobno Tarlvjeva. Učila je dva kentaura, munju, modrog kornjaša i zelenu strijelu, ali ne i lovca u hodu Rogatog brijega. Njihov narednik imao je pauna na

grudima, čiji je sjajni rep izblijedio na suncu. Kad su seljaci zaustavili kola, zazviždao je. "Sto je sad ovo? Jaja?" Bacio je jedno u zrak, uhvatio ga i nacerio se. "Uzimamo ih."
Starac zakrišti. "Naša su jaja za kneza Mootona. Za svadbene kolače i tome slično."
"Neka vam ih kokoši snesu još. Nisam pojeo jaje pola godine. Evo, da ne kažeš da te nisam platio." Bacio je šaku penija pred starčeve noge.
Seljakova se žena javi. "To nije dovoljno", reče. "Ni približno."
"Ja tvrdim da jest", reče narednik. "Za ta jaja, i za tebe. Dovedite je ovamo, momci. Premlada je za tog starca." Dvojica stražara naslone svoje helebarde o zid i odvuku ženu od kola, dok se ona koprcala. Seljak je motrio siva lica, ali nije se usuđivao pomaknuti.
Brienne podbode svoju kobilu naprijed. "Pustite je."
Njezin glas natjerao je stražare da zastanu dovoljno dugo kako bi se
seljakova žena istrgnula iz njihova zahvata. "To se tebe ne tiče", reče jedan čovjek. "Pazi na gubicu, djevojčuro."
Brienne umjesto toga isuče svoj mač.
"Gle sad," reče narednik, "goličelik. Čini mi se da njušim odmetnika. Znaš li što knez Tarly radi s odmetnicima?" Još je držao jaje koje je uzeo s kola. Šaka mu se stisnula, a žumance procurilo kroz prste.
"Znam što knez Randvll radi s odmetnicima", reče Brienne. "Znam i što radi sa silovateljima."
Nadala se da će ih ime preplašiti, ali narednik samo otrese jaje s prstiju i dade znak svojim ljudima da se rasporede. Brienne se zatekla okruženačeličnim šiljcima. "Što si ono govorila, djevojčuro? Što knez Tarly radi..."
"... silovateljima", završi dublji glas. "Uškopi ih ili pošalje na Zid. Ponekad i jedno i drugo. A lopovima odsiječe prste." Mlitav mladić iskorači iz stražarnice, s pojasom za mač prikopčanim oko struka. Surka koju je nosio iznad oklopa nekoć je bila bijela, a to je još ovdje-ondje bila, ispod mrlja od trave i osušene krvi. Njegov grb bio mu je prikazan na prstima: smeđi jelen, mrtav, sputan i obješen o štap.
On. Njegov glas bio je šaka u njezin trbuh, njegovo lice sjećivo u njezinim crijevima. "Ser Hyle", ukočeno je protisnula.
"Radije je pustite, momci", upozori ih Ser Hyle Hunt. "To je Brienne Ljepojka, Djevica od Tartha, koja je pobila kralja Renlyja i pola njegove Dugine garde. Opaka je koliko je ružna, a od nje ružnije nema... osim možda tebe, Vrčino, ali tvoj je otac bio turovo dupe, pa imaš dobru izliku. Njezin je otac Večernja Zvijezda od Tartha."
Stražari se nasmiju, ali se helebarde razdvoje. "Zar je ne bismo trebali uhititi, ser?" upita narednik. "Zbog Renlvjeva ubojstva?"
"Zašto? Renly je bio odmetnik. Kao i svi mi, odmetnici do posljednjega, ali sad smo Tommenovi vjerni momci." Vitez mahne seljacima da prođu kroz dveri. "Upravitelj njegova gospodstva bitće sretan kad ugleda ta jaja. Pronaći ćete ga na tržnici."
Starac dotakne šakom čelo. "Hvala, moj gosparu. Pravi ste vitez, to se jasno vidi. Dođi, ženo." Opet su prionuli uz kola i otkotrljali ih kroz dveri.
Brienne otkaše za njima, s Podrickom za petama. Pravi vitez, pomislila je, mršteći se. Unutar grada povukla je uzde. Ruševine staje mogle su se vidjeti njoj slijeva, gledajući na blatnjavu ulicicu. Prekoputa njih, tri napola odjevene kurve stajahu na balkonu javne kuće, šapućući između sebe. Jedna je pomalo nalikovala na onu vojničku kurvu koja je jednom prišla Brienne kako bi je upitala ima li,mušku ili žensku stvar u hlačama.
"To je kljuse vjerojatno najružniji konj kojeg sam ikad vidio", reče Ser Hyle za Podrickova konja. "Čudi me što ga vi ne jašete, moja gospo. Namjeravate li mi zahvaliti na pomoći?"
Brienne sjaše s kobile. Stajala je za glavu viša od Ser Hylea. "Jednog dana zahvalit ću vam u kreševu, ser."
"Onako kako ste zahvalili Crvenom Ronnetu?" Hunt se nasmije. Imao je pun, bogat smijeh, iako mu je lice bilo neugledno. Pošteno lice, mislila je nekoć, prije nego što se opametila; kuštrava smeđa kosa, oči boje lješnjaka, mali ožiljak pokraj lijevog uha. Imao je rupicu na bradi i iskrivljen nos, ali smijao se dobro,često.
"Ne biste li trebali paziti na svoje dveri?"
Uputio joj je kiseo osmijeh. "Moj rođak Alyn otišao je u lov na odmetnike. Nedvojbeno će se vratiti s glavom Psa, likujući i okićen lovorikama. U međuvremenu, ja sam osuđen da čuvam ove dveri, zahvaljujući vama. Nadam se da ste zadovoljni, ljepotice moja. Što ste ono tražili?"
"Staju."
"Tamo kod istočnih dveri. Ova je izgorjela."

I sama to mogu vidjeti. "Ono što ste rekli onim ljudima... Bila sam s kraljem Renlvjem kad je umro, ali njega je ubila neka vradžbina, ser. Kunem se svojim mačem." Metnula je ruku na balčak, spremna na borbu ako joj Hunt u lice kaže da je lažljivica.
"Da, a Vitez Cvijeća je sasjekao Duginu gardu. Za dobrog dana mogli biste poraziti Ser Emmona. Bio je naprasit borac, i lako se umarao. Ali Roycea? Ne. Ser Robar je bio dvaput bolji mačevalac od vas... iako vi niste mačevalac, zar ne? Postoji li izraz za djevojčuru s mačem? Kakva potraga dovodi Djevicu u Djevičino Jezerce, pitam se?"
Tražim svoju sestru, trinaestogodišnju djevicu, zamalo je rekla, ali Ser Hyle bi znao da nije imala sestara.
"Tražim jednog muškarca, u krčmi zvanoj Smrdljiva guska."
"Mislilo sam da Ljepojka Brienne nema koristi od muškaraca." Njegov je osmijeh imao okrutan žalac.
"Smrdljiva guska. Prikladno ime... barem onaj smrdljivi dio. Nalazi se pokraj luke. Ali najprije ćete poći sa mnom k njegovu gospodstvu."
Brienne se nije bojala Ser Hylea, ali on je bio jedan od zapovjednika Randvlla Tarlvja. Jedan zvižduk, i stotinu ljudi dotrčalo bi da ga obrane. "Zarećete me uhititi?"
"Što, zbog Renlvja? Tko je on? Mijenjali smo kraljeve otad, neki među nama i dvaput. Nitko ne mari, nitko se ne sjeća." Lako je položio ruku na njezinu mišicu. "Izvolite ovuda."
Ona se istrgne. "Bila bih vam zahvalna kad me ne biste dodirivali."
"Napokon zahvala", reče on, s ciničnim osmijehom.
Kad je posljednji put vidjela Djevičino Jezerce, grad je bio prava pustoš, sumorno mjesto praznih ulica i spaljenih domova. Sada su ulice vrvjele svinjama i djecom, a većina spaljenih građevina bila je srušena. Povrće je bilo zasađeno na parcelama gdje su neke od njih nekoć stajale; trgovački šatori i viteški paviljoni zauzeli su mjesta drugih. Brienne je opazila da niče nekoliko novih kuća, te kamenu krčmu koja se uzdizala na mjestu gdje je drvena krčma izgorjela, i novi krov od škriljevca na gradskoj septi. Svjež jesenski zrak zvonio je zvucima pila i čekića. Ljudi su nosili građevno drvo kroz ulice, radnici u kamenolomu vozili svoja kola niz blatnjave uličice. Mnogi su nosili lovca u hodu na svojim grudima. "Vojnici obnavljaju grad", izustila je, iznenađena.
"Radije bi kockali, pili i jebali, ne sumnjam, ali knez Randvll vjeruje u zapošljavanje besposlenih ljudi."
Očekivala je da će je odvesti u zamak. Umjesto toga, Hunt ih je poveo prema prometnoj luci. Trgovci su se vratili u Djevičino Jezerce, opazila je sa zadovoljstvom. Galija, galijun i dvije koke s dva jarbola nalazili su se u luci, zajedno s dvadesetak malih ribarskih brodica. Većina ribara bila je vidljiva vani u zaljevu. Ako Smrdljiva guska ne da nikakvog rezultata, ukrcat ću se na brod, odlučila je. Od Galebgrada ju je dijelio tek kratak put. Odande je prilično lako mogla stići do Orlova gnijezda.
Zatekli su kneza Tarlvja u ribarnici kako sprovodi pravdu.
Platforma bijaše uzdignuta pokraj vode, odakle je njegovo gospodstvo moglo s visoka promatrati ljude optužene za zločine. Njemu slijeva stajahu duga vješala, s dovoljno konopaca za dvadeset ljudi. Četiri trupla njihala su se pod njima. Jedno je djelovalo svježe, ali ostala tri su se tamo očito nalazila dulje vrijeme. Vrana je čupala komadiće mesa iz gnjilih rana jednog mrtvaca. Druge su se vrane razletjele, na oprezu od gomile građana koja se okupila u nadi da će nekog objesiti.
Knez Randvll dijelio je platformu s knezom Mootonom, blijedim, mekim, mesnatim muškarcem u bijelom prsluku i crvenim hlačama, čiji je hermelinski plašt bio prikopčan o rame crveno-zlatnim brošem u obliku losa. Tarly je nosio verižnjaču i uškrobljenu kožu, te prsni oklop od sivog čelika. Balčak velemača stršio mu je iznad lijevog ramena. Srcotrov, tako se zvao, ponos njegove kuće. Mladca u grubo tkanom plastu i umrljanom kaputiću upravo su saslušavali kad su se približili. "Nikad nikome nisam naudio, moj gosparu", čula ga je Brienne kako govori. "Samo sam uzeo što su septoni ostavili kad su pobjegli. Ako mi zbog toga morate odsjeći prst, a vi ga odsijecite."
"Običaj je odsjeći prst lopovu," odvrati knez Tarly grubim glasom, "ali čovjek koji otima iz septe, otima od bogova." Okrenuo se svom kapetanu straže. "Sedam prstiju. Ostavi mu palčeve."
"Sedam?" Lopov problijedi. Kad su ga stražari šepali, pokušao se oduprijeti, ali slabašno, kao da je već osakaćen. Promatrajući ga, Brienne nije mogla a da ne pomisli na Ser Jaimea, i način na koji je kriknuo kad ga je Zollov arakh bljesnuvši zasjekao.
Idući na redu bio je pekar, optužen da je miješao piljevinu s brašnom. Knez Randvll ga je oglobio s pedeset srebrnih jelenjaka. Kad se pekar zakleo da nema toliko srebra, njegovo je gospodstvo objavilo da će dobiti bičem za svaki jelenjak koji bude manjkao. Za njim je slijedila ispijena bludnica sivog lica, optužena da je zarazila sifilisom četvoricu Tarlvjevih vojnika. "Isperite joj intimne dijelove lužinom i bacite je u tamnicu",

zapovjedi Tarly. Dok su jecajuću bludnicu odvlačili, njegovo gospodstvo opazi Brienne na rubu gomile, kako stoji između Podricka i Ser Hylea. Namrštio se prema njoj, ali oči mu nisu odavale ni tračak prepoznavanja. Mornar s galijuna bio je idući. Njegov optužitelj bio je strijelac iz garnizona kneza Mootona, s rukom u povezu i losom na grudima. "Ako vaše gospodstvo izvolijeva, ova mije hulja bodežom probola ruku. Rekao je da sam ga varao na kocki."
Knez Tarly odlijepi pogled s Brienne kako bi promotrio čovjeka pred sobom. "A jesi li?"
"Nisam, moj gosparu. Ne bih nikad."
"Za krađu, odsijecam prst. Slazi mi i objesit ću te. Da zatražim vidjeti te kocke?"
"Kocke?" Strijelac pogleda Mootona, ali njegovo se gospodstvo zagledalo u ribarske brodice. Strijelac proguta pljuvačku. "Moguće je da ja... te kocke, donose mi sreću, istina, al' ja..."
Tarly je dovoljno čuo. "Odsijecite mu mali prst. Može izabrati na kojoj ruci. Zabijte mučavo u dlan druge." Ustao je. "Završili smo. Odvedite ostale natrag u tamnicu, pozabavit ću se njima sutradan." Okrenuo se kako bi mahnuo Ser Hyleu da priđe. Brienne ga je slijedila. "Moj kneže", rekla je kad je stala pred njega. Opet se osjećala poput osmogodišnjeg djeteta.
"Moja gospo. Čemu dugujemo ovu...čast?" "Poslali su me da tražim... tražim..." Oklijevala je.
"Kako ćete ga pronaći kad mu ne znate ime? Jeste li ubili kneza Renlvja?"
"Nisam."
Tarly je vagao njezinu riječ. Procjenjuje me, upravo kao što je procjenjivao one druge. "Ne," izustio je naposljetku, "samo ste ga pustili da umre."
Umro joj je na rukama, dok ju je njegova krv natapala. Brienne se lecne. "Bila je to vradžbina. Ja nikad..."
"Vi nikad?" Glas mu se pretvorio u bič. "Da. Nikad niste smjeli odjenuti oklop, ni opasati mač. Nikad niste smjeli ostaviti dvore svog oca. Ovo je rat, ne žetveni ples. Tako vam svih bogova, trebao bih vas poslati natrag na Tarth."
"Učinite to i odgovarat ćete prijestolju." Glas joj je zvučao visoko i djevojački, a željela je zvučati neustrašivo. "Podrick. U mojoj vreći pronaći ćeš pergament. Donesi ga njegovu gospodstvu."
Tarly uzme pismo i razmota ga, mršteći se. Usne su mu se pomicale dok ječitao. "Kraljev posao. Kakva vrsta posla?"
Slazi mi i objesit ću te. "S-sansa Stark."
"Da je Starkovka tu, znao bih za to. Pobjegla je natrag na sjever, kladim se. Nada se da će pronaći utočište kod kojeg od očevih vazala. Bolje joj je da se nada da je odabrala pravoga."
"Možda je umjesto toga otišla u Dolinu," čula je Brienne sebe kako blebeće, "majčinoj sestri."
Knez Randyll joj uputi prezriv pogled. "Kneginja Lysa je mrtva. Neki ju je pjevač gurnuo s planine. Maloprsti sada upravlja Orlovim gnijezdom... iako ne zadugo. Knezovi Doline nisu od vrste koja savija koljena pred kojekakvim laktaškim magarcima čija je jedina vještina brojenje bakrenjaka." Vratio joj je pismo. "Idite kamo hoćete i radite što vas volja... ali kad budete silovani, ne dolazite k meni po pravdu. Zaslužit ćete to svojom glupošću." Zirnuo je prema Ser Hyleu. "A vi biste, ser, trebali biti na vašim dverima. Dao sam vam zapovijed tamo,
zar ne?"
"Jeste, moj gospodaru," reče Hyle Hunt, "ali mislio sam—" "Previše mislite." Knez Tarly se udalji dugim korakom.
Lysa Tully je mrtva. Brienne stajaše ispod vješala, s dragocjenim pergamentom u ruci. Gomila se razišla, a vrane se vratile da nastave sa svojom gozbom. Pjevač ju je gurnuo s planine. Jesu li vrane pojele i sestru kneginje Catelyn?
"Spomenuli ste Smrdljivu gusku, moja gospo", reče Ser Hyle. "Ako želite da vam pokažem—"
"Vratite se na svoje dveri."
Izraz srditosti preleti mu preko lica. Običnog lica, a nepoštenog. "Ako je to vaša želja."
"Jest."
"Bila je to samo igra da nam prođe vrijeme. Nismo mislili ništa zla." Oklijevao je. "Ben je umro, znate. Sasjekli su ga na Crnovodi. I Farrovva, i Willa Rodu. A Mark Mullendore zaradio je ranu koja gaje stajala pola njegove ruke."
Dobro, poželjela je reći Brienne. Dobro, zaslužio je. Ali sjetila se Mullendora dok je sjedio pred svojim paviljonom sa svojim majmunom na ramenu u malom odijelu od veriga, a njih se dvojica kreveljila jedan drugom. Kako ih je ono Catelyn Stark nazvala one večeri kod Gorkog mosta? Vitezovi ljeta. A sada je bila jesen, a oni su padali poput lišća...

Okrenula je leđa Hyleu Huntu. "Podrick, dođi."
Dječak otkaše za njom, vodeći njihove konje. "Idemo li pronaći to mjesto? Smrdljivu gusku?"
"Ja idem. Ti ideš u staje, kod istočnih dveri. Upitaj konjušara ima li kakvo svratiste u kojem možemo provesti noć."
"Hoću, ser. Moja gospo." Podrick je zurio u tlo dok su hodali, šutirajući kamenčiće s vremena na vrijeme.
"Znate li gdje se nalazi? Guska? Smrdljiva guska, hoću reći."
"Ne."
"Rekao je da će nam pokazati. Onaj vitez. Ser Kyle."
"Hyle."
"Hyle. Što vam je učinio, ser? Hoću reći, moja gospo."
Dječak je možda nespretan na jeziku, ali nije glup. "U Visovrtu, kad je kralj Renly sazvao svoje vazale, neki su muškarci sa mnom zaigrali igru.
Ser Hyle je bio jedan od njih. Bila je to okrutna igra, škodljiva i neviteška." Zastala je. "Istočne dveri su u onom pravcu. Čekaj me tamo."
"Kako zapovijedate, moja gospo. Ser."
Nikakav znak nije obilježavao Smrdljivu gusku. Trebao joj je gotovo sat da je pronađe, na dnu drvenog stubišta ispod hangara sa starim brodovima. Podrum je bio mračan, a strop nizak, te je Brienne lupila glavom o gredu dok je ulazila. Nikakvih guski nije bilo na vidiku. Nekoliko stolica bilo je raštrkano naokolo, dok je klupa bila gurnuta uza jedan zemljani zid. Stolovi su bili stare vinske bačve, sive i crvljive. Obećani smrad prožimao je sve. Većinom se osjetilo vino, vlaga i plijesan, govorio joj je njezin nos, ali mogao se osjetiti i tračak zahoda, te nešto od vonja grobišta.
Jedine mušterije bila su trojica tvroshijskih mornara u kutu, koji su režali između sebe kroz zelene i purpurne brade. Nakratko su je proučili, a jedan je rekao nešto na što su se ostali nasmijali. Vlasnica je stajala iza daske koja bijaše postavljena preko dviju bačava. Bila je to okrugla, blijeda i proćelava žena, s golemim mekim grudima koje su se zibale ispod uprljane košulje. Izgledala je kao da su je bogovi sazdali od sirova tijesta.
Brienne se nije usuđivala ovdje zatražiti vodu. Kupila je kalež vina i rekla: "Tražim čovjeka zvanog Vješti Dick."
"Dick Crabb. Dolazi gotovo svaku večer." Žena odmjeri Briennein oklop i mač. "Ako ga namjeravate sasjeći, obavite to negdje drugo. Ne želimo nevolja s knezom Tarlvjem."
"Želim razgovarati s njim. Zašto bih mu naudila?" Žena slegne ramenima.
"Ako biste mi kimnuli kad uđe, bila bih zahvalna." "Koliko zahvalna?"
Brienne metne bakrenu zvijezdu na dasku između njih i pronađe mjesto u sjenama s dobrim pogledom na stube.
Kušala je vino. Bilo je masno na jeziku a u njemu je plutala dlaka. Dlaka tanka poput moje nade da će pronaći Šansu, pomislila je dok ju je vadila. Hajka za Ser Dontosom nije urodila plodom, a sa smću kneginje Lyse Dolina se više niječinila vjerojatnim utočištem. Gdje ste, kneginjice Šansa? Jeste li pobjegli kući u Oštrozimlje, ili ste sa svojim mužem, kao što Podrick izgleda misli? Brienne nije htjela goniti djevojku preko uskog mora, gdje bi jojčak i jezik bio stran. Tamo bih bila još veća nakaza, gundajući i mlatarajući rukama kako bi me shvatili. Smijat će mi se, kao što su se smijali u Visovrtu. Rumen joj se prikrade na obraze dok se prisjećala.
Kad je Renly stavio svoju krunu, Djevica od Tartha projahala je cijeli put preko Ravni da mu se pridruži. Sam kralj udvorno ju je pozdravio i primio u svoju službu. Njegovi knezovi i vitezovi pak nisu. Brienne nije ni očekivala toplu dobrodošlicu. Bila je spremna na odbojnost, porugu, neprijateljstvo. Takvo je meso već jela. Nije ju prezir mnoštva ostavljao zbunjenom i ranjivom, već ljubaznost rijetkih. Djevica od Tartha zaručivala se tri puta, ali udvarali su joj tek kad je stigla u Visovrt.
Veliki Ben Bushy bio je prvi, jedan od rijetkih u Renh/jevu logoru koji ju je nadvisivao. Poslao joj je svog štitonošu da joj očisti oklop, i darovao joj srebrni rog za piće. Ser Edmund Ambrose ga je nadmašio, donijevši cvijeće i zamolivši je da jaše s njim. Ser Hyle Hunt nadmašio ih je obojicu. Darovao joj je knjigu, krasno iluminiranu i ispunjenu stotinama priča
0 viteškom junaštvu. Donio joj je jabuke i mrkve za njezine konje, te modro svileno pero za njezinu kacigu. Pripovijedao joj je logorske priče
1 govorio dovitljive, britke stvari koje su je tjerale na osmijeh. Jednog je dana čak i vježbao s njom, što joj je značilo više od ičeg.

Mislila je da su zbog njega ostali postali udvorni. Više no udvorni. Za stolom muškarci su se tukli za mjesto pokraj nje, nudeći se da joj pune vinski kalež i poslužuju je komadima telećе gušterače. Ser Richard Farrow svirao je ljubavne pjesme na svojoj lutnji pred njezinim paviljonom. Ser Hugh Beesbury donio joj je čup meda "slatkog poput djevica iz Tartha". Ser Mark Mullendore nasmijavao ju je lakrdijama svog majmuna, čudesnog malog crno-bijelog stvorenja s Ljetnog otočja. Putujući vitez zvan Will Roda ponudio se da joj izmasira ukočena ramena.

Brienne ga je odbila. Odbila ih je sve. Kad ju je Ser Owen Inchfield šepao jedne noći i silom je poljubio, odgurnula ga je tako da je sletio stražnjicom u ognjišnu vatru. Kasnije se pogledala u zrcalo. Lice joj je bilo široko, zubato i pjegavo kao uvijek, debelih usana, jake čeljusti, tako ružno. Željela je samo biti vitez i služiti kralja Renlyja, ali sada...

Nije tamo bila jedina žena. Čak su i sljedbenice tabora bile ljupkije od nje, a gore u zamku knez Tyrell je svaku večer gostio kralja Renlyja, dok su plemenite djevice i lijepe gospe plesale uz glazbu svirale, roga i harfe. Zašto ste ljubazni prema meni? htjela je kriknuti, svaki put kad bi joj neki nepoznati vitez polaskao. Što hoćete?

Randyll Tarly riješio je zagonetku onog dana kad je poslao dvojicu svojih oklopnika daje dovedu u njegov paviljon. Njegov mladi sin Dickon načuo je četvoricu vitezova kako se smiju dok su sedlali svoje konje, te ispričao svom gospodinu ocu što su rekli.

Sklopili su okladu.

Započeli su je trojica mlađih vitezova, rekao joj je: Ambrose, Bushy i Hyle Hunt iz njegova domaćinstva. Međutim, kako se glasina širila logorom, ostali su se pridružili igri. Svaki se čovjek mogao priključiti natjecanju plativši jednog zlatnog zmaja, a cijela je svota trebala otići onome tko bi prisvojio njezino djevičanstvo.

"Stao sam na kraj njihovoj zabavi", rekao joj je Tarly. "Neki od ovih... natjecatelja... manje su časni od drugih, a ulozi su rasli iz dana u dan. Bilo je samo pitanje vremena kada će netko od njih odlučiti prisvojiti nagradu silom."

"Oni su vitezovi," rekla je, osupnuta, "pomazani vitezovi." "Časni ljudi. Vi ste krivi."

Optužba ju je nagnala da se trgne. "Ne bih nikad... moj kneže, nisam činila ništa da ih ohrabrim."

"Ohrabrili ste ih time što ste tu. Ako se žena ponaša poput sljedbenice tabora, ne može prigovarati što se prema njoj tako i ponašaju. Ratna vojska nije mjesto za djevicu. Ako imate imalo obzira prema svojoj kreposti ili časti svoje kuće, svući ćete taj oklop, vratiti se kući i preklinjati svog oca da vam pronađe muža."

"Došla sam se boriti", ustrajala je. "Biti vitez."

"Bogovi su stvorili muškarce da se bore, a žene da rađaju djecu", izjavio je Randvll Tarly. "Ženski se rat odvija u porođajnoj postelji."

Netko je silazio niz podrumske stube. Brienne odgurne svoje vino u stranu dok je odrpani, mršavi muškarac šiljastog lica i prljave smeđe kose ulazio u Gusku. Dobacio je tvroshijskim mornarima brz pogled, a Brienne dulji, a onda prišao dasci. "Vina," rekao je, "po mogućnosti bez dodatka konjske pišaline, fala lijepa."

Žena dobaci Brienne pogled i kimne.

"Ja ću vam platiti vino," zazvala je, "za riječ."

Muškarac je odmjeri od glave do pete, opreznih očiju. "Riječ? Znadem mnogo riječi." Sjeo je na stolicu prekoputa njoj. "Rec'te mi koju moja gospa hoće ćut, i Vješti Dick će je izreći."

"Čula sam da ste nasamarili ludu."

Odrpanac je pijuckao vino, razmišljajući. "Morebit da jesam. A mo-rebit da nisam." Nosio je izblijedjeli, poderani prsluk s kojeg je netko otrgnuo kneževsku značku. "Koga to zanima?"

"Kralja Roberta." Metnula je srebrnog jelenjaka na bačvu između njih. Robertova glava nalazila se s jedne strane, jelen s druge.

"Je l'?" Čovjek uzme novčić pa ga zavrti, smiješeći se. "Volim vidjet kralja kako pleše, hej-noni hej-noni hej-noni-ho. Možebit da sam vidio tu vašu ludu."

"Je li s njime bila djevojčica?"

"Dvije djevojčice", smjesta će on.

"Dvije djevojčice?" Je li jedna od njih mogla biti Aija?

"Pa," reče čovjek, "nisam vidio male dušice, paz'te, al' on je tražio prijevoz za troje."

"Prijevoz kamo?"

"Preko mora, kol'ko se sjećam."

"Sjećate li se kako je izgledao?"

"K'o luda." Pograbio je novčić sa stola kad je ovaj počeo usporavati, i spremio ga. "Preplašena luda."
"Zašto preplašena?"
Slegnuo je ramenima. "Nije rekao, al' stari Vješti Dick poznaje miris straha. Dolazio je ovamo gotovo svake noći, plaćajuć' pića mornarima, zbijajuć' šale, pjevajuć' pjesmice. Samo, jedne su noći ušli neki ljudi s onim lovcem na sisama, a vaša je luda problijedio poput mlijeka i zamukao sve dok nisu otišli." Privukao je stolac bliže k njezinu. "Onaj Tarly poslao je vojnike da njuše po dokovima, motreć na svaki brod koji dolazi il' odlazi. Kad čovjek zaželi srnu, ode u šumu. Kad zaželi brod, ode u luku. Vaša se luda nije usudivao. Stoga sam mu ponudio malu pomoć."
"Kakvu vrstu pomoći?"
"Onu koja košta više od jednog srebrnog jelenjaka."
"Reci mi, pa ćeš dobiti drugi."
"Da ga vidimo", reče on. Ona metne drugog jelenjaka na bačvu. On ga zavrti, osmjehne se i pokupi ga. "Kad čovjek ne može k brodovima, brodovi moraju k njemu. Rek'o sam mu da znam mjesto gdje bi se to moglo dogodit. Skriveno mjesto, da tako kažem."
Žmarci prekriju Brienneine ruke. "Krijumčarska draga. Poslali ste ludu krijumčarima."
"Njega i te dvije djevojčice." On se zahihoće. "Samo što, pa, na mjestu gdje sam ga poslao, već dugo nije bilo brodova. Trideset godina, vele." Počešao se po nosu. "Što vama znači ta luda?"
"One dvije djevojčice moje su sestre."
"Jesu li? Jadne male sirotice. I ja sam nekoć im'o sestru. Mršavu curicu kvrgavih koljena, al' onda joj je izrast'o par sisa pa joj se viteški sin zavuk'o među noge. Zadnji put kad sam je vidio, zaputila se u Kraljev Grudobran da zarađuje za život na leđima."
"Gdje ste ih poslali?"
Ponovno je slegnuo ramenima. "Što se toga tiče, ne sjećam se."
"Gdje?" Brienne tresne još jednim srebrnim jelenjakom o stol.
Kvrcnuo joj je novčić natrag kažiprstom. "Na mjesto koje nijedan jelen nikad nije pronašao... iako bi zmaj mog'o."
Srebro neće iz njega izmamiti istinu, naslutila je. Zlato bi moglo, ili možda ne bi. Čelik bi bio sigurniji.
Brienne dotakne svoj bodež, a onda umjesto toga posegne u svoju novčarku. Pronašla je zlatnog zmaja i položila ga na bačvu. "Gdje?"
Odrpanac pograbi novčić i zagrize u nj. "Slatko. Podsjeća me na Rt slomljene pandže. Sjeverno odavde, divlja je to zemlja brda i močvara, al' slučaj je htio da sam se tamo rodio i odrastao. Dick Crabb, tako se zovem, iako me većina zove Vješti Dick."
Nije mu rekla svoje ime. "Gdje na Rtu slomljene pandže?" "Šapati. Čuli ste za Clarencea Crabba, naravno."
"Ne."
To kao da ga je iznenadilo. "Ser Clarencea Crabba, rekao sam. Ima-dem njegovu krv u sebi. Bio je osam stopa visok, i tako snažan da je mog'o iščupat borove jednom rukom i dobacit ih pola milje. Nijedan konj nije mog'o podnijet njegovu težinu, pa je jahao na turu."
"Kakve on veze ima s krijumčarskom dragom?"
"Žena mu je bila šumska vještica. Kad god bi Ser Clarence ubio čovjeka, donio bi njegovu glavu doma, a njegova bi je žena poljubila u usta i vratila u život. Bili su to kneževi, čarobnjaci, i slavni vitezovi i gusari. Jedan je bio kralj Sumrakdola. Davali su starom Crabbu dobre savjete. Kako su bili samo glave, nijesu mogli govorit zbilja glasno, al' nikad nisu ni šutjeli. Kad ste glava, govor je svećime možete ubit vrijeme. Stoga su Crabbovu utvrdu nazvali Šapati. I još je tako zovu, iako je u ruševinama tisuću godina. Samotno mjesto, Šapati." Muškarac je vješto premetao novčić preko zglobova svojih prstiju. "Jedan zmaj znade bit usamljen. Deset, pak..."
"Deset zmajeva pravo su bogatstvo. Zar me držite za ludu?"
"Ne, al' mogu vas odvest do jedne." Novčić otpleše u jednom smjeru, pa se vrati u drugom. "Odvestću vas do Šapata, moja gospo."
Brienne se nije svidalo kako su mu se prsti poigravali s onim zlatnim novčićem. Ipak... "Šest zmajeva ako pronađemo moju sestru. Dva ako pronađemo samo ludu. Ništa ako ne pronađemo ništa."
Crabb slegne ramenima. "Šest je dobro. Šestće poslužit."
Prebrzo. Ščepala ga je za zglavak prije nego što je mogao spremiti zlatnik. "Da me nisi prevario. U protivnom, otkritćeš da sam tvrd zalogaj."
Kad ga je pustila, Crabb protrlja svoj zglavak. "Prokleta pišalina", promrmljao je. "Povrijedili ste mi ruku."

"Žao mi je. Moja sestra je trinaestogodišnja djevojčica. Moram je pronaći prije—"
"—prije nego što joj ga neki vitez ne zagura. Da, shvaćam vas. Smatrajte je spašenom. Vješti Dickje sada s vama. Sastanimo se kod istočnih dveri s prvim svjetlom. Moram posjetit jednogčovjeka radi konja."
samwell
m
' ore je Samwella Tarlyjačinilo zelenim od muke.
Nije se radilo samo o njegovu strahu od utapanja, iako je on u tome sigurno igrao ulogu. Razlog je bilo i ljuljuškanje broda, način na koji mu se paluba pomicala pod nogama. "Imam osjetljiv želudac", priznao je Dareonu onog dana kad su isplovili iz Istočne stražarnice pokraj mora. Pjevač ga je pljesnuo po plećima i rekao: "S tolikom trbušinom poput tvoje, Pokositelju, to je mnogo osjetljivosti."
Sam je pokušao zadržati hrabro lice, zbog Gilly, ako ni zbogčega drugog. Ona nikad prije nije vidjela more. Dok su se probijali kroz snijeg nakon bijega iz Crasterove tvrđe, nabasali su na nekoliko jezera, čak su joj i ona predstavljala čudo. Dok se Crni kos udaljavao od obale, djevojka je počela drhtati, a krupne slane suze skotrljale su joj se niz obraze. "Bogovi, smilujte se", čuo ju je Sam kako šapuće. Istočna stražarnica nestala je prva, a Zid se smanjivao i smanjivao u daljini sve dok napokon nije iščezao. Vjetar je dotad pojačao. Jedra su imala izblijedjelu sivu boju crnog plašta koji se prečesto prao, a Gillvno lice bilo je bijelo od straha. "Ovo je dobar brod", pokušao joj je reći Sam.
"Ne moraš se bojati." Ali ona gaje samo pogledala, stisnulačvršće svoje djetešce, i pobjegla u potpalublje.
Sam se uskoro zatekao kakočvrsto stišće ogradu i promatra zamahe vesala. Način na koji su se sva zajedno kretala bilo je nekako prelijepo gledati, i bolje od gledanja u vodu. Gledanje u vodu samo gaje podsjećalo na utapanje. Kad je bio malen, njegov gospodin otac pokušao gaje naučiti plivati tako što ga je bacio u jezerce pod Rogatim brijegom. Voda mu je ušla u nos, usta i pluća, te je kašljao i hripao satima nakon što ga je Ser Hyle izvukao. Nakon toga nikad se nije usudio ući dublje od pojasa.
Zaljev tuljana bio je kudikamo dublji od njegova pojasa, i ne tako prijateljski naklonjen poput ribnjaka ispod očeva zamka. Njegove su vode bile sive, zelene i valovite, a šumovita obala koju su slijedili bila je spletena od stijena i virova. Čak i ako bi nekako uspio doplivati tako daleko, valovi bi ga najvjerojatnije bacili na kakvu hrid i razbili mu glavu na komadiće.
"Tražiš sirene, Pokositelju?" upitao je Dareon kad je spazio Sama kako zuri preko zaljeva. Svijetlokos ičudnoju boje lješnjaka, naočiti mladi pjevač iz Istočne stražarnice više je nalikovao na kakvog tamnog princa nego na crnog brata.
"Ne." Sam nije znao što je tražio ni što je radio na ovom brodu. Ideš u Citadelu da iskuješ lanac i postaneš meštar, da budeš od više koristi Straži, rekao je u sebi, ali pomisao ga je samo učinila umornim. Nije želio biti meštar, s teškim lancem omotanim oko vrata, hladnim na njegovoj koži. Nije želio ostaviti svoju braću, jedine prijatelje koje je ikad imao. I svakako se nije želio suočiti s ocem koji ga je poslao na Zid da umre.
Bilo je drugačije s ostalima. Za njih putovanjeće imati sretan kraj. Gillyće biti na sigurnom u Rogatom brijegu, sa cijelim prostranstvom Zapadnih zemalja između sebe i užasa koje je doživjela u ukletoj šumi. Kao sluškinja u zamku njegova oca bitće na toplom i dobro hranjena, imatće djelić velikog svijeta o kojem nije mogla ni sanjati kao Crasterova žena. Promatratće sina kako odrasta velik i snažan, i postaje lovac, konjušar ili kovač. Pokaže li dječak imalo dara za oružje, nekiće ga vitez možda čak uzeti za štitonošu.
Meštar Aemon je također odlazio na bolje mjesto. Bilo je ugodno zamišljati ga kako provodi ono malo vremena što mu je preostalo okupan toplim povjetarcima Starigrada, razgovarajući sa svojim kolegama meštrima i dijeleći svoju mudrost s akolitima i novacima. Zaslužio je svoj odmor, stotinu puta.
Čak će i Dareon biti sretniji. Oduvijek je tvrdio da nije bio kriv za silovanje koje gaje poslalo na Zid, ustrajući na tome daje pripadao dvoru nekog kneza, kojeg bi pjesmom zabavljao uz večeru. Sada će dobiti tu priliku. Jon gaje imenovao novačiteljem kako bi zauzeo mjestočovjeka zvanog Yoren, koji je nestao i kojeg se smatralo mrtvim. Njegovće zadatak biti da putuje po Sedam Kraljevina, pjevajući o junaštvu Noćne straže, i s vremena se na vrijeme vraća na Zid s novim regrutima.
Putovanje će biti dugo i naporno, to nitko nije mogao zanijekati, ali za ostaleće barem imati sretan kraj. To je bila Samova utjeha. Idem zbog njih, rekao je samom sebi, zbog Noćne straže, i radi sretnog kraja. Međutim, što je dulje gledao u more, to se hladnije i dublje oničinilo.
Ali ne gledanje u vodu bilo je još gore, shvatio je Sam u tijesnoj kabini ispod krmenog nadgrađa koju su putnici dijelili. Nastojao je svrnuti misli s kruljenja u želucu razgovorom s Gilly dok je dojila svog sina.
"Ovaj će nas brod dovesti sve do Braavosa", rekao je. "Pronaći ćemo drugu lađu koja će nas odvesti do Starigrada. Pročitao sam knjigu o Braavosu kad sam bio malen. Cijeli je grad izgrađen u laguni od stotinu

malih otočića, a ondje imaju i titana, kamenog čovjeka stotine stopa visokog. Imaju brodove umjesto konja, a njihovi glumci izvode napisane pripovijetke umjesto da samo izmišljaju uobičajene glupe farse. I hrana je vrlo dobra, posebice riba. Imaju svakojake vrste rakova, jegulja i kamenica, svježih iz njihove lagune. Trebali bismo imati nekoliko slobodnih dana između plovidbe. Ako tako bude, možemo otići pogledati neku glumačku predstavu, i kušati kamenice."
Mislio je da će je to uzbuditi. Nije se mogao više prevariti. Gilly je zirnula u njega praznim, mutnim očima, gledajući kroz nekoliko prami-čaka neoprane kose. "Ako želite, moj gosparu."
"Što ti želiš?" upitao ju je Sam.
"Ništa." Okrenula mu je leđa i premjestila sina s jedne dojke na drugu.
Pokreti broda uzburkali su jaja, slaninu i pohani kruh koje je Sam pojeo prije nego što se brod otisnuo. Odjednom više nije mogao podnijeti kabinu ni trenutak dulje. Podigao se na noge i uspentrao ljestvama da preda svoj doručak moru. Mučnina je spopala Sama takvom žestinom da nije zastao da provjeri odakle vjetar puše, pa je povratio s pogrešne ograde i na koncu sve poprskao po sebi. Unatoč tome, osjećao se mnogo bolje nakon toga... iako ne zadugo.
Brod je bio Crni kos, najveća galija Straže. Olujna vrana i Čaporak bili su brži, rekao je Cotter Pyke meštru Aemonu u Istočnoj stražarnici
pokraj mora, ali bijahu to ratni brodovi, uske, brze ptice grabljivice na kojima su veslači sjedili na otvorenim palubama. Crni kos bio je bolji izbor za grube vode uskog mora iza Skagosa. "Bilo je oluja", upozorio ih je Pyke. "Zimske oluje su gore, ali jesenske sučešće."
Prvih deset dana bilo je prilično mirno, dok je Crni kos gmizao Zaljevom tuljana, nikad izvan vidokruga s obale. Bilo je hladno kad bi zapuhao vjetar, ali bilo je nečeg okrepljujućeg u slanom mirisu zraka. Sam je jedva mogao jesti, a kad bi nešto uspio progutati to mu ne bi dugo ostalo u želucu, ali izuzev toga nije mu bilo pretjerano loše. Nastojao je potaknuti Gillvnu hrabrost i oraspoložiti je koliko je mogao, ali to se pokazalo teškim. Ona je odbijala izaći na palubu, bez obzira što bi rekao, i činilo se da joj je bilo draže sklupčati se u tami sa svojim sinom. Djetešcu se brod nije svidao ništa više nego njegovoj majci, činilo se. Kad nije drečalo, povraćalo je majčino mlijeko. Imalo je proljev i grčeve u želucu, prljajući krzna u koja ga je Gilly umatala da ga utopli i ispunjavajući zrak smeđim smradom. Bez obzira koliko je lojanica Sam upalio, smrad dječjeg izmeta se zadržao.
Bilo je ugodnije vani na zraku, pogotovo kad bi Dareon pjevao. Pjevač je bio poznat veslačima Crnog kosa, i svirao bi im dok su veslali. Znao je sve njihove omiljene pjesme: one žalosne poput "Dana kad su objesili Crnog Robina", "Sireninu tužaljku" i "Jesen mojih dana", budnice poput "Željeznih kopalja" i "Sedam mačeva za sedam sinova", te "Meggett je bila vesela djeva, vesela djeva je bila". Kad bi zapjevao "Medvjeda i lijepu djevicu", svi bi se veslači pridružili, a Crni kos kao daje letio preko vode. Dareon nije bio baš neki mačevalac, znao je Sam iz njihovih dana kad su vježbali pod Alliserom Thorneom, ali imao je divan glas. "Medom preliven grom", jednom ga je nazvao meštar Aemon. Svirao je i drvenu harfu i gusle, čak pisao vlastite pjesme... iako ih Sam nije smatrao vrlo dobrima. Ipak, bilo je dobro sjesti i slušati, premda je škrinja bila tako tvrda i iverasta da je Sam bio gotovo zahvalan na svojoj mesnatoj stražnjici. Debeli ljudi nose sa sobom jastuke kamo god idu, pomislio je.
I meštar je Aemon radije provodio svoje dane na palubi, sklupčan ispod hrpe krzna i zagledan preko pučine.
"U što gleda?" upitao je Dareon jednog dana. "Njemu je ovdje gore mučno kao dolje u kabini."
Starac ga je čuo. Iako su se Aemonove oči pomutile i potamnjele, s njegovim je ušima sve bilo u redu.
"Nisam se rodio slijep", podsjetio ih je. "Kad sam zadnji put prošao ovuda, vidio sam svaki kamen, drvo i bijelu krestu vala, i promatrao sive galebove dok su letjeli za našim tragom. Imao sam trideset pet godina i bio meštar lanca već šesnaest godina. Egg je želio da mu pomognem vladati, ali ja sam znao daje moje mjesto ovdje. Poslao me na sjever u Zlatnom zmaju, i ustrajao na tome da me njegov prijatelj Ser Duncan otprati do Istočne stražarnice. Nijedan novak nije stigao na Zid s toliko pompe otkad je Nvmeria poslala Straži šest kraljeva u zlatnim lancima. Egg je ispraznio i tamnice kako ne bih morao izaći svoje zavjete sam. Moju počasnu stražu, tako ih je nazvao. Jedan je bio glavom i bradom Brvnden Rivers. Kasnije su ga izabrali za vrhovnog zapovjednika."
"Krvavi Gavran?" reče Dareon. "Znam pjesmu o njemu. 'Tisuću očiju i jedno', tako se zove. Ali mislio sam da je on živio prije stotinu godina."
"Svi smo tada živjeli. Nekoć sam bio mlad poput tebe." To ga je naizgled rastužilo. Zakašljao se i sklopio oči, te usnuo, zibajući se u svojim krznima kad god bi val zaljuljao brod.

Ispod sivog neba jedrili su na istok i jug te opet na istok, dok se Zaljev tuljana širio oko njih. Kapetan, sijedi brat s trbuhom poput bačvice piva, nosio je crninu tako umrljanu i izblijedjelu da ga je posada zvala Stari Solkrpa. Rijetko bi izustio i riječ. Njegov prvi časnik je to nadoknađivao, šibajući slani zrak psovkama kad god bi vjetar zamro ili veslači naizgled posustali. Jeli su zobenu kašu ujutro, kašu od graška poslijepodne, te slanu govedinu, slani bakalar i slanu ovčetinu noću, i zalijevali ih pivom. Dareon je pjevao, Sam povraćao, Gilly plakala i dojila svoju bebu, meštar Aemon spavao i drhtao, a vjetrovi postajali hladniji i bjesniji sa svakim novim danom.

Unatoč tome, bilo je to bolje putovanje od posljednjeg na koje se Sam otisnuo. Nije mu bilo više od deset ljeta kad je otplovio na Kraljici Sjenice, galijunu kneza Redwynea. Pet puta veća od Crnog kosa i veličanstvena izgleda, imala je tri velebna jedra boje burgundca i redove vesala koji su se ljeskali zlatno i bijelo na sunčevom svjetlu. Način na koji su se uzdizali i padali dok je brod ostavljao Starigrad nagnao je Sama da zadrži dah... ali to je bila posljednja dobra uspomena koju je imao na Redwyneove tjesnace. I tada je dobio morsku bolest, na gnušanje svog oca kneza.

A kad su stigli u Sjenicu, stvari su od loših postale još gore. Blizanci kneza Redwynea prezirali su Sama na prvi pogled. Svakog jutra pronalazili bi neki novi način da ga osramote u dvorištu za vježbu. Trećeg dana Horas Redwyne natjerao ga je da skvči poput svinje kad je molio za milost. Petoga je njegov brat Hobber odjenuo kuhinjsku pomoćnicu u vlastiti oklop i pustio je da tuče Sama drvenim mačem sve dok ovaj nije zaplakao. Kad se razotkrila, svi su štitonoše, paževi i konjušari urlikali od smijeha.

"Dječaku treba malo dozrijevanja, to je sve", rekao je njegov otac knezu Redwyneu te noći, ali Redwyneova luda zazveckala je svojom zvečkom i odgovorila: "Da, a onda ga treba poslužiti s prstohvatom papra, režnjem češnjaka i s jabukom u ustima." Otad knez Randvll je zabranio Samu da jede jabuke dokle god budu boravili pod krovom Paxtera Redwynea. Dobio je morsku bolest i na povratku kući, ali toliko mu je laknulo što odlazi da je gotovo pozdravio okus bljuvotine u dnu grla. Tek kad su se vratili na Rogati brijeg, njegova je majka rekla Samu kako njegov otac zapravo nije želio da se on vrati s njim. "Horas je trebao poći s nama umjesto tebe, dok bi ti ostao na Sjenici kao paž i peharnik kneza Paxtera. Da si mu se svidio, zaručio bi te sa svojom kćeri." Sam se još mogao sjetiti mekog dodira majčine ruke dok mu je otirala suze s lica komadićem čipke, navlaženim svojom pljuvačkom. "Moj siroti Sam", promrmljala je. "Moj siroti, siroti Sam."

Bit će dobro opet je vidjeti, pomislio je dok je stiskao ogradu Crnog kosa i gledao kako se valovi razbijaju o stjenovitu obalu. Da me vidi u mojoj crnini, možda bi sećak i ponosila. "Sad sam muškarac, majko," mogao bih joj reći, "upravitelj, i muž Noćne straže. Moja me braća ponekad zovu Sam Pokositelj." Vidio bi i svog brata Dickona, i svoje sestre. "Vidite," mogao bih im reći, "vidite, ipak sam za nešto bio od koristi."

Međutim, ode li na Rogati brijeg, njegov bi otac mogao biti tamo.

Ta pomisao opet mu je uzmutila želudac. Sam se nagne preko ograde i povrati, ali ne u vjetar. Ovaj put je otišao do prave ograde. Postajao je dobar u bljuvanju.

Ili je barem tako mislio, sve dok Crni kos nije ostavio kopno iza sebe i udario na istok preko zaljeva prema obalama Skagosa.

Otok je ležao na ušću Zaljeva tuljana, masivan i gorovit, pust i odbojan kraj naseljen divljacima. Živjeli su u pećinama i turobnim gorskim utvrdama, pročitao je Sam, i jahali na golemim čupavim jednorozima u rat. Skagos je značio "kamen" na starom jeziku. Skagosijci su se nazivali kamenima, ali njihova braća sjevernjaci zvali su ih Skaggi i nisu ih voljeli. Prije samo stotinu godina Skagos je digao pobunu. Njihov ustanak gušio se godinama i odnio život kneza Oštrozimlja i stotine njegovih prisegnutih mačeva. Neke su pjesme kazivale da su Skaggi bili ljudožderi; navodno su njihovi ratnici jeli srca i jetra ljudi koje bi ubili. U drevnim danima, Skagosijci su otplovili do obližnjeg otoka Skanea, oteli njegove žene, poklali njegove muževe i pojeli ih na pješčanoj plaži u gozbi koja je trajala četrnaest dana. Skane je ostao nenaseljen do današnjeg dana.

Dareon je također poznavao pjesme. Kad su se sumorni sivi vrhunci Skagosa uzdigli iz mora, pridružio se Samu na pramcu Crnog kosa, i primijetio: "Ako su bogovi dobri, možda opazimo jednoroga."

"Ako je kapetan dobar, nećemo prići tako blizu. Struje su varljive oko Skagosa, a ondje ima hridi koje mogu probiti brodski trup poput jajeta. Ali da to nisi spomenuo Gilly. Dovoljno je prestrašena."

"Ona i ono njezino kreštavo derište. Ne znam tko je od njih dvoje bučniji. Jedino kad prestaje plakati je kad mu ona ugura bradavicu u usta, a onda ona počne ridati."

I Sam je to opazio. "Možda je djetešce ozlijeđuje", rekao je nemoćno. "Ako mu zubi nču..."

Dareon tržne po lutnji jednim prstom, proizvevši podrugljiv ton. Čuo sam da su divljaci hrabriji."

"Ona jest hrabra", ustraje Sam, iako je i on morao priznati da nikad nije vidio Gilly u tako jadnom stanju. Iako je češće skrivala nego otkrivala lice i držala kabinu u tami, mogao je vidjeti da su joj oči uvijek bile

crvene, a obrazi mokri od suza. Međutim, kad ju je upitao što ne valja, samo je odmahnula glavom, ostavljajući ga da sam pronalazi odgovore. "More je plaši, to je sve", rekao je Dareonu. "Prije nego što je došla na Zid, poznavala je samo Crasterovu tvrdu i okolne šume. Ne znam je li prešla više od pola lige od mjesta gdje se rodila. Poznaje potoke i rijeke, ali nikad nije vidjela jezero dok nismo naišli na jedno, a more... more je zastrašujuća stvar."
"Nijednom nismo bili daleko od kopna."
"Bit ćemo." Ni Sam nije uživao u tom dijelu.
"Sigurno malo vode ne plaši Pokositelja."
"Ne," slagao je Sam, "ne mene. Ali Gilly... možda kad bi im odsvirao koju uspavanku, to bi pomoglo uspavati dijete."
Dareonova se usta iskrive od gađenja. "Jedino ako mu zabiječep u guzicu. Ne mogu podnijeti onaj smrad."
Idući dan počele su kiše, a more postalo grublje. "Bolje je da pođemo dolje, gdje je suho", predložio je Sam Aemonu, ali se stari meštar samo osmjehnuo i rekao: "Ugodno mi je osjećati kišu na licu, Sam. Podsjeća na suze. Pusti me da ostanem malo dulje, molim te. Prošlo je mnogo vremena otkad sam zadnji put plakao."
Ako je meštar Aemon kanio ostati na palubi, star i krhak kakav je bio, Sam nije imao drugog izbora nego da učini isto. Ostao je pokraj starca gotovo sat vremena, skutren pod svojim plaštem dok ga je meka, jednolična kiša natapala do kože. Činilo se da je Aemon jedva osjećao. Uzdahnuo je i sklopio oči, a Sam mu se primakao bliže, da ga zakloni od najgorih udara vjetra. Uskoro će me zamoliti da mu pomognem do kabine, rekao je u sebi. Sigurno. Ali on to nije učinio, te su napokon gromovi stali tutnjiti u daljini, tamo prema istoku.
"Moramo u potpalublje", reče Sam drhteći. Meštar Aemon ne odgovori. Tek tada Sam shvati da je starac usnuo. "Meštre", reče, tresući ga nježno za rame. "Meštre Aemone, probudite se."
Aemonove se slijepe bijele oči otvore. "Egg?" reče dok mu je kiša klizila niz obraze. "Egg, usnuo sam da sam star."
Sam nije znao što bi. Kleknuo je i podigao starca u naručje te ga odnio u potpalublje. Nitko ga nikad nije nazvao snažnim, a kiša je natopila crninu meštra Aemona i učinila ga dvostruko težim, ali unatoč tome, nije težio više od djeteta.
Kad se ugurao u kabinu s Aemonom na rukama, otkrio je da je Gilly pustila da se sve svijeće ugase. Djetešce je spavalo, a ona se sklupčala u kutu, tiho jecajući u nabore velikog crnog plašta koji joj je dao Sam. "Pomozi mi", rekao je žurno. "Pomozi mi da ga osušim i utoplim."
Smještaje ustala, te su zajedno izvukli starog meštra iz njegove mokre odjeće i zakopali ga pod hrpu krzna. Međutim, koža mu je bila vlažna i hladna, ljepljiva na dodir. "Ti se uvuci s njim", reče Sam Gilly. "Obujmi ga. Utopli ga svojim tijelom. Moramo ga ugrijati." Ona to i učini, ne izustivši ni slova, cijelo vrijeme i dalje šmrcajući. "Gdje je Dareon?" upita Sam. "Svima bi nam bilo toplije da smo svi skupa. I on bi trebao biti ovdje." Zaputio se gore da pronađe pjevača kad se paluba uzdigla pod njim, a onda propala pod njegovim nogama. Gilly jaukne, Sam jako tresne o pod i izgubi vlast nad nogama, a djetešce se probudi vrišteći.
Iduće valjanje broda naišlo je dok se borio da se osovi na noge. Bacilo gaje u Gillvno naručje, a divljakinja se privila uza nj tako čvrsto daje Sam jedva mogao disati. "Nemoj se toliko bojati", rekao joj je. "Ovo je samo jedna pustolovina. Jednog dana pripovijedatćeš svom sinu ovu priču." To ju je samo nagnalo da zarije nokte u njegovu ruku. Zadrhtala je, a cijelo joj se tijelo treslo od siline njezinih jecaja. Što god kažem samo još više pogorša stvar. Čvrsto ju je zagrlio, nelagodno svjestan njezinih grudi koje su se pritiskale uza nj. Koliko god je bio preplašen, to je nekako dostajalo da ga ukruti. Osjetitće, pomislio je, postideno, ali ako i jest, nije odavala nikakva znaka, već se samo još čvršće privila uz njega.
Dani su se nakon toga stopili jedan u drugi. Nisu uopće viđali sunce. Dani su bili sivi, a noći crne, osim kad bi munja osvijetlila nebo iznad vrhunaca Skagosa. Svi su bili izgladnjeli, ali nitko nije mogao jesti. Kapetan je načeo bačvu vatrenog vina da ojača veslače. Sam je kušao kalež i uzdahnuo kad su mu vruće zmije ugmizale niz grlo i kroz grudi. Dareonu se također svidjelo piće, te je otad rijetko bio trijezan.
Jedra su se podizala, jedra su se spuštala, jedno se otrgnulo od jarbola i odletjelo poput goleme sive ptice. Dok je Crni kos skretao oko južne obale Skagosa, opazili su olupinu galije na hridima. Nekoliko članovi njezine posade doplutali su na obalu, a gaćci i rakovi okupili su se da im iskažu počast. "Prokleto preblizu", progunđao je Stari Solkrpa kad je to vidio. "Jedan dobar zapuh i razbitćemo se pokraj njih." Iscrpljeni koliko su bili, njegovi veslači opet upru u vesla, a brod zareže na jug prema uskom moru, sve dok se Skagos nije pretvorio u tek nekoliko tamnih obrisa na nebu koji su mogli biti olujni oblaci, ili vršci visokih crnih planina, ili oboje. Nakon toga, imali su osam dana i sedam noći vedre, mirne plovidbe.
Tada su nastupile nove oluje, gore nego prije.

Jesu li to bile tri oluje, ili samo jedna, isprekidana zatišjima? Sam nikad nije saznao, iako je očajnički nastojao. "Zar je to važno?" vrisnuo je jednom Dareon na njega kad su se svi skutrili u kabini. Nije, htio mu je reći Sam, ali dokle god budem razmišljao o tome, neću misliti na utapanje ni na morsku bolest ni na drhtanje meštra Aemona. "Nije", uspio je propištati, ali gromovi su zaglušili ostatak, a paluba se propela i oborila ga na bok. Gilly je jecala. Djetešce je vrištalo. A gore na vrhu mogao je čuti Starog Solkrpu kako urla na svoju posadu, odrpani kapetan koji nikad nije govorio.

Mrzim more, pomislio je Sam. Mrzim more, mrzim more, mrzim more. Idući bljesak munje bio je tako sjajan da je osvijetlio kabinu kroz pukotine u gornjim daskama. Ovo je dobar čvrst brod, dobar čvrst brod, dobar brod, rekao je u sebi. Neće potonuti. Ja se ne bojim.

Za vrijeme jednog zatišja između oluja, dok se Sam bijelim šakama privijao za ogradu očajnički želeći povratiti, čuo je kako netko od posade mrmlja da se takve stvari događaju kad se dovede žena na brod, i još k tome divljakinja. "Jebala je vlastitog oca", čuo je Sam jednog čovjeka da govori, dok se vjetar ponovno podizao. "To je gore od kurvanja. Gore od čega. Svi ćemo se utopiti ukoliko je se ne otarasimo, i one opačine koju je okotila."

Sam se nije usuđivao suočiti s njima. Bili su stariji ljudi, tvrdi i žilavi, ruku i ramena očvrsnutih od godina provedenih za veslima. Ali pobrinuo se da mu nož bude oštar, a kad god bi Gilly ostavila kabinu da se pomokri, išao je s njom.

Čak ni Dareon nije imao lijepih riječi za divljakinju. Jednom, na Samov nagovor, pjevač je zasvirao uspavanku da umiri dijete, ali na pola prve strofe Gilly je počela neutješno ridati. "Sedam mi krvavih pakala," prasnuo je Dareon, "zar ne možeš prestati plakati dovoljno dugo da saslušaš pjesmu ?"

"Samo sviraj," kumio je Sam, "samo joj zapjevaj pjesmu."

"Ne treba njoj pjesma", reče Dareon. "Trebaju joj dobre batine, ili možda dobro jebanje. Makni mi se s puta, Pokositelju." Odgurnuo je Sama u stranu i izašao iz kabine da pronađe kakvu utjehu u kaležu vatrenog vina i grubom bratstvu vesala.

Sam je dotad već bio na rubu pameti. Već se gotovo navikao na smrad, ali između oluja i Gilh/na jecanja nije spavao danima. "Zar ne postoji nešto što biste joj mogli dati?" upitao je vrlo tiho meštra Aemona kad je opazio da je starac budan. "Nekakvu travku ili napitak, kako se ne bi toliko bojala?"

"Nije strah to što čuješ", reče mu starac. "To je zvuk tuge, a za to nema napitka. Neka isplače svoje suze, Sam. Ne možeš zaustaviti bujicu."

Sam nije shvatio. "Ona ide na sigurno mjesto. Toplo mjesto. Zašto bi tugovala?"

"Sam," šapne starac, "imaš dva zdrava oka, a ipak ne vidiš. Ona je majka koja tuguje za svojim djetetom."

"Ima morsku bolest, to je sve. Svi imamo morsku bolest. Kad jednom pristanemo u Braavosu..."

"... djetešce će i dalje biti Dallin sin, a ne plod njezine krvi." Samu je trebao trenutak da shvati čemu je Aemon govorio. "To
nije moguće... ona ne bi... naravno da je on njezin. Gilly nikad ne bi
ostavila Zid bez svog sina. Ona ga voli."

"Dojila ih je obojicu i voljela obojicu," reče Aemon, "ali ne jednako. Nijedna majka ne voli svu svoju djecu jednako, čak ni Majka na Nebesima. Gilly nije ostavila svoje dijete svojevoljno, u to sam siguran. Čime joj je vrhovni zapovjednik zaprijetio, što joj je obećao, mogu samo pretpostaviti... ali prijetnja i obećanja sigurno je bilo."

"Ne. Ne, to je pogrešno. Jon nikad ne bi..."

"Jon nikad ne bi. Knez Snow je to učinio. Ponekad nema sretnog izbora, Sam, samo onog manje bolnog od ostalih."

Nema sretnog izbora. Sam pomisli na sve muke koje su on i Gilly propatili, na Crasterovu tvrđu i smrt Starog Medvjeda, na snijeg, led i studene vjetrove, na dane i dane hodanja, na utvare kod Bijelodrva, Hladnorukog i drvo gavranova, Zid, Zid, Zid i Crne dveri ispod zemlje. Zbog čega sve to? Nema sretnog izbora ni sretnog svršetka.

Želio je vrištati. Želio je urlikati, jecati, tresti se, sklupčati se u malu lopticu i cviliti. Zamijenio je djecu, rekao je u sebi. Zamijenio je djecu da zaštiti malog princa, da ga udalji od vatri gospe Melisandre, udalji od njezina crvenog boga. Ako ona spali Gillyna dječaka, tko će za to mariti? Nitko osim Gilly. On je bio samo Crasterovo štene, opačina rođena iz incesta, a ne sin Kralja s one strane Zida. Ne vrijedi kao talac, ne vrijedi kao žrtva, ne vrijedi ni za što, nemačak ni ime.

Bez riječi, Sam ote tura na palubu da povraća, ali u želucu nije imao ništa što bi izbacio. Noć se spustila na njih, čudna, tiha noć kakvu nisu doživjeli već mnogo dana. More bijaše crno poput stakla. Za veslima veslači

su se odmarali. Jedan ili dvojica spavali su gdje su sjedili. Vjetar je naduo jedra, a na sjeveru Sam jedak mogao vidjeti roj zvijezda i crvenog lutalicu kojeg je slobodan narod zvao Lopov. Ono bi trebala biti moja zvijezda, nesretno pomisli Sam. Pomogao sam Jonu učiniti vrhovnim zapovjednikom, i doveo mu Gilly i djetešce. Nema sretnih svršetaka.
"Pokositelju." Dareon se pojavio pokraj njega, nesvjestan Samove boli. "Lijepa noć, napokon. Pogledaj, izlaze zvijezde. Mogli bismočak vidjeti i komadić mjeseca. Možda je najgore završilo."
"Ne." Sam otare nos, i pokaže na jug debelim prstom, prema tami koja se skupljala. "Tamo", reče. Jedva je prozborio kadli munja bljesne, iznenadna, nijema i zasljepljujuće sjajna. Daleki oblaci zasvijetliše na pola otkucaja srca, planine naslagane na planine, purpurne, crvene i žute, više od svijeta. "Najgore nije završilo. Najgore tek počinje, a nema sretnih svršetaka."
"Bogovi, smilujte se", reče Dareon smijući se. "Pokositelju, kakva si ti kukavica."
jaime
knez Tywin Lannister ušao je u grad na pastuhu, u ulaštenom i sjajnom ocakljenom grimiznom oklopu, blistavom od dragulja i zlatnih ukrasa. Ostavio ga je u visokim kolima ovijenim crvenim barjacima, sa šest nijemih sestara koje su jahale kao pratnja njegovim kostima.
Pogrebna povorka ostavila je Kraljev Grudobran kroz Dveri bogova, šire i veličanstvenije od Lavljih dveri. Izbor se Jaimeu činio pogrešnim. Njegov je otac bio lav, to nitko nije mogao zanijekati, alčak ni knez Tywin nikad nije tvrdio da je bog.
Počasna straža od pedeset vitezova okruživala je kola kneza Tywina, a grimizni su im plamenci lepršali s kopalja. Knezovi zapada slijedili su odmah iza njih. Vjetrovi su im šibali zastavama, zbogčega su njihovi grbovi plesali i treperili. Dok je jahao pokraj kolone, Jaime je mimoišao veprove, jazavce i kornjaše, zelenu strijelu i crvenog vola, prekrižene helebarde, prekrižena koplja, divlju mačku, jagodu, viseći rukav, četiri naizmjenično obojana sunca u kontrastu.
Knez Brax nosio je blijedo sivi prsluk ispresijecan srebrnim trakama, s jednorogom od ametista prikopčanim iznad srca. Knez Jast bio je oklopljen u crničelik, s trima zlatnim lavljim glavama umetnutim u prsni štitnik. Glasine o njegovoj smrti nisu bile daleko od istine sudeći po njegovu izgledu; rane i zatočeništvo ostavile su od njega tek sjenučovjeka koji je bio. Knez Banefort bolje je prebrodio bitku, i djelovao spreman da se smjesta vrati u rat. Plumm je nosio purpur, Prester her-melin, Moreland crvenkastu i smeđu boju, ali svaki je ogrnuo plašt od grimizne svile, učast čovjeka kojeg su pratili kući.
Iza kneževa išla je stotina strijelaca i tri stotine oklopnika, a i njima je grimiz lepršao s ramena. U svom bijelom plastu i bijelom ljuskavom oklopu Jaime se osjećao neumjesno u toj crvenoj rijeci.
Ni njegov stric nije pomogao da se bolje osjeća. "Vrhovni zapovjednice", reče Ser Kevan kad je Jaime dojahao do njega načelu kolone. "Ima li Njegova Milost neku posljednju zapovijed za mene?"
"Nisam ovdje zbog Cersei." Bubanj stane udarati iza njih, polako, odmjereno, pogrebno. Mrtav,činilo se da govori, mrtav, mrtav. "Došao sam se oprostiti. On je bio moj otac."
"I njezin."
"Ja nisam Cersei. Imam bradu, a ona ima grudi. Ako ste i dalje zbunjeni, stoga, prebrojite nam šake. Cersei ima dvije."
"Oboje imate sklonost poruzi", reče njegov stric. "Poštedite me svojih šala, ser. Nemam teka za njih."
"Kako hoćete." Ovo ne ide onako dobro kao što sam se nadao. "Cersei vas je željela ispratiti, ali ima mnogo prijekih dužnosti."
Ser Kevan frkne. "Kao i svi mi. Kako vaš kralj?" Njegov je ton pitanječinio prijekornim.
"Prilično dobro", obrambenoće Jaime. "Balon Swan je s njim tijekom jutra. Dobar ičastan vitez."
"Nekoć se to podrazumijevalo samo po sebi kad bi ljudi govorili o onima koji nose bijeli plašt."
Nitko ne može birati svoju braću, pomisli Jaime. Dajte mi mogućnost da izaberem vlastite ljude, i Kraljevaće garda opet postati uzvišena. Izrekne li to neuvijeno, međutim, zvučat će slabašno; isprazno hvalisanječovjeka kojeg je kraljevstvo zvalo Kraljosjek.Čovjeka s govnima umjestočasti. Jaime odluči prijeći preko toga. Nije se došao prepirati sa svojim stricem. "Ser," reče on, "morate se izmiriti s Cersei."
"Zar smo u ratu? Nitko me nije obavijestio."
Jaime se ne obazre na to. "Razdor između Lannistera i Lannistera može samo pomoći neprijateljima naše kuće."
"Ako je došlo do razdora, to nije moje djelo. Cersei želi vladati. U redu. Kraljevstvo je njezino. Sve što tražim jest da me se ostavi na miru. Moje mjesto je u Darrvju s mojim sinom. Zamak se mora obnoviti, zemlja zasaditi i zaštititi." Oglasio se lavežom gorkog smijeha. "A vaša sestra mi je ostavila malo togaJaime

bih ispunio svoje vrijeme. Bolje je da vidim Lancela oženjenog. Njegova nevjesta postaje nestrpljiva čekajući nas da stignemo u Darry."
Njegova udovica iz Blizanaca. Njegov rođak Lancel jahao je deset lakata iza njih. Sa svojim upalim očima i suhom bijelom kosom, izgledao je starije od kneza Jasta. Jaime je mogao osjetiti kako ga fantomski prsti svrbe od pogleda na nj... jebala je Lancela i Osmunda Kotlocrnog, a vjerojatno i Malog Lunu koliko ja znam... Pokušao je razgovarati s Lancelom više puta nego što je mogao izbrojiti, ali nikad ga nije zatjecao samog. Ako s njime nije bio njegov otac, bio je neki septon. Možda je Kevanov sin, ali u žilama mu teče mlijeko. Tyrion mije lagao. Njegove su riječi bile namijenjene da povrijede.
Jaime izbaci svog rođaka iz misli i ponovno se okrene svom stricu. "Hoćete li ostati u Darrvju nakon vjenčanja?"
"Neko vrijeme, možda. Sandor Clegane pljačka po Trozupcu, čini se. Vaša sestra želi njegovu glavu. Moguće je da se pridružio Dondarrionu."
Jaime je čuo za Soljenice. Dosad je za točulo pola kraljevstva. Pljačka je bila iznimno divljačka. Žene su bile silovane i osakaćene, djeca poklana u rukama svojih majki, pola grada spaljeno. "Randvll Tarly se nalazi u Djevičinu Jezercu. Neka se on pozabavi s odmetnicima. Radije bih da odete u Rijekotok."
"Ondje zapovijeda Ser Daven. Guverner Zapada. On me ne treba. Lancel me treba."
"Kako velite, strče." Jaimeova glava je tutnjila u istom ritmu kao bubanj. Mrtav, mrtav, mrtav. "Bilo bi vam pametnije da zadržite svoje vitezove u blizini."
Njegov mu stric pokloni hladan pogled. "Je li to prijetnja, ser?"
Prijetnja? Ta ga sugestija iznenadi. "Opomena. Samo sam mislio... Sandor je opasan."
"Vješao sam odmetnike i vitezove otimače dok ste vi još srali u pelene. Ne namjeravam otići i suočiti se s Cleganeom i Dondarrionom osobno, ako se toga bojite, ser. Nije svaki Lannister lud za slavom."
7a, striče, vjerujem da govorite o meni. "Addam Marbrand bi se mogao obračunati s ovim odmetnicima jednako dobro kao vi. Mogli bi i Brax, Baneford, Plumm, bilo tko drugi. Ali nitko od njih ne bi bio dobar kraljev namjesnik."
"Vaša sestra zna moje uvjete. Oni se nisu promijenili. Recite joj to idući put kad budete u njezinoj ložnici."
Ser Kevan podbode svog trkača i odgalopira naprijed, otresito završivši njihov razgovor.
Jaime ga pusti, dok mu se mačem osakaćena ruka trzala. Nadao se protivno svim nadama da je Cersei nekako pogrešno shvatila, ali očito je bio u krivu. On zna za nas dvoje. Za Tommena i Myrcellu. A Cersei zna da zna. Ser Kevan je bio Lannister od Bacačeve hridi. Nije mogao vjerovati da bi mu ona ikad naudila, ali...
Pogriješio sam i za Tyriona, zašto ne bih za Cersei? Kad su sinovi ubijali očeve, što je moglo spriječiti nećakinju da naredi ubojstvo svog strica? Nezgodnog strica, koji previše zna. Iako se Cersei možda nadala da će Pas obaviti posao umjesto nje. Sasiječe li Sador Clegane Ser Kevana, ona neće morati okrvaviti svoje ruke. A on će to i učiniti, ako se ikad susretnu. Kevan Lannister je nekoć bio neustrašiv čovjek s mačem, ali više nije bio mlad, a Pas...
Kolona gaje sustigla. Dok je njegov rođak jahao pokraj njega, okružen svojom dvojicom septona, Jaime mu se javi. "Lancel. Rodo. Želim tičestitati na tvom vjenčanju. Samo žalim što me moje dužnosti sprečavaju da prisustvujem."
"Njegovu se Milost mora štititi."
"Tako će i biti. Ipak, mrzim što ću propustiti tvoje lijeganje. To je tvoj prvi brak, a njezin drugi, koliko sam shvatio. Siguran sam da će ti gospa sa zadovoljstvom pokazati što kamo ide."
Nepristojna primjedba izazvala je smijeh nekolicine obližnjih knezova i negodujući pogled Lancelovih septona. Njegov se rođak nelagodno promeškolji na sedlu. "Znam dovoljno da obavim svoju dužnost kao suprug, ser."
"To je baš ono što nevjesta želi u svojoj prvoj bračnoj noći", reče Jaime. "Muža koji umije obaviti svoju dužnost."
Rumenilo se prišulja na Lancelove obraze. "Moliću za tebe, rođače. I za Njezinu Milost, kraljicu. Neka je Starica sprovede k mudrosti, a Ratnik obrani."
"Što će Cersei Ratnik? Ima mene." Jaime okrene konja, dok mu je bijeli plašt lepršao na vjetru. Vražjakje lagao. Cersei bi radije imala Robertovo truplo među nogama nego pobožnu budalu poput Lancela. Tyrione, zločesto kopile, trebao si lagati o nečem vjerojatnijem. Odgalopirao je pokraj pogrebnih kola svog kneza oca prema gradu u daljini.
Ulice Kraljeva Grudobrana djelovale su gotovo napušteno dok se Jaime Lannister vraćao prema Crvenoj utvrdi navrh Aegonova Visokog brijega. Vojnici koji su nahrupili u gradske kockarske jazbine i gostionice

sada su većinom otišli. Garlan Srčani odveo je polovicu Tvrellovih snaga natrag u Visovrt, a njegova kneginja majka i baka otišle su s njim. Druga polovica marširala je na jug s Maceom Tvrellom i Mathisom Rovvanom da opkoli Krajoluju.
Što se ticalo lannisterske vojske, dvije tisuće iskusnih veterana ostalo je utaboreno pred gradskim zidinama, čekajući dolazak flote Paxtera Redwynea da ih prenese preko Zaljeva Crnovode do Zmajeva kamena. Knez Stannis je izgleda za sobom ostavio samo mali garnizon kad je otplovio na sjever, tće dvije tisuće biti više nego dovoljne, prosudila je Cersei.
Ostatak zapadnjaka vratio se svojim ženama i djeci, da obnove svoje domove, zasade svoja polja i požanju posljednju žetvu. Cersei je provela Tommena po njihovim logorima prije nego što su odmarširali, kako bi mogli klicati malom kralju. Nikad nije izgledala ljepša nego tog dana, s osmijehom na usnama i jesenskim suncem koje joj je blistalo u zlatnoj kosi. Što god se moglo réi za njegovu sestru, znala je natjerati ljude da je vole kad bi se dovoljno potrudila.
Dok je Jaime kaskao kroz dveri zamka, nabasao je na dva tuceta vitezova koji su jurišali na pokretnu metu u vanjskom dvorištu. Još nešto što više ne mogu raditi, pomislio je. Koplje je bilo teže i glomaznije od nca, a mačevi su se pokazali dostatnom kušnjom. Pretpostavljao je da je mogao pokušati držati koplje ljevicom, ali to bi značilo premještanje štita u desnu ruku. U nasrtaju,čovjekov protivnik je uvijek bio slijeva. Štit na desnici pokazao bi se beskorisnim otprilike koliko i bradavice na njegovom prsnom oklopu. Ne, moji dani lomljenja kopalja su gotovi, pomislio je kad je sjahao... ali unatoč tome, zastao je kako bi neko vrijeme promatrao.
Ser Tallad Visoki pao je s konja kad se vreća pijeska zavrtjela i tresnula ga po glavi. Snažni Vepar je udario o štit takvom jačinom daje napukao. Kennos iz Kavcea dovršio je uništenje. Novi su štit objesili za Ser Dermonta od Kišne šume. Lambert Turnberrv samo gaje ovlaš okrznuo, ali Bezbradi Jon Bettlev, Humfrev Swyft i Alyn Stackspear odreda su izveli solidne pogotke, dok je Crveni Ronnet Connington sasvim prelomio koplje. Tada je Vitez Cvijeća uzjahao i sve ostale postidio.
Vještina s kopljem činila je tri četvrtine jahaćeg umijeća, oduvijek je vjerovao Jaime. Ser Loras je jahao izvanredno, i baratao kopljem kao da se rodio držeći ga u ruci... što je nedvojbeno moglo biti uzrokom kiselog izraza na licu njegove majke. Smještа vršak točno tamo gdje ga želi smjestiti, ičini se da posjeduje ravnotežu mačke. Možda nije bio čist slučaj što me zbacio sa sedla. Bila je šteta što više nikad neće imati prilike da se ponovno odmjeri s mladićem. Prepustio je neokrnjene ljude njihovoj zabavi.
Cersei je bila u svojoj dnevnoj odaji u Maegorovoj tvrđi, s Tommenom i tamnokosom mvrijskom ženom kneza Merryweathera. Njih se troje smijalo Velikom meštru Pvcelleu. "Jesam li propustio neku dovitljivu šalu?" reče Jaime, ulazeći na vrata.
"O, pogledajte," zaprede kneginja Merryweather, "vaš hrabri brat se vratio, Vaša Milosti."
"Veći dio njega." Kraljica je dobro popila, shvati Jaime. Odnedavno, Cersei je naizgled uvijek imala čvrvina pri ruci, ona koja je nekoć prezi-rala Roberta Baratheona zbog njegovog opijanja. To mu se nije svidalo, ali ovih dana činilo se da mu se ne sviđa ništa što je njegova sestračinila. "Veliki meštre," reče ona, "podijelite vijesti s Vrhovnim zapovjednikom, ako vam je po volji."
Pvcelle je izgledao očajnički nelagodno. "Stigla je ptica", reče. "Iz Stokewortha. Kneginja Tanda šalje vijesti da je njezina kći Lolly porodila snažnog, zdravog sina."
"Nećeš nikad pogoditi kako je nazvala malog kopilana, brate." "Htjeli su ga nazvati Tywin, koliko se sjećam."
"Da, ali ja sam im zabranila. Rekla sam Falyse da ne želim da se plemenito ime našeg oca nadjene sramotno začetom okotu kakva svinjara i maloumne krmače."
"Kneginja Stokeworth insistira da djetetovo ime nije njezino djelo", umetne veliki meštar Pvcelle. Znoj mu je posuo naborano čelo. "Lolly-sin muž ga je izabrao, piše ona. Tajčovjek Bronn, on... čini se da je on..."
"Tvrion", okuša sreću Jaime. "Nazvao je dijete Tyrion."
Starac drhtavo kimne, otirući čelo rukavom svoje halje.
Jaime se morao nasmijati. "Eto ti ga na, slatka sestrice. Posvuda si tražila Tvriona, a on se cijelo vrijeme skrivao u Lollvsinoj utrobi."
"Smiješno. Ti i Bronn ste tako smiješni. Kopile ovog trena nedvojbeno siše jedno vime Priglupe Lollvs, dok ih taj plaćenik promatra, smijuljeći se svojoj maloj drskosti."
"Možda dijete pomalo nalikuje na vašeg brata", predloži kneginja Merryweather. "Možda se rodilo deformirano, ili bez nosa." Grleno se nasmijala.
"Morat ćemo poslati dragom dječaku poklon", objavi kraljica. "Zar ne, Tommen?"

"Možemo mu poslati mačkicu."
"Lavlje mladunče", reče kneginja Merryweather. Da mu rastrga mali vrat, davao je naslutiti njezin osmijeh.
"Imala sam drugačiju vrstu poklona na umu", reče Cersei.
Novog očuha, najvjerojatnije. Jaime je prepoznao izraz u sestrinim očima. Već ga je i prije viđao, posljednju put u noći Tommenova vjenčanja, kad je spalila Namjesnikovu kulu. Zelena svjetlost divlje vatre okupala je lica promatrača, pa nisu ni na što toliko nalikovali koliko na istrunula truplaˌopor pakosnih demona, ali neka su trupla bila ljepša od ostalih. Čak i pod kobnim sjajem, Cersei je bio užitak gledati. Stajala je s jednom rukom na grudima, razdvojenih usana, blistavih zelenih očiju. Ona plače, shvatio je Jaime, ali da li od tuge ili ekstaze nije mogao reći.
Taj gaje prizor ispunio nemirom, podsjetivši ga na Aervsa Targarvena i način na koji bi ga palež uzbuđivao. Kralj nije imao tajni pred svojim kraljevskim stražarom. Odnos između Aerysa i njegove kraljice bio je zategnut tijekom posljednjih godina njegove vladavine. Spavali su odvojeno i nastojali što su najbolje mogli izbjegavati jedno drugo tijekom onih sati kad su bili budni. Ali kad god bi Aerys predaočovjeka plamenu, kraljica Rhaella dobila bi noćnu posjetitelja. Onog dana kad je spalio svog namjesnika buzdovana i bodeža, Jaime i Jon Darry stajali su na straži pred njezinom ložnicom dok se kralj zadovoljavao. "Boli me", čuli su Rhaellu kako viče kroz hrastova vrata. "Boli me." Na nekičudan način, to je bilo gore od krikova kneza Chelsteda. "Prisegnuli smo daćemo i nju štititi", Jaime je napokon bio prisiljen primijetiti. "Jesmo," priznao je Darry, "ali ne od njega."
Jaime je nakon toga Rhaellu vidio samo jednom, ujutro onog dana kad je otišla na Zmajev kamen. Kraljica je bila zaogrnuta plaštem i zakukuljena dok se penjala u kraljevsku kočiju na kotačima koja će je odnijeti s Aegonova Visokog brijega do broda koji ju je čekao, ali čuo je kako njezine služavke šapću kad je otišla. Govorile su da je kraljica izgledala kao da ju je neka divlja zvijer izmrcvarila, izgrebavši joj bedra i izgrizavši joj dojke. Okrunjena zvijer, znao je Jaime.
Pri kraju Ludi je Kralj postao tako bojažljiv da nije dopuštao nikakvo sječivo u svojoj blizini, izuzev mačeva koje je nosila Kraljeva garda.
Njegova je brada bila raščupana i neoprana, kosa srebrno-zlatno gnijezdo koje mu je dopiralo do struka, nokti ispucale žute pandže devet palaca dugačke. Sječiva su ga ipak mučila, ona kojima nije mogao pobjeći, sječiva Željeznog prijestolja. Ruke i noge vječno su mu bile prekrivene krastama i napola zaraslim posjekotinama.
Neka bude kralj pougljenjenih kostiju i skuhanog mesa, sjetio se Jaime, proučavajući sestrin osmijeh. Neka bude kralj pepela. "Vaša Milosti," rekao je, "možemo li razgovarati u četiri oka?"
"Kako hoćeš. Tommen, krajnje je vrijeme za tvoju dnevnu poduku. Idi s velikim meštrom."
"Da, majko. Učimo o Baeloru Blaženom."
I kneginja se Merryweather oprosti, poljubivši kraljicu u oba obraza. "Da se vratim za večeru, Vaša Milosti?"
"Bit ću jako ljuta na tebe ako se ne vratiš."
Jaime nije mogao a da ne opazi način na koji je mvrijska žena njihala kukovima dok je hodala. Svaki je korak zavođenje. Kad su se vrata za njom zatvorila, pročistio je grlo i rekao: "Najprije Kotlocrni, onda Qyburn, a sad ona. Čudnu menažeriju uzdržavaš ovih dana, slatka sestro."
"Kneginja Taena mi postaje vrlo draga. Zabavlja me."
"Ona je jedna od družica Margaerv Tvrell", podsjeti je Jaime. "Izvještava o tebi malu kraljicu."
"Naravno da izvještava." Cersei priđe stolu za posuđe da si ponovno napuni kalež. "Margaerv se oduševila kad sam zatražila njezino dopuštenje da uzmem Taenu za svoju družicu. Trebao siječuti. 'Bit će vam sestra, kao stoje i meni bila. Naravno daje morate dobiti! Ja imam svoje rođake i ostale dvorske dame.' Naša mala kraljica ne želi da budem usamljena."
"Ako znaš da je uhoda, zašto si je prihvatila?"
"Margaerv nije ni upola toliko pametna koliko misli. Nema pojma kakvu slatku guju ima u toj mvrijskoj drolji. Iskorištavam Taenu kako bi nahranila malu kraljicu onim što želim da zna. Nešto od togačak je i istina." Cerseine su oči bile sjajne od zloće. "A Taena mi povjerava sve što Djevica Margaerv radi."
"Zbilja? Koliko zapravo znaš o toj ženi?"
"Znam da je majka, s mladim sinom za kojeg želi da se visoko uzdigne u ovom svijetu. Učinit će sve što treba da to postigne. Sve su majke iste. Kneginja Merryweather je možda zmija, ali je daleko od glupače. Zna da mogu za nju učiniti više od Margaerv, pa je odlučila da mi bude korisna. Iznenadio bi se svim zanimljivim stvarima koje mi je kazala."
"Kakvim to stvarima?"

Cersei sjedne pod prozor. "Jesi li znao da Kraljica Trnja drži škrinju novca u svojoj kući na kotačima? Staro zlato od prije Osvajanja. Ako se ikoji trgovac pokaže tako nerazumnim da odredi cijenu u zlatnicima, ona mu naplati rukama iz Visovrta, od kojih svaka teži polovicu jednog našeg zmaja. Koji bi se trgovac usudio potužiti da gaje prevarila kneginja majka Macea Tvrella?" Gucnula je svoje vino, pa rekla: "Jesi li uživao u svom malom jahanju?"
"Naš stric je zapazio tvoj izostanak."
"Zapažanja našeg strica me ne zanimaju."
"Trebala bi. Mogao bi ti biti od velike koristi. Ako ne u Rijekotoku ili Hridi, onda na sjeveru protiv kneza Stannisa. Otac se uvijek oslanjao na Kevana kad—"
"Roose Bolton je naš guverner Sjevera. Onće se obračunati sa Stan-nisom."
"Knez Bolton je u zamci ispod Prevlake, željezni su ga odsjekli od sjevera na Jarku Cailin."
"Ne zadugo. Boltonov kopilan uskoroće odstraniti tu malu prepreku. Knez Boltonće dobiti dvije tisuće Frevevih da poveća svoju snagu, pod sinovima kneza Waldera, Hosteenom i Aenvsom. To bi trebalo biti više nego dostatno da se obračuna sa Stannisom i nekoliko tisuća slomljenih ljudi."
"Ser Kevan—"
"—će imati pune ruke u Darrvju, učeći Lancela kako da obriše tur. Očeva smrt oduzela mu je muškost. On je star, gotov čovjek. Dawen i Damion bitće nam od veće koristi."
"Dostajatće." Jaime nije imao primjedbi na svoje rođake. "Međutim, još ti treba namjesnik. Ako ne naš stric, onda tko?"
Njegova se sestra nasmije. "Ne ti. Nemaj straha što se toga tiče. Možda Taenin suprug. Njegov je djed bio namjesnik pod Aervsom."
Namjesnik roga izobilja. Jaime se dobro sjećao Owena Merryweathera; dopadljiva, ali neučinkovita čovjeka.
"Koliko se sjećam, išlo mu je tako dobro da ga je Aerys izgnao i prisvojio njegove posjede."
"Robert ih je vratio. Neke, barem. Taeni bi bilo drago kad bi Orton mogao povratiti ostatak."
"Zar se ovdje radi o ugađanju nekoj mvrijskoj kurvi? A ja mislio da govorimo o upravljanju kraljevstvom?"
"Ja upravljam kraljevstvom."
Sedmorico, pomozite nam, tako je. Njegova se sestra voljela zamišljati knezom Tywinom sa sisama, ali bila je u krivu. Njihov je otac bio nemilosrdan i neumoljiv poput ledenjaka, dok je Cersei bila sva divlja vatra, posebno kad bi joj pomrsili račune. Bila je ushićena poput djevice kad je saznala daje Stanriis napustio Zmajev kamen, uvjerena daje napokon odustao od bitke i otplovio u izgnanstvo. Kad su sa sjevera stigle vijesti da se opet pojavio na Zidu, njezin je bijes bilo strašno gledati. Ne nedostaje joj pameti, ali nema sposobnost prosuđivanja, ni strpljivost. "Potreban ti je jak namjesnik da ti pomogne."
"Slab vladar treba jakog namjesnika, kao što je Aerys trebao oca. Jak vladar treba samo marljivog slugu koji će izvršavati njegove naredbe." Promiješala je vino. "Knez Hallvne bi mogao odgovarati. Ne bi bio prvi piromant koji je vršio službu kraljeva namjesnika."
Ne. Posljednjeg sam osobno ubio. "Priča se da namjeravaš postaviti Auranea Watersa za zapovjednika mornarice."
"Zar me netko uhodi?" Kad nije odgovorio, Cersei zabaci kosu, i reče: "Waters je prikladan za tu službu. Proveo je polovinu svog života na brodovima."
"Polovinu života? Ne može mu biti više od dvadeset?" "Dvadeset dvije, pa što? Otac nije imao ni dvadeset i jednu kad ga je Aerys Targarven imenovao namjesnikom. Krajnje je vrijeme da Tommen oko sebe ima neke mlade ljude umjesto svih ovih izboranih sjedobradih staraca. Aurane je snažan čio."
Snažan, čio i naočit, pomisli Jaime... jebala je Lancela i Osmunda Kotlocrnog, a vjerojatno i Malog Lunu koliko ja znam... "Paxter Redwyne bio bi bolji izbor. Zapovijeda najvećom flotom u Zapadnim zemljama. Aurane Waters mogao bi zapovijedati skifom, ali samo ako bi mu ga ti kupila."
"Pravo si dijete, Jaime. Redwyne je Tvrellov vazal, i nećak one njegove odvratne bake. Ne želim nijednu kreaturu kneza Tvtella u svom vijeću."
"Tommenovom vijeću, želiš reći." "Znaš na što mislim."
I predobro. "Znam da je Aurane Waters loša ideja, a Hallvne još gora... Što se pak Qyburna tiče... bogovi, smilujte se, Cersei, on je jahao s Vargom Hoatom. Citadela ga je lišila lancaV
"Sive ovce. Qyburn se pokazao vrlo korisnim. Usto je i vjeran, što je više nego što mogu reći za vlastiti rod."
Vrane će se gostiti na nama pođeš li ovim putem, slatka sestro. "Cersei, počuj samu sebe. Vidiš patuljke u svakoj sjeni i stvaraš dušmane od prijatelja. Stric Kevan nije tvoj neprijatelj. Ja nisam tvoj neprijatelj."
Lice joj se iskrivi od bijesa. "Preklinjala sam te za pomoć. Pala sam na koljena pred tobom, a ti si me odbiol"

"Moje zakletve..."
"... nisu te spriječile da ubiješ Aervsa. Riječi su vjetar. Mogao si me imati, ali si umjesto toga izabrao plašt. Gubi se."
"Sestro..."
"Gubi se, rekoh. Zlo mi je od gledanja tog tvog ružnog batrljka. Odlazi!" Da ga što prije potjera, zavitlala je vinski kalež u njegovu glavu. Promašila je, ali Jaime je shvatio mig.
Večer ga je zatekla dok je sjedio sam u zajedničkoj prostoriji Kule bijelog mača, s kaležom dornskog crvenog i Bijelom knjigom. Listao je stranice batrljkom svoje ruke kad je ušao Vitez Cvijeća, skinuo svoj plašt i pojas za mač te ih objesio na zidnu kuku pokraj Jaimeovih.
"Vidio sam vas danas u dvorištu", reče Jaime. "Dobro ste jahali."
"Bolje nego dobro, zasigurno." Ser Loras si nalije kalež vina, i zauzme mjesto prekoputa stola u obliku polumjeseca.
"Skromniji bi čovjek odgovorio 'Moj gospodar je odveć ljubazan', ili 'Imao sam dobrog konja.'"
"Konj je bio svrsishodan, a moj je gospodar ljubazan koliko sam ja skroman." Loras mahne prema knjizi.
"Knez Renly je uvijek govorio da su knjige za meštre."
"Ova je za nas. Povijest svakog čovjeka koji je ikad nosio bijeli plašt ovdje je zapisana."
"Preletio sam je pogledom. Štitovi su lijepi. Draže su mi knjige s više iluminacija. Knez Renly je posjedovao nekoliko njih s crtežima od kojih bi septon oslijepio."
Jaime se morao nasmijati. "Ovdje nema ničeg takvog, ser, ali ovo će vam pripovijesti otvoriti oči. Bilo bi dobro da znate nešto o životima onih koji su vam prethodili."
"Znam. Princ Aemon Zmajski vitez, Ser Ryam Redwyne, Veliko Srce, Barristan Smjeli..."
"... Gwayne Corbrav, Alyn Connington, Zloduh od Darryja, da. Čuli ste i za Lucamorea Snažnog."
"Ser Lucamorea Pohotnog?" Ser Loras se zabavljao. "Tri žene i tridesetoro djece, zar ne? Odsjekli su mu ud. Da vam zapjevam pjesmu, moj gospodaru?"
"A Ser Terrencea Tovnea?"
"Legao je s kraljevom ljubavnicom i umro vrišteći. Pouka je ta da muževi koji nose bijele hlače trebaju te hlače čvrsto vezivati."
"Gyles Sivoplašt? Orivel od Široke Ruke?"
"Gyles je bio izdajica, Orivel kukavac. Ljudi koji su osramotili bijeli plašt. Što moj gospodar želi time reći?"
"Gotovo ništa. Nemojte se uvrijediti kad uvrede nije bilo, ser. A što znate o Dugom Tomu Costavneu?"
Ser Loras odmahne glavom.
"Bio je vitez Kraljeve garde šezdeset godina."
"Kad je to bilo? Nikad nisam—"
"Ser Donnel od Sumrakdola, onda?"
"Možda sam čuo ime, ali—"
"Addison Hill? Bijela Sova, Michael Mertyns? Jeffory Norcross? Zvali su ga Nepokoreni. Crveni Robert Flowers? Što mi možete reći o njima?"
"Flowers je ime kopilana. Kao i Hill."
"Pa ipak, oba ta čovjeka podigla su se do zapovjednika Kraljeve garde. Njihove se priče nalaze u knjizi. I Rolland Darklvn je unutra. Najmlađi čovjek koji je ikad služio u Kraljevoj gardi, prije mene. Dali su mu plašt na bojišnici i umro je sat vremena nakon što ga je ogrnuo."
"Sigurno nije bio vrlo dobar."
"Dostatno dobar. Umro je, ali je njegov kralj preživio. Mnogi hrabri muževi nosili su bijeli plašt. Većina ih je zaboravljena."
"Većina zaslužuje da budu zaboravljeni. Junaciće se uvijek pamtiti. Oni najbolji."
"Najbolji i najgori." Dakle jedan će od nas vjerojatno zaživjeti u pjesmi. "A nekoliko ih je bilo i jedno i drugo. Poput njega." Kvrcnuo je prstom po stranici koju je čitao.
"Tko?" Ser Loras izvije glavu da pogleda. "Deset crnih kuglica samo na grimiznom polju. Ne poznajem taj grb."
"Pripadao je Cristonu Coleu, koji je služio pod prvim Viserysom i drugim Aegonom." Jaime zaklopi Bijelu knjigu. "Zvali su ga Kraljo-tvorac."
tri jadne lude s kožnom vrećom", pomisli kraljica dok su se spuštali na koljena pred njom. Njihov je izgled nije ohrabrio. Pretpostavljam da uvijek postoji mogućnost.
"Vaša Milosti," tihoće Qyburn, "malo vijeće..."

"... će pričekati meni za volju. Možda ćemo im donijeti vijesti o izdajnikovoj smrti." Daleko s druge strane grada, zvona Baelorove septe zapjevala su svoju jutarnju pjesmu. Nikakva zvona neće zvoniti za tebe, Tyrione, pomisli Cersei. Umočit ću ti glavu u katran i baciti tvoje izobličeno tijelo psima. "Ustajte", onaće budućim kneževima. "Pokažite što ste mi donijeli."
Oni ustadoše; trojica ružnih muškaraca, i dronjavih. Jedan je imaočir na vratu, a nijedan se nije oprao pola godine. Mogućnost da takve podigne načast kneževa zabavljala ju je. Mogla bih ih posjesti pokraj Margaery na gozbama. Kad je glavna luda odriješio konopac na vreći i zavukao ruku unutra, vonj truleži ispuni odaju za audijencije poput kakve sagnjile ruže. Glava koju je izvukao van bila je sivo-zelena i vrvjela larvom. Smrdi na oca. Dorcas je uvukla dah, a Jocelyn zatvorila usta i zamalo povratila.
Kraljica je promotrila svoju nagradu, ne trepnuvši okom. "Ubili ste krivog patuljka", rekla je napokon, izgovarajući preko volje svaku riječ.
"Nismo", usudi se izreći jedna od luda. "Ovo mora biti on, ser. Patuljak, vidite. Malo je istrunuo, to je sve."
"Također mu je izrastao novi nos", primijeti Cersei. "I to prilično gomoljast, rekla bih. Tvrionov je nos odsječen u bitki."
Trojica luda izmijene pogled. "Nitko nam nije rekao", reče onaj s glavom u ruci. "Ovaj je hodao da smjelije nije mogao, nekakav ružni patuljak, pa smo pomislili..."
"Rekao je da je vrabac," doda onaj sačirom, "a ti si rekao da laže." Ovo je bilo upućeno trećem čovjeku.
Kraljica je bila gnjevna od pomisli da je puštala svoje malo vijeće da čeka zbog ove glumačke farse.
"Protratili ste mi vrijeme i ubili nedužnog čovjeka. Trebala bih vam dati odrubiti glave." Ali učini li to, idući bi čovjek mogao oklijevati i dopustiti Vražićku da pobjegne iz mreže. Naslagat će mrtve patuljke deset stopa visoko prije nego što dopusti da se to dogodi. "Maknite mi se s očiju."
"Da, Vaša Milosti", reče čir. "Molimo vaš oprost." "Želite li glavu?" upita čovjek koji ju je držao.
"Dajte je Ser Mervnu. Ne, u vreći, ti budalo. Da. Ser Osmunde, ispratite ih van."
Trant odstrani glavu, a Kotlocrn krvnike, ostavivši samo doručak gospe Jocelvn kao dokaz njihova posjeta.
"Smjesta to očisti", zapovjedi joj kraljica. Ovo je bila treća glava koju su joj uručili. Ova je barem pripadala patuljku. Posljednja je bila tek ružno dijete.
"Netko će već pronaći patuljka, ne bojte se", uvjeravao ju je Ser Osmund. "A kad se to dogodi, ubićemo ga zauvijek."
Hoćeš li? Prošle noći Cersei je usnula staricu, s njezinim hrapavim podvoljcima i kreštavim glasom. Maggy Žaba, zvali su je u luci Lannis. Daje otac doznao što mije rekla, bio bi joj iščupao jezik. Cersei međutim nikad nikome nije rekla, čak ni Jaimeu. Melaraje kazala daćemo zaboraviti njezina proročanstva ako nikad ne budemo govorili o njima. Rekla je da se zaboravljena proročanstva ne mogu ostvariti.
"Imam doušnike koji posvuda njuškaju za Vražićkom, Vaša Milosti", reče Qyburn. Odjenuo se u nešto vrlo slično meštrovskim haljama, ali bijelim umjesto sivim, savršeno čistim poput plašteva Kraljeve garde. Zlatni vijenci urešavali su mu porub, rukave i krut visoki ovratnik, a zlatni pojas bio mu je privezan oko struka. "U Starigradu, Galebgradu,
Dorneu, čak i slobodnim gradovima. Kamo god da je pobjegao, moje će ga uhode pronaći."
"Pretpostavljate daje ostavio Kraljev Grudobran. Mogao bi se skrivati u Baelorovoj septi koliko mi znamo, njišući se sa konopaca na zvonima kako bi stvarao onu nesnosnu buku." Cersei napravi kiselo lice i dopusti Dorcas da joj pomogne ustati. "Dođite, moj kneže. Moje vijeće čeka." Uzela je Qyburna pod ruku dok su silazili niza stube. "Jeste li se pobrinuli za onaj mali zadatak koji sam vam zadala?"
"Jesam, Vaša Milosti. Žao mi je što mi je toliko trebalo. To je tako velika glava. Kukcima je trebalo mnogo sati da očiste meso. Kako bih se iskupio, obložio sam kutiju od ebanovine i srebra pustom, kako bi bila prikladan okvir lubanji."
"Platnena vreća također bi poslužila. Princ Doran želi njegovu glavu. Nije ga briga u kakvoj će mu kutiji stići."
Tutnjava zvona bila je glasnija u dvorištu. Bio je samo Vrhovni septon. Koliko dugo moramo ovo trpjeti? Zvonjava je bila melodičnija od Goro-stasovih krikova, ali...
Qyburn kao da je naslutio što je mislila. "Zvona će utihnuti u suton, Vaša Milosti."
"To će biti veliko olakšanje. Odakle to znate?" "Znanje je priroda moje službe."
Varys nas je sve uvjerio daje nezamjenjiv. Kakve smo budale bili. Kad je jednom kraljica obznanila da je Qyburn zauzeo eunuhovo mjesto, uobičajena gamad nije gubila vrijeme da mu se predstave, da zamijene svoja govorkanja za nekoliko novčića. Cijelo se vrijeme radilo o srebru, ne o Pauku. Qyburn će nas služiti jednako dobro. Radovala se izrazu na Pvcelleovu licu kad Qyburn zauzme svoje mjesto.

Vitez Kraljeve garde uvijek je bio postavljen pred vratima vijećničkih odaja kad je malo vijeće zasjedalo. Danas je to bio Ser Boros Blount. "Ser Boros," ljubaznoće kraljica, "izgledate posve sivo jutros. Nešto što ste pojeli, možda?" Jaime ga je učinio kraljevim kušačem. Slastan zadatak, ali sramotan za viteza. Boros je to mrzio. Njegovi obješeni podvoljci zadrhtali su dok im je pridržavao vrata.
Vijećnici su se stišali kad je ušla. Knez Gyles je zakašljao umjesto pozdrava, dovoljno glasno da probudi Pvcellea. Ostali ustanu, sipajući dosjetke. Cersei si dopusti najneznatniji od osmijeha. "Moja gospodo, znam da ćete mi oprostiti zbog kašnjenja."
"Ovdje smo da služimo Vašoj Milosti", reče Ser Harys Swyft. "Naše je zadovoljstvo očekivati vaš dolazak."
"Svi znate kneza Qyburna, sigurna sam."
Veliki meštar Pvcelle nije ju razočarao. "Knez Qyburn?" uspio je protisnuti, zadobivši purpurnu boju. "Vaša Milosti, ovo... meštar polaže svetu zakletvu, da ne posjeduje zemlje ni naslove..."
"Vaša mu je Citadela oduzela lanac", podsjeti ga Cersei. "Ako nije meštar, ne može ga se držati za meštrovske zavjete. I eunuha smo zvali knezom, možda se sjećate."
Pvcelle stane frfljati. "Ovajčovjek je... on je nedoličan..."
"Da mi se niste usudili govoriti o doličnosti. Ne nakon smrdljivog rugla koje ste napravili od trupla mog kneza oca."
"Vaša Milost ne misli valjda..." Podigao je pjegavu ruku, kao da se brani od udarca. "Nijeme su sestre odstranile utrobu i organe kneza Tywina, ispustile mu krv... pripazilo se na svaku sitnicu... njegovo je tijelo bilo napunjeno solima i mirisnim travama..."
"O, poštedite me gadljivih detalja. Nanjušila sam rezultate vaše pažnje. Vidarsko umijeće kneza Qyburna spasilo je mom bratu život, a ne dvojim da će služiti kralja sposobnije od onog vječno nasmiješenog eunuha. Moj kneže, poznajete li svoje kolege vijećnike?"
"Bio bih slab doušnik kad ih ne bih znao, Vaša Milosti." Qyburn sjedne između Ortona Merryweathera i Gylesa Rosbvja.
Moji vijećnici. Cersei je iskorijenila svaku ružu, sve one obvezane njezinu stricu i njezinoj braći. Na njihovim mjestima bili su muževi koji će biti odani samo njoj. Dala im je nove naslove, posuđene iz slobodnih gradova; kraljica neće imati nijednog "gospodara" na dvoru osim same sebe. Orton Merryweather bio je njezin ministar pravde, Gyles Rosby glavni rizničar. Aurane Waters, vatreni mladi Kopilan od Driftmarka, bit će njezin admiral flote.
A njezin namjesnik Ser Harys Swyft.
Mek, ćelav i ponizan, Swyft je imao smiješan mali bijelčuperak dlačica gdje je većina ljudi imala bradu. Modri bantamski pijetao njegove kuće bio je izvezen na prednjici njegova plišanog žutog prsluka zrncima lapis kamena. Preko toga nosio je ogrtač od modrog baršuna urešen stotinama zlatnih ruku. Ser Harys je bio oduševljen svojim imenovanjem, odveć priglup da shvati kako je bio više talac nego namjesnik. Njegova ki bila je stričeva žena, a Kevan je volio svoju bezbradu gospu, plosnatih prsiju i kokošjih nogu kakva je bila. Dokle god je imala Ser Harysa u šaci, Kevan Lannister će morati dvaput promisliti prije nego što joj se suprotstavi. Dakako, šogor nije idealan talac, ali bolje tanak štit nego nikakav.
"Hoće li nam se kralj pridružiti?" upita Orton Merryweather.
"Moj sin se igra sa svojom malom kraljicom. Trenutno, njegov pojam kraljevanja odnosi se na udaranje papira kraljevskim žigom. Njegova Milost još je premlada da razumije državne poslove."
"A naš hrabri vrhovni zapovjednik?"
"Ser Jaime kod svog oružnika uzima mjeru za ruku. Znam da smo se svi umorili od onog ružnog batrljka. A usudim se reći da bi mu ove rasprave bile zamorne kao Tommenu." Aurane Waters se zasmijulji na to. Dobro, pomisli Cersei, što se više smiju, to je on manja prijetnja. Neka se samo smiju. "Imamo li vina?"
"Imamo, Vaša Milosti." Orton Merryweather nije bio pristaočovjek, sa svojim krupnim kvrgavim nosom i busenom neposlušne crvenkasto--narančaste kose, ali barem je uvijek bio udvoran. "Imamo dornsko crveno i sjeničko zlatno, i fini slatki hipokras iz Visovrta."
"Zlatno, mislim. Dornska su mi vina kisela poput Dornijaca." Dok joj je Merryweather punio kalež, Cersei reče: "Predmnijevam da nam je najbolje započeti s njima."
Usnice Velikog meštra Pycellea još su drhtale, ali on je nekako pronašao svoj jezik. "Kako zapovijedate. Princ Doran pritvorio je neposlušnu kopilad svog brata, ali Sunčevo koplje i dalje kipi. Princ piše kako se ne može nadati da će umiriti vode dok ne primi pravdu koja mu je obećana."

"Dakako." Zamoran stvor, taj princ. "Njegovo dugočekanje gotovo je pri kraju. Šaljem Balona Swanna u Sunčevo koplje da mu preda glavu Sandora Cleganea." Ser Balonće imati još jedan zadatak, ali taj je dio bilo najbolje prešutjeti.
"Ah." Ser Harys Swyft protrlja svoju smiješnu bradicu palcem i kažiprstom. "Dakle, mrtav je? Ser Gregor?"
"Rekao bih da jest, moj gosparu", suhoće Aurane Waters. "Rečeno mije da odstranjivanje glave s tijelačesto ima smrtne posljedice."
Cersei ga počasti osmijehom; voljela je duhovitost, dokle god joj ona nije bila meta. "Ser Gregor je izdahnuo od svojih rana, upravo kao što je veliki meštar Pycelle prorekao."
Pycelle hukne i kiselo odmjeri Qyburna. "Koplje je bilo otrovano. Nijedan gčovjek ne bi mogao spasiti."
"Tako ste rekli. Dobro se sjećam." Kraljica se obrati svom namjesniku. "Očemu ste govorili kad sam stigla, Ser Harys?"
"O vrapcima, Vaša Milosti. Septon Ravnard veli da ih u gradu ima gotovo dvije tisće, a sve ih više dolazi svakog dana. Njihovi vođe propovijedaju o smaku svijeta i obožavanju demona..."
Cersei uzme gutljaj vina. Vrlo lijepo. "Već je bilo i vrijeme, ne biste li se složili? Kako biste nazvali tog crvenog boga kojeg Stannis štuje, ako ne demonom? Vjera bi se trebala suprotstaviti takvom zlu." Qyburn ju je podsjetio na to, pametančovjek. "Naš pokojni vrhovni septon mnogo je toga dopuštao, bojim se. Starost mu je zamutila vid i podrovala snagu."
"Bio je star, gotovočovjek, Vaša Milosti." Qyburn se osmjehne Pyce-lleu. "Njegova smrt nas nije trebala iznenaditi. Nitko ne može tražiti više od toga da umre spokojno u snu, u dubokoj starosti."
"Ne," složi se Cersei, "ali moramo se nadati daće njegov nasljednik biti energičniji. Moji prijatelji na drugom brijegu vele mi daće to najvjerojatnije biti Torbert ili Ravnard."
Veliki meštar Pvcelle pročisti grlo. "I ja imam prijatelje medu Naj-pobožnijima, a oni spominju septona Ollidora."
"Nemojte izuzeti tog Luceona", reče Qyburn. "Sinoć je počastio tridesetoricu Najpobožnijih odočetom i sjeničkim zlatnim, a danju dijeli sirotinji tvrdi kruh da dokaže svoju pobožnost."
Aurane Waters izgledao je kao da se poput Cersei dosađuje ovim blebetanjem o septonima. Gledana izbliza, kosa mu je bila više srebrnasta nego zlatna, a oči su mu bile sivo-zelene, dok su oči princa Rhaegara bile purpurne. Unatoč tome, sličnost... Pitala se bi li Waters obrijao svoju bradu za nju. Iako je bio deset godina mlađi od nje, želio ju je; Cersei je to mogla vidjeti u načinu na koji ju je promatrao. Muškarci su je tako gledali otkako su joj grudi počele pupati. Jer sam bila tako lijepa, rekli su, ali i Jaimeje bio lijep, a oni ga nikad nisu tako promatrali. Kad je bila mala, ponekad bi odjenula bratovljevu odjeću za šalu. Uvijek bi se zaprepastila kako su se drugačije ljudi prema njoj ophodili kad su mislili da je Jaime.Čak i sam knez Tywin...
Pvcelle i Merryweather još su se natezali oko toga tkoće najvjerojatnije postati vrhovni septon. "I jedan i drugi jednakoće poslužiti," naglo objavi kraljica, "ali tko god natakne kristalnu krunu, mora baciti prokletstvo na Vražićka." Posljednji vrhovni septon bio je sumnjičavo šutljiv u pogledu Tvriona. "A što se tih ružičastih vrabaca tiče, dokle god ne propovijedaju izdaju, oni su problem vjere, ne naš."
Knez Orton i Ser Harys mrmljajući se slože. Pokušaj Gvlesa Rosbvja da učini isto razvio se u napadaj kašlja. Cersei se s gađenjem okrene dok je iskašljavao grumen krvave sluzi. "Meštre, jeste li donijeli pismo iz Doline?"
"Jesam, Vaša Milosti." Pvcelle ga izvuče iz svoje hrpe papira i izgladi. "To je više deklaracija, nego pismo. Potpisali su ga u Runskom kamenu Brončani Yohn Royce, kneginja Waynwood, kneževi Hunter, Redfort i Belmore, te Symond Templeton, Vitez Devet zvijezda. Svi su prilijepili svoje pčate. Pišu—"
Gomilu gluposti, "moji kneževi mogu pročitati pismo ako žele. Royce i ti ostali okupljaju ljude ispod Orlovog gnijezda. Namjeravaju svrgnuti Maloprstog s mjesta branitelja Doline, silom ako treba. Pitanje glasi, trebamo li ovo dopustiti?"
"Traži li knez Baelish našu pomoć?" upita Harys Swyft.
"Zasada ne. Istinu govoreći, djeluje posve nehajno. Njegovo posljednje pismo spomenulo je pobunjenike tek nakratko prije nego što se pretvorilo u molbu da mu pošaljem neke stare Robertove tapiserije."
Ser Harys opipa svoju bradicu. "A ti kneževi iz deklaracije, obraćaju li se oni kralju da nešto poduzme?"
"Ne."
"Onda... možda ne bismo trebali učiniti ništa."
"Rat u Dolini bio bi vrlo tragičan", primijeti Pycelle.

"Rat?" Orton Merryweather se nasmije. "Knez Baelish je vrlo zabavan čovjek, ali ratovi se ne vode dosjetkama. Sumnjam da će doći do krvoprolića. A je li važno tko je regent malog kneza Roberta dokle god Dolina šalje svoje poreze?"
Nije, zaključi Cersei. Istinu govoreći, Maloprsti je bio korisniji na dvoru. Imao je dara za pronalaženje zlata, i nikad nije kašljao. "Knez Orton me uvjerio. Meštre Pycelle, uputite te kneževe iz deklaracije kako nikakvo zlo ne smije zadesiti Petyra. Što se ostalog tiče, kruna će biti zadovoljna bilo kakvim odredbama koje donesu u pogledu uprave nad Dolinom tijekom maloljetnosti Roberta Arryna."
"Vrlo dobro, Vaša Milosti."
"Možemo li raspravljati o floti?" upita Aurane Waters. "Manje od tuce naših brodova preživjelo je pakao na Crnovodi. Moramo obnoviti naše snage na moru."
Merryweather kimne. "Snaga na moru je od najveće važnosti."
"Bismo li mogli iskoristiti željezne?" upita Orton Merryweather. "Neprijatelje našeg neprijatelja? Što bi Prijestolje od morskog kamena tražilo od nas kao cijenu saveza?"
"Oni žele sjever," reče veliki meštar Pycelle, "koji je plemeniti otac naše kraljice obećao kući Bolton."
"Kako nezgodno", reče Merryweather. "Ipak, sjever je golem. Zemlja se može podijeliti. To ne treba biti trajan sporazum. Bolton bi mogao pristati, ako ga uvjerimo da će naše snage pripasti njemu kad jednom uništimo Stannisa."
"Balon Greyjoy je mrtav,čuo sam", reče Ser Harys Swyft. "Znamo li tko sada vlada otočjem? Je li knez Balon imao sina?"
"Leo?" zakašlje knez Gyles. "Theo?"
"Theon Greyjoy odrastao je u Oštrozimlju, kao štićenik Eddarda Starka", reče Qyburn. "Teško da će nam biti prijatelj."
"Čuo sam da je ubijen", reče Merryweather.
"Zar je postojao samo jedan sin?" Ser Harys Swift povuče svoju bradicu. "Braća. Bila su braća. Zar ne?"
Varys bi znao, pomisli razdraženo Cersei. "Ne predlažem da legnemo u istu postelju s tim bijednim jatom liganja. Njihovo će vrijeme doći nakon što se obračunamo sa Stannisom. Ono što trebamo je vlastita flota."
"Predlažem da izgradimo nove dromone", reče Aurane Waters. "Deset, za početak."
"Odakle bi se za to uzeo novac?" upita Pycelle.
Knez Gyles to shvati kao poziv da opet počne kašljati. Izbacio je još ružičaste pljuvačke i obrisao je četverokutom crvene svile. "Nema..." uspio je protisnuti prije nego što mu je kašalj pojeo riječi. "... ne... mi ne..."
Ser Harys se pokazao dovoljno brzim da barem pohvata značenje između kašlja. "Krunski prihodi nikad nisu bili veći", prigovori. "Ser Kevan mi je sam to rekao."
Knez Gyles zakašlje. "... troškovi... zlatni plaštevi..."
Cersei je već čula njegove zamjerke. "Naš vrhovni rizničar pokušava reći da imamo previše zlatnih plašteva, a premalo zlata." Rosbvjevo kašljanje počelo ju je zamarati. Možda Garth Debeli ne bi bio tako bolestan.
"Iako veliki, krunski prihodi nisu dovoljno veliki da održe korak s Robertovim dugovima. U skladu s tim, odlučila sam odgoditi plaćanje svota koje dugujemo Svetoj vjeri i Željeznoj banci Braavosa do kraja rata."
Novi vrhovni septon nedvojbeno će kršiti svoje svete ruke, a Braavosijci će skvičati i kriještati na nju, ali što se može? "Ušteđen novac iskoristit će se za izgradnju naše nove flote."
"Vaša Milost je mudra", primijeti knez Merryweather. "Ovo je razborita mjera. I potrebita, dok rat ne završi. Slažem se."
"I ja", doda Ser Harys.
"Vaša Milosti," Pycelle će drhtavim glasom, "ovo će izazvati više nevolje nego što ste svjesni, bojim se. Željezna banka..."
"... ostaje na Braavosu, daleko preko mora. Dobit će svoje zlato, meštre. Lannister plaća svoje dugove."
"I Braavosijci imaju svoju izreku." Pycelleov draguljima optočen lanac tiho zvekne. "Željezna banka dobit će što joj pripada, govore."
"Željezna banka će dobiti što joj pripada kad ja to odredim. Dotad, Željezna banka će pristojno pričekati. Kneže Waters, započnite s izgradnjom vaših dromona."
"Vrlo dobro, Vaša Milosti."
Ser Harys je listao neke papire. "Iduće pitanje... dobili smo pismo od kneza Freya u kojem se iznose zahtjevi za nekim pravima..."
"Koliko posjeda i naslova tajčovjek želi?" prasne kraljica. "Majka mu je sigurno imala tri sise."

"Moja gospoda možda ne znaju," reče Qyburn, "ali u točionicama i gostionicama u gradu ima nekih koji tvrde da je kruna nekako bila upletena u zločin kneza Waldera."
Ostali vijećnici nesigurno su zurili u njega. "Aludirate li na Krvavu svadbu?" upita Aurane Waters. "Zločin?" reče Ser Harys. Pycelle glasno pročisti grlo. Knez Gyles zakašlje.
"Ti su vrapci posve bez dlake na jeziku", upozori Qyburn. "Krvava svadba bila je uvreda svim zakonima bogova i ljudi, tvrde, a oni koji su u tome imali udjela prokleti su."
Cersei nije trebalo mnogo da shvati što je time mislio. "Knez Walder će se uskoro morati suočiti s Očevim sudom. Vrlo je star. Neka vrapci pljuju po njegovoj uspomeni. To nema veze s nama."
"Ne", reče Ser Harys. "Ne", doda knez Merryweather. "Nitko to ne bi mogao pomisliti", primijeti Pycelle. Knez Gyles zakašlje.
"Malo pljuvačke na grobu kneza Waldera neće uznemiriti grobne crve," složi se Qyburn, "ali bilo bi također korisno ako bi netko bio kažnjen za Krvavu svadbu. Nekoliko frevevskih glava mnogo bi pomoglo da se umiri sjever."
"Knez Walder nikad neće žrtvovati vlastitu", reče Pvcelle.
"Ne," zamišljeno će Cersei, "ali njegovi nasljednici mogli bi biti manje izbirljivi. Knez Walder će nam uskoro učiniti uslugu i umrijeti, tome se možemo nadati. Ima li boljeg načina da se novi gospodar Prijelaza otarasi nepoželjne polubraće, neugodnih rođaka i spletkarskih sestara nego da ih proglasi krivcima?"
"Dok čekamo smrt kneza Waldera, tu je još jedno pitanje", reče Aurane Waters. "Zlatna družba prekinula je svoj ugovor s Myrom. Po dokovima sam čuo ljude kako pričaju da ih je unajmio knez Stannis i da ih dovodi preko mora."
"Čime će ih platiti?" upita Merryweather. "Snijegom? Oni se zovu Zlatna družba. Koliko zlata Stannis ima?"
"Premalo", uvjeri ga Cersei. "Knez Qyburn je razgovarao s posadom one mvrijske galije u zaljevu. Oni tvrde da je Zlatna družba krenula za Volantis. Ako namjeravaju prijeći u Zapadne zemlje, idu u pogrešnom smjeru."
"Možda su se umorili od borbe na gubitničkoj strani", predloži knez Merryweather.
"Može biti i to", složi se kraljica. "Samo slijepac ne bi vidio da je naša pobjeda gotovo izvojevana. Knez Tvrell je opkolio Krajoluju. Rijekotok se nalazi pod opsadom Frevevih i mog rođaka Davena, našeg guvernera Zapada. Brodovi kneza Redwynea prošli su kroz Tarthske tjesnace i brzo plove uz obalu. Samo nekoliko ribarskih brodica preostalo je na Zmajevu kamenu da se suprotstave Redwyneovom iskrcavanju. Dvorac će možda izdržati neko vrijeme, ali kad jednom osvojimo luku, moći ćemo odsjeći garnizon od mora. Tada će preostati samo Stannis da nam dodijava."
"Ako se knezu Janosu može vjerovati, on se pokušava udružiti s divljacima", upozori veliki meštar Pvcelle.
"Barbari u kožusima", izjavi knez Merryweather. "Knez Stannis je sigurno očajan kad traži takve saveznike."
"Očajan i glup", složi se kraljica. "Sjevernjaci mrze divljake. Roose Bolton ne bi trebao imati poteškoća da ih pridobije na našu stranu. Nekolicina se već pridružila njegovom kopilanu da mu pomogne rastjerati nesretne željezne iz Jarka Cailin i očistiti put za povratak kneza Boltona. Umber, Ryswell... zaboravila sam ostala imena. Čak je i Bijela luka na putu da nam se pridruži. Njezin knez pristao je udati obje svoje unuke za naše prijatelje Freyeve i otvoriti svoju luku našim brodovima."
"Mislio sam da nemamo brodova", reče Ser Harys zbunjeno.
"Wyman Manderly je vjerni vazal Eddarda Starka", primijeti veliki meštar Pycelle. "Može li se takvom čovjeku vjerovati?"
Nikome se ne može vjerovati. "On je debeo starac, i uplašen. Međutim, pokazao se tvrdoglavim u jednom pogledu. Ustrajan je u tome da neće saviti koljeno dok mu se njegov nasljednik ne vrati."
"Imamo li njegova nasljednika?" upita Ser Harys.
"Bit će u Harrenhalu, ako je još živ. Zarobio ga je Gregor Clegane." Gorostas nije uvijek bio blag sa svojim zarobljenicima, čak ni s onima koji su vrijedili dobru otkupninu. "Ako je mrtav, predmnijevam da ćemo morati poslati knezu Manderlvju glave onih koji su ga ubili, s našim najiskrenijim isprikama." Ako je jedna bila dovoljna da udobrovolji princa Dornea, vreća njih trebala bi biti više nego dostatna za debelog sjevernjaka umotanog u tuljanovu kožu.
"Neće li knez Stannis pokušati zadobiti podršku i Bijele luke?" upita Veliki meštar Pvcelle.
"O, pokušao je. Knez Manderly nam je proslijedio njegova pisma i odgovorio izlikama. Stannis zahtijeva mačeve i srebro Bijele luke, zauzvrat nudeći... pa, ništa." Jednog dana moratće upaliti svijeću Neznancu što je odnio Renlyja, a ostavio Stannisa. Da je bilo obrnuto, život bi joj bio teži. "Upravo jutros stigla je nova

ptica. Stannis je poslao svog krijumčara lukom da pregovara s Bijelom lukom u njegovo ime. Manderly je bacio bijednika u ćeliju. Pita nas što da učini s njim."
"Neka ga pošalje ovamo kako bismo ga mogli ispitati", predloži knez Merryweather. Čovjek bi mogao znati mnogo toga vrijednog."
"Neka umre", reče Qyburn. "Njegova smrt bitće pouka sjeveru, da im pokaže kako završavaju izdajnici."
"Posve se slažem", reče kraljica. "Naputila sam kneza Manderlyja da mu smjesta odrubi glavu. To bi trebalo zapriječiti bilo kakvu mogućnost da Bijela luka podupre Stannisa."
"Stannis će trebati novog namjesnika", primijeti Aurane Waters uz hihot. "Viteza od repe, možda?"
"Viteza od repe?" reče Ser Harys Swyft zbunjeno. "Tko je taj? Nikad nisam čuo za njega."
Waters ne odgovori, osim što prevrne očima.
"Što ako knez Manderlv odbije?" upita Merryweather.
"Neće se usuditi. Glava viteza od luka novac je kojiće mu biti potreban da otkupi život svog sina." Cersei se nasmiješi. "Debela stara luda možda je na svoj način bio odan Starkovima, ali sada kad su vuci Oštrozimlja istrijebljeni—"
"Vaša je Milost zaboravila na kneginjicu Šansu", reče Pvcelle.
Kraljica se naroguši. "Nipošto nisam zaboravila na tu malu vučicu." Odbila je izustiti djevojčino ime. "Trebala sam je otpratiti u crne ćelije kao kći izdajnika, ali umjesto toga učinila sam je dijelom vlastitog kućanstva. Dijelila je moje ognjište i dvorane, igrala se s mojom djecom. Hranila sam je, odijevala, pokušala učiniti malko manje neukom što se svijeta tiče, a kako mije platila za moju ljubaznost? Pomogla je ubiti mog sina. Kad pronađemo Vražićka, pronaći ćemo i kneginjicu Šansu. Ona nije mrtva... ali prije nego što završim s njom, obećavam vam, zapjevat će Neznancu, preklinjući ga za poljubac."
Uslijedila je neugodna tišina. Zar su svi progutali jezike? pomisli Cersei razdraženo. To je bilo dovoljno da se zapita zašto se uopće mučila s vijećem.
"U svakom slučaju," nastavi kraljica, "mlađa kći kneza Eddarda nalazi se s knezom Boltonom, i udat će se za njegova sina Ramsava čim Jarak Cailin padne." Dokle god djevojčica bude igrala svoju ulogu dovoljno dobro da učvrsti njihovo pravo na Oštrozimlje, nijedan od Boltona neće mnogo mariti za to što je ona zapravo bila štene nekog upravitelja koje je prerušio Maloprsti. "Ako sjever mora imati Starka, dat ćemo im ga."
Dopustila je knezu Merryweatheru da joj opet napuni kalež. "Međutim, drugi je problem iskrsnuo na Zidu. Braća Noćne straže izgubila su razum i izabrala kopilana Neda Starka za svog vrhovnog zapovjednika."
"Snow, tako se dečko zove", Pvcelle će beskorisno.
"Opazila sam ga jednom u Oštrozimlju," reče kraljica, "iako su se Starkovi trudili da ga sakriju. Veoma nalikuje na svog oca." Začuci njezina supruga također su imali njegov izgled, iako je Robert barem imao pristojnosti da ih skloni s vida. Jednom, nakon onog nesretnog događaja s mačkom, počeo je gunđati o dovođenju jedne svoje nezakonite kćeri na dvor. "Radi kako hoćeš," rekla mu je, "ali mogao bi otkriti da grad nije zdravo mjesto za djevojčicu u razvoju." Masnicu koju su joj te riječi zadale bilo je teško sakriti od Jaimea, ali više nisu čuli ni riječi o nezakonitoj djevojci. Catelyn Tully je bila mišica, inače bi ugušila Jona Snowa u kolijevci. Umjesto toga, ostavila je taj prljavi zadatak meni. "Snow s knezom Eddardom dijeli i sklonosti prema izdaji", reče ona. "Otac je želio predati kraljevstvo Stannisu. Sin mu je dao posjede i dvorce."
"Noćna je straža prisegnula da se neće uplitati u ratove Sedam Kraljevina", podsjeti ih Pvcelle. "Tisućama godina crna su braća štovala tu tradiciju."
"Do sada", reče Cersei. "Kopilan nam je pisao kako bi potvrdio da Noćna straža ne staje ni na čiju stranu, ali njegova djela osporavaju njegove riječi. Dao je Stannisu hranu i konak, a ima drskosti da nas moli za oružje i ljude."
"Sramota", izjavi knez Merryweather. "Ne možemo dopustiti da Noćna straža udruži snage s knezom Stannisom."
"Moramo proglasiti tog Snowa izdajicom i pobunjenikom", složi se Ser Harys Swyft. "Crna ga braća moraju odstraniti."
Veliki meštar Pvcelle teško kimne. "Predlažem da obavijestimo Crni zamak kako im nećemo poslati nove ljude dok Snow ne ode."
"Naši novi dromoni trebaju veslače", reče Aurane Waters. "Uputimo kneževe da svoje lovokradice i lopove odsad šalju meni, umjesto na Zid."
Qyburn se nagne naprijed s osmijehom. "Noćna straža nas brani od snarkova i kvrgavaca. Moja gospodo, ja tvrdim da moramo pomoći hrabroj crnoj braći."
Cersei mu uputi oštar pogled. "Što to govorite?"

"Evo što", reče Qyburn. "Već godinama Noćna straža preklinje za nove ljude. Knez Stannis je odgovorio njihovoj molbi. Može li kralj Tommen učiniti išta manje? Njegova bi Milost trebala poslati na Zid stotinu ljudi. Da odjenu crno, tobože, ali zapravo..."
"... da odstrane Jona Snowa sa zapovjednog mjesta", završi Cersei oduševljena. Znala sam da sam ga spravom željela u svom vijeću. "Upravo to ćemo i učiniti." Nasmijala se. Ako je taj kopilan pravi očev sin, ni u što neće posumnjati. Možda će mi čak i zahvaliti, prije nego što mu se oštrica zarije u rebra. "To će se trebati obaviti oprezno, dakako. Prepustite ostalo meni, moja gospodo." Ovako se obračunavalo s neprijateljima: bodežom, ne deklaracijom. "Danas smo obavili dobar posao, moja gospodo. Hvala vam. Ima li još nešto?"
"Još posljednja stvar, Vaša Milosti", reče Aurane Waters tonom isprike. "Oklijevao sam oduzimati vrijeme vijeću sitnicama, ali odnedavna na dokovima kružiči udna priča. Mornari s istoka. Govore o zmajevima..."
"... i mantikorama, bez dvojbe, i bradatim snarkovima?" Cersei se zasmijulji. "Vratite mi se kad čujete priče o patuljcima, moj kneže." Ustala je da označi kako je sastanak završio.
Oštar jesenski vjetar puhao je kad je Cersei ostavila vijećničke odaje, a zvona Blaženog Baelora još su pjevala svoju pjesmu žalovanja na drugoj strani grada. U dvorištu četrdesetak vitezova međusobno se mlatilo mačem i štitom, pojačavajući graju. Ser Boros Blount otprati kraljicu do njezinih odaja, gdje je zatekla kneginju Merryweather kako hihoće s Jocelvn i Dorcas. "Što vam je tako zabavno?"
"Blizanci Redwyne", odgovori Taena. "Obojica su se zaljubili u gospu Margaerv. Nekoć su se borili oko toga tko će biti iduć i knez Sjenice. Sada obojica žele pristupiti Kraljevoj gardi, samo kako bi bili blizu male kraljice."
"Redwyneovi su uvijek imali više pjegica nego pameti." Međutim, to je bilo korisno znati. Nađu li se Užas ili Slinavko u postelji s Mar-gaery... Cersei se zapita je li mala kraljica voljela pjege. "Dorcas, dovedi mi Ser Osnevja Kotlocrnog."
Dorcas porumeni. "Kako zapovijedate."
Kad je djevojka otišla, Taena Merryweather uputi kraljici podrugljiv pogled. "Zašto se toliko zarumenjela?"
"Ljubav." Sada je bio red na Cersei da se nasmije. "Svđa joj se naš Ser Osney." Bio je najmlađi Kotlocrn, glatko izbrijan. Iako je imao istu crnu kosu, kukast nos i spreman osmijeh poput svog brata Osmunda, na jednome je obrazu nosio tri duge ogrebotine, dar jedne od Tvrionovih kurvi. "Svđaju joj se njegovi ožiljci, mislim."
Tamne oči kneginje Merryweather zablistaju od zloće. "Upravo tako. Ožiljci čovjeka čine opasnim, a opasnost je uzbudljiva."
"Zaprepašćujete me, moja gospo", kraljica će zadirkujući. "Ako vas opasnost toliko uzbuđuje, zašto ste pošli za kneza Ortona? Svi ga mi volimo, istina, ali ipak..." Petyr je jednom primijetio kako je rog obilja koji je krasio grb kuće Merryweather izvrsno odgovarao knezu Ortonu, jer je imao kosu boje mrkve, nos gomoljast poput repe i kašu od graška umjesto pameti.
Taena se nasmije. "Moj knez je više darežljiv nego opasan, to je točno. Pa ipak... nadam se da me Vaša Milost neće manje cijeniti, ali nisam došla posve kao djevica u Ortonovu postelju."
Ista si kao sve kurve u slobodnim gradovima, zar ne? To je bilo dobro znati; jednog dana, možda će to moći iskoristiti. "Molim vas, tko je bio taj ljubavnik koji je bio toliko... pun opasnosti?"
Taenina maslinasta koža postade još tamnijom kad je porumenjela. "O, nisam smjela govoriti. Vaša će Milost čuvati moju tajnu, da?"
"Muškarci imaju ožiljke, žene tajne." Cersei je poljubi u obraz. Uskoro ću od tebe dobiti i njegovo ime.
Kad se Dorcas vratila sa Ser Osnevjem Kotlocrnim, kraljica otpusti svoje dvorske dame. "Dođite sjesti sa mnom kraj prozora, Ser Osney. Hoćete li kalež vina?" Nalila im je sama. "Vaš plašt je izlizan. Namjeravam vas ogrnuti drugim."
"Što, bijelim? Tko je umro?"
"Nitko, zasad", reče kraljica. "Je li vaša želja da se pridružite vašem bratu Osmundu u našoj Kraljevoj gardi?"
"Radije bih bio kraljičin stražar, ako je po volji Vašoj Milosti." Kad bi se Osney nasmiješio, ožiljci na njegovu obrazu postali bi jarko crveni.
Cerseini prsti ocrtaju njihovu putanju po njegovu obrazu. "Imate smion jezik, Ser. Opet ćete me natjerati da se zaboravim."
"Dobro." Ser Osney je uhvati za ruku i grubo joj poljubi prste. "Moja slatka kraljice."
"Vi ste zločest čovjek", šapne kraljica, "i niste pravi vitez, mislim." Dopustila mu je da joj dotakne grudi kroz svilu njezine haljine. "Dosta."

"Nije. Želim vas."
"Imali ste me."
"Samo jednom." Opet joj je zgrabio lijevu dojku i nespretno je stisnuo na način koji ju je podsjetio na Roberta.
"Jedna dobra noć za jednog dobrog viteza. Učinili ste mi veliku uslugu, i bili ste nagrađeni." Cersei prijeđe prstima po njegovim vezicama. Mogla je osjetiti kako se ukrutio ispod hlača. "Jeste li ono jahali novog konja jučer ujutro u dvorištu?"
"Crnog pastuha? Da. Dar mog brata Osfrvda. Zovem ga Ponoć."
Kako nevjerojatno originalno. "Lijep konj za bitku. Međutim, kad je zadovoljstvo u pitanju, ništa se ne može usporediti s galopom na vatrenoj mladoj ždrebici." Osmjehnula mu se i stisnula ga. "Recite mi istinu. Smatrate li našu malu kraljicu ljupkom?"
Ser Osney se povuče, oprezan. "Valjda. Za djevojku. Radije bih imao ženu."
"Zašto ne oboje?" šapne ona. "Uberite mi tu malu ružu, i otkrićete da neću biti nezahvalna."
"Malu... Margaerv, mislite?" Ser Osnevjev žar venuo je u njegovim hlačama. "Ona je kraljeva žena. Nije li postojao neki Kraljev stražar koji je izgubio glavu jer je legao s kraljevom ženom?"
"Prije mnogo stoljeća." / bila je kraljeva ljubavnica, a ne žena, a glava je bila jedina stvar koju nije izgubio. Aegon ga je raskomadao dio po dio, i prisilio ženu da gleda. Cersei međutim nije htjela da se Osney predugo zadržava na toj prastaroj neugodnosti. "Tommen nije Aegon Nevrijedni. Ništa se ne bojte, činit će kako mu ja naložim. Želim da Margaerv izgubi glavu, ne vi."
To ga je pokolebalo. "Djevičanstvo, mislite?"
"I to. Pretpostavljam da ga još ima." Opet je ocrtala njegove ožiljke. "Ukoliko ne mislite da će Margaerv ostati hladna na vaše...čari?"
Osney joj uputi povrijeđen pogled. "Prilično joj se sviđam. One njezine rođakinje vječno me zadirkuju zbog mog nosa. Zbog njegove veličine, i tome sličnog. Kad je Megga to posljednji put učinila, Margaery im je naredila da prestanu i rekla da imam lijepo lice."
"Eto vam ga na."
"Eto mi ga na," složi se muškarac, sumnjičavim tonom, "ali što će ako ona... ako ja... nakon što mi...?"
"... obavite posao?" Cersei mu uputi zajedljiv smiješak. "Léi s kraljicom izdajnički je čin. Tommen ne bi imao druge nego poslati vas na Zid."
"Zid?" malodušnoće on.
Jedva se uspjela ne nasmijati. Ne, radije ne. Muškarci mrze kad im se smiju. "Crni plašt lijepo bi pristajao vašim očima, i toj vašoj crnoj kosi."
"Nitko se ne vraća sa TAda."
"Vi hoćete. Sve što morate učiniti jest ubiti dečka."
"Kojeg dečka?"
"Kopilana koji se urotio sa Stannisom. Mlad je i zelen, a vječete imati stotinu ljudi."
Kotlocrn se bojao, mogla je to nanjušiti na njemu, ali bio je odveć ponosan da bi priznao taj strah. Svi su muškarci isti. "Ubio sam više dječaka nego što mogu izbrojiti", ustrajao je. "Kad taj dječak jednom bude mrtav, hoću li dobiti oprost od kralja?"
"To, i kneževski naslov." Ukoliko te Snowova braća prije ne objese. "Kraljica mora imati bračnog druga. Nekog tko ne zna za strah."
"Knez Kotlocrn?" Polagan osmijeh raširio mu se licem, a ožiljci mu se crveno zažarili. "Da, sviđa mi se kako to zvuči. Plemeniti knez..."
"... i dostojan da liježe s kraljicom."
Namrštio se. "Zid je hladan."
"A ja sam topla." Cersei mu ovije ruke oko vrata. "Legnite s djevojkom i ubijte dječaka, i bit ću vaša. Imate li hrabrosti?"
Osney razmisli na trenutak prije nego što je kimnuo. "Vaš sam čovjek."
"Jeste, ser." Poljubila gaje, i dopustila da joj na trenutak okusi jezik prije nego što se povukla. "Dosta zasad. Ostalo mora pričekati. Hoćete li me noćas sanjati?"
"Hoću." Glas mu je bio promukao.
"A kad budete u postelji s našom Djevicom Margaery?" upitala gaje, zadirkujući. "Kad budete u njoj, hoćete li onda sanjati o meni?"
"Hoću", prisegne Osney Kotlocrn.

"Dobro."
Nakon što je otišao, Cersei pozove Jocelyn da joj iščetka kosu dok je svlačila cipele i istezala se poput mačke. Stvorena sam za ovo, rekla je u sebi. Upravo joj sečista elegancija tog čina najviše sviđala. Čak se ni Mace Tyrell ne bi usudio braniti svoju dragu kćer ako je uhvate na djelu s nekim poput Osneyja Kotlocrnog, a ni Stannis Baratheon ni Jon Snow neće imati razloga da se čude zašto su Osneyja poslali na Zid. Onaće se pobrinuti da Ser Osmnud bude taj kojiće otkriti svog brata s malom kraljicom; na taj način odanost druge dvojice Kotlocrnih neće biti osporena. Da me otac sada može vidjeti, ne bi mi opet tako žurno govorio o ponovnoj udaji. Šteta što je mrtav. On i Robert, Jon Arryn, Ned Stark, Renly Baratheon, svi mrtvi. Samo je Tyrion preostao, ali ne zadugo.
Te noći kraljica je pozvala kneginju Merryweather u svoju ložnicu. "Hćete li popiti kalež vina?" upitala ju je. "Mali." Myrijska se žena nasmije. "Veliki."
"Sutradan želim da posjetite moju snahu", reče Cersei dok ju je Dorcas odijevala za krevet.
"Gospa Margaery se uvijek veseli što me vidi." "Znam." Kraljica nije propustila zanemariti izraz koji je Taena upotrebljavala kad je govorila o Tommenovoj maloj ženi. "Recite joj da sam poslala sedam voštanica u Baelorovu septu u spomen na našeg dragog vrhovnog septona."
Taena se nasmije. "U tom slučaju, ona će poslati sedamdeset sedam svijeća, kako ne biste nadvisili njezinu tugu."
"Vrlo ću se ljutiti ako to ne učini", reče kraljica smiješeći se. "Također joj recite da ima tajnog obožavatelja, viteza toliko zaluđenog njezinom ljepotom da noćima ne može spavati."
"Smijem li upitati Vašu Milost koji je to vitez?" Zlóa je iskrila u Taeninim krupnim tamnim očima. "Bi li to mogao biti Ser Osney?"
"Možda," reče kraljica, "ali nemojte tako lako odati to ime. Neka ga izmami iz vas. Hćete li to učiniti?"
"Ako ću vam time udovoljiti. To je sve što želim, Vaša Milosti."
Vani se podigao hladan vjetar. Ostale su budne kasno u noć, ispijajući sjeničko zlatno i pripovijedajući jedna drugoj priče. Taena se prilično opila i Cersei je iz nje iskamčila ime njezina tajnog ljubavnika. Bio je mvrijski pomorski kapetan, napola gusar, crne kose do ramena i s ožiljkom koji mu se pružao licem od brade do uha.
"Stotinu puta rekla sam mu ne, a on je govorio da," ispričala joj je druga žena, "sve dok napokon i ja nisam govorila da. Nije bio muškarac koga se može odbiti."
"Znam tu sortu", reče kraljica sa zajedljivim osmijehom.
"Je li Vaša Milost ikad upoznala takvog čovjeka, pitam se?"
"Roberta", slaže ona, misleći na Jaimea.
Ali kad je sklopila oči, sanjala je drugog brata, i trojicu bijednih luda s kojima joj je započeo dan. U snu donijeli su joj Tvrionovu glavu u svojoj vreći. Ona ju je dala preliti broncom ičuvala u svojoj noćnoj posudi.
željezni kapetan
Vjetar je puhao sa sjevera dok je Željezna pobjeda zaobilazila rt i ulazila u sveti zaljev zvan Naggina zipka. Victarion se pridružio Nuteu Brijaču na pramcu. Pred njima je iskrsnula sveta obala Starog Wyka i travnati humak nad njom, gdje su se Naggina rebra uzdizala iz zemlje poput debala velebnih bijelih stabala, široka poput dromonovog jedra i dvaput toliko visoka.
Kosti dvorane Sivog Kralja. Victarion je mogao osjetiti čaroliju ovog mjesta. "Balon je stajao pod tim kostima kad se prvi put proglasio kraljem", prisjetio se. "Zakleo se da će nam vratiti našu slobodu, a Tarle Triput Utopljeni položio mu je krunu od naplavljenog drvlja na glavu. 'BALON!' klicali su. 'BALON! KRALJ BALON!'"
"I vaše će ime klicati jednako glasno", reče Nute.
Victarion kimne, iako nije dijelio Brijačevo uvjerenje. Balon je imao tri sina, i kćer koju je veoma volio. Rekao je to svojim kapetanima u Jarku Cailin, kad su ga prvi put ponukali da zauzme Stolac od morskog kamena. "Balonovi sinovi su mrtvi," navodio je Crveni Ralf Stonehouse svoje razloge, "a Asha je žena. Bili ste bratova jaka desnica, morate podignuti mač gdje ga je on ispustio." Kad ih je Victarion podsjetio da mu je Balon zapovjedio da brani Jarak od sjevernjaka, Ralf Kenning je rekao: "Vuci su poraženi, gospodaru. Od kakve je koristi osvojiti ovu močvaru i izgubiti otočje?" A Ralf Limper je dodao: "Vranino Oko predugo je izbivao. On nas ne pozna."
Euron Greyjoy, kralj Otočja i Sjevera. Pomisao je probudila stari bijes u njegovu srcu, ali ipak...
"Riječi su vjetar," rekao im je Victarion, "a jedini dobar vjetar je onaj koji nam nadima jedra. Zar želite da se borim s Vraninim Okom? Brat protiv brata, željezni protiv željeznog?" Euron je ipak bio stariji brat, bez obzira koliko je zle krvi bilo među njima. Nitko nije toliki prokletnik kao bratoubojica.

Ali kad je stigao poziv Vlažnokosog, sazivanje na kraljevski zbor, tada se sve promijenilo. Aeron zbori glasom Utopljenog Boga, podsjetio se Victarion, a ako Utopljeni Bog želi da ja sjedim na Stolcu od morskog kamena... Idućeg dana predao je zapovjedništvo nad Jarkom Cailin Ralfu Kenningu i uputio se kopnom prema Grozničavoj rijeci gdje je Željezna flota ležala među šašem i vrbama. Grubo more i prevrtljivi vjetrovi odgađali su njegov dolazak, ali izgubio je samo jedan brod, i sad je bio kod kuće.
Tuga i Željezna osveta bili su im za petama dok je Željezna pobjeda mimoilazila rt. Iza njih stizali su Tvrda ruka, Željezni vjetar, Siva sablast, Knez Quellon, Knez Vickon, Knez Dagon, i ostali, devet desetina Željezne flote, ploveći na večernjoj struji u nepravilnoj koloni koja se protezala mnogo morskih milja. Pogled na njihova jedra ispunio je Victariona Greyjoya zadovoljstvom. Nijedan muškarac nije ljubio svoje žene ni upola toliko kao što je vrhovni kapetan ljubio svoje brodove.
Duž svetog žala Starog Wyka, dugi brodovi obrubili su obalu dokle god je pogled dopirao, njihovi jarboli uzdignuti poput kopalja. U dubljim vodama plovile su zaplijenjeni brodovi: koke, karake i dromoni osvojeni u otimačini ili ratu, prekrupni da bi ih se navuklo na obalu. S pramaca, krme i jarbola lepršale su poznate zastave.
Nute Brijač zaškilji prema žalu. "Je li ono Morska pjesma kneza Har-lawa?" Brijač je bio zdepast čovjek, krivih nogu i podužih ruku, ali oči mu nisu bile tako oštre kao kad je bio mlad. Tih je dana znao bacati sjekiru tako dobro da su ljudi govorili kako vas je njome mogao obrijati.
"Morska pjesma, da." Rodrik Čitalac ostavio je svoje knjige, činilo se. "A ondje je Gromovnik starog Drumma, s Noćnim letačem Blacktydea pokraj sebe." Victarionove oči bile su oštre kao uvijek. Čak i sa smotanim jedrima i obješenim zastavama prepoznao ih je, kako se priličilo vrhovnom kapetanu Željezne flote. "I Srebrna peraja. Neki rod Sawanea Botleyja." Vranino Oko je utopio kneza Botleyja, čuo je Victarion, a njegov je nasljednik poginuo kod Jarka Cailin, ali postojala su braća, te drugi sinovi. Koliko? Četvorica? Ne, petorica, a nijedan nema razloga da voli Vranino Oko.
A onda ju je ugledao: galiju s jednim jarbolom, tanku i nisku, s tamnocrvenim trupom. Njezina jedra, sada smotana, bila su crna poput neba bez zvijezda. Čak i usidrena, Tišina je izgledala i okrutno i brzo. Na njezinu pramcu nalazila se crna željezna djevica s jednom ispruženom rukom. Njezin je struk bio vitak, grudi visoke i ponosne, noge duge i lijepo oblikovane. Vjetrom nošena griva crne željezne kose vijorila joj se s glave, oči su joj bile od sedefa, ali nije imala usta.
Victarionove se ruke sklope u šake. Ubio je četvoricu ljudi tim šakama, i jednu suprugu. Iako mu je kosa bila posuda sjedinama, bio je snažan kao uvijek, s bikovskim širokim grudima i dječački ravnim trbuhom. Bratoubojica je proklet u očima bogova i ljudi, podsjetio gaje Balon onog dana kad je poslao Vranino Oko na pučinu.
"On je tu", reče Victarion Brijaču. "Spusti jedra. Nastavljamo samo veslima. Zapovjedi Tuzi i Željeznoj osveti da stanu između Tišine i mora. Ostatak flote neka zatvori zaljev. Nitko ne smije otići osim na moju zapovijed, ni čovjek ni vrana."
Ljudi na obali opazili su njihova jedra. Povici odjeknuše zaljevom dok su prijatelji i rodbina dovikivali pozdrave. Ali ne sa Tišine. Na njezinim palubama šarena posada mutavaca i mješanaca nije prozborila ni riječi dok se Željezna pobjeda približavala. Ljudi crni poput katrana zurili su u njega, zajedno s drugima, zdepastima i dlakavima poput čovjekolikih majmuna sa Sothorosa. Čudovišta, pomisli Victarion.
Spustili su sidro dvadeset lakata od Tišine. "Spustite čamac. Želim na obalu." Opasao je svoj pojas s mačem dok su veslači zauzimali svoja mjesta; njegov dugi mač počivao mu je na jednom boku, bodež na drugom. Nute Brijač pričvrsti plašt vrhovnog kapetana na njegova ramena. Bio je satkan od devet slojeva zlatnog sukna, sašiven u obliku orijaške lignje Greyjoyevih, čiji su kraci visjeli do njegovih čizama. Pod njim je nosio tešku verižnjaču preko uškrobljene crne kože. U Jarku Cailin navikao je nositi verižnjaču danju i noću. Nažuljana ramena i bolna leđa bilo je lakše podnijeti nego krvava crijeva. Otrovne strelice močvarnih vragova mogle su samo ogrepsti čovjeka, i nekoliko sati kasnije on bi se koprcao i vrištao dok bi mu život istjecao niz noge u crvenim i smeđim mlazovima. Tko god osvoji Stolac od morskog kamena, jaše se obračunati
s močvarnim vrazima.
Victarion natakne visoku crnu ratnu kacigu, izrađenu o obliku željeznog lignjuna, s kracima koji su mu se ovijali oko obraza i spajali ispod vilice. Dotad čamac bio spreman. "Ostavljam škrinje tebi na brigu", rekao je Nuteu dok se penjao preko ograde. "Pobrini se da ih dobro čuvaju." Mnogo je toga ovisilo o škrinjama.
"Kako zapovijedate, Vaša Milosti."
Victarion ga mrko pogleda. "Još nisam kralj." Uspentrao se u čamac.

Aeron Vlažnokosi čekao ga je na žalu sa svojom mješinom za vodu obješenom ispod ruke. Svećenik je bio mršav i visok, iako niži od Victa-riona. Nos mu je stršio poput peraje morskog psa iz koštunjavog lica, a oči su mu bile željezne. Brada mu je dopirala do struka, a zamršena užad kose šibala mu je stražnju stranu bedara kad bi vjetar zapuhao. "Brate," rekao je dok su im se valovi razbijali bijeli i hladni oko gležnjeva, "ono stoje mrtvo nikad ne može umrijeti."
"Već ponovno ustaje, čvršće i jače." Victarion skine kacigu i klekne. Zaljev mu ispuni čizme i natopi hlače dok je Aeron izlijevao potočić slane vode po njegovu čelu. I tako su se pomolili.
"Gdje je naš brat Vranino Oko?" zapita vrhovni kapetan od Aerona Vlažnokosog kad su završili molitvu.
"U velikom šatoru od zlatnog platna, gdje je graja najveća. Okružio se bezbožnicima i čudovištima, gore nego prije. U njemu se krv našeg oca pokvarila."
"I krv naše majke." Victarion nije želio govoriti o bratoubojstvu, tu na ovom božanskom mjestu pod kostima Nagge i u Dvorima Sivog Kralja, ali mnogo je noći sanjao kako zabija oklopljenu šaku u Euronovo nasmiješeno lice, sve dok se koža ne raspukne, a njegova zla krv potče crvena i slobodna. Ne smijem. Zakleo sam se Balonu. "Svi su došli?" upitao je svog svećeničkog brata.
"Svi koji vrijede. Kapetani i kraljevi." Na Željeznom otoku oni su bili jedno te isto, jer svaki je kapetan bio kralj na svojoj palubi, a svaki je kralj morao biti kapetan. "Namjeravaš li uzeti krunu našeg oca?"
Victarion se zamisli kako sjedi na Stolcu od morskog kamena. "Ako to Utopljeni Bog želi."
"Valovi će ti reći", naputi ga Aeron Vlažnokosi dok mu je okretao leda. "Slušaj valove, brate."
"Da." Pitao se kako će njegovo ime zvučati dok ga valovi budu šaptali, a kapetani i kraljevi klicali. Prijeđe li kalež meni, neću ga odložiti.
Gomila se okupila da mu zaželi dobrodošlicu i zadobije njegovu naklonost. Victarion je vidio ljude sa svakog otoka: Blacktvde, Tawneyjeve, Orkwoode, Stonetreejeve, Wyncheve, i mnoge druge. Goodbrotherovi sa Starog Wyka, Goodbrotherovi s Velikog Wyka i Goodbrotherovi s Orkmonta, svi su došli. Coddovi su bili ondje, iako ih je svaki poštenčovjek prezirao. Ponizni Shepherdi, Weaveri i Netlevjevi trljali su ramena s ljudima iz kuća drevnih i ponosnih; čak i ponizni Humbleovi, krv sužnjeva i slanih žena. Volmark potapša Victariona po leđima; dvojica Sparrovih utisnu mu vinsku mješinu u ruke. Pio je nadušak, obrisao usta i pustio da ga odvedu k njihovim ognjišnim vatrama da čuje njihove priče o ratu, krunama i pljački, te slavi i slobodi njegove vladavine.
Te noći ljudi iz Željezne flote podigli su golem šator od platna za jedra iznad plimne linije kako bi Victarion mogao počastiti pola stotine slavnih kapetana pečenom jaretinom, slanim bakalarom i jastogom. I Aeron je došao. Jeo je ribu i pio vodu dok su kapetani polokali dovoljno piva da porinu Željeznu flotu. Mnogi su mu obećali svoje glasove: Fralegg Snažni, pametni Alvyn Sharp, grbavi Hotho Harlaw. Hotho mu je ponudio svoju kćer za kraljicu. "Nemam sreće sa ženama", rekao mu je Victarion. Njegova je prva žena umrla na porodu, darovavsi mu mrtvu kćer. Njegova druga podlegla je kozicama. A treća...
"Kralj mora imati nasljednika", ustrajao je Hotho. "Vranino Oko dovodi tri sina da ih pokaže pred kraljevskim zborom."
"Kopilad i mješance. Koliko je stara ta kćer?"
"Dvanaest joj je godina", reče Hotho. "Lijepa je i plodna, netom procvala, kose boje meda. Grudi su joj još male, ali ima dobre bokove. Dala se na svoju majku, više nego na mene."
Victarion je znao kako je to značilo da djevojčica nije imala grbu. Ipak, kad ju je pokušao zamisliti, vidio je samo ženu koju je ubio. Jecao je svaki put kad ju je udario, a kasnije odnio na hridi da je preda rakovima.
"Radoću pogledati djevojku kad se okrunim", rekao je. To je bilo ono čemu se Hotho usudio nadati, te je odšepao dalje, zadovoljan.
Baelora Blacktydea bilo je teže zadovoljiti. Sjedio je uz Victarionov lakat u svojoj tunici od janjeće kože s uzorkom sitnih crno-zelenih štitova, glatkog lica i pristao. Plašt mu je bio od samurovine, prikopčan srebrnom sedmokrakom zvijezdom. Osam je godina bio talac u Starigradu, te se vratio kao štovatelj sedam bogova zelenih krajeva. "Balon je bio lud, Aeron je još luđi, a Euron je najluđi od svih", rekao je knez Baelor.
"Kako vi stojite, vrhovni kapetane? Uzviknem li vaše ime, hoćete li stati na kraj ovom bezumnom ratu?"
Victarion se namršti. "Želite da savijem koljeno?"
"Ako zatreba. Ne možemo se sami suprotstaviti cijeloj Zapadnoj zemlji. Kralj Robert je to dokazao, na našu žalost. Balon je htio platiti željeznu cijenu za slobodu, rekao je, ali naše su žene platile Balonove krune praznim posteljama. Moja majka bila je jedna od njih. Stari običaj je mrtav."

"Ono što je mrtvo, nikad ne može umrijeti, već ustaje čvršće i jače. Za stotinu godina ljudiće pjevati o Balonu Smjelom."
"Balon Tvorac Udovica, radije ga nazovite. Radoću zamijeniti njegovu slobodu za oca. Možete li mi jednoga dati?" Kad Victarion nije odgovorio, Blacktvde prezirno otpuhne i udalji se.
Šator je postajao vruć i zadimljen. Dvojica sinova Gorolda Goodbro-thera oborila su stol u tučnjavi; Will Humble izgubio je okladu i morao pojesti vlastitučizmu; Mali Lenvvood Tawney svirao je gusle dok je Romny Weaver pjevao "Krvavi kalež" i "Željeznu kišu" te druge stare otimačke pjesme. Qarl Djevica i Eldred Codd izvodili su ples prstiju. Urlik smijeha uzdigao se kad je jedan od Eldredovih prstiju sletio u vinski kalež Ralfa Limpera.
Žena je bila među onima koji su se smijali. Victarion ustane i ugleda je pokraj šatorskih vrata, kako šapće nešto na uho Qarla Djevice što je i njega natjeralo na smijeh. Nadao se da neće biti toliko glupa da ovamo dođe, ali pogled na nju svejedno gaje nagnao na osmijeh. "Asha", zazvao ju je zapovjedničkim glasom. "Nećakinjo."
Ona se zaputi k njemu, mršava i gipka u visokimčizama od kože umrljane solju, zelenim vunenim hlačama i smeđoj prošivenoj tunici, s napola odriješenim kožnim haljetkom bez rukava. "Stričе." Asha Greyjoy bila je visoka za ženu, ali morala se popeti na prste da ga poljubi u obraz. "Zadovoljna sam što te vidim na mom kraljevskom zboru."
"Tvom kraljevskom zboru?" Victarion se nasmije. "Zar si pijana, nećakinjo? Sjedni. Nisam opazio tvoj Crni vjetar na žalu."
"Pristali smo ispod zamka Nornea Goodbrothera i odjahali preko otoka." Sjela je na stolac i poslužila se bez pitanja vinom Nutea Brijača. Nute nije prigovorio; onesvijestio se pijan prije nekog vremena. "Tkočuva Jarak?"
"Ralf Kenning. Poslije smrti Mladog Vuka samo su močvarni vrazi preostali da nas gnjave."
"Starkovi nisu bili jedini sjevernjaci. Željezno prijestolje proglasilo je kneza Strahotvde za guvernera na Sjeveru."
"Želiš me učiti ratnoj taktici? Borio sam se u bitkama dok si ti još sisala majčino mlijeko."
"I gubio bitke." Asha uzme gutljaj vina.
Victarion nije volio da ga podsjećaju na Lijepi otok. "Svakičovjek bi trebao izgubiti bitku u svojoj mladosti kako ne bi izgubio rat kad ostari. Nisi valjda došla zatražiti svoje pravo, nadam se."
Ona ga počasti izazivačkim osmijehom. "A što ako jesam?"
"Ima ljudi koji se sjećaju kad si bila mala djevojčica, koja je plivala naga u moru i igrala se sa svojom lutkom."
"Igrala sam se i sa sjekirama."
"Jesi," morao je priznati, "ali žena bi trebala željeti muža, a ne krunu. Kad budem kralj, daću ti jednoga."
"Moj stric je tako dobar prema meni. A da ja vama pronađem ljupku ženu kad postanem kraljicom?"
"Nemam sreće sa ženama. Koliko si već tu?"
"Dovoljno dugo da vidim kako je stric Vlažnokosi probudio više toga nego što je kanio. Drumm se namjerava kandidirati, a Tarla Triput Utopljenogčulo se kako govori da je Maron Volmark pravi nasljednik crne loze."
"Kralj mora biti lignjun."
"Vranino Oko je lignjun. Stariji brat dolazi prije mlađega." Asha se nagne bliže. "Ali ja sam dijete krvi kralja Balona, pa dolazim prije obojice. Počuj me, striče..."
Ali tada nastade iznenadan muk. Pjesma zamre, Mali Lenwood Tawney spusti svoje gusle, muškarci okrenuše glave. Čak se i zveckanje tanjura i noža stišalo.
Tuce pridošlica ušlo je u šator za gozbu. Victarion ugleda Šiljolikog Jona Myrea, Tonvolda Smeđezubog, Ljevorukog Lucasa Codda. Ger-mund Botley prekrižio je ruke preko pozlaćenog prsnog oklopa koji je oteo lannisterskom kapetanu tijekom Balonove prve pobune. Orkwood s Ormonta stajao je pokraj njega. Iza njih nalazili su se Kamenoruki, Quel-lon Humble i Crveni Veslač sa svojom vatrenom kosom u pletenicama. Bili su tu i Ralf Pastir, Ralf od Kneževske luke i Qarl Sužanj.
I Vranino Oko, Euron Greyjoy.
Izgleda neizmijenjeno, pomisli Victarion. Izgleda isto kao onog dana kad mi se nasmijao u lice i otišao. Euron je bio najpristaliji od sinova kneza Quellona, a tri godine izgnanstva to nisu promijenile. Kosa mu je još bila crna poput ponoćnog mora, bez ijedne bijele vlasi, a lice mu je još bilo glatko i blijedo ispod uredne

tamne brade. Crni kožni povez pokrivao je Euronovo lijevo oko, ali desno mu je bilo modro poput ljetnog neba.
Njegovo nasmijano oko, pomisli Victarion. "Vranino Oko", reče.
"Kralj Vranino Oko, brate", nasmiješi se Euron. Usne su mu izgledale vrlo tamne na svjetlu svjetiljki, ljubičaste i modre.
"Nećemo imati drugog kralja nego s kraljevskog zbora." Vlažnokosi ustane. "Nijedan bezbožnik—"
"—ne može sjediti na Stolcu od morskog kamena, da." Euron se obaz-re po šatoru. "Skrajnjo, ja nedavno često sjedim na Stolcu od morskog kamena. Stolac se nije potužio." Njegovo je nasmijano oko blistalo. "Tko znade više o bogovima od mene? Konjski bogovi i vatreni bogovi, bogovi načinjeni od zlata s očima od dragulja, bogovi izrezbareni u cedrovini, bogovi uklesani u gore, bogovi praznog zraka... poznam ih sve. Vidio sam kako ih njihovi narodi kite cvijećem, i prolijevaju krv koza, bikova i djece u njihovo ime. A čuo sam i molitve, na pola stotine jezika. Izliječite moju odumrlu nogu, natjerajte djevicu da me zavoli, podarite mi zdravog sina. Spasite me, pritecite mi u pomoć, učinite me bogatim... zaštitite me! Zaštitite me od mojih neprijatelja, zaštitite me od tame, zaštitite me od gušteva u želucu, od konjskih kneževa, od robova, od plaćenika pred mojim vratima. Zaštitite me od Tišine." Nasmijao se. "Bezbožnik? Ta, Aerone, ja sam najpobožniji čovjek koji je ikad podigao jedro! Ti služiš jednom bogu, Vlažnokosi, ali ja sam služio desecima tisuća. Od Iba do Asshaia, kad ljudi ugledaju moja jedra, smjesta se pomole."
Svećenik podigne koščat prst. "Mole se drveću, zlatnim idolima i kozoglavim opačinama. Lažnim bogovima..."
"Upravo tako," reče Euron, "a zbog tog grijeha ja ih sve ubijam. Prolijevam im krv u more i šijem u njihove vrišteće žene moje sjeme. Njihovi me mali bogovi ne mogu zaustaviti, te su stoga očigledno lažni bogovi. Pobožniji sam čak i od tebe, Aerone. Možda bi ti trebao kleknuti preda me da ti udijelim blagoslov."
Crveni Veslač se na to glasno nasmije, a ostali se povedu za njim.
"Budale," reče svećenik, "budale, sužnjevi i slijepci, eto što ste. Zar ne vidite što stoji pred vama?"
"Kralj", reče Quellon Humble.
Vlažnokosi pljune, i odgrabi u noć.
Kad je otišao, Vranino Oko svrne svoje nasmijano oko na Victariona. "Vrhovni kapetane, zar nemaš pozdrava za svog brata koji je tako dugo izbivao? Ni ti, Asha? Kako tvoja gospa majka?"
"Slabo", reče Asha. "Neki ju je čovjek učinio udovicom."
Euron slegne ramenima. "Čuo sam da je Olujni Bog pomeo Balona u njegovu smrt. Tko je taj čovjek koji ga je ubio? Reci mi njegovo ime, nećakinjo, kako bih mu se mogao osvetiti."
Asha se osovi na noge. "Znate njegovo ime jednako dobro kao ja. Tri godine nije vas bilo kod nas, a Tišina se ipak vratila ni dan nakon smrti mog kneza oca."
"Ti me optužuješ?" blago upita Euron.
"Trebala bih?" Oštrina u Ashinu glasu natjera Victariona da se namrgodi. Bilo je opasno ovako govoriti s Vraninim Okom, čak i kad mu se nasmijano oko sjajilo od zabave.
"Zar ja zapovijedam vjetrovima?" upita Vranino Oko svoje ljubimce.
"Ne, Vaša Milosti", reče Orkwood s Orkmonta.
"Nijedan čovjek ne zapovijeda vjetrovima", priklopi Germund Botlev.
"Kad biste barem zapovijedali", reče Crveni Veslač. "Plovili biste kamo god vam se prohtije i nikad ne biste ostali bez vjetra."
"Sad si čula, iz usta trojice hrabrih ljudi", reče Euron. "Tišina je bila na pučini kad je Balon umro. Sumnjaš li u riječ svog strica, dat ću ti dopuštenje da ispitaš moju posadu."
"Posadu mutavaca? Da, to bi mi mnogo koristilo."
"Suprug bi ti mnogo koristio." Euron se opet obrati svojim sljedbenicima. "Tonvolde, zaboravio sam, imaš li ti ženu?"
"Samo jednu." Tonvold Smeđezubi se nasmije i otkrije kako je zaradio svoje ime.
"Ja sam neoženjen", objavi Ljevoruki Lucas Codd.
"I to iz dobrog razloga", reče Asha. "Sve žene preziru Coddove. Ne gledaj me tako tužno, Lucas. Još imaš svoju slavnu ruku." Ona šakom izvede pokret pumpanja.
Codd opsuje, ali mu Vranino Oko metne ruku na grudi. "Je li to bilo ljubazno, Asha? Pogodila si Lucasa u živac."
"To je lakše nego pogoditi ga u kurac. Sjekiru bacam jednako dobro kao bilo koji muškarac, ali kad je meta tako mala..."

"Djevojka se zaboravlja", zareži Šiljoliki Jon Myre. "Balon joj je dopustio da vjeruje kako je muško."
"Tvoj je otac napravio istu pogrešku s tobom", reče Asha.
"Prepusti je meni, Eurone", predloži Crveni Veslač. "Izdevetat ću je dok joj guzica ne postane crvena poput moje kose."
"Samo pokušaj," reče Asha, "pa ćemo te otad moći zvati Crveni Eunuh." Sjekira za bacanje bila joj je pri ruci. Ona je hitne u zrak i vješto uhvati. "Evo mog supruga, stče. Bilo koji muž koji me želi mora to riješiti s njime."
Victarion tresne šakom o stol. "Neću dopustiti da se ovdje prolijeva krv. Eurone, odvedi svoje... ljubimce... i odlazi."
"Nadao sam se toplijoj dobrodošlici od tebe, brate. Ja sam ipak stariji od tebe... i uskoro, tvoj zakoniti kralj."
Victarionovo lice potamni. "Kad se kraljevski zbor izjasni, vidjet ćemo tko će nositi krunu od naplavljenog drvlja."
"U tome se možemo složiti." Euron podigne dva prsta do poveza koji mu je pokrivao lijevo oko i udalji se. Ostali su mu išli za petama poput pasa mješanaca. Tišina se zadržala za njima, sve dok Mali Lenwood Tawney nije prihvatio svoje gusle. Vino i pivo ponovno stanu teći, ali nekoliko je gostiju izgubilo žđ. Eldred Codd šmugne van, zibajući u naručju svoju ranjenu ruku. Za njim su pošli Will Humble, Hotho Harlaw i dobar broj Goodbrotherovih.
"Striče." Asha mu metne ruku na rame. "Prošetajte sa mnom, molim."
Pred šatorom vjetar se podigao. Oblaci su jurili preko mjesečeva blijedog lica. Nalikovali su pomalo na galije, žestoko veslajući ritam za proboj. Zvijezde su bile rijetke i slabe. Posvuda duž žala počivali su dugi brodovi, čiji su se visoki jarboli uzdizali poput šume iz plićaka. Victarion je mogao čuti kako njihovi trupovi škripe dok su pritiskali pijesak. Čuo je fijukanje njihovih konopaca, zvukove lepršanja barjaka. Još dalje, u dubokim vodama zaljeva, veći su se brodovi ljuljali na sidru, mrke sjene ovijene maglom.
Hodali su žalom zajedno točno iznad granice valova, daleko od logora i ognjišnih vatri. "Recite mi istinu, striče," oglasi se Asha, "zastoje Euron tako naglo otišao?"
"Vranino Oko je često odlazio u pljačku."
"Nikad tako dugo."
"Poveo je Tišinu na istok. Dugo putovanje."
"Pitala sam zašto je otišao, ne kamo." Kad nije odgovorio, Asha reče: "Nisam bila ovdje kad je Tišina otplovila. Povela sam Crni vjetar oko Sjenice do Kamenih stuba, da otmem par sitnica lvsenskim piratima. Kad sam se vratila kući, Euron je otišao, a vaša nova žena bila je mrtva."
"Bila je samo slana žena." Nije dotaknuo drugu ženu otkad ju je predao rakovima. Morat ću se oženiti kad postanem kralj. Pravom ženom, da bude moja kraljica i rodi mi sinove. Kralj mora imati nasljednika.
"Moj otac je odbijao govoriti o njoj", reče Asha.
"Ne vrijedi govoriti o stvarima koje nijedan čovjek ne može promijeniti." Zasitio se te teme. "Vidio sam Čitaočev dugi brod."
"Trebao mi je sav moj šarm da ga izvučem iz njegove Knjižničke kule."
Harlawi su uz nju, dakle. Victarionove se bore načelu prodube. "Ne nadaš se valjda da ćeš vladati. Ti si žena."
"Je li to razlog zašto uvijek izgubim u nadmetanju u pišanju?" Asha se nasmije. "Stče, žalosti me što to moram reći, ali možda si u pravu. Četiri dana i četiri noći pila sam s kapetanima i kraljevima, slušala što govore... i što prešućuju. Moji su uza me, a s njima i brojni Harlawi. Pridobila sam i Trisa Botlevja i još neke druge. Nedovoljan broj." Šutnula je kamen i poslala ga uz pljusak u vodu između dva duga broda. "Sve mi dolazi da viknem ime moga strica."
"Kojeg strica?" zatraži on. "Imaš tri."
"Četiri, zajedno s ujakom. Stče, poslušaj me. Sama ću položiti krunu od naplavljenog drvlja na tvoje čelo... ako pristaneš dijeliti vladavinu."
"Dijeliti vladavinu? Kako je to moguće?" Žena je govorila besmislice. Zar želi biti moja kraljica? Victarion se zatekne kako promatra Ashu na način na koji ju nikad nije promatrao. Mogao je osjetiti kako mu se muškost počinje ukrućivati. Ona je Balonova kćerka, podsjetio se. Sjetio je se kao djevojčice, dok je bacala sjekire u vrata. Prekrižio je ruke na grudima. "Na Stolac od morskog kamena može sjesti samo jedan."
"Onda neka moj stric sjedne", reče Asha. "Ja ću stajati iza vas, čuvati vam leđa i šaptati na uho. Nijedan kralj ne može vladati sam. Čak i kad su zmajevi sjedili na Željeznom prijestolju, imali su ljude da im pomažu. Kraljevske namjesnike. Dopusti mi da budem tvoja namjesnica, stče."

Nijedan kralj Otočja nikad nije trebao namjesnika, još manje namjesnika koji je žensko. Kapetani i kraljevi rugali bi mi se uz piće. "Zašto želiš Postati moja namjesnica?"
"Da dokrajčim ovaj rat prije nego što rat dokrajči nas. Osvojili smo sve što možemo osvojiti... i na putu smo da sve to izgubimo jednakom brzinom ukoliko ne sklopimo mir. Bila sam vrlo susretljiva prema kne-ginji Glover, i ona se kune da će njezin gospodar pregovarati sa mnom. Vratimo li Dubokogajski humak, Torrhenovu četvorinu i Jarak Cailin, veli ona, sjevernjaci će nam prepustiti more Zmajevog rta i cijelu Kamenu obalu. Ti su krajevi slabo napučeni, ali deset puta veći nego cijelo otočje zajedno. Razmjena talaca zapečatit će dogovor, a svaka će strana pristati da se ujedini s drugom ukoliko Željezno prijestolje—"
Victarion se zahihoće. "Ta kneginja Glover od tebe pravi budalu, nećakinjo. More Zmajevog rta i Kamena obala jesu naši. Zašto išta vraćati? Oštrozimlje je spaljeno i slomljeno, a Mladi Vuk trune obezglavljen u zemlji. Imat ćemo cijeli sjever, kao što je tvoj knez otac sanjao."
"Kad dugi brodovi nauče veslati kroz drveće, možda. Ribar može zakačiti udicom sivog levijatana, ali ovaj će ga odvući u smrt ukoliko ne prereze povraz. Sjever je prevelik da njime vladamo, i prepun sjevernjaka."
"Vrati se svojim lutkama, nećakinjo. Prepusti dobivanje ratova ratnicima." Victarion joj pokaže svoje šake. "Imam dvije ruke. Nikome ne trebaju tri."
"Znam međutim čovjeka koji treba kuću Harlaw."
"Hotho Grbavac ponudio mi je svoju kćer za kraljicu. Oženim li je, imat ću Harlawe."
To iznenadi djevojku. "Knez Rodrik vlada kućom Harlavv."
"Rodrik nema kćeri, samo knjige. Hotho će biti njegov nasljednik, a ja ću biti kralj." Kad je jednom izrekao riječi naglas, zvučale su istinito. "Vranino Oko je predugo izbivao."
"Neki ljudi djeluju veći iz daljine", upozori Asha. "Prošećite se između logorskih vatri ako se usuđujete, i poslušajte. Ne pripovijedaju se priče o vašoj snazi, ni o mojoj legendarnoj ljepoti. Priča se samo o Vraninom Oku; dalekim mjestima koja je vidio, ženama koje je silovao i muževima koje je ubio, gradovima koje je opljačkao, o tome kako je spalio flotu kneza Tywina u luci Lannis..."
"Ja sam spalio lavovu flotu", ustraje Victarion. "Vlastitim sam rukama bacio prvu baklju na njegov admiralski brod."
"Vranino Oko je skovao spletku." Asha metne ruku na njegovu mišicu. "I ubio vašu ženu... zar ne?"
Balon im je zapovjedio da o tome ne govore, ali Balon je bio mrtav. "Napravio joj je dijete, a mene natjerao na ubojstvo. Ubio bih i njega, ali Balon nije želio bratoubojstvo na svojem dvoru. Poslao je Eurona u progonstvo, da se nikad ne vrati..."
"... dokle god Balon bude živio?"
Victarion se zagleda u svoje šake. "Nabila mi je rogove. Nisam imao druge." Da se doznalo, ljudi bi mi se smijali, kao što se Vranino Oko smijao kad sam se sučio s njim. "Došla je k meni vlažna i željna", pohvalio se. "Čini se da je Victarion velik posvuda samo ne ondje gdje je važno." Ali nije joj to mogao reći.
"Žao mi je zbog vas," reče Asha, "a još više mi je žao zbog nje... ali ostavljate mi malo izbora osim da zatražim Stolac od morskog kamena za sebe."
Ne možeš. "Slobodno možeš trošiti dah, ženo." "I hoću", rekla je, i ostavila ga.

utopljeni čovjek

tek kad su mu ruke i noge bile obamrle od hladnoće Aeron Greyjoy je izgacao natrag na obalu i opet navukao svoje halje.
Pobjegao je pred Vraninim Okom kao da je još uvijek bio slabić kao nekad, ali kad su se valovi prelomili preko njegove glave, ponovno su ga podsjetili da je taj čovjek mrtav. Ponovno sam se rodio iz mora, čvršći čovjek i jači. Nijedan ga smrtnik nije mogao uplašiti, ništa više nego što gaje plašila tama, i kosti njegove duše, sive i sablasne kosti njegove duše. Zvuk otvaranja vrata, škripa zahrđale željezne šarke.
Svećenikove halje pucketale su dok ih je povlačio prema dolje, još krute od soli s njihovog posljednjeg pranja prije četrnaest dana. Vuna mu se prilijepila uz mokre grudi, upijajući slanu vodu koja mu se cijedila s kose. Napunio je svoju mješinu i prebacio je preko ramena.
Dok je koračao sprudom, neki utopljenik na povratku sa zova prirode, zatetura u njega u tami. "Vlažnokosi", promrmlja. Aeron mu položi ruku na glavu, blagoslovi ga i krene dalje. Tlo mu se podizalo pod nogama, isprva blago, a potom strmije. Kad je osjetio busen trave pod nožnim Prstima, znao je da je ostavio sprud za sobom. Penjao se polako, osluškujući valove. More se nikad ne umara. Moram biti jednako neumoran.
Na vrhu brijega četrdeset četiri čudovišna kamena rebra uzdizala su se iz zemlje poput debala velebnog bijelog drveća. Od tog je prizora Aeronu srce brže zakucalo. Nagga je bila prvi morski zmaj, najsilniji koji se ikad uzdigao iz valova. Hranila se orijaškim lignjama i levijatanima i potapala čitave zemlje u svom bijesu,

ali Sivi ju je Kralj ubio, a Utopljeni Bog pretvorio njezine kosti u kamen kako se ljudi nikad ne bi prestali diviti hrabrosti prvog od kraljeva. Naggina rebra postala su grede i stupovi njegove duge dvorane, upravo kao što je njezina čeljust postala njegovo prijestolje. Tisuću i sedam godina vladao je ondje, sjeti se Aeron. Uzeo je za ženu sirenu i planirao svoje ratove protiv Olujnog Boga. Odavde je vladao i kamenom i solju, nosio halje satkane od morskih trava i visoku blijedu krunu načinjenu od Nagginih zubi.
Ali to je bilo u osvit vremena, kad su moćni ljudi još obitavali na zemlji i moru. Dvoranu je grijala Naggina živa vatra, koju je Sivi Kralj pokorio. Na njezinim zidovima visjele su tapiserije ispletene od srebrnih morskih travki najugodnijih oku. Ratnici Sivog Kralja gostili su se plodovima mora za stolom u obliku velike morske zvijezde dok su sjedili na prijestoljima izrezbarenim od sedefa. Nestala, sva je ta slava nestala. Ljudi su sada bili manji. Njihovi su životi postali kraći. Olujni je Bog utopio Nagginu vatru nakon smrti Sivog Kralja, stolci i tapiserije bili su pokradeni, krov i zidovi istrunuli. Čak je i kraljevo velebno prijestolje od očnjaka progutalo more. Samo su Naggine kosti preostale da podsjećaju željezne na sva čudesa koja su nekoć postojala.
Dosta je, pomisli Aeron Greyjoy.
Devet širokih stuba bijaše uklesano u kameni vrh. Iza njih uzdizali su se orkanski brjegovi Starog Wyka, s planinama, crnima i okrutnima u daljini. Aeron zastane gdje su nekoć stajala vrata, izvuče čep iz mješine, uzme gutljaj slane vode, i okrene se prema moru. Rodili smo se iz mora, i u more se moramo vratiti. Čak i ovdje mogao je čuti beskonačnu grmljavinu valova i osjetiti moć boga koji je vrebao pod vodom. Aeron se spusti na koljena. Poslao si svoj narod k meni, molio se. Ostavili su svoje dvorane i kolibe, svoje dvorce i utvrde, i došli amo na Naggine kosti, iz svakog ribarskog sela i svake skrivene udoline. Sad im podari mudrost da prepoznaju pravog kralja kad on stane među njih, i snagu da se klone lažnoga. Molio je cijele noći, jer kad bi Bog bio u njemu Aeron Greyjoy nije trebao sna, ništa više nego što su valovi trebali san, ili ribe u moru.
Tamni oblaci bježali su pred vjetrom dok se prvo svjetlo prikradalo u svijet. Crno nebo postalo je sivo poput škriljevca; crno more postalo je sivo-zeleno; crne planine Velikog Wyka s druge strane zaljeva poprimile su modro-zelene nijanse vojničkih borova. Dok se boja šuljala natrag u
svijet, stotinu barjaka uzdiglo se i stalo vijoriti. Aeron ugleda srebrnu ribu Botleyja, krvavi mjesec Wynchevih, tamnozeleno drvće Orkvvoodovih. Spazio je ratne rogove, levijatane i kose, i posvuda velike i zlatne lignjune. Ispod njih, sužnjevi i slane žene počeli su vrvjeti naokolo, potčućući nov život u žeravici i čisteći ribu da kapetani i kraljevi mogu prekinuti svoj post. Svjetlost zore dotakla je kameni žal, a on je gledao kako se ljudi bude iz sna, odbacuju gunjeve od kože tuljana dok traže svoj prvi rog piva. Pijte naiskap, pomislio je, jer danas moramo obaviti božji posao.
I more se uskomešalo. Valovi su postajali veći kako je vjetar jačao, razbijajući perjanice pjene po dugim brodovima. Utopljeni Bog se budi, pomisli Aeron. Mogao je čuti kako njegov glas izbija iz dubine mora. Bit ću s tobom ovog dana, moj snažni i vjerni slugo, govorio je glas. Nijedan bezbožnik neće sjediti na mom Stolcu od morskog kamena.
Tamo pod lukom Nagginih rebara pronašli su ga njegovi utopljenici kako stoji visok i strog dok mu se duga crna kosa vijorila na vjetru. "Je li vrijeme?" upita Rus. Aeron kimne, pa reče: "Jest. Idite i sazovite zbor."
Utopljenici podigoše svoje batine od naplavljenog drvlja i stadoše udarati jednom o drugu dok su silazili s brijega. Ostali im se pridružiše, a njihova se graja širila žalom. Takvu su zastrašujući tresku i larmu stvarali, kao da se stotinu stabala međusobno mlatilo svojim granjem. Počeli su se oglašavati i timpani, bum-bum-bum-bum-bum, bum-bum-bum-bum-bum. Zatrubio je ratni rog, a potom još jedan.
AAAAAAooooooooooooooo-ooooooooo.
Ljudi su ostavljali svoje vatre kako bi se zaputili prema kostima Dvorane Sivog Kralja; veslači, kormilari, šivači jedara, brodograditelji, ratnici sa svojim sjekirama i ribari sa svojim mrežama. Neki su poveli sužnjeve da im služe; neki svoje slane žene. Drugi, koji su prečesto jedrili u zelene krajeve, bili su u pratnji meštara, pjevača i vitezova. Obični puk zbio se u polumjesec oko podnožja humka, sa sužnjevima, ženama i djecom u pozadini. Kapetani i kraljevi uspinjali su se obronkom. Aeron Vlažnokosi ugleda veselog Sigfrvja Stonetreeja, Andrika Nenasmijanog, viteza Ser Harrasa Harlavva. Knez Baelor Blacktyde u svojem plastu od samurovine stajaše pokraj Stonehousea u poderanoj tuljanovoj koži. Victarion je strši o iznad svih njih osim Andrika. Njegov brat nije nosio kacigu, ali je inače bio sav u oklopu, a lignjunov mu je plašt visio zlatan s ramena. On ce biti naš kralj. Tko bi ga mogao pogledati, a da u to sumnja?
Kad je Vlažnokosi podigao svoje koščate ruke, timpani i ratni rogovi utihnuše, utopljenici spustiše svoje batine, a svi glasovi zamuknu. Jedino je zvuk udaranja valova preostao, rika koju nijedan čovjek nije mogao

stišati. "Rodili smo se iz mora, i u more ćemo se svi vratiti", otpočne Aeron, isprva tiho, te su se ljudi morali napinjati da ga čuju. "Olujni Bog je u svom bijesu iščupao Balona iz njegova zamka i bacio ga u dubine, ali on se sada gosti pod valovima u vodenim dvorima Utopljenog Boga." Podigao je pogled prema nebu. "Balon je mrtav! Željezni kralj je mrtav!"
"Kralj je mrtav!" viknuše njegovi utopljenici.
"Ali ono što je mrtvo, nikad ne može umrijeti, već ponovno uskrsava, čvršće i jače!" podsjeti ih on. "Balon je pao, Balon moj brat, koji je štovao stari običaj i plaćao željeznu cijenu. Balon Hrabri, Balon Blaženi, Balon Dvaput Okrunjeni, koji nam je vratio našu slobodu i našeg Boga. Balon je mrtav... ali željezni će kralj ponovno ustati, da zasjedne na Stolac od morskog kamena i vlada otocima."
"Kralj će ustati!" odvrate oni. "Oni će ustati!"
"Hoće. Mora." Aeronov glas zagrmi poput valova. "Ali tko? Tko će sjesti na Balonovo mjesto? Tko će vladati ovim svetim otocima? Je li taj sada među nama?" Svećenik široko raskrili ruke. "Tko će biti kralj nad nama?"
Galeb mu zakriješti odgovor. Gomila se stane komešati, poput ljudi koji se bude iz sna. Svaki čovjek pogleda svog susjeda da vidi koji bi se među njima usudio zatražiti krunu. Vranino Oko nikad nije bio strpljiv, već Aeron Vlažnokosi u sebi. Možda će se prvi javiti. Bude li tako, to će biti njegova propast. Kapetani i kraljevi prešli su dugačak put na ovu gozbu i neće izabrati prvo jelo koje stave pred njih. Željet će kušati i degustirati, zalogaj jednog, griz drugog, sve dok ne pronađu onog koji im najbolje odgovara.
I Euron je vjerojatno toga bio svjestan. Stajao je prekriženih ruku među svojim mutavcima i čudovištima. Samo su vjetar i valovi odgovorili Aeronovu pozivu.
"Željezni moraju imati kralja", ustraje svećenik, nakon duge tišine. "Ponovno pitam. Tko će biti kralj nad nama?"
"Ja", dođe odgovor odozdo.
Smjesta se uzdigne isprekidan povik "Gvlbert! Kralj Gvlbert!" Kapetani uzmaknu kako bi se aspirant i njegovi pobornici uspeli brdom i zaustavili pokraj Aerona pod Nagginim rebrima.
Ovaj nadobudni kralj bio je visok, mršav knez melankolična lica, glatko obrijanih upalih obraza. Njegova tri pobornika zauzela su mjesto dvije stube ispod njega, noseći njegov mač, štit i stijeg. Izgledom su imali dosta toga zajedničkog s visokim knezom, te ih je Aeron uzeo za njegove sinove. Jedan razvije njegovu zastavu, veleban crni dugi brod naspram zalazećeg sunca. "Ja sam Gvlbert Farwynd, knez Usamljene svjetlosti", reče knez kraljevskom zboru.
Aeron je poznavao neke Farwyndove, čudan narod koji je posjedovao zemlju na najzapadnijim obalama Velikog Wyka i raštrkanim otočićima iza njih, hridima tako malim da većina nije mogla primiti više od jednog domaćinstva. Među njima, Usamljena svjetlost bila je najudaljenija, osam dana jedrenja na sjeverozapad među naseljima tuljana i morskih lavova i beskrajnim sivim oceanom. Ti su Farwyndovi bili još čudniji od ostalih. Neki su govorili da su bili mjenjači kože, nesveta stvorenja koja su mogla preuzeti oblik morskih lavova, morževa, čak i pjegavih kitova, vukova divljeg mora.
Knez Gvlbert stane govoriti. Pričao je o čudesnoj zemlji iza Mora sunčevog zalaska, zemlji bez zime i oskudice, gdje smrt nije imala prevlast. "Učinite me svojim kraljem, i povest ću vas onamo", viknuo je. "Izgradit ćemo deset tisuća brodova kao što je Nvmeria nekoć učinila i otploviti s čitavim našim narodom u zemlju iza sunčeva zalaska. Ondje će svaki muž biti kralj, a svaka žena kraljica."
Njegove oči, opazi Aeron, bile su čas sive, čas modre, promjenjive poput mora. Lude oči, pomisli on, budaline oči. Vizija o kojoj je zborio bila je nedvojbeno stupica koju je Olujni Bog postavio da namami željezne u propast. Darovi koje su njegovi ljudi podastrli pred kraljevski zbor uključivali su kožu tuljana i kljove morževa, narukvice načinjene od kitove kosti, ratne rogove optočene broncom. Kapetani su pogledali i okrenuli leda, prepustivši nižim ljudima da se ponude darovima. Kad je budala završio govor, a njegovi pobornici stali klicati njegovo ime, samo su Farwyndovi prihvatili poklik, i to ne svi. Uskoro usklici "Gvlbert! Kralj Gvlbert!" zamriješe. Galeb glasno zakrči iznad njih, i sleti na jedno od Nagginih rebara dok se knez Usamljene svjetlosti spuštao niz brijeg.
Aeron Vlažnokosi ponovno istupi naprijed. "Opet pitam. Tko će biti kralj nad nama?"
"Ja!" zatutnji dubok glas, i gomila se još jednom razmakne.
Govornika su donijeli na brijeg u izrezbarenoj stolici od naplavlje-nog drvlja koju su na ramenima nosili njegovi unuci. Velebna ruševina odčovjeka, više od dva mjerova težak i devedeset godina star, bio je zaogrnut bijelim medvjeđim krznom. I kosa mu je bila bijela, a golema brada prekrivala ga je poput gunja od obraza do bedara, pa je bilo teško reći gdje je brada završavala, a krzno započinjalo. Iako su mu unuci bili

veliki kršni momci, borili su se s njegovom težinom na strmim kamenim stubama. Pred Dvoranom Sivog Kralja spustiše ga na tlo, a njih trojica ostadoše pod njim kao njegovi pobornici.
Prije šezdeset godina, ovaj bi lako pridobio naklonost zbora, pomisli Aeron, ali njegovo je vrijeme davno minulo.
"Da, ja!" zaurla čovjek s mjesta gdje je sjedio, glasom golemim poput njega samog. "Zašto ne? Ima li tko bolji? Ja sam Erik Ironmaker, za one koji su slijepi. Erik Pravedni. Erik Lomitelj Nakovnja. Pokaži im moj malj, Thormore." Jedan od njegovih zagovornika podigne ga da ga svi vide; bijaše čudovišan predmet, drška omotana starom kožom, glave u obliku čelične cigle velike poput štruce kruha. "Ne mogu prebrajati koliko sam glava zgnječio u kašu tim maljem," reče Erik, "ali možda bi vam to kakav lopov mogao reći. Ne znam ni koliko sam glava zdrobio mojim nakovnjem, ali neke bi udovice mogle znati. Mogao bih vam ispričati sva djela koja sam izveo u bitki, ali osamdeset mi je i osam godina i neću živjeti dovoljno dugo da dovršim priču. Ako starost znači mudrost, nitko nije mudriji od mene. Ako veličina znači snagu, nitko nije snažniji. Želite kralja s nasljednicima? Imam ih više nego što mogu prebrojiti. Kralj Erik, da, sviđa mi se kako to zvuči. Hajde, recite to sa mnom. ERIK! ERIK LOMITELJ NAKOVNJA! KRALJ ERIK!"
Dok su njegovi unuci prihvaćali poklik, njihovi sinovi istupe naprijed sa škrinjama na ramenima. Kad su ih iskrenuli u podnožju kamenih stuba, bujica srebra, bronce i čelika prospe se van; narukvice, ogrlice, bodeži, noževi i sjekire za bacanje. Nekoliko kapetana pograbi najprobranije predmete i pripoji svoje glasove rastućim povicima. Ali netom što je klicanje počelo jačati, presiječe ga ženski glas. "Erik!" Ljudi se pomaknu u stranu da je propuste. S jednom nogom na najnižoj stubi, ona reče: "Erik, ustani."
Zavlada muk. Vjetar je puhao, valovi se razbijali o obalu, ljudi mrmljali jedni drugima u uho. Erik Ironmaker se zapilji odozgo u Ashu Greyjoy. "Djevojčice. Triput prokleta djevojčice. Što si rekla?"
"Ustani, Erik", dovikne ona. "Ustani i uzviknut ću tvoje ime sa svima ostalima. Ustani i bit ću prva koja će te slijediti. Želiš krunu, da. Ustani i uzmi je."
Negdje u gomili, Vranino Oko se nasmije. Erik ga osine pogledom. Šake krupnog čovjeka čvrsto se stisnu oko naslona njegova prijestolja od naplavljenog drvlja. Njegovo lice postane crveno, a zatim purpurno. Ruke mu zadrhte od napora. Aeron mogaše vidjeti kako mu debela modra vena pulsira na vratu dok je pokušavao ustati. Na trenutak činilo se da bi to mogao učiniti, ali dah odjednom izleti iz njega, a on zastenje i utone natrag na svoj jastuk. Euron se još glasnije nasmije. Krupni čovjek pogne glavu i ostari, u tren oka. Njegovi ga unuci odniješe natrag niz brijeg.
"Tko će vladati željeznima?" ponovno zovne Aeron Vlažnokosi. "Tko će biti kralj nad nama?"
Ljudi pogledaše jedni druge. Neki pogledaše Eurona, neki Victariona, nekolicina Ashu. Valovi su se razbijali zeleni i bijeli o duge brodove. Galeb se još jednom oglasi, muklim krikom, čajnim. "Izloži svoj zahtjev, Victarione", povikne Merlyn. "Daj da završimo s ovom glumačkom farsom."
"Kad budem spreman", uzvrati Victarion.
Aeron bijaše zadovoljan. Bolje je ako pričeka.
Drumm je bio idući, još jedan starac, iako ne tako star kao Erik. Uspeo se brdom na vlastitim nogama, a na njegovu boku jahala je Crvena Kiša, njegov slavni mač, iskovan od valvrijskog čelika u danima prije Propasti. Njegovi pobornici bijahu ljudi od značaja: njegovi sinovi Denys i Donnel, obojica hrabri borci, a između njih Andrik Nenasmijani, div od čovjeka s rukama debelim poput stabala. To što je takav čovjek stao uz njega govorilo je Drummu u prilog.
"Gdje je pisano da naš kralj mora biti lignjun?" započne Drumm. "Kojim pravom Pyke vlada nad nama? Veliki Wyk je najveći otok, Harlaw najbogatiji, Stari Wyk najsvetiji. Kad je crnu lozu progutala zmajeva vatra, željezni su dali primat Vickonu Greyjoyu, da... ali kao knezu, ne kralju."
Bio je to dobar početak. Aeron je čuo povike odobravanja, ali oni utihnuše kad je starac počeo kazivati o slavi Drummovih. Govorio je
0 Daleu Stravi, Rorynu Koscu, stotinama sinova Gormonda Drumma, Praoca. Isukao je Crvenu Kišu i ispričao im kako je Hilmar Drumm Lukavi oteo oštricu jednom oklopljenom vitezu uz pomoć svoje pameti
1 drvene batine. Pričao je o brodovima davno izgubljenim i bitkama zaboravljenim prije osamsto godina, a gomila je postajala nemirna. Govorio je i govorio, a onda je govorio još više.
A kad su se Drummove škrinje otvorile, kapetani su ugledali škrtčeve darove koje im je donio. Nijedno se prijestolje nikad nije kupilo broncom, pomislio je Vlažnokosi. Istinu je bilo lako čuti, dok su poklici "Drumm! Drumm! Kralj Dunstan!" zamirali.
Aeron je mogao osjetiti napetost u svom želucu, a činilo mu se da valovi udaraju glasnije nego prije. Vrijeme je, pomisli. Vrijeme je da Victarion iznese svoj zahtjev. "Tko će biti kralj nad nama?" povče svećenik još

jednom, ali ovaj put njegove prodorne crne oči susrele su bratove u gomili. "Devet sinova rodilo se iz slabina Quellona Greyjoya. Jedan je bio silniji od svih ostalih, i nije znao za strah."
Victarion mu susretne pogled, i kimne. Kapetani se razmaknu pred njim dok se uspinjao stubama. "Brate, daj mi svoj blagoslov", reče kad je stigao na vrh. Kleknuo je i pognuo glavu. Aeron odčepi svoju mješinu i izlije mlaz slane vode po njegovučelu. "Što je mrtvo, nikad ne može umrijeti," reče svećenik, a Victarion odgovori, "već ponovno uskrsava, čvršće i jače."
Kad je Victarion ustao, njegovi se pobornici postrojiše pod njim; Ralf Limper, Crveni Ralf Stonehouse, te Nute Brijač, sve sami znameniti ratnici. Stonehouse je nosio stijeg Greyjoyevih; zlatnu orijašku lignju na polju crnom poput ponoćnog mora. Čim se razmotao, kapetani i kraljevi stadoše klicati ime vrhovnog kapetana. Victarion pričeka dok nisu utihnuli, pa reče: "Svi me poznajete. Ako želite slatke riječi, tražite ih na drugom mjestu. Nemam jezik pjevača. Imam sjekiru, i imam ovo." Podigao je svoje goleme oklopljene ruke da im ih pokaže, a Nute Brijač pokazao je njegovu sjekiru, zastrašujući komad čelika. "Bio sam odani brat", nastavi Victarion. "Kad se Balon oženio, mene je poslao u Harlaw da mu dovedem njegovu nevjestu. Poveo sam njegove duge brodove u mnoge bitke, i izgubio samo jednog. Kad je Balon prvi put uzeo krunu, ja sam otplovio u luku Lannis da osmudim lavlji rep. Drugi put, mene je poslao da oderem kožu Mladom Vuku ako se on tuleći vrati kući. Sve što ćete dobiti od mene više je nego što ste dobili od Balona. To je sve što želim reći."
S time njegovi pobornici stadoše klicati: "VICTARION! VICTARION! KRALJ VICTARION!" Dolje, njegovi su ljudi prosipali njegove škrinje, slapove srebra, zlata i dragulja, bogatstvo pljačke. Kapetani se stadoše otimati za najbogatijim komadima, vrćući dok su to činili. "VICTARION! VICTARION! KRALJ VICTARION!" Aeron je promatrao Vranino Oko. Hoće li sad progovoriti, ili pustiti da kraljevski zbor nastavi svojim tijekom? Orkwood od Ormonta nešto je šaptao u Euronovo uho.
Ali nije Euron stao na kraj klicanju, već ona žena. Metnula je dva prsta u usta i zazviždala, oštar prodoran zvuk koji je zasjekao kroz graju poput noža kroz skutu. "Striče! Striče!" Savivši se, dograbila je isprepletenu zlatnu ogrlicu i pohrlila uza stube. Nute je ščepa za ruku, i na pola
otkucaja srca Aeron se ponada da će je bratovi pobornici stišati, ali Asha se istrgne iz Brijačeve ruke i reče nešto Crvenom Ralfu što ga je nagnalo da se pomakne u stranu. Dok se gurala dalje, usklici utihnuše. Bila je kći Balona Greyjoya, a gomila je bila znatiželjna da je sasluša.
"Dobro je od vas što ste donijeli takve darove na moj kraljevski zbor, striče," ona će Victarionu, "ali niste trebali odjenuti toliko oklopa. Obećavam da vas neću ozlijediti." Asha se okrene prema kapetanima. "Nema nikog hrabrijeg od mog strica, nikog snažnijeg, nikog bješnjeg u borbi. A broji do deset brzo poput bilo kojeg čovjeka, sama sam ga na svoje oči vidjela... iako kad mora ići do dvadeset zna izuticizme." To ih je nagnalo na smijeh. "Međutim, on nema sinova. Žene mu neprestano umiru. Vranino Oko je njegov stariji brat i ima veće pravo..."
"Tako je!" Crveni Veslač vikne odozdo.
"Ah, ali moje je pravo još veće." Asha natakne ogrlicu na svoju glavu nakrivo tako da joj se zlato ljeskalo u tamnoj kosi. "Balonova braća ne mogu dolaziti ispred Balonova sina!"
"Balonovi sinovi su mrtvi", vikne Ralf Limper. "Vidim samo Balonovu maloćer!"
"Kćer?" Asha zavuče ruke ispod svog kaputića. "Oho! Što je ovo? Da vam pokažem? Neki od vas niste vidjeli jednu otkad ste se s nje odbili." Oni se ponovno nasmiju. "Sise na kralju strahotna su stvar, tako ide ona pjesma? Ralf, prokljuvio si me, ja jesam žena... iako ne stara žena kao ti. Ralf Limper... ne bi li se trebao zvati Ralf Mlitavi?" Asha isuče bodež između svojih grudi. "I ja sam majka, a ovo je moje dojeće!" Ona ga uzdigne u zrak. "A ondje, moji pobornici." Progurali su se pokraj Victarionove trojke kako bi stali ispod nje: Qarl Djevica, Tristifer Botley, i vitez Ser Harras Harlaw, čiji je mač Sumrak bio jednako glasovit poput Crvene Kiše Dunstana Drumma. "Moj stric veli da ga poznajete. Poznajete i mene—"
"Želim te bolje upoznati!" vikne netko.
"Idi kući i upoznaj svoju ženu", dobaci mu Asha. "Stric veli da će vam dati više nego što vam je dao moj otac. A što je to bilo? Zlato i slavu, neki bi rekli. Slobodu, još sla e. Da, tako je, to nam je dao... i udovice, kao što će vam knez Blacktyde reći. Kolikima su od vas spalili domove kad je Robert došao? Kolikima su kćeri silovane i okaljane? Izgorjele gradove i srušene dvorce, to vam je dao moj otac. Poraz vam je dao. Moj stric ovdje će vam dati više. Ja ne."
"A što ćeš nam ti dati?" upita Lucas Codd. "Pletenje?"
"Da, Lucas. Isplest ću nam svima kraljevstvo." Prebacivala je bodež iz ruke u ruku. "Trebamo naučiti lekciju od Mladog Vuka, koji je dobio svaku bitku... i izgubio sve."

"Vuk nije lignjun", prigovori Victarion. "Ono što lignjun ščepa, to više ne ispušta, radilo se u dugom brodu ili o levijatanu."
"A što smo mi ščepali, striče? Sjever? Što je to, ako ne milje i milje milja i milja, daleko od zvuka mora? Osvojili smo Jarak Caitlin, Dubo-kogajski humak, Torrhenovu četvorinu, čak i Oštrozimlje. I što imamo od toga?" Ona mahne rukom, a njezina posada Crnog Vjetra progura se naprijed, sa škrinjama od hrastovine i željeza na ramenima. "Dajem vam bogatstvo Kamene obale", reče Asha kad se prva iskrenula. Lavina oblutaka prospe se van, slijevajući se niza stube; obluci sivi, crni i bijeli, izgladneni morem. "Dajem vam bogatstvo Dubokogajskog humka", reče ona, dok se druga škrinja otvarala. Šišarke navriješe van, kako bi se otkotrljale i odskakutale u gomilu. "I napokon, zlato Oštrozimlja." Iz treće škrinje pojaviše se žute repe, okrugle, tvrde i krupne poput čovječje glave. Sletjele su među oblutke i šišarke. Asha probode jednu svojim bodežom. "Harmunde Sharp," vikne ona, "tvoj sin Harrag poginuo je kod Oštrozimlja, zbog ovog." Ona iščupa repu sa svoje oštrice i dobaci je njemu. "Imaš i druge sinove, mislim. Ako želiš trampiti njihove živote za repu, samo uzvikni ime mog strica!"
"A ako uzviknem tvoje ime?" upita Harmund. "Što tad?"
"Mir", reče Asha. "Zemlja. Pobjeda. Dat ću vam Rt morskog zmaja i Kamenu obalu, crnu zemlju, visoko drveće i dovoljno kamenja da svaki mladi sin sebi izgradi dvor. Imat ćemo i sjevernjake... kao prijatelje, da stanu uz nas protiv Željeznog prijestolja. Vaš izbor je jednostavan. Okrunite mene, za mir i pobjedu. Ili okrunite mog strica, za još rata i još poraza." Ona vrati bodež u korice. "Što ste izabrali, željezni?"
"POBJEDU!" vikne Rodrik Čitalac, ruku skupljenih oko usta. "Pobjedu i Ashu!"
"ASHA!" Ponovi knez Baelor Blacktvde. "KRALJICA ASHA!"
Ashina posada preuzme poklik. "ASHA! ASHA! KRALJICA ASHA!" Stupali su nogama, tresli šakama i vikali, dok je Vlažnokosi slušao u nevje-rici. Ostavila bi posao svog oca nedovršenim! Ali Tristifer Botlev vikao je za nju, zajedno s mnogim Harlavvima, nekim Goodbrotherovima, rumenim knezom Merh/nom, više ljudi nego što bi svećenik ikad povjerovao... za ženu! Ali drugi su držali jezike za zubima, ili mrmljali postrance svojim susjedima. "Neće mo kukavički mir!" zatutnji Ralf Limper. Crveni Ralf Stonehouse zamahne greyjoyjevskom zastavom i urlikne: "Victarion! VICTARION! VICTARION!" Ljudi se stadoše naguravati. Netko zavitla šišarku prema Ashinoj glavi. Kad se sagnula, privremena joj kruna spadne s glave. Na trenutak svećeniku se činilo kao da stoji na vrhu divovskog mravinjaka, dok mu je tisuće mrava vrvjelo pod nogama. Povici "Asha!" i "Victarion!" strujali su tamo-amo, činilo se kao da će ih neka divlja oluja svakog časa progutati. Olujni je Bog među nama, pomisli svećenik, sijući bijes i neslogu.
Oštro poput udarca mačem, zvuk roga propara zrak.
Blistav i koban bijaše mu zvuk, drhtav vrući krik od kojeg su čovjeku kosti drndale u tijelu. Krik se zadrži u vlažnom morskom zraku: aaa-aRREEEEeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee.
Sve se oči okrenuše prema zvuku. Bijaše to jedan od Euronovih mješanaca koji je trubio zov, čudovišan čovjek obrijane glave. Prstenje od zlata, nefrita i crnog jantara ljeskalo mu se na rukama, a na širokim prsima bila mu je tetovirana nekakva ptica grabljivica, iz čijih je čaporaka kapala krv.
aaaaRRREEEEeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee.
Rog u koji je puhao bio je sjajan, crn i savijen, te veći od čovjeka koji ga je držao objema rukama. Bio je sputan vrpcama od crvenog zlata i tamnog čelika, s ugraviranim drevnim valyrijskim hijeroglirlma koji kao da su se crvenkasto žarili dok je zvuk jačao.
aaaaaaaRRREEEEEEEEEEEEeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee.
Bio je to strašan zvuk, jauk boli i bijesa koji kao da je pekao uši. Aeron Vlažnokosi pokrije svoje, i pomoli se Utopljenom Bogu da podigne silan val, uništi rog i utiša ga, ali krik se i dalje nastavljao. To je pakleni rog, želio je kriknuti, iako ga nitko ne bičuo. Obrazi tetoviranog čovjeka bili su tako naduti da je izgledao spreman raspući se, a mišići na njegovim grudima grčili su se na takav način da se činilo kao da mu se ona ptica sprema otrgnuti s kože i uzletjeti. A sada su hijeroglifi sjajno blistali, svaka crta i slovo treperili su bijelom vatrom. Zvuk se nastavljao dalje i dalje, odjekujući među orkanskim brjegovima iza njih i prelazio vodu Naggine zipke kako bi odjeknuo o planine Velikog Wyka, još dalje i dalje sve dok nije ispunio cijeli vodeni svijet.
A onda, kada se činilo da zvuk nikad neće prestati, rog je utihnuo.
Puhača je napokon izdao dah. Zateturao je i umalo pao. Svećenik vidje kako gaje Orkvvood od Orkmonta uhvatio za ruku da ga zadrži na nogama, dok mu je Ljevoruki Lucas Codd uzeo uvijeni crni rog iz ruku. Tanak pramen dima uzdizao se iz roga, a svećenik opazi krv i žuljeve na usnama čovjeka koji je u nj trubio. I ptica na njegovim grudima također je krvarila.

Euron Greyjoy uspne se brdom polako, sa svim očima na sebi. Gore u visini, galeb je krčao i kričao. Nijedan bezbožnik ne može sjediti na Stolcu od morskog kamena, pomisli Aeron, ali znao je da mora dopustiti bratu da govori. Usne su mu se nijemo pomicale u molitvi.
Ashini pobornici pomaknu se u stranu, kao i Victarionovi. Svećenik ustukne za korak i položi ruku na hladan grub kamen Nagginih rebara. Vranino Oko se zaustavi na vrhu stuba, pred vratima Dvorane Sivog Kralja, te svrne svoje nasmijano oko na kapetane i kraljeve, ali Aeron je mogao osjetiti i njegovo drugo oko, ono koje je skrivao.
"ŽELJEZNI," reče Euron Greyjoy, "čuli ste moj rog. Sad počujte moje riječi. Ja sam Balonov brat, Quellonov najstariji živući sin. Krv kneza Vickona teče mojim žilama, kao i krv Starog Lignjuna. Pa ipak, otplovio sam dalje od ijednog od njih. Samo jedan živući lignjun nikad nije spoznao poraz. Samo jedan nikad nije savio koljeno. Samo je jedan otplovio u Asshai pokraj Sjene, i vidio čudesa i užase koji se ne mogu zamisliti..."
"Ako ti se toliko svidjela Sjena, vrati se tamo", dovikne rumeni Qarl Djevica, jedan od Ashinih pobornika.
Vranino Oko se ne obazre na nj. "Moj mali brat želi završiti Balonov rat i prisvojiti sjever. Moja slatka nećakinja dala bi nam mir i šišarke." Njegove se modre usne izviju u osmijeh. "Ashi je draža pobjeda od poraza. Victarion želi kraljevstvo, ne par škrtih laktova zemlje. Od mene, dobićete oboje.
Vranino Oko, zovete me. Pa, tko ima oštriji vid od vrane? Nakon svake bitke vrane dolaze na stotine i tisuće da se pogoste palima. Vrana može opaziti smrt iz daljine. A ja velim da cijela Zapadna zemlja umire. Oni koji će me slijediti gostit će se do kraja života.
Mi smo željezni, i nekoć smo bili osvajači. Naš zakon prostirao se posvuda gdje se zvuk valova mogao čuti. Moj brat bi htio da se zadovoljite hladnim i sumornim sjeverom, moja nećakinja s još manje... ali ja ću vam dati luku Lannis. Visovrt. Sjenicu. Starigrad. Riječnu krajinu i Ravan, kraljevsku i kišnu šumu, Dorne i mede, Mjesečevo gorje i Arrynsku dolinu, Tarth i Kamenestube. Tvrdim da ćemo osvojiti sve! Tvrdim, osvojit ćemo Zapadne zemlje." Zirnuo je u svećenika. "Sve za veću slavu našeg Utopljenog Boga, dakako."
Na pola otkucaja srca čak je i Aeron bio ponesen smionošću njegovih riječi. Svećenik je sanjao isti san kad je prvi put ugledao crveni komet na nebu. Pomest ćemo zelene krajeve ognjem i mačem, iskorijeniti sedam bogova iz septona i bijelo drveće iz sjevernjaka... "Vranino Oko," dovikne Asha, "zar ste ostavili svu pamet u Asshaiju? Ako ne možemo zadržati sjever - a ne možemo - kako ćemo osvojiti cijelih Sedam Kraljevina?"
"Pa, to je već bilo učinjeno. Zar je Balon ovu djevojku naučio tako malo ratnom umijeću? Victarione, kći našeg brata čini se nikad nije čula za Aegona Osvajača."
"Aegona?" Victarion prekriži ruke na svojim oklopljenim prsima. "Kakve veze Osvajač ima s nama?"
"O ratu znam jednako koliko i vi, Vranino Oko", reče Asha. "Aegon Targaryen osvojio je Zapadne zemlje zmajevima."
"A tako ćemo i mi", obeća Euron Greyjoy. "Onaj rog koji steču li pronašao sam među zadimljenim ruševinama koje su nekoć bile Valyria, gdje se nijedan čovjek nije usudio kročiti osim mene. Čuli ste njegov zov, i osjetili njegovu moć. To je zmajski rog, sputan vrpcama od crvenog zlata i valyrijskog čelika ugraviranima čarolijama. Zmajski knezovi iz davnina puhali su u takve rogove, prije nego što ih je Propast progutala. S ovim rogom, željezni, mogu prisiliti zmajeve da vrše moju volju."
Asha se glasno nasmije. "Rog kojim bi prisilio koze da vrše vašu volju bio bi od veće koristi, Vranino Oko. Zmajeva više nema."
"Ponovno si, djevojko, u krivu. Postoje tri, a ja znam gdje ih pronaći. To svakako vrijedi krune od naplavljenog drvlja."
"EURON!" vikne Ljevoruki Lucas Codd.
"EURON! VRANINO OKO! EURON!" vikne Crveni Veslač.
Mutavci i mješanci sa Tišine rastvore Euronove škrinje i prosuše njegove darove pred kapetane i kraljeve. Tada svećenik začu Hothoa Harlavva, dok je punio ruke zlatom. Gorold Goodbrother također je klicao, kao i Erik Lomitelj Nakovnja. "EURON! EURON! EURON!" Klicanje je jačalo, pretvorilo se u grmljavinu.
"EURON! EURON! VRANINO OKO! KRALJ EURON!" Skotrljalo se s Naggina brijega, kao da Olujni Bog trese oblacima. "EURON! EURON! EURON! EURON! EURON! EURON!"
Čak i svećenik može posumnjati. Čak i prorok može spoznati užas. Aeron Vlažnokosi posegne u sebe da potraži svog Boga i otkrije samo tišinu. Dok je tisuću glasova izvikivalo ime njegova brata, on je mogao čuti jedino škripu zahrđale željezne šarke.
BRienne
Istočno od Djevičinog Jezerca brda su se uzdizala divlja, a borovi stisnuli oko njih poput vojske nijemih sivo-zelenih vojnika.

Vješti Dick je rekao da je obalna cesta bila najkraći put, i najlakši, pa im je zaljev rijetko bio daleko od oči. Kako su odmicali, gradovi i sela duž obale postajali su sve manji i rjeđi. U suton potražili bi kakvo svratiste. Crabb bi dijelio zajedničku postelju s ostalim putnicima, dok bi Brienne uzela sobu za sebe i Podricka.
"Jeftinije bi bilo da svi dijelimo isti krevet, moja gospojo", rekao bi Vješti Dick. "Mogli biste poče vaš mač između nas. Stari Dick je bezopasno momče. Galantan k'o vitez, i pošten kol'ko je dan dug."
"Dani postaju kraći", istaknula je Brienne.
"Pa, to je možda istina. Ako mi ne vjerujete u krevetu, mog'o bi se samo sklupčat na podu, moja gospojo."
"Ne na mom podu."
"Čovjek bi mog'o pomislit da nemate nimalo povjerenja u mene."
"Povjerenje se zarađuje. Kao zlato."
"Kako vi kažete, moja gospojo," rekao je Crabb, "ali gore na sjeveru gdje cesta prestaje, morat ćete vjerovat Dicku. Da sam vam htio mačem otet zlato, tko bi me spriječio?"
"Nemate mač. Ja imam."
Zatvorila je vrata između njih i stajala ondje osluškujući dok se nije uvjerila da se udaljio. Koliko je god vješt mogao biti, Dick Crabb nije bio Jaime Lannister, ni Ludi Miš, pačak ni Humfrev Wagstaff. Bio je koštunjav i slabo uhranjen, a jedini mu je oklop bila ulubljena polukaciga poprskana hrđom. Umjesto mača, nosio je star, okrhnut bodež. Dokle god bude budna, nije joj predstavljao opasnost. "Podrick," reče ona, "doći će vrijeme kad više nećemo moći pronalaziti zaklon u svratištima. Ne vjerujem našem vodiču. Kad se utaborimo, možeš li strazariti nada mnom dok budem spavala?"
"Bdjeti, moja gospo? Ser." On razmisli. "Imam mač. Pokuša li vam Crabb nauditi, mogu ga ubiti."
"Ne", ona će strogo. "Ne smiješ se pokušati boriti s njim. Samo tražim da stražariš nad njim dok spavam, i da me probudiš učini li nešto sumnjivo. Vidjet ćeš da se brzo budim."
Crabb je pokazao svoje pravo lice idućeg dana, kad su se zaustavili da napoje konje. Brienne se morala skloniti iza nekog grmlja da isprazni mjehur. Dok je čučala, čula je Podricka kako govori: "Što to radite? Maknite se odatle." Završila je svoj posao, podigla hlače i vratila se na cestu da bi zatekla Vještog Dicka kako briše brašno s prstiju. "Nećete pronaći nikakve zmajeve u mojim bisagama", reče mu ona. "Zlato držim uza se." Nešto od njega nalazilo se u novčarki o njezinu pojasu, ostatak skriven u paru džepova ušivenih unutar njezine odjeće. Debela novčarka u njezinim bisagama bila je puna velikih i malih bakrenjaka, penija i polovica penija, srebrnjaka i zvijezda... i finog bijelog brašna, da bude još deblja. Kupila je brašno od kuhara u Sedam mačeva onog jutra kad je odjahala iz Sumrakdola.
"Dick nije mislio ništa zla, moja gospojo." Migoljio je svojim brašnom umrljanim prstima da pokaže kako nije držao oružje. "Samo sam provjerav'o imate li one zmajeve koje ste mi obećali. Svijet je pun lažljiva-ca spremnih da prevare poštenog čovjeka. Ne da ste vi jedna od njih."
Brienne se nadala da je bio bolji vodič nego što je bio lopov. "Najbolje da krenemo." Ponovno je uzjahala. Dick je često pjevao dok su zajedno jahali; nikad cijelu pjesmu, samo dijelić jedne i strofu druge. Naslućivala je da ju je htio očarati, kako bi je uljuljao u osjećaj sigurnosti. Ponekad bi pokušao potaknuti nju i Podricka da pjevaju zajedno s njim, bez uspjeha. Dečko je bio previše stidljiv i zavezanog jezika, a Brienne nije pjevala. Jeste li pjevali za svog oca? Upitala ju je jednom kneginja Stark, u Rijekotoku. Jeste li pjevali za Renlyja? Nije, nikad, iako je željela... željela je...
Kad nije pjevao, Vješti Dick bi govorio, zabavljajući ih pričama o Rtu Slomljene pandže. Svaka turobna dolina imala je svog kneza, rekao je, a većinu njih ujedinjavalo je samo njihovo nepovjerenje prema strancima. U njihovim žilama krv prvih ljudi tekla je tamna i snažna. "Andali su pokušali otet Slomljenu pandžu, al' mi smo im pustili krv u dolinama i utopili ih u močvarama. Ono što njihovi sinovi nisu mogli osvojit mačevima, njihove su ljupke kćeri osvojile poljupcima. Priženili su se s kućama koje nisu mogli osvojit, da."
Darklvnski kraljevi Sumrakdola pokušali su nametnuti svoju vlast Rtu Slomljene pandže; Mootonovi iz Djevičinog Jezerca to su također pokušali, a kasnije oholi Celtigari s Račjeg otoka. Ali stanovnici Slomljene pandže znali su svoje močvare i šume kao što nijedan stranac nije mogao znati, a u škripcu mogli su nestati u pećine koje su ispunjavale njihova brda poput saća. Kad se ne bi borili s nadobudnim osvajačima, tukli su se među sobom. Njihove krvave zavade bile su duboke i mračne poput močvara između njihovih brjegova. S vremena na vrijeme neki bi junak donio mir na Rt, ali taj nikad ne bi potrajao dulje od njegova životnog vijeka. Knez Lucifer Hardy, on je bio velikan, a i braća Brune. Stari Lomikost bio je još više, ali Crabbovi su bili najsilniji od svih. Dick je još uvijek odbijao vjerovati da Brienne nikad nije čula za Ser Clarencea Crabba i njegove podvige.

"Zašto bih lagala?" upitala gaje ona. "Svako mjesto ima svoje lokalne junake. Ondje odakle ja dolazim, pjevači pjevaju o Ser Galladonu od Mornea, Savršenom Vitezu."
"Ser Gallakome od Čega?" On frkne. "Nikadčuo. Zašto je on bio tako prokleto savršen?"
"Ser Galladon je bio junak takve hrabrosti da je sama Djevica izgubila srce za njim. Dala mu je čaroban mač kao znak svoje ljubavi. Pravedna Djevica, tako su ga nazvali. Nijedan obučan mač nije ga mogao zaustaviti, niti ijedan štit podnijeti njegov poljubac. Ser Galladon je nosio Pravednu Djevicu s ponosom, ali samo ju je triput isukao iz korica. Nije htio rabiti Djevicu protiv smrtnika, jer bila je tako moćna da bi svaka borba bila nepoštena."
Crabb je ovo smatrao smiješnim. "Savršen Vitez? Savršena Luda, tako mi zvoni. Kakav je smisao u tome da se ima čarobni mač ako ga pobogu ne koristiš?"
"Čast", reče ona. "Smisao je čast."
To ga je samo još više natjeralo na smijeh. "Ser Clarence Crabb bi obris'o guzicu s tim vašim Savršenim Vitezom, moja gospojo. Da su se ikad susreli, još jedna krvava glava stajala bi na polici u Šapatima, ako mene pitate. 'Trebao sam upotrijebitčarobni mač', govorila bi ostalim glavama. 'Trebao sam upotrijebit prokleti mač.'"
Brienne nije mogla a da se ne nasmiješi. "Možda," priznala je, "ali Ser Galladon nije bio budala. Protiv protivnika osam stopa visokog koji je jahao na turu možda bi doista isukao Djevicu. Vele da ju je jednom upotrijebio da ubije zmaja."
Vješti Dick nije bio impresioniran. "I Lomikost se borio protiv zmaja, al' njemu nije trebaočarobni mač. Samo mu je svezao vrat učvor, pa svaki put kad bi izrigao vatru, ispek'o bi vlastito dupe."
"A što je Lomikost učinio kad su došli Aegon i njegove sestre?" upita ga Brienne.
"Bio je mrtav. Moja gospoja to sigurno zna." Crabb joj uputi pogled ispod oka. "Aegon je poslao svoju sestru na Slomljenu pandžu, onu Visenvju. Kneževi su doćuli o Harrenovu kraju. Kako nisu bili budale, položili su joj svoje mačeve pred noge. Kraljica ih je prihvatila kao svoje ljude, i rekla da ne duguju odanost Djevici na Jezercu, Račjem otoku ili Sumrakdolu. To proklete Celtigare nije spriječilo da šalju ljude na istočnu obalu da skupljaju daće. Ako ih je poslao dovoljno, malo mu ih se vratilo... inače, klanjamo se samo našim kneževima, i kralju. Pravom kralju, ne Robertu i njegovom soju." Pljunuo je. "Crabbovi, Bruneovi i Boggsovi bili su s princem Rhaegarom na Trozupcu, i u Kraljevoj gardi. Hardy, Cave, Pyne, i trojica Crabbova, Clement, Rupert i Clarence Kratki. Šest stopa bio je visok, al' nizak u usporedbi spravim Ser Clarenceom. Svi smo mi dobri zmajski ljudi, gore na Slomljenoj pandži."
Promet se i dalje rijedio kako su se kretali na sjever i istok, sve dok napokon nisu mogli pronaći nijedno svratiste. Dotad je cesta uz zaljev bila više prekrivena korovom nego kolotečinama. Te noći sklonili su se u ribarskom selu. Brienne je platila seljacima nekoliko bakrenjaka da im dopuste leći u sjenik. Zauzela je potkrovlje za sebe i Poda, te podigla ljestve za sobom.
"Ako me ostavljate dolje samog, mogao bih vam lijepo ukrasti konje", dovikne Crabb odozdo. "Radije i njih uspnite ljestvama, moja gospojo."
Kad se ona nije obazrela na nj, on nastavi: "Noćas će kišit. Hladna, jaka kiša. Vi i Pod spavatćete na udobnom i toplom, a siroti stari Dick drhtatće ovdje dolje sasvim sam." Stresao je glavom, mumljajući, dok je sebi pravio krevet na hrpi sijena. "Nikad nisam upoznao tako nepovjerljivu djevicu k'o što ste vi."
Brienne se sklupča pod svojim plaštem, dok je Podrick zijevao pokraj nje. Nisam uvijek bila oprezna, mogla je viknuti dolje Crabbu. Kad sam bila djevojčica, vjerovala sam da su svi ljudi plemeniti poput mog oca. Čak i ljudi koji su joj govorili kako je lijepa djevojčica bila, kako visoka, bistra i pametna, kako graciozna dok je plesala. Septa Roelle joj je podigla mrenu s očiju. "Oni to vele samo kako bi zadobili naklonost tvojeg oca", rekla je žena. "Istinućeš pronaći u zrcalu, ne u riječima muškaraca." Bila je to gruba lekcija, ona koja ju je ostavila u suzama, ali dobro joj je poslužila u Harrenhalu kad su Ser Hyle i njegovi prijatelji igrali svoju igru. Djevica mora biti nepovjerljiva na ovom svijetu, inače neće dugo ostati djevicom, mislila je dok je kiša počinjala padati.
U kreševu kod Gorkog mosta potražila je svoje udvarače i prebila ih jednog za drugim, Farrowa, Ambrosea i Bushvja, Marka Mullendorea i Ravmonda Navlanda, te Willa Rodu. Projahala je preko Harrvja Sawyera i razbila kacigu Robinu Potteru, zadavši mu gadan ožiljak. A kad je posljednji od njih pao, Majka joj je izručila Conningtona. Ovaj put Ser Ronnet je držao mač, a ne ružu. Svaki udarac koji mu je zadala bio je slađi od poljupca.
Loras Tvrell bio je posljednji koji se sučio s njezinim gnjevom tog dana. Nikad joj nije udvarao, jedva da ju je ikad pogledao, ali nosio je tri zlatne ruže na svom štitu tog dana, a Brienne je mrzila ruže. Pogled na njih

dao joj je neobuzdanu snagu. Zaspala je snivajući o borbi koju su vodili, i o tome kako joj Ser Jaime prikopčava dugin plašt na ramena.
Kišilo je i idućeg jutra. Dok su prekidali post, Vješti Dick predloži da pričekaju da stane.
"Kad će to biti? Sutradan? Začetrnaest dana? Kad opet dođe ljeto? Ne. Imamo plašteve, i milje koje moramo projahati."
Kiša je padala cijeli taj dan. Uska staza koju su slijedili uskoro se pretvorila u blato pod njima. Ono malo drveća koje su vidjeli bilo je golo, a jednoličan pljusak pretvorio je njihovo opalo lišće u mokri smeđi prostirač. Iako je imao porub od vjeveričjeg krzna, Dickov je plašt bio posve promočen, a ona je mogla vidjeti da on drhti. Brienne osjeti trenutačno sažaljenje prema čovjeku. Nije dobro jeo, to je očito. Pitala se je li zbilja postojala krijumčarska draga, ili ruševan zamak zvan Šapati.
Gladni ljudi znali su pribjegavati očajničkim djelima. Sve ovo mogao je biti neki trik da je obmani. Sumnja joj je ogorčila želudac.
Neko vrijeme činilo se kao da je jednoličan šum kiše bio jedini zvuk na svijetu. Vješti Dick klipsao je dalje, nepažljivo. Pomno gaje motrila, opazivši kako povija leđa, kao da će, bude li se skutrio u sedlu, ostati suh.
Ovaj put nije bilo sela u blizini kad ih je zatekao mrak. Nije bilo ni drveća da im pruži zaklon. Bili su prisiljeni ulogoriti se među nekim stijenama, pedeset lakata iznad plimne granice. Stijene su ih barem štitile od vjetra. "Radije noćas držimo stražu, moja gospojo", reče joj Crabb, dok je nastojala upaliti vatru naplavljenim drvljem. "Na ovakvom mjestu, moglo bi bit šljapkavaca."
"Šljapkavaca?" Brienne mu uputi sumnjičav pogled.
"Čudovišta," reče Vješti Dick sa slaščću. "Izgledaju k'o ljudi dok se ne približite, al' glave su im prevelike i imaju ljuske gdje normalančovjek ima dlaku. Bijeli su k'o riblji trbusi, s plivaćim opnama između prstiju. Uvijek su vlažni i smrde na ribu, al' iza onih podbuhlih usana imaju redove zelenih zuba oštrih poput iglica. Neki vele da su ih prvi ljudi sve pobili, al' ne vjerujte u to. Dolaze noću i kradu malu zločestu djecu, tapkajući na svojim žabljim nožicama praveći zvuk šljap-šljap. Djevojčice zadrže da se s njima pare, al' dječake pojedu, razdiruć ih onim oštrim zelenim zubima." Nacerio se Podricku. "Tebe bi pojeli, dečko. Pojeli bi te sirova."
"Ako pokušaju, jaću ih ubiti." Podrick dotakne svoj mač.
"Pokušaj. Samo pokušaj. Šljapkavci ne umiru tako lako." Namignuo je Brienne. "Jeste 1' zločesta mala djevojčica, moja gospojo?"
"Ne." Samo budala. Drvo je bilo previše vlažno da se zapali, bez obzira koliko je iskri Brienne nakresala svojim kremenom i čelikom. Iz triješčca se izvio slabašan dim, i to je bilo sve. Ogorčena, zavalila se leđima uz kamen, navukla plašt preko sebe i prepustila se hladnoj, mokroj noći. Sanjajući o toplom obroku, žvakala je traku tvrde slane govedine dok je Vješti Dick pripovijedao o vremenu kad se Ser Clarence Crabb borio s kraljem šljapkavaca. Umije živo pričati, morala je priznati, ali i Mark Mullendore je bio zabavan, sa svojim malim majmunom.
Bilo je previše vlažno da se vidi zalazak sunca, previše sivo da se vidi izlazak mjeseca. Noć bijaše crna i bez zvijezda. Crabbu je ponestalo priča te je zaspao. Uskoro je i Podrick hrkao. Brienne je sjedila leđima uz kamen, osluškujući valove. Jeste li blizu mora, Šansa? pitala se.Čekate li kod Šapata brod koji nikad neće doći? Koga imate uza se? Prijevoz za troje, rekao je. Jesu li vam se pridružili Vražčak i SerDontos, ili ste pronašli svoju malu sestricu?
Dan je bio dug, a Brienne umorna.Čak i sjedeći uz stijenu, dok je kiša tiho rominjala svud oko nje, otkrila je da joj vjeđe postaju sve teže. Dvaput je zadrijemala. Drugi put se naglo probudila, ustreptalog srca, uvjerena da se netko nadvio nad njom. Udovi su joj bili ukočeni, a plašt se zapetljao oko gležnjeva. Oslobodila ga se i ustala. Vješti Dick sklupčao se uz stijenu, napola zakopan u mokrom, teškom pijesku, spavajući. San. Bio je to san.
Možda je pogriješila stoje napustila Ser Creightona i Ser Illifera.Činili su se poštenim ljudima. Daje barem Jaime pošao sa mnom, pomislila je... ali on je bio vitez Kraljeve garde, mjesto mu je bilo uz njegova kralja. Osim toga, ona je zapravo željela Renlvja. Zaklela sam se daću ga štititi, i nisam uspjela. Onda sam se zaklela da ću ga osvetiti, pa nisam uspjela ni to. Umjesto toga pobjegla sam s kneginjom Catelyn, i iznevjerila i nju. Vjetar se promijenio, a kiša joj se slijevala niz lice.
Idući dan cesta se svela na šljunkovitu stazu, te napokon na obćan nagovještaj nekakva puta. Blizu podneva naglo je završila u podnožju vjetrom isklesane litice. Gore, malen zamak stajao je mrgodći se nad valovima, a njegove tri iskrivljene kule ocrtavale su se na olovnom nebu. "Jesu li to Šapati?" upita Podrick.

"Tebi to sliči na prokletu ruševinu?" pljune Crabb. "To je Tmurni log, gdje stoluje stari knez Brune. Međutim, ovdje cesta završava. Odsad nasčeka samo borovina."
Brienne je proučavala liticu. "Kakoćemo se popeti gore?" "Lako." Vješti Dick okrene svog konja. "Ostan'te blizu Dicku. Šljapkavci znaju dograbit one koji zaostaju."
Pokazalo se da je do vrha vodila strma kamena staza skrivena u procijepu litice. Većinom je bila prirodna, ali ovdje-ondje u nju su bile uklesane stube da olakšaju uspon. Strmi zidovi hridine, izjedeni stoljećima vjetra i morske prašine, zatvorili su ih s obiju strana. Na nekim mjestima poprimili sučudesne oblike. Vješti Dick pokaže uvis dok su se penjali. "Tamo je orijaševa glava, vidite?" reče on, a Brienne se nasmiješi kad ju je ugledala. "A ono ondje je kameni zmaj. Drugo mu je krilo otpalo kad je moj otac bio mali. Iznad njega, vise vimena, k'o sise kakve stare vještice." Zirnuo je u njezine grudi.
"Ser? Moja gospo?" reče Podrick. "Tamo je neki jahač."
"Gdje?" Nijedna stijena nije ju podsjećala na jahača. "Na cesti. Ne kameni jahač. Pravi jahač. Slijedi nas. Tamo dolje." Pokazao je prstom.
Brienne se izvije u sedlu. Uspeli su se dovoljno visoko da mogu vidjeti miljama duž obale. Konj je dolazio istom cestom kojom su oni došli, dvije ili tri milje iza njih. Opet? Sumnjičavo je zirnula prema Vještom Dicku.
"Ne škiljite u mene", reče Crabb. "On nema veze sa starim Vještim Dickom, tko god da je. Neki Bruneov čovjek, najvjerojatnije, na povratku iz ratova. II' jedan od onih pjevača, što luta od mjesta do mjesta." Okrenuo je glavu i pljunuo. "Nije šljapkavac, to je očito. Takvi ne jašu na konjima."
"Ne", reče Brienne. Oko toga su se barem mogli složiti.
Posljednjih stotinu stopa uspona pokazalo se najstrmijima i najvarljivi-jima. Klimav šljunak kotrljao se pod kopitima njihovih konja i štropotao niz kamenu stazu za njima. Kad su izašli iz procijepa u stijeni, zatekli su se pod zidinama zamka. Na ogradi iznad neko lice zirne u njih, a onda nestane. Brienne se činilo da je pripadalo ženi, pa je to spomenula Vještom Dicku.
On se složi. "Brune je prestar da bi se verao šetnicama, a njegovi sinovi i unuci otišli su u ratove. Nitko nije preostao osim djevojčura, i pokoje balave babuskare."
Bilo joj je navrh jezika da upita svog vodiča kojeg je kralja knez Brune priznavao, ali to više nije bilo važno. Bruneovi sinovi su otišli; neki se možda neće vratiti. Noćas ovdje nećemo biti dobrodošli. Zamak pun starica, žena i djece teško će otvoriti vrata naoružanim strancima. "Govorite o knezu Bruneu kao da ga poznajete", rekla je Vještom Dicku.
"Možda i jesam, nekoć."
Ona zirne u prednjicu njegova prsluka. Labave niti i otrcana zakrpa tamnije tkanine pokazivale su mjesto gdje je neka značka bila otrgnuta. Njezin je vodič bio dezerter, u to nije sumnjala. Je li jahač iza njih bio jedan od njegovih suboraca?
"Trebali bismo jahat dalje," nukao je on, "prije nego što se Brune stane pitati što radimo pod njegovim zidinama. Čak i djevojčura može navit prokleti samostrel." Dick pokaže prema vapnenačkim brdima koja su se uzdizala iza zamka, s njihovim šumovitim obroncima. "Odavde više nema ceste, samo potoci i staze za divljač, aP moja gospoja se ne mora bojati. Vješti Dick poznaje ove krajeve."
Toga se Brienne i bojala. Vjetar je puhao u naletima duž vrha litice, ali ona je jedino mogla nanjušiti zamku.
"A što je s onim jahačem?" Ukoliko mu konj nije mogao hodati po valovima, uskoro će se popeti na liticu.
"Što s njim? Ako je neka luda iz Djevičinog Jezerca, možda neće ni pronać prokletu stazu. A ako je pronađe, izgubit ćemo ga u šumi. Odavde neće moći pratit nijednu cestu."
Samo naše tragove. Brienne se pitala nije li bilo bolje susresti se s jahačem ovdje, s njezinom oštricom u ruci. Ispast ću prava budala ako je to neki putujući pjevač ili koji od sinova kneza Brunea. Crabb je imao pravo, pretpostavljala je. Ako i sutradan još bude išao za nama, moći ću se s njime obračunati tada. "Kako hoćete", reče ona, okrećući svoju kobilu prema drveću.
Zamak kneza Brunea smanjivao im se za ledima, te se uskoro izgubio iz vida. Stražarice i vojnički borovi uzdizali su se svud oko njih, golema zeleno odjevena koplja koja su stršila prema nebu. Šumsko tlo bijaše stelja palih iglica, debelo poput zida zamka, posuto šišarkama. Činilo se da kopita njihovih konja ne stvaraju nikakav zvuk. Malo je kišilo, prestalo na neko vrijeme, a onda opet započelo, ali među borovinom jedva su osjetili kapi.
Kretanje je bilo znatno sporije u šumi. Brienne je podbadala svoju kobilu kroz zelenu polutamu, krivudajući među drvećem. Ovdje bi se mogli vrlo lako izgubiti, shvatila je. Kamo god je pogledala, izgledalo je isto.

Sam zrak činio se siv, zelen i nepomičan. Borove grane greble su joj ruke i glasno strugale o njezin netom naličen štit. Jeziva tišina dražila ju je sa svakim novim satom.
Mučila je i Vještog Dicka. Kasnije tog dana, dok se spuštao sumrak, pokušao je pjevati. "Bio jednom jedan medvjed, medvjed, sav crn i smeđ, i dlakom prekriven", zapjevao je, glasom škripavim poput istrošenog pera. Borovi su upijali njegovu pjesmu, kao što su upijali vjetar i kišu. Nakon nekog vremena prestao je.
"Ovdje je loše", reče Podrick. "Ovo je loše mjesto."
Brienne je osjećala isto, ali ne bi bilo dobro da to prizna. "Borova
šuma je tmurno mjesto, ali na kraju krajeva to je samo šuma. Ovdje
nema ničeg čega se moramo bojati."
"A što je sa šljapkavcima? I glavama?"
"To je pametno momče", reče Vješti Dick smiju«, se.
Brienne mu dobaci ozlojeđen pogled. "Nema nikakvih šljapkavaca," ona će Podricku, "ni glava."
Brjegovi su se uzdizali, brjegovi su se spuštali. Brienne se zatekla kako se moli da je Vješti Dick pošten, i da zna kamo ih vodi. Sama nije bila sigurna da bi ikad opet pronašla more. Danju ili noću, nebo je bilo jednobojno sivo i naoblačeno, bez sunca i zvijezda koje bi joj pomogle pronaći put.
Utaborili su se rano te noći, nakon što su se spustili niz brijeg i zatekli se na rubu blistavo zelene močvare. Na sivozelenom svjetlu tlo pred njima djelovalo je dovoljno čvrsto, ali kad su izjahali na nj, progutalo je njihove konje do hrbata. Morali su se okrenuti i probiti natrag natrag do vršće uporište. "Nema veze", uvjeravao ih je Crabb. "Vratit ćemo se uzbrdo i spustit drugim putem."
Idućeg dana bilo je jednako. Jahali su kroz borovinu i močvare, pod tamnim nebom i kišom koja je padala na mahove, pokraj vrtača, špilja i ruševina drevnih utvrdačije je kamenje bilo pokriveno mahovinom. Svaka hrpa kamenja imala je svoju priču, a Vješti Dick im ih je sve ispričao. Ako je bilo suditi po njemu, ljudi Rta Slomljene pandže zalijevali su svoje borove krvlju. Brienneino se strpljenje uskoro počelo trošiti. "Koliko još?" napokon je upitala. "Dosad smo sigurno već vidjeli svako stablo na Rtu Slomljene pandže."
"Teško", reče Crabb. "Blizu smo. Vidite, šuma se prorjeđuje. Približavamo se uskom moru."
Ta luda koju mi je obećao najvjerojatnije će biti moj vlastiti odraz u jezercu, pomislila je Brienne, ali činilo se besmislenim okrenuti natrag kad je došla tako daleko. Međutim, bila je umorna, to nije mogla poreći. Bedra su joj od sedla bila tvrda poput željeza, a odnedavna je spavala samo nekoliko sati na noć, dok je Podrick bdio nad njom. Ako ih Vješti Dick namjerava pokušati ubiti, bila je uvjerena da će se to dogoditi ovdje, na tlu koje je dobro poznavao. Možda ih je vodio u neku plitkašku jazbinu gdje je imao rodbinu jednako prevarantski poput njega. Ili ih je možda samo vodio u krugovima, čekajući da ih onaj jahač sustigne. Nisu opazili ni traga od tog čovjeka otkad su ostavili zamak kneza Brunea, ali to nije značilo da je odustao od hajke.
Možda ću ga morati ubiti, rekla je sebi jedne noći dok je koračala logorom. Od te joj je pomisli bilo mučno. Njezin stari glavni oružnik uvijek je sumnjao da nije bila dovoljno čvrsta za bitku. "Imate mušku snagu u rukama," govorio joj je Ser Goodvvin, više no jednom, "ali srce vam je meko kao u bilo koje djevice. Jedno je vježbati u dvorištu s tupim mačem u ruci, a drugo zariti stopu naoštrenog čelika u čovjekov trbuh i gledati kako mu svjetlost gasne u očima." To ju je očeličilo. Ser Goodvvin ju je znao slati mesaru njezinog oca da kolje janjad i odojke. Odojci su skvičali, a janjad mekečala poput preplašene djece. U času kad bi klanje završilo, Brienne bi bila slijepa od suza, odjeće tako krvave da bi je morala dati sluškinji daje spali. Ali Ser Goodvvin je i dalje bio sumnjičav. "Odojak je odojak. Drugačije je s čovjekom. Kad sam bio štitonoša mlad kao vi, imao sam prijatelja koji je bio snažan, brz i okretan, junak u dvorištu. Svi smo znali da će jednog dana biti vrstan vitez. Tada je rat stigao na Kamene stube. Vidio sam kako je moj prijatelj srušio svog protivnika na koljena i izbio mu sjekiru iz ruke, ali kad ga je mogao dokrajčiti, zastao je na pola otkucaja srca. U bitki pola otkucaja srca ravno je životnom vijeku. Čovjek je isukao bodež i pronašao pukotinu u oklopu mog prijatelja. Njegova snaga, njegova brzina, njegova hrabrost, sva njegova teško stečena vještina... vrijedile su manje od glumčeva prdca, jer je prezao od ubijanja. Upamtite to, djevojko."
Hoću, obećala je njegovoj sjeni, ondje u borovoj šumi. Sjela je na kamen, isukala mač i stala mu brusiti rub. Upamtit ću, i moliti se da ne prezam.
Idući dan svanuo je tmuran, hladan i oblačan. Nisu vidjeli izlazak sunca, ali kad je tama prešla u sivilo, Brienne je znala da je vrijeme da opet osedlaju konje. Dok je Vješti Dick išao na čelu, jahali su natrag u borovinu. Brienne ga je slijedila u stopu, s Podrickom na repu na njegovu kljusetu.
Zamak je iskrsnuo pred njima bez upozorenja. U jednom trenutku nalazili su se u dubini šume, ne vidjevši oko sebe ništa osim milja i milja borovine. Tada su projahali oko kamene gromade i pred njima se pojavila

pukotina. Milju dalje, šuma je naglo završavala. Iza nje nalazilo se nebo i more... i drevan, ruševan zamak, napušten i obrastao na rubu litice. "Šapati", reče Vješti Dick. "Oslušnite. Možete čut glave."
Podrickova se usta rastvore. "Čujem ih."
I Brienne ih je čula. Tiho, meko mrmorenje koje kao daje dopiralo iz tla jednako kao i iz zamka. Zvuk je postajao jači dok se približavala litici. Bilo je to more, shvatila je iznenada. Valovi su izjeli rupe u liticama pod njom te tutnjili kroz pećine i tunele ispod zemlje. "Ovdje nema nikakvih glava", reče ona. "To čujete valove kako šapuću."
"Valovi ne šapuću. To su glave."
Zamak bijaše sazdan od starog, neožbukanog kamenja, a nijedan kamen nije bio isti. Mahovina je gusto rasla u pukotinama između stijena, a drveće raslo iz temelja. Većina starih zamaka imala su božansku šumu. Kako je izgledalo, Šapati gotovo da nisu imali ništa drugo. Brienne je potjerala svoju kobilu do ruba litice, gdje se obrambeni zid urušio. Humci otrovnog crvenog ruja rasli su preko hrpa razvaljenog kamenja. Svezala je konja za stablo i primakla se provaliji što se više usudila. Pedeset stopa niže, valovi su se vrtložili oko ostataka srušene kule. Iza nje, nazrela je otvor goleme pećine.
"To je stara signalna kula", reče Vješti Dick dok joj je prilazio s leđa. "Pala je kad sam bio upola mlađi od našeg Poda. Nekoć su se stube spuštale do drage, aF kad se litica survala, i one su otišle za njom. Krijumčari su nakon toga ovdje prestali pristajati. Nekad davno, mogli su uvesti svoje čamce u pećinu, al' ne više. Vidite?" Metnuo joj je ruku na leđa, a drugom pokazao.
Brienne se naježi koža. Jedan potisak, i našla bih se dolje zajedno s kulom. Ona korakne natrag. "Maknite ruke s mene."
Crabb napravi grimasu. "Samo sam..." "Ne tiče me se što ste samo. Gdje su dveri?"
"S druge strane." Oklijevao je. "Ta vaša luda, on nije čovjek koji teško oprašta, je P?" upitao je nervozno.
"Hoću reć', sinoć sam se sjetio da bi mog'o bit ljutit na starog Vještog Dicka, zbog onog zemljovida koji sam mu prodao, i zbog toga što sam mu propustio napomenut da se krijumčari ovdje više ne iskrcavaju."
"Sa zlatom koje vas čeka, možete mu vratiti sve što vam je platio za vašu pomoć." Brienne nije mogla zamisliti da bi Dontos Hollard nekome predstavljao prijetnju. "To jest, ako je uopće ovdje."
Načinili su krug oko zidina. Zamak je bio trokutast, s četverokutnim kulama na svakom uglu. Dveri su mu bile teško istrunule. Kad je Brienne povukla jedno krilo, drvo je prepuklo i oljuštilo se u dugim, vlažnim trijeskama, a pola vrata srušilo se na nju. Unutra je mogla vidjeti zeleni polumrak. Suma je prodrla kroz zidine, i progutala utvrdu i dvorište. Ali iza dveri nalazile su se željezne pomične rešetke, čiji zubi bijahu duboko utonuli u meko blatno tlo. Željezo bijaše crveno od hđe, ali izdržalo je kad ga je Brienne zatresla.
"Nitko nije koristio ove dveri već dugo vremena."
"Mogao bih se popeti na drugu stranu", ponudi se Podrick. "Preko litice. Tamo gdje se zid urušio."
"Previše je opasno. Ono mije kamenje izgledalo labavo, a onaj crveni ruj je otrovan. Moraju postojati sporedna vrata."
Pronašli su ih na sjevernoj strani zamka, napola skrivena iza golemog grma kupine. Bobice su sve bile pobrane, a pola grma bilo je sasječeno da se pročisti put do vrata. Prizor slomljenih grana ispuni Brienne nemirom. "Netko je ovuda prošao, i to ned,avno."
"Vaša luda i one djevojčice", reče Crabb. "Rekao sam vam."
Šansa? Brienne nije mogla vjerovati.Čak i vinom natopljena iskusna pijanica poput Dontosa Hollarda imala bi više pameti nego da je dovede na ovo sumorno mjesto. Nešto u svezi s ruševinama ispunjavalo ju je nelagodom. Neće ovdje pronaći malu Starkovku... ali morala je provjeriti. Netko je ovdje bio, pomislila je. Netko tko je morao ostati skriven. "Ulazim", reče ona. "Crabb, vi ćete sa mnom. Podrick, želim da pripaziš na konje."
"I ja želim s vama. Ja sam štitonoša. Mogu se boriti."
"Zato i želim da ostaneš ovdje. U ovim šumama možda ima odmetnika. Ne usudimo se ostaviti konje nezaštićene."
Podrick šutne kamenčizmom. "Kako vi zapovijedate."
Progurala se kroz kupine i povukla zahrđali željezni prsten. Sporedna vrata odupirala su se na trenutak, a onda se s trzajem rastvorila, uz nevoljku škripu šarki. Zvuk je naježio dlačice na Brienneinu zatiljku. Isukala je mač. Čak i u oklopu i uškrobljenoj koži, osjećala se nagom.
"Haj'te, moja gospojo", ponuka je Vješti Dick iza nje. "Što čekate? Stari Crabb je mrtav već tisuću godina."
Što je čekala? Brienne je rekla samoj sebi da se ponaša budalasto. Zvuk je bio samo more, koje je beskrajno odjekivalo u pećinama ispod zamka, dižući se i propadajući sa svakim valom. Ali zaista je zvučalo poput

šapata, i na trenutak gotovo je mogla vidjeti glave, kako sjede na svojim policama i mrmljaju jedna drugoj.
"Trebao sam upotrijebiti mač", govorila je jedna od njih. "Trebao sam upotrijebiti čarobni mač."
"Podrick", reče Brienne. "U mojoj prostirki umotani su mač i korice. Donesi mi ih."
"Da, ser. Moja gospo. Hoću." Dječak otrči.
"Mač?" Vješti se Dick počeše iza uha. "Imate mač u ruci. Što će vam drugi?"
"Ovaj je za vas." Brienne mu ponudi bačak. "Zaista?" Crabb oklijevajući ispruži ruku, kao da bi ga oštrica mogla ujesti. "Nepovjerljiva djevica daje starom Dicku mač?"
"Znate li služiti njime?"
"Ja sam Crabb." Pograbio je dugi mač iz njezine ruke. "Iste sam krvi k'o stari Ser Clarence." Zasjekao je njime po zraku i iscerio se prema njoj. "Mač stvara kneza, neki vele."
Kad se Podrick Payne vratio, držao je Čuvara zakletve oprezno poput djeteta. Vješti Dick ispusti zvižduk na prizor kićenih korica s njezinim nizom lavljih glava, ali ušuti kad je isukala sjajno i iskušala zamah. Čak mu je i zvuk oštriji od običnog mača. "Za mnom", rekla je Crabbu. Provukla se postrance kroz sporedni ulaz, pognuvši glavu kako bi prošla ispod luka vrata.
Dvorište se otvorilo pred njom, posve zaraslo. Njoj slijeva nalazile su se glavne dveri, te urušena ljuska onog što je moglo predstavljati staju. Mladice su izvirivale iz polovice pregradaka i rasle kroz suhu smeđu slamu njezina krova. Sa svoje desne strane ugledala je istrunule drvene stepenice koje su se spuštale u mrak tamnice ili podruma. Tamo gdje je bila utvrda nalazila se hrpa urušenog kamenja, obrasla zelenom i purpurnom mahovinom. Dvorište je bilo sve sam korov i borove iglice. Vojnički borovi rasli su posvuda, postrojeni u dostojanstvene redove. Usred njih nalazio se bijeli stranac; vitko mlado usud-drvo s deblom bijelim poput djevice zatvorene u samostan. Tamnocrveno lišće nicalo mu je iz raširenih grana. Iza njega nalazila se praznina neba i mora gdje se zid urušio...
... i ostaci vatre.
Šapati su joj uporno grickali uho. Brienne klekne pokraj vatre. Podigla je pocrnjeli štap, onjušila ga, pročačkala pepeo. Netko se sinoć nastojao ugrijati. Ili su pokušavali poslati signal brodu u prolazu.
"Haloooooo", vikne Vješti Dick. "Imade li koga?" "Tiho", reče mu Brienne.
"Netko se možda skriva. Želi nas pogledat prije nego što se pokaže." Pošao je tamo gdje su se stube spuštale pod zemlju, i zavirio u tamu. "Haloooo", ponovno je viknuo. "Ima li koga tamo dolje?"
Brienne opazi kako se mladica zanjihala. Iz grmlja isklizne čovjek, toliko obložen prljavštinom da je izgledao kao da je niknuo iz zemlje. Slomljeni mač nalazio mu se u ruci, ali ono što ju je pokolebalo bilo je njegovo lice, male očice i široke plosnate nosnice.
Prepoznala je taj nos. Prepoznala je te oči. Pyg, zvali su ga njegovi prijatelji.
Činilo se da se sve dogodilo u tren oka. Drugi čovjek došulja se preko ruba zdenca, ne stvarajući više buke nego što bi je stvarala zmija gmižući preko hrpe mokrog lišća. Nosio je željeznu polukacigu omotanu umrljanom crvenom svilom i imao kratko, debelo bacačko koplje u ruci. Brienne je i njega prepoznala. Iza leđa čula je šuštanje dok je nečija glava provirivala kroz crveno lišće. Crabb je stajao pod drvetom usuda. Podigao je pogled i spazio lice. "Eto", dovikne Brienne. "To je vaša luda." "Dick," onaj će s hitnjom u glasu, "k meni."
Dobrojeb skoči s usud-drveta, uz meket smijeha. Bio je odjeven u šareno ruho, ali tako izblijedjelo i umrljano da je izgledalo više smeđe nego sivo ili ružičasto. Umjesto lakrdijaškog mlatila imao je trostruki topuz, tri kugle sa šiljcima privezane lancima o drveni držak. Zamahnuo je njime snažno i nisko, a jedno od Crabbovih koljena rasprsnulo se uz pljusak krvi i kostiju. "To je smiješno", zagrakće Dobrojeb dok je Dick padao. Mač koji mu je dala poletio mu je iz ruke i nestao u korovu. Koprcao se na tlu, vrišteći i stišćući ranu na koljenu.
"O, pogledajte," reče Dobrojeb, "pa to je Krijumčar Dick, onaj koji nam je narisao kartu. Jesi li prešao sav ovaj put da nam vratiš naše zlato?"
"Molim vas," stane jecati Dick, "molim vas nemojte, moja noga..." "Boli li? Mogu to zaustavit." "Pusti ga na miru", reče Brienne.
"NEMOJTE!" krikne Dick, podižući okrvavljene ruke da zakloni glavu. Dobrojeb zavrti kugle sa šiljcima jednom oko glave i spusti je usred Crabbova lica. Začuo se mučan hrskaj. U tišini koja je uslijedila, Brienne je mogla čuti zvuk vlastitog srca.
"Zločesti Jeb", reče čovjek koji se došuljao iz zdenca. Kad je ugledao Brienneino lice, nasmijao se. "Opet ti, ženo? Što, došla si nas pohvatati? Ili su ti nedostajala naša prijateljska lica?"

Dobrojeb zapleše s noge na nogu i zavrti svojim mlatilom. "Došla je zbog mene. Sanja me svake noći, kad zabije prste u svoju pizdu. Želi me, dečki, velikoj je kobili nedostajao njezin veseli Jeb! Zabit ću joj ga u guzicu i napumpat šarenim sjemenom, sve dok mi ne ošteni malog mene."
"Morat ćeš upotrijebit drugu rupu za to, Jebe", reče Timeon svojim otegnutim dornskim naglaskom.
"Onda ću joj isprobat sve rupe. Da budem siguran." Primaknuo joj se zdesna dok je Pyg stao kružiti prema njezinoj lijevoj strani, prisilivši je da se povuče prema neravnom rubu litice. Prijevoz za troje, sjeti se Brienne. "Samo ste trojica."
Timeon slegne ramenima. "Svi smo pošli svojim putem, kad smo ostavili Harrenhal. Urswyck i njegovi odjahali su južno za Starigrad. Rorge je pomislio da bi mogao klisnuti u Soljenicama. Ja i moji momci zaputili smo se u Djevičino Jezerce, al' nismo se mogli približit nijednom brodu." Dornijac odvagne svoje koplje. "Sredila si Vargoa onim ugrizom, znaš. Uho mu je pocrnjelo i ognojilo se. Rorge i Urswyck htjeli su otići, ali Jarac nam je rekao da čuvamo ovaj zamak. Rekao je da je on knez Harrenhala, i da mu ga nitko neće oduzet. Rekao je to frfljajući, onako kako uvijek govori.Čuli smo da gaje Gorostas ubijao komad po komad. Ruku jedan dan, stopalo drugi, odsijecao ih uredno i čisto. Omatali su batrljke pa Hoat nije umro.Čuvao mu je kurac za kraj, ali neka ga je ptica pozvala u Kraljev Grudobran, pa ga je dokrajčio i odjahao."
"Nisam ovdje zbog vas. Tražim svoju..." Zamalo je rekla svoju sestru. "...jednu ludu."
"Ja sam luda", veselo objavi Dobrojeb.
"Pogrešna luda", izlane Brienne. "Ona koju tražim putuje u društvu plemenite djevojke, kćeri kneza Starka od Oštrozimlja."
"Onda tražiš Psa", reče Timeon. "Slučaj je htio da ni njega ovdje nema. Tu smo samo mi."
"Sandor Clegane?" reče Brienne. "Kako to misliš?"
"On je taj koji se dočepao male Starkovke. Koliko samčuo, išla je prema Rijekotoku kad ju je oteo. Prokleto pseto."
Rijekotok, pomisli Brienne. Išla je prema Rijekotoku. Prema svojim ujacima. "Odakle to znaš?"
"Čuo sam od jednoga iz Bericove horde. I knez munje je traži. Raza-slao je svoje ljude gore-dolje po Trozupcu, da njuškaju za njom. Nabasali smo na trojicu nakon Harrenhala, i izvukli priču iz jednoga prije nego što je umro."
"Mogao vam je lagati."
"Mogao je, al' nije. Kasnije,čuli smo da je Pas ubio trojicu ljudi svog brata u jednoj krčmi na raskrižju. Djevojčica je bila ondje s njim. Krčmar se u to zakleo prije nego što ga je Rorge ubio, a kurve su to potvrdile. Bile su ružan čopor. Ne tako ružne k'o ti, pazi, al' ipak..."
Pokušava mi odvratiti pažnju, shvati Brienne, da me umiri svojim glasom. Pyg se šuljao bliže. Dobrojeb skokne prema njoj. Ona ustukne pred njima. Gurnut će me s litice ako im dopustim. "Dalje od mene", upozorila ih je.
"Mislim da ću ti ga zabit u nos, djevojčuro", objavi Dobrojeb. "Neće li to biti zabavno?"
"On ima vrlo malen kurac", objasni Timeon. "Baci taj lijepi mač i možda ćemo biti nježni prema tebi, ženo. Trebamo zlato da platimo te krijumčare, to je sve."
"A ako vam dam zlato, hoćete li nas pustiti?"
"Hoćemo." Timeon se nasmiješi. "Kad se svi izredamo na tebi. Lijepo ćemo ti platit k'o pravoj kurvi. Srebrnjak za svaku jebačinu. U protivnom, uzet ćemo ti zlato i svejedno te silovat i sredit k'o što je Gorostas sredio kneza Vargoa. Što biraš?"
"Ovo." Brienne se baci prema Pygu.
On trgne svoju slomljenu oštricu uvis da zaštiti lice, ali dok je on zama-hivao visoko, ona zamahne nisko. Čuvar zakletve zasiječe kroz stavljenu kožu, vunu, ljudsku kožu i meso u plećenikovo bedro. Pyg divlje uzvrati udarac dok mu se noga savijala pod njim. Njegov slomljeni mač ostruže njezinu verignjaču prije nego što je sletio na leđa. Brienne ga probode kroz vrat, oštro izvije sječivo, i izvuče ga van, okrenuvši se upravo kad joj je Timeonovo koplje proletjelo pokraj lica. Nisam prezala, pomisli ona, dok joj je krv curila crvena niz obraz. Jeste li vidjeli, Ser Goodwin? Jedva je osjetila posjekotinu.
"Na tebi je red", rekla je Timeonu, dok je Dornijac izvlačio drugo koplje, kraće i deblje od prvog. "Baci ga."
"Da možeš izmaknuti i napasti me? Završio bi mrtav k'o Pyg. Ne. Uhvati je, Jebe."
"Ti je uhvati", reče Dobrojeb. "Jesi vidio što je napravila Pygu? Poludjela je od mjesečeve krvi." Luda se nalazio iza nje, Timeon ispred. Kamo god da se okrene, jedan joj je bio za leđima.
"Uhvati je," ponuka ga Timeon, "i moći ćeš jebat njezino truplo."

"O, pa ti me zbilja voliš." Topuz se zavrtio. Izaberi jednoga, reče Brienne u sebi. Izaberi jednog i brzo ga ubij. Tada niotkuda doleti kamen, i pogodi Dobrojeba u glavu. Brienne nije oklijevala. Poletjela je prema Timeonu.
Bio je bolji od Pyga, ali imao je samo kratko bacačko koplje, a ona oštricu od valyrijskog čelika. Čuvar zakletve bio je živ u njezinim rukama. Nikad nije bila tako brza. Oštrica je postala siva mrlja. Ranio ju je u rame dok ga je napadala, ali ona mu je odsjekla uho i pola obraza, rascijepila koplje i zarila stopu namreškanog čelika u trbuh kroz verige duge žičane košulje koju je nosio.
Timeon se još pokušavao tući dok je izvlačila oštricu iz njega, žljebova crvenih od krvi. Uhvatio se za pojas i izvukao bodež, pa mu je Brienne odsjekla ruku. To je za Jaimea. "Majko smiluj se", dahne Dornijac, dok mu je krv u mjehurićima navirala iz usta i štrcala iz zgloba. "Završi to. Pošalji me natrag u Dorne, prokleta kučko."
To je i učinila.
Dobrojeb je bio na koljenima kad se okrenula, izgledajući ošamućeno dok je pipkajući tražio topuz. Dok je posrtao na noge, još jedan kamen tresnuo gaje u uho. Podrick se uspeo na srušeni zid i stajao među rujem mršteći se, s novim kamenom u ruci. "Rekao sam vam da se mogu boriti!" viknuo je odozgo.
Dobrojeb se pokuša pužući udaljiti. "Predajem se," vikne luda, "predajem. Ne smiješ ozlijediti slatkog Dobrojeba, previše sam zabavan da bih umro."
"Nisi ništa bolji od ostalih. Robio si, silovao i ubijao."
"O, jesam, jesam, ne poričem to... ali smiješan sam, sa svim svojim šalama i ludorijama. Ljude tjeram na smijeh."
"A žene u plač."
"Je li to moja krivnja? Žene nemaju smisla za humor."
Brienne spusti Čuvara zakletve. "Iskopaj grob. Tamo, pod usud--drvetom." Ona pokaže svojom oštricom.
"Nemam lopatu."
"Imaš dvije ruke." Jednu više nego što si ostavio Jaimeu.
"Čemu trud? Ostavi ih vranama."
"Timeon i Pyg mogu nahraniti vrane. Vješti Dick imaće grob. Bio je Crabb. Ovo je njegovo mjesto."
Tlo bijaše meko od kiše, aličak i tako ludi je trebalo pola dana da iskopa dovoljno duboku jamu. Noć je padala u času kad je završio, a ruke su mu bile krvave i nažuljane. Brienne spremi Čuvara zakletve u korice, podigne Dicka Crabba u naručje i odnese ga do jame. Bilo je teško gledati mu u lice. "Žao mi je što vam nisam vjerovala. Više ne znam kako se to radi."
Kad je kleknula da spusti tijelo, pomislila je: Luda će sada pokušati, dok su mi leđa okrenuta.
Čula je njegovo isprekidano disanje pola otkucaja srca prije nego što je Podrick viknuo da je upozori. Dobrojeb je stiskao nazubljen komad kamena u šaci. Brienne je imala bodež u rukavu.
Bodež pobjeđuje kamen gotovo svaki put.
Odgurnula mu je ruku i zabila čelik u crijeva. "Smij se", zarežala je u njega. On umjesto toga jaukne. "Smij se", ponovi ona, sčepavši ga za vrat jednom rukom i ubadajući ga u trbuh drugom. "Smij se!" Nastavila je to govoriti, iznova i iznova, sve dok joj ruka nije bila crvena do zglavka, a smrad ludine smrti prijetio da je uguši. Ali Dobrojeb se nijednom nije nasmijao. Jecaji koje je Brienne čula bili su njezini. Kad je to shvatila, odbacila je nož i zadrhtala.
Podrick joj je pomogao da spusti Vještog Dicka u njegovu jamu. U času kad su završili izašao je mjesec. Brienne protrlja zemlju s ruku i ubaci dva zmaja u grob.
"Zašto ste to učinili, moja gospo? Ser?" upita Pod.
"Bila je to nagrada koju sam mu obećala ako mi pronađe ludu."
Smijeh se oglasi iza njih. Ona trgne Čuvara zakletve iz korica i okrene se, očekujući još Krvavih glumaca... ali bio je to samo Hyle Hunt na vrhu smrvljenog zida, prekriženih nogu. "Ako dolje u paklu ima bordela, taj će vam jadnik zahvaljivati", dovikne vitez odozgo. "Inače, to je traćenje dobrog zlata."
"Ja držim svoja obećanja. Što vi radite tu?"
"Knez Randvll mije naložio da vas slijedim. Ako nekim nevjerojatnim slučajem nabasate na Šansu Stark, rekao mi je da je dovedem u Djevicino Jezerce. Ne bojte se, zapovjeđeno mi je da vam ne naudim."
Brienne frkne. "Kao da biste mogli." "Stoćete sada, moja gospo?" "Zatrpati ga."
"Mislio sam, u svezi s djevojkom. Kneginjicom Šansom." Brienne razmisli na trenutak. "Išla je prema Rijekotoku, ako je Timeon rekao istinu. Negdje na putu oteo ju je Pas. Ako pronađem njega..."
"... on će vas ubiti."

"Ili ću ja ubiti njega", tvrdoglavoće ona. "Hoćete li mi pomoći da zakopam sirotog Crabba, ser?"
"Nijedan pravi vitez ne bi mogao odbiti takvu ljepotu." Ser Hyle sđe sa zida. Zajedno, nabacali su zemlju preko Vještog Dicka dok se mjesec penjao nebom, a dolje pod zemljom glave zaboravljenih kraljeva šaptale tajne.

TVORAC

Eod vrelim suncem Dornea bogatstvo se mjerilo vodom jednako kao i zlatom, te je svaki zdenac bio ljubomorno čuvan. Zdenac kod :amena presušio je, međutim, prije stotinu godina, a njegovičuvari otputovali su na neko vlažnije mjesto, napustivši svoju skromnu utvrdu s njezinim žljebastim stupovima i trostrukim lukovima. Kasnije se pijesak opet došuljao natrag po svoje.

Arianne Martell stigla je s Drevem i Svlvom upravo dok je sunce zalazilo, zapad bio tapiserija od zlata i purpura, a oblaci blistali grimizom.Činilo se i da se ruševine sjaje; srušeni stupovi ljeskali su se ružičasto, crvene sjene šuljale po napuklim kamenim podovima, a sam pijesak prelazio iz zlatne u narančastu i purpurnu kako je svjetlost blijedjela. Garin je stigao nekoliko sati ranije, a vitez zvan Tamna Zvijezda dan prije.

"Ovdje je lijepo", primijetio je Drey dok je pomagao Garinu da napoji konje. Ponijeli su svoju vodu sa sobom. Pješčani konji Dornea bili su brzi i neumorni, te bi izdržali mnogo milja nakon što bi obični konji odustali, ali čak ni oni nisu mogli trčati suhog grla. "Kako ste znali za ovo mjesto?"

"Moj stric me ovamo doveo, s Tyene i Sarellom." Uspomena nagna Arianne na osmijeh. "Uhvatio je neke guje i pokazao Tyene najsigurniji način da im se izmuze otrov. Sarella je prevrtala kamenje, otresala pijesak s mozaika i htjela doznati sve što se moglo znati o ljudima koji su ovdje živjeli."

"A što ste vi radili, princezo?" upita Pjegava Sylva.

Sjedila sam pokraj zdenca i pretvarala da me ovamo doveo neki vitez otimač kako bi me napastovao, pomislila je, visok, grubčovjek s crnim očima i šiljastom linijom kose. Uspomena joj je pobudila nelagodu.

"Sanjarila sam," reče ona, "a kad je sunce zašlo, sjela sam do nogu svom stricu i molila ga da nam ispriča priču."

"Princ Oberyn je bio prepun priča." I Garin je bio s njima tog dana; bio je Ariannein brat po mlijeku, a njih su dvoje bili nerazdvojni prije nego što su naučili hodati. "Pripovijedao je o princu Garinu, sjećam se, onome po kojem sam dobio ime."

"Garinu Velikom," ponudi Drey, "čudu Rhoynea."

"To je taj. Od njega je Valyria drhtala."

"Drhtali su," reče Ser Gerold, "a onda ga ubili. Da sam ja odveočetvrt milijuna ljudi u smrt, bi li me zvali Gerold Veliki?" Prezirno je otpuhnuo. "Ostatću Tamna Zvijezda, mislim. Barem je to samo moje ime."

Isukao je svoj dugi mač, sjeo na rub suhog zdenca i stao brusiti oštricu masnim škriljevcem.

Arianne ga je pomno promatrala. Dovoljno je plemenit da bude dostojan kraljevski suprug, pomisli ona. Otac bi posumnjao u moj zdrav razum, ali djeca bi nam bila lijepa poput zmajskih kneževa. Ako je postojao pristaliji muž u Dorneu, ona ga nije poznavala. Ser Gerold Dayne imao je orlovski nos, visoke jagodice, snažnu čeljust. Liceje glatko brijao, ali gusta mu je kosa padala do ovratnika poput srebrnog ledenjaka, razdijeljena poput ponoći crnim pramenom. Ali ima okrutna usta, i još okrutniji jezik. Oči su mu se činile crnima dok je sjedio naspram zalazećeg sunca, oštreći svoj čelik, ali ona ih je imala prilike pogledati iz veće blizine, i znala je da su bile purpurne. Tamno purpurne. Tamne i gnjevne.

Sigurno je osjetio njezin pogled na sebi, jer je podigao oči s mača, susreo njezine i osmjehnuo se. Arianne osjeti kako joj vrelina navire u lice. Nisam ga smjela povesti. Dobaci li mi takav pogled kad Arys bude ovdje, imat ćemo krvi na pijesku. Čije, nije znala. Prema tradiciji Kraljevi stražari bili su najbolji vitezovi u svih Sedam Kraljevina... ali Tamna je Zvijezda bio Tamna Zvijezda.

Dornske noći su hladne na pijesku. Garin im je prikupio drvlja, izblijedjele bijele grane sa stabala koja su usahla i propala prije stotinu godina. Drey je naložio vatru, zviždći dok je kresao iskre svojim kre-menom. Kad se luč zapalila, sjeli su oko plamenova i dodavali mješinu ljetnog vina od ruke do ruke... svi osim Tamne Zvijezde, koji je radije pio nezasladenu vodu s limunom. Garin je bio živahno raspoložen te ih je zabavljao posljednjim pričama iz Grada daščara na ušću Zelene krvi, gdje je siročad rijeke dolazila trgovati s karakama, kokama i galijama s one strane uskog mora. Ako se mornarima moglo vjerovati, istok je kiptio od čuda i užasa: pobuna robova u Astaporu, zmajevi u Qarthu, siva kuga u Yi Tiu. Novi gusarski kralj uzdigao se na Baziliskovu otočju i pljačkao Grad Visokog Drveća, a u Qohoru sljedbenici crvenih svećenika razularili su se i pokušali spaliti Crnu Kozu. "A Zlatna družba prekinula je svoj ugovor s Myrom, upravo kad su se Myrci spremali krenuti u rat s Lysom."

"Lysenci su ih otkupili", predloži Sylva.
"Pametni Lysenci", reče Drey. "Pametni, kukavički Lvsenci."
Arianne je znala da nije bilo tako. Ako Quentin ima Zlatnu družbu uza se... "Pod zlatom je kruto čelik", glasio je njihov poklič. Trebat će ti krut čelik i još više od toga, brate, ako me namjeravaš odstraniti. Arianne je bila ljubljena u Dorneu, Quentyn slabo poznat. Nijedna družina plaćenika to nije mogla promijeniti.
Ser Gerold ustane. "Vjerujem da moram pišati."
"Pazi kamo stavljaš noge", upozori Drey. "Ima dugo da princ Oberyn nije pomuzao lokalne guje."
"Mene su otrovom odbili od sise, Dalte. Koja god me guja ujede, zažalit će." Ser Gerold nestane kroz slomljeni luk.
Kad je otišao, ostali izmijene poglede. "Oprostite mi, princezo," tiho će Garin, "ali taj mi se čovjek ne sviđa."
"Šteta", reče Drey. "Mislim da je on napola zaljubljen u tebe."
"Potreban nam je", podsjeti ih Arianne. "Možda će nam trebati njegov mač, a svakako će nam trebati njegov zamak."
"Pustinjakov stan nije jedini zamak u Dorneu," istakne Pjegava Sylva, "a vi imate i drugih vitezova koji vas žarko vole. Drey je vitez."
"Jesam", potvrdi on. "Imam divnog konja i vrlo lijep mač, a moja hrabrost zaostaje samo... pa, za nekolicinom, zapravo."
"Prije za nekoliko stotina, ser", primijeti Garin.
Arianne ih prepusti njihovu zadirkivanju. Drey i Pjegava Sylva bili su njezini najdraži prijatelji, izuzev njezine rođakinje Tyene, a Garin ju je zadirkivao otkad su oboje pili iz dojki njegove majke, ali u ovom trenutku nije bila raspoložena za šalu. Sunce je zašlo, a nebo bilo prepuno zvijezda. Toliko ih je. Naslonila se na žljebasti stup i zapitala je li njezin brat noćas promatrao iste zvijezde, gdje god je bio. Vidiš li onu bijelu, Quentyne? To je Nymerijina zvijezda, jasno gori, a ona mliječna vrpca iza nje, to je deset tisuća brodova. Gorjela je sjajno poput bilo kojeg muškarca, a tako ću i ja. Nećeš me lišiti mog rođenog prava!
Quentyn je bio vrlo mlad kad su ga poslali u Željezdrvo; premlad, prema mišljenju njihove majke. Norvoshijci nisu davali svoju djecu na odgoj, a kneginja Mellario nikad nije oprostila princu Doranu što ju je odvojio od sina. "To mi se ne sviđa ništa više nego tebi," čula je svog oca kako govori, "ali tu postoji dug u krvi, a Quentin je jedini novac koji knez Ormond želi prihvatiti."
"Novac?" vrisnula je njezina majka. "On je tvoj sin. Kakav to otac iskorištava vlastitu krv i meso da plati svoje dugove?"
"Prinčevski", odgovorio je Doran Margell.
Princ Doran još se pretvarao da je njezin brat s knezom Yronwoodom, ali Garinova majka vidjela ga je u Gradu Daščara, prerušenog u trgovca. Jedan od njegovih sudrugova bio je razrok, jednako kao Cletus Yronwood, pohotni sin kneza Andersa. S njima je putovao i meštar, vješt na jezicima. Moj brat nije tako pametan kao što misli. Pametan bičovjek isplovio iz Starigrada, čak i kad bi to značilo duže putovanje. U Starigradu bi možda prošao nezamijećen. Arianne je imala prijatelje među siročićima Grada Daščara, a neki su postali znatiželjni zašto princ i kneževski sin putuju pod lažnim imenima i traže prijevoz preko uskog mora. Jedan od njih ušuljao se noću kroz prozor, poškakljao bravu na Quentynovu malom sefu i unutra pronašao svitke.
Arianne bi dala mnogo više za saznanje kako je taj tajni put preko uskog mora bilo Quentinovo maslo i ništa drugo... ali pergamenti koje je nosio bili su zapečaćeni suncem i kopljem Dornea. Garinov rođak nije se usudio razbiti pečat da ih pročita, ali...
"Princezo." Ser Gerold Davne je stajao iza nje, napola na zvjezdanoj svjetlosti, a napola u sjeni.
"Jeste li se lijepo pomokrili?" vragolasto upita Arianne. "Pijesak je bio propisno zahvalan." Davne metne nogu na glavu kipa koji je možda predstavljao Djevicu prije nego što joj je pijesak sastrugao lice. "Dok sam mokrio, palo mi je na um da taj vaš plan možda neće požnjeti ono što želite."
"A što ja to želim, ser?"
"Slobodu Pješčanih Zmija. Osvetu za Obervna i Eliju. Jesam li to već negdje čuo? Želite okusiti lavlju krv." To, i moje rodno pravo. Želim Sunčevo koplje, i prijestolje svog oca. Želim Dome. "Želim pravdu."
"Zovite to kako hoćete. Krunjenje male Lannisterke prazna je gesta. Ona nikad neće sjediti na Željeznom prijestolju. Niti ćete vi dobiti rat koji želite. Lava nije tako lako isprovocirati."
"Lav je mrtav. Tko zna koje mladuniče preferira lavica?"
"Ono u njezinu brlogu." Ser Gerold isuče svoj mač. Ljeskao se na svjetlu zvijezda, oštar poput laži. "Ovako se počinje rat. Ne s krunama od zlata, već sječivom od čelika."

Ja nisam ubojica djece. "Spremite to. Mvrcella je pod mojom zaštitom. A Ser Arys neće dopustiti da ikakvo zlo zadesi njegovu ljubljenu princezu, znate to."
"Ne, moja gospo. Ono što znam jest da su Daynei ubijali Oakhearte nekoliko tisuća godina."
Njegova joj arogancija oduzme dah. "Čini mi se da su Oakhearti ubijali Davneove jednako dugo."
"Svi mi imamo obiteljske tradicije." Tamna Zvijezda spremi mač u korice. "Mjesec izlazi, a vidim da se vaš uzor od čovjeka približava."
Imao je oštar vid. Pokazalo se da je konjanik na visokom sivom paripu doista bio Ser Arys čiji je bijeli plašt hrabro lepršao dok je galopirao po pijesku. Princeza Myrcella jahala je sjedeći iza njega, umotana u halju s kukuljicom koja joj je skrivala zlatne uvojke.
Dok joj je Ser Arys pomagao da sjaše, Drey se spusti na koljeno pred njom. "Vaša Milosti."
"Moja gospodarice." Pjegava Sylva klekne pokraj njega.
"Moja kraljice, ja sam vaš čovjek." Garin se spusti na oba koljena.
Zbunjena, Myrcella stegne Arysa Oakhearta za ruku. "Zašto me zovu Milosti?" upitala je plačljivim glasom. "Ser Arys, koje je ovo mjesto, i tko su oni?"
Zar joj ništa nije rekao? Arianne se primakne naprijed u vrtlogu svile, smiješeći se da oslobodi dijete nelagode. "Oni su moji pravi i odani prijatelji, Vaša Milosti... a žele postati i vaši prijatelji."
"Princezo Arianne?" Djevojčica je ovije rukama. "Zašto me nazivaju kraljicom? Zar se nešto dogodilo Tommenu?"
"Namjerio se na zle ljude, Vaša Milosti," reče Arianne, "i bojim se da su se oni urotili s njime da vam otmu prijestolje."
"Moje prijestolje? Mislite, Željezno prijestolje?" Djevojčica je bila zbunjenija no ikad. "Nikad mi to nije oteo, Tommen je..."
"... mlađi od vas, svakako?" "Starija sam godinu dana."
"To znači da je Željezno prijestolje po pravu vaše", reče Arianne. "Vaš brat je samo mali dječak, ne smijete ga okrivljavati. Imao je loše savjetnike... ali vi imate prijatelje. Mogu li imati čast da vam ih predstavim?"
Uzela je dijete za ruku. "Vaša Milosti, predstavljam vam Ser Andrevja Dalta, nasljednika Limunšume."
"Moji me prijatelji zovu Drey," reče on, "i bio bih visoko počašćen kad bi Vaša Milost učinila isto."
Iako je Drey imao otvoreno lice i lak osmijeh, Mvrcella ga je oprezno odmjerila. "Dok vas ne upoznam moram vas zvati ser."
"Koje god je ime Vašoj Milosti drago, ja sam njezin čovjek."
Sylva pročisti grlo, sve dok Arianne nije rekla: "Mogu li predstaviti kneginju Sylvu Santagar, moja kraljice? Moju najdražu Pjegavu Sylvu."
"Zašto vas tako zovu?" upita Myrcella.
"Zbog mojih pjegica, Vaša Milosti," odvrati Sylva, "iako se svi pretvaraju daje to zato što sam nasljednica Pjegave šume."
Garin je bio idući, opušten, crnomanjast, dugonos mladić s nefritskom naušnicom u uhu. "Ovo je veseli Garin od siročića, koji me nasmijava", reče Arianne. "Njegova majka bila je moja dojilja."
"Žao mi je što je mrtva", reče Myrcella.
"Nije, slatka kraljice." Garin bljesne zlatnim zubom koji mu je Arianne kupila da zamijeni onaj koji mu je slomila. "Ja sam jedan od siročića Zelene krvi, to je moja gospa mislila."
Myrcella će imati vremena da nauči povijest siročića na svom putu uz rijeku. Arianne povede svoju buduću kraljicu do posljednjeg člana njezine male družbe. "Posljednjeg, ali prvog u junaštvu, predstavljam vam Ser Gerolda Daynea, viteza Zvjezdanpada."
Ser Gerold se spusti na koljeno. Mjesečina je blistala u njegovim tamnim očima dok je hladno promatrao dijete.
"Postojao je jedan Arthur Dayne", reče Myrcella. "Bio je vitez Kraljeve garde u danima Ludog Kralja Aerysa."
"Bio je Jutarnji Mač. Mrtav je."
"Jeste li vi sada Jutarnji Mač?"
"Ne. Ljudi me zovu Tamna Zvijezda, i ja pripadam noći."
Arianne odvede dijete dalje. "Sigurno ste gladni. Imamo datulje, sira i masline, i limunadu za piće. No, ne smijete previše piti i pojesti. Nakon malo počinka, moramo jahati. Ovdje na pijesku uvijek je najbolje putovati noću, prije nego što se sunce uspne na nebo. Ljubaznije je prema konjima."

"I prema jahačima", reče Pjegava Sylva. "Dođite, Vaša Milosti, uto-plite se. Bila bih počašćena kad biste mi dopustili da vas poslužim."
Dok je vodila princezu k vatri, Arianne zatekne Ser Gerolda iza sebe. "Moja kuća vuče lozu unatrag deset tisuća godina, sve do osvita vremena", potuži se on. "Zašto je moj rođak jedini Davne kojeg se itko sjeća?"
"Bio je velik vitez", umetne Ser Arys Oakheart. "Imao je velik mač", reče Tamna Zvijezda.
"I veliko srce." Ser Arys uzme Arianne za ruku. "Princezo, molim za kratak razgovor."
"Dođite." Povela je Ser Arysa dublje u ruševine. Pod svojim plaštem vitez je nosio prsluk od zlatne tkanine izvezen trima zelenim hrastovim listovima njegove kuće. Na glavi mu se nalazila lakačelična kaciga s nazubljenim šiljkom na vrhu, obavijena žutim šalom prema dornskoj modi. Mogao bi se izdavati za bilo kojeg viteza da nije bilo njegova plašta. Bio je od blještave bijele svile, blijed poput mjesečine i lak poput povjetarca. Plašt Kraljeve garde izvan svake sumnje, viteška budala. "Koliko toga dijete zna?"
"Malo. Prije nego što smo ostavili Kraljev grudobran, njezin ju je ujak podsjetio na to da sam ja njezin zaštitnik i daje bilo kakva zapovijed koju joj izdam namijenjena da je zaštititi. Čula ih je i na ulicama, kako traže osvetu. Znala je da ovo nije igra. Djevojčica je hrabra, i vrlo mudra za svoje godine. Učinila je sve što sam od nje tražio, i nijednom nije postavila pitanje." Vitez je primi za ruku, obazre se oko sebe i snizi glas. "A tu su i druge vijesti koje moraš čuti. Tywin Lannister je mrtav."
To je bio šok. "Mrtav?"
"Ubio gaje Vražićak. Kraljica je preuzela regentstvo."
"Zaista?" Žena na Željeznom prijestolju? Ariannne razmisli o tom na trenutak i zaključi daje tako bilo bolje. Ako se kneževi Sedam Kraljevina naviknu na vladavinu kraljice Cersei, biće im mnogo lakše da saviju koljena pred kraljicom Mvrcellom. A knez Tywin bio je opasan protivnik; bez njega, neprijatelji Dornea bit će mnogo slabiji. Lannisteri ubijaju Lannistere, kako slatko. "Kako je završio patuljak?"
"Pobjegao je", reče Ser Arys. "Cersei nudi kneževskučast bilo kome tko joj preda njegovu glavu." U popločanom unutrašnjem dvorištu napola zatrpanim nanosima pijeska, gurnuo ju je uz stup da je poljubi, a ruka mu je obuhvatila njezinu dojku. Ljubio ju je dugo i jako i bio bi joj podigao suknje, ali Arianne se oslobodila iz njegova stiska, smijući se. "Vidim da te stvaranje kraljica uzbuđuje, ser, ali sada nemamo vremena za ovo. Kasnije, obećavam ti." Dotaknula mu je obraz. "Jeste li naišli na kakve neprilike?"
"Samo na Trvstanea. Želio je sjediti pokraj Mvrcelline postelje i igrati cyvasse s njom."
"Imao je male boginje kad mu je bilo četiri, rekla sam ti. To možeš zaraditi samo jednom. Trebao si razglasiti da Mvrcella boluje od sivih ljuski, to bi ga držalo podalje."
"Možda dječaka, ali ne i meštra tvog oca." "Caleotte", reče ona. "Je li je pokušao vidjeti?"
"Više sam puta opisao crvene prištiće na njezinu licu. Rekao je da se ništa ne može učiniti dok bolest ne krene svojim tokom, i dao mi čup melema da joj ublaži svrbež."
Nitko ispod deset godina nije umirao od malih boginja, ali bolest je mogla biti smrtna kod odraslih, a meštar Caleotte ju nije prebolio kao dijete. Arianne je to doznala kad je sama bolovala od boginja, u osmoj godini.
"Dobro", reče ona. "A sluškinja? Je li uvjerljiva?"
"Izdaleka. Vražićak ju je izabrao za ovo, između mnogih djevojaka plemenitijeg roda. Mvrcella joj je pomogla uviti kosu, i sama joj nalučila točkice po licu. Daleki su rod. Luka Lannis vrvi Lannvsima, Lannettima, Lantellima i nižim Lannisterima, a polovica ih ima žutu kosu. Odjevena u Mvrcellinu spavaćicu s meštrovim melemom razmazanim po licu... mogla bi zavarati čak i mene, na slabom svjetlu. Bilo je kudikamo teže pronaći čovjeka da zauzme moje mjesto. Đake mi je najbliži po visini, ali je predebeo, pa sam odjenuo Roldera u svoj oklop i rekao mu da drži vizir spušten. Čovjek je tri palca kraći od mene, ali to možda nitko neće primijetiti ako mene nema da stojim pokraj njega. U svakom slučaju, držat će se Mvrcellinih odaja."
"Sve što nam treba je nekoliko dana. Dotad će princeza biti daleko izvan dosega mog oca."
"Gdje?" Privukao ju je bliže i gurnuo nos u vrat. "Vrijeme je da mi kažeš ostatak plana, ne misliš?"
Ona se nasmije, odgurnuvši ga. "Ne, vrijeme je da jašemo."
Mjesec je okrunio Mjesečevu djevicu dok su kretali iz prašnih ruševina Šarkamena, udarivši na jug i zapad. Arianne i Ser Arys preuzeli su vodstvo, s Mvrcellom na živahnoj kobili između njih. Garin je slijedio odmah iza s Pjegavom Svlvom, dok su njezina dva dornska viteza preuzela začelje. Sedmero nas je, shvati Arianne dok su jahali. Nije na to ranije pomislila, ali činilo se dobrim predznakom njihova pothvata. Sedmero jaha na putu prema slavi. Jednog dana pjevači će nas sve učiniti besmrtnima. Drey je želio veću družinu, ali to bi moglo privući neželjenu pozornost, a svaki dodatan čovjek podvostručavao je rizik izdaje. Barem me toliko moj otac naučio. Čak i kad je bio mlađi i snažniji, Doran Martell bio je oprezan muškarac sklon šutljivosti i

tajnama. Vrijeme je da odloži svoj teret, ali ja neću trpjeti nikakve uvrede njegovojčasti i osobi. Vratit će ga u njegove Vodene vrtove, da proživi ono malo godina što mu je preostalo okružen nasmijanom djecom i mirisom limete i naranča. Da, a Quentyn mu može praviti društvo. Kad jednom okrunim Myrcellu i oslobodim Pješčane Zmije, cijeli će se Dome okupiti pod mojim stjegovima. Yronwoodovići će se možda izjasniti za Quentyna, ali sami nisu predstavljali prijetnju. Prijeđu li k Tommenu i Lannisterima, ona će poslati Tamnu Zvijezdu da ih uništi od korijena do grana.
"Umorna sam", potuži se Myrcella, nakon nekoliko sati u sedlu. "Ima li još puno? Kamo idemo?"
"Princeza Arianne vodi Vašu Milost na mjesto gdje ćete biti sigurni", uvjeravao ju je Ser Arys.
"Put je dug," reče Arianne, "ali bit će lakše kad stignemo do Zelene krvi. Neki od Garinovih ljudi tamo će nas susresti, siročad rijeke. Žive na brodovima, i potiskuju ih motkama gore-dolje po Zelenoj krvi i njezinim pritocima, ribareći, berući voće i obavljajući kakve god već poslove moraju obavljati."
"Da," dovikne veselo Garin, "pjevamo, sviramo i plešemo na vodi, i znamo mnogo o ubijanju. Moja majka je najbolja babica u Zapadnim zemljama, a moj otac umije liječiti bradavice."
"Kako možete biti siročići kad imate majke i očeve?" upita djevojčica.
"Oni su Rhovnari," objasni Arianne, "a njihova je Majka rijeka Rhovne."
Myrcella nije shvatila. "Mislila sam da ste vi Rhovnari. Dornijci, hoću reći."
"Jesmo dijelom, Vaša Milosti. Nymerijina krv teče u meni, zajedno s krvi Morsa Martella, dornskog kneza za kojeg se udala. Na dan njihova vjenčanja, Nymeria je spalila svoje brodove, kako bi njezin narod znao da im nema povratka. Većina se poradovala kad je vidjela plamenove, jer njihovo je putovanje bilo dugo i teško prije nego što su stigli u Dorne, a izgubili su velik broj u olujama, bolestima i ropstvu. Međutim, bilo ih je nekoliko koji su žalili. Nisu voljeli ovu suhu crvenu zemlju ni njezina sedmolikog boga, pa su se držali svojih starih običaja, sklepali nekoliko čamaca zajedno od trupova spaljenih brodova, i postali siročići Zelene krvi. Majka u njihovim pjesmama nije naša Majka, već Majka Rhovne, čije su ih vode napajale od zore vremena."
"Čuo sam da su Rhovnari imali nekog boga kornjaču", reče Ser Arys.
"Starac iz Rijeke je niže božanstvo", reče Garin. "I on se rodio iz Majke Rijeke, i borio s Kraljem Rakova za prevlast nad svima onima koji obitavaju ispod vode tekućice."
"O", reče Myrcella.
"Čuo sam da ste i vi vodili neke veličanstvene bitke, Vaša Milosti", reče Drey svojim najveselijim tonom. "Priča se da našem hrabrom princu Trystaneu niste pokazali nimalo milosti za plovom cyvassea."
"On uvijek postavlja svoje četverokute na isti način, sa svim planinama naprijed i slonovima u klancima", reče Myrcella. "Stoga ja pošaljem mog zmaja da pojede njegove slonove."
"Igra li vaša sluškinja ovu igru jednako dobro?" upita Drey.
"Rosamund?" upita Myrcella. "Ne. Nastojala sam je naučiti, ali ona je rekla da su joj pravila preteška."
"Je li i ona Lannisterka?" upita kneginja Sylva.
"Lannisterka iz luke Lannis, ne Lannisterka od Bacačeve hridi. Kosa joj je iste boje kao moja, ali ravna umjesto kovrčava. Rosamund zapravo ne sliči na mene, ali kad se odjene u moju odjeću ljudi koji nas ne poznaju misle da je ona ja."
"Dakle, ovo ste već i ranije činili?"
"O, da. Zamijenile smo se na Morskoj brzici, na putu za Braavos. Septa Eglantine stavila je smeđu boju na moju kosu. Rekla je da ćemo se tako igrati, ali to me zapravo trebalo osigurati u slučaju da brod preotme moj stric Stannis."
Djevojčica je vidno postajala umorna, pa Arianne zapovjedi da stanu. Opet su napojili konje, otpočinuli na trenutak i pojeli malo sira i voća. Myrcella je podijelila naranču s Pjegavom Svlvom, dok je Garin jeo masline i pljuvao koštice u Dreyja.
Arianne se nadala stići do rijeke prije izlaska sunca, ali krenuli su mnogo kasnije nego što je planirala, pa su još bili u sedlu kad se istočno nebo zarumenjelo. Tamna Zvijezda lako dokaše do nje. "Princezo," reče, "ubrzao bih korak, ukoliko ipak ne namjeravate ubiti to dijete. Nemamo šatore, a po danu je pijesak okrutan."
"Poznajem pijesak jednako dobro kao vi, ser", reče mu ona. Svejedno, učinila je kako je predložio. Bio je to napor za njihove konje, ali bolje da izgubi šest konja nego jednu princezu.
Ubrzo je vjetar udario sa zapada, vruć, suh i pun prašine. Arianne je navukla veo preko lica. Bio je načinjen od svjetlucave svile, svijetlozelen s gornje i žut s donje strane, boja koje su se stapale jedna s drugom. Mali zeleni biseri davali su mu težinu, i tiho zveckali jedan o drugi dok je jahala.
"Znam zašto moja princeza nosi veo", reče Ser Arys dok ga je pri-čvršćivala za sljepoočnice svoje bakrene kacige. "U protivnom bi njezina ljepota potamnila sunce na nebu."

Morala se nasmijati. "Ne, vaša princeza nosi veo da joj blještavilo ne smeta očima, a pijesak ne ulazi u usta. I vi biste trebali učiniti isto, ser." Pitala se koliko je dugo njezin bijeli vitez laštio svoju izvještačenu kavalirštinu. Ser Arys je bio ugodno društvo u postelji, ali dovitljivost mu je bila strana.
Njezini Dornijci pokrili su lica poput nje, a Pjegava Sylva pomogla je zakloniti malu princezu od sunca, ali Ser Arys je ostao tvrdoglav. Nedugo zatim znoj mu je curio niz lice, a obrazi poprimili ružičastu boju. Još malo i skuhat će se u onom teškom ruhu, pomislila je. Neće biti prvi. Proteklih stoljeća mnogo se vojski spustilo Prinčevim prolazom s uzdignutim barjacima, ali samo bi usahle i ispekle se na vrućem crvenilu dornskog pijeska. "Grb kuće Martell prikazuje sunce i koplje, dva najomiljenija oružja Dornijaca," jednom je napisao Mladi Zmaj u svojem hvalisavom Osvajanju Dornea, "ali od to dvoje, sunce je smrtonosnije."
Na svu sreću, nisu morali prijeći dubok pijesak već samo krajičak pustinje. Kad je Arianne opazila jastreba kako lebdi visoko iznad njih naspram vedrog neba, znala je da je najgore iza njih. Uskoro su naišli na stablo. Bilo je čvornato i iskrivljeno s više trnja nego lišća, od one vrste koju zovu pješčanim prosjacima, ali značilo je da nisu bili daleko od vode.
"Uskoro smo tamo, Vaša Milosti", Garin je veselo objavio Myrcelli kad su opazili još pješčanih prosjaka ispred sebe, cijeli guštik koji je rastao oko suhog korita potoka. Sunce je tuklo poput ognjenog čekića, ali to nije bilo važno jer im je put bio pri kraju. Zastali su da ponovno napoje konje, dobrano se napili iz svojih mješina i navlažili svoje velove, a onda uzjahali na posljednji juriš. Za manje od pola lige jahali su preko vražje trave i pokraj gajeva maslina. Iza linije kamenih bregova trava je rasla zelenija i bogatija, a bilo je i voćnjaka limuna koje je napajala paukova mreža starih kanala. Garin je prvi opazio zeleni treptaj rijeke. Ispustio je poklik i odjurio naprijed.
Arianne Martell je jednom prešla Mander, kad je otišla s tri Pješčane Zmije da posjeti Tveneinu majku. U usporedbi s tom velebnom rijekom, Zelena krv bila je jedva dostojna tog naziva, ali je ipak ostajala žila kucavica Dornea. Ime je dobila po mutno-zelenoj boji svojih muljevitih voda; ali kako su se približavali, sunčano svjetlo kao da je pretvaralo te vode u zlato. Rijetko kad je vidjela sladi prizor. Idući dio trebao bi biti spor i jednostavan, pomislila je, uz Zelenu krv do Vaitha, što je dalje čun mogao ići. To će joj pribaviti dovoljno vremena da pripremi Myrcellu na sve ono stoje moralo uslijediti. Iza Vaitha čekala je duboka pustinja. Trebat će pomoć Pješčenjaka i Paklenog luga da prijeđu taj put, ali nije dvojila da će oni biti susretljivi. Crvena Guja bio je odgajan u Pješčenjaku, a ljubavnica princa Obervna Ellaria Sand bila je nezakonita kći kneza Ullera; četiri Pješčane Zmije bile su njegove unuke. Okrunit ću Myrcellu u Paklenom lugu i ondje podići svoje stjegove.
Pronašli su čun pola lige nizvodno, skriven između obješenih grana velike zelene vrbe. Niskog krova i širokih bokova, čunovi su imali gaz jedva vrijedan spomena; Mladi Zmaj ih je obezvrijedio, opisujući ih kao "šupe izgrađene na splavima", ali to je jedva bilo pošteno. Svi osim čunova najsiromašnijih siročića bili su čudesno izrezbareni i obojeni. Ovaj je bio ukrašen nijansama zelene, sa zakrivljenim drvenim kormilom u obliku sirene i ribljim licima koja su provirivala kroz njegovu ogradu. Motke, konopci i čupovi maslinova ulja zakrčili su mu palubu, a željezni fenjeri njihali se na pramcu i krmi. Arianne nije opazila nijednog siročića. Gdje mu je posada? upitala se.
Garin zaustavi konja pod vrbom. "Probudite se, ribljooke ljepotice", dovikne on dok je skakao iz sedla. "Vaša kraljica je tu, i želi kraljevski doček. Popnite se, izađite, zapjevajmo pjesme i nazdravimo slatkim vinom. Usta su mi spremna za—"
Vrata čuna se uz tresak otvore. Na sunce istupi Areo Hotah s dugom sjekirom u ruci.
Garin se naglo zaustavi. Arianne se osjećala kao da joj se sjekira zarila u trbuh. Nije trebalo završiti ovako. Ovo se nije trebalo dogoditi. Kad ječula Dreya kako govori: "To je posljednje lice koje sam se nadao vidjeti", znala je da mora djelovati. "Natrag!" viknula je, skačući natrag u sedlo. "Arys, zaštiti princezu—"
Hotah udari drškom duge sjekire po palubi. Iza kućene ograde čuna ustane tuce stražara, naoružani bacačkim kopljima ili samostrelima. Još više njih iskrsne iz kabine. "Predajte se, moja princezo," dovikne kapetan, "inače moramo ubiti sve osim djeteta i vas, prema zapovijedi vašeg oca."
Princeza Myrcella sjedila je nepomično na svom konju. Garin se polako povlačio od čuna, s rukama u zraku. Drey otkopča svoj pojas za mač. "Predaja se čini najmudrijim postupkom", doviknuo je Arianne, dok mu je mač udarao o tlo.
"Ne!" Ser Arys Oakheart potjera svog konja između Arianne i samo-strela, dok mu je oštrica blistala srebrno u ruci. Skinuo je štit i navukao ga na ljevicu kroz remene. "Neće te je uzeti dok ja još dišem."
Ti nesmotrena budalo, bilo je sve što je Arianne stigla pomisliti, što si to sebi umislio?
Smijeh Tamne Zvijezde glasno zazvoni. "Jesi li slijep ili glup, Oakheart? Previše ih je. Spusti mač"

"Poslušajte ga, Ser Arys", ponuka ga Drey.
Zarobljeni smo, ser, mogla je poviknuti Arianne. Vaša nas smrt neće osloboditi. Ako volite svoju princezu, predajte se. Ali kad je pokušala govoriti, riječi joj zastadoše u grlu.
Ser Arys Oakheart uputi joj posljednji prezreznutljiv pogled, a onda zarije zlatne ostruge u svog konja i pojuri. Strmoglavio se ravno na čun dok mu se bijeli plašt vijorio za njim. Arianne Martell nikad nije vidjela ništa ni upola tako neustrašivo, ili tako glupo. "Neeee", vrisnulaje, ali je jezik pronašla prekasno. Samostrel zabrunda, a potom drugi. Hotah zagrmi zapovijed. S tako kratkog dometa oklop bijelog viteza mogao je biti načinjen i od pergamenta. Prva sulica zarila se pravo u njegov teški hrastov štit, pribivši mu ga za rame. Druga mu je okrznula sljepoočnicu. Bačeno koplje pogodilo je Ser Arysova konja u bok, ali je konj i dalje jurišao, zateturavši kad se popeo na mostić. "Ne," vikala je neka djevojčica, neka glupa mala djevojčica, "ne, molim vas, ovo se nije trebalo dogoditi." Mogla je čuti i Myrcellu kako vrišti, glasom reskim od straha.
Ser Arysov dugi mač zasiječe desno i lijevo, a dva se kopljanika sruše. Njegov se konj propne, i ritne samostrijelca u lice dok je ovaj pokušavao napuniti svoje oružje, ali drugi su se samostreh ispaljivali, kićeni krupnog trkača perjem svojih sulica. Strijele su se žarile takvom snagom da su odgurnule konja u stranu. Noge su mu pokleknule pod njim te se srušio na palubu. Arys Oakheart je nekako uspio skočiti s njega. Uspio je čak zadržati svoj mač. Osovio se na koljena pokraj svog umirućeg konja...
... i zatekao Area Hotaha kako stoji nad njim.
Bijeli vitez podigne svoju oštricu, presporo. Hotahova duga sjekira odsjekla mu je desnicu kod ramena, odbila se štrcajući krv i vratila uz bljesak u stravičnom dvoručnom zamahu koji je odrubio Arysu Oakheartu glavu i zakovitlao je u zrak. Sletjela je u šaš, a Zelena krv progutala ju je crvenu s mekim pljuskom.
Arianne se nije sjećala daje sjahala s konja. Možda je pala. Nije se ni toga sjećala. Pa ipak, zatekla se na rukama i koljenima u pijesku, drhteći, jecajući i bljujući svoju večeru. Ne, bilo je sve što je mogla pomisliti, ne, nitko nije trebao nastradati, sve je bilo isplanirano, bila sam tako oprezna. Čula je kako Areo Hotah viče: "Za njim. Ne smije pobjeći. Za njim!" Myrcella je bila na tlu, kukajući, drhteći, blijeda lica zakopana u dlanove, dok joj je krv curila niz prste. Arianne nije shvaćala. Ljudi su se pentrali na konje dok su ostali nasrnuli na nju i njezine suputnike, ali ništa od toga nije imalo smisla. Pala je u san, neku jezivu krvavu moru. Ovo ne može biti stvarno. Uskoroću se probuditi, i nasmijati svojim noćnim užasima.
Kad su krenuli svezati joj ruke na leđima, nije se opirala. Jedan od stražara podigao ju je na noge. Nosio je boje njezina oca. Drugi se sagnuo i izvukao bacački nož iz njezine čizme, dar njezine sestrične gospe Nym. Areo Hotah uzme ga odčovjeka i namršteno ga pregleda. "Princ je rekao da vas moram odvesti natrag u Sunčevo koplje", objavi on. Obrazi ičelo bili su mu poprskani krvlju Arysa Oakhearta. "Žao mi je, mala princezo."
Arianne podigne svoje suzama isprugano lice. "Kako je mogao znati?" upitala je kapetana. "Bila sam tako oprezna. Kako je mogao znati?"
"Netko je izdao." Hotah slegne ramenima. "Netko uvijek izda."
Svake noći prije spavanja, promrmljala bi molitvu u svoj jastuk. "Ser Gregor", glasila je. "Dunsen, Raff Medeni, Ser Ilyn, Ser Meryn, kraljica Cersei." Bila bi prošaptala i imena Frevevih od Prijelaza, da ih je znala. Jednog ću dana znati, rekla je samoj sebi, a ondaću ih sve ubiti.
Nijedan šapat nije bio pretih da se ne bi čuo u Kući crnog i bijelog. "Dijete," rekao je ljubazničovjek jednog dana, "kakva to imena šapućeš noću?"
"Ne šapućem nikakva imena", odvratila je ona.
"Lažeš", reče on. "Svi ljudi lažu kad se boje. Neki govore mnogo laži, neki tek malo. Neki imaju samo jednu veliku laž koju izgovaraju toliko puta da u nju gotovo povjeruju... iako jedan mali dio njih uvijek zna da je to laž, i to im se vidi na licu. Prčaj mi o tim imenima."
Ona se ugrize za usnicu. "Imena nisu važna."
"Jesu", ustraje ljubazničovjek. "Reci mi, dijete."
Reci mi ili ću te izbaciti, čula je. "To su ljudi koje mrzim. Želim da umru."
"Čujemo mnogo takvih molitvi u ovoj Kući."
"Znam", odvrati Arya. Jaqen H'ghar je jednom uslišao tri njezine molitve. Morala sam samo šapnuti...
"Zato si došla k nama?" nastavi ljubazničovjek. "Da naučiš naše vještine kako bi mogla ubiti te ljude koje mrziš?"
Arya nije znala kako bi na to odgovorila. "Možda." "Onda si došla na krivo mjesto. Nije na tebi da odlučuješ tko će živjeti, a tko će umrijeti. Taj dar pripada Njemu od Mnogih Lica. Mi smo tek njegovi sluge, zakleti da ćemo izvršavati njegovu volju."

"O." Arya zirne u kipove koji stajahu duž zidova, dok su im svijeće treperile oko nogu. "Koji je on bog?"
"Pa, svi oni", reče svećenik u crnom i bijelom.
Nikad joj nije rekao svoje ime. Nije ni sirotica, mala djevojčica krupnih očiju i ispijena lica koja ju je podsjećala na drugu djevojčicu, zvanu Lasica. Poput Aryje, sirotica je živjela ispod hrama, zajedno s trojicom akolita, dvojicom slugu i kuharicom zvanom Umma. Umma je voljela pričati dok je radila, ali Arya nije razumjela nijednu riječ koju bi rekla. Ostali nisu imali imena, ili su ih odlučili zadržati za sebe. Jedan sluga bio je vrlo star, leđa savijenih poput luka. Drugi je imao crveno lice, a iz ušiju mu je rasla kosa. Obojicu ih je smatrala mutavcima sve dok ih nije čula kako se mole. Akoliti bijahu mlađi. Najstariji je bio očeve dobi; druga dvojica nisu mogli biti mnogo stariji od Šanse, koja je bila njezina sestra. I akoliti su nosili crno i bijelo, ali halje im nisu imale kukuljice, te su bile crne s lijeve strane, a bijele s desne. U slučaju ljubaznog čovjeka i sirotice, bilo je suprotno. Arya je dobila odoru sluge: tuniku od neobojane vune, vunaste hlače, laneno rublje, platnene papuče za noge.
Samo je ljubazni čovjek znao zajednički jezik. "Tko si ti?" pitao bi je svakog dana.
"Nitko", odgovorila bi ona, koja je bila Arya od kuće Stark, Arya Smetalica, Arya Konjolika. Bila je i Arry i Lasica, Goluždravica i Slana, Nana Peharnica, sivi miš, ovca, duh Harrenhala... ali ne uistinu, ne u dubini svog srca. Tamo je bila Arya od Oštrozimlja, kći kneza Eddarda Starka i kneginje Catelyn, koja je jednom imala braću zvanu Robb, Bran i Rickon, sestru zvanu Šansa, strahovičicu zvanu Nymeria, polubrata zvanog Jon Snow. Tamo je bila netko... ali to nije bio odgovor koji je on želio.
Bez zajedničkog jezika, Arya nije imala načina da razgovara s drugima. Slušala ih je, međutim, i ponavljala riječi koje je čula u sebi dok bi išla za svojim poslom. Iako je najmlađi akolit bio slijep, bio je zadužerf za svijeće. Hodao bi hramom u mekim papučama, okružen mrmljanjem starica koje bi dolazile svakog dana da se pomole. Čak i bez očiju, uvijek je znao koja se svijeća ugasila. "Ima njuh da ga vodi," objasnio je ljubazni čovjek, "a zrak je topliji gdje svijeće gore." Rekao je Aryji da sklopi oči i sama pokuša.
Molili su se u zoru prije prekidanja posta, klečeći oko mirnog, crnog jezerca. Nekih dana ljubazni čovjek predvodio molitvu. Drugih dana bila je to sirotica. Arya je znala samo nekoliko rijči na braavosijskom jeziku, one koje su bile iste na visokom valvrijskom. Stoga je molila vlastitu molitvu Bogu Mnogih Lica, onu koja je glasila: "Ser Gregor, Dunsen, Raff Medeni, Ser Ilyn, Ser Meryn, kraljica Cersei." Molila se u tišini. Ako je Bog Mnogih Lica bio pravi bog, onće je čuti.
Vjernici su dolazili u Kuću crnog i bijelog svakog dana. Većina je dolazila sama i sjedila sama; palili su svijeće na jednom ili drugom oltaru, molili se pokraj jezerca, te ponekad plakali. Nekolicina je pila iz crnog pehara i padala u san; većina nije pila. Nije bilo službi, ni pjesama, ni himni u slavu boga. Hram nikad nije bio pun. S vremena na vrijeme, vjernik bi zatražio da vidi svećenika, a ljubazni čovjek ili sirotica odveli bi ga dolje u svetište, ali to se ničečesto događalo.
Trideset različitih bogova stajalo je duž zidova, okruženi njihovim malim svjetlima. Uplakana žena bila je miljenica starica, opazila je Arya; bogataši su davali prednost Noćnom lavu, siromasi Zakukuljenom putniku. Vojnici su palili svijeće Bakkalonu, Blijedom djetetu, mornari Mjesečevoj blijedoj djevici i Morskom kralju. I Neznanac je imao svoj oltar, iako njemu nije dolazio gotovo nitko. Većinom je samo jedna svijeća treperila pod njegovim nogama. Ljubazni ječovjek rekao kako to nije bilo važno. "On ima mnogo lica, i mnogo ušiju."
Humak na kojem je hram stajao bio je izdubljen prolazima uklesanim u kamen. Svećenici i akoliti imali su svoje spavaće ćelije na prvoj razini, Arya i sluge na drugoj. Najniža razina bila je zabranjena svima osim svećenicima. Ondje je ležalo svetište.
Kad nije radila, Arya je bila slobodna da luta po volji kroz podrume i spremišta, dokle god nije napuštala hram, ni silazila na treću razinu. Pronašla je sobu punu oružja i oklopa: kićene kacige i čudne stare prsne štitnike, duge mačeve, bodeže i noževe, samostrele i visoka koplja s glavama u obliku lista. Druga riznica bila je krcata odjećom, debelim krznima i krasnim svilama u pola stotine boja, pokraj hrpa smrdljivih krpa i otrcanog sirovog platna. Ovdje sigurno ima i komora s blagom, zaključila je Arya. Zamislila je hrpe zlatnih tanjura, vreće srebrnog novca, safire modre poput mora, konopce debelih zelenih bisera.
Jednog dana ljubazni čovjek neočekivano je nabasao na nju i upitao je što radi. Rekla mu je da se izgubila.
"Lažeš. Što je još gore, loše lažeš. Tko si ti?"
"Nitko."
"Još jedna laž." Uzdahnuo je.

Weese bi je prebio do krvi da ju je uhvatio u laži, ali bilo je drugačije u Kući crnog i bijelog. Kad je pomagala u kuhinji, Umma bije ponekad mlatnula kuhačom ako bi joj se našla na putu, ali nitko nije dizao ruku na nju. Dižu ruke samo da ubiju, pomislila je.
Slagala se prilično dobro s kuharicom. Umma bi joj pljesnula nož u ruku i pokazala prema luku, a Arya bi ga isjeckala. Umma bi je gurnula prema brdu tijesta, a Arya bi ga mijesila dok kuharica ne bi rekla stop (stop je bila prva braavosijska riječ koju je naučila). Umma bi joj dala ribu, a Arya bi je očistila od kosti i izrezala na odreske i umotala u orahe koje je kuharica samljela. Bočata voda koja je okruživala Braavos vrvjela je ribama i školjkama svake vrste, objasnio je ljubazničovjek. Spora smeđa rijeka ulazila je u lagunu s juga, lutajući kroz široko prostranstvo trstike, plimnih jezeraca i muljevitih obala. Lisanke čančice prevladavale su u okolini; dagnje i mošus-ribe, žabe i kornjače, mulj-rakovi, leopard-rakovi i rakovi penjači, crvene jegulje, crne jegulje, prugaste jegulje, paklare i ostrige; sve su sečesto pojavljivale na izrezbarenom drvenom stolu gdje su sluge Boga Mnogih Lica objedovali. Nekih noći Umma bi začinila ribu morskom solju i zdrobljenim zrnima papra, ili skuhala jegulje s isjeckanimčešnjakom. Jednom u sto godina kuharica bičak upotrijebila malo šafrana. Vrućoj Piti bi se ovdje svidjelo, mislila je Arya.
Večera je bila njezino najdraže vrijeme. Prošlo je mnogo vremena otkad je Arya odlazila svake noći na spavanje s punim želucem. Nekih večeri ljubazni čovjek dopustio bi joj da mu postavlja pitanja. Jednom ga je upitala zašto su ljudi koji su dolazili u hram uvijek djelovali tako uspokojeno; kod kuće, ljudi su se bojali smrti. Sjećala se kako je onaj pristavi štitonoša plakao kad ga je ubola u trbuh, i kako je Ser Amory Lorch preklinjao kad ga je Jarac bacio u medvjedu jamu. Sjetila se sela pokraj Božjeg oka, i kako su seljaci vrištali, vikali i jecali kad god bi se Škaklja stao raspitivati o zlatu.
"Smrt nije ono najgore", odgovorio joj je ljubazničovjek. "Ona je Njegov dar nama, i kraj oskudici i boli. Onog dana kad se rodimo Bog Mnogih Lica pošalje svakom od nas tamnog anđela da hoda kroz život uz nas. Kad naši grijesi i patnje postanu preteški da ih možemo podnijeti, anđeo nas primi za ruku da nas povede u zemlje noći, gdje zvijezde uvijek sjajno gore. Oni koji se dolaze napiti iz crnog pehara traže svoje anđele. Ako se boje, svijeće ih umire. Kad njušiš naše svijeće, na što pomisliš, moje dijete?"
Oštrozimlje, mogla je reći. Nušim snijeg, dim i borove iglice. Njušim stabla. Njušim Hodorov smijeh, i Jona i Robba kako se bore u dvorištu, i Šansu kako pjeva o nekoj glupoj lijepoj gospi. Njušim kripte gdje sjede kameni kraljevi, njušim vrući kruh kako se peče, njušim božansku šumu. Njušim svoju vučicu, njušim njezino krzno, gotovo kao da je još pokraj mene. "Ne njušim ništa", rekla je, da vidi štoće on reći.
"Lažeš," odvrati on, "ali možeš zadržati svoje tajne ako želiš, Arya od kuće Stark." Nazivao bi je tako samo kad bi ga ozlovoljila. "Znaš da možeš napustiti ovo mjesto. Nisi jedna od nas, ne još. Možeš poći kući kad god poželiš."
"Rekli ste mi ako odem, da se više ne mogu vratiti."
"Točno."
Te su je riječi rastužile. / Syrio je to znao govoriti, sjetila se Arya. Stalno je to govorio. Syrio Forel naučio ju je vezenju i umro za nju. "Ne želim otići."
"Onda ostani... ali upamti, Kuća crnog i bijelog nije dom za siročad. Svi ljudi moraju služiti pod ovim krovom. Vala dohaeris, tako mi to ovdje kažemo. Ostani ako hoćeš, ali znaj da ćemo zahtijevati tvoju poslušnost. U svakom trenutku i u svakom pogledu. Ako ne možeš slušati, moraš otići."
"Mogu slušati."
"Vidjet ćemo."
Imala je i drugih zadataka osim pomaganja Ummi. Mela je podove hrama; posluživala je i nalijevala za objedima; razvrstavala je hrpe odjeće mrtvaca, praznila njihove novčarke, i brojila kupove čudnih novčića. Svakog jutra hodala je uz ljubaznogčovjeka dok je on pravio krug po hramu da pronađe mrtve. Nečujna poput sjene, rekla bi u sebi, sjećajući se Syria. Nosila je fenjer s debelim željeznim zaklopcima. Kod svake niše, otvorila bi maločice zaklopce da potraži trupla.
Mrtvace nikad nije bilo teško pronaći. Dolazili su u Kuću crnog i bijelog, molili se sat, dan ili godinu, popili slatku tamnu vodu iz jezerca, i opružili se na kamenoj postelji iza jednog ili drugog boga. Sklopili bičći i zaspali, i nikad se ne bi probudili. "Dar Boga Mnogih Lica uzima bezbroj oblika," rekao joj je ljubazni čovjek, "ali ovdje je uvijek nježan." Kad bi pronašli tijelo, on bi izgovorio molitvu i provjerio je li život istekao, a Arya bi otišla po sluge,čiji je zadatak bio da odnesu mrtve u podrume. Ondje bi akoliti svlačili i prali tijela. Odjeća, novac i vrijednosti mrtvaca odlazile su u posudu za razvrstavanje. Njihova hladna tijela odnosila su se u donje svetište kamo su samo svećenici mogli zalaziti; što se ondje događalo, Aryji nije bilo dopušteno znati. Jednom, dok je jela večeru, spopala ju se strašna sumnja, te je odložila nož i sumnjičavo se

zapiljila u komad bijelog mesa. Ljubazni čovjek opazio je užas na njezinu licu. "To je svinjetina, dijete," rekao joj je, "samo svinjetina."
Njezin je krevet bio kamen, i podsjećao ju je na Harrenhal i postelju na kojoj je spavala dok je ribala stube za Weesea. Madrac je bio napunjen krpama umjesto slamom, što ga je činilo kvrgavijim od onog koji je imala u Harrenhalu, ali i manje svrabnim. Bilo joj je dopušteno uzeti koliko god je pokrivača htjela; debele vunene deke, crvene, zelene i s kockastim uzorkom. A njezina ćelija pripadala je samo njoj. Ondje je čuvala svoje blago: srebrnu vilicu, pusteni šešir i rukavice bez prstiju koje su joj dali mornari na Titanovoj kćeri, njezin bodež, čizme i pojas, malu zalihu novčića, odjeću koju je nosila...
I Iglu.
Iako su joj dužnosti ostavljale malo vremena za vezenje, vježbala je kad je mogla, tukući se u dvoboju s vlastitom sjenom na svjetlu modre svijeće. Jedne noći sirotica je slučajno onuda prolazila i ugledala Aryju dok je mačevala. Djevojčica nije izustila ni riječi, ali idućeg dana, ljubazni čovjek otpratio je Aryju do njezine ćelije. "Moraš se riješiti svega ovoga", rekao je za njezino blago.
Arya se osjećala pogođenom. "To je moje."
"A tko si ti?"
"Nitko."
Podigao je njezinu srebrnu vilicu. "Ovo pripada Aryji od kuće Stark. Sve ove stvari pripadaju njoj. Tu za njih nema mjesta. Tu za nju nema mjesta. Njezino je ime preponosno, a mi nemamo mjesta za ponos. Tu smo svi sluge."
"Ja služim", ona će, ranjeno. Sviđala joj se srebrna vilica.
"Igraš se sluge, ali u srcu si kneževa kći. Uzimala si i druga imena, ali nosila si ih s lakoćom kojom nosiš haljinu. Pod njima se uvijek nalazila Arya."
"Ja ne nosim haljine. Ne možeš se boriti u glupoj haljini."
"Zašto se želiš boriti? Zar si ti nekakav plaćeni ubojica, koji se šepiri ulicama, tražeći kavgu?" On uzdahne. "Prije nego što možeš piti iz hladnog pehara, moraš ponuditi sve što imaš Njemu od Mnogih Lica. Svoje tijelo. Svoju dušu. Sebe. Ako se na to ne možeš prisiliti, moraš ostaviti ovo mjesto."
"Željezni novčić—"
"—platio ti je put dovde. Dalje si moraš plaćati sama, a cijena je skupa."
"Nemam zlata."
"Ono što mi nudimo, ne može se kupiti zlatom. Cijena si ti. Ljudi odabiru razne putove kroz ovu dolinu suza i boli. Naš je najteži. Rijetki njime mogu krenuti. Potrebna je rijetka snaga tijela i duha, i srce istovremeno čvrsto i snažno."
Imam rupu tamo gdje bi mi trebalo biti srce, pomisli ona, i nemam kamo. "Snažna sam. Snažna kao vi. I čvrsta."
"Vjeruješ da je ovo jedino mjesto za tebe." Bilo je to kao da joj je čuo misli. "Griješiš. Pronašla bi blažu službu u domaćinstvu kakvog trgovca. Možda bi radije postala kurtizana, čiju će ljepotu opjevati pjesme? Reci riječ, i poslat ćemo te Crnom Biseru ili Kćerima Sumraka. Spavat ćeš na ružinim laticama i nositi svilene suknje koje šušte dok hodaš, a veliki knezovi padat će na prosjački štap zbog tvoje djevičanske krvi. Ako pak želiš brak i djecu, reci mi, i pronaći ćemo ti muža. Nekog poštenog šegrta, bogatog starca, moreplovca, što god želiš."
Nije željela ništa od toga. Bez riječi, odmahnula je glavom.
"Sanjaš li o Zapadnim zemljama, dijete? Sjajna djeva Lucoa Prestavna isplovljava sutra, za Galebgrad, Sumrakdol, Kraljev Grudobran i Tvrosh. Da ti pronađem prijevoz na njoj?"
"Upravo sam stigla iz Zapadnih zemalja." Ponekad se činilo kao da je prošlo tisuću godina otkad je pobjegla iz Kraljeva Grudobrana, a ponekad se činilo kao da je tek bilo jučer, ali znala je da se ne može vratiti. "Otići ću ako me ne želite, ali neću poći tamo."
"Moje želje nisu važne", reče ljubazni čovjek. "Možda te je Bog Mnogih Lica doveo ovamo da budeš Njegovo oruđe, ali kad te pogledam, vidim dijete... još gore, djevojčicu. Mnogi su stoljećima služili Njega od Mnogih Lica, ali rijetki su od Njegovih slugu bili žene. Žene donose život na ovaj svijet. Mi donosimo dar smrti. Nitko ne može činiti oboje."
Pokušava me preplašiti, pomisli Arya, kao što je pokušao sa crvom. "Ne marim za to."
"Trebala bi. Ostani, i Bog Mnogih Lica oduzet će ti uši, nos, jezik. Oduzet će tvoje tužne sive oči koje su toliko toga vidjele. Oduzet će ti šake, stopala, ruke i noge, tvoje intimne dijelove. Oduzet će tvoje nade i snove, tvoje ljubavi i mržnje. Oni koji stupe u Njegovu službu, moraju se odreći svega što ih čini onim što

jesu. Možeš li to učiniti?" Uhvatio ju je za bradu i zagledao joj se duboko u oči, tako duboko da je zadrhtala.
"Ne," rekao je, "nisam ni mislio."
Arya mu odgurne ruku. "Mogla bih da hoću."
"To govori Arya od kuće Stark, žderačica grobnih crva."
"Mogu se odreći svega što hoću!"
On pokaže na njezino blago. "Onda započni s ovim." Te noći nakon večere, Arya se vratila u svoju ćeliju, svukla svoju halju i prosaptala svoja imena, ali san ju je odbijao pohoditi. Prevrtala se na svojem madracu napunjenom krpama, grizući usnicu. Mogla je u sebi osjetiti rupu gdje je nekoć bilo njezino srce.
U mrkloj noći ponovno je ustala, navukla odjeću koju je ponijela iz Zapadne zemlje, i zakopčala pojas za mač. Igla joj je visjela s jednog boka, bodež s drugog. Sa svojim pustenim šeširom na glavi, rukavicama bez prstiju zadjenutim za pojas i srebrnom vilicom u ruci, prikradala se stubama. Tu nema mjesta za Aryju od kuće Stark, mislila je. Arvjino mjesto bilo je Oštrozimlje, ali Oštrozimlja više nije bilo. Kad snjegovi padnu, a bijeli vjetrovi zapušu, usamljeni vuk ugiba, ali čopor preživi. Ali, ona nije imala čopora. Njezin su čopor ubili, Ser Ilyn, Ser Meryn i kraljica, a kad je pokušala stvoriti sebi novi, oni su se svi razbježali, Vrća Pita, Gendry, Yoren i Lommy Zelenoruki, čak i Hanvin, koji je bio očev čovjek. Progurala se kroz vrata, van u noć.
Bilo je to prvi put što je bila vani od ulaska u hram. Nebo je bilo oblačno, a magla prekrivala tlo poput izlizanog sivog gunja. S desne je strane začula veslanje iz kanala. Braavos, Tajni grad, pomislila je. Ime je bilo vrlo prikladno. Šuljala se strmim stubama prema natkrivenom molu dok joj se magla kovitlala oko nogu. Bilo je tako maglovito da nije mogla vidjeti vodu, ali čula ju je kako tiho oplakuje kamene potpornje. U daljini, svjetlo je sjajilo kroz tamu: noćna vatra u hramu crvenih svećenika, mislila je.
Na rubu vode je zastala, sa srebrnom vilicom u ruci. Bila je zaista srebrna, masivna. To nije moja vilica. On ju je dao Slanoj. Bacila ju je potajno, začula meki plop kad je potonula u vodu.
Njezin pusteni šešir bio je sljedeći, a potom rukavice. I one su bile Slanine. Ispraznila je novčarku na dlan; pet srebrnih jelenjaka, devet bakrenih zvijezda, i nešto penija, pol penija i sitniša. Rasula ih je po vodi. Zatim njezine čizme. One su napravile najglasniji pljusak. Bodež ih je slijedio, onaj koji je uzela strijelcu dok je preklinjao Psa za milost. Njezin pojas za mač završio je u kanalu. Njezin plašt, tunika, hlače, donje rublje, sve. Sve osim Igle.
Stajala je na vrhu mola, blijeda, naježena i drhtava u magli. U njezinoj ruci Igla kao da joj je šaptala. Probodi ih zašiljenim krajem, govorila je, i, nemoj reći Šansi! Mikkenov znak nalazio se na oštrici. To je samo mač. Ako je trebala mač, bilo ih je stotinu pod hramom. Igla je bila premalena da bi bila pravi mač, bila je jedva nešto veća od igračke. Ona je bila glupa djevojčica kad ju je Jon dao izraditi za nju. "To je samo mač", rekla je, ovaj put naglas...
... ali nije bilo tako.
Igla je bila Robb, Bran i Rickon, njezina majka i njezin otac, čak i Šansa. Igla je bila sive zidine Oštrozimlja, i smijeh njegovih ljudi. Igla je bila ljetni snjegovi, priče Stare Nane, drvo srca s njegovim crvenim lišćem i zastrašujućim licem, topao zemljani miris staklenih vrtova, zvuk sjevernog vjetra dok je lupetao prozorskim kapcima njezine sobe. Igla je bila osmijeh Jona Snovva. Znao mije mrsiti kosu i zvati me "sestrice", sjetila se, i odjednom joj se oči napune suzama.
Polliver joj je ukrao mač kad su je Gorostasovi ljudi zarobili, ali kad su ona i Pas ušetali u krčmu na raskrižju, bila je ondje. Bogovi su htjeli daje imam. Ne Sedmorica, ne Onaj od Mnogih Lica, već bogovi njezina oca, stari bogovi sjevera. Bog Mnogih Lica može dobiti ostalo, pomislila je, ali ne može dobiti ovo.
Popela se stubama naga kao od majke rođena, stišćući Iglu. Na pola puta, jedan joj se kamen zaljulja pod stopalom. Arya klekne i stane prstima kopati oko njegovih rubova. Isprva se nije htio pomaknuti, ali ona je ustrajala, čeprkajući mrvljivu žbuku noktima. Napokon, kamen se pomakne. Ona zastenje, zavuče obje ruke i povuče. Pukotina se otvori pred njom.
"Tu ćeš biti sigurna", reče Igli. "Nitko neće znati gdje si osim mene." Gurnula je mač i korice iza stube, a onda vratila kamen na mjesto, tako da je izgledao poput ostalih kamenova. Dok se vraćala u hram, brojila je stube, kako bi znala gdje će opet pronaći mač. Jednog dana možda će joj zatrebati. "Jednog dana", šapnula je samoj sebi.
Nije rekla ljubaznom čovjeku što je učinila, ali on je znao. Iduće noći došao je u njezinu ćeliju nakon večere.
"Dijete," rekao je, "dođi i sjedni sa mnom. Moram ti ispričati priču."
"Kakvu priču?" upita ona oprezno.

"Priču o našim počecima. Želiš li biti jedna od nas, moraš znati tko smo i kako smo postali. Ljudi možda šapuću o Bezličnima iz Braavosa, ali mi smo stariji od Tajnog grada. Prije nego što je Titan ustao, prije Raskrinkavanja Utheroa, prije Osnutka, mi smo postojali. Procvjetali smo u Braavosu među ovim sjevernim maglama, ali najprije smo uhvatili korijen u Valvriji, među bijednim robovima koji su rintali i u dubokim rudnicima ispod Četrnaest plamenova koji su u davnini osvjetljavali noći Slobodnog posjeda. Većina rudnika vlažna su i hladna mjesta, isklesana u hladnom mrtvom kamenu, ali Četrnaest plamenova bile su žive planine sa žilama od rastaljenog kamena i vatrenim srcima. Stoga su rudnici drevne Valvrije uvijek bili vrući, a bivali su vrući kako su okna zadirala sve dublje i dublje. Robovi su dirinčili u pećnici. Stijene oko njih bile su prevruće na dodir. Zrak je zaudarao na sumpor i pržio im pluća dok su ga udisali. Njihovi tabani gorjeli su i punili se plikovima, čak i kroz najdeblje sandale. Ponekad, kad bi probili koji zid u potrazi za zlatom, pronašli bi umjesto njega paru, ili kipuću vodu, ili rastaljen kamen. Određena okna bila su usječena tako nisko da robovi nisu mogli stajati uspravno, već morali puzati ili se sagibati. A bilo je i crva u onoj crvenoj tami."
"Crva?" upitala je mršteći se.
"Ognjenih crva. Neki vele da su srodni zmajevima, jer i ti crvi bljuju vatru. Umjesto da lete nebom, ruju kroz kamen i zemlju. Ako se starim pričama može vjerovati, ognjenih je crva bilo u Četrnaest plamenova čak i prije dolaska zmajeva. Mladi nisu veći od te tvoje mršave ruke, ali mogu narasti do čudovišne veličine i ne gaje ljubav prema ljudima."
"Jesu li ubijali robove?"
"Spaljena i pocrnjela trupla često su se pronalazila u oknima gdje bi stijene bile napukle ili pune rupa. Ali rudari su svejedno kopali sve dublje. Na desetine je robova pogibalo, ali njihovi gospodari nisu marili. Crveno zlato, žuto zlato i srebro smatrali su se dragocjenijima od života robova, jer robovi su bili jeftini u drevnom Slobodnom posjedu. Za vrijeme rata Valvrijci su ih zarobljavali na tisuće. U vremena mira razmnožavali su ih, iako su samo najgore slali da umru u crvenoj tami."
"Jesu li se robovi pobunili i borili?"
"Neki jesu", odgovori on. "Bune su bile uobičajene u rudnicima, ali malo ih je nešto postiglo. Zmajski knezovi starog Slobodnog posjeda bili su moćni čarobnjaci, te su im se niži ljudi suprotstavljali na vlastit rizik. Prvi Bezlični bio je onaj koji je to učinio."
"Tko je bio on?" izlane Arya prije nego što je zastala da razmisli.
"Nitko", odvrati on. "Neki vele da je i sam bio rob. Drugi uporno tvrde da je bio sin slobodnjaka, ili čak iz plemenite loze. Neki će ti čak reći da je bio nadglednik koji se sažalio nad svojim podčinjenima. Zapravo, nitko ne zna. Tko god da je bio, kretao se među robovima i bio u prilici čuti njihove molitve. Ljudi iz stotina različitih naroda radili su u rudnicima, i svaki se molio svom bogu na vlastitom jeziku, ali svi su se molili za isto. Izbavljenje su tražili, i kraj boli. Malu stvar, i jednostavnu. Ali njihovi bogovi nisu odgovarali, a njihove patnje su se nastavljale. Zar su njihovi bogovi gluhi? pitao se... sve dok mu nije sinula spoznaja jedne noći u crvenoj tami."
"Svi bogovi imaju svoje oruđe, muškarce i žene koji im služe i pomažu provoditi njihovu volju na zemlji. Robovi nisu vapili stotini različitih bogova, činilo se, već jednom bogu sa stotinu različitih lica... a on je bio oruđe tog boga. Te iste noći izabrao je najbjednijeg među robovima, onog koji se najžarče molio za izbavljenje, i oslobodio ga iz okova. Prvi dar bio je predan."
Arya ustukne pred njim. "Ubio je roba?" To nije zvučalo pravedno. "Trebao je ubiti gospodare!"
"I njima je donio dar... ali to je priča za koji drugi dan, priča koju je najbolje ne dijeliti ni sa kim." Naherio je glavu. "A tko si ti?"
"Nitko."
"Laž."
"Kako to znate? Je li to čarolija?"
"Čovjek ne treba biti čarobnjak da razlikuje istinu od laži, ne ako ima oči. Moraš samo naučiti čitati lice. Gledati u oči. Usta. Ove mišiće, na kutovima čeljusti, i ove, gdje se vrat spaja s ramenima." Dotaknuo ju je lako dvama prstima. "Neki lažljivci trepću. Neki zure. Neki odvraćaju pogled. Neki oblizuju usne. Mnogi pokrivaju usta trenutak prije nego što će izreći laž, kao da žele sakriti svoju prijevaru. Drugi znaci mogu biti suptilniji, ali uvijek su prisutni. Lažan i iskren osmijeh mogu izgledati slično, ali različiti su kao sumrak od zore. Možeš li razlikovati sumrak od zore?"
Arya kimne, iako nije bila sigurna da može.
"Onda možeš naučiti opažati laž... a kad jednom naučiš, nijedna ti tajna neće ostati skrivena."

"Naučite me." Ona će postati nitko ako je bilo potrebno. Nitko ne bi imao rupe u sebi.
"Ona će te naučiti", reče ljubazni čovjek kad se sirotica pojavila pred njezinim vratima. "Počevši s jezikom Braavosa. Od kakve si koristi ako ne možeš govoriti i razumjeti? A tčeš je naučiti svoj jezik. Vas dvije učit ćete zajedno, jedna od druge. Hoćeš li ovo učiniti?"
"Hoću", reče ona, i od tog trenutka bila je novakinja Kuće crnog i bijelog. Oduzeli su joj ruho sluškinje i dali da nosi halju, halju od crno--bijele tkanine paperjasto meku poput starog crvenog gunja koji je nekoimala u Oštrozimlju. Pod njom je nosila rublje od finog bijelog platna, i crnu potkošulju koja joj je visjela do ispod koljena.
Otad su ona i sirotica provodile vrijeme zajedno dotčući stvari i pokazujući prstima, dok je svaka nastojala naučiti onu drugu nekoliko riječi vlastitog jezika. Jednostavne riječi isprva, šalica, svijeća i cipela; potom teže riječi; zatim rečenice. Nekoć je Syrio Forel znao natjerati Aryju da stoji na jednoj nozi sve dok ne bi drhtala. Kasnije ju je poslao da lovi mačke. Plesala je vodeni ples na granama drveća s drvenim mačem u ruci. Te su stvari bile teške, ali ovo je bilo teže.
Čak je i šivanje bilo zabavnije od jezika, rekla je u sebi, nakon noći kada je zaboravila pola riječi koje je znala, a drugu polovicu izgovorila tako loše da joj se sirotica nasmijala u lice. Moje su rečenice iskrivljene kao nekad moji šavovi. Da djevojčica nije bila tako malena i izgladnjela, Aryja bi joj razbila to glupo lice. Umjesto toga žvakala je usnicu. Preglupa da nauči i preglupa da odustane.
Zajednici jezik sirotici je išao brže. Jednog dana za večerom okrenula se Aryji, i upitala: "Tko si ti?"
"Nitko", odgovorila je Arya na braavosijskom. "Lažeš", rekla je sirotica. "Moraš lagati bolije." Arya se nasmijala. "Bolije? Misliš bolje, glupačo." "Bolje glupačo. Pokazat ću ti."
Idućeg dana započeli su svoju igru laganja, postavljajući jedna drugoj pitanja, izmjenjujući se. Ponekad bi odgovorile iskreno, ponekad bi slagale. Ona koja postavlja pitanja morala je pokušati pogoditi što je bila istina, a što laž. Sirotica je to naizgled uvijek znala. Arya je morala pogađati. Većinom bi pogriješila.
"Koliko imaš godina?" upitala ju je jednom sirotica, na zajedničkom jeziku. "Deset", reče Arya, i podigne deset prstiju. Mislila je da joj je još bilo deset, iako je bilo teško biti siguran. Braavosijci su drugačije brojili dane nego u Zapadnim zemljama. Koliko je ona mogla znati, njezin je imendan došao i prošao.
Sirotica kimne. Arya joj odgovori kimanjem, te na svom najboljem braavosijskom reče: "Koliko ti imaš godina?"
Sirotica pokaže deset prstiju. Potom deset, pa opet deset. Zatim šest. Lice joj je ostalo mirno poput vode stajaćice. Ne može joj biti trideset šest, pomisli Arya. Ona je mala djevojčica. "Lažeš", reče ona. Sirotica odmahne glavom i opet joj pokaže: deset, deset, deset i šest. Izrekla je riječi za trideset šest i natjerala Aryju da ih ponovi.
Idućeg dana povjerila je ljubaznomčovjeku sirotičinu tvrdnju. "Nije lagala", odgovorio je svećenik, hihoćući se. "Ona koju zoveš siroticom odrasla je žena koja je provela cijeli život služeći Njega od Mnogih Lica. Dala Mu je sve što je bila, i sve štoće ikad biti, sve živote koje je imala u sebi."
Arya se ujede za usnicu. "Hoću li ja biti poput nje?"
"Ne," reče on, "ukoliko to ne želiš. Otrovi su je učinili takvom kakvu je vidiš."
Otrovi. Tada je razumjela. Svake večeri nakon molitve sirotica je izlijevala kameni vrč u vode crnog jezerca. Sirotica i ljubazni čovjek nisu bili jedini sluge Boga Mnogih Lica. S vremena na vrijeme drugi bi posjećivali Kuću crnog i bijelog. Debeli momak imao je žarke crne oči, kukast nos i široka usta puna žutih zubi.Čovjek Stroga lica nikad se nije smijao; njegove su oči bile svijetle, usne pune i tamne. Naočiti čovjek imao je bradu drugačije boje svaki put kad bi ga vidjela, i drugačiji nos, ali nikad nije bio nepristao. Ta su trojica dolazila najčešće, ali bilo je i drugih: škiljavac, vlastelinčić, izgladnjeli čovjek. Jednom su debeli momak i škiljavac došli zajedno. Umma je poslala Aryju da im nalijeva piće. "Kad ne nalijevaš, moraš stajati mirno kao da si isklesana od kamena", rekao joj je ljubazničovjek. "Možeš li to?"
"Da." Prije nego što se naučiš kretati, moraš naučiti mirovati, uputio ju je Syrio Forel jednom davno u Kraljevu Grudobranu, a ona je to i učinila. Služila je kao peharnik Roosea Boltona u Harrenhalu, a on bi vas išibao ako biste mu prolili vino.
"Dobro", rekao je ljubazničovjek. "Bilo bi najbolje da si i slijepa i gluha. Možda nećuješ stvari, ali moraš ih pustiti da ti prođu kroz jedno uho i izađu na drugo. Ne slušaj."
Arya je mnogo togačula te noći, ali gotovo sve je bilo na jeziku Braavosa, te je jedva razumjela jednu riječ od deset. Nepomična poput kamena, zapovjedila je samoj sebi. Najteži dio bio je nastojanje da ne zijevne. Prije

nego što je noć došla kraju, misli su joj odlutale. Stojeći ondje s vrčem u ruci, sanjala je da je vuk, da trči slobodna kroz mjesečinom obasjanu šumu s velikim čoporom koji joj je zavijao za petama.
"Jesu li i ovi drugi ljudi svi svećenici?" upitala je ljubaznog čovjeka idućeg jutra. "Jesu li ono njihova prava lica?"
"Što ti misliš, dijete?"
Mislila je da nisu. "Je li i Jaqen H'ghar svećenik? Znate li hoće li se Jaqen vratiti u Braavos?"
"Tko?" izustio je, posve nevino.
"Jaqen H'ghar. Dao mije željezni novčić."
"Ne znam nikoga pod tim imenom, dijete."
"Upitala sam ga kako mijenja lice, a on je rekao da to nije teže od preuzimanja novog imena, ako znate kako."
"Je li?"
"Hoćete li mi pokazati kako da promijenim sebi lice?"
"Ako želiš." Obuhvatio joj je bradu rukom i okrenuo glavu. "Napuši obraze i isplazi jezik."
Arya napuše obraze i isplazi jezik.
"Eto. Lice ti se promijenilo."
"Nisam tako mislila. Jaqen je koristio magiju."
"Sve vradžbine dolaze uz cijenu, dijete. Potrebne su godine molitve, žrtve i učenja da se izvede prava čarolija."
"Godine?" rekla je malodušno.
"Da je lako, svi bi to radili. Moraš prohodati prije nego što možeš potrčati. Čemu koristiti čaroliju, kad tu pomažu i glumački trikovi?"
"Ja ne znam ni glumačke trikove."
"Onda vježbaj pravljenje grimasa. Pod kožom imaš mišiće. Nauči ih koristiti. To je tvoje lice. Tvoji obrazi, usne, uši. Osmijesi i mrštenje ne bi te smjeli spopadati poput iznenadnih oluja. Osmijeh bi trebao biti sluga, i doći tek kad ga pozoveš. Nauči vladati svojim licem."
"Pokažite mi kako."
"Napuši obraze." Ona to učini. "Podigni obrve. Ne, više." I to je učinila. "Dobro. Sad vidi koliko možeš tako ostati. Neće biti dugo. Pokušaj opet sutradan. Pronaći ćeš mvrijsko zrcalo u podrumima. Vježbaj pred njim sat vremena svakog dana. Oči, nosnice, obraze, uši, usne, nauči svime vladati." Obuhvatio je njezinu bradu.
"Tko si ti?"
"Nitko."
"Laž. Žalosna mala laž, dijete."
Pronašla je mvrijsko zrcalo idućeg dana, te je svakog jutra i večeri sjedila pred njim sa svijećom sa svake strane, krevelјeći se. Zavlada} svojim licem, rekla je sebi, i moći ćeš lagati.
Uskoro zatim ljubazni čovjek zapovjedio joj je da pomaže ostalim akolitima prilikom pripreme trupala. Posao nije bio ni približno tako težak kao ribanje stuba za Weesea. Ponekad bi se borila s teretom ako bi truplo bilo veliko ili teško, ali uglavnom su mrtvaci bili stare suhe kosti u smežuranoj koži. Arya ih je promatrala dok ih je prala, pitajući se što ih je dovelo do crnog jezerca. Sjetila se priče koju je čula od Stare Nane, o tome kako bi ponekad tijekom dugih zima ljudi koji su doživjeli duboku starost najavili da idu u lov. Njihove bi kćeri plakale, a sinovi okretali lica prema vatri, mogla je čuti Staru Nanu kako govori, ali nitko ih ne bi zaustavio, ili upitao kakvu divljač kane uloviti po tako dubokom snijegu i urlicima ledenog vjetra. Pitala se što su stari Braavosijci govorili svojim sinovima i kćerima prije nego što bi odlazili u Kuću crnoga i bijeloga.
Mjesec se promijenio jednom i dvaput, iako ga Arya nijednom nije ugledala. Služila je, prala mrtve, pravila grimase u zrcalu, učila braavo-sijski jezik, i nastojala upamtiti kako je nitko.
Jednog dana ljubazni čovjek pošalje po nju. "Tvoj naglasak je užasan," rekao je, "ali znadeš dovoljno riječi da te se donekle razumije. Vrijeme je da nas na neko vrijeme ostaviš. Jedini način da doista ovladaš našim jezikom jest da ga govoriš svakodnevno od zore do sumraka. Morašći."
"Kada?" upitala ga je. "Kamo?"
"Odmah", odgovorio je on. "Iza ovih zidova pronaći ćeš stotinu otoka Braavosa u moru. Naučila si izraze za dagnje, lisanke i čančice, zar ne?"
"Jesam." Ponovila ih je, na svom najboljem braavosijskom.
Njezin najbolji braavosijski izmamio mu je osmijeh. "Poslužiće. Duž dokova ispod Potopljenog grada pronaći ćeš ribara po imenu Brusco, dobrog čovjeka sa slabim leđima. Potrebna mu je djevojčica da gura

njegove tačke i prodaje lisanke, čančice i dagnje mornarima na brodovima. Tićeš biti ta djevojčica. Jesi li razumjela?"
"Jesam."
"A kad Brusco upita tko si?"
"Nitko."
"Ne. To neće proći izvan ove Kuće." Oklijevala je. "Mogu biti Slana, iz Soljenica."
"Slana je poznata Ternesiu Tervsu i posadi Titanove kćeri. Tvoj te način govora obilježava, pa moraš biti neka djevojčica iz Zapadnih zemalja... ali druga djevojčica, mislim."
Ona se ujede za usnu. "Mogu li biti Cat?"
"Cat." On razmisli. "Da. Braavos je pun mačaka*. Jednu više nitko neće primijetiti. Ti si Cat, siroče iz..."
"Kraljeva Grudobrana." Posjetila je Bijelu luku dvaput sa svojim ocem, ali bolje je poznavala Kraljev Grudobran.
"Točno tako. Tvoj otac bio je kormilar na galiji. Kad ti je majka umrla, poveo te sa sobom na more. Onda je i on umro, a njegov kapetan nije imao koristi od tebe, pa te iskrcao iz broda u Braavosu. A kako se zvao taj brod?"
"Nymeria", smjestaće ona.
Te noći ostavila je Kuću crnog i bijelog. Dug željezni nož visio joj je s desnog boka, skriven pod plaštem, zakrpanim i izblijedjelim poput onih koje bi mogla nositi siročad. Cipele su joj žuljale prste, a tunika bila tako izlizana da je vjetar sjekao ravno kroz nju. Ali Braavos je ležao pred njom. Noćni zrak vonjao je na dim, sol i ribu. Kanali su bili krivudavi, ulčice još krivudavije. Ljudi su joj dobacivali čudne poglede u prolazu, a maleni prosjaci dovikivali riječi koje nije razumjela. Nedugo zatim posve se izgubila.
"Ser Gregor," pjevušila je, dok je prelazila kameni most poduprt četirima lukovima. Sa sredine njegova raspona mogla je vidjeti jarbole brodova u Krparovoj luci. "Dunsen, Raff Medeni, Ser Ilyn, Ser Meryn, kraljica Cersei." Počelo je kišiti. Arya uzdigne lice kako bi joj kapljice kiše umile obraze tako sretna da je mogla zaplesati. "Valar morghulis," govorila je, "valar morghulis, valar morghulis."
Cat = mačka, također nadimak Aryjine majke.
alayne
Čok je izlazeće sunce sipilo kroz prozore, Alavne sjedne na postelju i protegne se. Gretchel je čula njezino komešanje te smjesta ustala da joj donese kućni haljetak. Ložnica je postala hladna preko noći. Bit će gore kad nas ščepa zima, pomislila je. U usporedbi s Oštrozimljem ovo je mjesto hladno poput groba. Alavne navuče haljetak i opaše ga oko struka. "Vatra je gotovo ugasla", primijeti. "Metni još jednu cjepanicu, molim te."
"Kako moja gospa želi", reče starica.
Alavneini apartmani u Djevičinoj kuli bili su veći i raskošniji od male ložnice u kojoj je boravila dok je kneginja Lysa bila živa. Imala je sada vlastitu garderobu i zahod, te balkon isklesan od bijelog kamena koji je gledao na Dolinu. Dok je Gretchel poticala vatru, Alavne otapka bosonoga preko sobe i klisne van. Kamen bijaše hladan pod njezinim nogama, a vjetar je divlje puhao, kao što mu je tu uvijek bio običaj, ali pogled ju je nagnao da u trenu sve zaboravi. Djevičina je bila najistočnija od sedam vitkih kula Gnijezda, te je pred sobom imala Dolinu, sve njezine šume, rijeke i polja u jutarnjem svjetlu. Zbog načina na koji je sunce obasjavalo planine činilo se da su od čistog zlata.
Tako lijepo. Snijegom obavijen vrhunac Orijaševa koplja stršio je iznad nje, neizmjerna hrpa kamena i leda koja je dominirala nad zamkom smještenim na njegovim plećima. Ledene sige dvadeset stopa duge okruživale su rub provalije gdje su ljeti padale Alvssine suze. Sokol je krstario iznad zaledenog vodopada, modrih krila raširenih naspram jutarnjeg neba. Da bar i ja imam krila.
Položila je ruke na izrezbarenu kamenu balustradu i prisilila se da proviri preko ruba. Mogla je vidjeti Nebo šest stotina stopa niže, i kamene stube uklesane u planinu, zavojit put koji je vodio pokraj Snijega i Kamena sve do dna doline. Mogla je vidjeti kule i utvrde Mjesečevih dveri, sićušne poput dječjih igračaka. Oko zidina komešale su se vojske Izjašnjenih kneževa, izranjajući iz svojih šatora poput mrava iz mravinjaka. Da su barem mravi, pomislila je, mogli bismo ih zgaziti i uništiti.
Mladi knez Hunter i njegovi vazali pridružili su se ostalima prije dva dana. Nestor Royce je zatvorio Dveri pred njima, ali imao je manje od tristo ljudi u svom garnizonu. Svaki od Izjašnjenih kneževa doveo je po tisuću, a bilo ih je šestero. Alayne je znala njihova imena jednako dobro kao vlastito. Benedar Belmore, knez Jake pjesme, Symond Templeton, vitez Devet zvijezda. Horton Redfort, knez Crvenvode. Anya Waynwood, kneginja Željeznog hrasta. Gihvood Hunter, kojeg su svi živi zvali Mladi knez Hunter, knez Dvora dugog

luka. I Yohn Royce, najmoćniji od njih, zastrašujući Bronèani Yohn, knez Runskog kamena. Šestorka se okupila u Runskom kamenu nakon pada Lyse Arryn, i ondje sklopila savez, zaklevši se dæe braniti kneza Roberta, Dolinu ijedni druge. Njihova deklaracija nije spominjala guvernera, ali je govorila o "lošoj upravi" kojoj se moralo stati na kraj, i o "lažnim prijateljima i zlim savjetnicima".
Hladan udar vjetra zapuhao joj je u noge. Ušla je unutra da izabere haljinu u kojoæe prekinuti post. Petyr joj je darovao garderobu svoje pokojne žene, bogatstvo svile, satena, baršuna i krzna daleko iznadèega o èemu je ikad sanjala, iako je velik dio bio prevelik za nju; kneginja Lysa postala je prièino krupna tijekom svojeg dugog niza trudnoæa, mrtvorodenèadi i pobaèaja. Meðutim, neke od najstarijih haljina bile su sasivene za mladu Lysu Tully od Rijekotoka, a druge je Gretchel uspjela prekrojiti da pristaju Alaynei, koja je u trinaestoj bila gotovo jednako dugonoga kao njezina tetka u dvadesetoj.
Ovog jutra za oko joj je zapela šarena haljina tullvjevski crvene i modre boje, obrubljena vjevereèjim krznom. Gretchel joj je pomogla uvuæi ruke u zvonaste rukave i zavezala je na leðima, a onda poèešljala i prikopèala kosu. Alayne ju je opet potamnila sinoæ prije spavanja. Preljev koji joj je dala tetka mijenjao je njezinu bogatu crvenkasto-kestenjastu u Alayneinu žarko smeðu, ali ne bi prošlo dugo prije nego što bi se crvena poèela šuljati natrag u korijenu. A štoæu kad mi ponestane boje? Preljev je potjecao iz Tyrosha, preko uskog mora.
Dok je silazila da prekine post, Alayne se ponovno dojmio duboki muk Orlovog gnijezda. Nije bilo tišeg zamka u svih Sedam Kraljevina. Sluge su bili malobrojni i stari, a govorili su tihim glasovima kako ne bi uznemirili mladog kneza. Nije bilo konja na planini, ni pasa koji bi lajali i režali, ni vitezova koji bi vježbali u dvorištu. Èak su i koraci stražara zvuèali neobièno prigušeno dok su koraèali blijedim kamenim dvoranama. Mogla je èuti kako vjetar jauèe i uzdiše oko kula, ali to je bilo sve. Kad je prvi put došla u Orlovo gnijezdo, èuo se i žubor Ah/ssinih suza, ali vodopad je sada bio zaleðen. Gretchel je rekla daæe ostati nijem do proljeæa.
Zatekla je kneza Roberta samog u Jutarnjoj dvorani iznad kuhinja kako bezvoljno premaæe drvenu žlicu po velikoj zdjeli zobene kaše s medom. "Htio sam jaja", potužio se kad ju je opazio. "Htio sam tri meko kuhana jaja, i malo leðne slanine."
Nisu imali jaja, ništa više nego što su imali slanine. Žitnice Gnijezda sadržavale su dovoljno zobi, kukuruza i ječma da ih hrane godinu dana, ali oslanjali su se na kopilanku zvano Mya Stone da im donese svježe namirnice s dna doline. Kako su se Izjašnjeni kneževi utaborili u podnožju planine, nije bilo rijeèana da se Mya probije. Knez Belmore, prvi od šestorice koji je stigao do Dveri, poslao je gavrana da obavijesti Maloprstog kako hrana više neæe stizati u Orlovo gnijezdo sve dok on ne pošalje kneza Roberta k njima. To nije bila potpuna opsada, ne još, ali je bila vrlo blizu tome.
"Možeš dobiti jaja kad Mya dođe, koliko god želiš", obeæala je Alayne malom kneževiæu. "Ona æe donijeti jaja, masla i dinja, svakakvih ukusnih stvari."
Dječak nije bio zadovoljen. "Želim jaja danas."
"Slatki Crvendaæu, nema jaja, znaš to. Molim te, pojedi svoju kašu, vrlo je ukusna." Kušala je žlicu svoje. Robert je gurao svoju žlicu po tanjuru, ali je nijednom nije prinio usnama. "Nisam gladan", zaključio je. "Želim se vratiti u krevet. Noæas nisam ništa spavao. Èuo sam pjevanje. Meštar Colemon dao mije sanjivog vina, ali svejedno sam gaèuo."
Alayne odloži žlicu. "Da je bilo pjevanja, i ja bih gaèula. Ružno ste sanjali, to je sve."
"Ne, to nije bio san." Suze mu nahrupe na oèi. "Marillion je opet pjevao. Tvoj otac tvrdi da je mrtav, ali nije."
"Jest." Plašilo ju je slušati ga da ovako govori. Dovoljno je loše što je malen i boležljiv, što ako je usto i lud?
"Slatki Crvendaæu, mrtav je. Marillion je previše ljubio tvoju gospu majku i nije se mogao pomiriti s onim što joj je uèinio, pa je odšetao u nebo." Alavne nije vidjela tijelo, kao ni Robert, ali nije dvojila o èinjenicu pjevaèeve smrti. "Nema ga, zaista."
"Alija gaèujem svake noæi. Èak i kad zatvorim kapke i stavim jastuk preko glave. Tvoj otac mu je trebao odsjeæi jezik. Rekao sam mu to, ali nije htio."
Trebao mu je jezik da prizna. "Budi dobar dečko i pojedi svoju kašu", preklinjala je Alavne. "Molim te? Meni za volju?"
"Ne želim kašu." Robert zavitla svoju žlicu preko dvorane. Odbila se o viseæu tapiseriju i ostavila mrlju kaše na bijelom svilenom mjesecu. "Knez hoæe jaja!"
"Knez æe pojesti kašu i biti zahvalan na njoj", reèe Petvrov glas iza njih.

Alavne se okrene i spazi ga pod lukom vrata s meštrom Colemonom pokraj sebe. "Trebate poslušati kneza guvernera, moj gospodaru", reče meštar. "Vaši kneževski vazali uspinju se planinom da vam iskažu počast, pa će vam biti potrebna sva vaša snaga."
Robert protrlja šakom lijevo oko. "Otjerajte ih. Ne želim ih. Ako dođu, natjerat ću ih da polete."
"Stavljate me na veliku kušnju, moj kneže, ali bojim se da sam im obećao siguran prolaz", reče Petyr. "U svakom slučaju, prekasno je da ih odbijete. Dosad su se sigurno već popeli do Kamena."
"Zašto nas ne puste na miru?" zavapi Alavne. "Nismo im učinili nikakvo zlo. Sto hoće od nas?"
"Samo kneza Roberta. Njega, i Dolinu." Petyr se nasmiješi. "Biće ih osmero. Knez Nestor ih vodi, a poveli su i Lyna Corbraya sa sobom. Ser Lyn nije od one vrste koja ostaje po strani kad je krv na pomolu."
Njegove riječi nisu mnogo pomogle ublažiti njezine strahove. Lyn Corbray ubio je gotovo jednak broj ljudi u dvobojima kao i u bitkama. Osvojio je svoje ostruge tijekom Robertove pobune, znala je, borivši se najprije protiv kneza Jona Arryna na dverima Galebgrada, a kasnije pod vlastitim stjegovima na Trozupcu, gdje je sasjekao princa Lewyna od Dornea, bijelog viteza Kraljeve garde. Petyr je rekao da je princ Lewyn bio teško ranjen u času kad ga je tijek bitke doveo do njegova posljednjeg plesa s Ostavljenom Gospom, ali je dodao: "To međutim nije nešto o čemu bi trebala raspravljati s Corbrayem. Oni koji to učine uskoro dobiju priliku da Martella osobno upitaju što je istina, dolje u dvoranama pakla."Čak i ako je samo polovica onog što je čula od stražara kneza Roberta bilo točno, Lyn Corbray je bio opasniji od svih šest Izjašnjenih knezova zajedno.
"Zašto on dolazi?" upitala je. "Mislila sam da su Corbrayi na vašoj strani."
"Knez Lyonel Corbray je naklonjen mojoj vladavini," reče Petyr, "ali njegov brat radi po svome. Na Trozupcu, kad je njihov otac bio ranjen, Lyn je bio taj koji je sjekao Ostavljenu Gospu i ubio čovjeka koji ga je sasjekao. Dok je Lyonel nosio starca k meštrima u zaleđu, Lyn je poveo napad protiv Dornijaca koji su zaprijetili Robertovom lijevom krilu, razbio njihove bojne redove u komadiće i ubio Lewyna Martella. Stoga kad je stari knez Corbray umro, ostavio je Gospu svom mlađem sinu. Lyonel je dobio njegove posjede, naslov, zamak i sav novac, ali svejedno se i dalje osjeća lišenim svojeg prava prvorođenca, dok Ser Lyn... pa, on voli Lyonela jednako kao mene. Želio je Lysinu ruku za sebe."
"Ne sviđa mi se Ser Lyn", uporan je bio Robert. "Ne želim ga ovdje. Pošaljite ga natrag dolje. Nisam rekao da može doći. Ne ovamo. Orlovo gnijezdo je neosvojivo, rekla je majka."
"Vaša majka je mrtva, moj kneže. Do vašeg šesnaestog imendana, ja vladam Orlovim gnijezdom." Petyr se okrene pogrbljenoj služavki koja se motala u blizini kuhinjskih stuba. "Mela, donesi njegovom gospodstvu novu žlicu. Želi pojesti svoju kašu."
"Ne želiml Neka moja kaša leti\" Ovaj put Robert zavitla zdjelu, s kašom, medom i svime. Petyr Baelish se okretno izmakne, ali meštar Colemon nije bio tako brz. Drvena zdjela pogodila gaje ravno u grudi, a njezin sadržaj rasprsnuo mu se po licu i ramenima. Jauknuo je na nimalo meštrovski način, dok se Alayne okretala da umiri malog kneževića, ali prekasno. Spopao ga je napad. Vrč mlijeka odletio je kad ga je njegova ruka mlatarajući zahvatila. Kad je pokušao ustati oborio je stolicu i pao na nju. Jednom je nogom pogodio Alayne u trbuh tako snažno da joj je izbio dah. "O, bogovi, smilujte se"čula je kako Petyr govori, zgađen.
Grudice kaše poprskale su lice i kosu meštra Colemona dok je klečao nad svojim štićenikom, mrmljajući umirujuće riječi. Jedna grudica polako mu je klizila niz desni obraz, poput kvrgave sivo-smeđe suze. Napad nije tako strašan kao onaj raniji, pomisli Alavne, nastojeći biti od pomoći. U času kad je drhtanje prestalo, dvojica stražara u nebesko modrim plaštevima i srebrnastim verižnjačama pristigli su na Petvrov poziv.
"Odnesite ga u postelju i podvrgnite ga kuri pijavica", reče guverner, a visoki stražar podigne dječaka u naručje. Ja bih ga mogla ponijeti, pomisli Alavne. Nije teži od lutke.
Colemon se zadržao na trenutak. "Moj kneže, možda je bolje odgoditi ove pregovore za neki drugi dan. Napadaji njegova gospodstva pogoršali su se od smrti kneginje Lyse. Sve su češći i silovitiji. Puštam dječaku krv što se češće usuđujem, i miješam mu sanjivo vino i makovo mlijeko da mu pomognem spavati, ali..."
"On spava dvanaest sati dnevno", reče Petyr. "Potrebno mi je da s vremena na vrijeme bude budan."
Meštar prođe prstima kroz kosu, prosipajući grumene kaše po podu. "Kneginja Lysa dala bi njegovom gospodstvu da siše kad god bi se premo-rio. Arhimeštar Ebrose tvrdi da majčino mlijeko sadrži mnoga ljekovita svojstva."
"To je vaš savjet, meštre? Da pronađemo dojilju za kneza Orlovog gnijezda i Branitelja Doline? Kad da ga odbijemo od sise, na dan vjenčanja? Tako će moći izravno prijeći s dadiljinih bradavica na ženine." Smijeh kneza Petvra jasno je pokazivao što je on mislio o tome. "Ne, mislim da nećemo. Predlažem vam da pronađete drugi način. Dječak voli slatkiše, zar ne?"
"Slatkiše?" reče Colemon.

"Slatkiše. Kolače i pite, džemove i želee, med na saću. Možda prsto-hvat slatkog sna u mlijeku, jeste li to pokušali? Samo prstohvat, da ga umiri i zaustavi njegovo nesretno drhtanje."
"Prstohvat?" Jabučica u meštrovu grlu micala se gore-dolje dok je gutao. "Jedan mali prstohvat... možda, možda. Ne previše, i ne prečesto, da, mogao bih pokušati..."
"Prstohvat," reče knez Petyr, "prije nego što ga dovedete da se sastane s kneževima."
"Kako zapovijedate, moj kneže." Meštar požuri van, tiho zveckajući lancem pri svakom koraku.
"Oče," upita Alavne kad je otišao, "hoćete li zdjelu kaše da prekinete post?"
"Prezirem kašu." Pogledao ju je očima Maloprstog. "Radije bih prekinuo post poljupcem."
Prava kći ne bi odbila svom roditelju poljubac, pa Alavne priđe k njemu i poljubi ga, kratko i suho u obraz, te se jednakom brzinom odmakne.
"Kako... poslušno." Maloprsti se nasmiješi ustima, ali ne i očima. "Pa, slučajno imam za tebe i drugih dužnosti. Reci kuharici da zakuha nešto crvenog vina s medom i grožđicama. Naši će gosti biti promrzli i žedni nakon dugog uspona. Trebaš ih dočekati kad stignu, i ponuditi im osvježenje. Vino, kruh i sir. Kakva nam je vrsta sira preostala?"
"Oštar bijeli i smrdljivi modri."
"Bijeli. I radije se presvući."
Alavne spusti pogled na svoju haljinu, tamno modre i bogato tamno crvene boje Rijekotoka. "Je li previše—"
"Previše je tullyjevska. Izjašnjeni knezovi neće biti zadovoljni kad ugledaju moju nezakonitu kći kako skakuće naokolo u odjeći moje mrtve žene. Izaberi nešto drugo. Moram li te podsjetiti da izbjegavaš nebesko modru i krem?"
"Ne." Nebesko modra i krem bile su boje kuće Arryn. "Osam, rekli ste... Bronćani Yohn je jedan od njih?"
"Jedini koji je važan."
"Bronćani Yohn raspoznaje", podsjeti ga ona. "Bio je gost u Oštrozim-lju kad mu je sin odjahao na sjever da odjene crno." Ludo se zaljubila u Ser Waymara, prisjetila se kroz maglu, ali to je bilo u nekom drugom životu, kad je bila samo glupa mala djevojčica. "A to nije bilo jedini put. Knez Royce je vidio... vidio je Šansu Stark ponovno u Kraljevu Grudobranu, za vrijeme Namjesnikova turnira."
Petyr joj metne prst pod bradu. "Daje Royce zapazio ovo lijepo lice, u to nimalo ne sumnjam, ali to je bilo jedno lice među tisućama. Čovjek koji se bori na turniru ima većih briga od nekog djeteta u gomili. A u Oštrozimlju, Šansa je bila mala djevojčica tamnocrvene kose. Moja kći je visoka i lijepa djevica, a kosa joj je kestenjastosmeđa. Ljudi vide ono što očekuju vidjeti, Alayne." Poljubio ju je u nos. "Neka Maddy naloži vatru u dnevnoj odaji. Primitću naše Izjašnjene kneževe ondje."
"Ne u Visokoj dvorani?"
"Ne. Ne dali Bogovi da me ugledaju blizu visokog stolca Arrynovih, mogli bi pomisliti da želim na nj zasjesti. Stražnjica tako niskog roda kao što je moja nikad ne smije težiti tako uzvišenim jastucima."
"Dnevna odaja." Trebala se zaustaviti kod toga, ali riječi navriješe iz nje. "Ako im date Roberta..."
"...i Dolinu?" "Već imaju Dolinu."
"O, velik dio nje, to je istina. Međutim, ne svu. Prilično sam omiljen u Galebgradu, a imam i vlastite kneževske prijatelje. Graftona, Lvnder-lyja, Lvonela Corbrava... iako oni, priznajem, nisu dorasli Izjašnjenim kneževima. Ipak, kamo bismo pošli, Alavne? Natrag u moju velebnu utvrdu na Prstima?"
Razmišljala je o tom. "Joffrev vam je dao Harrenhal. Ondje ste gospodar po vlastitom pravu."
"Samo naslovom. Trebalo mi je veliko sijelo da oženim Lysu, a Lan-nisteri mi nisu baš kanili podariti Bacačevu hrid."
"Da, ali zamak je vaš."
"Ah, a kakav je to tek zamak. Špiljaste dvorane i srušene kule, duhovi i propusi, strahota gaje zagrijati, nemoguće opskrbiti ljudstvom... a tu je i malo pitanje prokletstva."
"Prokletstva postoje samo u pjesmama i pričama."
To gaje naizgled zabavilo. "Je li netko ispjevao pjesmu o tome kako je Gregor Clegane umro od uboda otrovnim kopljem? Ili o plaćeniku prije njega, čije je udove Ser Gregor odstranjivao zglob po zglob? Taj je oteo zamak Ser Amorvju Lorchu, koji ga je dobio od kneza Tywina. Medvjed je ubio jednog, tvoj patuljak drugog. I kneginja Whent je mrtva,čujem. Lothstonovi, Strongovi, Harrowayevi, Strongovi... Harrenhal je usahnuo svaku ruku koja ga je dotakla."
"Onda ga dajte knezu Freyu."
Petyr se nasmije. "Možda i hoću. Ili još bolje, našoj slatkoj Cersei. Iako ne bih smio grubo govoriti o njoj, šalje mi neke vrsne tapiserije. Nije li to ljubazno od nje?"

Spomen kraljičina imena natjera je da se ukoči. "Ona nije ljubazna. Plaši me. Kad bi nekim putem doznala da sam—"
"—Morao bih je odstraniti iz igre ranije nego što sam planirao. U slučaju da ona najprije ne odstrani samu sebe." Petyr ju je zadirkivao malim osmijehom. "U igri prijestolja, čak i najskromnije figure imaju vlastitu volju. Ponekad odbijaju izvesti poteze koje si im namijenio. Dobro to upamti, Alayne. To je lekcija koju Cersei Lannister još mora naučiti. A sad, nemaš li neke dužnosti koje moraš izvršiti?"
Imala je. Najprije se pobrinula za kuhanje vina, pronašla prikladan kotač oštrog bijelog sira, te zapovjedila kuharici da ispeče dovoljno kruha za dvadesetoricu, u slučaju da Izjašnjeni kneževi dovedu više ljudi nego što se očekivalo. Kad jednom pojedu naš kruh i sol, bit će naši gosti i neće nam moći nauditi. Freyevi su pogazili zakone gostoprimstva kad su umorili njezinu kneginju majku i brata u Blizancima, ali nije mogla vjerovati da bi tako plemenit knez poput Yohna Roycea ikad spao tako nisko da učini isto.
Iduća je bila dnevna odaja. Njezin je pod bio prekriven myrijskim tepihom, pa ga nije bilo potrebno posuti rogozom. Alayne je zamolila dvojicu slugu da podignu stol na nogare i donesu osam teških stolaca od hrasta i kože. Kad bi ovo bila gozba smjestila bi jednog čelo stola, drugog na dno, te po tri sa svake strane, ali ovo nije bila gozba. Dosad su se Izjašnjeni kneževi sigurno već popeli do Snijega. Za uspon je trebao veći dio dana, čak i na mazgama. Pješice, većini je ljudi trebalo nekoliko dana.
Možda će kneževi razgovarati duboko u noć. Trebat će svježe svijeće. Kad je Maddy naložila vatru, poslala ju je da pronađe miomirisne vo-štanice koje je knez Waxley darovao kneginji Lysi kad je došao zatražiti njezinu ruku. Potom je opet posjetila kuhinje kako bi se uvjerila da su vino i kruh bili spremni. Sve je naizgled bilo u najboljem redu, a još je imala vremena da se okupa, opere kosu i presvuče.
Oklijevala je pred haljinom od purpurne svile, i još jednom od ta-mnomodrog baršuna ispresijecanog srebrom koja bi probudila svu boju njezinih očiju, ali na kraju se prisjetila da je Alayne naposljetku ipak bila kopile, i da nije smjela sebi dopustiti da se odijeva iznad svog staleža. Haljina koju je izabrala bila je od janjeće vune, tamnosmeđa i jednostavnog kroja, s liščem i puzavicama izvezenim zlatnom niti po prsluku, rukavima i obrubu. Bila je skromna i pristala, iako jedva raskošnija od nečeg što bi sluškinja mogla nositi. Petyr joj je dao i sav nakit kneginje Lyse, te je isprobala nekoliko ogrlica, ali sve su djelovale razmetljivo. Na kraju je izabrala jednostavnu baršunastu vrpcu boje jesenskog zlata. Kad joj je Gretchel donijela Lysino posrebreno zrcalo, boja se slagala upravo savršeno s Alayneinom masom tamnosmeđe kose. Knez Royce me nikad neće prepoznati, pomislila je. Ta, jedva samu sebe prepoznajem.
Osjećajući se gotovo jednako smiono kao Petyr Baelish, Alayne Stone namjesti svoj osmijeh i spusti se da dočeka goste.
Orlovo gnijezdo bilo je jedini zamak u Sedam Kraljevina gdje se glavni ulaz nalazio ispod tamnica. Strme kamene stube gmizale su planinskim obronkom pokraj putnih zamaka Kamena i Snijega, ali su završavale kod Neba. Posljednjih šest stotina stopa uspona bilo je okomito, prisiljavajući nadobudne posjetitelje da sjašu sa svojih mazgi i donesu odluku. Mogli su se voziti u drmusavoj drvenoj košari kojom su se podizale namirnice, ili se verati kamenitim dimnjakom rabeći rukohvate isklesane u stijeni.
Knez Redfort i kneginja Waynwood, najstariji od Izjašnjenih kneževa, odabrali su da ih podignu vitlom, nakon čega se košara još jednom spustila po debelog kneza Belmorea. Ostali knezovi uspeli su se sami. Alavne ih je dočekala u Odaji polumjeseca pokraj tople vatre, gdje ih je pozdravila u ime kneza Roberta i ponudila kruhom, sirom i vrućim kuhanim vinom u srebrnim kaležima.
Petyr joj je dao da prouči popis grbova, pa je prepoznala njihovu heraldiku ako ne i njihova lica. Crveni zamak očigledno je predstavljao Redforta; niskog čovjeka s urednom sijedom bradom i blagim očima. Kneginja Anya bila je jedina žena među Izjašnjenim kneževima, te je nosila tamnozelenu kabanicu sa slomljenim kotačem Waynwoodovih izrađenim od zrnca ahata. Šest srebrnih zvona na purpurnoj površini, to je bio Belmore, kruškolikog trbuha i oblih ramena. Brada mu je bila poput dumbira sijeda strahota koja je nicala iz brojnih podbradaka. Brada Symonda Templetona, u usporedbi, bila je crna i oštro zašiljena. Kljunast nos i ledene modre oči činili su da vitez Devet zvijezda nalikuje na kakvu otmjenu grabežljivicu. Njegov prsluk pokazivao je devet crnih zvijezda na dvjema zlatnim ukrštenim prugama. Plašt od hermelina Mladog kneza Huntera zbunjivao ju je sve dok nije opazila broš koji ga je prikopčavao, lepezu od pet srebrnih strijela. Alayne je smatrala da je bio bliži pedesetoj negoč etrdesetoj. Njegov otac vladao je dvorima Dugog luka gotovo šezdeset godina, da bi naposljetku umro tako naglo da su neki šaptali kako je novi knez ubrzao svoje nasljedstvo. Hunterovi obrazi i nos bijahu rumeni kao jabuke, što je govorilo o izvjesnoj ljubavi prema vinu. Pobrinula se da mu puni kalež jednako često kao što ga je on praznio.

Najmlađi muškarac u družini imao je tri gavrana na grudima, od kojih je svaki držao krvavo crveno srce u čaporcima. Njegova smeđa kosa bila je duga do ramena; jedan osamljen uvojak uvijao mu se načelu. SerLyn Corbray, pomisli Alayne, s opreznim pogledom na njegova tvrda usta i nemirne oči.
Posljednji su stigli Rovceovi, knez Nestor i Brončani Yohn. Knez Runskog kamena stajao je visok poput Psa. Iako mu je kosa bila sijeda, a lice izborano, knez Yohn još je izgledao kao da bi većinu mlađih muškaraca mogao prelomiti poput grančica onim krupnim, čvornatim rukama. Njegovo izbrazdano, ozbiljno lice vratilo je sve Sansine uspomene na vrijeme kad je boravio u Oštrozimlju. Sjetila ga se kako je sjedio za stolom, tiho razgovarajući s njezinom majkom. Čula je kako njegov glas odjekuje o zidove kad bi dojahao iz lova s jelenom iza svog sedla. Mogla ga je vidjeti u dvorištu, s mačem za vježbu u ruci, kako udarcima pribija njezina oca o tlo i okreće se kako bi porazio i Ser Rodrika. Prepoznat će me. Kako i ne bi? Pomislila je da mu se baci pred noge i zamoli ga za zaštitu. Nije se borio za Robba, zašto bi se borio za mene? Rat je završio, i Oštrozimlje je palo. "Kneže Royce," upitala je stidljivo, "želite li kalež vina da odstrani studen?"
Brončani Yohn imao je skrih'astosive oči, napola skrivene ispod naj-čupavijih obrva koje je ikad vidjela. Namrštile su se kad je spustio pogled prema njoj. "Poznajem li te, djevojko?"
Alayne se osjećala kao daje progutala jezik, ali knez Nestor je spasi. "Alayne je guvernerova nezakonita kći", otresito je rekao svom rođaku. "Maloprstov mali prst bio je zaposlen", primijeti Lyn Corbray sa zločestim osmijehom. Belmore se nasmije, a Alayne osjeti kako joj se boja penje u obraze.
"Koliko si stara, dijete?" upita kneginja Waynwood.
"Četr-četrnaest, moja gospo." Na trenutak je zaboravila koliko je Alavne trebala biti stara. "I nisam dijete, već procvala djevica."
"Ali neubrana, nadam se."Čupavi brk Mladog kneza Huntera sasvim mu je skrivao usta.
"Zasad", reče Lyn Corbray, kao da ona nije bila tu. "Ali zrela da je se uskoro ubere, rekao bih."
"Zar se to smatra uljudnošću u Domu srca?" Kosa Anye Waynwood sijedjela je, a ona je imala bore oko očiju i mlohavu kožu pod bradom, ali nije joj se mogla zanijekati plemenitost kojom je zračila. "Djevojka je mlada i lijepo odgojena, i pretrpjela je dovoljno strahota. Pazite na jezik, ser."
"Moj jezik je moja briga", otpovrne Corbray. "Vaše gospodstvo trebalo bi pripaziti na svoj. Nikad nisam dobro primao ukore, što će vam potvrditi velik broj mrtvaca."
Kneginja Waynwood mu okrene leđa. "Radije nas povedi svom ocu, Alayne. Što prije završimo s ovim, to bolje."
"Knez guverner vas čeka u dnevnoj odaji. Ako bi me moja gospoda slijedila." Iz Odaje polumjeseca uspeli su se strmim mramornim stubištem koje je zaobilazilo i okružnicu i tamnice te prolazilo ispod tri Ubirupe; Izjašnjeni kneževi pretvarali su se da ih ne primjećuju. Belmore je uskoro soptao poput mijeha, a Redfortovo lice postalo sivo poput njegove kose. Stražari na vrhu stubišta podigli su željezne rešetke na njihov dolazak.
"Izvolite ovuda, moja gospodo." Alayne ih povede niz arkadu pokraj
tuceta prekrasnih tapiserija. Ser Lothor Brune stajaše pred dnevnom odajom. Otvorio im je vrata i slijedio ih unutra.
Petyr je sjedio za stolom s nogarima s kaležom vina u ruci, proučavajući čvrst bijeli pergament. Zirnuo je uvis dok su Izjašnjeni kneževi ulazili. "Moja gospodo, dobrodošli. I vi, moja gospo. Uspon je zamoran, znam. Molim vas, sjednite. Alavne, mila moja, još vina za naše plemenite goste."
"Kako želite, oče." Svijeće su se upalile, opazila je sa zadovoljstvom; dnevna odaja mirisala je na klinčiće i druge skupe začine. Otišla je po vrč dok su se gosti smještali jedni do drugih... svi osim Nestora Rovcea, koji je oklijevao prije nego što je zaobišao stol kako bi zauzeo prazan stolac pokraj kneza Petvra, i Lyna Corbrava, koji je umjesto toga otišao stajati pokraj ognjišta. Srcoliki rubin na jabuci njegova mača zasjao je crveno dok je grijao ruke. Alavne je primijetila da se nasmiješio Ser Lothoru Bruneu. Ser Lyn je vrlo načitt, za starijeg muškarca, pomislila je, ali ne svida mi se način na koji se smiješi.
"Čitao sam ovu vašu izvanrednu deklaraciju", započne Petyr. "Izvrsno. Koji god je meštar ovo napisao, imao je dara za riječi. Samo žalim što i mene niste pozvali daje potpišem."
To ih je iznenadilo. "Vi?" reče Belmore. "Daje potpišete?"
"Baratam perom dobro kao i svi drugi, a nitko ne voli kneza Roberta više od mene. Što se tih lažnih prijatelja i zlih savjetnika tiče, svakako ih iskorijenimo. Moja gospodo, ja sam uz vas, srcem i rukom. Pokažite mi gdje da potpišem, molim vas."
Alavne, nalijevajući, začu kako se Lyn Corbrav hihoće. Ostali su djelovali zbunjeno sve dok Brončani Yohn Royce nije zapucketao zglobovima šake i rekao: "Nismo došli po vaš potpis. Niti se kanimo nabacivati riječima s vama, Maloprsti."

"Kakva šteta. Toliko volim lijepo nabačenu riječ." Petyr odloži pergament u stranu. "Kako želite. Budimo izravni. Što želite od mene, moja gospodo i gospo?"
"Ne želimo ništa od vas." Symond Templeton uperi u kneza guvernera svoj hladan modri pogled. "Želimo da odete."
"Odem?" Petyr odglumi iznenađenost. "Kamo da odem?"
"Kruna vas je učinila knezom Harrenhala", istakne Mladi knez Hun-ter. "To bi trebalo dostajati bilo kojem čovjeku."
"Riječnoj je krajini potreban knez", primijeti stari Horton Redfort. "Rijekotok je pod opsadom, Brackenovi i Blackwoodovi su u otvorenom ratu, a odmetnici slobodno krstare na objema stranama Trozupca, kradući i ubijajući kako ih volja. Nepokopana trupla prekrivaju krajolik kuda god pođete."
"To ste tako primamljivo opisali, kneže Redfort," odvrati Petyr, "ali slučajno ovdje imam prečih dužnosti. A moramo misliti i na kneza Roberta. Zar želite da odvučem bolježljivo dijete usred tog pokolja?"
"Njegovo gospodstvo ostatće u Dolini", izjavi Yohn Royce.
"Kanim povesti dječaka sa sobom u Runski kamen, i odgojiti ga da postane vitez kojim bi se Jon Arryn ponosio."
"Zašto Runski kamen?" zamišljenoće Petyr. "Zašto ne Željezni hrast ili Crventvođa? Zašto ne dvor Dugog luka?"
"Poslužio bi bilo koji od njih," izjavi knez Belmore, "a njegovo gospodstvo redomće posjetiti svaki, kad za to dođe vrijeme."
"Hoće li?" Petyrov ton kao da je odavao sumnju.
Kneginja Waynwood uzdahne. "Kneže Petyre, ako nas mislite međusobno zavaditi, možete si uštedjeti truda. Ovdje zborimo jednim glasom. Runski kamen nam svima odgovara. Knez Yohn je sam podigao tri dobra sina, nema čovjeka prikladnijeg za odgoj njegova mladog gospodstva. Meštar Helliweg je kudikamo stariji i iskusniji od vašeg meštra Colemona, i prikladniji da njeguje slabosti kneza Roberta. U Runskom kamenu dječak će učiti ratna umijeća od Snažnog Sama Stonea. Nitko ne bi mogao poželjeti boljeg glavnog oružnika. Septon Lucos poučit će ga pitanjima duha. U Runskom kamenuće također pronaći druge dječake svoje dobi, prikladnije društvo od starica i plaćenika koji ga trenutno okružuju."
Petyr Baelish opipa svoju bradicu. "Njegovo gospodstvo treba društvo, nije da se ne slažem. Međutim, teško daje Alayne starica. Knez Robert jako voli moju kćer, rado će vam i sam to reći. A slučaj je htio da sam zamolio kneza Graf tona i kneza Lynderlyja da mi svaki pošalje po jednog sina na odgoj. Svaki od njih ima dječaka koji je Robertov vršnjak."
Lyn Corbray se nasmije. "Dva štenca od para kućnih pasa."
"Robert bi trebao i starijeg mladića u svojoj blizini. Recimo, mladog štitonošu koji obožava. Nekog kome bi se mogao diviti i koga bi nastojao oponašati." Petyr se obrati kneginji Waynwood. "Imate takvog momka u Željeznom hrastu, moja gospo. Možda biste mi pristali poslati Harrolda Hardynga."
Anya Waynwood se zabavljala. "Kneže Petyre, vi ste najsmioniji lopov kojeg bih ikad željela susresti."
"Ne želim oteti dječaka," reče Petyr, "ali on i knez Robert trebali bi biti prijatelji."
Brončani Yohn Royce se nagne naprijed. "Dolično je i prikladno da se knez Robert sprijatelji s mladim Harrvjem, i hoće... u Runskor^ kamenu, pod mojom paskom, kao moj štićenik i štitonoša."
"Dajte nam dječaka," reče knez Belmore, "i možete nesmetano pustiti Dolinu i otići u vaše pravo sijelo u Harrenhalu."
Petyr mu uputi pogled blagog prijekora. "Zar želite reći da bi inače moglo zadesiti zlo, moj kneže? Ne vidim zašto. Čini mi se da je moja pokojna žena smatrala kako je ovo moje pravo sijelo."
"Kneže Baelish," reče kneginja Waynwood, "Lysa Tully bila je udovjCa Jona Arryna i majka njegova djeteta, i vladala je ovdje kao njegoya regentica. Vi... budimo iskreni, vi niste Arryn, a knez Robert nije vaga krv. Kojim pravom pretpostavljate da možete vladati nad nama?" "Lysa me imenovala guvernerom, čini mi se da se sjećam." Mladi knez Hunter reče: "Lysa Tully nikad nije pripadala Dolini, niti je imala prava da odlučuje za nas."
"A knez Robert?" upita Petyr. "Hoće li vaša gospodstva također tvrditi kako kneginja Lysa nije imala prava da odlučuje za vlastitog sina?"
Nestor Royce je cijelo vrijeme šutio, ali sada glasno prozbori. "NeljOc-sam se nadao osobno oženiti kneginjom Lysom. Kao i otac kneza Huntera i sin kneginje Anye. Corbray ju je jedva ostavljao pola godine. Da je odabrala bilo koga od nas, nitko ovdje ne bi osporavao njegovo pravo da bude guvernerom. Slučaj je htio da je odabrala kneza Maloprstog j povjerila svog sina njegovoj skrbi."

"On je bio i sin Jona Arryna, rođače", reče Brončani Yohn, mršteći se Čuvaru. "On pripada Dolini."
Petyr odglumi zbunjenost. "Orlovo gnijezdo dio je Doline jednako kao Runski kamen. Ukoliko ga netko nije premjestio?"
"Šalite se koliko hoćete, Maloprsti", razbjesni se knez Belmore "Dječak će poći s nama."
"Žao mije što vas moram razočarati, kneže Belmore, ali moj posinakće ostati tu sa mnom. On nije robusno dijete, kao što svi vi dobro znate Putovanje bi ga teško opteretilo. Kao njegov čuh i guverner, ne mogu to dopustiti."
Symond Templeton pročisti grlo, pa reče, "Svaki od nas ima tisuću ljudi u dnu ove planine, Maloprsti."
"Kakvo divno mjesto za njih."
"Zatreba li, možemo ih sazvati još."
"Prijetite li mi ratom, ser?" Petyr nije zvučao kad sa se imalo boji.
Brončani Yohn reče: "Imat ćemo kneza Roberta."
Na trenutak se činilo da su se našli u slijepoj ulici, sve dok se Lyn Corbray nije okrenuo od vatre. "Zlo mi je od te puste govorancije. Maloprstićе vas svojom pričom lišiti gaća budete li dovoljno dugo slušali. Jedini način da se posluje s njegovom vrstom jest pomoću čelika." Isukao je svoj dugi mač.
Petyr raširi ruke. "Ja ne nosim mač, ser."
"To se lako dade ispraviti." Svjetlost svijeća mreškala se po dimno sivomčeliku Corbraveve oštrice, tako tamnom daje Šansu podsjetio na Led, velemač njezina oca. "Vaš žderač jabuka nosi sječivo. Recite mu da vam ga dade, ili isučite taj bodež."
Primijetila je daje Lothor Brune posegao za svojim mačem, ali prije nego što su se oštrice uspjele susresti, Brončani Yohn bijesno ustane. "Spremite svojčelik, ser! Jeste li Corbray ili Freyl Ovdje smo gosti."
Kneginja Waynwood napući usne pa reče: "Ovo je nedolično."
"Spremite mač, Corbray", ponovi Mladi knez Hunter. "Sve nas sramotite ovim."
"Hajte, Lyn", prekori ga Redfort blažim tonom. "Ovo ničemu ne služi. Smjestite Ostavljenu Gospu u postelju."
"Moja gospa je žedna", ustraje Ser Lyn. "Kad god izađe na ples, voli kapljicu crvenog."
"Vaša gospa mora ostati žedna." Brončani Yohn se čvrsto postavi na Corbrayev put.
"Izjašnjeni kneževi." Lyn Corbray prezrivo otpuhne. "Trebali ste se nazvati Šest starica." Vratio je tamni mač natrag u korice i ostavio ih, odgurnuvši Brunea ramenom u stranu kao da nije bio tu. Alayne je slušala kako mu se koraci udaljavaju.
Anya Waynwood i Horton Redfort izmijene pogled. Hunter iskapi svoj vinski kalež i pruži ga da mu ga napune. "Kneže Baelish," reče Ser Symond, "morate nam oprostiti na ovom izgredu."
"Moram li?" Maloprstov glas postao je hladan. "Vi ste ga ovamo doveli, moja gospodo."
Brončani Yohn reče, "Nikad nam nije bila namjera—"
"Vi ste ga ovamo doveli. Imao bih legitimno pravo da pozovem svoje stražare i sve vas uhitim."
Hunter skoči na noge tako divlje da je umalo izbio vrč iz Alavneinih ruku. "Zajamčili ste nam siguran prolaz!"
"Jesam. Budite zahvalni što imam višečasti od nekih." Petyr je zvučao gnjevnije nego što ga je ikadčula. "Pročitao sam vašu deklaraciju i saslušao vaše zahtjeve. A sad poslušajte moje. Odstranite svoje vojske s ove planine. Idite kućama i ostavite mog sina na miru. Bilo je loše vladavine, to neću poreći, ali to je bilo Lvsino djelo, ne moje. Dajte mi samo godinu dana, i uz pomoć kneza Nestora obećavam da nitko od vas neće imati razloga za pritužbu."
"To vi tvrdite", reče Belmore. "Ali kako da vam vjerujemo?"
"Usuđujete se mene nazvati nedostojnim povjerenja? Nisam ja ogoličelik na pregovorima. Pišete o obrani kneza Roberta dok ga istovremeno lišavate hrane. To mora završiti. Ja nisam ratnik, ali boriću se s vama ukoliko ne prekinete ovu opsadu. Ima i drugih kneževa osim vas u Dolini, a Kraljev Grudobran također će poslati ljude. Ako želite rat, recite odmah i Dolinaće prokrvariti."
Alavne je mogla vidjeti kako sumnja cvate u očima Izjašnjenih kneževa. "Godina dana nije mnogo", nesigurno će knez Redfort. "Možda... ako nam date jamstvo..."
"Nitko od nas ne želi rat", prizna kneginja Waynwood. "Jesen prolazi, a moramo se opasati za zimu."
Belmore pročisti grlo. "Na kraju ove godine..."
"... ako ne dovedem Dolinu u red, svojevoljnoću odstupiti kao knez guverner", obeća im Petyr.
"Nazvao bih to više no poštenim", umetne knez Nestor Royce.

"Ne smije biti odmazde", ustraje Templeton. "Nikakvih govora o izdaji ili pobuni. I vi se morate zakleti na to."
"Rado", reče Petyr. "Želim prijatelje, ne dušmane. Oprostit ću vam svima, pismeno ako želite. Čak i Lynu Corbrayu. On je brat dobrog čovjeka, nema potrebe da nanosimo sramotu plemenitoj kući."
Kneginja Waynwood se obrati svojim Izjašnjenim kolegama kneževima. "Moja gospodo, možda bismo se morali posavjetovati?"
"Nema potrebe. Očito je daje pobijedio." Sive oči Brončanog Yohna odmjere Petvra Baelisha. "Ne svida mi se, ali čini mi se da ćete dobiti svoju godinu dana. Radije je dobro iskoristite, moj kneže. Nikoga od nas niste zavarali." Otvorio je vrata takvom silinom da ih je gotovo iščupao iz šarki.
Kasnije je priređena gozba neke vrste, iako je Petyr bio prisiljen ispričati se zbog skromne trpeze. Roberta su izveli van u prsluku krem i modre boje, te je prilično dražesno izigravao malog kneza. Brončani Yohn nije se pojavio; već je otišao iz Orlova gnijezda kako bi započeo dug silazak, kao i Ser Lyn Corbray prije njega. Ostali kneževi ostali su s njima do jutra.
Začarao ih je, pomislila je Alayne dok je ležala u postelji te noći osluškujući kako vjetar urliče pred njezinim prozorima. Nije znala odakle je potjecala sumnja, ali kad joj je jednom pala na um, nije joj dopuštala da usne. Vrpoljila se i prevrtala, a sumnja ju je gledala kao pas staru kost. Napokon, ustala je i odjenula se, prepustivši Gretchel njezinim snovima.
Petyr je još bio budan, ispisujući pismo. " Alayne", reče. "Mila moja. Što te dovodi ovamo tako kasno?"
"Moram znati. Što će se dogoditi za godinu dana?"
Odložio je pero. "Redfort i Waynwood su stari. Jedan ili obojica mogli bi umrijeti. Gihvooda Huntera ubit će njegova braća. Najvjerojatnije mladi Harlan, koji je udesio smrt kneza Eona. Započeto treba i dovršiti, uvijek kažem ja. Belmore je podmitljiv i može ga se kupiti. S Templetonom ću se sprijateljiti. Brončani Yohn Royce ostat će neprijateljski nastrojen, bojim se, ali dokle god bude sam, neće predstavljati toliku prijetnju."
"A Ser Lyn Corbray?"
Svjetlost svijeća plesala mu je u očima. "Ser Lyn će ostati moj neumoljiv dušmanin. Pričat će o meni s prezirom i gnušanjem svakom čovjeku koga sretne, i nuditi svoj mač svakoj skrivenoj uroti da me se svrgne."
Tada se njezina sumnja pretvorila u izvjesnost. "A kako ćete ga nagraditi za tu službu?"
Maloprsti se glasno nasmije. "Zlatom, djevicama i obećanjima, naravno. Ser Lyn je čovjek jednostavna ukusa, mila moja. Zlato, djevice i ubijanje jedino su što voli."
kralj se durio. "Želim sjediti na Željeznom prijestolju", rekao joj je. "Uvijek ste dopuštali Joffu da tamo sjedi."
"Joffrev je imao dvanaest godina." "Alija sam kralj. Prijestolje pripada meni."
"Tko ti je to rekao?" Cersei duboko udahne kako bije Dorcas mogla čvršće zategnuti. Bila je krupna djevojka, mnogo snažnija od Senelle, premda i nespretnija.
Tommenovo lice pocrveni. "Nitko mi nije rekao."
"Nitko? Tako nazivaš svoju gospu ženu?" Kraljica je mogla nanjušiti Margaerv Tvrell u ovoj pobuni. "Ako mi slažeš, neću imati izbora nego da pošaljem po Patea i dam ga išibati dok mu ne potče krv." Pate je bio Tommenov dvojnik, kao što je bio i Joffrevjev. "Je li to ono što želiš?"
"Ne", mrgodno promrmlja kralj. "Tko ti je rekao?"
Premjestio se s noge na nogu. "Gospa Margaerv." Znao je da mu je pametnije ne nazvati je kraljicom pred majčinim ušima.
"To je bolje. Tommene, moram odlučivati o ozbiljnim stvarima, stvarima za koje si premlad da bi ih shvatio. Ne treba mi glupi mali dječak koji će se vrpoljiti na prijestolju iza mene i ometati me djetinjastim pitanjima. Pretpostavljam kako Margaerv misli da bi trebao prisustvovati i mojim sastancima s vijećem?"
"Da", prizna on. "Veli da moram naučiti da budem kralj."
"Kad budeš stariji, moći ćeš prisustvovati kojim god vijećima hoćeš",
reče mu Cersei. "Obećavam ti, uskoro će ti dozlograditi. Robert bi uvijek
drijemao tijekom zasjedanja." Ako bi se uopće potrudio prisustvovati.
"Radije je lovio i sokolario, a dosadu prepuštao starom knezu Arrvnu.
Sjećaš se njega?"
"Umro je od trbobolje."
"Tako je, jadni čovjek. Ako si tako gorljiv da učiš, možda bi mogao naučiti imena svih kraljeva u Zapadnim zemljama i namjesnika koji su im služili. Možeš mi ih sutra izrecitirati."
"Da, majko", krotko će on.

"To je moj dobri dječak." Vlast je bila njezina; Cersei je se nije kanila odreći dok Tommen ne postane punoljetan. Ja sam čekala, može i on. Čekala sam pola svog života. Izigravala je poslušnu kćer, stidljivu mladenku, popustljivu ženu. Trpjela je Robertovo pijano pipanje, Jaimeovu ljubomoru, Renlvjevo ruganje, Varvsa s njegovim hihotanjem, Stannisovo beskonačno škripanje zubima. Natezala se s Jonom Arrvnom, Nedom Starkom i svojim opakim, izdajničkim, krvoločnim patuljastim bratom, cijelo vrijeme obećavajući sebi da će jednog dana na nju doći red. Ako me Margaery Tyrellželi na prijevaru lišiti moje ure pod suncem, bolje joj je da dvaput promisli prije nego što pokuša.

Ipak, bio je to loš način da se prekine post, a Cersein se dan nije tako skoro popravio. Provela je ostatak jutra s knezom Gvlesom i njegovim financijskim knjigama, slušajući ga kako kašlje o zvijezdama, jelenima i zmajevima. Nakon njega stigao je knez Waters kako bi izvijestio da su se radovi na prva tri dromona gotovo privodili kraju, i zamolio za još zlata da ih dovrši u raskoši koju su zasluživali. Kraljica mu je rado udovoljila molbi. Mali je Luna izvodio lakrdije dok je ručala s članovima trgovačkih cehova i slušala ih kako se tuže na vrapce koji lutaju ulicama i spavaju po trgovima. Možda ću morati upotrijebiti zlatne plašteve da istjeram te vrapce iz grada, razmišljala je, kad ju je Pvcelle prekinuo.

Veliki meštar bio je odnedavna iznimno sklon gundanju. Na posljednjem zasjedanju žestoko je kritizirao ljude koje je Aurane Waters odabrao za kapetane njezinih novih dromona. Waters je namjeravao predati brodove mladim ljudima, dok je Pvcelle zagovarao iskustvo, ustrajući na tome da bi zapovjedništvo trebalo dati onim kapetanima koji su preživjeli požar na Crnovodi. "Iskusni ljudi dokazane vjernosti", nazvao ih je. Cersei ih je nazvala starima, i stala na stranu kneza Watersa. "Jedino što su ti kapetani dokazali bilo je da znaju plivati", rekla je. "Nijedna majka ne bi smjela nadživjeti svoju djecu, a nijedan kapetan ne bi smio nadživjeti svoj brod." Pvcelle je primio ukor preko volje.

Danas je djelovao manje naprasito, te ječak uspio proizvesti neku vrstu drhtavog osmijeha. "Vaša Milosti, dobre vijesti", objavio je. "Wyman Manderlv je učinio što ste mu zapovjedili, i odrubio glavu Stannisovu vitezu od luka."

"Jesmo li sigurni u to?"

"Čovjekova glava i ruke nataknuti su na zidine Bijele luke. Knez Wy-man se u ovo kune, a Frevevi potvrđuju. Vidjeli su ondje glavu, s lukom u ustima. I ruke, od kojih se jedna isticala potkresanim prstima."

"Vrlo dobro", reče Cersei. "Pošaljite Manderlvju pticu i obavijestite ga da ćemo mu sina smjesta vratiti, sada kad je dokazao svoju vjernost." Bijela luka uskoro će se priključiti kraljevom miru, a Roose Bolton i njegov nezakonit sin približavali su se Jarku Cailin s juga i sjevera. Kad Jarak jednom bude njihov, udružit će snage i izbaciti željezne iz Torrhenove četvorine i Dubokogajskog humka. Time bi trebali zadobiti podršku preostalih vazala Neda Starka kad dođe vrijeme da krenu na kneza Stannisa.

Na jugu, u međuvremenu, Mace Tvrell je podigao grad od šatora pred Krajolujom gdje su dva tuceta mangonela nabacivala kamenje na masivne zidine zamka, dosad sa slabim učinkom. Knez Tyrell, ratnik, pomisli kraljica. Njegov grb trebao bi predstavljati debelog čovjeka koji sjedi na svom dupetu.

Tog poslijepodneva uporni braavosijski poslanik pojavio se na audijenciji. Cersei ga je odgađala četrnaest dana, i rado bi ga odgodila cijelu godinu, ali knez Gyles je tvrdio kako više nije sposoban izaći na kraj s čovjekom... iako se kraljica počinjala pitati je li Gyles bio uopće sposoban za bilo što osim kašljanja.

Noho Dimittis, zvao se Braavosijac. Iritantno ime za iritantnog čovjeka. I glas mu je bio iritantan. Cersei se meškoljila na stolcu dok je verglao, pitajući se koliko će još morati trpjeti njegovo dosađivanje. Iza nje uzdizalo se Željezno prijestolje, čije su bodljikave žice i sječiva bacali iskrivljene sjene po podu. Samo su kralj ili njegov namjesnik mogli sjediti

"To je bolje. Tommene, moram odlučivati o ozbiljnim stvarima, stvarima za koje si premlad da bi ih shvatio. Ne treba mi glupi mali dječak koji će se vrpoljiti na prijestolju iza mene i ometati me djetinjastim pitanjima. Pretpostavljam kako Margaery misli da bi trebao prisustvovati i mojim sastancima s vijećem?"

"Da", prizna on. "Veli da moram naučiti da budem kralj."

"Kad budeš stariji, moći ćeš prisustvovati kojim god vijećima hoćeš", reče mu Cersei. "Obećavam ti, uskoro će ti dozlogrditi. Robert bi uvijek drijemao tijekom zasjedanja." Ako bi se uopće potrudio prisustvovati.

"Radije je lovio i sokolario, a dosadu prepuštao starom knezu Arrvnu. Sjećaš se njega?"

"Umro je od trbobolje."

"Tako je, jadni čovjek. Ako si tako gorljiv da učiš, možda bi mogao naučiti imena svih kraljeva u Zapadnim zemljama i namjesnika koji su im služili. Možeš mi ih sutra izrecitirati."

"Da, majko", krotko će on.

"To je moj dobri dječak." Vlast je bila njezina; Cersei je se nije kanila odreći dok Tommen ne postane punoljetan. Ja sam čekala, može i on. Čekala sam pola svog života. Izigravala je poslušnu kćer, stidljivu mladenku, popustljivu ženu. Trpjela je Robertovo pijano pipanje, Jaimeovu ljubomoru, Renlvjevo ruganje, Varvsa s njegovim hihotanjem, Stannisovo beskonačno škripanje zubima. Natezala se s Jonom Arrvnom, Nedom Starkom i svojim opakim, izdajničkim, krvoločnim patuljastim bratom, cijelo vrijeme obećavajući sebi da će jednog dana na nju doći red. Ako me Margaery Tyrellželi na prijevaru lišiti moje ure pod suncem, bolje joj je da dvaput promisli prije nego što pokuša.

Ipak, bio je to loš način da se prekine post, a Cersein se dan nije tako skoro popravio. Provela je ostatak jutra s knezom Gvlesom i njegovim financijskim knjigama, slušajući ga kako kašlje o zvijezdama, jelenima i zmajevima. Nakon njega stigao je knez Waters kako bi izvijestio da su se radovi na prva tri dromona gotovo privodili kraju, i zamolio za još zlata da ih dovrši u raskoši koju su zasluživali. Kraljica mu je rado udovoljila molbi. Mali je Luna izvodio lakrdije dok je ručala s članovima trgovačkih cehova i slušala ih kako se tuže na vrapce koji lutaju ulicama i spavaju po trgovima. Možda ću morati upotrijebiti zlatne plašteve da istjeram te vrapce iz grada, razmišljala je, kad ju je Pvcelle prekinuo.

Veliki meštar bio je odnedavna iznimno sklon gundanju. Na posljednjem zasjedanju žestoko je kritizirao ljude koje je Aurane Waters odabrao za kapetane njezinih novih dromona. Waters je namjeravao predati brodove mlađim ljudima, dok je Pvcelle zagovarao iskustvo, ustrajući na tome da bi zapovjedništvo trebalo dati onim kapetanima koji su preživjeli požar na Crnovodi. "Iskusni ljudi dokazane vjernosti", nazvao ih je. Cersei ih je nazvala starima, i stala na stranu kneza Watersa. "Jedino što su ti kapetani dokazali bilo je da znaju plivati", rekla je. "Nijedna majka ne bi smjela nadživjeti svoju djecu, a nijedan kapetan ne bi smio nadživjeti svoj brod." Pvcelle je primio ukor preko volje.

Danas je djelovao manje naprasito, te ječak uspio proizvesti neku vrstu drhtavog osmijeha. "Vaša Milosti, dobre vijesti", objavio je. "Wyman Manderlv je učinio što ste mu zapovjedili, i odrubio glavu Stannisovu vitezu od luka."

"Jesmo li sigurni u to?"

"Čovjekova glava i ruke nataknuti su na zidine Bijele luke. Knez Wy-man se u ovo kune, a Frevevi potvrđuju. Vidjeli su ondje glavu, s lukom u ustima. I ruke, od kojih se jedna isticala potkresanim prstima."

"Vrlo dobro", reče Cersei. "Pošaljite Manderlvju pticu i obavijestite ga da ćemo mu sina smjesta vratiti, sada kad je dokazao svoju vjernost." Bijela luka uskoro će se priključiti kraljevom miru, a Roose Bolton i njegov nezakonit sin približavali su se Jarku Cailin s juga i sjevera. Kad Jarak jednom bude njihov, udružit će snage i izbaciti željezne iz Torrhenove četvorine i Dubokogajskog humka. Time bi trebali zadobiti podršku preostalih vazala Neda Starka kad dođe vrijeme da krenu na kneza Stannisa.

Na jugu, u međuvremenu, Mace Tvrell je podigao grad od šatora pred Krajolujom gdje su dva tuceta mangonela nabacivala kamenje na masivne zidine zamka, dosad sa slabim učinkom. Knez Tyrell, ratnik, pomisli kraljica. Njegov grb trebao bi predstavljati debelog čovjeka koji sjedi na svom dupetu.

Tog poslijepodneva uporni braavosijski poslanik pojavio se na audijenciji. Cersei ga je odgađala četrnaest dana, i rado bi ga odgodila cijelu godinu, ali knez Gyles je tvrdio kako više nije sposoban izaći na kraj s čovjekom... iako se kraljica počinjala pitati je li Gyles bio uopće sposoban za bilo što osim kašljanja.

Noho Dimittis, zvao se Braavosijac. Iritantno ime za iritantnog čovjeka. I glas mu je bio iritantan. Cersei se meškoljila na stolcu dok je verglao, pitajući se koliko će još morati trpjeti njegovo dosađivanje. Iza nje uzdizalo se Željezno prijestolje, čije su bodljikave žice i sječiva bacali iskrivljene sjene po podu. Samo su kralj ili njegov namjesnik mogli sjediti na samom prijestolju. Cersei je sjedila u njegovu podnožju, na stolcu od pozlaćenog drva natrpanom grimiznim jastucima.

Kad je Braavosijac zastao da dođe do daha, ugledala je svoju priliku. "Ovo je prije pitanje za našeg glavnog rizničara."

Taj odgovor nije zadovoljio plemenitog Nohoa, činilo se. "Razgovarao sam s knezom Gvlesom šest puta. On kašlje u mene i ispričava se, Vaša Milosti, ali zlata nema na vidiku."

"Razgovarajte s njim sedmi put", ljubazno predloži Cersei. "Broj sedam svet je našim bogovima."

"Vaša se Milost voli šaliti, vidim."

"Kad se našalim, nasmijem se. Vidite li me da se smiješim? Čujete li smijeh? Uvjeravam vas, kad se ja šalim, ljudi se smiju."

"Kralj Robert—"

"—je mrtav", oštro će ona. "Željezna banka dobitće svoje zlato kad se ova pobuna uguši."

Imao je drskosti da se namršti. "Vaša Milosti—"

"Ova audijencija je gotova." Cersei je pretrpjela dovoljno za jedan dan. "Ser Mervne, pokažite plemenitom Nohou Dimittisu izlaz. Ser Osmunde, možete me otpratiti do mojih apartmana." Njezine će goste uskoro stići, a ona se morala okupati i presvući. Činilo se da će i večera biti zamorna. Bio je težak posao vladati kraljevinom, a kamoli njih sedam.

Ser Osmund Kotlocrn uhvati korak pokraj nje na stubama, visok i vitak u bjelini Kraljeve garde. Kad je Cersei bila sigurna da su posve sami, provukla je ruku kroz njegovu. "Kako je vašem malom bratu, molim?"

Ser Osmund je izgledao nelagodno. "Ah... prilično dobro, samo..."

"Samo?" Kraljica dopusti da joj naznaka gnjeva okruži riječi. "Moram priznati, ponestaje mi strpljenja s dragim Osnevjem. Krajnje je vrijeme da ukroti tu malu ždrebicu. Imenovala sam ga Tommenovim zakletim štitom kako bi mogao provoditi svaki dan dio vremena u Margaervnu društvu. Dosad je već trebao ubrati ružu. Zar je mlada kraljica slijepa za njegove čari?"

"Sve je u redu s njegovim čarima. On je Kotlocrn, zar ne? Ako mi dopustite." Ser Osmund prođe prstima kroz svoju nauljenu crnu kosu. "Problem je u njoj."

"A zašto je tako?" Kraljica je počela gajiti sumnje u Ser Osnevja. Možda bi drugi čovjek Margaerv bio više po volji. Aurane Waters, s onom srebrnastom kosom, ili visoki kršni momak poput Ser Tallada. "Bi li djevica radije nekog drugog? Zar joj se lice vašeg brata ne sviđa?"

"Sviđa joj se njegovo lice. Dotakla mu je ožiljke prije dva dana, rekao mi je. 'Koja vam ih je žena zadala?' upitala je. Osney nikad nije priznao da se radilo o ženi, ali ona je znala. Možda joj je netko rekao. Uvijek ga dodiruje kad razgovaraju, veli on. Izravnava mu kopču na plastu, odmiče kosu, i tome slično. Jedanput gaje kod nišana navela da joj pokaže kako se drži dugi luk, pa ju je morao obujmiti rukama. Osney joj ispriča prostu šalu, a ona se nasmije i uzvrati mu s nekoliko još prostijih. Ne, ona ga želi, to je očito, ali..."

"Ali?" ponuka ga Cersei.

"Nikad nisu sami. Kralj je s njima većinu vremena, a kad nije, tu je netko drugi. Dvije od njezinih dvorskih dama dijele s njome postelju, a svake se noći izmjenjuju. Druge dvije donose joj doručak i pomažu joj da se odjene. Moli se sa svojom septom,čita sa svojom sestričnom Elinor, pjeva sa svojom sestričnom Allom, veze sa svojom sestričnom Meggom. Kad ne sokolari s Jannom Fossoway i Merry Crane, igra se dođi u moj zamak s malom Buhverovom. Nikad ne ide na jahanje ako ne povede cijelu pratnju,četiri ili pet suputnika i najmanje tuce stražara. A oko nje uvijek ima muškaraca,čak i u Djevičinoj komori."

"Muškarci." To je bilo nešto. To je obećavalo. "Kakvi su to muškarci, recite mi molim?"

Ser Osmund slegne ramenima. "Pjevači. Luda je za pjevačima, žonglerima i tome slično. Vitezovi, koji dolaze zijati u njezine sestrične. Ser Tallad je najgori, veli Osney. Taj veliki klipan izgleda ne zna želi li Elinor ili Allu, ali znade daje žarko želi. I Redwyneovi blizanci dolaze u posjet. Slinavko donosi cvijeće i voće, a Užas se primio lutnje. Kako Osney to opisuje, proizveli biste sladi zvuk daveći mačku. I onaj s Ljetnog otočja vječito im se mota pod nogama."

"Jalabhar Xho?" Cersei prezrivo frkne. "Preklinje je za zlato i mačeve da ponovno osvoji svoju domovinu, najvjerojatnije." Pod svojim draguljima i perjem, Xho je bio jedva nešto više od plemenitog prosjaka. Robert je mogao stati na kraj njegovom moljakanju jednimčvrstim "Ne", ali pomisao na osvajanje Ljetnog otočja svidjela se pijanoj vucibatini od njezina muža. Nedvojbeno je sanjao o djevojčurama smeđe kože nagima pod pernatim plaštevima, s bradavicama crnim poput ugljena. Stoga je umjesto "Ne", Robert Xhou uvijek govorio: "Iduće godine", iako ta iduća godina nikad nije dolazila.

"Ne bih znao preklinje li, Vaša Milosti", odgovori Ser Osmund. "Osney veli da ih podučava ljetni jezik. Ne Osnevja, kra - ždrebicu i njezine rođakinje."

"Konj koji govori ljetnim jezikom bio bi velika senzacija", suhoće kraljica. "Reci svom bratu da dobro podmaže svoje ostruge. Pronaći ću način da uskoro zajaše svoju ždrebicu, na to možete računati."

"Reći ću mu, Vaša Milosti. Željan je jahanja, nemojte mislit da nije. Lijepa je malena, ta ždrebica."

Mene je željan, budala, pomisli kraljica. Jedino što želi od Margaery jest kneževska čast medu njezinim nogama. Koliko god joj je Osmund bio drag, ponekad se činio tupim poput Roberta. Nadam se da mu je mač brži od pameti. Možda dođe dan kada će Tommenu ustrebati.

Prolazili su u sjeni srušene Namjesnikove kule kad ih je preplavio zvuk klicanja. Na drugoj strani dvorišta neki se štitonoša sjurio na pokretnu metu i potjerao poprečnu motku divlje u krug. Klicanje su predvodile

Margaerv Tvrell i njezine kokoši. Puno buke zbog sitnice.Čovjek bi pomislio daje dečko osvojio turnir. Tada se prenula kad je opazila da je na trkaću sjedio Tommen, sav odjeven u pozlaćen oklop.
Kraljica nije imala druge nego da namjesti osmijeh i ode gledati svog sina. Stigla je do njega u trenutku kad mu je Vitez Cvijeća pomagao da sjaše. Dječak je bio zadihan od uzbuđenja. "Jeste li vidjeli?" pitao je svakoga. "Izveo sam to točno onako kako je Ser Loras rekao. Jeste li vidjeli, Ser Osney?"
"Jesam", reče Osney Kotlocrn. "Lijep prizor."
"Bolje sjedite na konju od mene, gospodaru", dometne Ser Der-mot.
"I ja sam slomio koplje. Ser Loras, jeste li čuli?"
"Glasno kao pucanj groma." Ruža od nefrita i zlata pridržavala je Ser Lorasov bijeli plašt na ramenu, a vjetar se umješno poigravao s njegovim smeđim uvojcima. "Izvrsno ste jahali, ali jednom nije dovoljno. Morate opet pokušati sutradan. Morate jahati svakog dana, sve dok svaki udarac ne bude prav i točan, a vaše koplje ne postane nerazdvojnim dijelom vas kao vaša ruka."
"Želim to."
"Bio si divan." Margaery se spusti na koljeno, poljubi kralja u obraz, i ovije ruku oko njega. "Brate, pripazi", upozorila je Lorasa. "Mislim daće te moj hrabri muž zbaciti s konja za nekoliko godina." Njezine su se tri rođakinje redom složile, a sirota mala Buhverova počela je skakutati naokolo, pjevušeći, "Tommen će biti pobjednik, pobjednik, pobjednik."
"Kad bude odrastao muž", reče Cersei.
Njihovi su osmijesi uveli poput ruža poljubljenih mrazom. Kozičava stara septa bila je prva koja je savila koljeno. Ostali su slijedili, osim male kraljice i njezina brata.
Tommen kao da nije primijetio iznenadnu studen u zraku. "Majko, jeste li me vidjeli?" veselo je izlanuo. "Prelomio sam koplje na štitu, a vreća me nije udarila!"
"Gledala sam s druge strane dvorišta. Bio si vrlo dobar, Tommene. Nisam očekivala ništa manje od tebe. Viteško nadmetanje u tvojoj je krvi. Jednog dana vladat ćeš turnirskim poljem, kao tvoj otac."
"Nijedan mu se čovjek neće oduprijeti." Margaery Tvrell uputi kraljiči čedan osmijeh. "Ali nisam znala da je kralj Robert bio tako uspješan u natjecanju s kopljem. Molim recite nam, Vaša Milosti, koje je turnire osvojio? Koje je velike vitezove zbacio? Znam da bi kralj volio čuti o pobjedama svog oca."
Rumen se prišuljala uz Cersein vrat. Djevojka ju je uhvatila u pogrešci. Istinu govoreći, Robert Baratheon bio je osrednji u nadmetanju kopljem. Za vrijeme turnira više je volio kreševo, gdje je mogao devetati ljude otupljenom sjekirom ili maljem. Mislila je na Jaimea kad je progovorila. Ne sviđa mi da se zaboravljam.
"Robert je osvojio turnir na Trozupcu", morala je reći. "Zbacio je princa Rhaegara i proglasio me svojom kraljicom ljubavi i ljepote.Čudi me da ne znaš tu priču, snaho." Nije ostavila Margaery nimalo vremena da uobliči odgovor. "Ser Osmunde, pomozite mom sinu da skine oklop, ako biste bili tako dobri. Ser Loras, prošećite sa mnom. Želim popričati s vama."
Vitezu Cvijeća nije preostalo ništa drugo nego daje slijedi za petama poput štenca kakav je i bio. Cersei je pričekala dok nisu bili na zmijolikom stubištu prije nego što je rekla: Čija je to bila zamisao, molitću?"
"Sestrina", priznao je. "Ser Tallad, Ser Dermot i Ser Portifer jurišali su na pokretnu metu, a kraljica je predložila da bi i Njegova Milost možda željela priliku."
Zove je tako da me rasrdi. "A vaša uloga?"
"Pomogao sam Njegovoj Milosti da odjene oklop i pokazao mu kako se spušta koplje za napad", odvrati on.
"Onaj konj bio je prevelik za njega. Što da je pao? Što da mu je vreća s pijeskom razbila glavu?"
"Modrice i krvave usne dio su postajanja vitezom." "Počinjem shvaćati zašto je vaš brat bogalj." To je obrisalo osmijeh s njegova ljupkog lica, opazila je sa zadovoljstvom. "Možda vam je moj brat propustio objasniti vaše dužnosti, ser. Ovdje ste da zaštitite mog sina od njegovih neprijatelja. Njegovo uvježbavanje za viteza područje je glavnog oružnika."
"Crvena utvrda nema glavnog oružnika otkako je Aron Santagar umoren", reče Ser Loras s tračkom predbacivanja u glasu. "Njegovoj Milostiće skoro biti devet godina, i željan je učiti. U njegovim godinama već bi trebao biti štitonoša. Netko ga mora naučiti."
Netko i hoće, ali ne ti. "Molim, kome ste vi bili štitonoša, ser?" upitala je ljupko. "Knezu Renlvju, zar ne?"
"Imao sam tučast."
"Da, tako sam i mislila." Cersei je vidjela koliko su čvrste znale biti veze između štitonoša i vitezova kojima su služili. Nije željela da se Tommen zbliži s Lorasom Tvrellom. Vitez Cvijeća nije bio vrsta muškarca kojeg bi ijedan dječak trebao oponašati. "Bila sam nemarna. Uz vladanje kraljevstvom, vođenje rata i oplakivanje

oca, nekako sam previdjela ključno pitanje imenovanja novog glavnog oružnika. Smjestaću ispraviti tu pogrešku."
Ser Loras odgurne natrag smeđu kovrču koja mu je pala načelo. "Vaša Milost neće pronaći čovjeka ni upola tako vještog s mačem i kopljem kao ja."
Skromni smo, je li? "Tommen je vaš kralj, ne vaš štitonoša. Morate se boriti za njega i umrijeti za njega, ako treba. Ništa više."
Ostavila ga je na pokretnom mostu koji je nadsvođivao suhi jarak s njegovim dnom od željeznih šiljaka, i sama ušla u Maegorovu tvrđu. Gdje da pronađem glavnog oružnika? pitala se dok se penjala u svoje apartmane. Odbivši Ser Lorasa, nije se usuđivala obratiti nikome od vitezova Kraljeve garde; to bi bila sol na ranu, i svakako bi razgnjevilo Visovrt. Ser Tallad? Ser Dermot? Mora postojati netko. Tommenu se počeo svidati njegov novi prisegnuti štit, ali Osney se pokazao manje sposobnim nego što se nadala po pitanju Djevice Margaerv, a imala je drugačiju službu na umu za njegova brata Osfrvda. Bila je prilična šteta što je Pas pobjesnio. Tommen se uvijek bojao grubog glasa i opečenog lica Sandora Cleganea, a Cleganeov prezir bio bi savršen lijek protiv iskešenog viteštva Lorasa Tvrella.
Aron Santagar bio je Dornijac, sjeti se Cersei. Mogla bih poslati počovjeka u Dorne. Stoljeća krvi i rata ležala su između Sunčevog koplja i Visovrta. Da, Dornijac bi mogao odlično odgovarati mojim potrebama. Sigurno ima dobrih mačeva u Dorneu.
Kad je Cersei stupila u svoju dnevnu odaju, zatekla je kneza Qyburna kako čita na prozorskoj klupici. "Ako je po volji Vašoj Milosti, donosim izvještaje."
"Još urota i izdaja?" upita Cersei. "Imala sam dug i zamoran dan. Izrecite ih brzo."
Suosjećajno se nasmiješio. "Kako želite. Govori se daje tyroški archon ponudio uvjete Lysu kako bi stao na kraj njihovom sadašnjem trgovačkom ratu. Glasine vele da se Myr spremao ući u rat na strani Tyrosha, ali bez Zlatne družbe Myrijci nisu vjerovali da bi..."
"Ne tiče me se što Myrijci vjeruju." Slobodni gradovi vječno su međusobno ratovali. Njihove beskonačne izdaje i savezi malo su značili Zapadnim zemljama. "Imate li kakvih važnih vijesti?"
"Ropska pobuna u Astaporu proširila se na Meereen,čini se. Mornari s tuceta brodova pričaju o zmajevima..."
"Harpijama. U Meereenu su harpije." Sjećala se toga odnekud. Meereen je bio na drugom kraju svijeta, na istoku iza Valyrije. "Neka se robovi bune. Zašto bi mene bilo briga? U Zapadnim zemljama ne uzdržavamo robove. Je li to sve što imate za mene?"
"Imam nekih vijesti iz Dornea koje bi Vašoj Milosti mogle biti zanimljivije. Princ Doran je zarobio Ser Daemona Sanda, kopilana koji je nekoć bio štitonoša Crvene Guje."
"Sjećam ga se." Ser Daemon bio je najmlađi od dornskih vitezova koji su dopratili princa Oberyna u Kraljev Grudobran. "Što je učinio?"
"Zahtijevao da se kćeri princa Oberyna oslobode." "Kakva budala."
"Osim toga," reče knez Qyburn, "kći viteza od Pjegave šume zaručila se posve neočekivano s knezom Estermontom, obavještavaju nas naši prijatelji iz Dornea. Poslali su je u Zelenkamen te iste noći, i govori se da su ona i Estermont već vjenčani."
"Kopile u trbuhu to bi objašnjavalo." Cersei se igrala uvojkom kose. "Koliko je stara stidljiva nevjesta?"
"Dvadeset tri godine, Vaša Milosti. Dok je knezu Estermontu—"
"—barem sedamdeset. Svjesna sam toga." Estermonti su bili njezina rodbina preko Robertaćiji je otac uzeo jednu od njih za ženu najvjerojatnije izazvan nekim napadom požude ili ludila. Učasu kad se Cersei udala za kralja, Robertova gospa majka davno je bila mrtva, iako su se oba njezina brata pojavila na vjenčanju i ostala pola godine. Robert je kasnije insistirao na tome da uzvrate na ljubaznosti posjetom Estermontu, gorovitom malom otoku nedaleko od Rta Bijesa. Vlažnih i tmurnihčetrnaest dana koje je Cersei provela u Zelenkamenu, sijelu kuće Estermont, bili su najdulji u njezinu mladom životu. Jaime je na prvi pogled nazvao zamak "Zelengovno", pa gaje uskoro i Cersei tako zvala. Inače je provodila dane gledajući svog kraljevskog supruga kako sokolari, lovi i pije sa svojim ujacima te mlati do besvijesti raznorazne muške rođake u dvorištu Zelengovna.
Bilo je i ženskih rođakinja, mesnata mala udovica s grudima velikim poput lubenicačiji su suprug i otac obojica umrli u Krajoluji za vrijeme opsade. "Njezin je otac bio dobar prema meni," rekao joj je Robert, "a ona i ja zajedno smo se igrali kad smo bili mali." Nije mu dugo trebalo da se ponovno počne igrati s njom. Čim bi Cersei sklopila oči, kralj bi se iskrao da utješi siroto, usamljeno stvorenje. Jedne noći poslala je Jaimea da ga slijedi kako bi potvrdila svoje sumnje. Kad se njezin brat vratio, upitao ju je želi li Roberta

mrtvog. "Ne", odvratila je ona. "Želim mu nabiti rogove." Voljela je pomišljati da je to bila ideja kada su začeli Joffrevja.
"Eldon Estermont oženio je pedeset ljeta mladu ženu", rekla je Qyburnu. "Zašto bi me to trebalo zanimati?"
Slegnuo je ramenima. "Nisam rekao da bi trebalo... ali Daemon Sand i ta mala Santagarka bili su bliski s kćerkom princa Dorana, Arianne, ili nas naši dornski prijatelji barem u to žele uvjeriti. Možda to ništa ne znači, ali smatrao sam da bi Vaša Milost to trebala znati."
"Sada znam." Gubila je strpljenje. "Imate li još toga?"
"Samo jednu stvar. Sitnicu." Uputio joj je osmijeh isprike i ispričao o lutkarskoj predstavi koja je nedavno postala popularna medu gradskim pukom; lutkarskoj predstavi u kojoj je kraljevstvom zvijeri vladao dopor bahatih lavova. "Lutkarski lavovi postaju sve pohlepniji i arogantniji kako se ova izdajnička priča razvija, sve dok ne počnu tamaniti vlastite podanike. Kada plemeniti jelen ustane protiv toga, lavovi proždru i njega, te riču kako je to njihovo pravo jer su najmoćnije zvijeri."
"I to je kraj?" upita Cersei, zabavljena. Gledano pod pravim svjetlom, to bi se moglo smatrati korisnom lekcijom.
"Ne, Vaša Milosti. Na koncu se iz jaja izlegne zmaj i potamani sve lavove."
Kraj je pretvorio lutkarsku predstavu iz obične drskosti u izdaju. "Bezumne budale. Samo bi kreteni ugrozili glave zbog drvenog zmaja." Razmislila je na trenutak. "Pošaljite neke od vaših uhoda na ove predstave i zabilježite tko im prisustvuje. Ako medu njima budu ljudi od značaja, želim znati njihova imena."
"Što ćemo učiniti s njima, ako mogu biti tako smion?"
"Imućni ljudi bit će oglobljeni. Polovica njihova imetka trebala bi dostajati da im dade oštru lekciju i napuni naše blagajne, a da ih posve ne uništi. Oni presiromašni da plate mogu izgubiti oko, zbog promatranja izdaje. Za lutkare, sjekira."
"Četvero ih je. Možda bi mi Vaša Milost udijelila dvoje od njih za vlastite svrhe. Žena bi bila posebno..."
"Dala sam vam Senelle", oštroće kraljica. "Avaj. Sirota je djevojka posve... iscrpljena."
Cersei nije željela misliti o tome. Djevojka je pošla s njom ništa ne sumnjajući, misleći da je trebaju da poslužuje i dolijeva vino. Čak i kad joj je Qyburn okovao zglob, činilo se da ona ništa ne shvaća. Uspomena je još budila u kraljici mučninu. Ćelije su bile opako hladne. Cak su i baklje drhtale. A onaj gadni stvor koji je vrištao u tami... "Da, možete uzeti ženu. Dvije, ako vam je po volji. Ali najprije želim imena."
"Na zapovijed." Qyburn se povuče.
Vani, sunce je zalazilo. Dorcas joj je priredila kupku. Kraljica se ugodno namakala u toploj vodi i razmišljala što će reći svojim gostima za večerom kad je Jaime banuo na vrata i otjerao Jocelvn i Dorcas iz sobe. Njezin brat nije baš izgledao besprijekorno, a zaudarao je po konjima. Doveo je i Tommena sa sobom. "Slatka sestro," reče, "kralj zahtijeva razgovor."
Cerseini zlatni uvojci plutali su u vodi kupke. Soba je bila ispunjena parom. Kap znoja kliznula joj je niz vrat.
"Tommene?" rekla je, opasno tihim glasom. "Što je sad?"
Dječak je poznavao taj ton. Povukao se natrag.
"Njegova Milost sutradan želi svog trkaćeg bijelca", reče Jaime. "Kako bi mogao vježbati s kopljem."
Ona sjedne u kadi. "Neće biti nikakvog vježbanja s kopljem."
"Hoće." Tommen napući donju usnicu. "Moram jahati svaki dan."
"I hoćeš," objavi kraljica, "kad jednom pronađemo pravog glavnog oružnika koji će nadgledati tvoju obuku."
"Ne želim pravog glavnog oružnika. Želim Ser Lorasa."
"Previše uvažavaš tog momka. Tvoja mala žena napunila ti je glavu budalastim predodžbama o njegovom junaštvu, znam, ali Osmund Ko-tlocrn je triput bolji vitez od Lorasa."
Jaime se nasmije. "Ne Osmund Kotlocrn kojeg ja poznajem."
Mogla ga je zadaviti. Možda moram zapovjediti SerLorasu da dopusti Ser Osmundu da ga zbaci s konja. To bi moglo rastjerati zvijezde iz Tommenovih očiju. Puža posoli, a junaka osramoti, i obaće splasnuti. "Šaljem po Dornijca koji će te uvježbavati", reče ona. "Dornijci su najbolji kopljanici u kraljevstvu."
"Nije istina", reče Tommen. "U svakom slučaju, ne želim nekog glupog Dornijca. Želim Ser Lorasa. Zapovijedam to."
Jaime se nasmije. Uopće nije od pomoći. Zar ovo smatra zabavnim? Kraljica ljutito pljesne rukom po vodi.
"Moram li poslati po Patea? Ti meni ne zapovijedaš. Ja sam tvoja majka."
"Da, ali ja sam kralj. Margaerv veli da svi moraju slušati što kralj govori. Želim da se moj bijeli trkaći sutra osedla kako bi me Ser Loras naučio baratati kopljem. Želim i mačkicu, i ne želim jesti ciklu." Prekrižio je ruke.

Jaime se još smijao. Kraljica se ne obazre na nj. "Tommene, dođi ovamo." Kad se povukao natrag, ona uzdahne. "Bojiš se? Kralj ne smije pokazivati strah." Dječak pristupi kadi, oborenih očiju. Ona pruži ruku i pomiluje njegove zlaćane uvojke. "Kralj ili ne, ti si mali dječak. Dok ne dosegneš punoljetnost, vlast je moja. Naučit ćeš baratati kopljem, obećavam ti. Ali ne od Lorasa. Vitezovi Kraljeve garde imaju važnijih dužnosti od igre s djetetom. Upitaj vrhovnog zapovjednika. Nije li tako, ser?"
"Vrlo važnih dužnosti." Jaime se mlako osmjehne. "Jahanje oko gradskih zidina, na primjer."
Tommen je izgledao na rubu suza. "Mogu li ipak dobiti mačkicu?"
"Možda", privoli kraljica. "Čim više ne budem slušala besmislice o lomljenju koplja. Možeš li mi to obećati?"
On se premjesti s noge na nogu. "Da."
"Dobro. Sad idi. Moji će gosti uskoro biti ovdje."
Tommen otrči, ali prije nego što je otišao okrene se kako bi rekao, "Kad budem kralj po svom pravu, zakonom ću zabraniti ciklu."
Njezin brat zatvori vrata svojim batrljkom. "Vaša Milosti," reče, kad su on i Cersei ostali sami, "nešto sam se pitao. Jeste li pijani, ili tek glupi?"
Ona ponovno pljesne rukom po vodi, poslavši još jedan mlaz vode po njegovim nogama. "Pripazi na ježinu, ili—?"
"—jii što? Opet ćeš me poslati da pregledam gradske zidine?" Sjeo je i prekrižio noge. "Tvoje proklete zidine su u redu. Propuzao sam svaki njihov palac i pregledao svih sedam dveri. Šarke na Željeznim dverima su zarđale, a Kraljeve i Blatne dveri treba zamijeniti nakon udaraca koje su im zadali Stannisovi ovnovi. Zidine su čvrste kao uvijek... ali možda je Vaša Milost zaboravila da se naši prijatelji iz Visovrta nalaze unutar njih?"
"Ništa ne zaboravljam", reče mu ona, misleći na izvjestan zlatni novčić, s rukom na jednoj strani i glavom zaboravljenog kralja na drugoj. Kako je nekakav ubogi nevoljnik od tamničara mogao posjedovati takav novčić skriven pod svojom noćnom posudom? Kako ječovjek poput Rugena došao do starog zlata iz Visovrta?
"Ovo je prvi put da čujem o novom glavnom oružniku. Morat ćeš dugo i daleko tragati da pronađeš viteza koji je bolji na megdanu od Lorasa Tvrella. Ser Loras je—"
"Znam što je on. Ne želim ga blizu svog sina. Radije ga podsjeti na njegove dužnosti." Kupka joj je postajala hladna.
"On znade svoje dužnosti, a nema boljeg koplja—"
"Ti si bio bolji, prije nego što si izgubio ruku. Ser Barristan, kad je bio mlad. Arthur Davne je bio bolji, a princ Rhaegar se mogao mjeritičak i s njim. Nemoj mi kvocati o tome kako je Cvijet neustrašiv. On je samo dječak." Bila je umorna od Jaimeova prkošenja. Nitko nikad nije prkosio njezinu knezu ocu. Kad je Tywin Lannister govorio, ljudi su slušali. Kad je Cersei govorila, osjećali su se slobodnima da je savjetuju, proturječe joj, čak i da je odbiju. To je samo zato što sam žena. Zato što se s njima ne mogu tući mačem. Iskazivali su Robertu više poštovanja nego meni, a Robertje bio tupava ispučutura. Ona to više neće trpjeti, pogotovo ne od Jaimea. Moram ga se otarasiti, i to što prije. Nekoć davno sanjala je da bi njih dvoje mogli zajedno vladati područjem Sedam kraljevina, rame uz rame, ali Jaime je postao više smetnja nego pomoć.
Cersei ustane iz kade. Voda joj se slijevala niz noge i kapala s kose. "Kad budem poželjela tvoj savjet, zatražit ću ga. Ostavite me, ser. Moram se odjenuti."
"Za tvoje goste, znam. Kakva je to sad spletka? Toliko ih je da sam im izgubio broj." Pogled mu padne na kapljice vode na zlatnoj dlaci između njezinih nogu.
Još me želi. "Čezneš za onim što si izgubio, brate?"
Jaime podigne pogled. "I ja tebe volim, slatka sestrice. Ali ti si budala. Prelijepa zlatna budala."
Riječi su zapekle. Zvao si me nježnijim riječima u Zelenkamenu one noći kad si posadio Joffa u mene, pomisli Cersei. "Odlazi." Okrenula mu je leđa i slušala kako se udaljava, petljajući oko vrata svojim batrljkom.
Dok se Joceh/n brinula da je sve spremno za večeru, Dorcas je pomogla kraljici da odjene novu haljinu. Imala je pruge od sjajnog zelenog satena koje su se izmjenjivale s prugama od mekog crnog baršuna, i zakučastu crnu mvrijsku čipku iznad prsluka. Mvrijska čipka bila je skupa, ali je bilo neophodno da kraljica u svakoj prilici izgleda najbolje što može, a njezine nesretne pralje stisnule su nekoliko njezinih starih haljina tako da joj više nisu pristajale. Bila bi ih dala išibati zbog nemara, ali Taena ju je uvjerila da bude milostiva. "Puke vas više ljubiti budete li blagi", rekla je, pa je Cersei naredila da se vrijednost njezinih haljina odbije od njihovih plaća, što je bilo mnogo elegantnije rješenje.

Dorcas joj je stavila srebrno zrcalo u ruku. Vrlo dobro, pomisli kraljica, smiješeći se svom odrazu. Bilo je ugodno svući korotu. U crnini je djelovala previše blijedo. Šteta što ne večeram s kneginjom Merryweather, pomisli kraljica. Danje bio dug, a Taenina dovitljivost uvijek bije oraspoložila. Cersei nije imala prijateljicu u kojoj je uživala od Melare Hetherspoon, a Melara se pokazala pohlepnom malom spletkaricom s idejama koje su nadilazile njezin društveni položaj. Ne smijem misliti loše o njoj. Mrtva je i utopljena, i naučila me da nikome više ne vjerujem osim Jaimeu.

U času kad im se pridružila u dnevnoj odaji, njezini su gosti dobro nčeli hipokras. Kneginja Falyse ne samo da sliči na ribu, već tako i pije, pomislila je kad je primijetila svoj poluprazan vč. "Slatka Fah/se," uskliknula je, ljubeći ženu u obraz, "i hrabri Ser Balman. Bila sam izvan sebe kad sam doznala za vašu dragu, dragu majku. Kako je našoj kneginji Tandi?"

Kneginja Falvse je izgledala kao da se sprema zaplakati. "Lijepo od Vaše Milosti što pitate. Mđjn kuk se slomio u padu, veli meštar Frenken. Učinio je što je mogao. Sada se molimo, ali..."

Moli se koliko hoćeš, svejedno će biti mrtva prije mladog mjeseca. Žena stara poput Tande Stokeworth nije preživljavala slomljeni kuk. "Pridatću svoje molitve vašima", reče Cersei. "Knez Qyburn mi veli daje Tandu zbacio vlastiti konj."

"Sedleni kolan je pukao dok je jahala", reče Ser Balman Byrch. "Konjušar je trebao primijetiti da je remen dotrajao. Kaznili smo ga."

"Oštro, nadam se." Kraljica sjedne i pokaže gostima da i oni mogu sjesti. "Hćete li još jedan kalež hipokrasa, Falvse? Uvijek ste ga voljeli, koliko se sjćam."

"Lijepo je od vas što se sjćate, Vaša Milosti."

Kako bih zaboravila? pomisli Cersei. Jaime je rekao da ječudo što ga ne mokriš. "Kakav je bio vaš put?"

"Neugodan", prituži se Falvse. "Kišilo je većinu dana. Pomišljali smo da provedemo noć u Rosbvju, ali onaj mladi štićenik kneza Gvlesa odbio nam je ukazati gostoprimstvo." Ona šmrcne. "Pazite što vam govorim, kad Gyles umre, taj nezakoniti bijednik utći će sa svim njegovim zlatom. Moždačak i pokuša prisvojiti posjede i kneževski naslov, iako bi prema pravu Rosby trebao pripasti nama kad Gyles umre. Moja kneginja majka bila je tetka njegove druge žene, treća rođakinja samom Gylesu."

Je li vaš grb janje, moja gospo, ili neki grabežljivi majmun? pomisli Cersei. "Knez Gyles prijeti dće umrijeti otkad ga poznajem, ali je i dalje s nama, a bitće još mnogo godina, nadam se." Prijazno se osmjehnula. "Nedvojbeno će nas sve kašljem ispratiti u grob."

"Vjerojatno", složi se Ser Balman. "Rosbvjev štćenik nije bio jedini koji nam je dodijavao, Vaša Milosti. Susreli smo i lupeže na cesti. Prljava, zapuštena stvorenja, s kožnim štitovima i sjekirama. Neki su imali zvijezde izvezene na kaputićima, svete zvijezde sa sedam krakova, ali su svejedno imali zlokoban izgled."

"Vrvjeli su ušima, sigurna sam", doda Falyse.

"Nazivaju se vrapcima", reče Cersei. "Pošast koja je obuzela zemlju. Naš novi vrhovni septon morće se pozabaviti njima, kad ga jednom okrunimo. U protivnom, pozabavićću se njima osobno."

"Je li Njegova Uzvišena Svetost već izabrana?" upita Falyse.

"Ne," morala je priznati kraljica. "Septonu Ollidoru malo je nedostajalo da bude izabran, sve dok ga neki od ovih vrabaca nisu slijedili do jednog bordela i izvukli ga nagog na ulicu. Luceon se sadčini vjerojatnim izborom, iako naši prijatelji s drugog brijega vele da još ima nekoliko glasova manje od potrebnog broja."

"Neka Starica ravna odlukom svojim zlatnim fenjerom mudrosti", izusti kneginja Falvse vrlo pobožno.

Ser Balman se promeškolji na svojoj stolici. "Vaša Milosti, nezgodno pitanje, ali... da nam ogčenost ne bi pokvarila odnose, trebali biste znati da ni moja dobra žena ni njezina majka nisu imale nikakva udjela u davanju imena tom kopiletu. Lollvs je priglupo stvorenje, a njezin suprug sklon je crnim šalama. Rekao sam mu da izabere prikladnije ime za dječaka. On se nasmijao."

Kraljica je pijuckala svoje vino i proučavala ga. Ser Balman je nekć bio znameniti turnirski borac, i jedan od najpristalijih vitezova u Sedam Kraljevina. Još se mogao pohvaliti lijepim brkom; što se ostalog ticalo, nije dobro ostario. Njegova valovita plava kosa se prorijedila, dok mu je trbuh neumoljivo zategnuo prsluk. Kao nečije oruđe nije baš savršen, pomislila je. Ipak, mogao bi poslužiti. "Tvrion je bilo kraljevsko ime prije dolaska zmajeva. Vražićak gaje okaljao, ali moždaće mu to dijete povratiti čast" Ako kopile dovoljno dugo pozivi. "Znam da niste vi krivi. Kneginja Tanda mi je sestra koju nikad nisam imala, a vi..." Glas joj se prelomi. "Oprostite mi. Živim u strahu." Falvse otvori i zatvori usta, zbogčega je nalikovala na neku izrazito glupu ribu. "U... u strahu, Vaša Milosti?"

"Nisam prospavala cijelu noć otkako je Joffrev umro." Cersei napuničašu hipokrasom. "Moji prijatelji... vi jeste moji prijatelji, nadam se? I kralja Tommena?"

"To milo momče", izjavi Ser Balman. "Vaša Milosti, samo geslo kuće Stokeworth glasi Ponosni što su vjerni."
"Da je barem više ljudi kao što ste vi, dobri viteže. Reći ću vam istinu, gajim duboke sumnje u svezi sa Ser Bronnom od Crnovode."
Muž i žena izmijene pogled. "Tajčovjek je drzak, Vaša Milosti", reče Falvse. "Neotesan i pogana jezika."
"On nije pravi vitez", doda Ser Balman.
"Ne." Cersei se nasmiješi samo njemu. "A vi ste muškarac koji znade što je pravo viteštvo. Sjećam se kad sam vas gledala kako se borite u... u kojem ste se ono turniru onako briljantno borili, ser?"
On se skromno nasmiješi. "Onoj malenkosti kod Sumrakdola prije šest godina? Ne, vi niste bili tamo, inače bi vas sigurno okrunili za kraljicu ljubavi i ljepote. Je li to bio turnir u luci Lannis nakon Greyjoyeve Pobune? Zbacio sam mnogo dobrih vitezova na njemu..."
"To je bio taj." Lice joj se uozbilji. "Vražićak je nestao one noći kad je moj otac umro, ostavivši dva poštena tamničara u lokvama krvi. Neki tvrde da je pobjegao preko uskog mora, ali ja u to sumnjam. Patuljak je lukav. Možda još vreba u blizini, planirajući nova umorstva. Možda ga neki prijatelj skriva."
"Bronn?" Ser Balman pogladi svojčupavi brk.
"Oduvijek je bio Vražićkov stvor. Samo Neznanac znade koliko je ljudi poslao u pakao na Tvrionov nalog."
"Vaša Milosti, mislim da bih opazio da mi se patuljak šulja posjedom", reče Ser Balman.
"Moj brat je sitan. Stvoren je za šuljanje." Cersei dopusti da joj se ruka zatrese. "Djetetovo ime je sitnica... ali nekažnjena drskost potiče pobunu. A taj Bronn oko sebe okuplja plaćenike, govori mi Qyburn."
"Primio je četiri viteza u svoje domaćinstvo", reče Falvse.
Ser Balman frkne. "Moja dobra žena im laska kad ih zove vitezovima. To su plaćenički skorojevići, koji između sebe nemaju ni naprstak viteškečasti."
"Toga sam se i bojala. Bronn okuplja mačeve za patuljka. Neka Sedmorica čuvaju mog malog sina. Vražićak će ga ubiti kao što mu je ubio brata." Ona zajeca. "Prijatelji moji, stavljam svoju čast u vaše ruke... ali što je kraljičina čast prema majčinim strahovima?"
"Samo nastavite, Vaša Milosti", stane je uvjeravati Ser Balman. "Vaše riječi neće ostaviti ovu sobu."
Cersei posegne preko stola i stisne mu ruku. "Ja... Spavala bih noću mnogo lakše kad bih dočula da je Ser Bronn pretrpio... nesreću... prilikom lova, možda."
Ser Balman razmisli na trenutak. "Fatalnu nesreću?"
Ne, želim da mu polomite mali prst na nozi. Morala se ujesti za usnicu. Moji neprijatelji su posvuda, a moji prijatelji su budale. "Molim vas, ser," šapne ona, "ne tjerajte me da to izustim..."
"Shvaćam." Ser Balman podigne prst.
Repa bi to brže shvatila. "Vi ste zaista pravi vitez, ser. Odgovor na molitve uplašene majke." Cersei ga poljubi. "Učinite to brzo, molim vas. Bronn zasad oko sebe ima samo nekoliko ljudi, ali ne budemo li brzo djelovali, sigurno će ih okupiti više." Poljubila je Falvsse. "Nikad vam ovo neću zaboraviti, prijatelji. Mojipravi prijatelji od Stokevvortha. Ponosni što su vjerni. Imate moju riječ, pronaći ćemo Lollvs boljeg muža kad se ovo završi." Kotlocrnog, možda. "Mi Lannisteri plaćamo svoje dugove."
Ostatak se sveo na hipokras i ciklu s maslacem, vrući kruh, začinskim biljem obloženu štuku, te rebarca divljeg vepra. Cersei je vrlo omilio vepar od Robertove smrti. Nije joječak ni smetalo društvo, iako se Falvse glupo smijuljila, a Balman se šepirio od juhe do deserta. Prošla je ponoć prije nego što ih se uspjela otarasiti. Ser Balman se pokazao nenadmašnim u načinjanju novih vrčeva, a kraljica nije smatrala mudrim da ga odbije. Mogla sam unajmiti Bezličnog da ubije Bronna za pola svote koju sam potrošila na hipokras, pomislila je kad su napokon otišli.
U to doba, njezin je sinčvrsto spavao, ali Cersei je skoknula k njemu prije odlaska u postelju. Iznenadila se kad je zatekla tri crna mačića sklupčana uz njega. "Odakle su ovi došli?" upitala je Ser Mervna Tranta pred kraljevskom ložnicom.
"Mala kraljica mu ih je darovala. Namjeravala mu je dati samo jednog, ali nije mogao odlučiti koji mu se najviše sviđa."
Pretpostavljam daje to bolje nego izrezati ih bodežom iz majčine utrobe. Margaervni nespretni pokušaji zavođenja bili su tako očiti da su bili smiješni. Tommen je premlad za poljupce, pa mu ona daruje mačiće. Cersei je međutim ipak priželjkivala da nisu bili crni. Crne mačke donosile su nesreću, kao što je Rhaegarova mala djevojčica otkrila u ovom istom zamku. Bila bi moja kći, da se Ludi Kralj nije onako okrutno našalio s ocem. Sigurno je ludilo nagnalo Aervsa da odbije kćer kneza Tywina, te umjesto nje uzme njezina brata, dok je vlastitog sina oženio za nejaku dornsku princezu crnih očiju i plosnatih grudi.

Uspomena na odbijanje još je pekla, čak i nakon svih ovih godina. Mnoge je noći promatrala princa Rhaegara u dvorani, kako prebire po srebrnim žicama svoje harfe onim svojim dugim, elegantnim prstima. Je li ijedan muškarac ikad bio tako lijep? Ali, on je bio više od muškarca. Njegova krv bila je krv drevne Valyrije, krv zmajeva i bogova. Kad je bila tek malena djevojčica, otac joj je obećao da će se udati za Rhaegara. Nije joj moglo biti više od šest ili sedam. "Nikad ne govori o tome, dijete", naputio ju je, izvijajući usne u svoj tajanstveni osmijeh koji je samo Cersei ikad vidjela. "Ne dok Njegova Milost ne pristane na zaruke. To zasad mora ostati našom tajnom." A tako je i bilo, iako je jednom narisala sliku sebe kako leti iza Rhaegara na zmaju, ruku čvrsto ovijenih oko njegovih grudi. Kad ju je Jaime, otkrio rekla mu je da je crtala kraljicu Ah/sanne i kralja Jaehaervsa.

Imala je deset godina kad je napokon uživo ugledala svog princa, na turniru koji je njezin knez otac organizirao kako bi zaželio dobrodošlicu kralju Aervsu na zapad. Tribine gledališta bile su podignute ispod zidina luke Lannis, a klicanje puka odjekivalo je Bacačevom hridi poput tutnjave groma. Klicali su ocu dvaput glasnije nego kralju, sjetila se kraljica, ali ni upola tako glasno kao što su klicali princu Rhaegaru. Sedamnaestogodišnjak i netom pomazan za viteza, Rhaegar Targarven je nosio crni oklop preko zlatne verižnjače kad je dokaskao na borilište. Duge vrpce crvene, zlatne i narančaste svile vijorile su mu s kacige, poput plamenova. Dvojica njezinih strčeva pala su pod njegovim kopljem, zajedno s još tucetom ovih najboljih boraca, cvjetovima zapada. Navečer je princ zasvirao na svojoj srebrnoj harfi i rasplakao je. Kad su mu je predstavili, Cersei se umalo utopila u dubinama njegovih tužnih purpurnih očiju. Bio je ranjen, sjetila se da je pomislila, ali ja ću mu zaliječiti ranu kad se vjenčamo. Pokraj Rhaegara, čak je i njezin lijepi Jaime djelovao poput običnog nezrelog dječarca. Princ će biti moj suprug, pomislila je, pijana od uzbuđenja, a kad stari kralj umre, ja ću biti kraljica. Tetka joj je povjerila tu istinu prije turnira. "Moraš izgledati posebno lijepo", kazala joj je kneginja Genna, vrzmajući oko njezine haljine, "jer na posljednjoj gozbi bit će objavljeno da ste ti i princ Rhaegar zaručeni."

Cersei je bila tako sretna tog dana. Inače se nikad ne bi usudila posjetiti šator Žabe Maggy. Učinila je to samo kako bi dokazala Javne i Melari da se lavica ničega ne boji. Trebala sam postati kraljicom. Zašto bi se kraljica bojala neke ružne starice? Od sjećanja na to proročanstvo koža joj se ježila cijeli životni vijek kasnije. Jeyne je pobjegla iz šatora vrišteći od straha, sjetila se kraljica, ali Melaraje ostala kao i ja. Dopustile smo joj da kuša našu krv, i smijale se njezinim glupim pretkazanjima. Nijedno od njih nije imalo nikakva smisla. Ona je trebala postati žena princa Rhaegara, bez obzira što je žena govorila. Njezin je otac to obećao, a riječ Tywina Lannistara bila je zlato.

Njezin smijeh zamro je na kraju turnira. Nije bilo konačne gozbe, ni zdravica da se proslave njezine zaruke s princem Rhaegarom. Samo hladna šutnja i ledeni pogledi između kralja i njezina oca. Kasnije, kad su Aerys, njegov sin i svi njegovi junački vitezovi otputovali za Kraljev Grudobran, djevojka je otišla svojoj tetki u suzama, ništa ne shvaćajući. "Tvoj otac je predložio brak," rekla joj je kneginja Genna, "ali Aerys o tom nije htio ni čuti. 'Ti si moj najsposobniji sluga, Tywine,' kazao je kralj, 'a čovjek ne ženi svog nasljednika za kćer svoga sluge.' Osuši suze, malena. Jesi li ikad vidjela lava da plače? Tvoj otac će ti pronaći drugog ženika, boljeg čovjeka od Rhaegara."

Međutim, njezina je tetka lagala, a otac ju iznevjerio, upravo kao Jaime sada. Otac nije pronašao boljeg čovjeka. Umjesto toga dao mi je Roberta, a Maggyno prokletstvo rascvalo se poput kakva otrovna cvijeta. Daje barem pošla za Rhaegara kako su bogovi htjeli, on ne bi ni dvaput pogledao vučicu. Rhaegar bi nam danas bio kralj, a ja njegova kraljica, majka njegovih sinova.

Nikad nije oprostila Robertu što ga je ubio.

Ali lavovima nikad nije ležalo opraštanje. Kao što će Ser Bron od Crnovode uskoro naučiti.

hyle Hunt je bio taj koji je predložio da ponesu glave. "Tarly će ih htjeti za zidine", rekao je.

"Nemamo katrana", istaknula je Brienne. "Meso će istrunuti. Ostavite ih." Nije željela putovati kroz zeleni polumrak borove šume s glavama ljudi koje je ubila.

Hunt je odbijao poslušati. Sam je presjekao mrtvacima vratove, svezao tri glave zajedno za kosu, te ih objesio na svoje sedlo. Brienne nije imala druge nego se graditi kao da nisu tu, ali ponekad, posebno noću, mogla je osjetiti njihove mrtve oči na svojim leđima, a jednom je sanjala kako ihčuje gdje se međusobno došaptavaju.

Bilo je hladno i vlažno na Rtu Napukle pandže dok su se vraćali istim putem. Ponekad je kišilo, a ponekad prijetilo da će kišiti. Nikad im nije bilo toplo.Čak i kad bi se utaborili, bilo je teško pronaći suhog drvlja za vatru.

U času kad su stigli pred dveri Djevičinog Jezerca, pratio ih je roj muha, vrana je izjela Dobrojebove oči, a Pyg i Timeon vrvjeli su larvom. Brienne i Podrick odavno su pribjegli jahanju stotinu lakata naprijed kako bi

zadržali zadah truleži daleko za sobom. Ser Hyle je tvrdio da je dotad izgubio sav osjet njuha. "Zakopajte ih", govorila bi mu svaki put kad bi se utaborili za noć, ali Hunt je bio više nego tvrdoglav. Vjerojatno će reći knezu Randyllu da je osobno ubio svu trojicu.
Na njegovu čast, međutim, vitez nije ništa takova učinio.
"Mucavi štitonoša bacio je kamen", rekao je kad su njega i Brienne doveli pred Tarlvja u dvorištu Mootonova zamka. Glave su bile predane naredniku straže, kojem je bilo rečeno da ih očisti, namaže katranom i natakne iznad dveri. "Djevojčura s mačem je obavila ostalo."
"Svu trojicu?" Knez Randvll je bio u nevjerici.
"Kako se tukla, mogla ih je ubiti još trojicu."
"A jeste li pronašli malu Starkovku?" upita ju Tarly.
"Ne, moj kneže."
"Umjesto toga ubili ste par štakora. Jeste li uživali?"
"Ne, moj kneže."
"Šteta. Pa, naužili ste se krvi. Dokazali što god ste već htjeli dokazati. Vrijeme je da svučete taj oklop i opet odjenete pristojnu odjeću. U luci ima brodova. Jedan će sigurno pristati na Tarthu. Ukrcat ću vas na nj."
"Hvala, moj kneže, ali ne."
Lice kneza Tarlvja pokazivalo je kako mu ništa ne bi bilo draže nego nabiti i njezinu glavu na kolac i nataknuti je iznad dveri Djevičina Jezerca zajedno s Timeonom, Pygom i Dobrojebom. "Kanite nastaviti s tom ludošću?"
"Kanim pronaći kneginjicu Šansu."
"Ako je po volji mom gospodaru," reče Ser Hyle, "promatrao sam je dok se borila s Glumcima. Snažnija je od većine muškaraca, i brza—"
"Mačje brz", otrese se Tarly. "Toje priroda valvrijskog čelika. Snažnija od većine muškaraca? Da. Ona je čudo prirode, ne pada mi na um da to poričem."
Njegova me sorta nikad neće voljeti, pomisli Brienne, bez obzira što činila. "Moj kneže, možda Sandor Clegane posjeduje neke informacije o djevojci. Ako bih ga uspjela pronaći..."
"Clegane se odmetnuo. Sada jaše s Bericom Dondarrionom, čini se. Ili ne, priče variraju. Pokažite mi gdje se skrivaju, i rado ću im rasporiti trbuhe, izvaditi crijeva i spaliti ih. Objesili smo tucete odmetnika, ali vode nam i dalje izmiču. Clegane, Dondarrion, crveni svećenik, i sad ta žena Kameno Srce... kako ih vi namjeravate pronaći, kad ja ne mogu?"
"Moj kneže, ja..." Nije imala povoljan odgovor za njega. "Mogu samo pokušati."
"Pokušajte, onda. Imate svoje pismo, ne treba vam moje dopuštenje, ali ga svejedno dajem. Budete li imali sreće, za svoje ćete muke dobiti samo žuljeve od sedla. Ako pak ne, možda će vas Clegane ostaviti na životu nakon što vas on i njegov čopor siluju. Možete otpuzati natrag na Tarth s kopiletom kakvog psa u trbuhu."
Brienne se ne obazre na to. "Molim vas, kneže, koliko ljudi jaše s Psom?"
"Šest, ili šezdeset, ili šest stotina. Čini se da to ovisi o tome koga pitate." Randyllu Tarh/ju je očigledno bilo dosta ovog razgovora. Spremamo se otići.
"Ako vas moj štitonoša i ja možemo zamoliti za gostoprimstvo dok—"
"Molite koliko hoćete. Neću vas trpjeti pod svojim krovom."
Ser Hyle Hunt stupi naprijed. "Ako će mi moj gospodar oprostiti, mislio sam da je ovo još uvijek krov kneza Mootona."
Tarly uputi vitezu otrovan pogled. "Mooton ima hrabrost crva. Nećeš mi više spominjati Mootona. Što se vas tiče, moja gospo, vele da je vaš otac dobar čovjek. Ako je tako, žalim ga. Neki su ljudi blagoslovljeni sinovima, neki kćerima. Nitko ne zaslužuje biti proklet takvima kao što ste vi. Živite ili umrite, kneginjo Brienne, ali ne vraćajte se u Djevičino Jezerce dok ja ovdje vladam."
Riječi su vjetar, reče Brienne u sebi. Ne mogu te povrijediti. Pusti ih da prijeđu preko tebe. "Kako zapovijedate, moj kneže", pokušala je izustiti, ali Tarly je otišao prije nego što je to protisnula. Udaljila se iz dvorišta poput nekog tko spava, ne znajući kamo ide.
Ser Hyle uhvati korak pokraj nje. "Postoje svratišta."
Ona odmahne glavom. Nije željela razgovarati s Hyleom Huntom.
"Sjećate se Smrdljive guske?"
Plašt joj je zaudarao po njoj. "Zašto?"
"Pričekajte me tamo sutradan, u podne. Moj rođak Alyn bio je jedan od onih koje su poslali u potragu za Psom. Razgovarat ću s njim."

"Zašto biste to učinili?"
"Zašto ne? Uspijete li tamo gdje je Alyn zatajio, moći ću ga zadirkivati zbog toga godinama."
Bilo je još svratišta u Djevičinu Jezercu; Ser Hyle nije pogriješio. Neka su međutim izgorjela tijekom ove ili one pljačke, i tek ih je trebalo obnoviti, a ona koja su preostala bila su dupkom puna ljudi iz vojske kneza Tarlvja. Ona i Podrick posjetili su ih sve tog poslijepodneva, ali nigdje nije bilo slobodnog kreveta.
"Ser? Moja gospo?" reče Podrick dok je sunce zapadalo. "Postoje brodovi. Brodovi imaju postelje. Mreže za spavanje. Ili ležajeve."
Ljudi kneza Randvlla još su vrebali dokovima, brojni poput muha na glavama trojice Krvavih glumaca, ali njihov narednik prepoznao je Brienne po viđenju i propustio je. Mjesni ribari privezivali sučamce preko noći i izvikivali dnevni ulov, ali njezinu pažnju zaokupili su veći brodovi koji su krstarili olujnim vodama uskog mora. Njih pola tuceta bilo je usidreno u luci, ali jedna, galija zvana Titanovac, otiskivala se od obale kako bi isplovila s večernjom plimom. Ona i Podrick Payne obišli su preostale brodove. Kapetan Galebgradske djevojke smatrao je Brienne kurvom i rekao im da njegov brod nije javna kuća, a harpunaš na Ibbeneškom kitolovcu ponudio je da će kupiti njezina dječaka, ali drugdje su bili bolje sreće. Kupila je Podricku naranču na Morskom hodaču, koki koja je upravo pristigla iz Starigrada preko Tvrosha, Pentosa i Sumrakdola. "Idući je Galebgrad," rekao joj je njezin kapetan, "a odatle idemo oko Prstiju do Sistertona i Bijele luke, ako oluje dopuste. Čist je brod, Hodač, nema tol'ko štakora k'o većina, a imademo svježih jaja i netom smućkanog maslaca na brodu. Traži li moja gospoja prijevoz na sjever?"
"Ne." Ne još. Bila je u iskušenju, ali...
Dok su se primicali idućem molu, Podrick se premjesti s noge na nogu, pa reče, "Ser? Moja gospo? Što ako je moja gospa otišla kući? Moja druga gospa, hoću reći. Ser. Kneginjica Šansa."
"Njezin dom je spaljen."
"Ipak. Ondje su njezini bogovi. A bogovi ne mogu umrijeti."
Bogovi ne mogu umrijeti, ali djevojčice mogu. "Timeon je bio okrutan čovjek i ubojica, ali mislim da nije lagao u svezi sa Psom. Ne možemo na sjever dok ne budemo sigurni. Biće i drugih brodova."
Na istočnom kraju luke napokon su pronašli zaklon za noć, na olujom išibanoj trgovačkoj galiji zvanoj Myrska gospa. Opasno se nakrivila, jer je izgubila jarbol i pola posade u oluji, ali njezin kapetan nije imao potreban novac da je obnovi, te je rado primio nekoliko penija od Brienne i dopustio njoj i Podu da podijele praznu kabinu.
Imali su nemirnu noć. Brienne se triput probudila. Jednom kad je počela kiša, a jednom kad je od škripe pomislila da se Vješti Dick šulja unutra da je ubije. Taj drugi put, probudila se s nožem u ruci, ali nije bilo ničega. U tami skučene male kabine, trebao joj je trenutak da se sjeti kako je Vješti Dick mrtav. Kad je napokon opet utonula u san, sanjala je ljude koje je ubila. Plesali su oko nje, izrugujući joj se, štipajući je dok je zamahivala na njih svojim mačem. Sasjekla ih je sve u krvave vrpce, ali oni su se svejedno rojili oko nje... Dobrojeb, Timeon i Pyg, da, ali i Randvll Tarly, Vargo Hoat i Crveni Ronnet Connington. Ronnet je držao ružu u ruci. Kad joj ju je ponudio, odsjekla mu je šaku.
Probudila se u znoju, i provela ostatak noći sklupčana pod svojim plaštem, osluškujući pljuštanje kiše po palubi iznad svoje glave. Bila je to divlja noć. S vremena na vrijeme začula bi zvuk dalekog groma, i pomislila na braavosijski brod koji je otplovio s večernjom plimom.
Idućeg jutra ponovno je pronašla Smrdljivu gusku, probudila njezinu neurednu vlasnicu i platila joj za nešto masnih kobasica, prženog kruha, pola pehara vina, vrč kuhane vode i dva čista kaleža. Žena je zaškiljila u Brienne dok je stavljala vodu da vrije. "Ti si ona krupna koja je otišla s Vještim Dickom. Sjećam se. Prevario te?"
"Ne."
"Silovao?"
"Ne."
"Ukrao ti konja?"
"Ne. Ubili su ga odmetnici."
"Odmetnici?" Žena je više djelovala znatiželjno nego pogođeno. "Uvijek sam mislila da će Dick visjeti, iF da će ga poslat na Zid."
Pojeli su prženi kruh i pola kobasica. Podrick Payne zalio je svoje vodom s kapljicom vina dok je Brienne tetošila kalež razvodnjenog vina i pitala se zašto je došla. Hyle Hunt nije bio pravi vitez. Njegovo pošteno lice bilo je samo glumačka maska. Ne trebam njegovu pomoć, ne trebam njegovu zaštitu, i ne trebam njega,

rekla je samoj sebi. Vjerojatno uopće neće ni doći. To što mije rekao da ga ovdje pričekam bila je samo još jedna šala.
Upravo je ustala da ode kad je stigao Ser Hyle. "Moja gospo. Podrick." Zirnuo je u pehare, tanjure i napola pojedene kobasice koje su se hladile u lokvici masti, te rekao: "Bogovi, nadam se da niste jeli ovdašnju hranu."
"Što smo jeli, nije vaša briga", reče Brienne. "Jeste li pronašli svog rođaka? Što vam je rekao?"
"Sandor Clegane je posljednji put viđen u Soljenicama, na dan pljačke. Kasnije je odjahao na zapad, duž Trozupca."
Ona se namršti. "Trozubac je dugačka rijeka."
"Da, ali ne mislim da je naše pseto odlutalo predaleko od njezina uška. Čini se da su mu Zapadne zemlje izgubile sve svoje čari. U Soljenicama je tražio brod." Ser Hyle izvuče smotak ovčje kože iz čizme, odgurne kobasice u stranu i odmota ga. Pokazalo se da je to bila zemljopisna karta. "Pas je poklao trojicu bratovih ljudi u staroj krčmi kod raskrižja, ovdje. Vodio je napad na Soljenice, ovdje." Kvrcnuo je Soljenice svojim prstom. "Možda je upao u zamku. Frevevi su tu gore kod Blizanaca, Darry i Harrenhal su južno preko Trozupca, na zapadu ima Blackvvoodove i Brackene koji međusobno ratuju, a knez Randvll je ovdje u Djevičinu Jezercu. Planinska cesta prema Dolini zatvorena je zbog snijega, čak i kad bi se uspio provući pokraj gorskih klanova. Kamo bi pseto moglo poći?"
"Ako je s Dondarrionom...?"
"Nije. Alyn je siguran u to. I Dondarrionovi ga ljudi traže. Razglasili su kako ga namjeravaju objesiti zbog onoga što je učinio u Soljenicama. Oni nisu imali veze s tim. Knez Randvll širi glasine da jesu u nadi da će okrenuti pučane protiv Berica i njegova bratstva. Nikad neće uloviti Kneza Munje dokle god ga seljaci štite. A tu je još jedna banda, koju vodi ta žena Kameno Srce... Ljubavnica kneza Berica, prema jednoj priči. Navodno su je Frevevi objesili, ali ju je Dondarrion poljubio i vratio u život, i sada ne može umrijeti, kao ni on." Brienne je proučavala zemljovid. "Ako je Clegane posljednji put viđen u Soljenicama, to bi bilo mjesto gdje mu se može pronaći trag."
"U Soljenicama nije preostao nitko osim starog viteza koji se skriva u svom zamku, veli Alyn."
"Ipak, odatle bi valjalo početi."
"Tu je još jedan čovjek", reče Ser Hyle. "Septon. Prošao je kroz moje dveri dan prije nego što ste se pojavili. Meribald mu je ime. Rodio se i odgojio u riječnoj krajini, i služio je ovdje cijelog života. Sutra odlazi u svoj obilazak, a uvijek navraća u Soljenice. Trebali bismo poći s njim."
Brienne oštro podigle pogled. "Mi?" "Ja idem s vama." "Ne idete."
"Pa, idem sa septonom Meribaldom u Soljenice. Vi i Podrick možete ići kamo god vas volja."
"Je li vam knez Randyll zapovjedio da me opet pratite?"
"Zapovjedio mi je da vas se klonim. Knez Randyll smatra da bi vam koristilo jedno dobro, žestoko silovanje."
"Zašto biste onda išli sa mnom?"
"Mogao sam birati između toga, ili povratka na vratarsku dužnost."
"Ako vam je gospodar zapovjedio—"
"On više nije moj gospodar."
Ovo ju iznenadi. "Napustili ste njegovu službu?"
"Njegovo gospodstvo me obavijestilo da mu više ne treba moj mač, ni moja drskost. Što je zapravo jedno te isto. Odsada ću uživati u pustolovnom životu lutajućeg viteza... iako, ako pronađemo Šansu Stark, mislim da ćemo biti dobro nagrađeni."
Zlato i posjedi, to je sve što on vidi u ovom. "Namjeravam spasiti djevojku, a ne prodati je. Položila sam zakletvu." "Ne sjećam se da ja jesam." "Zato i nećete poći sa mnom." Otišli su idućeg jutra, dok je sunce izlazilo.
Bila je to čudna povorka: Ser Hyle na kestenjastom trkaću i Brienne na svojoj visokoj sivoj kobili, Podrick Payne na svom klimavom kljusetu, te septon Meribald koji je hodao pokraj njih sa svojim dugim štapom, vodeći malenog magarca i velikog psa. Magarac je nosio tako težak teret da se Brienne gotovo bojala kako će se slomiti pod njim. "Hrana za sirotinju i gladne u riječnoj krajini", rekao im je septon Meribald pred dverima Djevičinog Jezerca. "Sjemenke, orasi i suho voće, zobena kaša, brašno, ječmeni kruh, tri kotača žutog sira iz krčme pokraj Ludinih dveri, slani bakalar za mene, slana ovčetina za Cucka... o, i sol. Luk, mrkva, repa, dvije vreće graška, četiri ječma i devet vreća naranača. Slab sam na naranče, priznajem. Kupio sam ih od mornara, i bojim se da će biti posljednje koje ću okusiti do proljeća."

Meribald je bio septon bez sepete, tek jedan korak od prosjačkog brata u hijerarhiji Vjere. Bilo ih je na stotine poput njega, otrcana bratija čiji je skroman zadatak bio da klipšu od jednog nevažnog sela do drugog, služeći svete obrede, obavljajući vjenčanja i opraštajući grijehe. Od onih koje je pohodio očekivalo se da ga nahrane i pruže mu zaklon, ali većina je bila sirota poput njega, pa se Meribald ni na jednom mjestu nije mogao predugo zadržati a da ne prouzroči teškoće svojim domaćinima. Ljubazni krčmari ponekad su mu dopuštali da spava u njihovim kuhinjama ili stajama, a bilo je septrija i utvrda te čak i nekoliko zamaka gdje je znao da bi bio dobrodošao. Tamo gdje takvih mjesta nije bilo pri ruci, spavao je pod drvećem ili živicom. "Ima mnogo lijepih živica u riječnoj krajini", rekao je Meribald. "One stare su najbolje. Nema ništa bolje od stotinu godina stare živice. Unutra čovjek može spavati udobno kao u kući, i s manje straha od buha."
Septon nije mogao ni čitati ni pisati, kao što je veselo priznao na putu, ali je znao stotinu različitih molitvi i umio napamet recitirati duge odlomke iz Sedmerokrake zvijezde, što se jedino i tražilo u selima. Imao je izbrazdano, vjetrom oprljeno lice, busen guste sive kose, bore će u kutovima očiju. Iako krupan čovjek, šest stopa visok, znao se grbiti prema naprijed dok je hodao zbog čega se činio mnogo nižim. Ruke su mu bile velike i ogrubjele, s crvenim zglobovima i prljavštinom ispod noktiju, a imao je najveća stopala koja je Brienne ikad vidjela, bosa, crna i tvrda poput rožine.
"Nisam obuo cipelu dvadeset godina", rekao je Brienne. "Prve godine, imao sam više žuljeva nego prstiju, a tabani su mi krvarili kao svinje kad god bih nagazio na tvrd kamen, ali molio sam pa mi je Postolar na Nebesima kožu promijenio u stavljene potplate."
"Nema postolara na nebesima", prigovori Podrick.
"Ima, momče... iako ga ti možda zoveš drugim imenom. Reci mi, kojeg od sedam bogova najviše ljubiš?"
"Ratnika", Podrick će bez trenutka oklijevanja.
Brienne pročisti grlo. "U Zvjezdanpadu septon mog oca je uvijek govorio da postoji samo jedan bog."
"Jedan bog sa sedam lica. Tako je, moja gospo, i s pravom na to ukazujete, ali misterij Sedmorice Koji Su Jedan priprostom puku nije lako pojmiti, a ja sam samo priprost." Meribald se okrene natrag prema Podricku.
"Nikad nisam upoznao mladića koji nije ljubio Ratnika. Međutim, ja sam star, a kako sam star, tako ljubim Kovača. Bez njegova rada, što bi Ratnik branio? Svaki grad ima kovača, i svaki zamak. Oni izrađuju plugove koji nam trebaju da zasadimo ljetinu, čavle koje koristimo da izgradimo brodove, željezne potkove koje štite kopita napih vjernih konja, blistave mačeve za naše kneževe. Nitko ne može sumnjati u vrijednost kovača, pa smo zato i prozvali jednog od Sedmorice u njegovu čast, ali mogli smo ga isto tako nazvati Ratarom ili Ribarom, Tesarom ili Postolarom. Nije važno koji posao obavlja. Važno je da radi. Otac vlada, Ratnik se bori, Kovač radi, a zajedno izvode sve što je pravedno za čovjeka. Upravo kao stoje Kovač jedno lice božanske glave, Postolar je jedno od Kovačevih lica. On je bio taj koji je čuo moju molitvu i zaliječio mi noge."
"Bogovi su dobri," Ser Hyle će suho, "ali čemu ih gnjaviti kad ste jednostavno mogli zadržati cipele?"
"Hodati bosonog bila je moja pokora. Čak i sveti septoni mogu biti grešnici, a moje je tijelo bilo slabo da slabije nije moglo biti. Bio sam mlad i pun životnog soka, a djevojke... septon se može činiti otmjenim poput princa ako je jedini muškarac koji se ikad zatekao unutar milje oko vašeg sela. Citirao bih im Sedmerokraku zvijezdu. Djevičina knjiga najbolje je djelovala. O, bio sam zao čovjek, prije nego što sam odbacio svoje cipele. Sram me kad pomislim koliko sam djevica oskvrnuo."
Brienne se nelagodno promeškolji na sedlu, pomislivši na tabor ispod zidina Visovrta i okladu koju su Ser Hyle i ostali sklopili da vide kojiće s njome leći prvi.
"Mi tražimo djevicu", povjeri mu Podrick Payne. "Plemenitu djevojku od trinaest godina, crvenkasto-kestenjaste kose."
"Mislio sam da tražite odmetnike." "I njih", prizna Podrick.
"Većina putnika nastoje na sve načine izbjeći takve ljude," primijeti septon Meribald, "a vi ih pak želite pronaći."
"Tražimo samo jednog odmetnika", reče Brienne. "Psa."
"Tako mi je Ser Hyle rekao. Neka vas Sedmorica čuvaju, dijete. Vele da ostavlja za sobom trag zaklane dojenčadi i silovanih djevica. Čuo sam da ga zovu Bijesni Pas od Soljenica. Što bi dobri ljudi s takvim stvorenjem?"
"Djevica koju je Podrick spomenuo možda je s njime." "Zaista? Onda se moramo moliti za sirotu djevojku." Iza mene, pomisli Brienne, jednu molitvu iza mene. Zamolite Staricu da podigne svoju svjetiljku i odvede me do kneginjice Šanse, i Ratnika da mojoj ruci podari snage kako bih je mogla obraniti. Nije međutim izustila riječi na glas; ne gdje bi je Hyle Hunt mogao čuti i narugati se njezinoj ženskoj slabosti.

Kako je septon Meribald pješačio, a njegov magarac nosio tako težak teret, tog su dana sporo napredovali. Nisu išli glavnom cestom na zapad, cestom kojom je Brienne jednom jahala sa Ser Jaimeom kad su se vraćali drugim putem i zatekli Djevičino Jezerce opljačkano i puno trupala.
Umjesto toga udarili su prema sjeverozapadu, slijedeći obalu Zaljeva rakova po krivudavoj stazi tako maloj da se nije pojavljivala ni na jednoj od Ser Hvleovih ljubljenih zemljovida od ovčje kože. Strmi bregovi, crne močvare i borove šume Rta Slomljene pandže nisu se nigdje mogli naći s ove strane Djevičinog Jezerca.
Zemlja kojom su putovali bila je niska i vlažna, divljina pješčanih dina i slanih baruština pod neizmjernim modro-sivim nebeskim svodom. Cesta je bila sklona nestajanju među trstikom i plimnim jezercima, samo kako bi se opet pojavila milju dalje; bez Meribalda, znala je Brienne, sigurno bi se izgubili. Tlo je često bilo meko, te bi na mjestima septon pošao naprijed, tapkajući svojim dugim štapom kako bi se uvjerio u sigurnost uporišta. Nije bilo drveća miljama naokolo, samo more, nebo i pijesak.
Nije bilo krajolika koji se mogao više razlikovati od Tartha, s njegovim gorama i vodopadima, visokim livadama i sjenovitim udolinama, ali i ovo je mjesto posjedovalo vlastitu ljepotu, smatrala je Brienne. Pregazili su tuce sporih potoka oživljelih od žaba i cvrčaka, promatrali kako čigre lebde visoko iznad zaljeva, čuli kako se vivci dozivaju među dinama. Jednom im je lisica prešla put, zbog čega je Meribaldov pas divlje zalajao.
A bilo je i drugih ljudi. Neki su živjeli među trstikom u kućama od blata i slame, dok su drugi ribarili u zaljevu u kožnim okruglim čunovima i podizali svoje kuće na klimavim drvenim štulama iznad dina. Većina je naizgled živjela sama, daleko od bilo koje druge ljudske naseobine osim svoje vlastite. Većinom su djelovali poput stidljivog naroda, ali blizu podneva pas je ponovno počeo lajati, a tri žene iskrsnule iz trstike kako bi Meribaldu darovale pletenu košaru punu rakova. Dao im je svakoj zauzvrat po naraču, iako su rakovi bili česti poput blata u ovom kraju, a naranče rijetke i skupe. Jedna od žena bila je vrlo stara, druga je bila trudna, a treća djevojčica svježa i ljupka poput proljetnog cvijeta. Kad ih je Meribald odveo u stranu da sasluša njihove grijehe, Ser Hyle je zahihotao i rekao: Čini se da bogovi hodaju s nama... barem Djevica, Majka i Starica." Podrick je djelovao tako zapanjeno da mu je Brienne morala reći kako su to ipak bile samo tri močvarne žene.
Kasnije, kad su nastavili svoj put, obratila se septonu i rekla: "Ovi ljudi žive manje od dana jahanja od Djevičina Jezerca, a borbe ih ipak nisu dotakle."
"Nisu imale što dotaći, moja gospo. Njihovo blago su školjke, kamenje i kožnati čunovi, njihovo najbolje oružje noževi od zahrdalog željeza. Rađaju se, žive, vole, umiru. Znaju da knez Mooton vlada njihovim zemljama, ali rijetki su ga od njih ikad vidjeli, a Rijekotok i Kraljev Grudobran za njih su samo imena."
"Ali ipak poznaju bogove", primijeti Brienne. "To je vaše djelo, mislim. Koliko dugo hodate ričnom krajinom?"
"Uskoro će biti četrdeset godina", odvrati septon, a njegov se pas javi glasnim lavežom. "Od Djevičina Jezerca do Djevičina Jezerca, moj krug traje pola godine, često i više, ali ne tvrdim da poznajem Trozubac. Ponekad nazrem zamak kakvog velikog kneza, ali samo izdaleka, no poznajem trgovačke gradove i male utvrde, sela premalena da bi imala ime, živice i brda, potočiće gdje se žedan čovjek može napiti i pećine gdje se može skloniti. Ceste koje koristi puk, krivudave blatne staze koje se ne pojavljuju na zemljovidima od pergamenta, i njih poznajem." Zahihotao je. "Trebao bih. Moje su im noge pregazile svaku milju, barem deset puta."
Sporedni putovi su oni koje rabe odmetnici, a pećine bi bile dobra mjesta da se progonjeni ljudi skriju. Žmarci sumnje nagnaše Brienne da se upita koliko je dobro Ser Hyle poznavao ovog čovjeka. "To je vjerojatno samotan život, septone."
"Sedmorica su uvijek uza me," reče Meribald, "a imam i svog vjernog slugu, i Cucka."
"Ima li vaš cucak ime?" upita Podrick Payne.
"Vjerojatno," reče Meribald, "ali nije moj cucak. Ne on."
Pas zalaje i mahne repom. Bio je krupan, čupav stvor, najmanje jedan mjerov težak, ali prijateljske ćudi.
"Kome pas pripada?" upita Podrick.
"Pa, samom sebi, i Sedmorici. Što se njegova imena tiče, nije mi ga rekao. Ja ga zovem Cucak."
"O." Podrick očigledno nije znao što da misli o psu zvanom Cucak. Dječak je neko vrijeme o tome mozgao, a onda zaustio: "Imao sam psa kad sam bio mali. Zvao sam ga Junak."
"Je li bio?"
"Je li bio što?"
"Junak."

"Ne. Ali bio je dobar pas. Uginuo je."
"Cucak me čuva na cesti, čak i u ovim tegobnim vremenima. Ni vuk ni odmetnik ne usude se dodijavati mi kad je Cucak uza me." Septon se namršti. "Vukovi su odnedavno postali strašni. Postoje mjesta gdje je samotnom čovjeku bolje pronaći drvo na kojem će spavati. Tijekom svih svojih godina najveći čopor koji sam ikad vidio imao je manje od tuceta vukova, ali najveći čopor koji sada vreba duž Trozupca broji ih na stotine."
"Jeste li osobno naišli na njih?" upita Ser Hyle.
"Bio sam pošteđen toga, čuvala me Sedmorica, ali čuo sam ih u noći, i to više no jednom. Toliko glasova... zvuk od kojeg se čovjeku ledi krv. Čak je i Cucak zadrhtao, a Cucak je ubio tuce vukova." Raskuštrao je psu dlaku na glavi. "Neki će vam reći da su to zlodusi. Vele da čopor vodi čudovišna vučica, vrebajuća sjena, surova, siva i golema. Reći će vam da su je vidjeli kako sama obara torove, kako je nijedna zamka ni stupica ne može zadržati, kako se ne boji ničelika ni vatre, kako ubija bilo kojeg vuka koji se s njome pokuša pariti, i ne proždire drugo meso osim čovječjega."
Ser Hyle se nasmije. "Sad ste ga pretjerali, septone. Sirotom su se Podricku oči razrogačile k'o kuhana jaja."
"Nisu", ogorčeno će Podrick. Cucak zalaje.
Te noći podigli su hladan logor u dinama. Brienne je poslala Podricka po obali da pronađe štogod naplavljenog drvlja za vatru, ali vratio se praznih ruku, s blatom do koljena. "Oseka je, ser. Moja gospo. Nema vode, samo muljevita obala."
"Drži se podalje od mulja, dijete", posavjetuje ga septon Meribald. "Mulj ne voli strance. Stupiš li na krivo mjesto, otvorit će se i progutati te." "To je samo mulj" ustraje Podrick.
"Sve dok ti ne ispuni usta i stane ti se uvlačiti u nos. Onda je smrt." Nasmiješio se kako bi umanjio studen svojih riječi. "Otari to blato i uzmi krišku naranče, dečko."
Idući dan bio je više-manje isti. Prekinuli su post slanim bakalarom i novim kriškama naranče, te krenuli na put prije nego što je sunce posve izašlo, s ružičastim nebom za leđima i purpurnim nebom ispred. Cucak je hodao na čelu, njuškajući svaki busen trstike te zastajkujući svako malo da se po kojem pomokri; činilo se da poznaje cestu jednako dobro kao Meribald. Kričigri drhtali su jutarnjim zrakom dok je plima hrlila prema kopnu.
Blizu podneva zastali su u sićušnom selu, prvom na koje su naišli, gdje je osam sojenica stršilo iznad malog potoka. Ljudi su ribarili u svojim okruglim čunjevima, ali žene i mali dječaci spustili su se niz ljestve od konopca i okupili oko septona Meribalda da se pomole. Nakon obreda odriješio ih je od grijeha i ostavio s nešto repe, vrećom graška i dvjema od njegovih dragocjenih naranči.
Natrag na cesti, septon primijeti: "Bilo bi nam pametnije da noćas držimo stražu, prijatelji. Seljani vele da su vidjeli tri slomljena čovjeka kako se motaju po dinama, zapadno od stare stražarske kule."
"Samo trojicu?" Ser Hyle se nasmiješi. "Trojica su med za našu djevojčuru s mačem. Neće tako lako uznemirivati naoružane ljude."
"Ukoliko ne gladuju", reče septon. "Hrane ima u ovim močvarama, ali samo za one koji imaju oči da je pronađu, a ovi ljudi su ovdje stranci, preživjeli iz kakve bitke. Ako nas oslove, ser, molim vas, prepustite ih meni."
"Što ćete s njima?"
"Nahraniti ih. Zamoliti da ispovjede grijehe kako bih im mogao udijeliti oprost. Pozvati ih da s nama dođu do Tihog otoka."
"Je li pametno pozvati ih da nam prerezu vratove dok spavamo", odvrati Hyle Hunt. "Knez Randvll ima boljih načina da se obračuna sa slomljenim ljudima -čelik i konopac."
"Ser? Moja gospo?" reče Podrick. "Je li slomljen čovjek odmetnik?"
"Više-manje", odgovori mu Brienne.
Septon Meribald nije se složio. "Prijeće biti manje nego više. Ovdje ima mnogo vrsta odmetnika, upravo kao što ima mnogo vrsta ptica. I vivak i morski orao imaju krila, ali nisu jednaki. Pjevčice vole pjevati o dobrim ljudima prisiljenim da pređu na pogrešnu stranu zakona kako bi se borili protiv kakva opakog kneza, ali većina odmetnika više nalikuju na tog otimačkog Psa nego Kneza Munje. To su zli ljudi, tjerani pohlepom, zatrovani pakošću, koji preziru bogove i mare samo za sebe. Slomljeni ljudi više zaslužuju našu samilost, iako mogu biti jednako opasni. Gotovo svi priprosta su roda, jednostavan narod koji nikad nije otišao milju dalje od kuće u kojoj su rođeni sve do dana kad je neki knez navrnuo da ih povede u rat. Loše obuveni i slabo odjeveni, odmaršírali su pod njegovim stjegovima, često bez boljeg oružja od kose ili naoštrene motike, ili malja koji su sami načinili svezavši kamen o štap trakama kože. Braća maršíraju s braćom, sinovi s očevima,

prijatelji s prijateljima. Čuli su pjesme i priče, pa odlaze željna srca, sanjajući o čudesima koja će vidjeti, bogatstvu i slavi koje će zadobiti. Rat se čini lijepom pustolovinom, najvećom koju će većina njih ikad doživjeti.
Tada okuse bitku.
Za neke, to jedno kušanje dovoljno je da ih slomi. Drugi nastavljaju godinama, sve dok ne izgube broj svih bitaka u kojima su se borili, aličak i čovjek koji je preživio stotinu borbi može se slomiti u sto i prvoj. Braća gledaju braću kako umiru, očevi gube svoje sinove, prijatelji gledaju prijatelje kako pokušavaju zadržati svoja crijeva nakon što ih netko pogodi sjekirom.
Vide kneza koji ih je vodio sasječena, i kako neki drugi knez vrče da su sada njegovi. Prime ranu, a kad je ona tek napola zaliječena, prime novu. Nikad nemaju dovoljno za jelo, cipele im se raspadaju od hodanja, odjeća im je rasparana i istrunula, a polovica njih uneredi se u hlače od toga što piju lošu vodu.
Ako žele nove čizme, topliji plašt ili možda zahrđalu željeznu poluka-cigu, moraju je uzeti s nekog trupla, a nedugo zatim kradu i od živih, od seljaka načijoj se zemlji bore, ljudi vrlo nalik na ljude kakvima su nekoć bili. Kolju njihove ovce i kradu njihove kokoši, a odatle vodi samo jedan mali korak do otimanja njihovih kćeri. A jednog dana ogledaju se oko sebe i shvate da su im svi prijatelji i rodbina nestali, da se bore pokraj stranaca pod stijegom koji jedva prepoznaju. Ne znaju gdje su ni kako da se vrate kući, a knez za kojeg se tuku ne zna im imena, ali evo ga dolazi, vičući na njih da se postroje, da stanu u red sa svojim kopljima, kosama i naoštrenim motikama, da ne uzmiču. A vitezovi nasrću na njih, ljudi bez lica odjeveni učelik, a željezna grmljavina njihova juriša kanda ispuni cijeli svijet...
A tada se čovjek slomi.
Okrene se i bježi, ili puže kasnije preko trupala ubijenih, ili se iskrade u tami noći, i pronađe neko mjesto da se skrije. Dotad je svaka pomisao na dom izgubljena, a kraljevi, kneževi i bogovi ne znače mu više od butine pokvarenog mesa zahvaljujući kojoj će preživjeti još jedan dan, ili mješine lošeg vina u kojoj može na nekoliko sati utopiti svoje strahove. Slomljenič ovjek živi od dana do dana, od obroka do obroka, više zvijer nego čovjek. Kneginja Brienne nije u krivu. U ovakvim vremenima, putnik se mora kloniti slomljenih ljudi, i bojati ih se... ali treba ih i žaliti."
Kad je Meribald završio, duboka tišina spusti se na njihovu družinu. Brienne je mogla čuti kako vjetar šušti kroz cestar ive, a nešto dalje slabašan krik gnjurca. Mogla je čuti kako Cucak tiho dašće dok je skakutao pokraj septona i njegova magarca, objesivši jezik iz usta. Muk se protezao i protezao, sve dok napokon nije izustila: "Koliko ste bili stari kad su vas odveli u rat?"
"Pa, ne stariji od vašeg dečka", odgovori Meribald. "Premlad za to, istinu govoreći, ali sva su moja braća išla, a ja nisam htio ostati kod kuće. William je rekao da mogu biti njegov štitonoša, iako Will nije bio vitez, samo krčmarev pomoćnik naoružan kuhinjskim nožem koji je ukrao iz svratišta. Umro je na Kamenim stubama, a da nije zadao udarac. Dokrajčila ga je groznica, kao i mog brata Robina. Owen je poginuo do malja koji mu je raskolio glavu, a njegovog prijatelja Kozlavog Jona objesili su zbog silovanja."
"Rat Devetpenijevskih kraljeva?" upita Hyle Hunt.
"Tako su ga zvali, iako nisam vidio nijednog kralja, niti zaradio peni. Ali, bio je to rat. Itekako."
samwell
Sam stajaše pred prozorom, nervozno se zibajuci dok je promatrao kako posljednja svjetlost sunca nestaje iza niza šiljastih krovova. Sigurno se opet opio, pomislio je snuždeno. Ilije sreo još jednu djevojku. Nije znao bi li psovao ili plakao. Dareon je trebao biti njegov brat. Zamoliš ga da zapjeva, i nema boljeg od njega. Zamoliš ga da učini bilo što drugo...
Večernje maglice počinjale su se dizati, šaljući sive prste uz zidove zgrada koje su obrubljivale stari kanal.
"Obećao je da će se vratiti", reče Sam. "I ti si ga čula."
Gilly ga pogleda crveno obrubljenim i natečenim očima. Kosa joj je visjela oko lica, neoprana i zamršena. Izgledala je poput neke plašljive životinje koja proviruje kroz grm. Prošli su dani otkad su zadnji put upalili vatru, ali divljakinja se voljela sklupčati blizu ognjišta, kao da je hladni pepeo još posjedovao neku zaostalu toplinu. "Ne sviđa mu se ovdje s nama", rekla je šapućući kako ne bi probudila djetešce. "Ovdje je žalosno. Sviđa mu se tamo gdje ima vina, i osmijeha."
Da, pomisli Sam, a vina ima svugdje samo ne tu. Braavos bijaše prepun krčmi, pivnica i bordela. A ako je Dareon više volio vatru i kalež kuhanog vina umjesto pljesnivog kruha i društva uplakane žene, debelog kukavice i bolesnog starca, tko ga je mogao kriviti? Ja bih ga mogao kriviti. Rekao je da će se vratiti prije smiraja; rekao je da će nam donijeti vina i hrane.

Još je jednom pogledao kroz prozor, nadajući se unatoč svemu da će spaziti pjevača kako se žuri kući. Tama je pala na tajni grad, šuljajući se uličicama i niz kanale. Dobri puk Braavosa uskoro će zatvoriti prozore i navući zasune na svojim vratima. Noć je pripadala plaćenicima i kurtizanama. Dareonovim novim prijateljima, ogorčeno pomisli Sam. Bili su jedino očemu je pjevač mogao pričati u posljednje vrijeme. Pokušavao je napisati pjesmu o jednoj kurtizani, ženi zvanoj Mjesečeva Sjena koja ga je čula kako pjeva pokraj Mjesečeva Jezerca i nagradila ga poljupcem. "Mogao sije zamoliti za srebrnjak", rekao je Sam. "Novac trebamo, ne poljupce." Ali pjevač se samo osmjehnuo. "Neki poljupci vrijede više od suhog zlata, Pokositelju."

I to ga je razgnjevilo. Dareon nije trebao izmišljati pjesme o kurtizanama. Trebao je pjevati o Zidu i junaštvu Noćne straže. Jon se nadao da će možda njegove pjesme uvjeriti pokojeg mladog čovjeka da odjene crno. Umjesto toga pojio je o zlatnim poljupcima, srebrnastoj kosi i rumenim, rumenim usnama. Nitko nikad nije odijevao crno zbog rumenih, rumenih usana.

Ponekad bi njegovo sviranje probudilo i bebu. Tada bi dijete počelo drečati, Dareon bi vikao da umukne, Gilly bi plakala, a pjevač izjurio van i ne bi se vraćao danima. "Onaj silni plač tjera me da je ošamarim," tužio se, "a jedva mogu spavati od njezinog jecanja."

/ ti bi plakao da si imao sina i izgubio ga, zamalo je rekao Sam. Nije mogao kriviti Gilly zbog njezine tuge. Umjesto toga, krivio je Jona Snowa i pitao se kada se Jonovo srce pretvorilo u kamen. Jednom je postavio meštru Aemonu to isto pitanje, kad se Gilly spustila do kanala da im donese vodu. "Kad si ga uzdigao na položaj vrhovnog zapovjednika", odgovorio je starac.

Čak i sada, trunući ovdje u hladnoj sobi pod strehom, dio Sama nije želio vjerovati da je Jon učinio ono što je meštar Aemon mislio. Ali, to je vjerojatno istina. Zašto bi inače Gilly toliko plakala? Morao ju je samo upitati čije je dijete dojila, ali nije imao hrabrosti. Bojao se odgovora koji bi mogao dobiti. Još sam kukavica, Jone. Bez obzira kamo pošao na tom širokom svijetu, njegovi strahovi išli su s njim.

Mukla tutnjava odzvanjala je s krovova Braavosa, poput zvuka dalekog groma; Titan, koji je obilježavao dolazak noći s druge strane lagune. Buka je bila dovoljno glasna da probudi djetešce, a njegovo iznenadno kmečanje probudilo je meštra Aemona. Dok je Gilly davala dječaku sise, starčeve se oči otvore, a on se nemoćno promeškolji na svojoj uzanoj postelji. "Egg? Mračno je. Zašto je tako mračno?"

Jer ste slijepi. Aemonov je razum vrludao sve više i više otkako su stigli. Nekih dana činilo se da ne zna gdje je. Nekih dana izgubio bi nit kad bi nešto govorio i stao trabunjati o svom ocu ili bratu. Sto i dvije su mu godine, podsjetio bi se Sam, ali bio je isto toliko star u Crnom zamku, a pamet mu tada nikad nije lutala.

"To sam ja", morao je reći. "Samvvell Tarly. Vaš upravitelj."

"Sam." Meštar Aemon obliže usnice i trepne. "Da. A ovo je Braavos. Oprosti mi, Sam. Je li svanulo?"

"Ne." Sam opipa starčevo čelo. Koža mu bijaše vlažna od znoja, hladna i mokra na dodir, svaki njegov dah tiho hripanje. "Noć je, meštre. Spavali ste."

"Predugo. Ovdje je hladno."

"Nemamo drva," reče mu Sam, "a gazda nam ga ne želi dati ukoliko ne platimo." Bio je to četvrti ili peti put što su vodili isti razgovor. Trebao sam upotrijebiti naš novac za drvo, prekorio bi se Sam svaki put. Trebao sam imati pameti da gačuvam na toplom.

Umjesto toga protratio je njihovo posljednje srebro na vidara iz kuće Crvenih ruku, visokog blijedog muškarca u haljama izvezenim isprepletenim crveno-bijelim prugama. Sve što je to srebro kupilo, bilo je pola pljoske sanjivog vina. "Ovo mu može pomoći da spokojnije premine", rekao je Braavosijac, ne neljubazno. Kad je Sam upitao nije li mogao još nešto učiniti, ovaj je odmahnuo glavom. "Imam pomasti, napitke i otopine, tinkture, otrove i tople meleme. Mogao bih mu pustiti krv, pročistiti ga, podvrgnuti kuri pijavica... ali čemu? Nijedna ga pijavica više ne može pomladiti. Ovo je starčovjek, a smrt mu je u plućima. Dajte mu ovo i pustite ga da spava."

To je i učinio, cijelu noć i cijeli dan, ali sada se starac borio da sjedne. "Moramo doći do brodova."

Opet brodovi. "Preslabi ste da izlazite", morao je reći. Zimica se uvukla u meštra Aemona tijekom puta i smjestila u grudima. Učasu kad su stigli u Braavos, bio je tako slab da su ga morali ponijeti na obalu. Tada su još imali debelu kesu srebra, pa je Dareon zatražio najveću postelju u svratištu. Ona koju su dobili bila je dovoljno velika da primi osmoricu, pa je gazda ustrajao u tome da im zaračuna za toliko.

"Sutradan možemo do dokova", obeća Sam. "Možete se raspitati i otkriti koji brod prvi isplovljava za Starigrad." Čak i tijekom jeseni, Braavos je još bio prometna luka. Kad Aemon dovoljno ojača da može putovati, ne bi trebali imati poteškoća da pronađu prikladno plovilo koje će ih odvesti kamo su željeli ići. Plaćanje za prijevoz pokazat će se mnogo težim. Brod iz Sedam Kraljevina bio bi njihova najbolja uzdanica.

Trgovačka galija iz Starigrada, možda, čija posada ima rodbinu u Noćnoj straži. Sigurno još postoji netko tko štuje ljude koji hodaju Zidom.
"Starigrad", zasopće meštar Aemon. "Da. Sanjao sam Starigrad, Same. Bio sam ponovno mlad, a moj brat Egg bio je sa mnom, s onim krupnim vitezom kojem je služio. Pili smo u staroj kući gdje spravljaju vraški žestoku jabukovaču." Opet se pokušao uspraviti, ali nije mogao podnijeti napor. Trenutak kasnije ponovno je legao. "Brodovi", ponavljao je. "Tamo ćemo pronaći naš odgovor. O zmajevima. Moram znati."
Ne, pomisli Sam, trebate hrane i topline, pun želudac i vruću vatru koja pucketa na ognjištu. "Jeste li gladni, meštre? Preostalo nam je nešto kruha i malo sira."
"Ne sada, Same. Kasnije, kad se budem osjećao jačim."
"Kako ćete ojačati ako ne jedete?" Nitko od njih nije mnogo jeo na moru, ne nakon Skagosa. Jesenske oluje progonile su ih preko cijelog uskog mora. Ponekad bi pristizale s juga, oréi se grmljavinom, munjama i crnom kišom koja je pljuštala danima. Ponekad su dolazile sa sjevera, hladne i mučne, s divljim vjetrovima koji su zasijecali ravno krozčovjeka. Jednom je postalo tako hladno da se Sam probudio i zatekao cijeli brod obložen ledom, blistavo bijel poput bisera. Kapetan im je oborio jarbol i svezao ga za palubu, kako bi putovanje završio samo veslima. Nitko nije jeo učasu kad su ugledali Titana.
Međutim, kad su se jednom našli u sigurnosti obale, Sam je otkrio da je bio gladan kao vuk. Isto je vrijedilo za Dareona i Gilly. Čak je i djetešce počelo krepkije sisati. Aemon, pak...
"Kruh se upljesnivio, ali mogu isprositi štogod umaka iz kuhinje da ga u nj umočite", reče Sam starcu. Gazda je bio težak čovjek, hladnih očiju i sumnjičav prema tim u crno odjevenim strancima pod svojim krovom, ali kuhar je bio ljubazniji.
"Ne. Možda gutljaj vina?"
Nisu imali vina. Dareon je obećao da će ga kupiti novcem od svog pjevanja. "Imat ćemo vina kasnije", morao je reći Sam. "Ima vode, ali nije dobra." Dobra voda stizala je preko lukova velebnog ciglenog akvadukta koji su Braavosijci nazivali slatka rijeka. Bogataši su je cijevima provodili u svoje domove; siromasi su njome punili vjedra i kablice na javnim fontanama. Sam je poslao Gilly po nju, zaboravivši da je divljakinja proživjela cijeli život u vidokrugu Crasterove tvrde i nikad nije vidjela čak ni trgovište. Kameni labirint otoka i kanala koji je predstavljao Braavos, lišen trave i drveća i vrveći strancima koji su joj se obraćali riječima koje nije mogla razumjeti toliko ju je prepao da je izgubila mapu, a uskoro i sebe. Sam ju je pronašao kako plače pod kamenim nogama nekog davno umrlog morskog kneza. "Sve što imamo jest voda iz kanala," rekao je meštru Aemonu, "ali kuhar ju je dao prokuhati. Ima i sanjivog vina, ako trebate još toga."
"Dovoljno sam sanjao zasad. Kanalska voda će dostajati. Pomozi mi, molim te."
Sam posjedne starca i prinese kalež njegovim suhim, ispucanim usnicama. Čak i tako pola je vode iskapalo po meštrovim grudima. "Dosta", Aemon zakašlje, nakon par gutljaja. "Utopit ćeš me." Zadrhtao je u Samovu naručju. "Zašto je soba tako hladna?"
"Nema više drva." Dareon je platio krčmaru dvostruko za sobu s ognjištem, ali nitko od njih nije slutio da će drvo ovdje biti tako skupo. Drveće nije raslo na Braavosu, osim u dvorištima i vrtovima moćnika. Niti su Braavosijci sjekli borove koji su pokrivali vanjske otoke oko njihove velike lagune i služili kao vjetrobrani da ih zaklone od oluja. Umjesto toga, drvo za ogrjev dovozilo se teglenicama, uz rijeke i preko lagune. Čak je i balega ovdje bila dragocjena; Braavosijci su rabiličamce umjesto konja. Ništa od toga ne bi bilo važno da su otputovali kako je bilo planirano za Starigrad, ali to se pokazalo nemogućim dok je meštar Aemon bio ovako slab. Još jedno putovanje po otvorenom moru sigurno bi ga ubilo.
Aemonove šake gmizale su po gunjevima, tražeći Samovu ruku. "Moramo na dokove, Same."
"Kad ojačate." Starac nije bio u stanju da se izloži slanoj vodenoj prašini i vlažnim vjetrovima u luč kom dijelu grada, a Braavos je sav bio sazdan od lučkih dijelova. Na sjeveru se nalazila Purpurna luka, gdje su braavosijski trgovački brodovi bili privezani pod kupolama i kulama Palače Morskog kneza. Na zapadu ležala je Krpareva luka, krcata brodovima iz ostalih slobodnih gradova, iz Zapadnih zemalja, Ibbena i bajkovitih, dalekih zemalja na istoku. A drugdje su se nalazili mali molovi i privezišta za skele, te stari sivi pristani gdje su se ribari i lovci na škampe i rakove vezivali nakon što bi obradili muljevitu obalu i rijetka ušća. "Bio bi to prevelik napor za vas."
"Onda idi umjesto mene," ponuka Aegon, "i dovedi mi nekog tko je vidio te zmajeve."
"Ja?" Sam bijaše zastrašen prijedlogom. "Meštre, to je bila samo priča. Mornarska priča." Dareon je bio kriv i za ovo. Pjevač se uvijek vraćao sa svakojakim pričama iz pivnica i javnih kuća. Nažalost, bio je pijan kad je čuo onu o zmajevima i nije se mogao sjetiti pojedinosti. "Dareon je možda izmislio cijelu priču. Pjevači to rade. Izmišljaju stvari."

"Tako je," rekao je meštar Aemon, "ali čak i najmaštovitija pjesma može sadržavati zrno istine. Pronađi mi tu istinu, Same."
"Ne bih znao koga pitati, ni kako. Znam tek malo plemenitog valy-rijskog, a kad mi se obraćaju na braavosijskom, ne mogu razumjeti ni pola toga što govore. Vi zborite više jezika od mene, kad jednom ojačate možete..."
"Kada ću ojačati, Same? Reci mi to."
"Uskoro. Ako se budete odmarali i jeli. Kad stignemo u Stari-grad..."
"Neću ponovno ugledati Starigrad. Znam to sada." Starac je stisne Samovu ruku. "Uskoro ću biti sa svojom braćom. Neke je uza me vezivala zakletva, a neke krv, ali svi su bili moja braća. A moj otac... nikad nisam mislio da će prijestolje prijeći njemu, a ipak jest. Znao je govoriti kako mu je to bila kazna za udarac koji je usmrtio njegova brata. Molim se da je u smrti pronašao mir koji nikad nije upoznao za života. Septoni pjevaju o slatkom odlasku, o odlaganju tereta i putovanju u daleku divnu zemlju gdje se možemo smijati, ljubiti i gostiti se do kraja vremena... ali što ako ta zemlja svjetla i meda ne postoji, već samo hladnoća, mrak i bol iza zida zvanog smrt?"
On se boji, shvati Sam. "Nećete umrijeti. Bolesni ste, to je sve. Proći će."
"Ne ovaj put, Same. Sanjao sam... u noćnoj tami čovjek postavlja sva pitanja koja se ne usuđuje postaviti na danjem svjetlu. Za mene, ovih posljednjih godina, samo jedno pitanje preostaje. Zašto su mi bogovi oduzeli oči i snagu, a osudili me da živim tako dugo, zamrznut i zaboravljen? Kakva im je korist od starog slomljenog čovjeka poput mene?" Aemonovi prsti zadrhte, grančice prevučene pjegavom kožom. "Sjećam se, Sam. Još se sjećam."
Nije govorio suvislo. "Sjećate se čega?"
"Zmajeva", šapne Aemon. "Bili su patnja i slava moje kuće."
"Posljednji zmaj umro je prije vašeg rođenja", primijeti Sam. "Kako biste ih se mogli sjećati?"
"Vidim ih u snovima, Sam. Vidim crvenu zvijezdu kako krvari na nebu. Još se sjećam crvenila. Vidim njihove sjene u snijegu, čujem pucketanje kožnatih krila, ćutim njihov vreli dah. I moja su braća sanjala zmajeve, a snovi su ih ubili, svakog pojedinačno. Sam, drhtimo na rubu napola upamćenih proročanstava, o čudesima i užasima koja nijedan živ čovjek ne može pojmiti... ili..."
"Ili?" upita Sam.
"... ili ne." Aemon se tiho zahihoće. "Ili sam ja samo jedan starac, groznčav i na samrti." Umorno je sklopio svoje bijele oči, a onda ih opet rastvorio. "Nisam smio ostaviti Zid. Knez Snow to ne može znati, ali; « sam to trebao uvidjeti. Vatra proždire, ali hladnoća čuva. Zid... ali prekasno je da odjurimo natrag. Neznanac čeka pred mojim vratima i ne da se otjerati. Upravitelju, vjerno si me služio. Učini još ovu posljednju hrabrost za mene. Spusti se do brodova, Same. Doznaj sve što možeš o tim zmajevima."
Sam izvuče ruku iz starčeva stiska. "Hoću. Ako želite. Samo..." Nije znao što bi drugo rekao. Ne mogu ga odbiti. Mogao je i potražiti Dareona na molovima i pristanima Krpareve luke. Najprije ću pronaći Dareona pa ćemo zajedno do brodova. A kad se vratimo, donijet ćemo hrane, vina i drva. Upalit ćemo vatru i pojesti dobar, topao obrok. Ustao je. "Dobro. Trebao bih krenuti, onda. Ako namjeravam doći. Gilly će ostati tu. Gilly, zakračunaj vrata kad odem." Neznanac čeka pred vratima.
Gilly kimne, privijajući dijete na grudima, oči ju punih suza. Opet će zaplakati, shvati Sam. Bilo je to više nego što je mogao podnijeti. Njegov pojas s mačem visio je s kuke na zidu, pokraj starog napuklog roga koji mu je Jon dao. Strgnuo ga je i opasao, a onda prebacio svoj crni vuneni plašt preko oblih ramena, provukao se kroz vrata i bučno sišao niz drveno stubište čije su stepenice škripale pod njegovom težinom. Svratiste je imalo dvoja prednja vrata, jedna koja su se otvarala na ulicu, druga na kanal. Sam izađe kroz prva kako bi izbjegao zajedničku odaju gdje bi ga gazda sigurno počastio kiselim pogledom što ga ječuvao za goste koji su zloupotrijebili njegovu dobrodošlicu.
U zraku se ćutjela studen, ali noć nije bila ni upola tako maglovita kao neke. Sam je barem na tome bio zahvalan. Ponekad je magla tako gusto pokrivala tlo da čovjek nije mogao vidjeti vlastite noge. Jednom mu je nedostajao samo jedan korak da ušeta u kanal.
Kao dječak Sam je pročitao povijest Braavosa i sanjao da jednog dana dođe ovamo. Želio je ugledati Titana kako se uzdiže neumoljiv i strašan iz mora, kliziti kanalima u serpentinskom čamcu pokraj svih palača i hramova, promatrati plaćenike kako izvode svoj vodeni ples, bljeskajući sječivima na svjetlu zvijezda. Ali sada kad je bio tu, želio je jedino otići u Starigrad.
Podignute kukuljice i lepršavog plašta, zaputio se kaldrmom prema Krparevoj luci. Njegov pojas za mač prijetio je da će mu pasti do gležnjeva, pa ga je putem neprestano morao povlačiti uvis. Držao se manjih,

mračnijih ulica, gdje je bilo manje izgleda da će nekog susresti, no srce bi mu ipak poskočilo na svaku mačku koja bi ga mimoišla... a Braavos je vrvio mačkama. Moram pronaći Dareona, pomislio je. On je muž Noćne straže, moj Zakleti brat; on i ja dokučit ćemo što nam je činiti. Meštra Aemona ostavila je snaga, a Gilly bi ovdje bila izgubljena, čak i kad ne bi bila pogođena tugom, ali Dareon... Ne smijem loše misliti o njemu. Možda je ozlijeđen, možda se zato nije vratio. Možda je mrtav, leži u nekom prolazu u lokvi krvi, ili pluta potrbuške u kojem od kanala. Noću su se plaćenici kočoperili gradom u svom šarenom ruhu, tražeći svađu da dokažu svoju vještinu s onim tankim mačevima koje su nosili. Neki bi se tukli za najmanju sitnicu, neki ni za što, a Dareon je imao veliku jezičinu i raspaljivu ćud, posebno kad bi pio. Samo zato što netko umije pjevati o bitkama ne znači da se umije tući u njima.

Najbolje pivnice, krčme i bordeli nalazili su se blizu Purpurne luke ili Mjesečevog jezerca, ali Dareon je preferirao Krparevu luku, gdje su gazdečešće govorili zajedničkim jezikom. Sam je započeo svoju potragu u Svratištu kod Zelene jegulje, Crnom Splavaru i Moroggou, mjestima gdje je Dareon voljeo svirao. Nije ga se moglo pronaći ni u jednom od njih. Pred Maglovitom kućom nekoliko serpentinskih čamaca bilo je privezano čekajući vlasnike, pa Sam pokuša upitati veslače jesu li vidjeli pjevača sveg u crnom, ali nijedan od veslača nije razumio njegov plemeniti valvrijski. Ili to, ili su odlučili da ga ne razumiju. Sam je zavirio u prljavu točionicu vina pod drugim lukom Nabboova mosta, jedva dovoljno veliku da smjesti deset ljudi. Dareon nije bio jedan od njih. Okušao je sreću u Izopćenikovoj krčmi, Kući sedam fenjera, te bordelu zvanom Mačje leglo, gdje je zaradio čudne poglede ali ne i pomoć.

Na odlasku, zamalo se sudario s dvojicom mladića pod crvenim fenjerom Mačjeg legla. Jedan je bio tamnokos, drugi plav. Tamnokosi zausti nešto na braavosijskom. "Oprostite", morao je reći Sam. "Ne razumijem." Ustuknuo je od njih, preplašen. U Sedam Kraljevina plemići su se omatali baršunom, svilom i brokatom u stotinu boja dok su seljaci i pučani nosili nebojanu vunu i mrko smeđe grubo platno. U Braavosu je bilo suprotno. Plaćenici su se šepirili poput paunova, opipavajući svoje mačeve, dok su se velikaši odijevali u ugljenosivu i purpurnu, modru koja je bila gotovo crna, i crninu tamnu poput noći bez mjeseca.

"Moj prijatelj Terro veli da mu je zlo koliko si debeo", reče plavokosi plaćenik, čiji je kaputić bio od zelenog baršuna na jednoj i srebrnog platna na drugoj strani. "Moj prijatelj Terro veli da ga od zveketa tvog mača boli glava." Govorio je zajedničkim jezikom. Onaj drugi, tamnokosi plaćenik u brokatu boje burgundca i žutom plastu koji se izgleda odazivao na ime Terro, nešto primijeti na braavosijskom, a njegov se plavokosi prijatelj nasmije, pa reče: "Moj prijatelj Terro veli da se odijevaš iznad tvoga staleža. Jesi li kakav plemeniti knez, kad nosiš crno?"

Sam poželje pobjeći, ali kad bi to učinio, vjerojatno bi zapeo preko vlastitog pojasa za mač. Ne dotiči se svog mača, rekao je u sebi. Čak i prst na balčaku mogao bi dostajati da ga jedan ili drugi plaćenik shvate kao izazov. Pokušao se sjetiti riječi koje bi ih mogle udobrovoljiti. "Ja nisam—" bilo je sve što je uspio protisnuti.

"On nije knez", dometne dječji glas. "On je iz Noćne straže, glupani. Iz Zapadne zemlje." Djevojčica stupi na svjetlo, gurajući kolica puna morskih algi; neuredno, mršavo stvorenje u velikim čizmama, čupave, neoprane kose. "Ima još jedan takav dolje u Veseloj luci, pjeva pjesme Mornarevoj Ženi", obavijestila je dvojicu plaćenika. Samu je rekla: "Ako te upitaju tko je najljepša žena na svijetu, reci Slavujica, inače će te izazvati. Želiš li kupiti štogod lisanki? Prodala sam sve ostrige."

"Nemam novca", reče Sam.

"Nema novca", naruga se plavokosi plaćenik. Njegov se tamnokosi prijatelj naceri i reče nešto na braavosijskom. "Mom prijatelju Terru je hladno. Budi dobar debeli prijatelj i daj mu svoj plašt."

"Nemoj ni to učiniti," reče djevojčica s kolicima, "jer će potom zatražiti tvoje čizme, i za malo vremena ostat ćeš nag."

"Male mačke koje preglasno mijaučuu nađu se utopljene u kanalima", upozori plavokosi plaćenik.

"Ne ako imaju pandže." I odjednom se u djevojčicinoj ljevici nađe nož, oštrica tanka poput nje. Onaj po imenu Terro reče nešto svom plavokosom prijatelju, a njih se dvojica udalje, hihoćući se među sobom.

"Hvala ti", reče Sam djevojčici kad su otišli.

Njezin nož iščezne. "Ako noću nosiš mač, to znači da te se može izazvati. Zar si se htio tući s njima?"

"Ne." To je zazvučalo tako piskutavo da se Sam lecnuo.

"Jesi li zbilja iz Noćne straže? Nikad nisam vidjela crnog brata poput tebe." Djevojčica pokaže na kolica. "Možeš dobiti zadnje lisanke ako hoćeš. Mrak je, nitko ih više neće kupiti. Ploviš li na Zid?"

"U Starigrad." Sam uzme jednu od pečenih lisanki i pohlepno je proguta. "Između brodova smo." Lisanka je bila ukusna. Pojeo je još jednu.

"Plaćenici nikad ne gnjave one koji nemaju mač. Čak ni glupe pustinjske pizde poput Terra i Orbela."

"Tko si ti?"
"Nitko." Zaudarala je na ribu. "Jednom sam bila netko, ali više nisam. Možeš me zvati Cat, ako hoćeš. Tko si ti?"
"Samwell, od kuće Tarly. Govoriš zajedničkim jezikom."
"Otac mi je bio kormilar na Nymeriji. Plaćenik ga je ubio jer je rekao da mi je majka bila ljepša od Slavujice. Ne jedan od onih pustinjskih pizduna koje si sreo, pravi plaćenik. Jednog dana prerezat ću mu vrat. Kapetan je rekao da Nymerija nema koristi od malih djevojčica, pa me iskrcao. Brusco me prihvatio i dao mi kolica."
Podigla je pogled prema njemu. "Na kojem ćeš brodu otploviti?"
"Platili smo prijevoz na Gospi Ushanori."
Djevojčica sumnjičavo zaškilji u njega. "Otišla je. Zar ne znaš? Otišla je prije više dana."
Znam, mogao je reći Sam. On i Dareon stajali su na molu promatrajući dizanje i padanje njezinih vesala dok je odmicala prema Titanu i otvorenoj pučini. "Pa," rekao je pjevač, "s tim je svršeno." Da je Sam bio hrabriji čovjek, bio bi ga gurnuo u vodu. Kad se radilo o nagovaranju djevojaka da se svuku, Dareon je imao meden jezik, ali u kapetanovoj kabini Sam je nekako jedini govorio, nastojeći nagovoriti Braavosijca da ih pričeka.
"Tri dana čekam na tog starca", rekao je kapetan. "Štiva mi je puna, a ljudi pojebali svoje žene za oproštaj. S vama ili bez vas, moja Gospa odlazi s plimom."
"Molim vas", kumio je Sam. "Samo još par dana, to je sve što tražim. Da meštar Aemon ponovno stekne svoju snagu."
"On nema snage." Kapetan je posjetio svratiste prethodne noći da osobno vidi meštra Aemona. "Star je i bolestan i ne želim da mi umre na Gospi. Ostanite s njim ili ga ostavite, mene nije briga. Ja plovim." Još gore, odbio im je vratiti novac za put koji su mu dali, srebro koje ih je trebalo sigurno odvesti u Starigrad. "Kupili ste moju najbolju kabinu.
Ona je tamo, čeka vas. Ako odlučite da je nećete zauzeti, to nije moja krivica. Zašto bih trpio izdatak?"
Dosad smo već mogli biti u Sumrakdolu, žalosno pomisli Sam. Mogli smo čak stići do Pentosa, ako bi vjetrovi bili dobri.
Ali ništa od toga nije bilo važno djevojčici s kolicima. "Rekla si da si vidjela pjevača..."
"U Veseloj luci. Sprema se oženiti Mornarevom Ženom."
"Oženiti?"
"Ona liježe samo s onima koji je ožene."
"Gdje je ta Vesela luka?"
"Prekoputa Glumčeva broda. Mogu ti pokazati put."
"Znam put." Sam je vidio Glumčev brod. Dareon se ne može oženiti! Izrekao je zakletvu! "Moram ići."
Pojurio je. Bio je to dug put preko skliske kaldrme. Ubrzo je dahtao, a njegov crni plašt bučno lepršao za njim. Morao je držati jednu ruku na pojasu za mač dok je trčao. Ono malo ljudi koje je susreo dobacili su mu znatiželjne poglede, a u jednom se trenu neka mačka popela na stražnje noge i zasiktala na njega. Učasu kad je stigao do broda, već je teturao. Vesela luka nalazila se točno s druge strane uličice.
Čim je ušao, rumen i zadihan, jednooka žena ovila mu je ruke oko vrata. "Nemoj," reče joj Sam, "nisam ovdje zbog toga." Ona mu odgovori na braavosijskom. "Ne govorim taj jezik", reče Sam na plemenitom valvrijskom. Svijeće su gorjele, a vatra pucketala na ognjištu. Netko je pilio po guslama i Sam je ugledao dvije djevojke kako plešu oko crvenog svećenika, držeći se za ruke. Jednooka žena pritisne svoje dojke na njegove grudi. "Nemoj! Nisam ovdje zbog toga!"
"Sam!" zazvoni poznati Dareonov glas. "Yna, pusti ga, to je Sam Pokositelj. Moj Zakleti brat!"
Jednooka se žena odlijepi, iako je zadržala jednu ruku na njegovoj podlaktici. Jedna od plesačica povikne: "Može mene pokositi ako hoće", a druga doda: "Misliš li da će mi dopustiti da mu dotaknem mač?" Iza njih purpurni galijun bijaše naslikan na zidu, s posadom žena odjevenih u do bedara visoke čizme i ništa drugo. Tvroški mornar obeznanio se u kutu, hrčući u svoju velebnu skrletnu bradu. Drugdje, neka je starija žena golemih grudi okretala pločice s masivnim stanovnikom Ljetnog otočja u crnom i grimiznom perju. U središtu svega sjedio je Dareon, njušeći vrat žene u svom krilu. Ona je nosila njegov crni plašt.
"Pokositelju," pijano zovne pjevač, "dođi upoznati moju gospu ženu." Kosa mu je bila pijesak i med, osmijeh topao. "Pjevao sam joj ljubavne pjesme. Žene se tope poput maslaca kad zapjevam. Kako sam mogao odoljeti ovom licu?" Poljubio ju je u nos. "Ženo, daj Pokositelju poljubac, to mi je brat." Kad je djevojka ustala, Sam opazi da je bila naga pod plaštem. "Nemoj sad pipat moju ženu, Pokositelju", reče Dareon, smijući se. "Ali ako želiš koju od njezinih sestara, slobodno se maši. Još imam dovoljno novca, mislim."

Novca koji nam je mogao pribaviti hranu, pomisli Sam, novca koji nam je mogao pribaviti drva za ogrjev, kako bi meštru Aemonu bilo toplo. "Sto si učinio? Ne možeš se oženiti. Izrekao si prisegu, jednako kao ja. Mogu ti za ovo odrubiti glavu."
"Vjenčani smo samo za ovu noć, Pokositelju. Čak ni u Zapadnim zemljama nitko ti zbog toga ne odrubljuje glavu. Zar nikad nisi otišao u Krtograd da tražiš zakopano blago?"
"Ne." Sam porumeni. "Ne bih nikad..."
"A što je s tvojom divljakinjom? Morao si je jebati dva-tri puta. One puste noći koje ste proveli po šumama, sklupčani zajedno pod tvojim plaštem, nemoj mi reći da joj ga nikad nisi zabio." Mahnuo je rukom prema stolcu. "Sjedni, Pokositelju. Uzmi pehar vina. Uzmi kurvu. Uzmi oboje."
Sam nije želio pehar vina. "Obećao si se vratiti prije smiraja. Da doneseš vina i hrane."
"Ovako si ubio Drugog? Koreći ga do smrti?" Dareon se nasmije. "Ona mi je žena, ne ti. Ako ne želiš nazdraviti mom braku, odlazi."
"Dođi sa mnom", reče Sam. "Meštar Aemon se probudio i želičuti o tim zmajevima. Bunca o krvavim zvijezdama, bijelim sjenama i snovima i... otkrijemo li nešto više o tim zmajevima, možda mu bude lakše. Pomozi mi."
"Sutra. Ne u mojoj prvoj bračnoj noći." Dareon se osovi na noge, uzme svoju nevjestu za ruku i uputi se prema stubištu, vukući je za sobom.
Sam mu prepriječi put. "Obećao si, Dareone. Izrekao si zakletvu. Trebao bi biti moj brat."
"U Zapadnim zemljama. Sliči li tebi ovo na Zapadne zemlje?" "Meštar Aemon—"
"—umire. Onaj prugasti vidar na kojeg si potrošio sve naše srebro to je potvrdio." Dareonova se usta stvrdnu. "Uzmi djevojku ili odlazi, Same. Kvariš mi vjenčanje."
"Idem," reče Sam, "ali ti ćeš sa mnom."
"Ne. Završio sam s tobom. Završio sam sa crninom.'" Dareon strgne plašt sa svoje nage nevjeste i baci ga Samu u lice. "Eto ti. Prebaci tu krpu preko starca, možda ga malko utopli. Meni neće trebati. Uskoro ću biti odjeven u baršun. Iduće gcdine nosit ću krzno i jesti—"
Sam ga udari.
Nije o tome razmišljao. Ruka mu je poletjela, stisnuta u šaku, i zabila se u pjevačeva usta. Dareon opsuje, njegova naga žena ispusti krik, a Sam se baci na pjevača i obori ga natraške preko niskog stola. Bili su gotovo jednake visine, ali Sam bijaše dvostruko teži, a ovaj put bio je previše gnjevan da bi se bojao. Bubetao je pjevača po licu i trbuhu, a onda ga počeo tresti za ramena objema rukama. Kad ga je Dareon zgrabio za zglavke, Sam ga zvizne glavom po nosu. Negdje daleko neki se muškarac smijao, a neka žena psovala. Činilo se da se tučnjava usporila, kao da su se dvije crne muhe hrvale u jantaru. Tada netko Sama odvuče s pjevačevih grudi. Udario je i tu osobu, a nešto teško razbilo mu se o glavu.
Iduće čega je bio svjestan jest da se nalazio vani, leteći naglavačke kroz maglu. Na pola otkucaja srca ugledao je crnu vodu pod sobom. Tada kanal pohrli uvis i zalijepi mu se u lice.
Sam potone kao kamen, kao gromada, kao planina. Voda mu je ušla u oči i nos, tamna, hladna i slana. Kad je pokušao kriknuti upomoć, progutao je još više više. Ritajući se i dašćući, prevrnuo se, dok su mu mjehurići izlijetali iz nosa. Plivaj, rekao je u sebi, plivaj. Sol mu je pekla oči kad ih je otvorio, zaslijepivši ga. Izronio je na površinu samo na trenutak, usrkao zrak, očajnički zapljuskao jednom rukom dok je drugom strugao po zidu kanala. Ali kamenje je bilo sklisko i sluzavo i nije se mogao uhvatiti. Opet je potonuo.
Sam je mogao osjetiti hladnoću na koži dok mu je voda natapala odjeću. Pojas za mač sklizne mu niz noge i zapetlja mu se oko gležnjeva. Tonem, pomisli, u slijepoj crnoj panici. Ritao se, nastojeći se dočepati površine, ali umjesto toga lice mu bubne o dno kanala. Naopako sam, shvati, utapam se. Nešto mu se pomakne pod jednom rukom kojom je mlatarao, jegulja ili riba, klizeći mu kroz prste. Ne smijem se utopiti, meštar Aemon umrijet će bez mene, a Gilly neće imati nikog. Moram plivati, moram...
Začuo se velik pljusak, a nešto se omotalo oko njega, ispod njegovih ruku i oko grudi. Jegulja, bila je njegova prva pomisao, jegulja me zgrabila, povući će me na dno. Otvorio je usta da krikne, i progutao još vode. Utopio sam se, bila je njegova posljednja misao. O, bogovi, smilujte se, utopio sam se.
Kad je otvorio oči, nalazio se na leđima, a krupni crni domorodac s Ljetnog otoka udarao ga je po trbuhu šakama veličine šunki. Prestani s tim, boli me, pokušao je kriknuti Sam. Umjesto riječi izbljuvao je vodu, i udahnuo. Bio je promočen i drhtav, ležeći na kaldrmi u lokvi kanalske vode. Domorodac s Otoka opet ga bubne u trbuh, a još vode štrcne mu iz nosa. "Prekini s tim", dahne Sam. "Nisam se utopio. Nisam se utopio."
"Ne." Njegov spasitelj se nagne nad njim, golem, crn i mokar. "Dugueš Xhondu mnogo perja. Voda je upropastila Xhondov lijepi plašt."

Jest, opazi Sam. Pernati plašt visio je sa crnčevih širokih ramena, mokar i uprljan. "Nisam namjeravao..."
"... plivati? Xhondo je vidio. Previše pljuskanja. Debeli ljudi trebali bi plutati." Šepao je Samov prsluk krupnom crnom šakom i povukao ga na noge. "Xhondo plovi na Cimetovom vjetru. Mnogo jezika govori, pomalo. U sebi Xondo se smije kad te vidi kako udaraš pjevača. I Xhondo čuje." Široki bijeli osmijeh proširi mu se licem. "Xhondo znade te zmajeve."
nadala sam se da će ti dosad već dodijati ta nesretna brada. S tim pustim dlakama nalikuješ na Roberta."
Njegova je sestra odložila svoju crninu u zamjenu za nefritski zelenu haljinu s rukavima od srebrne mvrijske čipke. Smaragd veličine golubinjeg jajeta visio je na zlatnom lancu oko njezina vrata.
"Robertova je brada bila crna. Moja je zlatna."
"Zlatna? Ili srebrna?" Cersei iščupa dlaku pod njegovom bradom i podigne je. Bila je sijeda. "Sva boja otječe iz tebe, brate. Postao si vlastita sablast, blijedi sakati stvor. I tako beskrvan, vječito u bijelom." Kvrcnula je dlačicu u zrak. "Bio si mi draži odjeven u grimiz i zlato."
Bila si mi draža obasuta sunčanom svjetlošću, s kapljicama vode na nagoj koži. Želio ju je poljubiti, odnijeti u njezinu ložnicu, baciti je na postelju... jebala je Lancela, Osmunda Kotlocrnog i Malog Lunu... "Na-godit ću se s tobom. Oslobodi me ove dužnosti i moći ćeš zapovijedati mojom britvom."
Usta joj se stisnu. Pila je vruće začinjeno vino i mirisala na muškatov oraščić. "Usuđuješ se pogađati sa mnom? Moram li te podsjećati, prisegao si na poslušnost."
"Prisegao sam da ću štititi kralja. Moje mjesto je uz njega." "Tvoje mjesto je kamo god te on pošalje."
"Tommen stavlja pečat na svaki papir koji mu ćeš pred njega. Ovo je tvoje djelo, i prava je ludost. Čemu imenovati Davena tvojim guvernerom Zapada ako nemaš vjere u njega?"
Cersei zauzme mjesto pod prozorom. Iza nje Jaime je mogao vidjeti pocrnjele ruševine Namjesnikove kule.
"Zašto se tako skanjujete, ser? Zar ste izgubili hrabrost zajedno s rukom?"
"Dao sam riječ kneginji Stark da više nikad neću dići oružje protiv Starkovih i Tullvjevih."
"Pijano obećanje zadano s mačem pod grlom." "Kako mogu braniti Tommena ako nisam s njim?"
"Porazivši njegove neprijatelje. Otac je uvijek govorio da je brzi udarac mačem bolja obrana od ikojeg štita. Priznajem, većina udaraca mačem zahtijeva ruku. Ipak, čak i sakati lav može izazvati strah. Želim Rijekotok. Želim Brvndena Tullvja u lancima ili mrtva. A netko mora dovesti Harrenhal u red. Hitno nam treba Wylis Manderlv, pod pretpostavkom da je još živ i zarobljen, ali garnizon nije odgovorio ni jednom od naših gavranova."
"U Harrenhalu se nalaze Gregorovi ljudi", podsjeti je Jaime. "Gorostas ih je volio okrutne i glupe. Najvjerojatnije su pojeli tvoje gavranove, zajedno s porukama."
"Zato te i šaljem. Možda i tebe pojedu, hrabri brate, ali vjerujem da ćeš im prouzročiti probavne smetnje." Cersei zagladi suknju. "Želim da Ser Osmund zapovijeda Kraljevom gardom u tvojoj odsutnosti."
... jebala je Lancela i Osmunda Kotlocrnog, a vjerojatno i Malog Lunu koliko ja znam... "To nije tvoj izbor. Moram li ići, Ser Loras će ovdje zapovijedati umjesto mene."
"Je li to neka šala? Znaš što mislim o Ser Lorasu." "Da nisi poslala Balona Svvanna u Dorne—"
"Potreban mi je tamo. Ovim se Dornijcima ne može vjerovati. Ona crvena zmija borio se za Tvriona, zar si zaboravio? Neću prepustiti svoju kćer njihovoj milosti. I neću da Loras Tvrell zapovijeda Kraljevom gardom."
"Ser Loras je triput veći muškarac od Ser Osmunda." "Tvoj pojam muškosti se ponešto promijenio, brate." Jaime osjeti kako u njemu raste bijes. "Istina, Loras ne bleji u tvoje sise kao Ser Osmund, ali mislim da bi teško—"
"Razmisli o ovom." Cersei ga ošamari.
Jaime nije ni pokušao zapriječiti udarac. "Vidim da mi treba gušća brada da me zaštiti od kraljičinog milovanja." Želio joj je strgnuti haljinu i pretvoriti njezine pljuske u poljupce. To je voljeo prije činio, ali tada je imao dvije zdrave ruke.
Kraljičine su oči bile zeleni led. "Radije idite, ser."
... Lancela, Osmunda Kotlocrnog i Malog Lunu...
"Jesi li i gluh osim što si sakat? Pronaći ćeš vrata iza sebe, ser."
"Kako zapovijedate." Jaime se okrene na peti i ostavi je.
Negdje, bogovi su se smijali. Cersei nikad nije lako podnosila da joj se suprotstavljaju, znao je to. Blaže riječi možda bi je privoljele, ali odnedavna sam pogled na nju ispunjavao ga je gnjevom.
Dio njega rado bi ostavio Kraljev Grudobran za ledima. Nije imao želje za društvom ulizica i budala koje su okruživale Cersei. "Najmanje vijeće", zvali su ih u Buvljaku, prema riječima Addama Marbranda. A

Qyburn... možda je spasio Jaimeu život, ali je još uvijek bio Krvavi glumac. "Qyburn smrdi po tajnama", upozorio je Cersei. To ju je samo nagnalo na smijeh. "Svi imamo tajne, brate", odgovorila je.
... jebala je Lancela i Osmunda Kotlocrnog, a vjerojatno i Malog Lunu koliko ja znam...
Četrdeset vitezova i jednak broj štitonošačekao ga je pred stajama Crvene utvrde. Polovica njih bili su zapadnjaci prisegnuti kući Lannister, ostali donedavni dušmani pretvoreni u sumnjive prijatelje. Ser Dermot od Kišne šume nositće Tommenov stijeg, Crveni Ronnet Connington bijeli barjak Kraljeve garde. Paege, Piper i Peckledon dijelit će čast štitonoša vrhovnog zapovjednika. "Drži prijatelje za ledima, a neprijatelje tamo gdje ih možeš vidjeti", jednom ga je posavjetovao Sumner Crakehall. Ili je to bio otac?
Njegov parip bio je čistokrvni ridan, njegov ratni konj veličanstven sivi pastuh. Prošle su mnoge godine otkako je Jaime nadijevao imena ijednom od svojih konja; vidio je previše njih kako ugibaju u bitki, a to je bilo teže kada biste im dali ime. Ali kad ih je mali Piper počeo nazivati Zavjet i Ponos, nasmijao se i odlučio zadržati imena. Ponos je nosio ormu od lannisterskog grimiza; Zavjet je bio oklopljen u bjelinu Kraljeve garde. Josmyn Peckledon držao je paripove uzde dok se Ser Jaime penjao u sedlo. Štitonoša je bio mršav poput koplja, dugih ruku i nogu, masne mišje-smeđe kose, i obraza obraslih mekim maljicama. Plašt mu je bio lanisterski grimizan, ali surka mu je prikazivala deset purpurnih cipala njegove kuće poslaganih na žutom polju. "Moj gospodaru," upita momče, "hoće li vam trebati vaša nova ruka?"
"Nosite je, Jaime", ponuka ga Ser Kennos od Kavcea. "Mašite puku i dajte im nešto čemu će pričati svojoj djeci."
"Mislim da neću." Jaime nije htio gomili pokazivati zlatnu laž. Neka vide batrljak. Neka vide bogalja. "Ali slobodno nadoknadite moje nedostatke, Ser Kennose. Mašite objema rukama, i migoljite nogama ako vam se sviđa." Pokupio je uzde ljevicom i okrenuo konja. "Payne," dovikne kad su se ostali postrojili, "jahaćeš uza me."
Ser Ilyn Payne se primakne Jaimeu, izgledajući poput prosjaka na balu. Njegova je verižnjača bila stara i zahrđala, nošena preko umrljanog kaputića od stavljene kože. Ničovjek ni njegov at nisu se dičili nikakvim grbom; njegov je štit bio toliko rasječen i ulubljen da je bilo teško odrediti koja gaje boja nekoć prekrivala. Sa svojim mrkim licem i duboko usađenim, upalim očima, Ser Illyn se i sam mogao izdavati za smrt... kao stoje činio, godinama.
Ne više, međutim. Ser Ilyn je predstavljao pola Jaimeove cijene; provodio je zapovijedi kralja dječaka poput dobrog malog vrhovnog zapovjednika. Druga polovica bio je Ser Addam Marbrand. "Trebam ga", rekao je sestri, a Cersei se nije usprotivila. Vjerojatno je zadovoljna što ih se riješila. Ser Addam je bio Jaimeov prijatelj iz djetinjstva, a nijemi je krvnik pripadao njezinu ocu, ako je uopće ikome pripadao. Payne je bio kapetan namjesnikove straže kad su gačuli kako se hvališe da knez Tywin vlada nad Sedam Kraljevina i kazuje kralju Aerysu što da radi. Aerys Targaryen mu je zbog toga iščupao jezik.
"Otvorite dveri", reče Jaime, a Snažni Vepar svojim gromkim glasom vikne: "OTVARAJTE DVERI!"
Kad je Mace Tyrell odmarširao kroz Blatne dveri uz zvuke bubnjeva i gusala, tisuće su obrubile ulice da mu kliču. Mali dječaci pridružili su se maršu, stupajući pokraj Tyrellovih vojnika visoko uzdignutih glava i mlateći nogama, dok su im sestre dobacivale poljupce s prozora.
Danas nije bilo tako. Nekoliko kurvi doviknulo je pozive u prolazu, a čovjek koji je prodavao mesne pite oglašavao je svoju robu. Na Postola-revu trgu dva otrcana vrapca huškala su par stotina građana, zazivajući propast na glave bezbožnika i štovatelja demona. Gomila se razdijelila zbog kolone. I vrapci i postolari promatrali su ih mrtvim očima. "Svida im se miris ruža ali nemaju ljubavi za lavove", primijeti Jaime. "Mojoj bi sestri bilo pametnije da to uzme na znanje." Ser Ilyn ne odgovori. Savršen suputnik na dugom jahanju. Uživat ću u razgovoru s njim.
Veći dio njegovih podređenih čekao gaje izvan gradskih zidina; Ser Addam Marbrand sa svojim izvidnicima, Ser Steffon Swyft i prtljažna povorka, Sveta stotina starog Ser Bonifera Dobrog, Sarsfieldovi strijelci na konjima, meštar Gulian sčetiri kaveza punih gavrana, dvjesto teretnih konja pod Ser Flementom Braxom. Nevelika vojska, sve u svemu; manje od tisuću ljudi sveukupno. Brojnost je bila posljednje što su trebali u Rijekotoku. Lannisterska vojska već je opsjela zamak, zajedno s još većom silom Frevevih; posljednja ptica koju su primili davala je naslutiti kako su opsjedatelji imali poteškoća da se prehrane. Brynden Tully je potpuno spalio zemlju prije povlačenja iza svojih zidina.
lako nije bilo potrebno previše spaljivanja. Prema onom što je Jaime vidio od riječne krajine, jedva je jedno polje ostalo nespaljeno, jedan grad neopljačkan, jedna djevica neoskvrnuta. A sad me moja mila sestra šalje da završim posao koji su Amory Lorch i Gregor Clegane započeli. To mu je ostavljalo gorak okus u ustima.

Ovako blizu Kraljevu Grudobranu kraljevska je cesta bila sigurna koliko to bilo koja cesta može biti u ovakvim vremenima, ali Jaime je ipak poslao Marbranda i njegove jahače naprijed u izvidnicu. "Robb Stark uhvatio me nespremnog u Šaputavoj šumi", rekao je. "To se više neće ponoviti."
"Imate moju riječ." Marbrand je djelovao vidno rasterećen što je ponovno u sedlu, odjeven u dimno sivi plašt svoje kuće umjesto zlatne vune Gradske straže. "Ako se ikakav dušmanin ukaže na tuce liga, znat ćete unaprijed za nj."
Jaime je izdao stroge zapovijedi da nitko ne smije ostaviti kolonu bez njegova dopuštenja. U protivnom, znao je da bi trpio jurcanje mladih plemića kroz polja, koji bi rastjerivali stoku i gazili usjeve. Još je bilo krava i ovaca na vidiku blizu grada; jabuka na stablima i bobica na grmovima, nasada ječma, zobi i zimskog žita, taljiga i volovskih kola na cesti. Dalje naprijed, stvari neće biti tako ružičaste.
Jašući na čelu vojske s nijemim Ser Ilvnom pokraj sebe, Jaime se osjećao gotovo zadovoljno. Sunce mu je grijalo leđa, a vjetar češljao kosu poput ženskih prstiju. Kad je Mali Lew Piper dogalopirao s kacigom punom kupina, Jaime pojede šaku i naloži dječaku da podijeli ostatak sa svojim sudrugovima štitonošama i Ser Ilynom Payneom.
Payne se u svojoj šutnji naizgled osjećao jednako ugodno kao u za-hrdaloj verižnjači i štavljenoj koži koje je nosio. Klopot kopita njegova škopca i zveket mača u koricama kad god bi se promeškoljio na sedlu bili su jedini zvuci koje je stvarao. Iako je njegovo kozičavo lice bilo smrknuto, a oči hladne poput leda na zimskom jezeru, Jaime je naslućivao da mu je bilo drago što je došao. Dao sam čovjeku izbor, podsjetio se. Mogao je odbiti i ostati na mjestu kraljeva krvnika.
Ser Ilvnovo imenovanje bilo je vjerčani dar Roberta Baratheona ocu njegove nevjeste, sinekura koja je Pavneu trebala pružiti odštetu za jezik koji je izgubio služeći kući Lannister. Bio je izvrstan glavosijek. Nikad nije uprskao pogubljenje, a rijetko mu je trebao drugi zamah. A bilo je nečeg u njegovoj šutnji što je pobuđivalo strah. Rijetko kad je krvnik bio tako dorastao svom zadatku.
Kad ga je Jaime odlučio povesti, potražio je Ser Ih/inove odaje na kraju Izdajnikove šetnice. Gornji kat zdepaste, polukružne kule bio je podijeljen ućelije za zarobljenike koji su zahtijevali određenu mjeru udobnosti, uhićene vitezove ili plemiće koji su čekali otkupninu ili razmjenu. Ulaz u same tamnice nalazio se u prizemlju, iza jednih vrata od kovanog željeza i drugih od iverastog sivog drva. Na katovima iznad nalazile su se odaje rezervirane za glavnog tamničara, ispovjednika i Kraljevu pravdu. Pravda je bio krvnik, ali prema tradiciji također je ravnao tamnicama i ljudima koji su ih održavali.
A tom zadatku Ser Ilyn Payne bio je izrazito nedorastao. Kako nije umio čitati, ni pisati ni govoriti, Ser Ilyn je prepustio upravu tamnice svojim podređenima, takvima kakvi su bili. Kraljevstvo međutim nije imalo ispovjednika od drugog Dareona, a posljednji glavni tamničar bio je suknar koji je kupio službu od Maloprstog za vrijeme Robertove vladavine. Nedvojbeno je profitirao od nje nekoliko godina, sve dok nije načinio pogrešku urotivši se s nekim drugim bogatim budalama da predaju Željezno prijestolje Stannisu. Nazvali su se "Rogatima", pa im je Joff pribio paroške na glave prije nego što ih je katapultirao preko gradskih zidina. Tako je spalo na Rennifera Longwatersa, glavnog pomoćnog tamničara s iskrivljenim leđima koji je nadugo i naširoko pripovijedao kako ima "kap zmajske krvi" u sebi, da Jaimeu otključa vrata tamnice i povede ga uskim stubištem u zidu do mjesta gdje je Uyn Payne živio ovih petnaest godina.
Odaje su zaudarale po pokvarenoj hrani, a rogoz vrvio od gamadi. Kad je Jaime ušao, zamalo je nagazio na štakora. Pavneov veliki mač počivao je na stolu s nogarima, pokraj brusnog kamena i masnog voštanog platna. Čelik je bio savršeno čist, njegov rub treperio modro na blijedom svjetlu, ali svud naokolo hrpe prljave odjeće bile su rasute po podu, a razbacani djelići verižnjača i oklopa bili su crveni od hrđe. Jaime nije mogao prebrojiti razbijene vrčeve vina. Ovaj čovjek ne haje ni za što osim ubijanja, pomislio je kad se Ser Ilyn pojavio iz ložnice koja je zaudarala po prepunim noćnim posudama. "Njegova Milost zapovijeda da mu vratim njegovu riječnu krajinu", rekao mu je Jaime. "Želio bih vas uza se... ako možete podnijeti da se odreknete svega ovog."
Šutnja je bila njegov odgovor, i dug, netremčan pogled. Ali upravo kad se spremao okrenuti i otići, Payne mu kimne. I evo ga gdje jaše. Jaime zirne u svog suputnika. Možda još ima nade za obojicu.
Te noći utaborili su se ispod brežuljka zamka Havfordovih. Dok je sunce zalazilo, stotinu šatora izniklo je pod brijegom, duž obale potoka koji je protjecao pokraj njega. Jaime je sam postavio stražu. Nije očekivao nevolje ovako blizu grada, ali i njegov se stric Stafford jednom smatrao sigurnim na Volovkrižu. Bilo je pametnije ne riskirati.
Kad je stigao poziv iz zamka da večera s kaštelanom kneginje Havford, Jaime povede Ser Ilyna sa sobom, zajedno sa Ser Addamom Marbran-dom, Ser Boniferom Hastyjem, Crvenim Ronnetom Conningtonom,

Snažnim Veprom i tucetom drugih vitezova i plemića. "Pretpostavljam da bih trebao nositi ruku", rekao je Pecku prije uspona.
Momak je smjesta donese. Ruka bijaše izrađena od zlata, vrlo životna, s umetnutim noktima od sedefa, te prstima i palcem napola stisnutim kako bi ih se moglo provući oko stalka pehara. Ne mogu se tući, ali mogu piti, pomisli Jaime dok je momak zatezao remene koji su je privezivali na njegov batrljak. "Ljudi će vas zvati Zlatoruki od današnjeg dana, moj gospodaru", uvjeravao ga je oružar kad ju je prvi put nataknuo na Jaimeov zglob. Bio je u krivu. Ostat ću Kraljosjek do smrti.
Zlatna ruka bila je povod za mnoge zadivljene primjedbe tijekom večere, barem dok Jaime nije oborio pehar vina. Tada ga je nadvladao gnjev. "Ako se toliko divite toj prokletinji, odsijecite vlastitu desnicu i možete je dobiti", rekao je Flementu Braxu. Nakon toga više nije bilo govora o njegovoj ruci, te je uspio popiti nešto vina u miru.
Gospodarica zamka bila je Lannisterka po udaji, punašno tek proho-dalo djetešce koje su udali za njegova rođaka Tyreka prije nego što joj je bilo godinu dana. Kneginja Ermesande bila je propisno dovedena na njihov uvid, sva umotana u malu zlatnu haljinicu, sa zelenom mrežicom i zelenom valovitom prugom kao Hayford izrađenima od sićušnih zrnaca nefrita. Ali ubrzo je djevojčica stala drečati, na što su je smjesta odnijeli u krevet s njezinom dojiljom.
"Zar nema nikakvih novosti o našem knezu Tyreku?" upitao je kaštelan kad su poslužili pastrvu.
"Nikakvih." Tyrek Lannister nestao je za vrijeme bune u Kraljevu Grudobranu dok je sam Jaime još bio zarobljenik u Rijekotoku. Dječaku bi sada bilo četrnaest, uz pretpostavku da je još živ.
"Osobno sam poveo potragu, na zapovijed kneza Tywina," javi se Addam Marbrand dok je čistio ribu od kostiju, "ali nisam otkrio ništa više od Bywatera prije mene. Dječak je zadnji put viđen na konju, kad je pritisak gomile razbio redove zlatnih plašteva. Kasnije... pa, pronašli su njegova paripa, ali ne i jahača. Vjerojatno su ga oborili i ubili. Ali ako je tako, gdje mu je tijelo? Svjetina je ostavila druga trupla da leže, zašto ne njegovo?"
"Bio bi vredniji živ", pripomene Snažni Vepar. "Svaki Lannister platio bi pozamašnu otkupninu."
"Nedvojbeno," složi se Marbrand, "ali nikakav zahtjev za otkupninom nije postavljen. Dječak je jednostavno nestao."
"Dječak je mrtav." Jaime je popio tri kaleža vina, a zlatna mu je ruka na oko-igled iz časa u čas postajala sve težom i nespretnijom. Kuka bi mi jednako dobro poslužila. "Ako su shvatili koga su ubili, nedvojbeno su ga bacili u rijeku plašeći se gnjeva mog oca. Poznaju njegov okus u Kraljevu Grudobranu. Knez Tywin je uvijek plaćao svoje dugove."
"Uvijek", složi se Snažni Vepar, i to je bio kraj razgovora o toj temi.
Ali kasnije, kad je ostao sam u odaji u kuli koju su mu ponudili za noć, Jaime se zatekao kako se preispituje. Tyrek je služio kralja Roberta kao štitonoša, rame uz rame s Lancelom. Znanje je moglo biti vrednije od zlata, smrtonosnije od bodeža. Tada je pomislio na Varvsa, nasmiješenog i mirisavog po lavandi. Eunuh je imao obavještajce i uhode po cijelom gradu. Bilo bi mu jednostavno urediti da Tvreka otmu tijekom nemira... pod uvjetom daje unaprijed znao kakoće se svjetina pobuniti.A Varysje znao sve, ili je barem htio da u to vjerujemo. Pa ipak, nije dao Cersei nikakvo upozorenje za te nerede. Niti je izjahao do brodova da isprati Myrcellu.
Otvorio je prozorske kapke. Noć je postajala sve hladnija, a mjesečev srp plovio je po nebu. Ruka mu se mutno sjajila na njegovu svjetlu. Nije prikladna za davljenje eunuha, ali je dovoljno teška da od onog ljigavog osmijeha načini lijepu krvavu ruševinu. Želio je nekoga udariti.
Jaime pronađe Ser Ilyna kako brusi svoj veliki mač. "Vrijeme je", reče čovjeku. Krvnik ustane i pođe za njim, stružući napuklim kožnim čizmama po strmim kamenim stubama dok su silazili. Malo dvorište otvaralo se pokraj oružarnice. Jaime ondje pronađe dva štita, dvije polukacige, i par tupih turnirskih mačeva. Ponudi jednoga Pavneu i prihvati drugog lijevom rukom dok je uvlačio desnicu kroz petlje na štitu. Njegovi zlatni prsti bili su dovoljno savijeni da se zakvače, ali nisu mogli stisnuti, pa je štit držao prilično labavo. "Nekoć ste bili vitez, ser", reče Jaime. "I ja. Da vidimo što smo sada."
Ser Ilyn podigne svoju oštricu u odgovor, a Jaime se smjesta pomakne u napad. Payne je bio zadivljujuće brz poput njegove verižnjače, i ne tako snažan kao Brienne, ali je presreo svaki zamah vlastitom oštricom ili postavio svoj štit. Plesali su pod mjesečevim srpom dok su zatupljeni mačevi pjevali svoju čeličnu pjesmu. Nijemi vitez bio je zadovoljan prepustiti Jaimeu da neko vrijeme vodi ples, ali je napokon počeo odgovarati na zamah zamahom. Kad je jednom počeo napadati, zahvatio je Jaimea po bedru, po ramenu, po podlaktici. Triput mu je glava zazvonila od udaraca po kacigi. Jedan zamah istrgnuo mu je štit s desnice, i zamalo

raspuknuo remenje koje je vezivalo zlatnu šaku za njegov batrljak. U času kad su spustili mačeve, bio je modar i isprebijan, ali vino je ishlapilo, a glava mu je bila bistra. "Opet ćemo zaplesati", obećao je Ser Ilynu. "Sutra i prekosutra. Svakog ćemo dana plesati, sve dok ne budem jednako dobar s lijevom rukom kao što sam bio s desnicom."
Ser Ilyn otvori usta i oglasi se coktanjem. Smijeh, shvati Jaime. Nešto mu se zgrči u želucu.
Kad je svanulo jutro, nitko od ostalih nije se toliko osmjelio da spomene njegove modrice. Nitko od njih čini se nije čuo zvuk mačevanja u noći. Ali dok su silazili u logor, Mali Lew Piper izusti pitanje koje se vitezovi i plemići nisu usuđivali postaviti. Jaime mu se isceri. "Kuća Hayford puna je požudnih djevica. Ovo su ljubavni ugrizi, momče."
Za još jednim vedrim i vjetrovitim danom slijedio je jedan oblačan, a potom tri dana kiše. Vjetar i voda nisu bili važni. Kolona je držala korak sjeverno duž kraljevske ceste, a svake noći Jaime bi pronašao neko skrovito mjesto da zadobije još ljubavnih ugriza. Borili su se u jednoj staji gdje ih je motrila jednooka mazga, u podrumu neke krčme medu bačvama vina i piva. Borili su se u pocrnjeloj ruševini velike kamene žitnice, na šumovitom otoku u plitkom potoku, i na otvorenom polju dok im je kiša tiho rominjala po kacigama i štitovima.
Jaime je pronalazio izlike za svoje noćne pothvate, ali nije bio tako budalast da pomisli kako su mu vjerovali. Addam Marbrand znao je čime se bavio, zasigurno, a i neki od njegovih drugih zapovjednika morali su posumnjati. Ali nitko o tome nije govorio pred njegovim ušima... a kako je jedinom svjedoku manjkao jezik, nije se morao bojati da će itko doznati koliko je nesposoban mačevalac Kraljosjek postao.
Uskoro su se tragovi rata mogli vidjeti sa svih strana. Korov, trnje i šikare drveća rasle su do konjskih glava na poljima gdje je trebalo dozrijevati jesensko žito, kraljevska cesta bila je bez putnika, a vukovi vladali umornim svijetom od sumraka do zore. Većina životinja bila je dovoljno oprezna da se drže na razdaljini, ali jednome od Marbrandovih vanjskih jahača konj je pobjegao i bio ubijen kad je ovaj sjahao da se pomokri.
"Nijedna zvijer ne bi bila tako smiona", izjavio je Ser Bonifer Dobri, stroga, žalosna lica. "To su demoni u vučjoj koži, poslani da nas kazne za naše grijehe."
"Onda je to vjerojatno bio neobično grešan konj", primijeti Jaime, stojeći nad onim što je preostalo od sirote životinje. Izdao je zapovijed da se ostatak lešine rasiječe i posoli; možda im ustreba mesa.
Na mjestu zvanom Krmačin rog pronašli su žilavog starog viteza po imenu Ser Roger Hogg koji je tvrdoglavo čučao u svojoj kuli sa šestoricom oklopnika, četvoricom samostrijelaca i dvadesetak seljaka. Ser Roger je bio krupan i nakostrušen poput svog imena, a Ser Kennos je natuknuo da je mogao biti neki izgubljeni Crakehall, jer je njihov grb prikazivao prugastog vepra. Činilo se da je Snažni Vepar u to povjerovao te je potrošio dobrih sat vremena ispitujući Ser Rogera o njegovim precima.
Jaimea je više zanimalo što je Hogg mogao ispričati o vukovima. "Imali smo nevolja s čoporom bijele zvijezde", reče mu stari vitez. "Dolaze njušiti za vama, gospodaru, ali mi smo ih otjerali, a trojicu smo zakopali dolje kod repe. Prije njih bio je tučopor onih prokletih lavova, s oproštenjem. Onaj koji ih je vodio, imao je mantikoru na štitu."
"Ser Amory Lorch", primijeti Jaime. "Moj knez otac zapovjedio mu je da hara po riječnoj krajini."
"Koje mi nismo dio", nepokolebljivo će Ser Roger Hogg. "Ja svoju vjernost dugujem kući Havford, a kneginja Ermesande savija svoje malo koljeno Kraljevu Grudobranu, ili hoće kad bude dovoljno stara da hoda. Rekao sam mu to, ali taj Lorch nije baš bio voljan slušati. Poklao mi je pola ovaca i tri dobre koze muzare, a mene pokušao ispeći u mojoj kuli. Međutim, moji su zidovi odčvrstog kamena i osam stopa debeli, pa je odjahao praznih ruku kad mu se vatra ugasila. Vukovi su došli kasnije, oni na četiri noge. Pojeli su ovce koje mi je mantikora ostavio. Uzeo sam par dobrih kožuha za odštetu, ali krzno vam neće napuniti želudac. Što da radimo, moj gospodaru?"
"Sadite," reče Jaime, "i pomolite se za još jednu, posljednju žetvu." To nije bio optimističan odgovor, ali je bio jedini koji je mogao ponuditi.
Idućeg dana, kolona je prešla potok koji čini granicu između zemalja koje su plaćale danak Kraljevu Grudobranu i onih obvezanih Rijekotoku. Meštar Gulian zavirio je u zemljovid i objavio da su ova brda posjedovala braća Wode, par viteza zemljoposjednika prisegnutih Harrenhalu... ali njihovi dvori bili su od zemlje i drva, te su od njih preostale samo pocrnjele grede.
Nijedan se Wode nije pojavio, niti itko od njihova puka, iako su neki odmetnici pronašli zaklon u podrumu ispod utvrde drugog brata. Jedan od njih nosio je ostatke grimiznog plašta, ali Jaime ga je objesio s ostalima. Bio je to dobar osjećaj. Bila je to pravda. Neka ti to pređe u naviku, Lannisteru, i jednog dana ljudi te ipak možda prozovu Zlatoruki. Zlatoruki Pravedni.

Svijet je postajao sve siviji kako su se primicali Harrenhalu. Jahali su pod nebom boje škriljevca, pokraj voda koje su blistale staro i hladno poput ploče kovanog čelika. Jaime se zatekao kako se pita je li i Brienne prošla ovim putem prije njega. Ako je mislila da je Šansa Stark otišla prema Rijekotoku... Da su sreli druge putnike, mogao je zastati da koga od njih upita jesu li slučajno vidjeli ljupku djevicu crveno-kestenjaste kose, ili krupnu ružnu s licem od kojeg bi se i mlijeko ukiselilo. Ali na cestama nije bilo nikog osim vukova, a njihovo zavijanje nije sadržavalo nikakve odgovore.
S druge strane kositrene vode jezera napokon su se ukazale budalaste kule Crnog Harrena, pet iskrivljenih prstiju od crnog, izobličenog kamenja koji su grabili prema nebu. Iako je Maloprsti bio imenovan za kneza Harrenhala, činilo se da nije bio u velikoj žurbi da zauzme svoje novo sijelo, pa je spalo na Jaimea Lannistera da Harrenhal "dovede u red" na putu prema Rijekotoku.
Da ga je trebalo dovesti u red, u to nije ni sumnjao. Gregor Clegane oteo je golem, sumorni zamak Krvavim glumcima prije nego što ga je Cersei pozvala u Kraljev Grudobran. Gorostasovi su ljudi nedvojbeno još šuškali u njemu poput zrnja suhog graha u oklopu, ali nisu bili posve prikladni da ponovno uspostave kraljev mir na Trozupcu. Jedini mir koji je Ser Gregorova bagra ikad ikome podarila bio je mir u grobu.
Ser Addamovi vanjski jahači izvijestili su da su dveri Harrenhala bile zatvorene i zabrtvljene. Jaime je postrojio svoje ljude pred njima i zapovjedio Ser Kennosu od Kavcea da se oglasi Herrockov Rog, crn, zakrivljen i optočen starim zlatom.
Kad su tri praska odjeknula zidinama, začuli su stenjanje željeznih šarki i vrata su se polako otvorila. Budalasti zidovi Crnog Harrena bili
su tako debeli da je Jaime prošao ispod tuceta Ubirupa prije nego što je izronio na iznenadnu sutonevu svjetlost u dvorištu gdje se ne tako davno oprostio s Krvavim glumcima. Korov je nicao iz tvrdo utabane zemlje, a muhe zujale oko trupla konja.
Šačica Ser Gregorovih ljudi pojavila se iz kula da ga promatraju dok je silazio s konja; ljudi tvrdih lica i još tvrđih usta, do posljednjeg. / moraju biti, kad su jahali s Gorostasom. Najbolje što se moglo reći za Gregorove ljude bilo je da nisu bili toliko opaka i nasilna banda poput Hrabrih suputnika. "Jebo me, pa to je Jaime Lannister", izlane jedan stariji, prosijedi vojnik. "To je prokleti Kraljosjek, dođoh. Mo'š me naguzit kopljem!"
"A tko bi ti trebao biti?" upita Jaime.
"Ser me zvao Govnousti, ako je po volji mom gospodaru." Pljunuo je u ruke i obrisao obraze njima, kao da bi mu to moglo nekako popraviti izgled.
"Šarmantno. Ti ovdje zapovijedaš?"
"Ja? Sranje, ne. Moj gosparu. Mo'š me naguzit jebenim kopljem." Govnousti je imao dovoljno mrvica u bradi da nahrani čitav garnizon. Jaime se morao nasmijati.Čovjek je to shvatio kao ohrabrenje. "Mo'š me naguzit jebenim kopljem", ponovio je, pa se i on stao smijati.
"Čuli ste ga", reče Jaime Ilynu Pavneu. "Pronađite lijepo dugo koplje, i turite mu ga u guzicu."
Ser Ilyn nije imao koplje, ali Bezbradi Jon Bettlev rado mu je dobacio jedno. Govnoustov pijani smijeh naglo prestane. "Mičite tu prokletinju dalje od mene."
"Odluči se već jednom", reče Jaime. "Tko ovdje zapovijeda? Je li Ser Gregor postavio kaštelana?"
"Pollivera," reče drugi muškarac, "samo što ga je Pas ubio, moj gosparu. Njega i Škakljača, i onog malog Sarsfielda."
Opet Pas. "Siguran si da je to bio Sandor? Vidio si ga?" "Ne mi, moj gosparu. Rekao nam je onaj krčmar."
"To se dogodilo u krčmi na raskrižju, moj gospodaru." Govornik je bio mladi čovjek s busenom pješčano plave kose. Nosio je lanac od novčića koji je nekoć pripadao Vargu Hoatu; novčiće iz pola stotina dalekih gradova, srebrne i zlatne, bakrene i brončane, četvrtaste i okrugle, trokutaste, prstenaste i komadiće kostiju.
"Krčmar se kleo daje čovjeku jedna strana lica bila opečena. Njegove kurve ispričale su istu priču. Sandor je sa sobom vodio nekog dječaka, odrpanog seljačića. Sasjekli su Pollvja i Škakljača na krvave komadiće i odjahali niz Trozubac, tako nam je rečeno."
"Jeste li poslali ljude za njima?"
Govnousti se namršti, kao da je misao bila bolna. "Ne, moj gosparu. Jebeš nas sve, al' nismo."
"Kad pas pobjesni, treba mu prerezati vrat."
"Pa," reče čovjek, trljajući usta, "Polly mi se nikad nije pretjerano svidao, ono govno, a pseto, bio je Serov brat, pa..."
"Opaki smo ljudi, moj gosparu," dometnečovjek koji je nosio novčiće, "al' trebali biste biti ludi da tražite kavgu sa Psom."

Jaime ga odmjeri od glave do pete. Smioniji od ostalih, i ne tako pijan kao Govnousti. "Bojali ste ga se."
"Ne bi rek'o bojali, moj gosparu. Rek'o bi da smo ga prepustili boljima od nas. Nekome poput Sera. Ili vas."
Mene, kad sam imao dvije ruke. Jaime se nije zavaravao. Sandor bi ga sada dokrajčio po kratkom postupku.
"Imaš li ime?"
"Rafford, ako je po volji. Većina me zovu Raff."
"Raff, okupi garnizon u Dvorani stotinu ognjišta. I vaše zarobljenike. Želim ih vidjeti. I one kurve s raskrižja. O, i Hoata. Pogodilo me kad samčuo da je umro. Rado bih mu vidio glavu."
Kad su mu je donijeli, otkrio je da su Jačeve usne bile odsječene, zajedno s ušima i većinom nosa. Vrane su se počastile njegovim očima. Međutim, i dalje to je prepoznatljivo bio Hoat. Jaime bi tu bradu prepoznao bilo gdje; apsurdan konopac dlaka dvije stope dug koji je visio s vrškačeljusti. Inače, samo se nekoliko suhih komadića kože još držalo za Qohorikovu lubanju. "Gdje je ostatak njega?" upitao je.
Nitko mu nije želio reći. Napokon, Govnousti obori oči, i promrmlja: "Istrunulo, ser. I pojedeno."
"Jedan od zarobljenika stalno je molio za hranu," prizna Rafford, "pa mu je Ser dao pečenog jarca. Qohorik međutim nije imao mnogo mesa na sebi. Ser mu je najprije odsjekao šake i stopala, a onda ruke i noge."
"Debeli govnar dobio je većinu, moj gosparu," doda Govnousti, "ali Ser, on je rek'o da se pobrinemo da svi zarobljenici dobiju dio. I Hoat, sebe samog. Taj kurvin sin slinio je dok smo ga hranili, a mast mu curila u onu njegovu tanku bradu."
Oče, pomisli Jaime, oba su tvoja psa pobješnjela. Zatekao se kako se prisjeća priča koje je prvi put čuo kao dijete u Bacačevoj hridi, o ludoj kneginji Lothston koja se kupala u kadama krvi i predsjedala gozbama na kojima se jelo ljudsko meso unutar ovih istih zidina.
Osveta je nekako izgubila svoju slast. "Uzmite ovo i bacite u jezero." Jaime dobaci Hoatovu glavu Pecku, i okrene se da se obrati garnizonu. "Do izvjesnog vremena kada knez Petyr dođe prisvojiti svoje sijelo, Ser Bonifer Hasty držatće Harrenhal u ime krune. Oni od vas koji to žele mogu mu se pridružiti, ako vas on bude htio primiti. Ostali će jahati sa mnom u Rijekotok."
Gorostasovi ljudi izmijene poglede. "Dužan nam je novac", reče jedan. "Ser nam je obećao. Bogate nagrade, rekao je."
"Njegove riječi", složi se Govnousti. "Bogate nagrade, za one koji jašu sa mnom." Tuce njih složno zalaje.
Ser Bonifer podigne ruku u rukavici. "Svakičovjek koji ostahe sa mnom dobitće parcelu zemlje da je obrađuje, drugu parcelu kad se oženi, a treću kad mu se rodi prvo dijete."
"Zemlju, ser?" Govnousti opljune. "Pišam na to. Da smo htjeli rovat po prokletom blatu, mogli smo lijepo ostat kod kuće, da oprostite, ser. Bogate nagrade, rekao je Ser. Misle' na zlato."
"Ako imaš pritužbi, idi u Kraljev Grudobran i obrati se mojoj miloj sestri." Jaime se obrati Raffordu. "Sad želim vidjeti te zarobljenike. Počevši sa Ser Wylisom Manderlvjem."
"Je 1' to onaj debeli?" upita Rafford.
"Iskreno se nadam. I ne pričaj mi tužne priče o tome kako je umro, inače ćete i vi tako završiti."
Bilo kakve nade koje je gajio daće pronaći Dobrojeba, Pyga ili Zolloa kako trunu u tamnicama žalosno su se izjalovile. Činilo se da su Hrabri suputnici napustili Varga Hoata do posljednjegčovjeka. Od ljudi kneginje Whent preostalo je samo troje - kuhar koji je otvorio pokrajnja vrata za Ser Gregora, pogrbljeni oružar zvan Ben Crni Palac, i djevojka po imenu Pia, koja nije bila ni približno onako lijepa kao kad ju je Jaime posljednji put vidio. Netko joj je slomio nos i izbio polovicu zubi. Djevojka je pala pred Jaimea kad ga je ugledala, ridajući i povijajući mu se uz nogu histeričnom snagom sve dok je Snažni Vepar nije otrgnuo.
"Nitko te sada neće povrijediti", rekao joj je, ali to ju je samo nagnalo da glasnije zarida.
Prema ostalim zarobljenicima bolje su se odnosili. Ser Wylis Manderh/ nalazio se medu njima, zajedno s nekoliko drugih plemenitih sjevernjaka koje je Gorostas Koji Jaše zarobio u bitkama na gazovima Trozupca. Korisni taoci, svi vrijedni dobrih otkupnina. Bili su odrpani, prljavi i obrasli do posljednjegčovjeka, a neki su imali svježe masnice, napukle zube, i manjak prstiju, ali rane su im bile oprane i povijene, a nitko od njih nije gladovao. Jaime se pitao jesu li imalo slutili što su jeli, te je zaključio kako mu je bolje ne pitati.
Nijednom od njih nije preostalo prkosa; posebice ne Ser Wylisu, bradom obrasloj bčvi sala s mutnim očima i blijedožutim, mlohavim podvoljcima. Kad mu je Jaime rekao daće dobiti pratnju do Djevičina Jezerca odakle će se ukrcati na brod za Bijelu luku, Ser Wylis se skljokao u mlaku na podu i ridao dulje i glasnije od Pie. Bila su potrebna četvorica ljudi da ga ponovno osove na noge. Previše pečenog jarca, pomisli Jaime.
Bogovi, kako mrzim ovaj prokleti zamak. Harrenhal je vidio više užasa u svojih tristo godina nego Bačeva hrid u tri tisuće.

Jaime zapovjedi da se vatre upale u Dvorani stotinu ognjišta i pošalje kuhara hramajući u kuhinje da priredi vruć obrok za ljude iz njegove kolone. "Bilo što osim kozletine."
Sam je večerao u Lovčevoj dvorani sa Ser Boniferom Hastyjem, ozbiljnom rodom od čovjeka koji je imao običaj začiniti svoje govorancije vapajima Sedmorici. "Ne želim nijednog od Ser Gregorovih sljedbenika", izjavio je dok je rezao krušku suhu poput njega samog, kako bi se pobrinuo da njezin nepostojeći sok ne umrlja njegov besprijekorno čist purpurni prsluk, na kojem bijaše izvezen grb njegove kuće, bijela poprečna greda oivičena s obiju strana jednom tankom prugom. "Ne želim takve grešnike u svojoj službi."
"Moj septon je znao govoriti da su svi ljudi grešnici."
"Nije bio u krivu," izusti Ser Bonifer, "ali neki su grijesi crnji od drugih, i gnusniji u nosnicama Sedmorice."
A ti nemaš više nosa od mog malog brata, inače bi se od mojih grijeha zagrcnuo tom kruškom. "Vrlo dobro. Oslobodit ću vas Gregorove bagre." Uvijek je mogao pronaći i koristi za borce. Ako ništa drugo, moći će ih poslati prve uz ljestve, u slučaju da bude jurišao na zidine Rijekotoka.
"Uzmite i kurvu", ponuka ga Ser Bonifer. "Znate koju. Djevojku iz tamnice."
"Piu." Kad je posljednji put bio tu, Qyburn mu je poslao djevojku u krevet, misleći da će mu to biti drago. Ali Pia koju su doveli iz tamnica bila je drugačije stvorenje od umiljatog, priprostog, hihotavog stvorenja koje mu se zavuklo među gunjeve. Počinila je grešku što je govorila kad je Ser Gregor želio tišinu, pa joj je Gorostas oklopljenom rukom smrskao zube i usput slomio onaj ljupki mali nos. Bio bi učinio i nešto gore, nedvojbeno, da ga Cersei nije pozvala u Kraljev Grudobran da se suoči s kopljem Crvene Guje. Jaime ga neće oplakivati. "Pia se rodila u ovom zamku", kazao je Ser Boniferu. "To je jedini dom koji poznaje."
"Ona je izvor pokvarenosti", reče Ser Bonifer. "Ne želim je blizu svojih ljudi, da se razmeće svojim... oblinama."
"Mislim da je njezinom razmetanju došao kraj," reče on, "ali ako je smatrate tako nepoželjnom, povest ću je sa sobom." Mogao ju je zaposliti kao pralju, pretpostavljao je. Njegovim štitonošama nije smetalo podizati njegov šator, timariti mu konja ili čistiti oklop, ali brigu za njegovu odjeću smatrali su nemuževnom. "Možete li zadržati Harrenhal samo s vaših Svetih stotinu?" upita Jaime. Zapravo su se trebali zvati Svetih osamdeset šest jer su izgubili četrnaest ljudi na Crnovodi, ali Ser Bonifer će nedvojbeno popuniti svoje redovečim pronađe dovoljno pobožne regrute.
"Ne očekujem nikakve poteškoće. Starica će nam osvijetliti put, a Ratnik podariti snagu našem oružju."
/// će Neznanac doći po cijelu vašu svetu bratiju. Jaime nije bio siguran tko je uvjerio njegovu sestru da Ser Bonifera treba postaviti za kaštelana Harrenhala, ali imenovanje je mirisalo na Ortona Merryweathera. Hasty je nekoć služio Merryweatherova djeda, nejasno se prisjećao. A riđokosi ministar pravde bio je upravo ona vrsta slaboumne budale koja bi pretpostavila daje netko koga nazivaju "Dobrim" pravi napitak koji je rijeci krajina trebala da zaliječi rane koje su joj ih ostavili Roose Bolton, Vargo Hoat i Gregor Clegane.
Ali možda nije pogriješio. Hasty je potjecao iz olujnih zemalja, te nije imao ni prijatelja ni neprijatelja na Trozupcu; nikakvih krvnih osveta, nikakvih dugova ni pajdaša koje je morao nagraditi. Bio je trijezan, pravedan i pokoran, a njegova Sveta osamdeset šestorica bili su podjednako dobro disciplinirani kao bilo koji drugi vojnik u Sedam Kraljevina, te su lijepo izgledali dok su se vrtjeli i kaskali na svojim visokim sivim škopcima. Maloprsti je jednom duhovito primijetio da je Ser Bonifer vjerojatno uškopio i jahaće, toliko im je reputacija bila besprijekorna.
Svejedno, Jaime je morao sumnjati u sve vojnike koji su bili poznatiji po svojim lijepim konjima nego po dušmanima koje su ubili. Dobro se mole, predmnijevam, ali znaju liše boriti? Nisu se osramotili na Crnovodi, koliko je znao, ali nisu se ni istakli. Sam Ser Bonifer bio je obećavajući vitez u mladosti, ali nešto mu se dogodilo, poraz ili sramota ili bliski dodir sa smću, te je nakon toga zaključio da su viteški megdani isprazna taština i zauvijek odložio svoje koplje.
Harrenhal se mora obraniti, međutim, a ovaj tu Baelor Šupković čovjek je kojeg je Cersei odabrala za to.
"Ovaj je zamak na zlu glasu," upozorio ga je, "i to dobro zasluženom. Vele da Harren i njegovi sinovi još noću zapaljeni tumaraju hodnicima. Oni koji ih ugledaju i sami buknu u plamen."
"Ne bojim se sjena, ser. Pisano je u Sedmerokrakoj zvijezdi da duhovi, prikaze i sablasti ne mogu nauditi pobožnom čovjeku, dokle god je oboružan svojom vjerom."
"Onda se svakako oboružajte svojom vjerom, ali nosite i metalni oklop. Čini se da svaki čovjek koji stoluje u ovom zamku loše završi. Gorostas, Jarac,čak i moj otac..."
"Oprostite mi što to kažem, oni nisu bili pobožni ljudi poput nas. Ratnik nas brani, a pomoć je uvijek u blizini, ako kakav strašni dušmanin zaprijeti. Meštar Gulian ostat će sa svojim gavranima, knez Lancel je blizu u Darrvju sa svojim garnizonom, a knez Randvll drži Djevičino Jezerce. Nas trojica zajedno izgnat

ćemo i uništiti sve odmetnike koji vrebaju ovim krajem. Kad to jednom bude gotovo, Sedmorica će povesti dobri puk natrag u njihova sela da oru, sade i obnavljaju."
Barem one koje Jarac nije ubio. Jaime zakva či svoje zlatne prste za stalak svog vinskog kaleža. "Ako vam ikoji od Hoatovih Hrabrih suputnika dopadne šaka, smjesta mi pošaljite poruku." Neznanac je možda pobjegao s Jarcem prije nego što ga se Jaime uspio domo ći, ali debeli Zollo još je bio tamo negdje, s Dobrojebom, Rorgeom, Vjernim Urswyckom i ostalima.
"Kako biste ih mogli mu iti i ubiti?"
"Predmnijevam da biste im vi oprostili, na mom mjestu?"
"Ako se iskreno pokaju za svoje grijehe... da, prihvatio bih ih sve kao bra u i pomolio se s njima prije nego što bih ih poslao na krvnikov panj. Grijesi se mogu oprostiti. Zlo ini zahtijevaju kaznu." Hasty sklopi ruke ispred sebe u obliku šiljka, na na in koji je Jaimea nelagodno podsjetio na njegova oca. "A ako nabasamo na Sandora Cleganea, što onda želite da u inim?"
Dobro se pomolite, pomisli Jaime, / bježite. "Pošaljite ga da se pridruži svom ljubljenom bratu i budite sretni što su bogovi na inili sedam krugova pakla. Jedan ne bi bio dostatan da primi obojicu Ceganeovih."
Nezgrapno se osovio na noge. "Beric Dondarrion druga je stvar. Ukoliko ga zarobite, zadržite ga do mog povratka. Želim ga odvesti u Kraljev Grudobran s omo em oko vrata, pa neka mu Ser Ilyn odrubi glavu gdje ga pola kraljevstva može vidjeti."
"A onaj mvrijski sve enik koji trči s njime? Vele da posvuda širi lažnu vjeru."
"Ubijte ga, poljubite ga, ili se pomolite s njim, kako vas volja."
"Nemam želje poljubiti čovjeka, moj kneže."
"Ne sumnjam da bi i on rekao isto za vas." Jaimeov se osmijeh pretvori u zijevanje. "Ispri avam se. Oprostit ću se od vas, ako nemate ništa protiv."
"Nemam, moj gospodaru", re e Hasty. Nedvojbeno se želio moliti.
Jaime se želio boriti. Preskakivao je dvije stube odjednom, hrle i van gdje je no ni zrak bio hladan i oštar. U bakljama osvijetljenom dvorištu Snažni Vepar i Ser Flement Brax navalili su jedan na drugog dok ih je prsten oklopnika bodrio. Ser Lyle će mu uzeti mjeru, znao je. Moram prona i Serllyna. Prsti su ga opet svrbjeli. Koraci su ga udaljili od buke i svjetla. Prošao je ispod natkrivenog mosta i kroz Dvorište glatkog kamenja prije nego što je shvatio kamo se uputio.
Dok se približavao medvje oj jami, spazio je sjaj fenjera, njegovo blijedo zimsko svjetlo koje je zapljuskivalo redove strmih kamenih sjedala. Netko me pretekao, ini se. Jama je bila lijepo mjesto za ples; možda ga je Ser Uyn preduhitrio.
Ali vitez koji je stajao iznad jame bio je krupniji; kršan, bradat muškarac u crveno-bijeloj surki ure enoj grifonima. Connington. Sto on ovdje radi? Dolje, truplo medvjeda još je ležalo na pijesku, iako su od njega preostale samo kosti i otrcano krzno, napola zakopani. Jaime osjeti val sažaljenja prema zvijeri. Barem je umro u bitki. "Ser Ronnet," dovikne, "zar ste se izgubili? Velik je ovo zamak, znam."
Crveni Ronnet podigne svoj fenjer. "Želio sam vidjeti gdje je medvjed plesao s ne tako lijepom djevicom." Njegova se brada sjajila na svjetlu kao da plamti. Jaime je mogao nanjušiti vino u njegovu dahu. "Je li istina da se djevoj ura tukla naga?"
"Naga? Ne." Pitao se kako je ta doskočica dospjela u priču. "Glumci su je odjenuli u ružičastu svilenu haljinu i gurnuli joj turnirski mač u ruku. Jarac je želio da njezina smrt bude fabavna. Ina e..."
"... ina e bi prizor nage Brienne nagnao medvjeda da pobjegne od užasa." Connington se nasmije.
Jaime nije. "Govorite kao da poznajete gospu." "Bio sam zaru en s njome."
Ovo ga iznenadi. Brienne nikad nije spomenula zaruke. "Njezin je otac ugovorio brak..."
"Triput", re e Connington. "Ja sam bio drugi. Oče va ideja. Čuo sam da je djevoj ura ružna, i to sam mu rekao, ali on je kazao da su sve žene iste kad utrneš svije u."
"Vaš otac." Jaime odmjeri surku Crvenog Ronneta, gdje su se dva grifona sukobljavala na crvenom i bijelom polju. Plešu i grifoni. "Bio je našem pokojnom namjesniku... brat, je li tako?"
"Bratić. Knez Jon nije imao bra e."
"Ne." Sve mu se vratilo. Jon Connington bio je prijatelj princa Rhae-gara. Kad je Merryweather tako slavno propao u pokušaju da suzbije Robertovu pobunu, a princa Rhaegara se nije moglo prona i, Aerys se obratio drugom najboljem čovjeku, i podigao Conningtona na mjesto namjesnika. Ali Ludi se Kralj vje ito rješavao svojih namjesnika. Riješio se i kneza Jona nakon Bitke zvona, lišivši ga njegovih naslova, posjeda i bogatstva i otpremivši ga preko mora da umre u progonstvu, gdje se ovaj uskoro ubio u pi u. Bratić, me utim - otac Crvenog Ronneta - pridružio se pobuni, te bio nagra en Griffonovom pre kom nakon Trozupca. Dobio je

međutim samo zamak; Robert je zadržao zlato i darovao veći dio Conningtonovih posjeda svojim gorljivijim pristašama.
Ser Ronnet je bio vitez zemljoposjednik, ništa više. Za nekog takvog, Djevica od Tartha bila bi uistinu mastan zalogaj. "Kako to da se niste vjenčali?" upita ga Jaime.
"Ta, otišao sam na Tarth i vidio je. Bio sam šest godina stariji od nje, a djevojčurine su oči bile u ravnini s mojima. Bila je krmača u svili, iako većina krmača ima veće cice. Kad je pokušala govoriti, umalo se ugušila vlastitim jezikom. Dao sam joj ružu i kazao da je to sve što će ikad dobiti od mene." Connington zirne u jamu. "I medvjed je bio manje dlakaviji od te nakaze, dao bih—"
Jaimeova zlatna ruka zvizne ga po ustima tako snažno da je drugi vitez posrnuo niza stube. Fenjer mu ispadne i razbije se, a ulje prolije i zapali. "Govorite o plemenitoj gospi, ser. Zovite je njezinim imenom. Zovite je Brienne."
Connington se povuče na rukama i koljenima od vatre koja se širila. "Brienne. Ako je po volji mom gospodaru." Ispljunuo je ugrušak krvi pred Jaimeove noge. "Brienne Ljepojka."
Uspon do vrha Visenvjina brijega bio je spor. Dok su konji klipsali uzbrdo, kraljica se zavalila na mek crveni jastuk. Izvana je dopirao glas Ser Osmunda Kotlocrnog. "S puta. Raščistite ulice. S puta Njezinoj Milosti kraljici."
"Margaerv doista uzdržava veseo dvor", govorila je kneginja Merry-weather. "Imamo žonglere, glumce, pjesnike, lutkare..."
"Pjevače?" ponuka Cersei.
"Pravo mnoštvo, Vaša Milosti. Hamish Harfist svira joj jednom u dva tjedna, a poneku nas večer zabavlja Alaric iz Evsena, ali Modri Bard je njezin miljenik."
Cersei se sjećala barda s Tommenova vjenčanja. Mlad i lijepa izgleda. Je li moguće da u tome nečeg ima?
"Tu su i drugi muškarci, čujem. Vitezovi i dvorjani. Obožavatelji. Recite mi istinu, moja gospo. Mislite li da je Margaerv još djevica?"
"Ona tvrdi da jest, Vaša Milosti." "Ona tvrdi. A što vi tvrdite?"
Taenine crne oči zaiskre od zločestoće. "Kad se udala za kneza Renlvja u Visovrtu, pomogla sam ga svući za lijeganje. Njegovo gospodstvo bio je dobro građen čovjek, i puten. Vidjela sam dokaz kad smo ga gurnuli na vjenčanu postelju gdje ga je nevjestačekala naga kao od majke rođena, ljupko rumeneći ispod pokrivača. Ser Loras ju je sam odnio uza stube. Margaerv je možda tvrdila da brak nije bio konzumiran, da je knez Renly popio previše vina na svadbenoj gozbi, ali obećavam vam, onaj dio između njegovih nogu bio je sve samo ne klonuo kad sam ga zadnji put vidjela."
"Jeste li slučajno vidjeli bračnu postelju jutro poslije?" upita Cersei. "Je li krvarila?"
"Nikakva plahta nije pokazana, Vaša Milosti."
Šteta. Ipak, odsutnost krvave plahte nije mnogo značila, sama po sebi. Čula je da su obične seljanke krvarile poput svinja u prvoj bračnoj noći, ali to nije do te mjere vrijedilo za plemenite djevice poput Margaerv Tvrell. Kneževska kći bi prije izgubila djevičanstvo na konju nego na mužu, govorilo se, a Margaerv je jahala otkako je bila dovoljno stara da hoda. "Čujem da mala kraljica ima mnogo obožavatelja među našim domaćim vitezovima. Tu su blizanci Redwyne, Ser Tallad... tko još, molim vas?"
Kneginja Merryweather slegne ramenima. "Ser Lambert, luda koja skriva zdravo oko iza poveza. Bavard Norcross. Courtenav Greenhill. Braća Woodwright, kadikad Portifer, ačesto Lucantine. Oh, i veliki meštar Pvcelle čest je gost."
"Pvcelle? Zbilja?" Zar je onaj oronuli stari crv napustio lava zbog ruže? Ako je tako, požalite. "Tko još?"
"Onaj s Ljetnog otočja u svojemu pernatom plastu. Kako sam ga mogla zaboraviti, s onom kožom crnom poput tinte? Ostali dolaze udvarati njezinim sestričnama. Elinor je obećana mladom Ambroseu, ali voli očijukati, a Megga ima novog udvarača svakih četrnaest dana. Jednom je poljubila kuharskog pomoćnika u kuhinji. Čula sam da se priča o njezinoj udaji za brata kneginje Bulwer, ali da Megga sama može birati, prije bi uzela Marka Mullendorea, sigurna sam."
Cersei se nasmije. "Leptirovog viteza koji je izgubio ruku na Crnovodi? Kakva je korist od polovice čovjeka?"
"Megga smatra daje mio. Zamolila je gospu Margaerv da joj pomogne pronaći majmuna za njega."
"Majmuna." Kraljica nije znala što bi odgovorila na to. Vrapci i majmuni. Zaista, kraljevstvo je sišlo s uma.
"A što je s našim hrabrim Ser Lorasom? Koliko često navraća do svoje sestre?"
"Češće od svih ostalih." Kad se Taena mrštila, sćušna borića pojavila bi se između njezinih tamnih očiju. "Svakog jutra i svake večeri je posjećuje, ukoliko ga dužnost ne omete. Njezin brat joj je duboko privržen,

dijele sve s... oh..." Na trenutak, Mvrijka je izgledala gotovo šokirano. Tada joj se licem proširi osmijeh.
"Upravo mi je sinula najzločestija misao, Vaša Milosti."
"Radije je zadržite za sebe. Brdo je puno vrabaca, a znamo koliko je vrapcima mrska zločestoća."
"Čula sam da su im mrski i sapun i voda, Vaša Milosti."
"Možda pretjerana molitva oduzimačovjeku osjet njuha. Svakakoću o tome zapitati Njegovu Uzvišenu Svetost."
Draperije su se njihale naprijed-natrag u slapu grimizne svile. "Orton mi je rekao da vrhovni septon nema imena", reče kneginja Taena. "Je li to istina? U Myru svi imamo imena."
"O, imao je ime nekoć. Svi su imali." Kraljica odmahne rukom. Čak i septoni plemenite krvi koriste se samo svojim novim imenom kad polože svoje zavjete. Kad jednog od njih uzdignu do položaja vrhovnog septona, on se odriče i tog imena. Vjeraće vam reći kako više nema potrebe za ljudskim imenom, jer je postao utjelovljenjem bogova."
"Kako razlikujete jednog vrhovnog septona od drugog?"
"Teško. Potrebno je govoriti, 'onaj debeli', ili 'onaj prije onog debelog', ili 'onaj stari koji je umro u snu.' Uvijek im možete iskopati rodna imena, ali uvrijede se ako ih koristite. Podsjećaju ih da su se rodili kao obični ljudi, a to im se ne sviđa."
"Moj knez muž mi veli da se ovaj novi rodio s prljavštinom pod noktima."
"Pretpostavljam. Po pravilu Najpobožniji ustoliče nekog od svojih, ali bilo je iznimki." Veliki meštar Pycelle uputio ju je u povijest, nadugo i naširoko. "Za vrijeme vladavine kralja Baelora Blaženog priprostog su klesara izabrali za vrhovnog septona. Obrađivao je kamen tako vješto da je Baelor zaključio kako je to bio Kovač ponovno rođen u tijelu smrtnika. Čovjek nije umio ničitati ni pisati, niti se sjetiti riječi najjednostavnijih molitvi." Neki su još tvrdili da je Baelorov namjesnik dao čovjeka otrovati kako bi poštedio kraljevstvo sramote. "Kad je taj umro, ustoličili su osmogodišnjeg dječaka, ponovno na prijedlog kralja Baelora. Dječak je izvodio čudesa, tvrdila je Njegova Milost, iakočak ni njegove male ljekovite ručice nisu mogle spasiti Baelora tijekom njegovog posljednjeg posta."
Kneginja Merryweather se nasmije. "Osmogodišnjaka? Možda bi moj sin mogao biti vrhovni septon. Još malo paće mu biti sedam."
"Moli li se mnogo?" upita kraljica.
"Radije se igra mačevima."
"Pravi dječak, dakle. Zna li imenovati svih sedam bogova?"
"Mislim da zna."
"Onda ću ga uzeti u obzir." Cersei nije dvojila da je postojala sva sila dječaka koji bi služili na čast kristalnoj kruni više od nesretnika kojem tučast Najpobožniji odluče udijeliti. To se događa kad dopuštate ludama i kukavicama da upravljaju sami sobom. Sljedećom prilikom, ja ću im izabrati gospodara. A sljedeću priliku možda neće tako dugo čekati, ako je novi vrhovni septon nastavi srditi. Baelorov namjesnik nije imaočemu podučiti Cersei Lannister kad su te stvari bile u pitanju.
"Mičite se sputa!" vikao je Ser Osmund Kotlocrn. "Sputa Kraljevskoj Milosti!"
Nosiljka je počela usporavati, što je jedino moglo značiti da su se približili vrhu brijega. "Trebali biste dovesti tog vašeg sina na dvor", Cerseiće kneginji Merryweather. "Šest godina nije premalo. Tommen treba druge dječake u svojoj blizini. Zašto ne vašeg sina?" Joffrev nikad nije imao bliskog prijatelja svoje dobi, koliko se sjećala. Siroti je dječak bio vječito sam. Ja sam imala Jaimea kad sam bila dijete... i Melaru, dok nije upala u zdenac. Joff je bio privržen Psu, dakako, ali to nije bilo prijateljstvo. Tražio je oca kojeg nikad nije pronašao u Robertu. Mali brat po mlijeku mogao bi biti upravo to što Tommenu treba da ga odvoji od Margaery i njezinih kokoši. S vremenom možda postanu bliski poput Roberta i njegova prijatelja iz djetinjstva Neda Starka. Budala, ali vjerna budala. Tommenuće trebati vjerni prijatelji da mučuvaju leđa.
"Vaša Milost je ljubazna, ali Russell ne zna za drugi dom osim Dugog stola. Bojim se da bi bio izgubljen u velikom gradu."
"U početku," dopusti kraljica, "ali uskoro bi to prerastao, kao i ja. Kad je moj otac poslao po mene na dvor, ja sam plakala, a Jaime bjesnio, sve dok me moja tetka nije posjela u Kamenom vrtu i rekla mi da se u Kraljevu Grudobranu nemam koga bojati. 'Ti si lavica,' rekla je, 'a sve se niže zvijeri trebaju tebe bojati.' I vaše sin pronaći hrabrosti. Sigurno biste ga radije imali u blizini gdje biste ga mogli vidati svaki dan? On je vaš jedinac, zar ne?"
"Zasad. Moj knez muž zamolio je bogove da nas blagoslove drugim sinom, u slučaju..."

"Znam." Sjetila se Joffrevja kako se grebe po vratu. U svojim posljednjim trenucima pogledao ju je u očajničkoj molbi, a iznenadna uspomena zaustavila joj je srce; kap crvene krvi koja je cvrčala na plamenu svijeće, kreštavi glas koji je govorio o krunama i mrtvačkim ponjavama, o smrti od ruku valonqara.
Pred nosiljkom Ser Osmund nešto vikne, a netko mu uzvrati. Nosiljka se s trzajem zaustavi. "Zar ste svi mrtvi?" zagrmi Kotlocrn. "Maknite se s prokletog puta!"
Kraljica razgrne krajičak zastora i mahne Ser Mervnu Trantu. "Učemu je nevolja?"
"U vrapcima, Vaša Milosti." Ser Meryn je nosio oklop od bijelih ljuski pod svojim plaštem. Kaciga i štit visjeli su mu sa sedla. "Utaborili su se na ulici. Natjerat ćemo ih da se pomaknu."
"Učinite to, ali nježno. Ne želim se zateći usred nove bune." Cersei pusti zastor da padne. "Ovo je apsurdno."
"Jest, Vaša Milosti", složi se kneginja Merryweather. "Vrhovni septon trebao je doći k vama. A ti nesretni vrapci..."
"On ih hrani, mazi, blagoslivlja. A odbija blagosloviti kralja." Blagoslov je bio isprazan ritual, znala je, ali rituali i ceremonije imali su moć u očima neukih. Sam Aegon Osvajač računao je početak svoje vladavine od dana kad ga je vrhovni septon pomazao u Starigradu. "Tajće se nesretni svećenik pokoriti, ili će naučiti koliko je još uvijek slab i čovječan."
"Orton veli da on zapravo želi zlato. Da namjerava uskratiti blagoslov sve dok kruna ne nastavi sa svojim plaćanjima."
"Vjera će dobiti svoje zlato čim uspostavimo mir." Septon Torbert i septon Ravnard imali su najviše razumijevanja za njezin položaj... za razliku od nesretnog Braavosijca, koji je proganjao sirotog kneza Gvlesa tako nemilosrdno da je ovaj zalegao u postelju, iskašljavajući krv. Morali smo dobiti te brodove. Nije se mogla osloniti na Sjenicu i njezinu mornaricu; Redwyneovi su bili previše bliski s Tvrdima. Trebala je vlastite snage na moru.
Dromoni koji su se gradili na rijeci toće joj omogućiti. Njezin ad-miralski brod zaranjat će više vesala od Malja kralja Roberta. Aurane je zatražio njezino dopuštenje da ga nazove Knez Tywin, na što je Cersei rado pristala. Unaprijed se veselila što će o njezinom ocu ljudi govoriti u "ženskom rodu"*. Jedan od brodova zvat će se Slatka Cersei, i nositi pozlaćenu pulenu izrezbarenu prema njezinoj slici, odjevenu u oklop i lavlju kacigu, s kopljem u ruci. Hrabri Joffrey, kneginja Joanna i Lavica slijedit će je na moru, zajedno s Kraljicom Margaery, Zlatnom ružom, Knezom Renlyjem, Kneginjom Olennom i Princezom Myrcellom. Kraljica je načinila pogrešku rekavši Tommenu da može nadjenuti ime posljednjoj petorici. Zapravo je za jednog odabrao Malog Lunu. Tek kad je knez Aurane natuknuo kako ljudi možda neće htjeti služiti na brodu nazvanom prema dvorskoj ludi, dječak je nevoljko pristao počastiti svoju sestru umjesto njega.
"Ako me taj odrpani septon misli natjerati da kupim Tommenov blagoslov, uskoro će se naučiti pameti", rekla je Taeni. Kraljica nije kanila puzati pred čoporom svećenika.
Nosiljka se opet zaustavi tako naglo da se Cersei trgnula. "O, ovo je dačovjek pobjesni." Ponovno se nagnula van, i opazila da su stigli na vrh Visenvjina brijega. Pred njima se uzdizala Velika septa Baelora, s njezinom veličanstvenom kupolom i sedam blistavih kula, ali između nje i mramornih stepenica ležalo je mrko more ljudstva, smeđe, odrpano i neoprano. Vrapci, pomislila je, njušeći, iako nijedan vrabac nikad nije zaudarao tako gadno.
Cersei bijaše zgrožena. Qyburn joj je donosio izvještaje o njihovu broju, no slušati o njima bilo je jedno, a vidjeti ih drugo. Stotine su se utaborile na trgu, a još više stotina u vrtovima. Njihove ognjišne vatre ispunile su zrak dimom i zadasima. Platneni šatori i bijedne potleušice načinjene od blata i odbačenog drva okaljali su djevičanski bijeli mramor. Sklupčali su se čak i na stubama, ispod golemih vrata Velike septe.
Ser Osmund dokaše natrag k njoj. Pokraj njega jahao je Ser Osfrvd, sjedeći na pastuhu zlatnom poput njegova plašta. Osfrvd je bio srednji Kotlocrn, šutljiviji od svoje braće, skloniji mrštenju nego osmijehu. / okrutniji, ako su priče istinite. Možda sam ga trebala poslati na Zid.
Veliki meštar Pvcelle želio je starijegčovjeka "prokušanog u ratnim običajima" da zapovijeda zlatnim plaštevima, a nekolicina njezinih savjetnika složila se s njim. "Ser Osfrvd je dovoljno prokušan", rekla im je, ali čak ih ni to nije ušutkalo. Laju na mene poput čopora malih, dosadnih
Ship (brod) na engleskom jeziku je ženskog roda pasa. Njezino strpljenje s Pvcellom gotovo se primaklo kraju. Čak je imao smjelosti da joj prigovori što je po glavnog oružnika poslala u Dorne, da bi na temelju toga mogla uvrijediti Tvrdove. "Zašto mislite da to činim V upitala gaje prezirno.
"Ispričavam se, Vaša Milosti", reče Ser Osmund. "Moj je brat pozvao još zlatnih plašteva. Raščistit ćemo vam put, ništa se ne bojte."
"Nemam vremena. Nastavit ću pješice."

"Molim vas, Vaša Milosti." Taena je uhvati za ruku. "Plaše me. Ima ih na stotine, i tako su prljavi."
Cersei je poljubi u obraz. "Lav se ne boji vrabaca... ali lijepo je od vas što se brinete. Znam da me volite, moja gospo. Ser Osmunde, budite ljubazni i pomozite mi da sjašem."
Da sam znala da ću morati hodati, bila bih se prikladno odjenula. Nosila je bijelu haljinu ispresijecanu zlatnom tkaninom, čipkastu ali čednu. Prošlo je nekoliko godina otkad ju je zadnji put nosila, te je kraljica otkrila da joj je bila neugodno tijesna u struku. "Ser Osmunde, Ser Mervne, vi ćete me pratiti. Ser Osfrvde, pobrinite se da se mojoj nosiljci ne dogodi ništa loše." Neki od vrabaca izgledali su dovoljno ispijeno i upalih očiju da bi mogli pojesti i njezine konje.
Dok se probijala kroz odrpanu gomilu, pokraj njihovih ognjišnih vatri, kola i grubih zaklona, kraljica se zatekla kako se prisjeća druge gomile koja se jednom okupila na ovom trgu. Onog dana kad se udavala za Roberta Baratheona tisuće su se pojavile da im kliču. Sve su žene nosile svoje najljepše ruho, a polovica muškaraca držala je djecu na ramenima. Kad je izašla iz septe, ruku pod ruku s mladim kraljem, gomila je ispustila tako glasan urlik da se mogao čuti u luci Lannis. "Sviđaš im se, moja gospo", šapnuo joj je Robert na uho. "Pogledaj, svako se lice smiješi." U tom kratkom trenutku bila je sretna u svom braku... sve dok nije slučajno ugledala Jaimea. Ne, sjetila se da je pomislila, ne svako lice, moj gospodaru.
Sada se nitko nije smiješio. Pogledi koje su joj vrapci upućivali bili su mrtvi, neprijazni, neprijateljski. Sklanjali su se tek nevoljko. Da su zbilja vrapci, povik bi ih rastjerao. Stotinu zlatnih plašteva sa štapovima, mačevima i maljevima raščistili bi ovu rulju dovoljno brzo. Tako bi knez Tywin postupio. Projahao bi preko njih umjesto da hoda kroz njih.
Kad je ugledala što su učinili Baeloru Blaženom, kraljica je imala razloga da se pokaje zbog svog mekog srca. Veliki mramorni kip koji se spokojno smiješi nad trgom stotinu godina bio je do pojasa zatrpan kostima i lubanjama. Na nekim su lubanjama još bili prilijepljeni komadići mesa. Vrana je sjedila na jednoj takvoj, uživajući u suhoj, žilavoj gozbi. Muha je bilo posvuda. "Koje je značenje ovoga?" zatražila je Cersei od gomile. "Namjeravate zakopati Blaženog Baelora planinom strvina?"
Jednonogi čovjek stupi naprijed, oslanjajući se na drvenu štaku. "Vaša Milosti, ovo su kosti svetaca i svetica, umorenih zbog svoje vjere. Septoni, septe, smeđa, pješčana i zelena braća, bijele, modre i sive sestre. Neke su objesili, neke zaklali. Septe su obeščastili, djevice i majke silovali bezbožnici i štovatelji demona. Čak su i nijeme sestre napastovali. Majka na Nebesima vapi od bola. Donijeli smo njihove kosti ovamo iz cijelog kraljevstva, da budu svjedocima agonije Svete vjere."
Cersei je mogla osjetiti teret očiju na sebi. "Kralj će biti obaviješten
0 ovim strahotama", svečano je odgovorila. "Tommen će s vama podijeliti vaše ogorčenje. Ovo je djelo Stannisa i crvene vještice, i divljačkih sjevernjaka koji štuju drveće i vukove." Povisila je glas. "Dobri ljudi, vaša smrt bit će osvećena!"
Nekoliko ih je klicalo, ali samo nekoliko. "Ne tražimo osvetu za svoje mrtve," reče jednonogi muškarac, "samo zaštitu za žive. Za septe
1 sveta mjesta."
"Željezno prijestolje mora braniti Vjeru", zareži zdepasta grdosija sa sedmerokrakom zvijezdom naslikanom na čelu. "Kralj koji ne štiti svoj narod nije nikakav kralj." Žamor odobravanja začu se od onih oko njega.
Jedan je čovjek imao smjelosti da zgrabi Ser Mervna za zglavak, i da izusti: "Vrijeme je da svi pomazani vitezovi napuste svoje svjetovne gospodare i obrane našu Svetu vjeru. Stanite uz nas, ser, ako ljubite Sedmoricu."
"Pusti me", reče Ser Meryn, istrgnuvši se.
"Čujem vas", reče Cersei. "Moj sin je mlad, ali on veoma ljubi Sedmoricu. Dobit ćete njegovu zaštitu, i moju."
Čovjek sa zvijezdom načelu nije bio zadovoljen. "Ratnik će nas braniti," reče, "ne taj debeli kralj dječak."
Meryn Trant posegne za svojim mačem, ali ga Cersei zaustavi prije nego što ga je uspio isukati. Imala je samo dva viteza usred mora vrabaca. Opazila je štapove i kose, toljage i batine, nekoliko sjekira. "Ne želim prolijevati krv na ovom svetom mjestu, ser." Zašto su svi muškarci takva djeca? Sasijeci ga, i ostalo će nas rastrgati ud po ud. "Svi smo mi Majčina djeca. Dođite, Njegova Uzvišena Svetost nas čeka." Ali dok se probijala kroz stisku prema stubama septe, skupina naoružanih muškaraca iskorači naprijed da joj zagradi vrata. Nosili su verižnjače i stavljenu kožu, s ovdje-ondje komadićem ulubljene ploče. Neki su imali koplja, a neki duge mačeve. Većina ih je izabrala sjekire, i imala crvene zvijezde zašivene na izblijedjelim bijelim surkama. Dvojica su imala drskosti da ukrste koplja i zapriječe joj put.

"Ovako dočekujete svoju kraljicu?" zatražila je od njih. "Molim, gdje su Ravnard i Torbert?" Nije bilo nalik na tu dvojicu da propuste priliku kako bi puzali pred njom. Torbert je uvijek izvodio predstavu dok se spuštao na koljena da joj opere noge.
"Ne znam te ljude o kojima govorite," reče jedan od onih s crvenom zvijezdom na surki, "ali ako su od Vjere, onda su vjerojatno bili potrebniji Sedmorici."
"Septon Ravnard i septon Torbert pripadaju Najpobožnijima", reče Cersei, "i razbjesnjet će se kad doznaju da ste me ometali. Želite li mi zabraniti ulaz u Baelorovu svetu septu?"
"Vaša Milosti", reče sjedobradi sa spuštenim ramenom. "Ovdje ste dobrodošli, ali vaši ljudi moraju ostaviti svoje pojasove s mačevima. Nikakvo oružje nije dopušteno unutra, prema zapovjedi vrhovnog septona."
"Vitezovi Kraljeve garde ne odlažu svoje mačeve, čak ni u prisutnosti kralja."
"U kraljevoj kući vlada kraljeva riječ," odvrati ostarjeli vitez, "ali ovo je kuća bogova."
Rumen joj se uspne u obraze. Jedna riječ Mervnu Trantu, i grbavi sjedokosi susreo bi svoje bogove prije nego što se nadao. Ne ovdje, međutim. Ne sada. "Pričekajte me", otresito je zapovjedila Kraljevim stražarima. Sama se uspela stubama. Kopljanici razdvoje svoja koplja. Druga dvojica uprli su svom težinom o vrata, te su se ona uz glasnu škripu rastvorila.
U Dvorani fenjera Cersei je zatekla dvadesetak septona na koljenima, ali ne u molitvi. Imali su vjedra sapuna i vode, i ribali su pod. Njihove halje od kostrijeti i sandale navele su Cersei da ih smatra vrapcima, sve dok jedan nije podigao glavu. Lice mu je bilo crveno poput cikle, a na rukama je imao napukle žuljeve koji su krvarili. "Vaša Milosti."
"Septon Ravnard?" Kraljica je jedva mogla vjerovati svojim očima. "Što radite na koljenima?"
"Čisti pod." Govornik je bio niži od kraljice za nekoliko palčeva i mršav poput štapa od metle. "Rad je vrsta molitve, najmilija Kovaču." Ustao je, s četkom za ribanje u ruci. "Vaša Milosti. Očekivali smo vas."
Muškarčeva je brada bila sijeda i smeđa i kratko potkresana, a kosa svezana u krutčvor na zatiljku. Iako su mu halje bile čiste, bile su izlizane i zakrpane. Zavrnuo je rukave do lakata dok je ribao, ali pod koljenima tkanina je bila natopljena i mokra. Lice mu je bilo zašiljeno, s duboko usađenim očima smeđim poput blata. Noge su mu bose, opazila je ma-lodušno. Bile su i ružne, tvrde i rožnate, pune žuljeva. "Vi ste Njegova Uzvišena Svetost?"
"Jesmo."
Oče, daj mi snage. Kraljica je znala da treba kleknuti, ali pod je bio mokar od sapuna i prljave vode a ona nije htjela uništiti svoju haljinu. Zirnula je prema starcima na koljenima. "Ne vidim mog prijatelja septona Torberta."
"Septon Torbert je ograničen na pokajničku ćeliju gdje je na kruhu i vodi. Grešno je za bilo kojeg čovjeka da bude tako debeljuškast dok pola kraljevstva gladuje."
Cersei je dovoljno pretrpjela za jedan dan. Dopustila mu je da vidi njezin gnjev. "Ovako me dakle dočekujete? S četkom za ribanje u ruci, sav promočen? Znate li tko sam ja?"
"Vaša Milost je kraljica regentica Sedam Kraljevina," reče čovjek, "ali u Sedmerokrakoj zvijezdi je pisano da, kao što se ljudi klanjaju svojim kneževima, a kneževi svojim kraljevima, tako se i kraljevi i kraljice moraju klanjati pred Sedmoricom Koji Su Jedan."
Zar mi on govori da kleknem? Ako je bilo tako, nije je dobro poznavao. "Po pravu trebali biste me dočekati na stubama u vašim najboljim haljama, s kristalnom krunom na glavi."
"Nemamo krunu, Vaša Milosti."
Njezine se bore prodube. "Moj knez otac darovao je vašem prethodniku krunu rijetke ljepote, izrađenu od kristala i ispredenog zlata."
"A za taj dar slavimo ga u našim molitvama," reče vrhovni septon, "ali sirotinja treba hranu u želucu više nego što mi trebamo zlato i kristal na glavi. Ta je kruna prodana. Prodane su i druge u našim riznicama, i sve naše prstenje, naše halje od zlatnog i srebrnog platna. Vuna jednako dobro grije čovjeka. Zato su nam Sedmorica dala ovce."
On je potpuno lud. I Najpobožniji su vjerojatno bili ludi kad su ustoličili ovo stvorenje... ludi, ili u strahu od prosjaka pred svojim vratima. Qyburnove uhode tvrdile su daje septona Luceona dijelilo devet glasova od ustoličenja kad su ona vrata popustila, a vrapci nahrupili u Veliku septu s ljestvama na ramenima i sjekirama u rukama.
Uperila je u malenog čovjeka leden pogled. "Postoji li kakvo mjesto gdje možemo razgovarati četiri oka, Vaša Svetosti?"
Vrhovni septon preda svoju četku za ribanje jednom od Najpobožnijih. "Ako bi me Vaša Milost slijedila?"

Poveo ju je kroz unutrašnja vrata, u samu septu. Koraci su im odjekivali po mramornom podu. Trunci prašine plivali su u zrakama obojenog svjetla koje je koso padalo kroz olovom zaliveno staklo velike kupole. Tamjan je sladio zrak, a pokraj sedam oltara svijeće su blistale poput zvijezda. Tisuću ih je treperilo za Majku, a gotovo jednak broj za Djevicu, ali ste Neznančeve svijeće mogli izbrojiti na prste obiju ruka i još bi vam preostalo prstiju.
Vrapci su provalili čak i ovdje. Tuce zapuštenih putujućih vitezova klečalo je pred Ratnikom, preklinjući ga da blagoslovi mačeve koje su naslagali pred njegovim nogama. Kod Majčina oltara, septon je predvodio stotinu vrabaca u molitvi, a njihovi su glasovi bili daleki poput valova na obali. Vrhovni septon povede Cersei tamo gdje je Starica podizala svoj fenjer. Kad je kleknuo pred oltarom, nije imala druge nego kleknuti pokraj njega. Na svu sreću, ovaj vrhovni septon nije bio toliko uvijen poput onog debelog. Pretpostavljam da bih trebala barem na tome biti zahvalna.
Njegova Uzvišena Svetost nije pokazao nikakvu naznaku da će ustati kad je njegova molitva završila. Činilo se da će morati vijećati na koljenima. Manevar niskog čovjeka, pomislila je, zabavljajući se. "Vaša Svetosti," rekla je, "ovi vrapci drže grad u strahu. Želim da odu."
"Kamo bi pošli, Vaša Milosti?"
Sedam je pakala, bilo koji će poslužiti. "Tamo odakle su došli, predmnijevam."
"Došli su odasvud. Kao što je vrabac najskromnija i najprostija ptica, ovo su najskromniji i najprostiji ljudi."
Prosti su, u tome se barem slažemo. "Jeste li vidjeli što su učinili kipu Baelora Blaženog? Okaljali su trg svojim svinjama, kozama i izmetom."
"Izmet se može isprati lakše od krvi, Vaša Milosti. Ako je trg okaljan, okaljalo gaje smaknuće koje se ovdje provelo."
Usuđuje mi se baciti Neda Starica u lice? "Svi žalimo zbog toga. Joffrev je bio mlad, i ne tako mudar kao što je trebao biti. Knez Stark trebao je biti pogubljen na drugom mjestu, iz poštovanja prema Blaženom Baeloru... ali čovjek je bio izdajica, nemojmo to zaboraviti."
"Kralj Baelor je opraštao onima koji su šurovali protiv njega."
Kralj Baelorje zatočio vlastite sestre, čiji je jedini zločin bio taj što su bile lijepe. Prvi put kad je Cerseičula tu priču, otišla je u Tvrionovu dječju sobu i štipala malo čudovište sve dok nije zaplakao. Trebala sam mu začepiti nos i ugurati čarapu u usta. Prisilila se na osmijeh. "I kralj Tommen će oprostiti vrapcima, kad se jednom vrate svojim domovima."
"Većina ih je izgubila domove. Patnje ima posvuda... i tuge, i smrti. Prije dolaska u Kraljev Grudobran, duhovno sam skrbio o stotinu malih sela premalenih da bi imala vlastitog septona. Hodao sam od jednog do drugog, sklapajući brakove, udjeljujući grešnicima oprost od grijeha, nadijevajući imena novorođenčadi. Tih sela više nema, Vaša Milosti. Korov i trnje rastu gdje su nekoć uspijevali vrtovi, a kosti prekrivaju tlo uz cestu."
"Rat je strašna stvar. Te su opačine djelo sjevernjaka, i kneza Stannisa i njegovih štovatelja demona."
"Neki od mojih vrabaca pripovijedaju o%andi lavova koja ih je orobila. .. i o Psu, koji je vama prisegnuo na odanost. U Soljenicama zaklao je starog septona i obeščastio dvanaestogodišnju djevojčicu, nevino dijete obećano Vjeri. Nosio je oklop dok ju je silovao, te je njegovo željezo razderalo i zdrobilo njezino nježno meso. Kad je završio, predao ju je svojim ljudima, koji su joj odsjekli nos i bradavice."
"Njegovu se Milost ne može smatrati odgovornim za zločine svakog čovjeka koji je ikad služio kući Lannister. Sandor Clegane izdajnik je i nasilnik. Sto mislite, zašto sam ga otpustila iz naše službe? On se sada bori za odmetnika Berica Dondarriona, ne za kralja Tommena."
"Kako vi kažete. Ipak, mora se postaviti pitanje - gdje su bili kraljevi vitezovi dok se ovo događalo? Nije li se Jaehaervs Pomiritelj nekoć zakleo na samo Željezno prijestolje će kruna uvijek štititi i braniti Vjeru?"
Cersei nije imala pojma u što se Jaehaervs Pomiritelj zakleo. "Jest," složila se, "a vrhovni ga je septon blagoslovio i pomazao za kralja. Tradicija je da svaki novi vrhovni septon udijeli kralju svoj blagoslov... a vi ste ipak odbili blagosloviti kralja Tommena."
"Njezina Milost je u krivu. Nismo odbili."
"Niste došli."
"Vrijeme još nije sazrelo."
Jesi li svećenik ilipiljar? "A što mogu poduzeti da ga učinim... zrelijim?" Usudi li se spomenuti zlato, obračunat ću se s njime kao i s njegovim prethodnikom i pronaći pobožnog osmogodišnja ka da ponese kristalnu krunu.

"Kraljevstvo je puno kraljeva. Da bi Vjera uzdigla jednoga iznad ostalih, moramo biti sigurni. Prije tristo godina, kad je Aegon Zmaj sletio točno ispod ovog brijega, vrhovni se septon zaključao u Zvjezdanu septu Starigrada i molio sedam dana i sedam noći, ne uzimajući nikakve okrepe osim kruha i vode. Kad je napokon izašao, objavio je da se Vjera neće suprotstaviti Aegonu i njegovim sestrama, jer je Starica podigla svoj fenjer da mu pokaže ono što je ležalo u budućnosti. Ustane li Starigrad na oružje protiv Zmaja, Starigrad će izgorjeti, a Visoka kula, Citadela i Zvjezdana septa bit će porušene i uništene. Knez Hightower bio je bogobojazan čovjek. Kad je čuo za proročanstvo, zadržao je svoje snage kod kuće i otvorio gradske dveri Aegonu kad je ovaj stigao. A Njegova Uzvišena Svetost pomazala je Osvajača sa sedam ulja. I ja moram učiniti ono što je učinio on, prije tri stotine godina. Moram se moliti, i postiti."
"Sedam dana i sedam noći?" "Koliko god bude trebalo."
Cersei je svrbio dlan da ošamari njegovo ozbiljno, pobožno lice. Mogla bih ti pomoći da postiš, pomislila je. Mogla bih te zatvoriti u neku kulu i pobrinuti se da ti nitko ne donosi hranu dok se bogovi ne izjasne. "Ti lažni kraljevi prihvaćaju lažne bogove", podsjeti ga ona. "Samo kralj Tommen brani Svetu vjeru."
"Pa ipak, posvuda se septe spaljuju i pljačkaju. Čak su i nijeme sestre silovane, dok su zapomagale nebu. Je li Vaša Milost vidjela kosti i lubanje naših svetih mrtvih?"
"Jesam", morala je reći. "Udijelite Tommenu svoj blagoslov, i on će stati na kraj tim opačinama."
"A kako će to izvesti, Vaša Milosti? Hoće li poslati po jednog viteza da krstari cestama sa svakim prosjačkim bratom? Hoće li nam dati ljude da čuvaju naše septe od vukova i lavova?"
Pretvarat ću se da nisi spomenuo lavove. "Kraljevstvo je u ratu. Njegova Milost treba svakog čovjeka."
Cersei nije namjeravala protratiti Tomme-nove snage izigravajući dojilju vrapcima, ili štiteći naborane pizde tisuće mrzovoljnih septa. Polovica njih vjerojatno se moli za dobro silovanje. "Vaši vrapci imaju toljage i sjekire. Neka se sami brane."
"Zakoni kralja Maegora to zabranjuju, kao što Vaša Milost sigurno znade. Prema njegovoj odredbi Vjera je odložila mačeve."
"Tommen je sada kralj, ne Maegor." Što je nju bila briga što je Maegor Okrutni odredio prije tristo godina? Umjesto da otima mačeve iz ruku vjernih, trebao ih je upotrijebiti u vlastitu korist. Pokazala je tamo gdje je Ratnik stajao iznad svog oltara od crvenog mramora. "Što on drži u ruci?"
"Mač."
"Je li ga zaboravio rabiti?"
"Maegorovi zakoni—"
"—mogu se poništiti." Pustila je da riječi vise u zraku, čekajući da vrhovni septon uhvati mamac.
Nije ju razočarao. "Preporođena Ratoborna Vjera... to bi bio odgovor na tristo godina molitve, Vaša Milosti. Ratnik bi opet uzdigao svoj blistavi mač i očistio ovo grešno kraljevstvo od sveg zla. Ako bi mi Njegova Milost dopustila da ponovno uspostavim drevni blaženi red Mača i Zvijezde, svaki pobožni čovjek u Sedam Kraljevina priznao bi ga za pravog i zakonitog gospodara."
To je bilo slatko čuti, ali Cersei je pripazila da ne djeluje pretjerano gorljivo. "Vaša Uzvišena Svetost ranije je spominjala oprost. U ovim nemirnim vremenima kralj Tommen bi vam bio vrlo zahvalan kad biste pronašli načina da oprostite kruni dug. Čini mi se da dugujemo Vjeri nekih devetsto tisuća zmajeva."
"Devetsto tisuća šest stotina i sedamdesetčetiri zmaja. Zlato koje je moglo nahraniti gladne i obnoviti tisuću septi."
"Zlato želite?" upita kraljica. "Ili ukinuće tih prašnjavih Maegorovih zakona?"
Vrhovni septon je na trenutak mozgao o ovom. "Kako želite. Dugove će biti zaboravljen, a kralj Tommen dobit će svoj blagoslov. Ratnikovi sinovi otpratit će me k njemu, blistavi u slavi njihove Vjere, dok će moji vrapci otići da brane krotke i skromne ljude ove zemlje, preporođeni kao Siromašna družba iz davnina."
Kraljica se osovi na noge i zagladi suknje. "Dat ću sastaviti papire, a Njegova Milost će ih potpisati i zapečatiti kraljevskim pečatom." Ako je postojao jedan aspekt vladavine koji je Tommen obožavao, bilo je to igranje kraljevskim pečatom.
"Neka Sedmorica čuvaju Njegovu Milost. Duga mu bila vladavina." Vrhovni septon načini šiljak svojim rukama i uzdigne oči k nebu. "Neka zlobnici zadrhte!"
Čujete li to, kneže Stannis? Cersei nije mogla a da se ne nasmiješi. Čak ni njezin knez otac ne bi ovo izveo bolje. Jednim udarcem, oslobodila je Kraljev Grudobran pošasti vrabaca, osigurala Tommenov blagoslov i umanjila dug krune za gotovo milijun zmajeva. Srce joj se vinulo u visine dok je dopuštala vrhovnom septonu da je otprati natrag u Dvoranu fenjera.

Kneginja Merryweather dijelila je kraljičino oduševljenje, iako nikad nije čula za Ratnikove sinove ni Siromašnu družbu. "Oni datiraju prije Aegonova Osvajanja", objasni joj Cersei. "Ratnikovi sinovi bili su viteški red koji se odrekao svojih posjeda i zlata i prisegao svoje mačeve Njegovoj Uzvišenoj Svetosti. Sirota družba... bili su skromniji, iako daleko brojniji. Prosjačka braća neke vrste, iako su nosili sjekire umjesto zdjelica. Lutali su putovima, prateći putnike od septe do septe, od grada do grada. Njihova značka bila je sedmerokraka zvijezda, crvena na bijelom polju, te su ih pučani nazvali Zvijezdama. Ratnikovi sinovi nosili su plašteve duginih boja i intarzirane srebrne oklope preko košulja od kostrijeti, a imali su kristale zvjezdanog oblika na jabučicama svojih dugih mačeva. Oni su bili Mačevi. Sveci, asketi, fanatici, vračevi, ubojice zmajeva, lovci na demone...o njima postoje mnoge priče Ali svi se slažu da su bili neumoljivi u svojoj mržnji prema svim neprijateljima Svete vjere."
Kneginja Merryweather smjesta shvati. "Neprijateljima poput kneza Stannisa i njegove crvenčarobnice, možda?"
"Pa, da, baš slučajno", reče Cersei, hihoćući se poput djevojčice. "Da načnemo vrč hipokrasa i nazdravimo revnosti Ratnikovih sinova na putu kući?"
"Živjela revnost Ratnikovih sinova i oštroumnost kraljice regentice. U zdravlje Cersei, prve svog imena!" Hipokras je bio sladak i slastan poput Cerseina trijumfa, a kraljičina nosiljka kao daje lebdjela natrag preko grada. Ali u podnožju Aegonova Visokog brijega susreli su Margaerv Tvrell i njezine rođakinje koje su se vraćale s jahanja. Slijedi me poput psa, kamo god idem, pomisli zlovoljno Cersei kad je ugledala malu kraljicu.
Iza Margaerv stizala je duga povorka dvorana, stražara i slugu, od kojih su mnogi bili natovareni košarama sa svježim cvijećem. Svaka od sestrični imala je obožavatelja u pratnji; krakati štitonoša Alyn Ambrose jahao je s Elinor, s kojom je bio zaručen, Ser Tallad sa stidljivom Allom, jednoruki Mark Mullendore s Meggom, punačkom i nasmijanom. Blizanci Redwyne pratili su dvije druge Margaervne dvorske dame, Meredith Crane i Jannu Fossoway. Sve su žene nosile cvijeće u kosi. I Jalabhar Xho pripojio se družini, kao i Ser Lambert Turnberrv sa svojim očnim povezom, te naočiti pjevač poznat kao Modri Bard.
/ dakako vitez Kraljeve garde mora pratiti malu kraljicu, a to je naravno Vitez Cvijeća. U bijelom ljuskavom oklopu cizeliranom zlatom Ser Loras je blistao. Iako se više nije usudivao uvježbavati Tommena na oružju, kralj je svejedno provodio previše vremena u njegovu društvu. Svaki put kad bi se dječak vratio s popodneva provedenog u društvu njegove male žene, imao je neku novu priču o nečemu što je Ser Loras rekao ili izveo. Margaerv ih je pozdravila kad su se dvije kolone susrele i uhvatila korak pokraj kraljičine nosiljke. Obrazi su joj bili rumeni, smeđi joj uvojci slobodno padali po ramenima, i komešali se sa svakim daškom vjetra. "Brali smo jesensko cvijeće u kraljevskoj šumi", reče im ona.
Znam, pomisli kraljica. Njezini uhode vrlo su je dobro izvještavali o Margaervnim kretanjima. Tako nemirna djevojka, naša mala kraljica. Rijetko bi prošla tri dana, a da ona ne bi izašla jahati. Kadikad bi jahala cestom prema Rosbyju kako bi skupljala školjke i onda jela pokraj mora. Drugom prilikom povela bi svoju svitu preko rijeke na popodnevno sokolarenje. Mala je kraljica voljela ploviti i na brodovima, jedrći gore--dolje po Bujici Crnovodi bez neke određene svrhe. Kad bi se osjetila pobožnom, ostavila bi zamak kako bi se pomolila u Baelorovoj septi. Upošljavala je tuce različitih švelja, bila dobro poznata među gradskim zlatarima, te čak viđena kako posjećuje ribarnicu pokraj Blatnih dveri da razgleda dnevni ulov. Kamo god je išla, puk joj se ulagivao, a kneginja Margaervčinila je sve što je mogla da raspiri njihov žar. Vječno je davala milostinju prosjacima, kupovala vruće pite s pekarskih kolica i zaustavljala konja da probesjedi s običnim trgovcem.
Da se nju pitalo, ona bi i Tommena nagnala da radi sve te stvari. Vječito gaje pozivala da se pridruži njoj i njezinim kokošima u njihovim pustolovinama, a dječak je vječito preklinjao majku za dopuštenje da im se priključi. Kraljica mu je udovoljila nekoliko puta, samo kako bi omogućila Ser Osnevju da provede nekoliko sati više u Margaervnu društvu. Premda od toga nije bilo koristi. Osney se pokazao žalosnim razočaranjem.
"Sjećaš li se dana kad je tvoja sestra otplovila za Dorne?" upitala je Cersei svog sina. "Sjećaš se rulje koja je urlala na putu do zamka? Kamenja, psovki?"
Ali kralj se oglušio o razum, zahvaljujući svojoj maloj kraljici. "Budemo li se družili s pukom, onće nas više voljeti."
"Svjetina je toliko voljela debelog vrhovnog septona da su ga rastrgali na komade, a on je bio svetčovjek", podsjetila ga je. To ga je samo učinilo neljubaznim prema njoj. Upravo kao što Margaery želi, kladim se. Svakog dana na svaki način pokušava mi ga oteti. Joffrev bi prozreo njezin spletkarski osmijeh i naučio je gdje joj je mjesto, ali Tommen je bio povodljiviji. Znala je da je Jojfrey prejak za nju, pomisli Cersei, sjetivši

se zlatnika koji je Qyburn pronašao. Da bi kuća Tully imala izgleda vladati, moralo ga se odstraniti. Palo joj je na um da su Margaerv i njezina ogavna baka jednom planirale udati Šansu Stark za brata male kraljice, bogalja Willasa. Knez Tywin je to spriječio preduhitrivši ih i udavši Šansu za Tyriona, ali veza je postojala. Svi su u tome zajedno, shvatila je, prenuvši se. Tyrellovi su potplatili tamničare da oslobode Tyriona, i odmaglili s njime niz cestu ruža da se pridruži njegovoj opakoj nevjesti. Dosad su već oboje na sigurnom u Visovrtu, skriveni iza zida ruža.
"Trebali ste nam se pridružiti, Vaša Milosti", kokodakala je mala spletkarica dok su se uspinjali strminom Aegonova Visokog brijega. "Mogli smo se zajedno tako lijepo provesti. Drveće se zaogrnulo zlatnom, crvenom i narančastom, a cvijeća ima posvuda. I kestena. Ispekli smo ih na povratku."
"Nemam vremena za jahanje po šumama i branje cvijeća", odvrati Cersei. "Moram vladati kraljevstvom."
"Samo jednim, Vaša Milosti? Tko vlada nad ostalih šest?" Margaery se veselo nasmije. "Oprostite mi što se šalim, nadam se. Znam kakav teret nosite. Trebali biste ga podijeliti sa mnom. Sigurno ima nešto što mogu učiniti da vam pomognem. To bi zaustavilo sva ta govorkanja da se nas dvije nadmećemo oko kralja."
"To se priča?" Cersei se nasmiješi. "Kako budalasto. Nikad na tebe nisam gledala kao na suparnicu, čak ni na trenutak."
"Tako sam sretna što to čujem." Djevojka kao da nije shvatila da je bila omalovažena. "Vi i Tommen morate poći s nama idući put. Znam da bi se Njegovoj Milosti jako svidjelo. Modri nam je Bard svirao, a Ser Tallad pokazao kako se tuče štapom kao što to rade pučani. Suma je tako lijepa ujesen."
"I moj je pokojni muž volio šumu." U ranim godinama njihova braka Robert ju je vječito preklinjao da ide loviti s njim, ali Cersei bi se uvijek izvlačila. Njegovi lovački izleti omogućavali su joj da provodi vrijeme s Jaimeom. Zlatni dani i srebrne noći. Bio je to opasan ples koji su izvodili, svakako. Posvuda unutar Crvene utvrde bilo je očiju i ušiju, a čovjek nikad nije mogao biti siguran kad će se Robert vratiti. Opasnost je nekako samo pripomogla da se njihovi zajednički trenuci čine još uzbudljivijima. "Ipak, ljepota ponekad može prikrivati smrtonosnu opasnost", upozori ona malu kraljicu. "Robert je izgubio život u šumi."
Margaery se nasmiješi Ser Lorasu; ljupkim sestrinskim osmijehom, punim dragosti. "Vaša je Milost ljubazna što se boji za mene, ali moj brat me dobročuva."
Idi i lovi, nagovarala je Roberta pola stotine puta. Moj brat me dobročuva. Sjetila se što joj je Taena ispričala ranije, i smijeh joj je prasnuo s usana.
"Vaša Milost se tako lijepo smije." Kneginja Margaerv joj uputi znatiželjan smiješak. "Možemo li znati što je tako zabavno?"
"Saznat ćete", reče kraljica. "Obećavam vam, hoćete."
žetelac
Bubnjevi su udarali ratni ritam dok je Željezna pobjeda letjela naprijed, a njezin ovan zasijecao kroz nemirne zelene vode. Manji brod pred njom se okretao, udarajući veslima po moru. Ruže su se vijorile s njegovih zastava; na pramcu i krmi bijela ruža na crvenom štitu, a navrh jedra zlatna na polju zelenom poput trave. Željezna pobjeda zastrugala mu je po boku takvom silinom da je pola posade popadalo s nogu. Vesla su se prelomila i raskolila, slatka glazba u kapetanovim ušima.
Preskočio je preko ograde, sletjevši na palubu ispod dok mu se zlatni plašt vijorio iza njega. Bijele su ruže ustuknule, kao što su ljudi često činili kad bi ugledali Victariona Greyjoya oklopljenog i naoružanog, lica skrivenog iza lignjunove kacige. Stiskali su mačeve, koplja i sjekire, ali devetorica od deset nisu nosila oklop, a deseti je imao samo košulju od našivenih ljuski. Ovo nisu željezni, pomisli Victarion. Još se boje utapanja.
"Zgrabite ga!" vikne jedan. "Sam je!"
"DOĐITE!" zagrmio je na njih. "Ubijte me, ako možete."
Sa svih strana nagrnuli su ružini ratnici, sa sivim čelikom u rukama i užasom u očima. Njihov je strah bio tako opipljiv da gaje Victarion mogao okusiti. Mlatio je oko sebe slijeva i zdesna, odsjekavši prvom čovjeku ruku kod lakta, zarezavši u rame drugome. Treći je zakopao vlastitu sjekiru u meku borovinu Victarionova štita. On ga je zabio u glupanovo lice, oborivši ga s nogu i ubio ga kad je ovaj ponovno pokušao ustati. Dok se upinjao da oslobodi sjekiru iz mrtvačeva prsnog koša, koplje mu se zabilo između lopatica. Bilo je to kao da ga je netko pljesnuo po leđima. Victarion se okrene i tresne sjekirom po kopljanikovoj glavi, osjetivši sraz u svojoj ruci dok se čelik probijao kroz kacigu, kosu i lubanju. Čovjek se zanjiše na pola otkucaja srca, sve dok željezni kapetan nije istrgnuo čelik, a njegovo truplo zateturalo mlitavih udova po palubi, djelujući više pijano nego mrtvo.
Dotad su ga njegovi željezni slijedili na palubu slomljenog dugog broda. Čuo je kako Jednouhi Wulfe ispušta urlik dok se bacao na posao, nazreo Ragnora Pykea u njegovu zahđalom oklopu, vidio kako je Nute Brijač

zavitlao bacačku sjekiru u zrak i pogodio čovjeka u grudi. Victarion je ubio još jednog čovjeka, a potom i drugog. Ubio bi i trećeg, ali Ragnor ga je prvi sasjekao. "Dobar udarac", viknuo mu je Victarion.
Kad se okrenuo da pronađe iduću žrtvu za svoju sjekiru, opazio je drugog kapetana na suprotnoj strani palube. Njegova bijela surka bila je poprskana krvlju i komadićima mesa, ali Victarion je mogao razaznati grb na njegovim grudima, bijelu ružu na njezinu crvenom štitu. Čovjek je isti znak nosio i na svom štitu, na bijelom polju obrubljenom crvenim kruništem. "Ti!" vikne željezni kapetan usred pokolja. "Ti s ružom! Jesi li knez Južnog štita?"
Drugi podigne vizir i pokaže bezbrado lice. "Njegov sin i nasljednik. Ser Talbert Serry. A tko si ti, lignjunu?"
"Tvoja smrt." Victarion nasrne prema njemu.
Serry mu poleti ususret. Njegov dugi mač bio je dobar, u zamku prekovan čelik, a u rukama mladog viteza taj je čelik pjevao. Njegov prvi zamah bio je nizak, i Victarion ga je odbio sjekirom. Drugi je zahvatio željeznog kapetana po kacigi prije nego što je on podigao svoj štit. Victarion je odgovorio bočnim udarcem svoje sjekire. Serrvjev mu se štit našao na putu. Iverje je poletjelo, a bijela se ruža rascijepila po dužini uz sladak oštar hrsk. Dugi mač mladog viteza tresnuo je po njegovu bedru, jednom, dvaput, triput, škripeći po čeliku.
Ovaj dečko je brz, shvati željezni kapetan. Zabio je štit u Serrvjevo lice i poslao ga teturajući natrag do ograde. Victarion podigne sjekiru i uloži svu svoju snagu u zamah, kako bi rastvorio dječka od vrata do trbuha, ali Serry se zavrti i izmakne. Glava sjekire raskoli ogradu, poslavši iverje u zrak, i ondje se zaglavi kad ju je pokušao iščupati. Paluba mu se pomakne pod nogama, te on posrne na koljeno.
Ser Talbert odbaci svoj slomljeni štit i zasiječe prema dolje svojim dugim mačem. Victarionov se štit napola preokrenuo kad je posrnuo. Uhvatio je Serrvjevu oštricu željeznom šakom. Jastožast čelik zaškripi, a bolni ubod nagna ga da zastenje, ali Victarion izdrži. "I ja sam brz, dječko", reče dok je čupao mač iz vitezove ruke i bacao ga u more.
Ser Talbertove se oči raširе. "Moj mač..."
Victarion ščepa mladića oko vrata krvavom šakom. "Idi po njega", reče, gurnuvši ga natraške preko ograde u krvlju umrljanu vodu.
To mu je omogućilo predah da oslobodi sjekiru. Bijele ruže povlačile su se pred željeznom plimom. Neki su pokušali pobjeći u potpalublje, dok su drugi molili za milost. Victarion mogaše osjetiti kako mu topla krv curi niz prste ispod oklopa, kože i jastožaste ploče, ali to nije bilo ništa. Oko jarbola borila se gusta skupina protivnika, stojeći rame uz rame u prstenu. Ovih nekoliko su barem muškarci. Radije bi umrli nego da se predaju. Victarion je mogao nekima od njih ispuniti tu želju. Tresnuo je sjekirom po štitu i napao ih.
Utopljeni Bog nije stvorio Victariona Greyjoya da se bori riječima na kraljevskim zborovima, niti da se nateže s podmuklim, skrovitim neprijateljem po beskrajnim močvarama. Ovo je bio razlog zašto je donijet na svijet; da stoji odjeven čelik s crvenom, krvavom sjekirom u ruci, zadajući smrt svakim udarcem.
Zasijecali su ga sprijeda i straga, ali njihovi su mačevi mogli biti vrbini prutovi koliko su mu štetečinili. Nijedna oštrica nije mogla prodrijeti kroz težak oklop Victariona Greyjoya, niti je davao svojim protivnicima dovoljno vremena da pronađu slabe točke na pregibima, gdje gaje štitila samo žičana košulja i uškrobljena koža. Neka ga trojica napadnu, iličetvorica, ili petorica; nije bilo važno. Ubijao ih je jednog po jednog, vjerujući da će ga njegov čelik zaštititi od ostalih. Kako je svaki protivnik padao, tako je on usmjeravao svoju srdžbu prema idućem.
Posljednji čovjek s kojim se sučio sigurno je bio kovač; imao je ramena poput bika, a jedno mišićavije od drugog. Oklop mu je bio čavlićima posut prsluk i kapica od uškrobljene kože. Jedini udarac koji je zadao posve je uništio Victarionov štit, ali zamah kojim je kapetan odgovorio raspolutio mu je glavu. Kad bih se mogao riješiti Vraninog Oka tako lako. Kad je opet istrgnuo glavu svoje sjekire, kovačeva glava kao da se rasprsnula. Kosti, krv i mozak letjeli su posvuda, a truplo palo naprijed, uz njegove noge. Prekasno je da sada moli za milost, pomislio je Victarion dok se otpetljavao iz zagrljaja mrtvog čovjeka.
Dotad je paluba već postala skliska pod njegovim nogama, a mrtvi i umirući ležali su na hrpama sa svake strane. Odbacio je štit i udahnuo zrak. "Gospodine kapetane," čuo je kako Brijač govori pokraj njega, "danje naš."
Svud naokolo more bijaše puno brodova. Neki su gorjeli, neki tonuli, neki bili razlomljeni na komade. Između trupova voda je bila gusta poput gulaša, puna leševa, slomljenih vesala i ljudi koji su se očajnički držali za olupine. U daljini, pola tuceta južnjačkih dugih brodova bježalo je prema Manderu. Pustite ih, pomisli Victarion, pustite ih neka pričaju o ovom. Kad bi čovjek jednom podvio rep i pobjegao iz bitke, prestajao je biti čovjekom.

Oči su ga pekle od znoja koji se slio u njih tijekom bitke. Dvojica njegovih veslača pomogla su mu otkopčati lignjunovu kacigu kako bi je mogao skinuti. Victarion otarče čelo. "Taj vitez," progunđa, "vitez bijele ruže. Je li ga itko od vas izvukao van?" Kneževski sin vrijedio bi dobru otkupninu; od njegova oca, ako je knez Serry preživio dan. Od njegova lenskog gospodara u Visovrtu, ako nije.
Međutim, nitko od njegovih ljudi nije vidio što je ostalo od viteza nakon što se survao preko ograde. Najvjerojatnije se čovjek utopio. "Neka se gosti kao što se borio, u vodenim dvoranama Utopljenog Boga." Iako su se ljudi na Otočju štita nazivali mornarima, plovili su morima u strahu i odlazili u bitku lako odjeveni iz straha od utapanja. Mladi Serry bio je drugačiji. Hrabar čovjek, pomislio je Victarion. Gotovo pa željeznog roda.
Predao je zarobljeni brod Ragnoru Pykeu, imenovao tuce ljudi da mu budu posada, te se uspentrao natrag na svoju Željeznu pobjedu. "Lišite zarobljenike oružja i oklopa i povežite im rane", rekao je Nuteu Brijaču. "Umiruće bacite u more. Bude li itko od njih molio za milost, najprije im prerežite vratove." Za takve je osjećao samo prezir; bolje se utopiti u moru nego u krvi. "Želim ukupan zbroj brodova koje smo osvojili i svih vitezova i plemića koje smo zarobili. Želim i njihove barjake." Jednog dana objesit će ih u svojim dvorima, kako bi se kad postane star i slab mogao prisjećati svih dušmana koje je ubio kad je bio mlad i snažan. "Bit će učinjeno." Nute se naceri. "Ovo je velika pobjeda." Da, pomislio je, velika pobjeda za Vranino Oko i njegove čarobnjake. Ostali kapetani ponovno će klicati ime njegova brata kad vijesti stignu u Hrastovštit. Euron ih je zaveo svojim okretnim jezikom i nasmijanim okom i pridobio na svoju stranu plijenom iz pola stotine dalekih zemalja; zlatom i srebrom, kićenim oklopima, zakrivljenim mačevima s pozlaćenim jabukama, bodežima od valvrijskog čelika, prugastim tigrovim krznima i kožama pjegavih mačaka, mantikorama od nefrita i drevnim valvrijskim sfingama, škrinjama muškatnog oraščića, klinčića i šafrana, bjelokosnim kljovama i rogovima jednoroga, zelenim, narančastim i žutim perjem iz Ljetnog mora, balama fine svile i treperavog brokata... pa ipak, sve je to bilo ništa prema ovome. Sad im je dao pobjedu, a oni su njegovi jednom i za svagda, pomisli kapetan. Okus je bio gorak na njegovu jeziku. Ovo je moja pobjeda, ne njegova. Gdje je on bio? Na Hrastovštitu, ljenčareći u zamku. Oteo mi je ženu i prijestolje, a sada mi otima i slavu.
Poslušnost je Victarionu Greyjoyu bila prirođena; s njome se i rodio. Odrastajući u sjeni svoje braće, slijedio je Balona pokorno u svemu što je ovaj činio. Kasnije, kad su se Balonovi sinovi rodili, prihvatio je činjenicu da će jednog dana klečati i pred njima, kad jedan od njih zauzme očevo mjesto na Stolcu od morskog kamena. Ali Utopljeni je Bog pozvao Balona i njegove sinove u svoje vodene dvore, a Victarion nije mogao nazivati Eurona "kraljem" bez okusa žuči u grlu.
Vjetar je postajao svježiji, a žeđ ga je sve više morila. Nakon bitke uvijek je želio vina. Predao je palubu Nuteu i spustio se dolje. U svojoj tijesnoj krmenoj kabini zatekao je tamnoputu ženu vlažnu i spremnu; možda je i njoj bitka ugrijala krv. Uzeo ju je dvaput, u brzom slijedu. Kad su završili, krvave mrlje prekrivale su njezine grudi, bedra i trbuh, ali bila je to njegova krv, iz posjekotine na dlanu. Tamnoputa žena isprala mu je ranu prokuhanim octom.
"Plan je bio dobar, to mu priznajem", reče Victarion dok je klečala pokraj njega. "Mander nam je sada otvoren, kao što je bio u davnini." Bila je to lijena rijeka, široka, spora i puna izdajničkih zapreka i pješčanih sprudova. Većina morskih plovila nije se usuđivala jedriti dalje od Visovrta, ali dugi brodovi s njihovim plitkim gazovima mogli su ploviti uzvodno sve do Gorkog mosta. U drevnim danima željezni su smjelo brodili riječnom cestom i pljačkali po čitavom Manderu i njegovim pritocima... sve dok kralj zelene ruke nije naoružao ribare na četiri mala otoka pred ušćem Mandera i nazvao ih svojim štitovima.
Prošle su dvije tisuće godina, ali u stražarskim kulama na njihovim stjenovitim obalama, sjedobradi su još držali svoju drevnu stražu. Čim bi spazili duge brodove, starci bi upalili svoje signalne vatre, a zov bi se širio od brda do brda, od otoka do otoka. Strah! Neprijatelji! Otimači! Otimači! Kad bi ribari ugledali upaljene vatre na visokim mjestima, odložili bi svoje mreže i plugove i prihvatili mačeve i sjekire. Njihovi kneževi pohitali bi iz svojih zamaka, u pratnji vitezova i oklopnika. Ratni rogovi odjekivali bi ponad vode, od Zelenštita i Sivog štita, Hrastovštita i Južnog štita, a njihovi dugi brodovi kliznuli bi iz mahovinom prekrivenih kamenih hangara duž obale, vesla šibala kad bi nahrupili preko tjesnaca da zatvore Mander i odagnaju otimače uzvodno u njihovu propast.
Euron je poslao Tonvolda Smeđezubog i Crvenog Veslača uz Mander s tucetom brzih dugih brodova, kako bi kneževi Otočja štita odjurili za njima u potjeru. Učasu kad je stigla njegova glavna flota, preostala je samo šačica boraca da obrani same otoke. Željezni su stigli na večernjoj plimi kako bi ih bljesak zalazećeg sunca držao skrivene od sjedobradih u stražarskim kulama sve dok ne bude prekasno. Vjetar im je bio za leđima,

kao što je bio cijelim putem iz Starog Wyka. Među flotom se šaptalo da su Euronovi čarobnjaci imali svoje prste u tome, da je Vranino Oko udobrovoljio Olujnog Boga krvavom žrtvom. Kako bi se inače usudili otploviti tako daleko na zapad umjesto da slijede liniju obale kao što im je bio običaj?
Željezni su navukli svoje duge brodove na šljunak i izjurili u purpurni sumrak s blistavim čelikom u rukama. Dotad su vatre već gorjele na visokim mjestima, ali rijetki su preostali da se late oružja. Sivi štit, Ze-lenštit i Južni štit pali su prije izlaska sunca. Hrastovštit je izdržao pola dana duže. A kad su ljudi s Četiri štita obustavili potjeru za Tonvoldom i Crvenim Veslačem te skrenuli nizvodno, zatekli su Željeznu flotu kako ih čeka na ušću Mandera.
"Sve se dogodilo onako kako je Euron rekao da hoće", pričao je Victarion tamnoputoj ženi dok mu je povezivala ruku platnom. "Sigurno su to prorekli njegovi čarobnjaci." Imao je trojicu na palubi Tišine, šaptom je povjerio Ouellon Humble. Bili su točudni ljudi i strašni, ali Vranino Oko je od njih učinio robove.
"Međutim, još me treba da vodim njegove bitke", ustraje Victarion. "Svaka čast čarobnjacima, ali krv i čelik dobivaju ratove." Od octa ga je rana boljela gore nego ikad. Odgurnuo je ženu i stisnuo šaku, sijevajući očima. "Donesi mi vina."
Pio je u tami, razmišljajući o svom bratu. Ne zadam li udarac vlastitom rukom, jesam li ipak bratoubojica? Victarion se nije bojao nijednog čovjeka, ali prokletstvo Utopljenog Boga pokolebalo ga je. Udari li ga drugi na moju zapovijed, hoće li njegova krv ipak uprljati moje ruke? Aeron Vlažnokosi znao bi odgovor, ali svećenik je bio negdje na Željeznim otocima, još se nadajući da će nagovoriti željezne da ustanu protiv svog novookrunjenog kralja. Nute Brijač može obrijati čovjeka bacačkom sjekirom s dvadeset lakata. A nijedan od Euronovih mješanaca ne bi se mogao suprotstaviti Jednouhom Wulfeu ili Nenasmijanom Andriku. Bilo koji od njih mogao bi to izvesti. Ali ono što čovjek može izvesti i što na kraju izvede bile su dvije različite stvari, znao je.
"Euronovo bogohuljenje navući će bijes Utopljenog Boga na sve nas", prorekao je Aeron na Starom Wyku. "Moramo ga zaustaviti, brate. Još smo Balonova krv, zar ne?"
"I on je", rekao je Victarion. "Ovo mi se ne svida ništa više nego tebi, ali Euron je kralj. Tvoj ga je kraljevski zbor ustoličio, a ti si mu sam metnuo krunu na glavu!"
"Metnuo sam mu krunu na glavu", reče svećenik, dok su mu morske alge visjele iz kose, "i radoću je opet strgnuti i okruniti tebe umjesto njega. Samo si ti dovoljno jak da mu se odupreš."
"Utopljeni Bog ga je ustoličio", pritužio se Victarion. "Neka ga Utopljeni Bog i svrgne."
Areon mu je uputio zloban pogled, pogled koji je znao zagorčiti zdence i učiniti žene jalovima. "Ono se nije bog oglasio. Euron je poznat po tome što uzdržava čarobnjake i opake vračeve na onom svom crvenom brodu. Oni su bacili neke čini na nas, pa nismo mogličuti more. Kapetani i kraljevi opili su se njegovim pričama o zmajevima."
"Opili, i prepali onog roga. Čuo si kakav je zvuk stvarao. Nema veze. Euron je naš kralj."
"Moj nije", izjavio je svećenik. "Utopljeni Bog pomaže smjelim ljudima, onima koji se ne skrivaju pod palubom kad se podigne oluja. Ako se ne želiš potruditi da svrgneš Vranino Oko sa Stolca od morskog kamena, morat ću taj zadatak preuzeti na sebe."
"Kako? Nemaš brodova, nemaš mačeva."
"Imam svoj glas", odvrati svećenik, "i Bog je uza me. Moja je snaga mora, snaga kojoj se Vranino Oko ne može oduprijeti. Valovi se mogu razbijati o goru, ali kad dolaze, val za valom, na kraju samo šljunak preostane na mjestu gdje je stajala gora. A uskoro sečak i šljunak ispere, da bude tlo pod morem dok je svijeta i vijeka."
"Šljunak?" progunđao je Victarion. "Lud si ako misliš svrgnuti Vranino Oko pričama o valovima i šljunku."
"Željezni će biti valovi", rekao je Vlažnokosi. "Ne veliki i plemeniti, već običan puk, zemljoradnici i ribari. Kapetani i kraljevi ustoličili su Eurona, ali običan puk će ga zbaciti. Poći ću na Veliki Wyk, na Harlaw, na Orkmnont, na sam Pyke. U svakom gradu i selu čut će se moje riječi. Nijedan bezbožnik ne može sjediti na Stolcu od morskog kamena!" Zatresao je svojom kuštravom glavom i odjurio u noć. Kad je idućeg dana sunce granulo, Aeron Greyjoy nestao je sa Starog Wyka. Čak ni njegovi utopljenici nisu znali gdje je. Rekli su da se Vranino Oko samo nasmijao kad su ga obavijestili.
Ali premda je svećenik otišao, njegova crna upozorenja su ostala. Victarion se zatekao kako se prisjeća i riječi Baelora Blacktvdea. "Balon je bio lud, Aeron je još luđi, a Euron je najluđi od svih." Mladi knez pokušao je otploviti kući nakon kraljevskog zbora, odbivši prihvatiti Eurona kao svog gospodara. Ali Željezna je flota zakučila zaljev, navika poslušnosti bila je duboko ukorijenjena u Victarionu Greyjoyu, a Euron je ponio krunu od naplavljenog drvlja. Noćni letač bio je uhvaćen, knez Blacktyde predan kralju u

lancima. Euronovi mutavci i mješanci sasjekli su ga na sedam komada, da nahrane sedam bogova zelenih zemalja koje je štovao.
Kao nagradu za svoju vjernu službu, novookrunjeni kralj darovao je Victarionu tamnoputu ženu, otetu s nekog broda za prijevoz robija koji je plovio prema Lysu. "Ne želim tvoje ostatke", prezirno je rekao bratu, ali kad je Vranino Oko rekao da će ženu ubiti ukoliko je ne uzme, popustio je. Jezik su joj iščupali, ali je inače bila neoskvrnuta, i k tomu lijepa, kože smeđe poput nauljene tikovine. Ali ponekad kad bi je pogledao, zatekao bi se kako se prisjeća prve žene koju mu je brat dao da od njega napravi muškarca.
Victarion je ponovno želio iskoristiti tamnoputu ženu, ali se zatekao nesposobnim. "Donesi mi još jednu mješinu vina," rekao joj je, "a onda se gubi." Kad se vratila s mješinom oporog crvenog, kapetan ju je ponio sa sobom na palubu gdje je mogao disatičisti morski zrak. Popio je pola mješine, a ostatak izlio u more za sve ljude koji su izginuli.
Željezna pobjeda zadržala se satima na ušću Mandera. Dok je veći dio Željezne flote kretao prema Hrastovštitu, Victarion je zadržao Tugu, Kneza Dagona, Željezni vjetar i Djevičinu kob sa sobom kao zaštitnicu. Izvukli su preživjele iz mora, i promatrali kako Teška šaka polako tone, povučena olupinom u koju se zabila. U času kad je nestala pod vodom, Victarion je dobio račun koji je tražio. Izgubio je šest brodova i osvojio osamdeset tri. "Dobro je", rekao je Nuteu. "K veslima. Vraćamo se u Grad kneza Hewetta."
Njegovi veslači upriješe prema Hrastovštitu, a željezni se kapetan ponovno spusti u potpalublje. "Mogao bih ga ubiti", rekao je tamnoputoj ženi. "Iako je velik grijeh ubiti svog kralja, a još veći ubiti svog brata."
Namrštio se. "Asha mi je trebala dati svoj glas." Kako se samo mogla nadati da će pridobiti kapetane i kraljeve, sa svojim šišarkama i repama? U njoj je Balonova krv, ali ona je ipak samo žena. Pobjegla je nakon kraljevskog zbora. One noći kad su krunu od naplavljenog drvlja metnuli na Euronovu glavu, ona i njezina posada isparili su. Jedan majušan dio Victariona bio je sretan zbog toga. Ostane li djevojka pri pameti, udat će se za nekog sjevernjačkog kneza i živjeti s njime u njegovu zamku, daleko od mora i Eurona Vraninog Oka.
"Grad kneza Hewetta, gosparu kapetane", doviknečlan posade.
Victarion ustane. Vino je otupjelo brideću bol u njegovoj ruci. Možda će zamoliti Hevvettova meštra da mu je pogleda, ako čovjeka nisu ubili. Vratio se na palubu dok su skretali oko rta. Način na koji je zamak kneza Hewetta stajao iznad luke podsjećao gaje na Kneževsku luku, iako je ovaj grad bio dvostruko veći.
Dvadesetak dugih brodova krstarilo je vodama ispred luke, dok su im se zlatni lignjuni vijorili na jedrima. Još stotinu ih je bilo navezeno na žalu i privezano za molove koji su obrubljivali luku. Kod kamenog keja stajale su tri velebne koke i tuce manjih, preuzimajući plijen i namirnice. Victarion izda zapovijed da Željezna pobjeda spusti sidro. "Priredite mičamac."
Grad je djelovao neobično mirno dok su se približavali. Većina trgovina i kuća bila je opljačkana, kao što su njihova smrskana vrata i razbijeni prozori svjedočili, ali samo je septa bila spaljena. Ulice su bile pune trupala, a svako je imalo malo jato strvinarskih vrana u pratnji.Četica snuždenih preživjelih kretala se među njima, rastjerujući crne ptice i bacajući mrtve u stražnji dio kola da ih pokopaju. Victariona je pomisao ispunila gađenjem. Nijedan pravi sin mora ne bi htio trunuti pod zemljom. Kako će inače pronaći vodene dvore Utopljenog Boga, da pije i blaguje za sva vremena?
Tišina se nalazila među brodovima koje su mimoišli. Victarionov pogled privukla je željezna pulena na pramcu, djevica bez usta, kose nošene vjetrom i ispružene ruke. Njezine sedefne oči kao da su ga slijedile. Imala je usta poput svake druge žene, sve dok joj ih Vranino Oko nije zašio.
Kad su se primakli obali, opazio je red žena i djece okupljen na palubi jedne od velikih koka. Neki su imali ruke svezane na leđima, a svi su nosili namotaje konopca oko vratova. "Tko su oni?" upitao je ljude koji su im pomogli privezatičamac.
"Udovice i siročad. Prodat će ih u robove."
"Prodati?" Na Željeznim otocima nije bilo robova, samo kmetova. Kmet je bio obvezan na službu, ali nije bio imovina. Njegova djeca rađala su se slobodna, dok god ih je predavao Utopljenom Bogu. A kmetovi se nikad nisu kupovali ni prodavali za zlato.Čovjek je plaćao željeznu cijenu za kmetove, ili ih nije imao. "Trebali bi postati kmetovi, ili slane žene", prigovori Victarion.
"To je kraljeva odredba", reče čovjek.
"Snažni su oduvijek uzimali od slabih", reče Nute Brijač. "Kmetovi ili robovi, nije važno. Njihovi muškarci nisu ih mogli braniti, pa su sada naši, dačinimo s njima što nas volja."
To nije Drevni način, mogao je reći, ali nije bilo vremena. Njegova ga je pobjeda pretekla, a ljudi su se okupljali oko njega da mu uputečestitke. Victarion ih je pustio da mu se ulaguju, sve dok jedan nije stao

hvaliti Euronovu smjelost. "Smjelo je otploviti izvan vidokruga kopna, kako nijedan glas o našem dolasku ne bi stigao na ove otoke prije nas," zarežao je, "ali prijeći pola svijeta zbog lova na zmajeve, nešto je sasvim drugo." Nije pričekao odgovor, već se progurao kroz stisku i uspeo prema utvrdi.
Zamak kneza Hevvetta bio je malen aličvrst, s debelim zidinama ičavlima posutim hrastovim dverima koja su prikazivala drevni grb njegove kuće, hrastov štit optočen željezom na polju modro-bijelih valčića. Ali sada je lignjun kuće Greyjoy lepršao navrh zelenih krovova njegovih kula, a oni su zatekli velebne dveri spaljene i porušene. Po kruništima su hodali željezni s kopljima i sjekirama, ali i neki od Euronovih mješanaca.
U dvorištu Victarion nabasa na Gorolda Goodbrothera i starog Drumma, koji su tiho razgovarali s Rodrikom Harlawom. Nute Brijač hukne kad ih ugleda. 'Čitaoče," dovikne, "što ste tako objesili nos? Vaše bojazni bile su uzaludne. Dan je naš, a naša je i nagrada!"
Knez Rodrik napući usta. "Ovo kamenje, misliš? Svačetiri zajedno ne bi načinila Harlavv. Osvojili smo nešto stijena, drveća i drangulija, i neprijateljstvo kuće Tyrell."
"Ruža?" Nute se nasmije. "Koja ruža može nauditi lignjunu iz dubina? Oteli smo im štitove i razbili ih na komadiće. Tko će ih sada štititi?"
"Visovrt", odgovori Čitalac. "Uskoro će se sve snage Ravni udružiti protiv nas, Brijaču, a onda ćeš možda otkriti da neke ruže imaju čelično trnje."
Drumm kimne, držeći jednu ruku na balčaku svoje Crvene kiše. "Knez Tarly nosi velemć Srcotrov, iskovan od valyrijskog čelika, a on je uvijek u prethodnici kneza Tyrella."
Victarionova se glad rasplamsa. "Neka samo dođe. Zamijenit ću njegov mač svojim, kao što je tvoj predak oteo Crvenu kišu. Neka svi dođu, i nek' dovedu Lannistere. Lav je možda neustrašiv na kopnu, ali na moru je lignjun vladar bez premca." Bio bi dao pola svojih zubi za priliku da iskuša svoju sjekiru protiv Kraljosjeka ili Viteza Cvijeća. To je bila vrsta bitke koju je razumio. Rodoubojica je bio proklet u očima bogova i ljudi, ali ratnik je bio čašćen i štovan.
"Nemajte straha, Vrhovni kapetane", reče Čitalac. "Doći će. Njegova Milost to želi. Zašto bi inače zapovjedio da pustimo Hewettove gavranove?"
"Previše čitate i premalo se borite", reče Nute. "Vaša krv je mlijeko." Ali Čitalac se pravio kao da nije čuo.
Razuzdana gozba bila je u tijeku kad je Victarion stupio u dvoranu. Željezni su ispunili stolove, pijući, vičući i gurajući se, hvastajući se ljudima koje su pobili, djelima koja su izvršili, nagradama koje su osvojili. Mnogi su se okitili plijenom. Ljevoruki Lucas Codd i Quellon Humble strgali su tapiserije sa zidova da im posluže umjesto plašteva. Germund Botley nosio je konopac bisera i granata preko svog pozlaćenog lannisterskog prsnog oklopa. Nenasmijani Andrik teturao je sa ženom pod svakom rukom; iako je ostao nenasmijan, imao je prsten na svakom prstu. Umjesto zdjela izdubljenih od starog pljesnivog kruha, kapetani su jeli s masivnih srebrnih pladnjeva.
Lice Nutea Brijača potamnjelo je od gnjeva dok se ogledavao oko sebe. "Vranino Oko nas šalje da prkosimo dugim brodovima dok njegovi ljudi zauzimaju zamke i sela i grabe sav plijen i žene. Što je ostavio za nas?"
"Mi imamo slavu."
"Slava je dobra," reče Nute, "ali zlato je bolje."
Victarion slegne ramenima. "Vranino oko veli da ćemo imati cijelu Zapadnu zemlju. Sjenicu, Starigrad, Visovrt... tu ćeš pronaći svoje zlato. Ali dostaje priče. Gladan sam."
Prema krvnom pravu Victarion je mogao zatražiti stolac na podiju, ali nije želio jesti s Euronom i njegovim stvorenjima. Umjesto toga, izabrao je mjesto pokraj Ralfa Limpera, kapetana Kneza Quellona. "Velika pobjeda, vrhovni kapetane", reče Limper. "Pobjeda dostojna kneževskečasti. Trebali biste dobiti otok."
Knez Victarion. Da, a zašto ne? To možda ne bi bio Stolac od morskog kamena, ali bilo bi nešto.
Hotho Harlavv sjedio je prekoputa stola, sišući meso s kosti. Frknuo ju je u stranu i nagnuo se naprijed. "Vitez će dobiti Sivi štit. Moj bratić. Jeste li čuli?"
"Nisam." Victarion pogleda preko dvorane, tamo gdje je Ser Harras Harlavv sjedio pijući vino iz zlatnog pehara; visok muškarac, duguljastog lica i mrk. "Zašto bi mu Euron dao otok?"
Hotho ispruži prazan vinski kalež, a blijeda mu ga mlada žena u haljini od modrog baršuna i pozlaćene čipke napuni. "Vitez je sam zauzeo Grimston. Zabio je svoj stijeg pod zamkom i izazvao Grimmove da mu se suprotstave. Jedan jest, potom drugi, pa još jedan. Ubio ih je sve... pa, gotovo sve, dvojica su se predala. Kad je sedmi čovjek pao, septon kneza Grimma zaključio je da su bogovi prozborili i predao zamak." Hotho se nasmije. "On će postati knez Sivog štita, i neka mu ga. Kad njega ne bude, ja ću biti Čitaočev nasljednik." Udario je vinskim kaležom po svojim grudima. "Hotho Grbavac, knez Harlawa."

"Sedmorica, rekli ste." Victarion se pitao kako će Sumrak proći protiv njegove sjekire. Nikad se nije tukao s čovjekom naoružanim oštricom od valvrijskog čelika, iako je mnogo puta namlatio mladog Harrasa Harlawa kad su obojica bili momci. Kao dječak Harlavv je bio velik prijatelj s Balonovim najstarijim sinom Rodrikom, koji je umro pod zidinama Morske stražarnice.

Gozba je bila dobra. Vino je bilo birano, a bio je tu i pečeni vol, sirov i krvav, te punjene patke, kao i kablice svježih rakova. Sluškinje su nosile finu vunu i mek baršun, vrhovni kapetan nije propustio zamijetiti. Smatrao ih je sudoperama odjevenima u ruho kneginje Hevvett i njezinih dvoranki, sve dok mu Hotho nije rekao da su to zaista bile kneginja Hevvett i njezine dvoranke. Vranino Oko je zabavljalo da ih tjera da poslužuju i nalijevaju. Bilo ih je osam: sama kneginja, još načita iako pomalo pretila, te sedam mlađih žena od deset do dvadeset pet godina, njezine kćeri i nevjeste.

Sam knez Hevvitt sjedio je na svom uobičajenom mjestu na podiju, odjeven u svoje najfinije ruho. Njegove ruke i noge bile su privezane za stolicu, a golema bijela repa bila mu je ugurana između zubi tako da nije mogao govoriti... iako je mogao gledati i slušati. Vranino Oko zauzeo je počasno mjesto s desne strane njegova gospodstva. Ljupka, prsata djevojka od sedamnaest ili osamnaest ljeta sjedila mu je u krilu, bosonoga i raskuštrana, ruku ovijenih oko njegova vrata. "Tko je ono?" upita Victarion muškarce oko sebe.

"Nezakonita kći njegova gospodstva", nasmije se Hotho. "Prije nego što je Euron osvojio zamak, morala je za stolom dvoriti ostale i jesti sa slugama."

Euron utisne svoje modre usne u njezin vrat, a djevojka se zahihoće i nešto mu šapne na uho. Smiješeći se, ponovno je poljubio njezin vrat. Njezina bijela koža bila je prekrivena crvenim tragovima gdje su je njegova usta dotakla; sačinjavali su ružičastu ogrlicu oko njezina vrata i ramena. Još jedan šapat na uho, i ovaj put se Vranino Oko glasno nasmije, a onda tresne vinskim peharom o stol tražeći tišinu. "Dobre gospe," doviknuo je svojim plemenitim služavkama, "Falia je zabrinuta za vaše fine haljine. Ne bi htjela da ih umrljate mašću, vinom i prljavim pohlepnim prstima, jer sam joj obećao kako može izabrati vlastitu odjeću iz vaših ormara nakon gozbe. Stoga se radije razodjenite."

Urlik smijeha preplavi veliku dvoranu, a lice kneza Hevvetta postane tako crveno da je Victarion pomislio kako će mu se glava rasprsnuti. Žene nisu imale druge nego poslušati. Najmlađa je malo plakala, ali njezina ju je majka utješila i pomogla joj da odriješi vrpce na leđima. Kasnije, nastavile su posluživati kao i prije, hodajući između stolova s vrčevima punim vina da napune svaki prazni kalež, samo što su to sada činile nage.

Ponižava Hewetta kao što je nekoć ponizio mene, pomisli kapetan, sjetivši se kako je njegova žena jecala dok ju je tukao. Ljudi s Četiri štita često su se međusobno ženili, znao je, upravo kao i željezni. Jedna od ovih nagih sluškinja mogla je lako biti žena Ser Talberta Serrvja. Bilo je jedno ubiti protivnika, a nešto posve drugo osramotiti ga. Victarion stisne šaku. Ruka mu je bila krvava gdje mu je krv iz rane probila zavoj.

Na podiju Euron odgurne svoju drolju i uspne se na stol. Kapetani stadoše lupati svojim kaležima i toptati nogama po podu. "EURON!" vikali su. "EURON! EURON! EURON!" Bilo je to kao da se kraljevski zbor ponavljao.

"Zakleo sam se da ću vam predati Zapadne zemlje," reče Vranino Oko kad je graja utihnula, "a ovo vam je prvi zalogaj. Mrvica, ništa više... ali pogostit ćemo se prije nego što padne noć!" Baklje duž zidova žarko su plamtjele, a plamtio je i on, modrih usana, modrog oka, sav. "Ono što lignjun zgrabi, to više ne pušta. Ovi su otoci nekoć bili naši, a sada su to ponovno... ali potrebni su nam snažni ljudi da ih zadrže. Stoga ustani, Ser Harras Harlavv, kneže Sivog štita." Vitez ustane, s jednom rukom na Sumrakovoj jabučici od mjesečeva kamena. "Ustani, Andriče Nenasmijani, kneže Južnog štita." Andrik odgurne svoje žene i posrne na noge, poput gore koja se iznenada uzdigla iz mora. "Ustani, Marone Volmarku, kneže Zelenštita." Bezbradi dječak od šesnaest ljeta Volmark oklijevajući ustane, izgledajući poput kneza zečeva. "I ustani, Nute Brijaču, kneže Hrastovštita."

Nuteove oči postadoše oprezne, kao da se bojao da je žrtva kakve okrutne šale. "Knez?" zakriještao je.

Victarion je očekivao da će Vranino Oko udijeliti kneževskućast vlastitim kreaturama, Kamenorukom, Crvenom Veslaču i Ljevorukom Lucasu Coddu. Kralj mora biti široke ruke, pokušao je uvjeriti samog sebe, ali drugi glas šapne: Euronovi darovi su otrovni. Kad je to prevrnuo u glavi, sve mu se razjasnilo. Vitez je bio Čitaočev izabrani nasljednik, a Andrik Nenasmijani čvrsta desnica Dunstana Drumma. Volmark je nezreo dječak, ali preko majke ima krv Crnog Harrena. A Brijač...

Victarion ga zgrabi za podlakticu. "Odbij ga!"

Nute ga pogleda kao da je sišao s uma. "Da ga odbijem? Posjede i kneževskućast? Hoćete li me vi učiniti knezom?" Istrgnuo je ruku i ustao, uživajući u klicanju.

A sad i meni otima ljude, pomisli Victarion.
Kralj Euron zatraži svjež kalež od kneginje Hewett pa ga podigne iznad glave. "Kapetani i kraljevi, podignite vaše kaleže u zdravlje kneževa Četiri štita!" Victarion je pio s ostalima. Nema slađeg vina od onog koje si oteo neprijatelju. Netko mu je to jednom rekao. Otac, ili brat Balon. Jednog dana napit ću se tvog vina, Vranino Oko, i oduzeti ti sve dočega ti je stalo. Ali je li postojalo išta dočega je Euronu stalo?
"Sutradan se moramo pripremiti da opet isplovimo", govorio je kralj. "Napunite vaše bačve izvorskom vodom, uzmite svaki vreću žita i bačvu govedine, i koliko god ovaca i koza možemo ponijeti. Ranjenici koji su još dovoljno čili da upravljaju veslom, veslat će. Ostali će ostati ovdje da pomognu braniti otoke za njihove nove kneževe. Tonvold i Crveni Veslač uskoro će se vratiti s novim zalihama. Našeće palube zaudarati po svinjama i pilićima na putu za istok, ali vratit ćemo se sa zmajevima."
"Kada?" Glas je pripadao knezu Rodriku. "Kad ćemo se vratiti, Vaša Milosti? Za godinu? Tri godine? Pet? Vaši su zmajevi na drugoj strani svijeta, a pred nama je jesen." Čitalac se zaputi naprijed, nabrajajući sve opasnosti. "Galije čuvaju Redwyneove tjesnace. Dornska je obala suha i pusta, četiristo liga vrtloga, litica i skrivenih plićina s jedva ponekim sigurnim pristanom. Iza nje čekaju Kamen-stube, s njihovim olujama i gnijezdima lvsenskih i mvrijskih gusara. Otplovi li tisuću brodova, tristo ih se možda domogne suprotne obale uskog mora... a što tad? Lys nas neće dobro dočekati, a neće ni Volantis. Gdje ćete pronaći svježe vode, hrane? Prva oluja rastjerat će nas preko pola svijeta."
Osmijeh je igrao oko Euronovih modrih usana. "Ja sam oluja, moj kneže. Prva oluja, i posljednja. Vodio sam Tišinu na dulja putovanja od ovog, i daleko opasnija. Zar ste zaboravili? Oplovio sam Zadimljeno more i vidio Valvriju."
Svaki je čovjek ondje znao da je Propast još vladala Valvrijom. Samo tamošnje more kipjelo je i dimilo se, a zemlja vrvjela demonima. Govorilo se da će svakog mornara koji makar na trenutak nazre ognjene planine Valvrije kako se uzdižu ponad valova ubrzo snaći strašna smrt, pa ipak, Vranino Oko je bio ondje, i vratio se.
"Jeste li?" upita Čitalac, tako tiho.
Euronov modri osmijeh nestane. "Čitaoče," rekao je u potpunoj tišini, "bilo bi vam bolje da držite svoj nos u vašim knjigama."
Victarion je mogao osjetiti nelagodu u dvorani. Osovio se na noge. "Brate", zagrmio je. "Nisi odgovorio na Harlavvova pitanja."
Euron slegne ramenima. "Cijena robova raste. Prodat ćemo naše robove u Lysu i Volantisu. To, i plijen koji smo ovdje pokupili, priskrbit će nam dovoljno zlata da kupimo zalihe."
"Zar smo sada trgovci robljem?" upita Čitalac. "A zbog čega? Zmajeva koje nitko ovdje prisutan nije vidio? Hoćemo li proganjati izmišljotinu nekog pijanog mornara do na kraj svijeta?"
Njegove riječi izazove žamor odobravanja. "Zaljev trgovaca robljem je predaleko", dovikne Ralf Limper. "I preblizu Valvrije", zatutnji Ouellon Humble. Fralegg Snažni reče: "Visovrt je blizu. Ja tvrdim, potražimo zmajeve tamo. Zlatne vrste!" Alvyn Sharp doda: "Zašto oploviti svijet kad Mander leži pred nama?" Crveni Ralf Stonehouse skoči na noge. "Starigrad je bogatiji, a Sjenica još više. Redwyneova flota je daleko. Moramo samo ispružiti ruku da uberemo najzrelije voće Zapadnih zemalja."
"Voće?" Kraljevo oko izgledalo je više crno nego modro. "Samo bi kukavac krao voće kad može uzeti cijeli voćnjak."
"Sjenica je ono što želimo", reče Crveni Ralf, a ostali prihvatiše poklik. Vranino Oko pusti da ga graja preplavi. Tada skoči sa stola, pograbi svoju drolju za ruku i odvuče je iz dvorane.
Pobjegao, poput psa. Euronova vlast nad Stolcem od morskog kamena odjednom se nije činila tako sigurnom kao nekoliko trenutaka ranije. Neće ga slijediti u Zaljev trgovaca robovima. Možda nisu toliko psi i budale kao što sam se bojao. Bila je to tako vesela misao da ju je Victarion morao zaliti. Iskapio je kalež s Brijegom da mu pokaže kako mu nije zamjerao na kneževskom naslovu, makar je došao iz Euronove ruke.
Vani je sunce zalazilo. Tama se skupljala iza zidina, ali unutra baklje su gorjele rumenim naračastim sjajem, a njihov dim skupljao se ispod greda poput sivog oblaka. Pijanci su počeli izvoditi ples prstiju. U jednom trenutku Ljevoruki Lucas Codd je odlučio da želi jednu od kćeri kneza Hewetta, te ju je uzeo na stolu dok su njezine sestre vrištale i jecale.
Victarion osjeti tapšanje po ramenu. Jedan od Euronovih sinova miješane krvi stajaše iza njega, desetogodišnji dječak vunene kose i kože boje blata. "Moj otac želi popričati s vama."
Victarion zatetura na noge. Bio je krupan čovjek, s velikom zapremninom za vino, ali unatoč tome, previše je popio. Prebio sam je nasmrt golim rukama, pomislio je, ali Vranino Oko ju je ubio kad se zario u nju. Nisam

imao izbora. Slijedio je kopilana iz dvorane i uz zavojito kameno stubište. Zvuci silovanja i pijanke gubili su se dok se penjao, sve dok se niječulo samo tiho struganječizama po kamenu.
Vranino Oko zauzeo je ložnicu kneza Hewitta zajedno s njegovom nezakonitom kćerkom. Kad je ušao, djevojka je ležala izvaljena i naga na postelji, tiho hrčući. Euron stajaše kraj prozora, pijući iz srebrnog kaleža. Nosio je plašt od samurovine koji je oteo Blacktvdeu, svoj crveni povez na oku i ništa više. "Kad sam bio dječak, sanjao sam da mogu letjeti", izjavio je. "Kad sam se probudio, nisam mogao... ili je meštar barem tako tvrdio. Ali što ako je lagao?"
Victarion je mogao nanjušiti more kroz otvoreni prozor, iako je soba zaudarala po vinu, krvi i snošaju. Hladan slani zrak pomogao mu je razbistriti glavu. "Kako to misliš?"
Euron se okrene prema njemu, modrih usana izvijenih u poluosmijeh. "Možda možemo letjeti. Svi mi. Kako ćemo ikad saznati ako ne skočimo s kakve visoke kule?" Vjetar je zapuhnuo kroz prozor i namreškao njegov plašt od samurovine. Bilo je nečeg opscenog i uznemirujućeg u njegovoj golotinji. "Nitko zapravo ne zna za što je sve sposoban dok se ne usudi skočiti."
"Tu ti je prozor. Skoči." Victarion nije imao strpljenja za ovo. Mučila ga je ranjena ruka. "Što želiš?"
"Svijet." Svjetlost vatre treperila je u Euronovu oku. Njegovu nasmijanom oku. "Jesi li za kalež vina kneza Hewitta? Nema ništa slađeg od vina otetog poraženom neprijatelju."
"Neću." Victarion skrene pogled. "Pokrij se."
Euron sjedne i tržne plaštem, te mu je sada prekrivao intimne dijelove. "Zaboravio sam kako su oni malen i bučan narod, moji željezni. Želio sam im dovesti zmajeve, a oni vrću za grožđem."
"Grožđe je stvarno. Čovjek se može najesti grožđa. Njegov sok je sladak i od njega se dobiva vino. Što se dobiva od zmajeva?"
"Patnja." Vranino Oko gucne iz svog srebrnog kaleža. "Jednom sam držao zmajsko jaje u ruci, brate. Taj mvrijski čarobnjak kleo se da ga može navesti da se izlegne ako mu dadem godinu dana i sve zlato koje je trebao. Kad su mi dosadile njegove izlike, ubio sam ga. Dok je gledao kako mu crijeva klize kroz prste, zaustio je: Ali još nije prošla godina." Nasmijao se. "Cragorn je umro, znaš."
"Tko?"
"Čovjek koji je zatrubio u moj zmajski rog. Kad gaje meštar rastvorio, pluća su mu bila spržena i crna poput čađe."
Victarion zadrhti. "Pokaži mi to zmajsko jaje."
"Zavitlao sam ga u more u jednom od svojih crnih raspoloženja." Euron slegne ramenima. "Sinulo mi je da Čitalac nije u krivu. Prevelika flota nikad se ne bi zadržala na okupu na tako velikoj udaljenosti. Putovanje je predugo, previše opasno. Samo se naši najbolji brodovi i posade mogu nadati daće otploviti do Zaljeva trgovaca robovima i natrag. Željezna flota."
Željezna flota je moja, pomisli Victarion. Ništa nije rekao.
Vranino Oko napuni dva kaležačudnim crnim vinom koje je teklo gusto poput meda. "Pij sa mnom, brate. Kušaj ovo." Ponudio je jedan kalež Victarionu.
Kapetan prihvati kalež koji Euron nije ponudio, i sumnjičavo onjuši njegov sadržaj. Gledan izbliza, izgledao je više modar nego crn. Bio je gust i mastan, i zaudarao na istrunulo meso. Pokušao je malko gucnuti, i smjesta ga ispljunuo. "Gadarija. Zar me kaniš otrovati?"
"Kanim ti otvoriti oči." Euron se duboko napije iz vlastita pehara, i osmjehne. "Večernja sjena, vino vještaca. Nabasao sam na bačvu kad sam zarobio izvjestan galijun nedaleko od Qartha, zajedno s nešto kličića i muškatnog oraščića, četrdeset bala zelene svile ičetiri vješca koji su ispričali čudnovatu priču. Jedan mi se usudio zaprijetiti, pa sam ga ubio i poslužio ostaloj trojici. Isprva su odbijali jesti meso svog prijatelja, ali kad su dovoljno ogladnjeli promijenili su mišljenje. Ljudi su meso."
Balon je bio lud, Aeronjejoš luđi, a Euron je najluđi od svih. Victarion se okretao da pođe kad Vranino Oko izusti: "Kralj mora imati ženu, da mu podari nasljednike. Brate, potreban si mi. Hoćeš li poći u Zaljev trgovaca robovima i dovesti mi moju ljubu?"
I ja sam nekoć imao ljubu. Victarionove se ruke stisnu u šake, a kap krvi kapne na pod. Trebao bih te prebiti do kosti i krvi i baciti te rakovima, kao što sam i nju. "Ti imaš sinove", rekao je svom bratu.
"Nezakonite mješance, koje su rodile kurve i narikače." "Potekli su iz tvog tijela."
"Kao i sadržaj moje noćne posude. Nijedno od toga nije dostojno da sjedi na Stolcu od morskog kamena, a kamoli na Željeznom prijestolju. Ne, da stvorim nasljednika koji je toga vrijedan, trebam drugačiju ženu. Kad se lignjun oženi sa zmajem, brate, neka cijeli svijet pripazi."
"Kojim zmajem?" upita Victarion, mršteći se.

"Posljednjom njezina roda. Vele daje najljepša žena na svijetu. Kosa joj je srebrno-zlatna, a oči ametisti... ali ne moraš meni vjerovati na riječ, brate. Pođi u Zaljev trgovaca robljem, uvjeri se u njezinu ljepotu, i dovedi je natrag k meni."
"Zašto bih to učinio?" zatraži Victarion.
"Zbog ljubavi. Zbog dužnosti. Jer to tvoj kralj zapovijeda." Euron se zahihoće. "I zbog Stolca od morskog kamena. Tvoj je, kad jednom osvojim Željezno prijestolje. Naslijedićeš me kao što sam ja naslijedio Balona... a tvoji zakoniti sinovi jednogće dana naslijediti tebe."
Moji sinovi. Ali da ima zakonitog sina,čovjek je najprije trebao imati ženu. Victarion nije imao sreće sa ženama. Euronovi darovi su otrovni, podsjetio se,pa ipak...
"Izbor je tvoj, brate. Živi kao kmet ili umri kao kralj. Usuđuješ li se letjeti? Ukoliko ne skočiš, nikad nećeš saznati."
Euronovo nasmijano oko podrugljivo se krijesilo. "Ili tražim previše od tebe? Strašna je stvar odjedriti iza Valvrije."
"Mogao bih odjedriti sa Željeznom flotom u pakao ako zatreba." Kad je Victarion rastvorio šaku, dlan mu bijaše crven od krvi. "Poći ću u Zaljev trgovaca robovima, da. Pronaći ću tu zmajsku ženu i dovesti je natrag." Ali ne za tebe. Oteo si mi ženu i obeščastio je, pa ću ja uzeti tvoju. Najljepšu ženu na svijetu, za sebe.
Polja pred zidinama Darrvja ponovno su bila obrađena. Spaljena ljetina bila je preorana, a Ser Addamovi izvidnici izvijestili su da su vidjeli žene kako u brazdamačupaju korov, dok je par volova kočio novu parcelu na rubu obližnje šume. Tuce bradatih muškaraca sa sjekirama stražarilo je nad njima dok su radili.
U času kad su Jaime i njegova kolona stigli do zamka, svi su pobjegli unutar zidina. Zatekao je Darry zatvorenim, upravo kao što je i Harrenhal bio. Hladna dobrodošlica od vlastitog mi roda.
"Zatrubite u rog", zapovjedio je. Ser Kennos od Kavcea skine Herro-ckov rog s ramena i puhne u nj. Dok je čekao na odgovor iz zamka, Jaime odmjeri zastavu koja je lepršala smeđa i grimizna iznad ulazne kule njegova rođaka. Činilo se daje Lancel odlučio raščetvoriti lannister-skog lava Darrvjevim oračem. Vidio je u tome prste svog strica, kao i u Lancelovu odabiru nevjeste. Kuća Darry vladala je ovim krajem otkad su Andali zbacili prve ljude. Ser Kevan je nedvojbeno shvatio daće njegovu sinu biti lakše ako ga seljaci budu smatrali nastavljačem stare loze, koji ove zemlje posjeduje po pravu braka radije nego po kraljevskoj odredbi. Kevanje trebao biti Tommenov namjesnik. Harys Swift je žabac, a moja sestra budala ako misli suprotno.
Dveri zamka polako su se rastvorile. "Moj rođak neće imati mjesta za tisuću ljudi", reče Jaime Snažnom Vepru. "Utaborit ćemo se pod zapadnim zidom. Želim da se oko zemljišta prokopa jarak i zabodu kolci. U ovim krajevima još ima odmetničkih družina."
"Morali bi biti ludi da napadnu ovako jaku silu kao što je naša."
"Ludi ili izgladnjeli." Dok ne bude imao bolju sliku o tim odmetnicima i njihovoj snazi, Jaime nije bio sklon riskirati sa svojom obranom. "Jarak i kolci", ponovio je, prije nego što je potjerao Zavjet prema dverima. Ser Dermot je jahao uz njega s kraljevskim jelenom i lavom, a Ser Hugo Vance s bijelim barjakom Kraljeve garde. Jaime je zadužio Crvenog Ronneta da isporuči Wylisa Manderh/ja u Djevičino Jezerce kako ga više ne bi morao gledati.
Pia je jahala s Jaimeovim štitonošama, na škopcu kojeg je za nju pronašao Peck. "Ovo je kao neka igračka od zamka", čuo ju je Jaime da govori. Nije upoznala drugog doma do Harrenhala, sjetio se. Svaki zamak u kraljevstvu činit će joj se malenim, osim Hridi.
Josmvn Peckleton je tvrdio isto. "Ne smijete suditi prema Harrenhalu. Crni Harren izgradio je grdosiju." Pia je slušala krotko poput petogo-dišnjakinje koju podučava njezina septa. To i jest, malena djevojčica u tijelu žene, ranjena i uplašena. Peck je međutim bio njome očaran. Jaime je sumnjao da dječak nikad nije bio sa ženom, a Pia je još bila dostatno ljepušna, dok bi držala usta zatvorena. Nema štete u tome da legne s njom, predmnijevam, dokle god ona bude voljna.
Jedan od Gorostasovih ljudi pokušao je silovati djevojku u Harrenhalu, i djelovao iskreno zbunjenim kad je Jaime zapovjedio Ilynu Pavneu da mu odsiječe glavu. "Uzimao sam je i prije, stotinu puta", neprestano je govorio dok su ga prisiljavali da klekne. "Stotinu puta, gosparu. Svi smo je uzeli." Kad je Ser Ilyn donio Piji njegovu glavu, ona se nasmiješila kroz svoje uništene zube.
Darry je promijenio vlasništvo nekoliko puta tijekom sukoba, a zamak je jednom bio spaljen, a najmanje dvaput opljačkan, ali Lancel naizgled nije gubio mnogo vremena da dovede stvari u red. Dveri su bile novona-mještene neobrađenim hrastovim daskama učvršćenim željeznim čavlima. Nova staja gradila se na mjestu gdje je stara bila spaljena. Stubište do glavne utvrde bilo je zamijenjeno, kao i kapci na mnogim

prozorima. Pocrnjelo kamenje vidjelo se na mjestima gdje su ga plamenovi oblizali, ali vrijeme i kiša će ga izblijedjeti.
Unutar zidina, samostrijelci su stupali bedemima, neki u grimiznim plaštevima i kacigama s lavljim krestama, drugi u modroj i sivoj boji kuće Frey. Dok je Jaime kaskao preko dvorišta, kokoši su bježale pred Zavjetovim kopitima, ovce blejale, a seljaci buljili u njega mrkim očima. Naoružani seljaci, nije propustio zamijetiti. Neki su imali kose, neki motke, neki motike izbrušene u opake šiljke. Isticalo se i nekoliko sjekira, a on je opazio nekoliko bradatih muškaraca s crvenom, sedmerokrakom zvijezdom prišivenom na dronjavim, prljavim tunikama. Još prokletih vrabaca. Odakle su svi došli?
Od svog strica Kevana nije vidio ni traga. Niti od Lancela. Samo se meštar pojavio da ga pozdravi, dok mu je siva halja lepršala oko mršavih nogu. "Vrhovni zapovjednice, Darry je počašćen ovim... neočekivanim posjetom. Morate nam oprostiti na nepripremljenosti. Mislili smo da idete u Rijekotok."
"Darry mi je bio na putu", slaže Jaime. Rijekotok će pričekati. A ako slučajno opsada završi prije nego što on stigne do zamka, bit će pošteđen potrebe da digne oružje protiv kuće Tully.
Sjahavši, predao je Zavjet konjušaru. "Hoću li tu pronaći svog strica?" Nije izgovorio ime. Ser Kevan je bio jedini stric koji mu je preostao, posljednji preživjeli sin Tytosa Lannistera.
"Ne, moj kneže. Ser Kevan nas je ostavio nakon vjenčanja." Meštar povuče svoj metalni ovratnik, kao da mu je postao pretijesan. "Znam da će knezu Lancelu biti drago što vas vidi... i sve vaše hrabre vitezove. Iako me boli priznati da Darry ne može nahraniti tolik broj."
"Imamo vlastite zalihe. Vi ste?"
"Meštar Ottomore, ako je po volji vašoj milosti. Kneginja Amerei željela je da vas sama dočeka, ali nadgleda pripreme za gozbu u vašu čast. Nada se da ćete nam se vi i vaši glavni vitezovi i zapovjednici pridružiti večeras za stolom."
"Topao obrok bio bi vrlo dobrodošao. Dani su bili hladni i kišni." Jaime se obazre po dvorištu, po bradatim licima vrabaca. Previše. 1 previše j Freyevih. "Gdje ću pronaći Hardstonea?"
"Primili smo izvještaj o odmetnicima iza Trozupca. Ser Harwyn je poveo dva viteza i dvadeset strijelaca i otišao se obračunati s njima." "A knez Lancel?"
"Moli se. Njegovo gospodstvo nam je zapovjedilo da ga nikad ne ometamo dok se moli."
On i Ser Bonifer dobro će se složiti. "Vrlo dobro." Bit će dovoljno vremena za razgovor s njegovim rođakom.
"Pokažite mi moje odaje i uredite da mi donesu kupelj."
"Ako je mom gospodaru po volji, smjestili smo vas u Orašev tvrđu. Odvest ću vas onamo."
"Znam put." Jaime nije bio stranac u ovom zamku. On i Cersei bili su ovdje gosti dvaput prije, jednom na putu za Oštrozimlje s Robertom, i opet na povratku u Kraljev Grudobran. Iako malen u usporedbi s drugim zamcima, bio je veći od svratišta, s dobrim lovištima uz rijeku. Robert Baratheon nikad se nije ustručavao iskorištavati gostoprimstvo svojih podanika.
Utvrda je bila više-manje onakva kakve se sjećao. "Zidovi su još goli", primijeti Jaime dok ga je meštar vodio niz galeriju.
"Knez Lancel se nada da će ih jednog dana prekriti draperijama", reče Ottomore. "Prizorima pijeteta i pobožnosti."
Pijetet i pobožnost. Jedva se zaustavio da se ne nasmije. Zidovi su bili goli i za njegova prvog posjeta. Tvrion je ukazao na četverokute tamnijeg kamena gdje su nekoć visjele tapiserije. Ser Ravmun je mogao odstraniti draperije, ali ne i otiske koje su ostavile. Kasnije, Vražićak je turio šaku jelenjaka jednom od Darrvjevih slugu za ključ podruma gdje su uklonjene tapiserije bile skrivene. Pokazao ih je Jaimeu na svjetlu vostanice, cereći se; istkane portrete svih targarvenskih kraljeva, od prvog Aegona do drugog Aenvsa. "Kažem li ovo Robertu, možda mene učini knezom Darrvja", primijetio je patuljak, smijuljeći se.
Meštar Ottomore je poveo Jaimea na vrh utvrde. "Nadam se da će vam ovdje biti udobno, moj gospodaru. Ondje je zahod, kad priroda pozove. Prozor vam gleda na božansku šumu. Ložnica se spaja s kneginjinom, sa služavkinom ćelijom između."
"Ovo su apartmani samog kneza Darrvja." "Da, moj gospodaru."
"Moj rođak je odveć ljubazan. Nisam želio izbaciti Lancela iz vlastite ložnice."
"Knez Lancel spava u septi."
Spava s Majkom i Djevicom, a ima toplu ženu tik iza onih vrata? Jaime nije znao bi li se smijao ili plakao. Možda se moli da mu se digne kurac. U Kraljevu Grudobranu kolale su glasine da su rane učinile Lancela impotentnim. Ipak, trebao bi imati dovoljno pameti da pokuša. Vlast njegova rođaka nad ovim zemljama neće biti sigurna dok ne napravi sina

svojoj poludarrvjevskoj ženi. Jaime je počeo žaliti zbog poriva koji ga je ovamo doveo. Zahvalio se Ottomoreu, podsjetio ga za kupelj, i poslao Pecka da ga isprati.
Kneževa ložnica promijenila se od njegova posljednjeg posjeta, i to ne nabolje. Stari istrunuli rogoz prekrivao je pod na mjestu gdje se ranije nalazio fin mvrijski tepih, a sav namještaj bio je nov i grubo načinjen. Postelja Ser Ravmuna Darrvja bila je dovoljno velika da smjesti šestoricu, sa smeđim baršunastim draperijama i hrastovim stupovima izrezbarenim povijušama i lišćem; Lancelova je bila kvrgava slamarica, smještena pod prozorom gdje bi ga sigurno probudilo prvo jutarnje svjetlo. Druga je postelja sigurno bila spaljena, razbijena ili ukradena, ali unatoč tome...
Kad je stigla kada, Mali Lew izuje Jaimeu čizme i pomogne mu skinuti njegovu zlatnu ruku. Peck i Garrett doteglili su vodu, a Pia mu pronašla neštočisto u čemu će večerati. Djevojka je stidljivo zirkala prema njemu dok je istresala njegov prsluk. Jaime je bio nelagodno svjestan obline bokova i grudi pod njezinom haljinom od grubog smeđeg platna. Zatekao se kako se prisjeća riječi koje mu je Pia šapnula u Harrenhalu, one noći kad ju je Qyburn poslao u njegovu postelju. Ponekad kad sam s nekim muškarcem, rekla je, zatvorim oči i pretvaram se da ste vi na meni.
Bio je zahvalan što je kupka bila dovoljno duboka da sakrije njegovo uzbuđenje. Dok se spuštao u vrelu vodu, sjetio se jedne druge kupelji, one koju je podijelio s Brienne. Bio je grozničav i slab od gubitka krvi, a vrućina ga je toliko ošamutila da se zatekao kako izgovara stvari koje je bilo bolje zadržati za sebe. Ovaj put nije imao takvu izliku. Sjeti se svoje zakletve. Pia je prikladnija za Tyrionovu postelju nego za tvoju. "Donesi mi sapun i tvrdu četku", rekao je Pecku. "Pia, možeš nas ostaviti."
"Da, moj gosparu. Hvala, moj gosparu." Pokrivala je usta kad je govorila, da sakrije izbijene zube.
"Želiš lije?" upita Jaime Pecka, kad je otišla.
Štitonoša pocrveni poput cikle.
"Ako te želi, uzmi je. Onaće te naučiti par stvari koje će ti dobro doći u prvoj bračnoj noći, u to ne sumnjaj, a vjerojatno joj nećeš napraviti kopile." Pia je raširila noge polovici vojske njegova oca i nijednom nije zatrudnjela; djevojka je najvjerojatnije bila jalova. "Legneš li s njom, međutim, budi dobar prema njoj."
"Dobar, moj gospodaru? Kako... kako bih?"
"Slatke riječi. Nježni dodiri. Ne želiš je oženiti, ali dokle god budete skupa, ophodi se prema njoj kao prema svojoj nevjesti."
Momak kimne. "Moj gospodaru, ja... gdje da je odvedem? Nikad nema mjesta da... da..."
"... da budete sami?" Jaime se naceri. "Sjedit ćemo za večerom nekoliko sati. Slama izgleda kvrgavo, ali mogla bi poslužiti."
Peckove se oči raširе. "Na postelji kneževske milosti?"
"I sam ćeš se osjećati poput kneza kad završiš, ako Pia zna svoj posao." A netko bi trebao iskoristiti onu jadnu slamaricu.
Kad je sišao na gozbu te večeri, Jaime Lannister je nosio prsluk od crvenog baršuna ispresijecan zlatnom tkaninom, i zlatni lanac optočen crnim dijamantima. Privezao je i svoju zlatnu ruku, ulaštenu do lijepog jasnog sjaja. Ovo nije bilo prikladno mjesto za njegovo bijelo ruho. Dužnost gaje čekala u Rijekotoku; ovamo gaje dovela mračnija nužda.
Darrvjeva velika dvorana bila je velika samo po imenu. Stolovi na nogarima zauzeli su je od zida do zida, a stropne grede bile su crne od dima. Jaime bijaše posjednut na podiju, s desne strane Lancelova praznog stolca. "Zar nam se moj rođak neće pridružiti za večerom?" upitao je kad je sjeo.
"Moj gospodar radije posti", odgovori Lancelova žena, kneginja Amerei. "Bolestan je od tuge za sirotim vrhovnim septonom." Bila je dugonoga, prsata, kršna djevojka od kojih osamnaest godina; zdrava curetina kad biste je pogledali, iako je njezino zašiljeno lice sa sitnom bradom podsjećalo Jaimea na njegova pokojnog i prežaljenog rođaka Cleosa, koji je uvijek pomalo nalikovao na lasicu.
Posti? Još je veća budala nego što sam sumnjao. Njegov je rođak trebao biti zaposlen praveći malog lasičjeg nasljednika sa svojom udovicom umjesto da se izgladnjuje do smrti. Pitao se što bi Ser Kevan rekao u vezi sinovljeva novog zanosa. Je li to možda bio razlog stričeva naglog odlaska?
Nad zdjelama juhe od graha i slanine kneginja Amerei ispričala je Jaimeu kako je njezina prvog supruga ubio Ser Gregor Clegane kad su se Frevevi još borili za Robba Starka. "Preklinjala sam ga da ne ide, ali moj Pate je bio tako hrabar, i zakleo se daće on biti taj koji će ubiti ono čudovište. Htio se proslaviti."
Svi to želimo. "Kad sam bio štitonoša, govorio sam si daću ja biti čovjek koji će ubiti Nasmijanog Viteza."
"Nasmijanog Viteza?" Zvučala je izgubljeno. "Tko je bio on?"
Gorostas mog djetinjstva. Upola manji, ali dvostruko ludi.

"Jedan odmetnik, davno mrtav. Nitko zbog koga bi se vaše gospodstvo trebalo zabrinjavati."
Amereina usna zadrhti. Suze joj se skotrljaše iz smeđih očiju.
"Morate oprostiti mojoj kćeri", reče starija žena. Kneginja Amerei dovela je dvadesetak Frevevih u Darry sa sobom; sestru, strica, polustrica, razne rođake... i svoju majku, koja se rodila kao Darrvjevka. "Još tuguje za svojim ocem."
"Odmetnici su ga ubili", zajeca kneginja Amerei. "Otac je samo otišao da otkupi Petvra Prišta. Donio im je zlato koje su tražili, ali oni su ga svejedno ovjesili."
"Objesili, Ami. Tvoj otac nije bio tapiserija." Kneginja Mariva se okrene natrag prema Jaimeu. "Vjerujem da ste ga poznavali, ser."
"Bili smo jednom štitonoše zajedno, u Crakehallu." Nije htio otići tako daleko da izjavi kako su bili prijatelji. Kad je Jaime stigao, Merrett Frey bio je tiranin zamka, zapovijedajući nad svim mlađim dječacima. A onda je pokušao tiranizirati mene. "Bio je... vrlo snažan." Bijaše to jedini izraz koji mu je pao na um. Merrett je bio spor, nespretan i glup, ali bio je snažan.
"Borili ste se zajedno protiv Bratstva Kraljevske šume", šmrcne kneginja Amerei. "Otac mi je znao pripovijedati o tome."
Otac ti se znao hvalisati i lagati, misliš. "Tako je." Frevjev glavni doprinos borbi sastojao se u tome da je navukao sifilis od taborske pratilice i dopustio da ga zarobi Bijelo Lane. Odmetnička kraljica užegla mu je svoj biljeg u guzicu prije nego što ga je prodala natrag Sumneru Crakehallu. Merrett nije mogao sjediti četrnaest dana, iako je Jaime sumnjao da je užareno željezo bilo i upola tako gadno kao kotlić govana koje su ga njegovi sudrugovi štitonoše natjerali da proguta kad se vratio. Dječaci su najokrutnija stvorenja na svijetu.
Provukao je svoju zlatnu šaku oko vinskog pehara i podigao ga. "U Merrettovu uspomenu", rekao je. Bilo je lakše nazdraviti tom čovjeku nego razgovarati o njemu.
Nakon zdravice kneginja Amerei prestala je plakati, a razgovor za stolom skrenuo je na vukove, četveronožne vrste. Ser Danvvell Frey je tvrdio da ih je bilo više u okolini nego što se čak i njegov djed mogao sjetiti. "Izgubili su sav strah od ljudi. Čopori njih napadali su našu teretnu kolonu na putu iz Blizanaca. Naši strijelci morali su tuce njih okititi perjem prije nego što su ostali pobjegli." Ser Addam Marbrand prizna da je i njihova kolona doživjela slične nevolje na putu iz Kraljeva Grudobrana.
Jaime se usredotočio na trpezu pred sobom, trgajući komadiće kruha lijevom rukom i petljajući oko vinskog kaleža desnom. Promatrao je kako Addam Marbrand udvara djevojci pokraj sebe, gledao kako Steffon Swyft ponovno proživljava bitku za Kraljev Grudobran s pomoću kruha, oraha i mrkava. Ser Kennos je povukao sluškinju na krilo, nagovarajući je da mu pomiluje rog, dok je Ser Dermot zabavljao neke štitonose pričama o viteškim lutanjima po kišnoj šumi. Dalje niz stol Hugo Vance je sklopio oči. Razmišlja o životnim misterijima, pomisli Jaime. To, ili drijema između jela. Okrenuo se natrag kneginji Marivji. "Odmetnici koji su vam ubili muža... je li to bila banda kneza Berica?"
"Mislili smo da su oni, u početku." Iako je kosa kneginje Marivje bila je prošarana sjedinama, ona je još bila pristala žena. "Ubojice su se razbježale kad su ostavili Staro kamenje. Knez Vvpren je slijedio jednu četu do Lijepe tržnice, ali ih je ondje izgubio. Crni Walder poveo je pse i lovce u Vještičino jezerce za ostalima. Seljaci su poricali da su ih vidjeli, ali kad su ih oštrije ispitali, zapjevali su drugačiju pjesmu. Govorili su 0 jednookom čovjeku i drugome koji je nosio žuti plašt... i o ženi, u plastu i kukuljici."
"Ženi?" Mislio je da je iskustvo s Bijelim Lanetom trebalo naučiti Merretta da se kloni odmetničkih djevojčura. "Bila je jedna žena i u Bratstvu Kraljevske šume."
"Znam je." Kako i ne bih, govorio je njezin ton, kad je ostavila svoj biljeg na mom mužu? "Bijelo Lane bila je mlada i lijepa, vele. Ova zakukuljena žena nije ni jedno ni drugo. Seljaci su nas uvjeravali da joj je lice razderano i prekriveno ožiljcima, a oči zastrašujućeg izgleda. Tvrde da je ona vodila odmetnike."
"Vodila ih?" Jaimeu je u to bilo teško povjerovati. "Beric Dondarrion
1 crveni svećenik..."
"... nisu bili viđeni." Kneginja Mariva je zvučala uvjerljivo.
"Dondarrion je mrtav", reče Snažni Vepar. "Gorostas mu je zabio nož u oko, imamo ljudi s nama koji su tomu svjedočili."
"To je jedna priča", primijeti Addam Marbrand. "Drugiće vam reći da se kneza Berica ne može ubiti."
"Ser Harwyn veli da su te priče laži." Kneginja Amerei je motala svoju pletenicu oko prsta. "Obećao mi je glavu kneza Berica. Vrlo je galantan." Rumenjela je ispod suza.
Jaime pomisli na glavu koju je predao Piji. Mogao je gotovo čuti svog malog brata kako se cereka. Sto se dogodilo s darivanjem cvijeća ženama ?

Mogao je upitati Tvrion. Imao bi i nekoliko biranih riječi za Harwyna Plumma, iako galantan ne bi bila jedna od njih. Plummova braća bili su krupni, mesnati momci tustih vratova i crvenih lica; bučni i veseli, brzo su se smijali, brzo žestili, brzo opraštali. Harwyn je bio drugačija vrsta Plummovih; hladnih očiju i šutljiv, nepomirljiv... i smrtonosan, sa svojim maljem u ruci. Dobar čovjek za zapovjedništvo garnizonom, ali ne čovjek kojeg se voli. Iako... Jaime se zagleda u kneginju Amerei.
Sluge su iznosili ribu, riječnu štuku zapečenu u korici od začinskih trava i mljevenih oraha. Lancelova gospa ju je kušala, pohvalila, i zapovjedila da se prva porcija posluži Jaimeu. Dok su stavljali ribu pred njega, nagnula se preko muževljeva stolca da dotakne njegovu zlatnu ruku. "Vi biste mogli ubiti kneza Berica, Ser Jaime. Ubili ste Nasmijanog Viteza. Molim vas, moj gospodaru, preklinjem vas, ostanite i pomozite nam s knezom Bericom i Psom." Njezini blijedi prsti milovali su njegove zlatne.
Zar misli da to mogu osjetiti? "Jutarnji je Mač ubio Nasmijanog Viteza, moja gospo. Ser Arthur Davne, bolji vitez od mene." Jaime odmakne svoje zlatne prste i ponovno se okrene kneginji Marivji. "Dokle je Crni Walder slijedio tu zakukuljenu ženu i njezine ljude?"
"Njegovi su psi ponovno uhvatili njihov miris sjeverno od Vještičinog jezerca", reče mu starija žena. "On se kune da nisu bili više od pola dana iza njih kad su nestali na Prevlaci."
"Neka ondje trunu", veselo izjavi Ser Kennos. "Ako su bogovi milosrdni, progutaće ih živi pijesak ili proždrijeti lavlji gušteri."
"Ili k sebi primiti žderači žaba", reče Ser Danwell Frey. "Ne bi me iznenadilo da jezerani skrivaju odmetnike."
"E da su samo oni", reče kneginja Mariva. "I neki od riječnih knezova slizali su se s ljudima kneza Berica."
"I pučani", šmrcne njezina kći. "Ser Harwyn veli da ih kriju i hrane, a kad ih oni upita kamo su otišli, oni lažu. Lažu vlastitim gospodarima!" "Iščupajte im jezike", predloži Snažni Vepar.
"Tek onda ćete trebati sreće da od njih dobijete odgovore", primijeti Jaime. "Ako želite njihovu pomoć, morate ih natjerati da vas zavole. Tako je Arthur Davne postupio kad smo jahali protiv Bratstva Kraljevske šume. Platio je seljacima hranu koju smo pojeli, prenio njihove pritužbe kralju Aervsu, proširio pašnjake oko njihovih sela, te im čak stekao pravo da posijeku određen broj stabala svake godine i ulove par kraljevih srna tijekom jeseni. Šumski narod uzdao se u Tovnea da će ih obraniti, ali Ser Arthur je za njih učinio više nego što je Bratstvo ikad moglo, i pridobio ih na svoju stranu. Nakon toga, ostalo je bilo lako."
"Vrhovni zapovjednik mudro zbori", reče kneginja Mariva. "Nikad se nećemo otarasiti tih odmetnika dok puk ne zavoli Lancela kao što je nekoć volio mog oca i djeda."
Jaime zirne prema praznom stolcu svog rođaka. Lancel međutim nikad neće zadobiti njihovu ljubav molitvom.
Kneginja Amerei namjesti žalostan izraz. "Ser Jaime, molim vas, nemojte nas napustiti. Moj gospodar vas treba, a trebam i ja. Ovo su tako strašna vremena. Ponekih noći jedva mogu spavati, od straha."
"Moje mjesto je uz kralja, moja gospo."
"Ja ću doći", ponudi se Snažni Vepar. "Kad jednom završimo s Ri-jekotokom, čeznut ću za novom borbom. Iako mi je Beric Dondarrion najvjerojatnije neće pružiti. Sjećam se čovjeka s prošlih turnira. Bio je pristao momak u lijepom plastu. Krhak i nezreo."
"To je bilo prije nego što je umro", reče mladi Ser Anvood Frey. "Smrt ga je promijenila, veli puk. Možete ga ubiti, ali on neće ostati mrtav. Kako se boriti protiv takvog čovjeka? A tu je i Pas. Poklao je dvadeset ljudi u Soljenicama."
Snažni Vepar grohotom se nasmije. "Dvadeset debelih krčmara, možda. Dvadeset slugana koji su se upisali u gaće. Dvadeset prosjaka naoružanih zdjelama. Ne dvadeset vitezova. Ne mene."
"U Soljenicama živi jedan vitez", ustraje Ser Anvood. "Sakrio se iza svojih zidina dok su Clegane i njegovi bijesni psi divljali po njegovu gradu. Niste vidjeli što su učinili, ser. Ja jesam. Kad su izvještaji stigli do Blizanaca, odjahao sam dolje s Harrvsom Haighom, njegovim bratom Donnelom i pola stotine ljudi, strijelaca i oklopnika. Mislili smo da je to bilo djelo kneza Berica, i nadali se da ćemo mu pronaći trag. Sve što je od Soljenica preostalo jest zamak, i stari Ser Quincy tako prestrašen da je odbio otvoriti svoje dveri, već se s nama dovikivao s bedema. Ostalo su kosti i pepeo. Čitav grad. Pas je spalio zgrade, poklao ljude i odjahao smijući se. Žene... nećete vjerovati što je učinio nekim ženama. Neću o tome za stolom. Pozlilo mi je kad sam to vidio."
"Ja sam plakala kad sam čula", reče kneginja Amerei.

Jaime gucne svoje vino. "Počemu ste sigurni da je to bio Pas?" Ono što su opisivali zvučalo je više poput Gregorova masla nego Sandorova. Sandor je bio grub i nasilan, da, ali njegov stariji brat bio je pravo čudovište u kući Clegane.
"Vidjeli su ga", reče Ser Anvood. "Onu njegovu kacigu nije lako zamijeniti, ni zaboraviti, a bilo je nekih koji su preživjeli da o tome pričaju. Djevojka koju je silovao, neki dječaci koji su se skrili, žena koju smo pronašli prikliještenu pod pocrnjelom gredom, Ribare koji su promatrali klaonicu iz svojih čamaca..."
"Ne zovite to klaonicom", tihoće kneginja Mariva. "Time vrijeđate svakog poštenog mesara. Soljenice su djelo neke opake zvijeri u ljudskoj koži."
Ovo je vrijeme za zvijeri, pomisli Jaime, za lavove, vukove i bijesne pse, za gavrane i strvinarske vrane.
"Opako djelo." Snažni Vepar ponovno napuni svoj pehar. "Gospo Marivjo, gospo Amerei, vaša me nesreća dirnula. Imate moju riječ, kad jednom Rijekotok padne vratitću se da dognam Psa i ubijem ga za vas. Ne bojim se pasa."
Ovog bi se trebao. Oba su muškarca bila krupna i silna, ali Sandor Clegane bio je mnogo brži, i borio se divljinom s kojom se Lyle Crakehall nije mogao mjeriti.
Kneginja Amerei je međutim bila oduševljena. "Vi ste pravi vitez, Ser Lyle, kad pomažete gospi u nevolji." Barem se nije nazvala "djevicom". Jaime posegne za svojim kaležom i obori ga. Platno stolnjaka upije vino. Dok se crvena mrlja širila, cijelo njegovo društvo pretvaralo se da ne primjećuje. Uljudnost visokog stola, rekao je u sebi, ali imalo je okus sažaljenja. Naglo je ustao. "Moja gospo. Molim da me ispričate."
Kneginja Amerei djelovala je pogođeno. "Ostavljate nas? Treba se još poslužiti divljač, i kopuni punjeni porilukom i gljivama."
"Vrlo ukusno, bez dvojbe, ali više ne mogu pojesti ni zalogaja. Moram posjetiti mog rođaka." Naklonivši se, Jaime ih prepusti njihovim jelima.
Ljudi su jeli i u dvorištu. Vrapci su se okupili oko tuceta ognjišnih vatri da ugriju ruke od prohladnog sumraka i gledaju kako debele kobasice cvrče i pucketaju iznad plamenova. Moralo ih je biti stotinu. Beskorisna usta. Jaime se pitao koliko je kobasica njegov rođak stavio na stranu i kako je namjeravao nahraniti vrapce kad ih jednom ponestane. Jestće štakore do zime, ukoliko ne uspiju ubrati ljetinu. Ovako kasno ujesen, izgledi za novu žetvu nisu bili dobri.
Pronašao je septu u unutarnjem dvorištu zamka; bez prozora, sedme-rostrana, napola drvena zgrada s izrezbarenim drvenim vratima i krovom od crepova. Tri vrapca sjedila su na njezinim stubama. Kad se Jaime približio, ustali su. "Kamoćete, gosparu?" upita jedan. Bio je najmanji od trojice, ali je imao najveću bradu.
"Unutra."
"Njegova visost je unutra, moli se."
"Njegova visost je moj rođak."
"Pa, gospodaru," reče drugi vrabac, krupan ćelavac sa sedmerokrakom zvijezdom naslikanom preko jednog oka, "onda ne biste htjeli ometat vašeg rođaka u molitvi."
"Knez Lancel išće smjernice od Oca na Nebesima", reče treći vrabac, onaj bezbradi. Dječak, pomislio je Jaime, ali glas je pokazao da se radilo o ženi, odjevenoj u bezoblične dronjke i košulju od zahrđalog željeza.
"Moli se za dušu vrhovnog septona i svih drugih koji su umrli."
"I sutra će biti mrtvi", reče joj Jaime. "Otac na Nebesima ima više vremena od mene. Znate li tko sam?"
"Neki knez", reče krupni čovjek sa zvjezdanim okom. "Neki bogalj", reče maleni s velikom bradom.
"Kraljosjek," reče žena, "ali mi nismo kraljevi, samo Siromašna družba, a vi ne možete unutra ukoliko to ne odobri njegova visost." Odvagnula je toljagu sa šiljcima, a maleni čovjek podigao sjekiru.
Vrata iza njih se otvore. "Pustite mog rođaka da prođe u miru, prijatelji", tihoće Lancel. "Očekivao sam ga."
Vrapci se pomaknu u stranu.
Lancel je izgledao još mršavije nego u Kraljevu Grudobranu. Bio je bosonog, i odjeven u jednostavnu, grubo tkanu tuniku od neobojane vune u kojoj je više nalikovao na prosjaka nego na kneza. Tjeme mu je bilo glatko izbrijano, ali brada mu je tek malo izrasla. Nazvati je breskvinim dlačicama bila bi uvreda za breskvu. Neobično se slagala s bijelom kosom oko njegovih ušiju.
"Rođače," reče Jaime kad su se našli unutar septe, "zar si potpuno pobenavio?"
"Draže mi je reći da sam pronašao svoju vjeru." "Gdje ti je otac?"
"Otišao je. Posvadili smo se." Lancel klekne pred oltarom svog drugog Oca. "Hćeš li se moliti sa mnom, Jaime."
"Budem li se lijepo molio, hće li mi Otac dati novu ruku?"
"Neće. Ali Ratnik će ti dati hrabrosti, Kovač snage, a Starica mudrosti."

"Ruku trebam." Sedam bogova uzdizalo se iznad izrezbarenih oltara, a njihovo tamno drvo ljeskalo se na svjetlosti svijeća. Slabašan miris tamjana visio je u zraku. "Spavaš ovdje?"
"Svake noći prostrem si krevet pod drugim oltarom, a Sedmorica mi šalju vizije."
I Baelor Blaženi je jednoć imao vizije. Pogotovo kad je postio. "Koliko je vremena prošlo otkad si jeo?"
"Moja vjera je sva hrana koju trebam."
"Vjera je poput zobene kaše. Bolja je s mlijekom i medom."
"Sanjao sam da ćeš doći. U snu si znao što sam učinio. Kako sam zgriješio. Ubio si me zbog toga."
"Prije ćeš se sam ubiti ovim postom. Nije li se Baelor Blaženi gladovanjem odveo u grob?"
"Naši su životi plamen svijeće, piše u Sedmerokrakoj zvijezdi. Svaki lutajući dašak vjetra može nas utrnuti. Smrt nikad nije daleko na ovom svijetu, a sedam pakala čekaju grešnike koji se ne pokaju za svoje grijehe. Moli se sa mnom, Jaime."
"Budem li molio, hoćeš li pojesti zdjelu kaše?" Kad njegov rođak nije odgovorio, Jaime uzdahne. "Trebao bi spavati sa svojom ženom, ne s Djevicom. Trebaš sina Darrvjeve krvi ako želiš zadržati ovaj zamak."
"Hrpu hladnog kamenja. Nikad ga nisam tražio. Nikad ga nisam želio. Želio sam samo..." Lancel zadrhti. "Neka me Sedmorica spase, ali želio sam biti ti."
Jaime se morao nasmijati. "Bolje ja nego Baelor Blaženi. Darrvju je potreban lav, rođače. Kao i tvojoj maloj Frevevki. Ovlaži se između nogu kad god netko spomene Hardstonea. Ako već nije s njim legla, uskoroće."
"Ako ga voli, želim im sreću."
"Lav ne bi smio imati rogove. Uzeo si djevojku za ženu." "Izrekao sam neke riječi i dao joj crveni plašt, ali samo da udovoljim ocu. Brak zahtijeva konzumaciju. Kralj Baelor bio je prisiljen vjenčati se sa svojom sestrom Daenom, ali nikad nisu živjeli kao muž i žena, i on ju je ostavio čim su ga okrunili."
"Kraljevstvo bi bolje prošlo daje zažmirio i pojebao je. Znam dovoljno povijesti da toga budem svjestan. U svakom slučaju, teško da će itko tebe smatrati Baelorom Blaženim."
"Ne", prizna Lancel. "On je bio rijedak duh, čist, hrabar i nevin, nedirnut ni jednom opačinom svijeta. Ja sam grešnik, s mnogo toga što moram još okajati."
Jaime metne ruku na rođakovo rame. "Što ti znaš o grijehu, rođače? Ja sam ubio svog kralja."
"Hrabar čovjek ubija mačem, kukavica vinskom mješinom. Obojica smo kraljosjeci, ser."
"Robert nije bio pravi kralj. Neki bičak mogli reći daje jelen prirodni plijen lava." Jaime je mogao opipati kosti pod kožom svog rođaka... i nešto drugo. Lancel je nosio košulju od kostrijeti pod svojom tunikom. "Što si još učinio, što zahtijeva toliko pokore? Reci mi."
Njegov rođak ponikne glavom, dok su mu suze klizile niz obraze.
Te su suze bile sav odgovor koji je Jaimeu trebao. "Ubio si kralja," reče, "a onda mu pojebao kraljicu."
"Nisam nikad..."
"... legao s mojom slatkom sestrom?" Reci. Reci! "Nikad nisam prosuo svoje sjeme u... u njezinu..." "... pizdu?" nabaci Jaime.
"... utrobu", dovrši Lancel. "Nije izdaja ukoliko ne završiš unutra. Pružio sam joj utjehu, nakon kraljeve smrti. Ti si bio u zarobljeništvu, tvoj otac na ratištu, a tvoj brat... ona ga se bojala, i s dobrim razlogom. Prisilio me da je izdam."
"Je li?" Lancel, Ser Osmund i koliko još? Je li dio o Malom Luni bio samo šala? "Jesi li je prisilio?"
"Ne! Volio sam je. Htio sam je zaštititi."
Htio si biti ja. Svrbjeli su ga njegovi fantomski prsti. Onog dana kad je njegova sestra došla u Kulu Bijelog mača preklinjati ga da se odrekne svojih zavjeta, nasmijala se kad ju je odbio i hvalila kako mu je slagala tisuću puta. Jaime je to shvatio kao nespretan pokušaj da ga povrijedi kao što je on povrijedio nju. To je možda bila jedina iskrena stvar koju mi je ikad rekla.
"Nemoj misliti loše o kraljici", preklinjao je Lancel. "Svako je meso slabo, Jaime. Ništa loše nije proisteklo iz našeg grijeha. Nikakvo... nikakvo kopile."
"Ne. Kopilad se rijetko pravi na trbuhu." Pitao se što bi njegov rođak rekao kad bi mu on priznao vlastite grijehe, tri izdaje koje je Cersei nazvala Joffrev, Tommen i Mvrcella.
"Bio sam gnjevan na Njezinu Milost nakon bitke, ali vrhovni je septon rekao da joj moram oprostiti."
"Ispovjedio si svoje grijehe Njegovoj Uzvišenoj Svetosti, je li?" "Molio je za mene kad su me ranili. Bio je dobar čovjek."
Sada je mrtav čovjek. Zvona su zvonila za njim. Pitao se je li njegov rođak imao ikakva pojma kakvim su plodom urodile njegove riječi. "Lancele, ti si prokleta budala."

"Nisi u krivu," reče Lancel, "ali moja ludost je iza mene, ser. Zamolio sam Oca na Nebesima da mi pokaže put, i on je to učinio. Odričem se ovog kneževskog naslova i ove žene. Hardstone slobodno može uzeti oboje, ako hoće. Sutradan se vraćam u Kraljev Grudobran i prisežem svoj mač novom vrhovnom septonu i Sedmorici. Namjeravam položiti zavjete i pridružiti se Ratnikovim sinovima."
Momak je govorio besmislice. "Ratnikovi sinovi proskribirani su prije tristo godina."
"Novi vrhovni septon ih je obnovio. Razaslao je poziv vrijednim vitezovima da založe svoje živote i mačeve u službu Sedmorici. Siromašna družba također će se ponovno uspostaviti."
"Zašto bi Željezno prijestolje to dopustilo?" Jedan od ranih tar-garvenskih kraljeva godinama se borio da obustavi ta dva vojnička reda, sjećao se Jaime, iako nije znao koji. Maegor, možda, ili prvi Jaehaervs. Tyrion bi znao.
"Njegova Uzvišena Svetost piše da je kralj Tommen udijelio svoj pristanak. Pokazaću ti pismo, ako hoćeš."
"Čak i da je to istina... ti si lav od Hridi, knez. Imaš ženu, zamak, posjede koje moraš braniti, ljude koje moraš štititi. Ako su bogovi milosrdni, uskoro ćeš imati sinove vlastite krvi da te naslijede. Zašto bi sve to odbacio zbog... zbog nekih zavjeta?"
"Zašto si ti to učinio?" tiho upita Lancel.
Zbog časti, mogao je reći Jaime. Zbog slave. Međutim, to bi bila laž. Čast i slava igrali su svoje uloge, ali uglavnom je to bilo zbog Cersei. Smijeh mu uteče s usana. "Trčiš li to vrhovnom septonu ili mojoj slatkoj sestri? Moli se da to doznaš, rođače. Moli se žarko."
"Hoćeš li se ti moliti sa mnom, Jaime?"
Obazreo se po septi, po bogovima. Majka, puna milosti. Otac, strogi sudac. Ratnik, jedne ruke na maču. Neznanac u sjenama, njegovo po-luljudsko lice skriveno iza kukuljice ogrtača. Mislio sam da sam ja bio Ratnik, a Cersei Djevica, ali cijelo vrijeme ona je bila Neznanac, skrivajući svoje pravo lice od mog pogleda.
"Moli se za mene, ako hoćeš", rekao je svom rođaku. "Zaboravio sam sve riječi."
Vrapci su još lepršali oko stubišta kad je Jaime iskoračio natrag u noć. "Hvala vam", rekao im je. "Sada se osjećam toliko svetije."
Otišao je i pronašao Ser Ilyna i par mačeva.
Dvorište zamka bilo je puno očiju i ušiju. Da im pobjegnu, potražili su Darrvjevu božansku šumu. Ondje nije bilo vrabaca, samo golo i tmurno drveće, koje je crnim granama strugalo prema nebu. Tepih uvelog lišća hrskao je pod njihovim nogama.
"Vidite onaj prozor, ser?" Jaime upotrijebi mač da pokaže. "Ono je bila ložnica Ravmuna Darrvja. Gdje je kralj Robert spavao na našem povratku iz Oštrozimlja. Kći Neda Starka pobjegla je kad je njezin vuk napao Joffa, sjećate se. Moja sestra željela je da djevojčica izgubi ruku. Stara kazna, za udaranje na nekoga kraljevske krvi. Robert joj je rekao daje okrutna i luda. Prepirali su se pola noći... pa, Cersei se prepirala, a Robert pio. Iza ponoći, kraljica me pozvala unutra. Kralj je bez svijesti hrkao na mvrijskom tepihu. Upitao sam svoju sestru želi li da ga odnesem u postelju. Rekla mi je da bih nju trebao ponijeti u postelju i svukla svoju halju. Uzeo sam je na krevetu Ravmuna Darrvja, nakon što sam zakoračio preko Roberta. Da se Njegova Milost probudila, bio bih ga na mjestu ubio. Ne bi bio prvi kralj koji je umro od mog mača... ali vi znate tu priču, zar ne?" Zamahnuo je na granu drveta, presjekavši je napola. "Dok sam je jebao, Cersei je vikala: 'Želim.' Mislio sam da je mislila na mene, ali ona je zapravo željela malu Starkovku, sakatu ili mrtvu." Sto sve činim iz ljubavi. "Samo je slučaj htio da Starkovi ljudi pronađu djevojčicu prije mene. Da sam prvi naišao na nju..."
Tragovi boginja na Ser Ilvnovu licu bijahu crne rupe na svjetlosti baklje, mrčne poput Jaimeove duše. Proizveo je onaj coktav zvuk.
Smije mi se, spozna Jaime Lannister. "Koliko ja znam, i ti si mi jebao sestru, kožnavi govnaru", ispljunuo je. "Pa, zatvori ta prokleta usta i ubij me ako možeš."
BRienne
Septrija je stajala na uzdignutom otoku pola milje od obale, gdje se široko ušće Trozupca još više širilo da poljubi Zaljev rakova. Čak i s obale njegovo je blagostanje bilo očito. Njegovi obronci bili su prekriveni terasastim poljima, s ribnjacima ispod i vjetrenjačom iznad, čije su se lopatice od drva i platna polako okretale na povjetarcu iz zaljeva. Brienne je mogla vidjeti ovce kako pasu na obronku i rode kako gacaju u plitkim vodama oko pristaništa za skelu.
"Soljenice su točno prekoputa vode", reče septon Meribald, pokazujući na sjever preko zaljeva. "Braća će nas prevesti skelom na jutarnjoj plimi, iako se bojim onog štoćemo tamo zateći. Uživajmo u dobrom, vrućem obroku prije nego što se suočimo s time. Braća uvijek imaju kost za Cucka." Cucak zalaje i mahne repom.

Plima se sada povlačila, i to brzo. Voda koja je dijelila otok od obale opadala je, ostavljajući za sobom široko prostranstvo sjajne, smeđe blatne obale posute plimnim jezercima koja su svjetlucala poput zlatnih novčića na poslijepodnevnom suncu. Brienne se počeše po zatiljku gdje ju je ujeo nekakav kukac. Podigla je kosu, te joj je sunce ugrijalo kožu.
"Zašto ga zovu Tihi otok?" upita Podrick.
"Oni koji tamo borave, pokajnici su koji žele okajati svoje grijehe kontemplacijom, molitvom i šutnjom. Samo je starijem bratu i njegovim prokuratorima dopušteno govoriti, a i prokuratorima se to dopušta jedan dan u tjednu."
"Nijeme sestre nikad ne govore", reče Podrick. "Čuo sam da nemaju jezike."
Septon Meribald se nasmiješi. "Majke su plašile svoje kćeri tom pričom otkad sam bio tvoje dobi. U njoj nije bilo istine tada, a nema je ni sad. Zavjet šutnje čin je pokore, žrtva kojom dokazujemo našu odanost Sedmorici na Visinama. Mutavac koji se zavjetuje na šutnju jednak je čovjeku bez nogu koji odustaje od plesa." Poveo je svog magarca niz obronak, davši im znak da ga slijede. "Ako nas želite spavati pod krovom, morate sjahati s konja i prijeći blato sa mnom. Put vjere, tako ga zovemo. Samo vjernici mogu sigurno prijeći. Zločeste proguta živi pijesak, ili se utope kad plima navrne natrag. Nitko od vas nije zao, nadam se? Čak i da je tako, pazio bih gdje stavljam noge. Hodajte samo gdje ja hodam, i sići ćete na drugu stranu."
Put vjere bio je krivudav, Brienne nije mogla a da ne primijeti. Iako se činilo da se otok uzdiže sjeveroistočno od mjesta gdje su ostavili obalu, septon Meribald nije se zaputio ravno prema njemu. Umjesto toga, udario je ravno na istok, prema dubljim vodama zaljeva, koje su treperile modro i srebrno u daljini. Meko smeđe blato štrcalo mu je između nožnih prstiju. Dok je hodao, zastao bi s vremena na vrijeme da opipa ispred sebe svojim štapom. Cucak mu se držao za petama, njušeći svaki kamen, školjku i busen morske trave. Ovaj put nije jurio naprijed niti zaostajao.
Brienne ga je slijedila, pazeći da se drži linije otisaka koje su ostavili pas, magarac i svećenik. Za njom je išao Podrick, a na repu Ser Hyle. Nakon stotinu lakata prema pučini, Meribald naglo skrene na jug, tako da je bio gotovo leđima okrenut septriji. Nastavio je tim smjerom još stotinu lakata, vodeći ih između dva plitka plimna jezerca. Cucak je zabio njušku u jedno i zacvilio kad ga je rak uštipnuo svojim kliještima. Uslijedila je kratko ali divlje otimanje prije nego što je pas dokaskao natrag, mokar i poprskan blatom, s rakom u gubici.
"Tamo želimo ići?" Ser Hyle dovikne iza njih, pokazujući prema septriji. "Čini se da hodamo u svim smjerovima osim prema njoj."
"Vjere", ponuka septon Meribald. "Vjerujte, ustrajte i slijedite, i pronaći ćemo mir za kojim tragamo."
Ravnica se vlažno ljeskala oko njih, prošarana s pola stotine nijansi. Blato je bilo tako tamno smeđe da je izgledalo gotovo crno, ali bilo je i zavoja zlatnog pijeska, strših stijena sive i crvene boje, te zapletaja crnih i zelenih morskih trava. Rode su gacale plimnim jezercima i ostavljale svoje otiske svud oko njih, a rakovi jurcali preko površine plitkih voda. Zrak je vonjao na rasol i trulež, a tlo im je usisavalo stopala i dopuštalo im da se s naporom kreću, uz slabašno grgljanje i gnjecav uzdah. Septon Meribald skrene jednom, pa drugi put, pa još jednom. Njegovi otisci stopala punili su se vodom čim bi se pomaknuo dalje. Učasu kad je tlo postalo čvršće i stalo se uspinjati pod njihovim nogama, prešli su najmanje milju i pol.
Trojica ljudi čekala su ih kad su se uspentrali po razvaljenom kamenju koje je okruživalo obalnu liniju otoka. Bijahu odjeveni u smeđe-pješčane halje braće, sa širokim zvonastim rukavima i zašiljenim kukuljicama. Dvojica među njima omotali su vunene šalove oko donje polovice lica, tako da su im se mogle vidjeti samo oči. Treći brat bio je onaj koji je progovorio. "Septone Meribalde", doviknuo je. "Prošla je gotovo godina dana. Dobro nam došli. I vaši suputnici."
Cucak mahne repom, a Meribald otrese blato sa stopala. "Možemo li zamoliti za vaše gostoprimstvo preko noći?"
"Da, naravno. Večeras će biti brodeta. Hoće li vam sutra trebati skela?"
"Ako ne tražimo previše." Meribald se okrene svojim suputnicima. "Brat Narbert je prokurator reda, pa mu je dopušteno govoriti jednom u svakih sedam dana. Brate, ovi dobri ljudi pomogli su mi na putu. Ser Hyle Hunt vitez je iz Ravni. Momak je Podrick Payne, iz zapadnih krajeva. A ovo je gospa Brienne, znana kao Djevica od Tartha."
Brat Narbert se lecne. "Žena."
"Da, brate." Brienne izvadi kopču iz kose i rastrese je. "Zar ovdje nemate žena?"

"Trenutno ne", reče Narbert. "One žene koje nas posjećuju dolaze bolesne ili ranjene, ili trudne. Sedmorica su blagoslovila našeg starijeg brata ljekovitim rukarria. Mnogim je ljudima vratio zdravlje kojeĉak ni meštri nisu mogli izliječiti, a i mnogim ženama."
"Nisam ni bolesna, ni ozlijeđena ni trudna."
"Gospa Brienne je ratnica," povjeri septon Meribald, "u lovu na Psa."
"Da?" Narbert je djelovao osupnuto. "U koju svrhu?"
Brienne dotakne balčak Čuvara zakletve. "U svrhu njegove smrti", reče ona.
Prokurator ju je proučavao. "Vi ste... kršni za ženu, to je istina, ali... možda bih vas trebao odvesti starijem bratu. On vas je vidio kako prelazite blato. Dođite."
Narbert ih povede po šljunčanom puteljku i kroz lug stabala jabuka do bijelo okrečene staje sa šiljastim slamnatim krovom. "Možete ovdje ostaviti svoje životinje. Brat Gillam pobrinuće se da su nahranjene i napojene."
Staja je bila više od tri četvrtine prazna. Na jednom kraju stajalo je pola tuceta mazgi, koje je timario krivonogi mali brat za kojeg je Brienne pretpostavila da je taj Gillam. Na suprotnom kraju, daleko od drugih životinja, golemi crni pastuh zatrubio je na zvuk njihovih glasova i ritnuo vrata svoga pregratka.
Ser Hyle uputi velikom konju zadivljen pogled dok je predavao svoje uzde bratu Gillamu. "Krasna životinja."
Brat Narbert uzdahne. "Sedmorica nam šalju blagoslove, a šalju nam i iskušenja. Možda je krasan, ali Naplavnik je sigurno oždrijebljen u paklu. Kad smo ga pokušali upregnuti u plug, ritnuo je brata Rawneyja i slomio mu goljenicu na dva mjesta. Nadali smo se daće škopljenje popraviti njegovu zlćudnost, ali... brate Gillame, hoćeš li im pokazati?"
Brat Gillam spusti svoju kukuljicu. Pod njom je imao busen plave kose, obrijan skalp i krvlju umrljan zavoj na mjestu gdje je trebao imati uho.
Podrick uvuče dah. "Konj vam je odgrizao uho?"
Gillam kimne, pa opet pokrije glavu.
"Oprostite mi, brate," reče Ser Hyle, "ali ja bih vam otkinuo i drugo, kad biste mi se približili s parom škara."
Šala nije dobro legla bratu Narbertu. "Vi ste vitez, ser. Naplavnik je teglća životinja. Kovač je dao ljudima konje da im pomognu u njihovu poslu." Okrenuo je leđa. "Izvolite. Stariji brat nas sigurno već čeka."
Uspon je bio strmiji nego što je izgledao iz blatne ravnice. Da ga olakšaju, braća su podigla drveno stubište koje je krivudalo tamo-amo po obronku i između zgrada. Nakon dugog dana u sedlu Brienne se obradovala prilici da protegne noge.
Mimoišli su tuce braće tijekom uspona; zakukuljene ljude pješčano-smeđe boje koji su im dobacivali znatiželjne poglede dok su prolazili, ali nisu izustili riječi pozdrava. Jedan je vodio par krava muzara prema niskoj štali natkrivenoj busenima trave; drugi upravljao stapom za maslac.
Na višim obroncima opazili su trojicu dječaka kako gone ovce, a još više mimoišli su groblje gdje se brat viši od Brienne mučio da iskopa grob. Prema načinu na koji se kretao, bilo je jasno da je hrom. Dok je bacao lopatu punu kamenite zemlje preko ramena, nešto od nje zasulo im je noge. "Budi pažljiviji tamo", prekori ga brat Narbert. "Septon Meribald mogao se naći s ustima punim zemlje." Kopač groba pogne glavu. Kad ga je Cucak došao onjušiti, spustio je lopatu i počeškao ga iza uha. "Novak", objasni Narbert.
"Za koga je grob?" upita Ser Hyle, kad su nastavili svoj uspon po drvenim stubama.
"Za brata Clementa, neka mu Otac pravedno sudi." "Je li bio star?" priupita Podrick Payne.
"Ako smatrate četrdeset osam godina starim, da, ali nisu ga godine ubile. Umro je od rana zadobivenih u Soljenicama. Odnio je nešto naše medovine na tamošnju tržnicu onog dana kad su se odmetnici spustili u grad."
"Pas?" upita Brienne.
"Jedan drugi, jednako okrutan. Odsjekao je sirotom Clementu jezik kad je ovaj odbio govoriti. Budući da se zavjetovao na šutnju, otimač je rekao da mu nije bio potreban. Stariji brat znatće više. Čuva najgore vijesti izvana za sebe, kako ne bi poremetio spokoj septrije. Mnoga naša braća došla su ovamo da pobjegnu od užasa ovog svijeta, da ne misle na njih. Brat Clement nije jedini ranjenik među nama. Neke se rane ne vide golim okom." Brat Narbert pokaže njima zdesna. "Ondje leži naša ljetna sjenica. Grožđa je malo i oporo je, ali od njega se spravlja pitko vino. Varimo i vlastito pivo, a naša medovina i jabukovača nadaleko su poznate."
"Rat nikad nije stigao ovamo?" reče Brienne.
"Ne ovaj rat, slava budi Sedmorici. Naše su nas molitve zaštitile."
"I vaše plime", natukne Meribald. Cucak zalaje u znak slaganja.

Sljeme brijega bilo je okrunjeno niskim zidom od neožbukanog kamena, koji je okruživao skupinu velikih zgrada; vjetrenjaču, čije su lopatice škripale dok su se okretale, klaustre gdje su braća spavala i zajedničku dvoranu gdje su objedovali, drvenu septu za molitvu i meditaciju. Septa je imala prozore od olovom prevučenog stakla, široka vrata izrezbarena likovima Majke i Oca, te sedmerostrani zvonik sa šetnicom na vrhu. Iza nje se nalazio povrtnjak gdje su neka starija braća čupala korov. Brat
Narbert povede goste oko stabla kestena do drvenih vrata uglavljenih u obronak brijega.
"Pećina s vratima?" reče Ser Hyle, iznenađeno.
Septon Meribald se nasmiješi. "Zove se Pustinjakova jazbina. Prvi svetčovjek koji je ovamo stigao živio je unutra, i izvodio takovačudesa da su mu se ostali došli pridružiti. To je bilo prije dvije tisuće godina, vele. Vrata su došla nešto kasnije."
Možda je prije dvije tisuće godina Pustinjakova jazbina bila vlažno, mračno mjesto, sa zemljanim podom i ispunjeno jekom vodenih kapi, ali ne više. Pećina u koju su stupili Brienne i njezini suputnici bila je pretvorena u toplo, udobno svetište. Vuneni tepisi prekrivali su pod, a tapiserije zidove. Visoke voštanice davale su više no dovoljno svjetla. Namještaj je biočudan ali jednostavan; dug stol, duga klupa s naslonom, škrinja, nekoliko visokih polica punih knjiga i stolice. Sve je bilo načinjeno od naplavljenog drvlja, neobično oblikovanih komada vješto spojenih i ulaštenih sve dok nisu sjajili tamnim zlatom na svjetlu svijeće.
Stariji brat nije bio ono što je Brienne očekivala. Jedva se mogao nazvati starijim, kao prvo; dok su braća koja su čupala korov u vrtu sva imala pogrbljena ramena i iskrivljena leđa staraca, on je stajao uspravno i visoko, i kretao se živahnošću čovjeka u najboljim godinama. Nije imao ni blago, ljubazno lice koje je očekivala od jednog vidara. Glava mu je bila velika i četvrtasta, oči prodorne, nos pokriven žilicama i crven. Iako je nosio tonzuru, skalp mu je bio obrastaočekinjama kao i njegova jaka vilica.
Izgleda više poput čovjeka stvorena da lomi kosti a ne da ih namješta, pomislila je Djevica od Tartha, kad je stariji brat pregazio odaju da zagrli septona Meribalda i potapše Cucka. "Uvijek je dobar dan kad nas naši prijatelji Meribald i Cucak počaste još jednim posjetom", izjavio je prije nego što se obratio ostalim gostima. "A nova su lica uvijek dobrodošla. Vidimo ih tako malo."
Meribald obavi uobičajeno predstavljanje prije nego što je sjeo na klupu. Za razliku od septona Narberta, Stariji brat nije djelovao osupnut Brienneinim spolom, ali njegov je osmijeh zatreperio i izblijedio kad mu je septon rekao zašto su ona i Ser Hyle došli. "Shvaćam", bilo je sve što je rekao prije nego što im je okrenuo leđa uz: "Sigurno ste žedni. Molim vas, kušajte malo naše slatke jabukovače da isperete prašinu od puta iz vaših grla." Natočio im ju je osobno. I kaleži bijahu izrezbareni od naplavljenog drvlja, nisu postojala dva jednaka. Kad ih je Brienne pohvalila, on reče: "Moja gospa je odveć ljubazna. Mi samo oblikujemo i ulaštimo drvo. Ovdje smo blagoslovljeni. Na mjestu gdje se rijeka susreće sa zaljevom, struje i plime hrvaju se međusobno, a mnoge neobične i zadivljujuće stvari bivaju potjerane prema nama, kako bi isplivale na naše obale. Naplavljeno drvo najmanji je dio toga. Pronašli smo srebrne pehare i željezne lonce, vreće vune i bale svile, zahrđale kacige i sjajne mačeve... da, i rubine."
To zainteresira Ser Hylea. "Rhaegarove rubine?"
"Moguće je. Tko zna? Bitka se dogodila mnogo liga odavde, ali rijeka je neumorna i strpljiva. Šest ih je pronađeno. Svi čekamo sedmog."
"Bolje rubini nego kosti." Septon Meribald je trljao svoje stopalo, a blato mu se ljuštilo pod prstom. "Nisu svi riječni darovi tako ugodni. Dobra braća skupljaju i mrtve. Utopljene krave, utopljene srne, utopljene svinje nadute do veličine konja. Da, i trupla."
"Previše trupala, ovih dana." Stariji brat uzdahne. "Naš grobar ne zna za odmor. Riječani, zapadnjaci, sjevernjaci, svi isplivaju ovdje. I vitezovi i kmetovi. Pokapamo ih jedne pokraj drugih, Starka i Lannistera, Black-wooda i Brackena, Freya i Darryja. To je dar koju rijeka od nas zahtijeva za sve svoje darove, i mi je vršimo najbolje što možemo. Kadikad, međutim, pronađemo ženu... ili još gore, dijete. To su najokrutniji darovi." Okrenuo se prema septonu Meribaldu. "Nadam se da nas imate vremena odriješiti od grijeha. Otkad su otimači ubili starog septona Benneta, nismo imali nikog da sasluša ispovijedi."
"Pronaći ću vremena," reče Meribald, "iako se nadam da imate štogod boljih grijeha nego kad sam ovdje prošao posljednji put." Cucak zalaje. "Vidite? Čak se i Cucak dosađivao."
Podrick Payne bijaše zbunjen. "Mislio sam da nitko ne smije govoriti. Pa, ne nitko. Braća. Druga braća, ne vi."
"Dopušteno nam je prekinuti šutnju dok se ispovijedamo", reče Stariji brat. "Teško je govoriti o grijehu znakovima i kimanjem."
"Jesu li spalili septu u Soljenicama?" upita Hyle Hunt.

Osmijeh iščezne. "Spalili su sve u Soljenicama, osim zamka. Samo je on bio sazdan od kamena... iako je isto tako mogao biti sazdan od loja koliko je gradu koristio. Na mene je spalo da njegujem neke od preživjelih. Ribari su mi ih dovezli preko zaljeva kad se požar ugasio i kad su smatrali sigurnim pristati. Jednu su sirotu ženu silovali desetak puta, a njezine grudi... moja gospo, vi nosite muški oklop, pa vas neću poštedjeti ovih užasa... njezine su grudi bile rastrgane, sažvakane [pojedene, kao da je to učinila neka... okrutna neman. Učinio sam što sam mogao za nju, iako je to bilo premalo. Dok je ležala na samrti, njezine najgore kletve nisu bile upućene ljudima koji su je silovali, ničudovištu koje je proždrlo njezino živo meso, već Ser Quincyju Coxu, koji je zabrtvio svoje dveri kad su odmetnici ušli u grad i sjedio na sigurnom iza kamenih zidova dok je njegov narod vrištao i umirao."
"Ser Quincy je starac", blagoće septon Meribald. "Njegovi sinovi i zetovi su daleko ili mrtvi, njegovi unuci još su dječaci, a ima dvije kćeri. Što je on mogao učiniti, jedan čovjek protiv tolikog mnoštva?"
Mogao je pokušati, pomisli Brienne. Mogao je umrijeti. Star ili mlad, pravi vitez se zakleo da će štititi one slabije od sebe ili umrijeti u nastojanju.
"Istinite riječi, i mudre", reče stariji brat septonu Meribaldu. "Kad prijeđete u Soljenice, Ser Quincyće vas nedvojbeno zamoliti za oprost. Drago mi je što ste tu da mu ga udijelite. Ja ne bih mogao." Odložio je kalež od naplavljenog drvlja i ustao. "Uskoroće se oglasiti zvono za večeru. Moji prijatelji, hoćete li poći sa mnom u septu, i pomoliti se za duše dobrog puka iz Soljenica prije nego što sjednemo da prelomimo kruh i podijelimo naše meso i medovinu?"
"Rado", reče Meribald. Cucak zalaje.
Njihova večera u septriji bila je najčudniji obrok koji je Brienne ikad pojela, iako nipošto neugodan. Hrana je bila jednostavna, ali vrlo ukusna; bilo je hljebaca kruha s tvrdom koricom još vrućih iz peći, ćupova svježe stučenog maslaca, meda iz septrijinih pčelinjaka, te gust brodet od rakova, dagnji i barem triju različitih vrsta riba. Septon Meribald i Ser Hyle pili su medovinu koju su spravila braća, te ju ocijenili izvrsnom, dok su se ona i Podrick zadovoljili sladom jabukovačom. Obrok nije bio ni turoban. Meribald je izgovorio molitvu prije nego što se hrana poslužila, a dok su braća jela za četirima dugim stolovima na nogarima, jedan od njih svirao im je na visokoj harfi, ispunjavajući dvoranu tihim, slatkim zvucima. Kad je stariji brat dao svirču dopuštenje da i sam objeduje, brat Narbert i još jedan prokurator izmjenjivali su se čitanju iz Sedmerokrake zvijezde.
U času kad je čitanje bilo završeno, posljednje su ostatke hrane raščistili novaci čiji je zadatak bio da poslužuju. Većinom su to bili dječaci blizu Podrickove dobi, ili mlađi, ali bilo je i odraslih muškaraca, a među njima i krupni grobar kojeg su susreli na brijegu, a koji je hodao nezgrapnim, teturavim korakom poluosakaćenog čovjeka. Dok se dvorana praznila, stariji brat zamoli Narberta da odvede Podricka i Ser Hylea do njihovih ležaja u klaustru. "Nadam se da vam neće smetati ako budete dijelili ćeliju? Nije velika, ali vidjet ćete daje udobna."
"Ja želim ostati sa serom", reče Podrick. "Hoću reći, s mojom gospom."
"To što ti i gospa Brienne radite na drugom mjestu ostaje između vas i Sedmorice," reče brat Narbert, "ali na Tihom otoku, muškarci i žene ne spavaju pod istim krovom ukoliko nisu vjenčani."
"Imamo neke skromne kolibe postavljene sa strane za žene koje nas posjećuju, bile one plemenite gospe ili obične seoske djevojke", reče stariji brat. "Ne rabe se često, ali održavamo ih čistima i suhima. Gospo Brienne, biste li mi dopustili da vam pokažem put?"
"Da, hvala vam. Podrick, idi sa Ser Hyleom. Ovdje smo gosti svete braće. Pod njihovim krovom vladaju njihova pravila."
Ženske kolibe nalazile su se na istočnoj strani otoka, gledajući preko širokog prostranstva blata i dalekih voda Zaljeva rakova. Ovdje je bilo hladnije nego na zaklonjenoj strani, i divlje. Brdo je bilo strmije, a puteljak je vijugao naprijed-natrag kroz korov i divlje ruže, vjetrom isklesane stijene i iskrivljeno, trnovito drveće koje se uporno privijalo uz kameniti obronak. Stariji brat je ponio fenjer da im osvijetli silazak. Na jednom je zavoju zastao. "Za vedre noći odavde se mogu vidjeti vatre Soljenica. Prekoputa zaljeva, točno tamo." Uperio je prst.
"Nema ničeg", reče Brienne.
"Samo je zamak preostao. Čak su i ribari otišli, onih nekoliko sretnika koji su bili na pučini kad su otimači došli. Gledali su kako im kuće gore i slušali kako krici i povici dopiru iz luke, previše uplašeni da pristanu svojim čamcima. Kad su se napokon iskrcali na obalu, preostalo im je samo da pokopaju prijatelje i rodbinu. Što im je sada ostalo u Soljenicama osim kostiju i gorkih uspomena? Preselili su se u Djevičino Jezerce ili druge gradove." Mahnuo je fenjerom, te su nastavili silaziti. "Soljenice nikad nisu bile važna luka, ali brodovi

su onamo navraćali s vremena na vrijeme. To su pljačkaši i željeli, galiju ili koku koja bi ih odvela preko uskog mora. Kad nijedne nije bilo pri ruci, iskalili su svoj bijes i čaj na građanima. Pitam se, moja gospo... što se nadate pronaći ondje?"
"Djevojku", reče mu ona. "Plemenitu djevicu od trinaest ljeta, lijepog lica i crvenkasto-kestenjaste kose."
"Šansa Stark." Ime je izrekao tihim glasom. "Vjerujete daje to siroto dijete sa Psom?"
"Dornijac je rekao da se nalazila na putu za Rijekotok. Timeon. Bio je plaćenik, jedan od Hrabrih suputnika, ubojica, silovatelj i lažac, ali mislim da nije lagao u svezi s ovim. Rekao je da ju je Pas oteo i odnio."
"Vidim." Puteljak je skretao, a pred njima su iskrsnule kolibe. Stariji brat nazvao ih je skromnima. To su i bile. Izgledale su poput košnica načinjenih od kamena, niske i okrugle, bez prozora. "Ova", rekao je pokazujući na najbližu kolibu, jedinu kojoj se dim uzdizao iz dimnog otvora na sredini krova. Brienne se morala sagnuti kad je ulazila kako ne bi udarila glavom o nadvratnik. Unutra je zatekla zemljani pod, slamnati ležaj, krzno i gunjeve da je ugriju, lavor vode, vrč jabukovače, nešto kruha i sira, malu vatru i dvije niske stolice. Stariji brat sjedne na jednu, te odloži fenjer. "Smijem li malko ostati? Smatram da moramo razgovarati."
"Kako želite." Brienne otkopča svoj pojas s mačem i objesi ga o drugu stolicu, a onda sjedne prekriženih nogu na slamaricu.
"Vaš Dornijac nije lagao," započne Stariji brat, "ali bojim se da ga niste dobro shvatili. Progonite pogrešnu vučicu, moja gospo. Eddard Stark je imao dvije kćeri. Sandor Clegane umaknuo je s drugom, mlađom."
"Aryjom Stark?" Brienne je buljila otvorenih usta, zapanjena. "Vi to znate? Sestra kneginjice Šanse je živa?"
"Tada je bila", reče stariji brat. "Sada... Ne znam. Možda je bila medu djecom umorenom u Soljenicama." Riječi su bile bodež u njezinom trbuhu. Ne, pomisli Brienne. Ne, to bi bilo previše okrutno. "Možda je bila... znači niste sigurni...?"
"Siguran sam da je dijete bilo sa Sandorom Cleganeom u kćrmi pokraj raskrižja, onoj koju je nekoć držala stara Masha Heddle, prije nego što su je lavovi objesili. Siguran sam da su bili na putu prema Soljenicama. Dalje od toga... ne. Ne znam gdje je, ni je li još živa. Jednu stvar, međutim, znam. Čovjek kojeg progonite je mrtav."
To je bio još jedan šok. "Kako je umro?" "Od mača, kao što je živio." "Pouzdano to znate?"
"Osobno sam ga zakopao. Mogu vam reći gdje leži njegov grob, ako želite. Pokrio sam ga kamenjem da strvinari ne iskopaju njegovo tijelo, i metnuo njegovu kacigu na humak da označim njegovo posljednje počivalište. To je bila žalosna pogreška. Neki drugi namjernik pronašao je moju oznaku i prisvojio je. Čovjek koji je silovao i ubijao u Soljenicama nije bio Sandor Clegane, iako je bio jednako opasan. Rijeka krajina puna je takvih strvinara. Neću ih nazvati vucima. Vuci su plemenitiji od njih... kao i psi, mislim.
Znam nešto o tom čovjeku, Sandoru Cleganeu. Bio je zakleti štit princa Joffreva mnogo godina, čak smo i mi ovdje čuli priče o njegovim djelima, bilo dobrima ili lošima. Da je polovica onog što smo čuli istina, tu se radilo o ogorčenoj, izmučenoj duši, grešniku kojem su se smijali i bogovi i ljudi. Služio je, ali nije pronalazio ponos u službi. Borio se, ali nije pronalazio užitak u pobjedi. Pio je, da utopi svoju bol u moru vina. Nije ljubio, niti je sam bio ljubljen. Ono što ga je tjeralo naprijed bila je mržnja. Iako je počinio mnogo grijeha, nikad nije tražio oprost. Dok drugi ljudi sanjaju o ljubavi, bogatstvu ili slavi, taj čovjek Sandor Clegane sanjao je o ubijanju vlastitog brata, grijehu tako strašnom da zadrhtim samo kad ga spomenem. Pa ipak, to je bio kruh koji ga je hranio, tvar koja je održavala njegove vatre upaljenima. Podla koliko je bila, nada da će ugledati krv svog brata na svojoj oštrici bila je sve za što je to tužno i gnjevno biće živjelo... a čak mu je i to bilo oduzeto, kad je princ Obervn od Dornea probo Ser Gregora otrovnim kopljem."
"Zvučite kao da ga žalite", reče Brienne.
"Jesam. I vi biste ga žalili da ste ga vidjeli na kraju. Nabasao sam na njega pokraj Trozupca, privezan njegovim bolnim kricima. Preklinjao me za dar milosti, ali ja sam se zakleo da više nikad neću ubiti. Umjesto toga, oplahnuo sam njegovo groznično čelo riječnom vodom, i dao mu vina da se napije i pomast za njegovu ranu, ali moji napori bili su premali i stigli prekasno. Pas je ondje umro, na mojim rukama. Možda ste vidjeli velikog crnog pastuha u našim stajama. To je bio njegov ratni konj, Neznanac. Bogohulno ime. Radije ga zovemo Naplavnik, jer smo ga pronašli pokraj rijeke. Bojim se da ima ćud svog bivšeg vlasnika."
Konj. Vidjela je pastuha, čula ga kako se rita, ali nije shvatila. Ratne su konje uvježbavali da se ritaju i ujedaju. U bitkama oni su bili oružje, poput ljudi koji su ih jahali. Poput Psa. "Istina je, dakle", tupo će ona. "Sandor Clegane je mrtav."
"On je na počinku." Stariji brat zastane. "Vi ste mladi, dijete. Ja sam izbrojio četrdeset četiri imendana... što me, mislim, čini više od dvaput starijim od vas. Bi li vas iznenadilo kad biste čuli da sam nekoć bio vitez?"

"Ne bi. Nalikujete više na viteza nego na svećenika." To mu je bilo ispisano na grudima i ramenima, i na onoj čvrstoj, četvrtastoj vilici. "Zašto ste se okanili viteštva?"
"To nije bio moj izbor. Moj otac je bio vitez, kao i njegov prije njega. To su bila i moja braća, do posljednjeg. Bio sam uvježbavan za bitku od dana kada su me smatrali dovoljno starim da držim drveni mač. Dao sam svoj udio u bitkama, i nisam se osramotio. Imao sam i žena, a tu se jesam osramotio, jer sam neke silom uzimao. Bila je tu i djevojka koju sam želio oženiti, mlada kći nižeg plemića, ali ja sam bio treći sin svog oca i nisam imao ni zemlju ni bogatstvo koje bih joj mogao ponuditi... samo mač, konja, štit. Sve u svemu, bio sam jadan čovjek. Kad se nisam tukao, bio sam pijan. Moj život bio je ispisan crvenom bojom, krvlju i vinom."
"Kad se to promijenilo?" upita Brienne.
"Kad sam poginuo u bitki na Trozupcu. Borio sam se za princa Rhae-gara, iako on nije ni znao kako se zovem. Ne mogu vam reći zašto, osim što je knez kojem sam služio, služio kneza koji je služio kneza koji je odlučio podržati zmaja umjesto jelena. Da je odlučio drugačije, mogao sam biti na drugoj strani rijeke. Bitka je bila krvava. Pjevači nas žele uvjeriti da se sve svodilo na Rhaegara i Roberta koji su se hrvali u potoku zbog žene koju su obojica tvrdili da ljube, ali uvjeravam vas, i drugi su se ljudi borili, a ja sam bio jedan od njih. Dobio sam strijelu u bedro i još jednu u stopalo, a mog su konja ubili poda mnom, ali ja sam se nastavio tući. Još se sjećam kako sam očajnički tragao za drugim konjem, jer nisam imao novca da ga kupim, a bez konja više ne bih bio vitez. To je bilo sve na što sam mislio, istinu govoreći. Nisam ni vidio udarac koji me pogodio. Čuo sam topot kopita iza leđa i pomislio, konj! ali prije nego što sam se uspio okrenuti, nešto me tresnulo po glavi i srušilo natrag u rijeku, gdje sam se po pravilu trebao utopiti."
"Umjesto toga probudio sam se ovdje, na Tihom otoku. Stariji brat me primio kad sam isplivao na struji, nag kao od majke rođen. Mogu samo pomisliti da me netko pronašao u plićacima, lišio oklopa, čizama i hlača, i gurnuo natrag u dublju vodu. Rijeka je obavila ostalo. Svi se rađamo nagi, pa pretpostavljam da je bilo prikladno da stupim u svoj drugi život na isti način. Proveo sam idućih deset godina u tišini."
"Shvaćam." Brienne nije znala zašto joj je sve to govorio, ni što bi drugo rekla.
"Zaista?" Nagnuo se naprijed, držeći svoje krupne šake na koljenima. "Ako je tako, odustanite od ove vaše potrage. Pas je mrtav, a u svakom slučaju nikad nije imao tu vašu Šansu Stark. Što se tiče te zvijeri koja nosi njegovu kacigu, pronaći će ga i objesiti. Ratovi se primiču kraju, a ti odmetnici ne mogu preživjeti u miru. Randvll Tarly traga za njima iz Djevičinog Jezerca, a Walder Frey iz Blizanaca, a tu je i novi mladi knez Darry, pobožan čovjek koji će sigurno dovesti svoje krajeve u red. Podite kući, dijete. Vi imate kuću, što je više nego što većina može za sebe reći u ovim mračnim vremenima. Imate plemenitog oca koji vas sigurno voli. Pomislite koliko će biti nesretan ako se nikad ne vratite. Možda će mu donijeti vaš mač i štit, nakon što izginete. Možda će ih čak objesiti u svoju dvoranu i promatrati ih s ponosom... ali da ga upitate, znam da bi vam rekao kako bi radije imao živu kćer nego ulubljeni štit."
"Kći." Brienne ine se oči napune suzama. "Zaslužuje to. Kći koja mu može pjevati i resiti njegovu dvoranu i rađati mu unuke. Zaslužuje i sina, snažnog, junačkog sina koji će donijeti slavu njegovu imenu. Ali, Galladon se utopio kad je meni bilo četiri, a njemu osam, a Alysanne i Arianne umrle su još u svojim kolijevkama. Ja sam jedino dijete koje su mu bogovi dopustili zadržati. Nakazno, neprikladno da bude ni sin ni kći." Sve je to tada nahrupilo iz Brienne, poput crne krvi iz rane; izdaje i zaruke, Crveni Ronnet i njegova ruža, knez Renly koji je s njome plesao, oklada za njezino djevičanstvo, gorke suze koje je prolila one noći kad se njezin kralj oženio Margaery Tyrell, kreševo kod Gorkog mosta, dugin plašt kojim se tako ponosila, sjena u kraljevu paviljonu, Renly koji joj je umro na rukama, Rijekotok i kneginja Catelyn, put niz Trozubac, dvoboj s Jaimeom u šumi, Krvavi glumci, Jaime koji je viknuo "Safiri", Jaime u kadi u Harrenhalu dok mu se para dizala s tijela, okus krvi Varga Hoata kad mu je ugrizla uho, medvjeđa jama, Jaime koji je skočio na pijesak, dugo jahanje do Kraljeva Grudobrana, Šansa Stark, zakletva koju je dala Jaimeu, zakletva koju je dala kneginji Catelyn, Čuvar zakletve, Sumrakdol, Djevičino Jezerce, Vješti Dick, Slomljena pandža, Šapati, ljudi koje je ubila...
"Moram je pronaći", završila je. "I drugi je traže, žele je uhvatiti i prodati kraljici. Moram je pronaći prva. Obećala sam Jaimeu. Čuvar zakletve, tako je nazvao mač. Moram je pokušati spasiti... ili umrijeti u nastojanju."
tisuću brodova!" Smeđa kosa male kraljice bila je raskuštrana i ne-počešljana, a na svjetlosti baklje njezini su obrazi djelovali rumeno, kao da je upravo stigla iz zagrljaja kakvog muškarca. "Vaša Milosti, na ovo se mora odgovoriti žestinom]" Njezina posljednja riječ odbila se o stropne grede i odjeknula špiljastom prijestolnom dvoranom.

Sjedeći na svom zlatno-grimiznom visokom stolcu ispod Željeznog prijestolja, Cersei je mogla osjetiti rastuće stezanje u grlu. Mora, pomislila je. Ona se usuđuje reći "mora" meni. Svrbio ju je dlan da ošamari Tvrellov-ku po licu. Trebala bi biti na koljenima, preklinjući me za pomoć. Umjesto toga, drznula se da svojoj zakonitoj kraljici govori što mora raditi.
"Tisuću brodova?" Ser Harys Swift je hripao. "Sigurno ne. Nijedan knez ne zapovijeda s tisuću brodova."
"Neka uplašena budala izbrojila ih je dvostruko", složi se Orton Merryweather. "To, ili nam vazali kneza Tvrella lažu, napuhujući brojeve dušmanina kako ih ne bismo smatrali mlitavima."
Baklje na stražnjem zidu bacale su duge, bodljikave sjene Željeznog prijestolja sve do polovice dvorane. Suprotni kraj dvorane bio je izgubljen u tami, a Cersei nije mogla a da ne osjeća kako se sjene okupljaju i oko nje. Moji neprijatelji su posvuda, a moji prijatelji su beskorisni. Morala je samo zirnuti u svoje vijećnike da se tog prisjeti; samo su se knez Qyburn i Aurane Waters doimali budnima. Ostale su iz postelja digli Margaervni glasnici koji su im lupali na vrata, te su stajali ondje razbarušeni i zbunjeni. Vani je noć bila crna i tiha. Zamak i grad su spavali.Činilo se da su i Boros Blount i Meryn Trant spavali, iako na svojim nogama. Čak je i Osmund Kotlocrn zijevao. Ali ne i Loras. Ne naš Vitez Cvijeća. On je stajao iza svoje mlađe sestre, blijeda sjena s dugim mačem o boku.
"I upola manje brodova svejedno bi brojilo pet stotina, moj kneže", upozori Waters Ortona Merryweathera. "Samo Sjenica ima dostatnu silu na moru da se suprotstavi floti tolike većine."
"Stoje s vašim novim dromonima?" priupita Ser Harys. "Dugi brodovi željeznih ne mogu se oduprijeti našim dromonima, svakako? Malj kralja Roberta najmoćniji je brod u cijeloj Zapadnoj zemlji."
"Bio je", reče Waters. "Slatka Cersei bit će mu par kad jednom bude dovršena, a Knez Tywin biti će dvaput veći od oba. Međutim, samo je polovica njih opremljena, a nijedan nema punu posadu. Čak i kad bi imali, brojke bi uvelike bile protiv nas. Običan dugi brod malen je u usporedbi s našim galijama, to je istina, ali željezni imaju i veće brodove. Orijaška lignja kneza Balona i ratni brodovi Željezne flote sazdani su za bitku, ne za pljačke. Mogu se mjeriti s našim manjim ratnim galijama po brzini i snazi, a većina ima bolje posade i kapetane. Željezni cijeli život prožive na moru."
Robertje trebao užgati otočje nakon stoje Balon Greyjoy ustao protiv njega, pomisli Cersei. Razbio im je flotu, spalio gradove i porušio zamke, ali kad ih je bacio na koljena, dopustio im je da se ponovno osove. Trebao je načiniti novi otok od njihovih lubanja. Tako bi njezin otac postupio, ali Robert nikad nije imao želudac koji je jednom kralju potreban ako se nada zadržati mir u kraljevstvu. "Željezni se nisu usudili napasti Ravan otkad je Dagon Greyjoy sjedio na Stolcu od morskog kamena", primijeti ona. "Zašto bi to učinili sada? Što ih je tako osmjelilo?"
"Njihov novi kralj." Qyburn ustane s rukama skrivenim u rukavima. "Brat kneza Balona. Vranino Oko, tako ga zovu."
"Strvinarske vrane goste se na truplima mrtvih i umirućih", reče veliki meštar Pycelle. "Ne slijeću na žive i zdrave životinje. Knez Euronće se nažderati zlata i pljačkaškog plijena, da, ali čim krenemo na njega, pobjeći će natrag na Pyke, kao što je knez Dagon običavao u svoje doba."
"U krivu ste", reče Margaery Tyrell. "Pljačkaši nikad ne napadaju u tolikom broju. Tisuću brodova! Knez Hewett i knez Chester su ubijeni, kao i sin i nasljednik kneza Serryja. Serry je pobjegao u Visovrt s ono malo brodovlja što mu je preostalo, a knez Grimm je zatočenik u vlastitom zamku. Willas veli da je željezni kralj podigao četiri vlastita kneza na njihove položaje."
Willas, pomisli Cersei, bogalj. On je kriv za ovo. Onaj klipan Mace Tyrell stavio je obranu Ravni u ruke nesretnog slabića. "Dug je put od Željeznih otoka do Štitova", istakne ona. "Kako je toliko brodova prešlo tolik put a da ih nitko nije primijetio?"
"Willas vjeruje da nisu slijedili obalu", reče Margaery. "Putovali su izvan vidokruga kopna odjedrivši daleko u More sunčeva zalaska, te skrenuli natrag sa zapada."
Prije će biti da bogalj nije opskrbio posadom svoje stražarske kule, a sad se boji da će mo za to doznati. Mala kraljica izmišlja izlike za svog brata. Cerseina su usta bila suha. Treba mi kalež sjenokog zlatnog. Ako je iduće što su željezni odlučili osvojiti Sjenica, cijelo kraljevstvo uskoro bi moglo žedati. "Stannis možda ima svoje prste u ovome. Balon Greyjoy ponudio je mom knezu ocu savez. Možda je njegov sin ponudio savez Stannisu."
Pycelle se namršti. "Što bi knez Stannis mogao steći..."
"Stječe još jedno uporište. I plijen pljački. Stannis treba zlato da plati svoje najamne mačevaoce. Pljačkajući na zapadu, nada se da će nam odvući pozornost sa Zmajeva kamena i Krajoluje."

Knez Merryweather kimne. "Diverzija. Stannis je lukaviji nego što mislimo. Vaša Milost je mudra kad je prozrela njegov manevar."
"Knez Stannis nastoji pridobiti sjevernjake na svoju stranu", reče Pvcelle. "Sprijatelji li se sa željeznima, ne može se nadati..."
"Sjevernjaci ne žele imati ništa s njim", reče Cersei, pitajući se kako je tako učen čovjek mogao biti tako glup. "Knez Manderly je odsjekao glavu i ruke vitezu od luka, doznali smo to od Frevevih, a pola tuceta drugih sjevernjačkih knezova pridružilo se knezu Boltonu. Neprijatelj mojeg neprijatelja moj je prijatelj. Kome bi se drugom Stannis obratio, ako ne željeznima i divljacima, neprijateljima sjevera? Ali ako misli da ću ušetati u njegovu stupicu, veća je budala od vas." Okrenula se natrag prema maloj kraljici. "Otoje štita pripada Ravni. Grimm, Serry i ostali prisegnuli su Visovrtu. Na Visovrtu je da na ovo odgovori."
"Visovrt će odgovoriti", reče Margaery Tvrell. "Willas je poslao vijesti Leytonu Hightoweru u Starigrad, kako bi se mogao pobrinuti za svoju obranu. Garlan okuplja ljude da vrate otoje. Najveći dio naših snaga, međutim, ostaje s mojim knezom ocem. Moramo mu poslati glase u Krajoluju. Smjesta."
"I prekinuti opsadu?" Cersei nije imala obzira za Margaervnu drskost. Meni govori "smjesta". Zar me smatra svojom sluškinjom? "Ne dvojim daće knez Stannis biti prezadovoljan time. Jeste li uopće slušali, moja gospo? Ako nam uspije svrnuti poglede sa Zmajeva kamena i Krajoluje na ove hridi..."
"Hridi?" dahne Margaerv. "Je li Vaša Milost rekla hridi?"
Vitez Cvijeća metne ruku na sestrino rame. "Ako je po volji Vašoj Milosti, s tih hridi željezni prijete Starigradu i Sjenici. S utvrda na Štitovima, otimači mogu otploviti uzvodno po Manderu u samo srce Ravni, kao što su činili u davnini. S dovoljno ljudi moguće zaprijetiti Visovrtu."
"Zbilja?" reče kraljica, posve nedužno. "Pa onda, neka ih vaša hrabra braća radije rastjeraju s tih hridi, i to što prije."
"Kako kraljica predlaže da to izvrše, bez dovoljno brodova?" upita Ser Loras. "Willas i Garlan mogu podići na oružje deset tisuća ljudi unutar četrnaest dana, i dvaput toliko za mjesec, ali oni ne mogu hodati po vodi, Vaša Milosti."
"Visovrt se nalazi iznad Mandera", podsjeti ga Cersei. "Vi i vaši vazali zapovijedate tisućama liga obale. Zar nema ribarskog naroda na tim obalama? Zar nemate izletničke barke, skele, riječne galije, skifove?"
"I te kako", prizna Ser Loras.
"One bi, smatram, trebale biti više nego dovoljne da prevezu vojsku preko malog komada vode."
"A kad dugi brodovi željeznih nasrnu na našu sirotinjsku flotu dok ona prelazi taj 'mali komad vode', što Vaša Milost predlaže da učinimo onda?"
Utopite se, pomisli Cersei. "Visovrt ima i zlata. Imate moje dopuštenje da unajmite brodove s one strane uskog mora."
"Gusare iz Myra i Lysa, mislite?" izusti Loras s prezirom. "Smće slobodnih gradova?"
Drzak je poput svoje sestre. "Žalosno je priznati, ali svi mi moramo imati posla sa smćem s vremena na vrijeme", izusti ona s otrovnom slatkoćom. "Možda imate bolju ideju?"
"Samo Sjenica ima dovoljno galija da preotme uše Mandera od željeznih i zaštiti mog brata od njihovih dugih brodova tijekom prelaska. Preklinjem Vas, Vaša Milosti, pošaljite vijest u Zmajev kamen i zapovjedite knezu Redwyneu da smjesta razvije jedra."
Barem ima pameti da preklinje. Paxter Redwyne posjedovao je dvije stotine ratnih brodova, i pet puta više trgovačkih karaka, vinskih koka, trgovačkih galija i kitolovaca. Redwyne se, međutim, utaborio pod zidinama Zmajeva kamena, a veći dio njegove flote bio je zaposlen prevoženjem ljudi preko Zaljeva Crnovode kako bi napali tu otočnu tvrđavu. Ostatak je krstario Brodolomčevim zaljevom na jugu, gdje je samo njihova prisutnost sprečavala Krajoluju da se opskrbi novim zalihama s mora.
Aurane Waters se naroguši na Ser Lorasov prijedlog. "Odjedri li knez Redwyne sa svojim brodovima, kako ćemo opskrbljivati naše ljude na Zmajevu kamenu? Bez sjeničkih galija, kakoćemo održati opsadu Krajoluje?"
"Opsada se može nastaviti kasnije, nakon što—"
Cersei ga presiječe. "Krajoluja je stotinu puta vrednija od Štitova, a Zmajev kamen... dokle god Zmajev kamen ostane u rukama Stan-nisa Baratheona, on je nož na vratu moga sina. Otpustićemo kneza Redwynea i njegovu flotu kad zamak padne." Kraljica se osovi na noge. "Ova audijencija je završena. Veliki meštre Pvcelle, riječ s vama."
Starac se prene, kao da ga je njezin glas probudio iz nekog sna o mladosti, ali prije nego što je dospio odgovoriti, Loras Tvrell zakorači naprijed, takvom brzinom daje kraljica preplašeno ustuknula. Upravo se

spremala povikati Ser Osmundu da je zaštiti kad se Vitez Cvijeća spusti na koljeno. "Vaša Milosti, dopustite mi da osvojim Zmajev kamen."
Ruka njegove sestre poleti k njezinim ustima. "Lorase, ne."
Ser Loras se ne obazre na njezinu molbu. "Trebatće vam pola godine ili više da izgladnite Zmajev kamen na predaju, kao što knez Paxter namjerava. Dajte mi zapovjedništvo, Vaša Milosti. Zamak će biti vaš za četrnaest dana, makar ga morao srušiti golim rukama."
Nitko nije dao Cersei tako lijep dar otkad joj je Šansa Stark dotrčala da joj objelodani planove kneza Eddarda. Sa zadovoljstvom je opazila da je Margaery problijedjela. "Vaša mi hrabrost oduzima dah, Ser Loras", reče Cersei. "Kneže Waters, je li koji od novih dromona spreman da se otisne na more?"
"Slatka Cersei je spremna, Vaša Milosti. Brz brod, i snažan poput kraljice po kojoj je nazvan."
"Izvrsno. Neka Slatka Cersei smjesta ponese našeg Viteza Cvijeća na Zmajev kamen. Ser Loras, zapovjedništvo je vaše. Zakunite mi se da se nećete vraćati dokle Zmajev kamen ne bude Tommenov."
"Zaklinjem se, Vaša Milosti." Ustao je.
Cersei ga poljubi u oba obraza. Poljubila je i njegovu sestru, te šapnula: "Imate junačkog brata." Ili Margaery nije imala dostojanstva da joj odgovori, ili joj je strah oteo sve riječi.
Zora je još bila nekoliko sati daleko kad je Cersei kliznula van kroz kraljeva vrata iza Željeznog prijestolja. Ser Osmund je išao pred njom s bakljom, a Qyburn hodao pokraj nje. Pvcelle se morao mučiti da održi korak.
"Ako je po volji Vašoj Milosti," dahtao je, "mladi ljudi su vratolomni, misle samo na slavu bitke, a nikad na njezine opasnosti. Ser Loras... ovaj njegov plan prepun je pogibelji. Jurišati na same zidove Zmajeva kamena..."
"... vrlo hrabro." "... hrabro, da, ali..."
"Ne dvojim da će naš Vitez Cvijeća biti prvi čovjek koji će osvojiti bedeme." / možda prvi koji će pasti.
Kozičavo kopile koje je Stannis ostavio da brani njegov zamak nije bilo zelen turnirski junak već iskusni ubojica. Ako bogovi budu milostivi, udijelit će Ser Lorasu slavnu smrt za kojom je ovaj izgledao čeznuo. U slučaju da se dječak ne utopi na putu dotamo. Prošle noći digla se još jedna oluja, i to divlja. Kiša je satima lijevala kao iz kabla. A ne bi li to bilo tužno? mislila je kraljica. Utapanje je tako obično. Ser Loras žudi za slavom kao što pravi muškarci žude za ženama, najmanje što bogovi mogu učiniti jest da mu podare smrt dostojnu pjesme.
Međutim, što god da zadesi dječaka na Zmajevu kamenu, kraljica će biti pobjednica. Zauzme li Loras zamak, Stannis će pretrpjeti gadan udarac, a Redwyneova flota moći će otploviti da se susretne sa željeznima. Ne uspije li, ona će se pobrinuti da na njega padne lavlji dio krivice. Ništa ne okalja junaka toliko kao neuspjeh. A vrati li se kući na svom štitu, prekriven krvlju i slavom, Ser Osney će biti tu da utješi njegovu ožalošćenu sestru.
Više nije mogla zadržati smijeh. Prasnuo je s Cerseinih usana, i odjeknuo hodnikom.
"Vaša Milosti?" Veliki meštar Pvcelle zatreperi, objesivši usta. "Zašto... zašto se smijete?"
"Ta," morala je reći, "u protivnom bih plakala. Srce mi puca od ljubavi za našim Ser Lorasom i njegovom hrabrosti."
Ostavila je velikog meštra na zmijolikim stubama. Taj je nadživio svaku korist koju je ikad imao, zaključi kraljica. Jedino što je Pvcelle u posljednje vrijeme činio bilo je da ju gnjavi svojim upozorenjima i prigovorima. Čak je osudio dogovor koji je postigla s vrhovnim septonom, buljeći u nju tupim i vodnjikavim očima kad mu je zapovjedila da pripremi potrebne papire i blebećući o staroj mrtvoj povijesti sve dok ga Cersei nije prekinula. "Vrijeme kralja Maegora je minulo, kao i njegovi dekreti", rekla je odlučno. "Ovo je vrijeme kralja Tommena, i moje." Bolje bih prošla da sam ga pustila da trune u crnim ćelijama.
"Ako Ser Loras padne, Vaša Milost će morati pronaći drugog čovjeka dostojnog Kraljeve garde", primijeti knez Qyburn dok su prelazili preko šiljcima posutog jarka koji je okruživao Maegorovu tvrđu.
"Nekog izvanrednog", složi se ona. "Nekog tako mladog, brzog i snažnog da će Tommen potpuno zaboraviti Ser Lorasa. Malo viteštva ne bi bilo naodmet, ali glava mu ne bi smjela biti puna budalastih sanja. Poznate li takvog čovjeka?"
"Nažalost, ne", odgovori Qyburn. "Imao sam drugačiju vrstu junaka na umu. Ono što mu nedostaje u pogledu viteštva, nadoknadit će vam deseterostruko svojom odanošću. Štitit će vašeg sina, ubiti vaše neprijatelje, i čuvati vaše tajne, a nitko živ neće mu se moći oduprijeti."
"To vi tvrdite. Riječi su vjetar. Kad dođe pravi čas, možete predstaviti tog vašeg uzora pa ćemo vidjeti je li sve što ste obećali."

"Pjevat će o njemu, kunem se." Oči kneza Qyburna naboraju se od smijeha. "Smijem li pitati u svezi s oklopom?"
"Dala sam vašu narudžbu. Oružar misli da sam poludjela. Uvjerava me da nijedan čovjek nije dovoljno snažan da se kreće i bori pod takvom težinom ploča." Cersei uputi meštru bez lanca pogled upozorenja. "Napravite od mene budalu, i umrijetćete vrišteći. Svjesni ste toga, nadam se?"
"Uvijek, Vaša Milosti."
"Dobro. Ni riječi više o ovome."
"Kraljica je mudra. Ovi zidovi imaju uši."
"Tako je." Noću bi Cersei ponekad čula tihe zvukove, čak i u vlastitim apartmanima. Miševi u zidovima, rekla bi samoj sebi, ništa više.
Svijeća je gorjela uz njezino uzglavlje, ali vatra u ognjištu ugasila se i nije bilo drugog svjetla. Soba je također bila hladna. Cersei se razodjene i zavuče pod gunjeve, ostavivši svoju halju u hrpi na podu. Na drugoj strani kreveta, Taena se promeškolji. "Vaša Milosti", tiho je promrmljala. "Koliko je sati?"
"Gluho je doba", odgovori kraljica.
Iako je Cersei često spavala sama, nikad to nije voljela. Njezine najranije uspomene bile su na dijeljenje postelje s Jaimeom, kad su još bili tako mali da ih nitko nije mogao razlikovati. Kasnije, kad su ih razdvojili, imala je niz sobarica i družica, većinom djevojaka njezine dobi, kćeri očevih domaćih vitezova i vazala. Nijedna joj nije bila po volji, i malo ih se dugo zadržalo. Male tužibabe, odreda. Dosadna, plačljiva stvorenja, koja su uvijek širila laži i pokušavala se uvući između mene i Jaimea. Ipak, bilo je noći duboko u crnoj utrobi Hridi kada se radovala njihovoj toplini pokraj sebe. Prazan krevet bio je hladan krevet.
Ponajviše ovdje. U odaji je bilo propuha, a njezin nesretni kraljevski suprug umro je pod ovim baldahinom. Robert Baratheon, prvi svog imena, neka nikad ne bude drugog. Tup, pijan nasilnik od čovjeka. Neka plače u paklu. Taena je umjela ugrijati postelju jednako dobro kao i Robert, i nijednom nije pokušala raširiti Cerseine noge. Odnedavna je dijelila kraljičin krevet češće nego krevet kneza Merryweathera. Ortonu to naizgled nije smetalo... ako i jest, imao je dovoljno pameti da to ne spomene.
"Zabrinula sam se kad sam se probudila i otkrila da vas nema", promrmlja kneginja Merryweather, naslonivši se na jastuke, s pokrivačima zapetljanim oko struka. "Nešto nije u redu?"
"Ne," reče Cersei, "sve je u redu. Sutra, Ser Loras plovi za Zmajev kamen, da osvoji zamak, oslobodi Redwyneovu flotu i svima dokaže svoju muškost." Ispričala je Mvrijki sve što se dogodilo pod nemirnom sjenom Željeznog prijestolja. "Bez svog hrabrog brata, naša mala kraljica gotovo je naga. Ima svoje stražare, dakako, ali ja šaljem njihova kapetana ovdje-ondje po zamku. Brbljavi starac s vjevericom na surki. Vjeverice bježe pred lavovima. On nema u sebi snage da se odupre Željeznom prijestolju."
"Margaerv ima i druge mačeve oko sebe", upozori kneginja Merry-weather. "Sklopila je mnoga prijateljstva na dvoru, a ona i njezine mlade sestrične imaju obožavatelje."
"Ne zabrinjava me nekoliko udvarača", reče Cersei. "Vojska kod Krajoluje, međutim..."
"Što kanite učiniti, Vaša Milosti?"
"Zašto pitaš?" Pitanje je bilo malko previše umjesno za Cersein ukus. "Nadam se da ne namjeravate podijeliti moja neutemeljena razmišljanja s našom sirotom malom kraljicom?"
"Nikad. Ja nisam ona djevojka Senelle."
Cersei nije željela misliti na Senelle. Na moju je ljubaznost uzvratila izdajom. I Šansa Stark je učinila isto. Kao i Melara Hetherspoon i debela Jeyne Farman kad su njih tri bile djevojčice. Ne bih ušla u onaj šator da nije bilo njih. Ne bih dopustila Žabi Maggy da okusi moju budućnost u kapljici krvi. "Bila bih vrlo žalosna kad bi ti iznevjerila moje povjerenje, Taena. Ne bih imala druge nego da te predam knezu Qyburnu, ali znam da bih plakala."
"Nikad vam neću pružiti razlog za plač, Vaša Milosti. Dogodi li se to, izrecite riječ, i sama ću se predati Qyburnu. Želim vam samo biti blizu. Služiti vas, kako god zatražite."
"A za tu službu, kakvu nagradu očekuješ?"
"Nikakvu. Pričinjava mi zadovoljstvo udovoljavati vama." Taena se prevali na bok, dok joj se maslinasta koža sjajila na svjetlu svijeće. Grudi su joj bile krupnije od kraljičinih i završavale golemim bradavicama, crnima poput rogožine. Mlađa je od mene. Grudi joj se još nisu objesile. Cersei se pitala kako bi bilo poljubiti drugu ženu. Ne lako u obraz, kao što je bio običaj među gospođama visokog roda, već ravno u usne. Taenine su usne bile vrlo pune. Zapitala se kako bi bilo sisati one grudi, poleći Myrijku na leđa, raširiti joj noge i iskoristiti je kao što bi je muškarac iskoristio, kao što je Robert nju iskorištavao kad bi ga prije obuzelo, i kad ga se ne bi mogla otarasiti rukom ili ustima.

To su bile najgore večeri, kad bi bespomoćno ležala pod njim dok se on zadovoljavao, zaudarajući na vino i grokćući poput vepra. Obično bi se otkotrljao s nje i zaspaočim bi bilo gotovo, te hrkao prije nego što bi se njegovo sjeme osušilo na njezinim bedrima. Uvijek biju kasnije boljelo, bridjelo joj između nogu, a grudi žuljale od gnječenja koje bi im zadao. Jedini put kad se zbog njega ovlažila bilo je u njihovoj svadbenoj noći. Robert je bio prilično naočit kad su se tek vjenčali, visok, snažan i moćan, ali dlaka mu je bila crna i teška, gusta na grudima i gruba oko spolovila. Pogrešan sečovjek vratio s Trozupca, kraljica bi ponekad pomislila dok ju je orao. Prvih par godina, kad ju ječešće objahivao, sklopila bi oči i pretvarala se da je on Rhaegar. Nije se mogla pretvarati da je Jaime; bio je previše različit, previše nepoznat. Čak je i njegov miris bio pogrešan.

Za Roberta, te se noći nikad nisu dogodile. Kad bi svanulo jutro, on se ničeg nije sjećao, ili ju je barem u to želio uvjeriti. Jednom, tijekom prve godine njihova braka, Cersei je izrazila svoje nezadovoljstvo idućeg dana. "Ozlijedio si me", potužila se. Imao je pristojnosti da djeluje posramljeno. "Nisam to bio ja, moja gospo", rekao je mrzovoljnim, nadurenim tonom, poput djeteta uhvaćenog u krađi jabučne pite iz kuhinje. "To je zbog vina. Pijem previše vina." Da zalije svoje priznanje, posegnuo je za svojim rogom piva. Dok ga je pridizao k usnama, bacila mu je vlastiti rog u lice, tako snažno da mu je okrhnula zub. Godinama kasnije na gozbi, čula ga je kako pripovijeda služavki da je slomio zub u kreševu. Pa, naš je brak i bio kreševo, pomislila je, stoga nije slagao.

Međutim, sve ostalo bile su laži. Sjećao se što joj je učinio te noći, bila je u to uvjerena. Mogla mu je to vidjeti u očima. Samo se pretvarao da je zaboravio; to je bilo lakše od suočavanja s njegovom sramotom. Duboko u sebi Robert Baratheon bio je kukavica. S vremenom napadi su postali sve rjeđi. Tijekom prve godine uzimao ju je barem jednom učetrnaest dana; na samom kraju niti jednom na godinu. Međutim, nikad nije posve prestao. Prije ili kasnije, došla bi noć kada bi previše popio i želio prisvojiti svoja prava. Onočega se stidio na danjem svijetlu pružalo mu je zadovoljstvo u tami.

"Moja kraljice?" reče Taena Merryweather. "Imatečudan izraz u očima. Je li vam zlo?"

"Samo sam se... prisjećala." Grlo joj je bilo suho. "Dobra si prijateljica, Taena. Nisam imala pravu prijateljicu od..." Netko zalupa na vrata.

Opet? Hitnost zvuka nagnala ju je da zadrhti. Je li se novih tisuću brodova srušilo na nas? Navukla je kućni haljetak i otišla pogledati tko je. "Oprostite što vas ometam, Vaša Milosti," reče stražar, "ali kneginja Stokeworth je dolje, preklinje za audijenciju."

"U ovaj sat?" prasne Cersei. "Zar je Falvse skrenula pameću? Reci joj da sam se povukla. Reci joj da je puk na Štitovima poklan. Reci joj da sam probdjela pola noći. Primit ću je sutradan."

Stražar je oklijevao. "Oprostite Vaša Milosti, ali ona... ona nije dobro, ako me razumijete."

Cersei se namršti. Pretpostavljala je da joj je Falvse došla reći kako je Bronn mrtav. "Vrlo dobro. Moram se odjenuti. Odvedi je u moju dnevnu odaju i neka pričeka." Kad je kneginja Merryweather krenula daće ustati i poći s njom, kraljica je to odbila. "Ne, ostani. Barem jedna od nas trebala bi malko otpočinuti. Neću dugo."

Lice kneginje Falvse bilo je modro i otečeno, oči crvene od suza. Donja usnica bila joj je razbijena, odjeća prljava i rasparana. "Bogovi smilujte se", izusti Cersei kad ju je uvela u dnevnu odaju i zatvorila vrata. "Što se dogodilo vašem licu?"

Falvse kao da nije čula pitanje. "Ubio ga je", rekla je drhtavim glasom. "Majko smiluj se, on... on..." Briznula je u grčevit plač, a cijelo joj je tijelo drhtalo.

Cersei nalije kalež vina i odnese ga uplakanoj ženi. "Popijte ovo. Vinoće vas umiriti. Tako je. Još malo. Prestanite plakati i recite mi zašto ste došli."

Trebao je ostatak vrča prije nego što je kraljica napokon uspjela izvući cijelu žalosnu priču iz kneginje Falvse. Kad je jednom u tome uspjela, nije znala bi li se smijala ili bjesnjela. "Dvoboj", ponovila je. Postoji li itko u Sedam kraljevina na koga se mogu osloniti? Zar sam jedina u Zapadnoj zemlji s dva prsta soli u glavi?

"Želite mi reći da je Ser Balman izazvao Bronna na dvobojV

"Rekao je daće biti j-j-jednostavno. Koplje je vi-viteško oružje, rekao je, a B-Bron nije pravi vitez. Balman je rekao daće ga zbaciti s konja i dokrajčiti dok bude ležao o-o-ošamućen."

Bronn nije bio vitez, to je bila istina. Bronn je bio prekaljeni ubojica. Tvoj kreten od muža napisao je sebi smrtnu presudu. "Izvrstan plan. Usudim li se pitati što je pošlo po zlu?"

"B-Bron je zario svoje koplje u grudi Balmanova sirotog k-k-k-konja. Balman, on... noge su mu se zgnječile kad je životinja pala. Vrištao je tako sažaljivo..."

Plaćenici nemaju sažaljenja, mogla je reći Cersei. "Zamolila sam vas da udesite nezgodu u lovu. Zabludjelu strijelu, pad s konja, bijesnog vepra... toliko je načina na koje čovjek može poginuti u šumi. Nijedan od njih ne uključuje koplja.'"
Falvse kao daje nije čula. "Kad sam pokušala dotrčati mom Balmanu, on, on, on me udario po licu. Natjerao je mog gospodara da p-p-prizna. Balman je dozivao meštra Frenkena da mu pomogne, ali plaćenik, on, on, on..."
"Prizna?" Cersei se nije svidjela ta riječ. "Ufam se da je naš hrabri Ser Balman držao jezik za zubima."
"Bronn mu je zabio bodež u oko, i rekao mi da radije odem iz Sto-kewortha prije nego što sunce zađe inače ću dobiti isto. Rekao je daće me predati g-g-garnizonu, ako me itko od njih bude htio. Kad sam zapovjedila da Bronna uhite, jedan od njegovih vitezova imao mi je drskosti reći da poslušam što mi je knez Stokeworth zapovjedio. Nazvao gaje knez Stokeworth\" Kneginja Falvse stegne kraljičinu ruku. "Vaša mi Milost mora dati vitezove. Stotinu vitezova! I samostrijelaca, da povratim svoj zamak. Stokeworth je moj! Nisu mi čak dopustili da pokupim svoju odjeću! Bronn je rekao daje to sada odjeća njegove žene, sva moja svila i baršun."
Tvoje su krpe posljednja tvoja briga. Kraljica oslobodi prste iz vlažnog stiska druge žene. "Zamolila sam vas da ugasite svijeću kako biste pomogli zaštititi kralja. Umjesto toga iskrenuli ste na njuću up divlje vatre. Je li vaš praznoglavi Balman spomenuo moje ime u ovome? Recite mi da nije."
Falvse obliže usne. "On... boljelo ga je, noge su mu bile slomljene. Bronn je rekao daće mu ukazati milost, ali... Što će se dogoditi mojoj sirotoj m-m-majci?"
Pretpostavljam da će umrijeti. "Što mislite?" Kneginja Tanda je možda već bila mrtva. Bronn nije djelovao poput one vrste čovjeka koji bi ulagao previše napora da njeguje jednu staricu sa slomljenim kukom.
"Morate mi pomoći. Kamo da idem? Što da radim?" Možda bi mogla pći za Malog Lunu, umalo zausti Cersei. Gotovo je jednako velika budala poput tvog pokojnog muža. Nije mogla riskirati rat na samom pragu Kraljeva Grudobrana, ne sada. "Nijeme sestre uvijek rado prihvaćaju udovice", reče ona. "Njihov život je spokojan, život molitve, kontemplacije i dobrih djela. Pružaju utjehu živima i mir mrtvima." / ne govore. Nije mogla pustiti ženu da trči po Sedam Kraljevina širećи opasne priče.
Falvse se oglušila zdravom razumu. "Sve što smo učinili, učinili smo u službi Vašoj Milosti. Ponosni što smo vjerni. Rekli ste..."
"Sjećam se." Cersei se silom nasmiješi. "Ostatćete ovdje s nama, moja gospo, dok ne pronađemo način da povratimo vaš zamak. Dopustite da vam nalijem još jedan kalež vina. Pomoći će vam da usnete. Vrlo ste umorni i potišteni, to se jasno vidi. Moja sirota, draga Falvse. Tako je, ispijte."
Dok se njezina gošća posvećivala vrču, Cersei pođe k vratima i pozove svoje sluškinje. Naložila je Dorcas da joj pronađe kneza Qyburna i smjesta ga ovamo dovede. Poslala je Joceh/n Swyft u kuhinje. "Donesi kruha i sira, mesnu pitu i štogod jabuka. I vina. Žedne smo."
Qyburn je stigao prije hrane. Kneginja Falvse je dotad strusila još tri kaleža, i počinjala drijemati, iako bi se s vremena na vrijeme prenula i ispustila jecaj. Kraljica odvede Qyburna u stranu i povjeri mu Ser Bal-manovu budalaštinu. "Ne mogu dopustiti da Falvse širi priče po gradu. Tuga joj je oduzela pamet. Trebate li još žena za vaš... posao?"
"Trebam, Vaša Milosti. Lutkare sam sasvim potrošio."
"Uzmite je onda, i radite s njom što vas je volja. Ali kad jednom sđe u crne ćelije... trebam li reći više?"
"Ne, Vaša Milosti. Razumijem."
"Dobro." Kraljica ponovno namjesti svoj osmijeh. "Mila Falvse, meštar Qyburn je ovdje. Oće vam pomoći da se odmorite." "O", neodređeno će Falyse. "O, dobro."
Kad su se vrata zatvorila za njima, Cersei si nalije još jedan kalež vina. "Okružena sam neprijateljima i imbecilima", rekla je. Nije moglačak ni vjerovati svojoj krvi i rodu, ni Jaimeu, koji je nekó bio njezina druga polovica. Trebao je biti moj mač i štit, moja jaka desnica. Zašto mi uporno dodijava?
Bronn nije bio više od smetnje, dakako. Nikad zapravo nije vjerovala da je skrivao Vrabčka. Njezin izopačeni mali brat bio je prepametan da bi dopustio Lollys da svog nesretnog kopilana nazove po njemu, znajući da bi to sigurno navuklo kraljičini bijes na nju. Kneginja Merryweather je ukazala na to, i imala je pravo. Poruga je gotovo sigurno bila plaćenikovo djelo. Mogla ga je zamisliti kako promatra svog naboranog crvenog posinka kako siše jedno od Lollysinih nabreklih vimena, s kaležom vina u ruci i drskim osmijehom na licu. Ceri se koliko hoćeš, Ser Bronn, uskoro ćeš vrištati. Uživaj u svojoj slaboumnoj gospi i otetom zamku dokle možeš. Kad za to dođe čas, zgnječit ću te kao što bi ti zgnječio muhu. Možda će poslati Lorasa Tyrella da obavi gnječenje, ako se Vitez Cvijeća u kom slučaju vrati živ sa Zmajeva kamena. To bi bilo

slatko. Ako su bogovi milostivi, svaki bi ubio onog drugog, poput SerArryka i Ser Erryka. Što se Stokewortha tiče... ne, bilo joj je zlo od razmišljanja o Stokeworthu.
Taena je ponovno utonula u san učasu kad se kraljica vratila u ložnicu, osjećajući vrtoglavicu. Previše vina i premalo sna, rekla je u sebi. Nisu je svake noći budili dvaput s tako očajničkim vijestima. Barem sam se mogla probuditi. Robert bi bio odveć pijan da ustane, a kamoli da vlada. Spalo bi na Jona Arryna da se pozabavi svim tim. Uživala je u pomisli da je bila bolji kralj od Roberta.
Nebo pred prozorom već se počelo svijetliti. Cersei sjedne na postelju pokraj kneginje Merryweather, slušajući njezino tiho disanje, gledajući kako joj se grudi dižu i padaju. Sniva li o Myru? pitala se. Ili o njezinu ljubavniku s ožiljkom, opasnom tamnokosom muškarcu koji se nije dao odbiti? Bila je posve uvjerena da Taena nije snivala o knezu Ortonu. Cersei obuhvati dojku druge žene. Isprva nježno, jedva dodirujući, osjećajući njezinu toplinu pod svojim dlanom, kožu glatku poput satena. Blago ju je stisnula, a onda lako prešla palcem po velikoj tamnoj bradavici, naprijed-natrag, naprijed-natrag sve dok nije osjetila da se ukrutila. Kad je podigla pogled, Taenine su oči bile otvorene. "Je li to ugodno?" upitala je.
"Da", reče kneginja Merryweather.
"A ovo?" Cersei sada uštine bradavicu, snažno je povlačeći, izvijajući je između prstiju.
Mvrijka ispusti bolan uzdah. "Boli me."
"To je samo zbog vina. Popila sam vrč za večerom, i još jedan s udovicom Stokeworth. Morala sam piti da je umirim." Uštinula je i drugu Taeninu bradavicu, potežući je sve dok žena nije dahnula. "Ja sam kraljica. Namjeravam uzeti što mi pripada."
"Učinite što želite." Taenina je kosa bila crna poput Robertove,čak i dolje među nogama, a kad ju je Cersei ondje dotakla, otkrila je da je njezina dlaka bila posve meka i vlažna, gdje je Robertova bila gruba i suha.
"Molim vas," reče Mvrijka, "nastavite, moja kraljice.Činite sa mnom što hoćete. Vaša sam."
Ali nije vrijedilo. Nije to mogla osjetiti, što god da je Robert osjećao onih noći kada bi je uzeo. U tome nije bilo zadovoljstva, ne za nju. Za Taenu, da. Njezine bradavice bile su dva crna dijamanta, njezino spolovilo glatko i vruće. Robert bi te obožavao, na sat vremena. Kraljica zavuče jedan prst u tu mvrijsku močvaru, potom još jedan, pomičući ih unutra-van, ali kad bi se jednom ispraznio u tebe, bilo bi mu teško sjetiti se tvoga imena.
Željela je saznati bi li to bilo jednako lako sa ženom kao što je uvijek bilo s Robertom. Deset tisuća tvoje djece pomrlo je na mom dlanu, Vaša Milosti, pomislila je, uvlačeći i treći prst u Myr. Dok si hrkao, oblizala bih tvoje sinove sa svog lica i prstiju, jednog za drugim, sve one blijede ljepljive pričeve. Prisvajao si svoja prava, moj gospodaru, ali u tami ja bih jela tvoje nasljednike. Taena zadrhti. Uzdahnula je neke riječi na stranom jeziku, potom opet zadrhtala, izvila leđa i kriknula. Zvuči kao daje kolju, pomisli kraljica. Na trenutak si je dopustila da zamisli kako su njezini prsti bili veprove kljove, koje su trgale Mvrijku na komade od prepona do grla.
I dalje nije bilo dobro.
Nikad nije bilo dobro ni s kim osim s Jaimeom.
Kad je pokušala odmaknuti ruku, Taena je uhvati i poljubi joj prste. "Slatka kraljice, kako da vas zadovoljim?" Kliznula je rukom niz Cersein bok i dotaknula njezino spolovilo. "Recite mi što želite od mene, moja ljubavi."
"Pusti me." Cersei se otkotrlja i navuče pokrivače da se pokrije, drhteći. Zora je svitala. Uskoro će biti jutro, a sve će ovo biti zaboravljeno.
Nikad se nije dogodilo.
jaime
Trublje su stvarale mjedenu larmu i presijecale spokojan modri zrak sumraka. Josmvn Peckledon je istog časa bio na nogama, nespretno grabeći gospodarev pojas s mačem.
Dečko ima dobre instinkte. "Odmetnici ne pusu u trublje da obznane svoj dolazak", reče mu Jaime. "Neće mi trebati moj mač. To će biti moj ročak, guverner Zapada."
Jahači su silazili s konja kad je izašao iz svog šatora; pola tuceta vitezova, četrdeset jahača i oklopnika na konjima. "Mirne!" zagrmičupavi čovjek odjeven u pozlaćenu verižnjaču i plašt od lisičjeg krzna. "Tako mršav, i sav u bijelom! I još bradat!"
"Ovo? Obične čekinje u usporedbi s tom tvojom grivom, ročače." Ser Davenova oštra brada i čupav brk srastali su u zaliske guste poput živice, a oni u zamršenu žutu guštaru na njegovoj glavi, spljoštenu od kacige koju je skidao. Negdje usred sve te dlake vrebao je pćast nos i par živahnih svijetlosmeđih očiju. "Je li ti neki odmetnik ukrao britvu?"

"Zakleo sam se da neću odsjeći kosu dok ne osvetim oca." Premda je izgledao tako lavlje, Daven Lannister je zvučao neobično plaho. "Međutim, Mladi se Vuk prvi domogao Karstarka. Lišio me moje osvete."
Predao je kacigu štitonoši i provukao prste kroz kosu gdje ju je težina čelika prilijepila za tjeme. "Sviđa mi se malo kose. Noći postaju hladnije, a nešto dlaka pomaže da ti lice očuva toplinu. Da, a tetka Genna je uvijek govorila da mi je čeljust poput cigle." Stisnuo je Jaimeove ruke. "Bojao sam se za tebe nakon Šaputave šume. Čuo sam da ti je Starkov strahovuk rastrgao grlo."
"Jesi li ronio gorke suze za mnom, rođače?"
"Pola luke Lannis je tugovalo. Ženska polovica." Ser Davenov se pogled spusti na Jaimeov batrljak. "Dakle, istina je. Prokletnici su ti odsjekli ruku kojom mačuješ."
"Imam novu, načinjenu od zlata. Mnogo se toga može reći u prilog posjedovanja samo jedne ruke. Pijem manje vina od straha da ga ne prolijem i rijetko dobijem poriv da počešem dupe na dvoru."
"Da, u tome ima nešto. Možda bih i ja svoju trebao odsjeći." Njegov se rođak nasmije. "Je li ti ju Catelyn Stark odsjekla?"
"Vargo Hoat." Odakle samo potječu te priče?
"Qohorik?" Ser Daven pljune. "To je za njega i sve njegove Hrabre suputnike. Rekao sam tvom ocu da ću rado pljačkati za njega, ali on me odbio. Neki su zadaci dostojni lavova, rekao je, ali pljačku je najbolje prepustiti jarcima i psima."
Doslovne riječi kneza Tywina, znao je Jaime; gotovo je mogao čuti očev glas. "Uđi unutra, rođače. Moramo popričati."
Garrett je upalio žeravnike, a njihovo crvenkasto ugljevlje ispunilo je Jaimeov šator rumenom vrućinom. Ser Daven skine plašt s ramena i dobaci ga Malom Lewu. "Ti si Piper, dečko?" zareži. "Imaš njihov kržljav izgled."
"Ja sam Lewys Piper, ako je po volji mom gospodaru." "Prebio sam ti brata do krvi najednom kreševu. Kržljava mala budala, uvrijedio se kad sam ga pitao je 1' mu ono sestra pleše naga na štitu." "To je grb naše kuće. Nemamo sestru."
"Šteta. Tvoj grb ima lijepe cice. No, kakav se čovjek skriva iza nage ženske? Svaki put kad bih zviznuo štit tvog brata, osjećao sam se nečasno."
"Dosta", reče Jaime, smijući se. "Pusti ga na miru." Pia je za njih grijala vino, miješajući kotlić žlicom. "Moram znati što mogu očekivati da ću pronaći u Rijekotoku."
Njegov rođak slegne ramenima. "Opsada se otegla. Crna Riba sjedi u zamku, mi sjedimo vani u našim logorima. Prokleto dosadno, ako želiš istinu." Ser Daven sjedne na lovački stolac. "Tully bi trebao izjurišati van, da nas sve podsjeti da smo još u ratu. Bilo bi lijepo ako bi pritom pobrao kojeg Freya. Rvmana, za početak. Taj je čovjek češće pijan nego trijezan. O, i Edwyna. Nije tako tupoglav k'o njegov otac, ali je pun mržnje k'o što je čir pun gnoja. I našeg Ser Emmona... ne, kneza Emmona, sačuvala nas Sedmorica, ne smijem zaboraviti njegov novi naslov... naš knez Rijekotoka nečini ništa drugo osim što mi pokušava davati savjete kako da vodim opsadu. Želi da zauzmem zamak a da ga ne oštetim, jer je to sada njegovo kneževsko sijelo." "Je li to vino već vruće?" upita Jaime Piju.
"Jest, moj gosparu." Djevojka je pokrivala usta kad je govorila. Peck posluži vino na zlatnom pladnju. Ser Daven svuče rukavice i primi se kaleža. "Hvala, dečko. Koji si sad ti?"
"Josmvn Peckledon, ako je po volji mom gospodaru." "Peck je bio junak na Crnovodi", reče Jaime. "Ubio je dva viteza i zarobio drugu dvojicu."
"Sigurno si opasniji nego što izgledaš, momče. Je 1' to brada, ili si se zaboravio umiti? Žena Stannisa Baratheona imala je gušći brk. Koliko ti je godina?" "Petnaest, ser."
Ser Daven frkne. "Znaš što je najbolje kod junaka, Jaime? Svi izginu mladi i ostave više žena nama ostalima." Dobacio je kalež natrag štitonoši. "Napuni opet to do vrha, paću i tebe zvati junakom. Žedan sam."
Jaime podigne vlastiti kalež ljevicom i uzme gutljaj. Toplina mu se raširila po grudima. "Govorio si o Frevevima koje želiš vidjeti mrtve. Ryman, Edwyn, Emmon..."
"I Walder Rivers," reče Daven, "taj kurvin sin. Mrzi što je kopile, i mrzi svakoga tko nije. Ser Perwyn, međutim, djeluje kao pošten momak, mogli bismo ga poštedjeti. I žene. Trebam se vjenčati s jednom, čujem. Usput, tvoj je otac mogao smatrati shodnim da se posavjetuje sa mnom oko tog braka. Moj je otac pregovarao s Paxterom Redwyneom prije Volovkriža, jesi li znao? Redwyne ima kćer s lijepim mirazom..."
"Desmeru?" Jaime se nasmije. "Kako ti se svđaju pjegice?" "Ako mi se izbor svodi na Freyevku i pjegice, pa... polovica okota kneza Waldera izgleda poput lasica."

"Samo polovica? Budi zahvalan. Vidio sam Lancelovu nevjestu u Darrvju."
"Vratarica Ami, bogovi, smilujte se. Nisam mogao vjerovati da je Lancel nju izabrao. Što je tome dječaku?"
"Postao je pobožan," reče Jaime, "ali nije on vršio odabir. Majka kneginje Amerei je Darrvjevka. Naš je stric smatrao kako bi pomogla Lancelu da pridobije darrvjevski puk."
"Kako, time što bi ih jebala? Znaš zastoje zovu Vratarica Ami? Diže svoje rešetke svakom vitezu koji nađe. Neka Lancel radije pronađe oružara koji će mu načiniti rogatu kacigu."
"To neće biti potrebno. Naš se rođak sprema poći u Kraljev Grudobran da položi zavjete za jednog od mačeva vrhovnog septona."
Ser Daven nije mogao izgledati zaprepaštenije ni da mu je Jaime rekao kako je Lancel odlučio postati glumčev majmun. "Nije valjda? Šališ se sa mnom. Vratarica Ami sigurno više nalikuje lasici nego što sam mislio kad je mogla natjerati dječaka na to."
Kad se Jaime oprostio od kneginje Amerei, ona je tiho oplakivala raspad svog braka dopuštajući Lyleu Crakehallu daje utješi. Njezine ga suze nisu ni upola toliko uznemirile kao tvrdi izrazi na licima njezine rodbine dok su stajali vani na dvorištu. "Nadam se da ni ti ne namjeravaš položiti zavjete, dječače", rekao je Davenu. "Frevevi su osjetljivi kad su u pitanju bračni ugovori. Ne bih ih volio ponovno razočarati."
Ser Daven frkne. "Oženit ću se i leći sa svojom lasicom, ništa se ne boj. Znam što se dogodilo Robbu Starku. No, prema onom što mi Edwyn kaže, bolje mi je izabrati neku koja još nije procvjetala, inače ću vjerojatno otkriti da je Crni Walder bio ondje prije mene. Kladim se da je imao Vrataricu Ami, i to više od tri puta. Možda to objašnjava Lancelovu pobožnost, i raspoloženje njegova oca."
"Vidio si Ser Kevana?"
"Jesam. Prošao je ovuda na putu za zapad. Zamolio sam ga da nam pomogne zauzeti zamak, ali Kevan nije želio imati ništa s tim. Bio je zaokupljen crnim mislima cijelo vrijeme dok je bio tu. Pričino ljubazan, ali hladan. Zakleo sam mu se da nikad nisam tražio da postanem guverner Zapada, da je ta čast trebala biti dodijeljena njemu, a on je izjavio da mi ništa ne zamjera, ali nikad to ne bih pomislio ako bih morao suditi po tonu njegova glasa. Ostao je tri dana i jedva mi uputio tri riječi. Volio bih da je ostao, dobro bi mi došao njegov savjet. Naši prijatelji Frevevi ne bi se usudili dodijavati Ser Kevanu kao što dodijavaju meni."
"Pričaj mi", reče Jaime.
"Bih, ali odakle da počnem? Dok smo pravili ovnove i opsadne kule, Rvman Frey je podigao vješala. Svakog dana u zoru izvede Edmurea Tullvja, prebaci mu omču oko vrata i prijeti da će ga objesiti ukoliko se zamak ne preda. Crna Riba ne obraća pozornost na njegovu glumačku predstavu, pa navečer kneza Edmurea opet skinu. Njegova je žena trudna, jesi li znao?"
Nije. "Edmure je s njome legao, nakon Krvavog vjenčanja?" "Legao je s njom za vrijeme Krvavog vjenčanja. Roslin je ljupka mala, gotovo da nema ništa lascivnijeg. I voli Edmurea, začudo. Perwyn mi veli da se moli za djevojčicu."
Jaime razmisli na trenutak. "Kad se jednom Edmureov sin rodi, knez Walder više neće imati koristi od Edmurea."
"I ja tako na to gledam. Naš zet Emm... ah, knez Emmon, to jest... on želi da se Edmurea smjesta objesi. Prisutnost tullvjevskog kneza Ri-jekotoka uznemiruje ga gotovo jednako kao očekivano rođenje drugoga. Svakog me dana preklinje da natjeram Ser Rymana da zanjiše Tullyja, bez obzira kako. U međuvremenu, knez Gawen Westerling poteže me za drugi rukav. Crna Riba drži njegovu gospu ženu u zamku, zajedno s troje njegovih malih šmrkavaca. Njegovo gospodstvo strahuje da će ih Tully ubiti ako Frevevi objese Edmurea. Jedna od njih je mala kraljica Mladog Vuka."
Jaime je susreo Jeyne Westerling, iako se nije mogao prisjetiti kako je izgledala. Sigurno je zbilja lijepa, kad je bila vrijedna kraljevstva. "Ser Brvnden neće ubiti djecu", uvjeravao je svog rođaka. "Nije baš toliko crna riba." Počinjao je shvaćati zašto Rijekotok još nije pao. "Pričaj mi o tvojim planovima."
"Dobro smo opkolili zamak. Ser Ryman i Frevevi su sjeverno od Pjenkamena. Južno od Crvenih rašlji sjedi knez Emmon, sa Ser Forleyjem Presterom i onim što je preostalo od tvoje stare vojske, te rijetkim knezovima koji su prešli k nama nakon Krvavog vjenčanja. Mrgodna bagra, ne smeta me reći. Dobri su za durenje u šatorima, i za malo što drugo. Moj tabor nalazi se između rijeka, okrenut prema jarku i glavnim dverima Rijekotoka. Prebacili smo lanac preko Crvenih rašlji, nizvodno od zamka. Manfryd Yew i Raynard Ruttiger zaduženi su za njegovu obranu, tako da nitko ne može pobjeći čamcem. Dao sam im i mreže, da mogu ribariti. Tako se hranimo." "Možemo li izgladnjeti zamak?"
Ser Daven odmahne glavom. "Crna Riba je otjerao sva beskorisna usta iz Rijekotoka i očistio čitav ovaj kraj. Ima dovoljno zaliha da održi i ljude i konje na životu pune dvije godine."

"A koliko smo dobro mi opskrbljeni?"
"Dokle god bude ribe u rijekama, neće mo gladovati, iako ne znam kako će mo nahraniti konje. Frevevi dovlače hranu i krmu iz Blizanaca, ali Ser Ryman tvrdi da nema dovoljno da bi je podijelio, pa se moramo opskrbiti sami. Polovica ljudi koje pošaljem u potragu za hranom više se ne vrati. Neki dezertiraju. Druge pronalazimo kako trunu ispod drveća, s omčama oko vratova."
"I mi smo naišli na neke, prekjučer", reče Jaime. Pronašli su ih izvidnici Addama Marbranda kako vise crnih lica ispod stabla divlje jabuke. Trupla su bila svučena do gola, a svakome je čovjeku netko ugurao divlju jabuku medu zube. Nijedan nije imao rana; očito, predali su se. Snažni Vepar razbjesnio se na to, kunući se u krvavu osvetu na glave onih koji su svezali ratnike da umru poput odojaka.
"Možda su to bili odmetnici," reče Ser Daven, kad je Jaime ispripo-vjedio priču, "ili ne. Još ima bandi sjevernjaka u okolici. A ovi kneževi Trozupca možda su savili koljena, ali mislim da su njihova srca još... vučja."
Jaime zirne u svoju dvojicu mladih štitonoša, koji su se motali blizu žeravnika pretvarajući se da ne prisluškuju. Lewys Piper i Garrett Paege obojica su bili sinovi riječnih knezova. Obojica su mu prirasla srcu i mrzio bi kad bi ih morao predati Ser Ih/inu. "Konopci me podsjećaju na Dondarriona."
"Tvoj Knez Munje nije jedini koji umije svezati omču. Ne tjeraj me da počnem pričati o knezu Bericu. Sad je tu, sad je tamo, sad je posvuda, ali kad god pošaljem ljude za njim, istopi se poput rose. Riječni knezovi mu pomažu, u to ne sumnjaj. Prokleti pogranični knez, ako u to možeš vjerovati. Jednog dana čuješ da je mrtav, idućeg pričaju kako ga se ne može ubiti." Ser Daven odloži svoj vinski kalež. "Moji izvidnici izvještavaju o vatrama na visovima u noći. Signalne vatre, misle oni... kao da se svud oko nas nalazi prsten promatrača. A vatri ima i u selima. Nekakav novi bog..."
Ne, stari. "Thoros je s Dondarrionom, debeli mvrijski svećenik koji je nekoć pio s Robertom." Njegova zlatna ruka nalazila se na stolu. Jaime je dotakne i stane promatrati kako zlato treperi na mutnom svjetlu žeravnika.
"Obračunat ćemo se s Dondarrionom ako budemo morali, ali Crna Riba mora doći prvi na red. Mora znati kako je njegov otpor uzaludan. Jeste li pokušali pregovarati s njim?"
"Ser Ryman je pokušao. Dojahao je pred dveri zamka polupijan i razmetljiv, izvikujući prijetnje. Crna se Riba pojavio na kruništu dovoljno dugo da izjavi kako neće trošiti poštene riječi na nepoštene ljude. Tada je zabio strijelu u trticu Rvmanova paripa. Konj se propeo, Frey pao u blato, a ja mene spopao takav smijeh da sam se zamalo popisao. Da sam ja bio u zamku, zabio bih tu strijelu u Rvmanovu izdajničku šiju."
"Nosit ću štitnik za vrat kad budem pregovarao s njima", reče Jaime, s polusmiješkom. "Namjeravam mu ponuditi velikodušne uvjete." Uspije li završiti ovu opsadu bez krvoprolića, neće se moći govoriti da je digao oružje protiv kuće Tully.
"Slobodno pokušaj, moj gospodaru, ali dvojim da će riječi izvojevati pobjedu. Moramo napasti zamak."
Postojalo je vrijeme, ne tako davno, kada bi Jaime nedvojbeno zagovarao istu ideju. Znao je da ne može ovdje sjediti dvije godine dok glad u ne istjera Crnu Ribu. "Što god poduzmemo, moramo poduzeti brzo", rekao je Ser Davenu. "Moje mjesto je u Kraljevu Grudobranu, s kraljem."
"Da", reče njegov rođak. "Ne sumnjam da te sestra treba. Zašto je otjerala Kevana? Mislio sam da će ga imenovati namjesnikom."
"Odbio ju je." Nije bio slijep kao ja.
"Kevan je trebao biti guverner Zapada. Ili ti. Pazi, nije da sam nezahvalan na ukazanoj časti, ali tvoj je stric dvaput stariji od mene i iskusniji zapovjednik. Nadam se da zna kako ovo nikad nisam tražio."
"Zna."
"Kako je Cersei? Lijepa kao uvijek?"
"Blistava." Nepostojana. "Zlatna." Lažna poput ludinog zlata. Prošle noći sanjao je da ju je zatekao kako jebe Malog Lunu. Ludu je ubio, a sestri razbio zube svojom zlatnom rukom, upravo kao što je Gregor Clegane učinio sirotoj Piji. U svojim snovima Jaime je uvijek imao dvije ruke; jedna je bila načinjena od zlata, ali je funkcionirala jednako kao druga. "Što prije završimo s Rijekotokom, to ću brže biti ponovno uz Cersei." Što će Jaime tada učiniti, ni sam nije znao.
Razgovarao je sa svojim rođakom još sat vremena prije nego što se guverner Zapada napokon oprostio. Kad je otišao, Jaime natakne svoju zlatnu ruku i smeđi plašt da se prošeće među šatorima.
Istinu govoreći, volio je ovaj život. Osjećao se lagodnije medu vojnicima na polju nego što se ikad osjećao na dvoru. I svi njegovi ljudi djelovali su lagodno u njegovu društvu. Kod jedne ognjišne vatre trojica samostrijelaca ponudili su mu dio zeca kojeg su uhvatili. Kod druge mladi je vitez zatražio njegov savjet u svezi s najboljim načinom obrane od ratnog malja. Dolje pokraj rijeke, promatrao je kako se dvije pralje

hrvaju u plićaku, sjedeći na ramenima dvojice oklopnika. Djevojke su bile polupijane i polugole, smijući se i mlateći jedna drugu smotanim plaštevima dok ih je tuce drugih muškaraca bodrilo. Jaime se okladio u bakrenu zvijezdu na plavojku koja je jahala Raffa Medenog, i izgubio kad su se njih dvoje uz pljusak strovalili u šaš.

Na drugoj strani rijeke zavijali su vuci, a vjetar je puhao kroz šuma-rak vrbačije su se grane previjale i šaputale. Jaime pronađe Ser Ilyna Pavnea samog pred njegovim šatorom kako oštri svoj veleman brusnim kamenom. "Dođi", rekao je, a nijemi vitez ustane, tanko se smiješeći. On uživa u ovome, shvatio je. Pričinjava mu zadovoljstvo da me svakonoćno ponizava. Možda bi mu pričinjavalo još veće zadovoljstvo da me ubije. Želio je vjerovati da se poboljšavao, ali napredak je bio spor i ne bez danka. Pod svojim čelikom, vunom i uškrobljenom kožom Jaime Lannister bio je tapiserija posjekotina, žuljeva i modrica.

Stražar im se ispričao dok su izvodili svoje konje iz logora. Jaime potapša čovjeka po ramenu svojom zlatnom rukom. "Ostani budan. Ima vukova u okolici." Odjahali su natrag duž Crvenih rašlji prema ruševinama spaljenog sela koje su mimoišli tog poslijepodneva. Ondje su zaplesali svoj pomični ples, među pocrnjelim kamenjem i starim hladnim pepelom. Neko vrijeme Jaime je bio nadmoćniji. Možda se njegova stara vještina uistinu vraćala, dopustio si je pomisliti. Možda će noćas Payne biti taj koji će poći na počinak modar i krvav.

Kao da mu je Ser Ilyin čuo misli. Lijeno je parirao na Jaimeov posljednji zamah i krenuo u protunapad koji je zatjerao Jaimea natrag u rijeku, gdje mu se čizma poskliznula u blatu. Završio je na koljenima, s mačem nijemog viteza pod vratom i vlastitim mačem izgubljenim u šašu. Na mjesečini, brazgotine od kozica na Pavneovu licu bile su velike poput kratera. Proizveo je onaj coktav zvuk koji je mogao biti smijeh i podigao svoj mač uz Jaimeov vrat sve dok mu vršak nije počivao između njegovih usana. Tek tada se povukao korak natrag i spremio čelik u korice.

Bolje bih prošao da sam izazvao Raffa Medenog, s kurvom na leđima, pomisli Jaime dok je tresao blato sa svoje pozlaćene ruke. Dio njega želio je strgnuti tu stvarcu i zavitlati je u rijeku. Nije bila ni za što, a ljevica nije bila ništa bolja. Ser Ilyn se vratio konjima, ostavivši ga da se sam osovi na noge. Barem njih još imam dvije.

Posljednji dan njihova puta zatekao ih je promrzle i propuhane. Vjetar je lupetao granama u golој smeđoj šumi i tjerao riječnu trstiku da se duboko klanja duž Crvenih rašlji. Čak i umotan u zimsku vunu Kraljeve garde, Jaime je mogao osjetiti željezne zube tog vjetra dok je jahao pokraj svog rođaka Davena. Bilo je kasno poslijepodne kad su ugledali Rijekotok kako se uzdiže iz uskog rta gdje se Pjenkamen spajao s Crvenim rašljama. Tulh/jevski zamak sličio je kakvom velebnom kamenom brodu s pramcem usmjerenim nizvodno. Njegovi zidovi od pješčenjaka bili su natopljeni crveno-zlatnim svjetlom, te nešto viši i deblji nego što se Jaime sjećao. Ovaj orah neće tako lako prepući, pomislio je smrknuto. Ako Crna Riba odbije slušati, neće imati druge nego da pogazi riječ koju je zadao Catelyn Stark. Riječ koju je zadao kralju bila je na prvom mjestu.

Lanac preko rijeke i tri velika tabora vojske koja je opsjedala zamak bili su točno onakvi kakvim ih je njegov rođak opisao. Logor Ser Rymana Freya sjeverno od Pjenkamena bio je najveći, i najneuredniji. Velika siva vješala uzdizala su se iznad šatora, visoka poput bilo kojeg katapulta. Na njima je stajala usamljena figura s uzetom oko vrata. Edmure Tully. Jaime osjeti ubod sažaljenja. Puštati ga da onako stoji dan za danom, s onom omčom oko vrata... bolje bi mu bilo odmah odrubiti glavu i završiti s tim.

Iza vješala, šatori i ognjišne vatre širili su se u nepravilnoj zbrci. Frevevski plemići i njihovi vitezovi podigli su svoje paviljone na ugodnoj udaljenosti uzvodno od zahodskih rovova; nizvodno su se nalazile blatne potleušice, taljige i volovska kola. "Ser Ryman ne želi da se njegovi dečki dosađuju, pa im osigurava kurve, borbe pijetlova i huckanje veprova", reče Ser Daven. "Čak je dobavio sebi prokletog pjevača. Naša tetka je dovela Wata od Bijelog Osmijeha iz luke Lannis, ako u to možeš povjerovati, pa je i Ryman morao imati pjevača. Što kažeš da jednostavno izlijemo rijeku i podavimo ih sve odreda, rođače?"

Jaime mogaše vidjeti strijelce koji su se kretali iza merlona na kru-ništu zamka. Iznad njih vijorili su se barjaci kuće Tully, srebrna pastrva prkosna na svom prugastom crveno-modrom polju. Ali na najvišem se tornju razvio drugačiji stijeg; duga bijela zastava urešena starkovskim vukodlakom. "Kad sam prvi put ugledao Rijekotok, bio sam štitonoša zelen poput ljetne trave", povjeri Jaime svom rođaku. "Stari Sumner Crakehall poslao me da predam poruku za koju se kleo da je nije mogao povjeriti gavranu. Knez Hoster me zadržao četrnaest dana dok je smišljao odgovor, i posjedao me pokraj svoje kćeri Lyse za svakim obrokom."

"Nije ni čudo što si odjenuo bijelo. I ja bih učinio isto."

"O, Lysa nije bila nipošto tako grozna." Bila je ljepušna djevojka, istinu govoreći; s jamicama na obrazima i krhka, duge crvenkasto-smeđe kose. No, plaha. Sklona neugodnim šutnjama i napadima hihotanja, bez imalo Cerseine vatre. Njezina starija sestra izgledala je zanimljivije, iako je Catelyn bila obećana nekom sjevernjaku, nasljedniku Oštrozimlja... ali u tim godinama, nijedna djevojčica nije zanimala Jaimea ni upola toliko kao Hosterov slavni brat, koji je stekao slavu boreći se s Devetpenijevskim kraljevima na Kamen-stubama. Za stolom je zanemarivao sirotu Lysu, saljućući Brvndena Tulh/ja da mu pripovijeda o Maelvsu Čudovišnom i princu Ebonu. Ser Brynden je tada bio mladi nego što sam ja sada, sjeti se Jaime, a ja sam bio mlađi od Pecka.

Najbliži gaz preko Crvenih rašlji nalazio se uzvodno od zamka. Da bi stigli do Ser Davenova logora morali su projahati kroz logor Emmo-na Freya, pokraj paviljona riječnih knezova koji su savili koljena i bili ponovno primljeni u kraljev mir. Jaime je opazio barjake Lychestera i Vancea, Rootea i Goodbrooka, žirove kuće Smallford i djevicu u plesu kneza Pipera, ali stjegovi koje nije vidio nažas su ga pokolebali. Srebrni orao Mallistera nije bio nigdje na vidiku; niti crveni konj Brackenovih, vrba Rvgerovih, isprepletene zmije Paegeovih. Iako su svi obnovili svoju vjernost Željeznom prijestolju, nijedan se nije došao pridružiti opsadi. Brackenovi su se još borili s Blackwoodovima, znao je Jaime, što je objašnjavalo njihovu odsutnost, ali što se tiče ostalih...

Naši novi prijatelji nisu nikakvi prijatelji. Njihova vjernost ne zadire dublje od njihove kože. Rijekotok je morao biti osvojen, i to što prije. Što se dulje opsada razvlačila, to će više ohrabriti ostale neposlušnike, poput Tytosa Blackvvooda.

Na gazu, Ser Kennos od Kaycea oglasi Herrockov rog. To bi trebalo izmamiti Crnu Ribu na bedeme. Ser Hugo i Ser Dermot povedoše Jaimea preko rijeke, pljuskajući kroz blatnjave crveno-smeđe vode s bijelim barjakom Kraljeve garde i Tommenovim jelenom i lavom koji su lepršali na vjetru. Ostatak kolone slijedio ih ']& odmah za petama.

Lannisterski je logor zvonio zvukom drvenih čekića gdje se podizao novi opsadni toranj. Druga dva tornja stajala su dovršena, napola pokrivena neštavljenom konjskom kožom. Između njih čučao je ovan na kotačima; deblo stabla s vatrom prekaljenim šiljkom obješeno o lance ispod drvenog krova. Moj rođak nije besposličario, čini se.

"Moj gospodaru," upita Peck, "gdje želite smjestiti svoj šator?"

"Tamo, na onom obronku." Pokazao je svojom zlatnom rukom, iako nije baš bila prikladna za taj zadatak. "Prtljagu tamo, konjski konop onamo. Koristit ćemo zahode koje nam je moj rođak tako ljubazno iskopao. Ser Addame, pregledajte našu obodnicu s okom za slabosti." Jaime nije očekivao napad, ali nije očekivao ni Šaputavu šumu.

"Da sazovem lasice na ratno vijeće?" upita Daven.

"Ne dok ne porazgovaram sa Crnom Ribom." Jaime mahne Bez-bradom Jonu Bettleyju. "Izvjesi barjak mira i odnesi poruku u zamak. Obavijesti Ser Bryndena Tulh/ja da bih rado s njime izmijenio riječ, s prvim sutrašnjim svjetlom. Doći ću do ruba jarka i sastati se s njim na pokretnom mostu."

Peck je izgledao uznemireno. "Moj gospodaru, strijelci bi mogli..."

"Neće." Jaime sjaše. "Podignite moj šator i zabijte moje stjegove." Pa da vidimo tko će dotrčati, i koliko brzo. Nije se dugo morao pitati. Pia je petljala oko žeravnika, nastojeći upaliti ugljen. Peck joj je otišao pomoći. Odnedavna, Jaime je odlazio spavati uz zvuk njihova jebanja u kutu šatora. Dok je Garrett otkopčavao spone na Jaimeovim štitnicima za goljenice, šatorski se ulaz rastvori. "Tu si napokon, je li?" zatutnji njegova tetka. Ispunila je ulaz, dok je njezin frevevski suprug provirivao iza nje. "Krajnje je vrijeme. Zar nemaš zagrljaj za svoju staru debelu tetku?" Ispružila je ruke i nije mu ostavila drugog izbora nego da je zagrli.

Genna Lannister bila je stasita žena u svojoj mladosti, uvijek prijeteći da će iskipjeti iz svog prsluka. Sada je jedini oblik koji je imala bočetvrtast. Lice joj bijaše široko i glatko, vrat debeo, ružičast stup, grudi ogromne. Nosila je dovoljno mesa da načini dva muža. Jaime ju poslušno zagrli i pričeka da ga uštine za uho. Štipala mu je uho dokle mu je pamćenje sezalo, ali danas se suspregnula. Umjesto toga, usadila je meke i vlažne poljupce na njegove obraze. "Žao mije zbog tvog gubitka."

"Dao sam si načiniti novu ruku, od zlata." Pokazao joj je.

"Vrlo lijepo. Hoće li ti načiniti i zlatnog oca?" Glas kneginje Genne bio je oštar. "Tywin je gubitak na koji sam mislila."

"Čovjek poput Tywina Lannistera rađa se jednom u tisuću godina", izjavi njezin suprug. Emmon Frey bio je razdražljiv čovjek nervoznih ruku. Mogao je težiti jedan mjerov... ali samo mokar i odjeven u oklop. Bio je

partviš u vunenom ruhu, bez čeljusti vrijedne spomena, što je bila mana koju je istaknutost jabučice u njegovu grlu činila još smješnijom.
Pola njegove kose otpalo je prije nego što je navršio tridesetu. Sada mu je bilo šezdeset, a preostalo mu je samo nekoliko bijelih pramčaka.
"Neke su čudne priče dolazile do nas u zadnje vrijeme", reče kneginja Genna kad je Jaime otpustio Piju i svoje štitonoše. "Žena jedva zna što bi povjerovala. Je li istina daje Tvrion ubio Tywina? Ilije to neka objeda koju je razglasila tvoja sestra?"
"Istina je." Težina njegove zlatne šake postala je naporna. Stao je petljati oko remenja koje ju je pričvršćivalo za njegov zglavak.
"Da sin digne ruku na oca", reče Ser Emmon. "Čudovišno. Ovo su crni dani u Zapadnim zemljama. Bojim se za sve nas, sada kad kneza Tywina više nema."
"Bojao si se za sve nas i dok je bio tu." Genna smjesti svoju obilnu stražnjicu na logorski stolac, koji zabrinjavajuće zaškripi pod njezinim teretom. "Nećače, pričaj nam o našem sinu Cleosu i načinu na koji je umro."
Jaime otkopča posljednje spone i odloži svoju šaku na stranu. "Napali su nas odmetnici. Ser Cleos ih je rastjerao, ali to gaje stajalo života." Laž je bilo lako izustiti; mogao je vidjeti da su njome bili zadovoljni.
"Dečko je imao hrabrosti, uvijek sam to govorio. To mu je bilo u krvi." Ružičasta pjenica svjetlucala je na Ser Emmonovim usnama kad je govorio, zahvaljujući ljutoj travi koju je volio žvakati.
"Kosti su mu trebale biti pokopane ispod Hridi, u Dvorani junaka", izjavi kneginja Genna. "Gdje je pokopan?"
Nigdje. Krvavi glumci svukli su mu les i ostavili meso strvinarskim vranama za gozbu. "Pokraj jednog potoka", slagao je. "Kad ovaj rat završi, pronaći ću mjesto i poslati ga kući." Kosti su bile kosti; ovih dana, do njih je najlakše bilo doći.
"Ovaj rat..." Knez Emmon pročisti grlo, a jabučica u vratu pomakne mu se gore-dolje. "Sigurno ste vidjeli opsadne strojeve. Ovnove, katapulte, kule. To neće pomoći, Jaime. Daven namjerava srušiti moje zidove, probiti moje dveri. Govori o goruće smoli, o spaljivanju zamka. Mog zamka." Posegnuo je u jedan rukav, izvadio pergament i gurnuo ga u Jaimeovo lice. "Imam odredbu. Potpisao ju je kralj, Tommen, vidite, kraljevski pečat, jelen i lav. Ja sam zakoniti gospodar Rijekotoka, i neću dopustiti da ga se svede na zadimljenu ruševinu."
"O, makni tu glupost", obrecne se njegova žena. "Dokle god Crna Riba sjedi u Rijekotoku možeš obrisati guzicu tim papirom, od kolike nam je koristi." Iako je bila Frevevka pedeset godina, kneginja Genna je uvelike ostala Lannisterkom. Poprilična količina Lannisterke. "Jaimeće ti izručiti tvoj zamak."
"Dakako", reče knez Emmon. "Ser Jaime, vjera koju je vaš knez otac polagao u me bila je utemeljena, vidjet ćete. Namjeravam biti nepopustljiv ali pošten s mojim novim vazalima. Blackvvoodovi i Brackeni, Jason Mallister, Vance i Piper, svi će oni naučiti da imaju pravednog gospodara u Emmonu Freyu. I mom ocu, da. On je gospodar Prijelaza, ali ja sam gospodar Rijekotoka. Sinu je dužnost slušati svog oca, istina, ali vazal mora slušati svog nadređenog."
O, bogovi, smilujte se. "Vi niste njegov nadređeni, ser. Pročitajte vaš pergament. Darovan vam je Rijekotok sa svojim posjedima i prihodima, ništa više. Petyr Baelish je vrhovni gospodar Trozupca. Rijekotoke se pokoravati vlasti Harrenhala."
Ovo se nije svidjelo knezu Emmonu. "Harrenhal je ruševina, opsjednuta i prokleta," prigovorio je, "a Baelish... čovjek je brojitelj novca, ne pravi knez, njegov rod..."
"Ako ste nezadovoljni uredbom, idite u Kraljev Grudobran i riješite to s mojom milom sestrom." Cersei bi proždrla Emmona Freya i očistila zube njegovim kostima, u to nije dvojio. To jest, ako nije previše zauzeta jebanjem Osmunda Kotlocrnog.
Kneginja Genna prezirno frkne. "Nema potrebe da gnjavimo Njezinu Milost takvim besmislicama. Emm, zašto ne izađeš malo van i udahneš zraka?"
"Udahnem zraka?"
"Ili se lijepo popišaš, ako ti je draže. Moj nećak i ja moramo razgovarati o obiteljskim stvarima."
Knez Emmon porumeni. "Da, ovdje je toplo. Pričekat ću vani, moja gospo. Ser." Njegovo gospodstvo smota svoj pergament, iscrta naklon prema Jaimeu, i otklipše iz šatora.
Bilo je teško ne osjećati prezir prema Emmonu Freyu. Stigao je u Bacačevu hrid u svojoj četrnaestoj godini da za ženu uzme lavicu upola mlađu od njega. Tyrion je znao govoriti kako mu je knez Tywin dao nervozan želudac za vjenčani dar. / Genna je u tome odigrala svoju ulogu. Jaime se sjećao brojnih gozbi na kojima je

Emmon sjedio mrgodno nabadajući svoju hranu dok bi njegova žena zbijala bestidne šale s bilo kojim domaćim vitezom koji bi joj sjedio slijeva, a njihov razgovor bio isprekidan bučnim provalama smijeha. Dala je Freyu četiri sina, dakako.
Barem tvrdi da su njegovi. Nitko u Bacačevoj hridi nije imao hrabrosti natuknuti suprotno, ponajmanje Ser Emmon.
Netom što je otišao, njegova žena prevrne očima. "Moj suprug i gospodar. Što je tvoj otac mislio kad ga je imenovao knezom Rijekotoka?"
"Pretpostavljam daje mislio na vaše sinove."
"I ja mislim na njih. Emmće biti jadan knez. Ty možda bude bolji, bude li imao razuma da uči od mene, a ne od svog oca." Ogledala se po šatoru. "Imaš li vina?"
Jaime pronađe vrč i natoči joj, jednom rukom. "Zašto ste ovdje, moja gospo? Trebali ste ostati u Bacačevoj hridi dok borba ne završi."
"Kad je Emmčuo da je postao knez, morao je smjesta doći da prisvoji svoje sijelo." Kneginja Genna uzme gutljaj i obriše usta o rukav. "Tvoj otac nam je trebao dodijeliti Darry. Cleos je oženio jednu od očevih kćeri, ako se sjećaš. Njegova ožalošćena udovica bijesna je što joj sinovi nisu dobili posjede njezina kneza oca. Vratarica Ami je Darrvjevka samo po majčinoj strani. Moja nevjesta Jeyne njezina je tetka, rođena sestra kneginje Marivje."
"Mlađa sestra," podsjeti je Jaime, "a Tyće dobiti Rijekotok, veću nagradu od Darryja."
"Zatrovanu nagradu. Kuća Darry iskorijenjena je po muškoj liniji. Kuća Tully nije. Onaj tikvan Ser Ryman stavlja omču oko Edmureova vrata, ali odbija ga objesiti. A u utrobi Roslin Frey raste pastrva. Moji unuci nikad neće biti sigurni u Rijekotoku dokle god ijedan Tulh/jev nasljednik bude živ."
Nije bila u krivu, znao je Jaime. "Dobije li Roslin djevojčicu—" "—moći će se udati za Tyja, pod uvjetom da stari knez Walder na to pristane. Da, pomislila sam na to. No jednako je vjerojatno daće biti dječak, a njegov mali pišulinac pomrsio bi taj račun. A ako Ser Brynden kojim slučajem preživi opsadu, mogao bi biti sklon da prisvoji Rijekotok u svoje ime... ili u ime mladog Roberta Arryna."
Jaime se sjećao malog Roberta iz Kraljeva Grudobrana, i kako je sisao majčine cice u četvrtoj godini. "Arryn neće poživjeti dovoljno dugo da se pari. A štoće knezu Orlova gnijezda Rijekotok?"
"Što će čovjeku s jednim ćupom zlata drugi? Ljudi su pohlepni. Tywin je trebao dodijeliti Rijekotok Kevanu, a Darry Emmu. To bih mu i rekla da me se potrudio pitati, ali kad se tvoj otac savjetovao i sa kim osim s Kevanom?" Duboko je uzdahnula. "Pazi, ne krivim Kevana što je želio sigurnije sijelo za svog sina. Predobro ga poznajem."
"Ono što Kevan želi, i što Lancel želi naizgled su dvije različite stvari." Ispričao joj je o Lancelovoj odluci da se odrekne žene, posjeda i kneževske titule kako bi se borio za Svetu vjeru. "Ako još želite Darry, pišite Cersei i obrazložite joj svoj slučaj."
Kneginja Genna odmahne svojim kaležom. "Ne, taj je konj ostavio dvorište. Emm je uvrtio sebi u onu šiljastu glavu da će vladati riječnom krajinom. A Lancel... Predmnijevam da smo to trebali vidjeti izdaleka. Život posvećen štićenju vrhovnog septona nije naposljetku toliko drukčiji od života posvećenog štićenju kralja. Kevan će biti bijesan, bojim se. Jednako bijesan kao Tywin kad si ti sebi zabio u glavu da odjeneš bijelo. Kevan barem još ima Martyna za nasljednika. Može ga vjenčati s Vratarica Ami umjesto Lancela. Neka nas Sedmorica sve sačuvaju." Njegova tetka ispusti uzdah. "A kad smo već kod Sedmorice, zašto je Cersei dopustila Vjeri da se ponovno lati oružja?"
Jaime slegne ramenima. "Siguran sam daje imala svoje razloge."
"Razloge?" Kneginja Genna proizvede nepristojan zvuk. "Bilo bi bolje da su to dobri razlozi. Mačevi i Zvijezde mučili su čak i Targarvene. Sam Osvajač taktično je postupao s Vjerom, kako mu se ne bi suprotstavljali. A kad je Aegon umro, a kneževi ustali protiv njegovih sinova, oba su se reda našla u žarištu te pobune. Podržavali su ih pobožniji kneževi, i mnogi pučani. Kralj Maegor je napokon morao raspisati ucjenu na njih. Plaćao je po zmaja za glavu svakog Ratnikova sina koji se ne bi pokajao, a srebrnog jelena za skalp Siromaha, ako se dobro sjećam povijesti. Tisuće su bile pobijene, ali gotovo jednak broj još je krstario kraljevstvom, prkosan, sve dok Željezno prijestolje nije ubilo Maegora, a kralj Jaehaerys pristao pomilovati sve one koji su odabrali odložiti mačeve."
"Zaboravio sam većinu toga", prizna Jaime.
"I ti i tvoja sestra." Uzela je još jedan gutljaj vina. "Je li istina da se Tywin smiješio na svom odru?"
"Trunuo je na svom odru. Zbog toga su mu se izvile usne."

"Samo je to bilo u pitanju?" Ovo kao da ju je rastužilo. "Ljudi vele da se Tywin nikad nije smiješio, ali smiješio se kad je oženio tvoju majku, i kad ga je Aerys postavio za namjesnika. Kad su se Tarbeckovi dvori srušili na kneginju Ellyn, tu spletkarsku kučku, Tyg je tvrdio da se i tada smiješio. A smiješio se i na tvom rođenju, Jaime, vidjela sam to vlastitim očima. Tebi i Cersei, ružičastima i savršenima, jednakima poput dva graška u mahuni... pa, osim među nogama. Kakva stepluća imali!"
"Počujte našu riku." Jaime se naceri. "Sad ćeš mi još reći da se volio smijati."
"Ne. Tywin nije imao povjerenja u smijeh. Čuo je previše ljudi koji su se smijali tvom djedu." Ona se namršti. "Uvjeravam te, ova glumačka farsa od opsade ne bi ga zabavljala. Kako je namjeravaš dokrajčiti, sada kad si tu?"
"Pregovorima s Crnom Ribom."
"To neće upaliti."
"Kanim mu ponuditi dobre uvjete."
"Uvjeti zahtijevaju povjerenje. Frevevi su ubili goste pod svojim krovom, a ti, pa... Ne želim te uvrijediti, ljubavi moja, ali ti jesi ubio izvjesnog kralja kojeg si se zakleo štititi."
"A ubit ću i Crnu Ribu ako se ne preda." Ton mu je bio grublji nego što je namjeravao, ali nije bio raspoložen da mu bacaju Aervsa Targarvena u lice.
"Kako, svojim jezikom?" Lice joj je bilo prezirno. "Možda sam debela starica, ali nemam sir između ušiju, Jaime. Kao ni Crna Riba. Isprazne prijetnje neće ga zastrašiti."
"Što vi predlažete?"
Ona teško slegne ramenima. "Emm želi odrubiti Edmureu glavu. Jednom u svom životu, možda je u pravu. Ser Ryman nas je učinio predmetom smijeha onim svojim vješalima. Moraš pokazati Ser Brvndenu da tvoje prijetnje imaju zube."
"Edmureovo pogubljenje moglo bi očvrsnuti Ser Brvndenovu odlučnost."
"Odlučnosti Brvndenu Crnoj Ribi nikad nije manjkalo. Hoster Tully ti je mogao to reći." Kneginja Genna dokrajči svoje vino. "Pa, nikad se ne bi drznula da ti držim prodike o tome kako se vodi rat. Znam gdje mi je mjesto... za razliku od tvoje sestre. Je li istina da je Cersei spalila Crvenu utvrdu?"
"Samo Namjesnikovu kulu."
Njegova tetka prevrne očima. "Bilo bi joj bolje da je ostavila kulu i spalila namjesnika. Harys Swyft? Ako je ikad čovjek zaslužio svoj grb, to je Ser Harys. I Gyles Rosby, Sedmorica, spasite nas, mislila sam da je davno umro. Merryweather... tvoj otac je nekoć zvao njegova djeda, 'Smijuljica', samo da znaš. Tywin je tvrdio da se Merryweather jedino znao smijuljiti kraljevim dosjetkama. Njegovo gospodstvo se smijuljio i otjerao ravno u progonstvo, koliko se sjećam. Cersei je postavila i nekog kopilana u vijeće, a kotlića u Kraljevu gardu. Pod njezinom upravom Vjera se naoružava, a Braavosijci utjeruju dugove po cijelim Zapadnim zemljama. Ništa se od toga ne bi dogodilo da je imala zdravog razuma da proglasi tvog strica kraljevim namjesnikom."
"Ser Kevan je odbio službu."
"Tako je. Nije rekao zašto. Mnogo toga nije rekao. Što nije želio reći." Kneginja Genna načini grimasu. "Kevan je uvijek činio što se od njega tražilo. Nije mu nalik da okrene leđa dužnosti. Nešto je ovdje naopako, mogu to nanjušiti."
"Rekao je da je umoran." On zna, rekla je Cersei, dok su stajali nad truplom svog oca. On zna za nas.
"Umoran?" Njegova tetka napući usne. "Predmnijevam da na to ima pravo. Kevanu nije bilo lako proživjeti cijeli život u Tywinovoj sjeni. Bilo je teško svoj mojoj braći. Sjena koju je Tywin bacao bila je duga i crna, a svaki je od njih nastojao pronaći malo sunca. Tvgett je pokušao biti svojčovjek, ali nikad se nije mogao mjeriti s tvojim ocem, i to ga je sve više jedilo kako su godine prolazile. Gerion je zbijao šale. Bolje se rugati igri nego je igrati pa izgubiti. Ali Kevan je rano uvidio kako stvari stoje, pa je sebi načinio mjesto pokraj tvog oca."
"A vi?" upita ju Jaime.
"To nije bila igra za djevojčice. Ja sam bila očeva ljubljena princeza... i Tywinova, sve dok ga nisam razočarala. Moj brat nikad nije naučio voljeti okus razočaranja." Osovila se na noge. "Rekla sam sve što sam došla reći, neću ti više oduzimati vrijeme. Postupi kao što bi Tywin postupio."
"Jeste li ga voljeli?" čuo je Jaime sebe kako pita.
Njegova ga tetka čudno pogleda. "Bilo mi je sedam godina kad je Walder Frey uvjerio mog kneza oca da preda moju ruku Emmu. Njegovu drugom sinu, čak ni njegovu nasljedniku. Sam otac bio je treći sin, a mlađa djeca teže za odobravanjem svojih starijih. Frey je naslutio tu slabost u njemu, a otac je pristao samo kako bi

mu udovoljio. Moje zaruke objavljene su na gozbi kojoj je prisustvovalo pola zapada. Ellyn Tarbeck se smijala, a Crveni Lav gnjevno napustio dvoranu. Ostali su sjedili na svojim jezicima. Samo se Tywin usudio dići glas protiv tog braka. Desetogodišnji dječak. Otac je poprimio boju kobilina mlijeka, a Walder Frey se tresao." Ona se nasmiješi. "Kako da ga ne volim, nakon toga? To ne znači da sam odobravala sve što je činio, ili uživala u društvu čovjeka kojim je postao... ali svaka djevojčica treba velikog brata da je čuva. Tywin je bio velik čak i kad je bio malen." Ispustila je uzdah. "Tkoče nas sada štititi?"
Jaime je poljubi u obraz. "Ostavio je sina."
"Da, tako je. Toga se najviše i bojim, istinu govoreći." Bila je to čudna primjedba. "Zašto biste se bojali?"
"Jaime," rekla je, povlačeći ga za uho, "mili, poznajem te otkad si bio djetešce na Joanninoj sisi. Smiješiš se poput Geriona i boriš poput Tyga, a u tebi ima i nešto od Kevana, inače ne bi nosio taj plašt... ali Tyrion je Tywinov sin, ne ti. Rekla sam to jednom tvom ocu u lice, pa nije htio sa mnom pričati pola godine. Muškarci su takve kolosalne budale. Čak i oni koji se rađaju jednom u tisuću godina."
cat 06 kanala
Probudila se prije nego što je sunce izašlo, u maloj sobi pod strehom koju je dijelila s Bruscovim kćerima. Cat se uvijek budila prva. Bilo je toplo i ugodno pod gunjevima s Taleom i Breom. Mogla je čuti tihe zvuke njihova disanja. Kad se promeškoljila, sjela i potražila papuče, Brea je promrmljala pospanu pritužbu i okrenula se na drugu stranu. Hladnoća sivih kamenih zidova stvorila je žmarce na Catinoj koži. Brzo se odjenula u tami. Dok je navlačila tuniku preko glave, Talea otvori oči i zovne: "Cat, budi dobra i donesi mi moju odjeću." Bila je mršava djevojka, sve sama koža, kosti i laktovi, i uvijek se tužila kako joj je hladno. Cat joj donese odjeću, a Talea se uvuče u nju ispod pokrivača. Zajedno su izvukle njezinu stariju sestru iz kreveta, dok je Brea mrmljala pospane prijetnje.
U času kad su se sve tri spustile ljestvama iz sobe pod strehom, Brusco i njegovi sinovi bili su vani u čamcu na malom kanalu iza kuće. Brusco je zalajao na djevojčice da se požure, kao što je činio svakog jutra. Njegovi sinovi pomognu Talei i Brei u čamac. Catin zadatak bio je da ih odveže s pilona, dobaci uže Brei i odgurne čizmom čamac od mola. Bruscovi sinovi upriješe u svoje motke. Cat potrči i preskoči preko rastućeg jaza između mola i palube.
Nakon toga, nije imala što raditi nego sjediti i zijevati dugo vremena dok su ih Brusco i njegovi sinovi potiskivali kroz ranojutarnju tamu, vijugajući kroz labirint malih kanala. Činilo se da će ovo biti rijedak dan, svjež, vedar i jasan. Braavos je imao samo tri vrste vremena; magla je bila loša, kiša još gora, a ledena kiša najgora. Ali ponekad bi se dogodio dan kada bi zora osvanula ružičasta i modra, a zrak bio oštar i slan. To su bili dani koje je Cat najviše voljela.
Kada su stigli do širokog ravnog vodenog puta koji se zvao Dugi kanal, skrenuli su na jug prema ribarnici. Cat je sjedila prekriženih nogu, suspregnuti zijev i nastojeći se prisjetiti pojedinosti svog sna. Opet sam sanjala da sam vuk. Najbolje se sjećala mirisa: drveća i zemlje, njezine braće iz čopora, zadaha konja, srna i čovjeka, svaki drugačiji od ostalih, i oštrog, reskog okusa straha, uvijek istog. Nekih noći vučji urlici bili su tako stvarni da je mogla čuti tuljenje svoje braće čak i kad bi se probudila, a jednom je Brea tvrdila da je režala u snu dok se ritala između pokrivača. Mislila je da je to neka glupa laž sve dok Talea nije rekla isto.
Ne bih smjela sanjati vučje snove, reče djevojčica u sebi. Sada sam mačka, ne vuk. Ja sam Cat od Kanala.
Vučji snovi pripadali su Aryji od kuće Stark. Međutim, koliko god je pokušavala, nije se mogla otarasiti Aryje. Nije bilo važno je li spavala u hramu ili u maloj sobici pod strehom s Bruscovim kćerima, vučji snovi i dalje su je proganjali noćima... a ponekad i drugi snovi.
Vučji snovi bili su oni dobri. U vučjim snovima bila je brza i snažna, dostižući svoj plijen sa svojim čoporom za petama. Mrzila je drugi san, onaj u kojem je imala dvije noge umjesto četiri. U njemu je uvijek tražila svoju majku, teturajući kroz pustu zemlju od blata, krvi i vatre. U tom je snu uvijek padala kiša, a ona je mogla čuti majku kako vrišti, ali čudovište s psećom glavom nije joj dopuštalo da je ode spasiti. U tom snu uvijek je plakala, poput preplašene male djevojčice. Mačke nikad ne plaču, rekla je u sebi, kao ni vukovi. To je samo glupi san.
Dugi kanal vodio je Bruscov čamac ispod zelenih bakrenih kupola Palače istine i visokih četvrtastih kula Prestavna i Antarvona prije nego što je prošao ispod golemih sivih lukova slatkovodne rijeke u četvrt zvanu Muljograd, gdje su zgrade bile manje i ne tako veličanstvene. Kasnije tog dana kanalće biti zakrčen zmijolikim brodicama i teglenicama, ali u tami praskozorja vodeni put bio je gotovo samo njihov. Brusco je volio stići do ribarnice upravo kad bi Titan riknuo da oglasi izlazak sunca. Zvuk bi zatutnjio preko lagune, prigušen zbog daljine, ali svejedno dovoljno glasan da probudi usnuli grad.

U času kad su Brusco i njegovi sinovi pristali pokraj ribarnice, ona je vrvjela prodavačima haringi i prodavačicama bakalara, lovcima na ostrige, kopačima lisanki, upraviteljima, kuharima, kumicama i mornarima s galija, koji su se svi međusobno bučno cjenkali dok su pregledavali jutarnji ulov. Brusco bi išao od čamca do čamca, bacajući pogled na sve školjke, i s vremena na vrijeme kvrcnuo bi bačvu ili sanduk svojim štapom. "Ovaj", rekao bi. "Da." Kuc-kuc. "Ovaj." Kuc-kuc. "Ne, ne taj. Ovdje." Kuc. Nije bio baš razgovorljiv. Talea je govorila da je njezin otac bio škrt na riječima kao i na novcu. Ostrige, lisanke, rakovi, dagnje, čančice, ponekad škampi... Brusco je sve kupovao, ovisno o tome što je najbolje izgledalo tog dana. Na njima je bilo da nose bačve i sanduke koje bi kvrcnuo natrag učamac. Brusco je imao slaba leđa, i nije smio podići ništa teže od krigle smeđeg piva.
Cat je uvijek zaudarala na rasol i ribu učasu kad bi se ponovno otisnuli kući. Toliko se navikla na to da je smrad sada jedva osjećala. Nije joj smetao rad. Kad bi je mišići zaboljeli od podizanja, ili bi je leđa stegnula od težine bačve, rekla bi samoj sebi da je postajala jačom.
Kad bi se sve bačve utovarile, Brusco bi ih opet otisnuo, a njegovi sinovi odgurali motkama natrag po Dugom kanalu. Brea i Talea sjedile su na pramcučamca šapćući jedna drugoj. Cat je znala da su razgovarale 0 Breinu dečku, onome zbog kojeg se penjala na krov na sastanak, nakon što bi njezin otac zaspao.
"Nauči tri nove stvari prije nego što nam se vratiš", zapovjedio je ljubaznčovjek Cat kad ju je poslao u grad. Uvijek je to činila. Kadikad su to tek bile tri nove riječi na braavosijskom jeziku. Kadikad bi se vratila s mornarskim pričama, o čudnim i divnim događajima iz širokog mokrog svijeta iza otoka Braavosa, ratovima, kišama žaba i izlijeganju zmajeva. Kadikad bi naučila tri nove šale ili tri nove zagonetke, ili trikove ovog ili onog zanata. A svako malo, doznala bi neku tajnu.
Braavos je bio grad stvoren za tajne, grad magli, maski i šapata. Samo njegovo postojanje bilo je tajna stoljećima, doznala je djevojčica; njegov položaj bio je skriven triput bolje. "Devet slobodnih gradova kćeri su negdašnje Valvrije," naučio ju je ljubaznički čovjek, "ali Braavos je kopile koje je pobjeglo od kuće. Mi smo puk mješanaca, sinovi robova, kurvi
1 lopova. Naši preci stigli su iz pola stotine zemalja u ovo utočište da pobjegnu zmajskim kneževima koji su ih porobili. Pola stotine bogova stiglo je s njima, ali samo je jedan bog kojeg svi oni dijele."
"On od Mnogih Lica."
"I mnogih imena", rekao je ljubaznički čovjek. "U Qohoru ga zovu Crni Jarac, u Yi Tiu Noćni Lav, u Westerosu Neznanac. Svi mu se ljudi moraju klanjati na kraju, bez obzira štuju li Sedmoricu ili Gospodara Svjetla, Mjesečevu Majku, Utopljenog Boga ili Velikog Pastira. Svečovječanstvo pripada njemu... inače bi negdje na svijetu postojao narod koji živi vječno. Znaš li za neki narod koji živi vječno?"
"Ne", odgovorila bi. "Svi ljudi moraju umrijeti."
Cat bi uvijek zatekla ljubaznogčovjeka kako je čeka kad bi se odšuljala natrag u hram na brijegu u noći crnog mjeseca. "Što znaš, a što nisi znala kad si nas ostavila?" uvijek bi je upitao.
"Znam što Slijepi Beqqo stavlja u žestoki umak koji koristi sa svojim ostrigama", rekla bi. "Znam da će glumci u Modrom fenjeru izvesti Kneza tugaljivog lica, a glumci u Brodu namjeravaju im odgovoriti sa Sedam pijanih veslača. Znam da knjižar Lotho Lornel spava u kući trgovačkog kapetana Moreda Prestavna kad god je časni trgovački kapetan na putu, i da se iseli kad god Oštrokondža doplovi natrag kući."
"Dobro je znati sve te stvari. Tko si ti?"
"Nitko."
"Lažeš. Ti si Cat od Kanala, dobro te poznam. Idi i spavaj, dijete. Sutra moraš služiti."
"Svi ljudi moraju služiti." A to je činila, po tri dana na svakih trideset. Kad bi mjesec bio crn, nije bila nitko, samo sluga Boga Mnogih Lica u crno-bijeloj halji. Stupala je pokraj ljubaznogčovjeka kroz miomirisnu tamu, noseći svoj željezni fenjer. Prala je mrtve, pretresala im odjeću i brojila novac. Ponekih dana još bi pomogla Ummi u kuhanju, sjeckajući velike bijele gljive i čisteći ribu. Ali samo kad bi mjesec bio crn. Ostatak vremena bila je sirotica u paru istrošenihčizama prevelikih za njezine noge i smeđem plastu s pohabanim rubom, izvikujući: "Dagnje, čančice i lisanke" dok bi gurala svoja kolica kroz Krparevu luku.
Mjesec će i noćas biti crn, znala je; prethodne večeri nije bio veći od ivera. "Što znaš, a što nisi znala kad si nas ostavila?" upitat će je ljubazni čovjek čim je ugleda. Znam da se Bruscova kći Brea sastaje s momkom na krovu kad njezin otac spava, pomislila je. Brea mu dopušta daje dodiruje, veli Talea, iako je on obični krovovski štakor, a svi krovovski štakori navodno su lopovi. Međutim, to je bila samo jedna stvar. Cat su trebale još dvije. Nije se brinula. Uvijek se nešto novo moglo doznati, dolje kod brodova.
Kad su se vratili u kuću, Cat pomogne Bruscovim sinovima da istovarečamac. Brusco i njegove kćeri raspodijelili su školjke na troja kolica, slažući ih na prostrte slojeve morskih algi. "Vratite se kad sve

prodate", naloži Brusco djevojčicama, kao što je činio svakog jutra, te one odoše nuditi ulov. Brea bi otkotrljala svoja kolica u Purpurnu luku, da prodaje braavosijskim mornarima čiji su brodovi ondje bili usidreni. Talea bi pokušala u uličicama oko Mjesečeva jezerca, ili prodavala među hramovima na Otoku Bogova. Cat se zaputila prema Krparevoj luci, kao što je činila devet od svakih deset dana.
Samo je Braavosijcima bilo dopušteno koristiti Purpurnu luku, od Utopljenog grada do Palače Morskog kneza; brodovi iz njezinih sestrinskih gradova i ostatak bijelog svijeta morao je rabiti Krparevu luku, siromašnije, grublje, prljavije pristanište od Purpurne. Bila je i bučnija, dok su mornari i trgovci iz pola stotine zemalja vrvjeli njezinim dokovima i uličicama, miješajući se s onima koji su ih služili i vrebali. Cat je to bilo najdraže mjesto u Braavosu. Voljela je buku i strane mirise, gledati koji su brodovi došli na večernjoj plimi, a koji su otišli. Svidali su joj se i mornari; bučni Tvroshijci s njihovim gromkim glasovima i obojanim brcima; plavokosi Lysenci, koji su je uvijek pokušavali nagovoriti da snizi cijenu; zdepasti, dlakavi mornari iz Ibbenske luke, koji su režali psovke dubokim, muklim glasovima. Njezini ljubimci bili su stanovnici Ljetnog otočja, sa svojim kožama glatkim i tamnim poput tikovine. Nosili su pernate plašteve crvene, zelene i žute boje, a visoki jarboli i bijela jedra njihovih labudih brodova bili su čudesni.
A ponekad je bilo i Zapadnjaka, veslača i mornara iz starigradskih karaka, trgovačkih galija iz Sumrakdola, Kraljeva Grudobrana i Galeb-grada, trbušastih vinskih koka iz Sjenice. Cat je znala braavosijske riječi za dagnje, lisanke i čančice, ali po Krparevoj luci nudila je svoju robu na trgovačkom jeziku, jeziku molova, dokova i mornarskih taverni, grubom metežu riječi i izraza na desetak jezika, praćenom znakovima i gestama, od kojih je većina bila uvredljiva. Te je Cat najviše voljela. Svaki čovjek koji ju je gnjavio lako je mogao vidjeti figu, ili čuti kako ga nazivaju magarećom pišinom ili devinom pizdom. "Možda nikad nisam vidjela devu," rekla bi im, "ali prepoznam devinu pizdu po mirisu."
Ponekad, ali vrlo rijetko, netko bi se na to razljutio, ali u takvim je slučajevima ona imala svoj džepni nožić. Održavala ga je vrlo oštrim, i znala kako ga upotrijebiti. Crveni Roggo joj je to pokazao jednog poslijepodneva u Veseloj luci, dok je čekala da Lanna bude slobodna. Naučio ju je kako ga sakriti u rukavu i izvući van kad joj zatreba, i kako razrezati novčarku tako glatko i brzo da bi se novčići svi već potrošili prije nego što bi vlasnik shvatio da su nestali. To je bilo dobro znati, čak se i ljubazni čovjek složio; posebice noću, kad su plaćenici i krovovski štakori izlazili van.
Cat je pronašla prijatelje po molovima; nosače i glumce, užare i krpače jedara, krčmare, pivare, pekare, prosjake i kurve. Kupovali su njezine lisanke i čančice, pripovijedali joj istinite priče o Braavosu i laži o svojim životima, i smijali se njezinu naglasku kad bi pokušala govoriti braavosijskim. Nikad si nije dopustila da je to vrijeđa. Umjesto toga, svima bi im pokazala figu, i rekla im da su devine pizde, što bi ih natjeralo da urlaju od smijeha. Gvloro Dothare naučio ju je prostačke pjesmice, a njegov brat Gvleno povjerio gdje su najbolja mjesta za lov na jegulje. Glumci iz Broda demonstrirali su joj stav junaka, i naučili je govore iz Pjesme o Rhoyneu, Osvajačevih dviju žena i Trgovčeve pohotne gospe. Pero, čovječuljak tužnih očiju koji je smišljao sve raskalašene farse za Brod, ponudio se da je nauči kako se žena ljubi, ali Tagganaro ga je zviznuo bakalarom i stao tome na kraj. Mađioničar Cossomo uputio ju je u svoje trikove. Mogao je progutati miša i izvući ga iz njezinih ušiju. "To je čarolija", rekao bi. "Nije", rekla bi Cat. "Miš ti je cijelo vrijeme bio u rukavu. Mogla sam ga vidjeti kako se miče."
"Ostrige, lisanke, čančice" bile su Catine čarobne riječi, a poput svih dobrih čarobnih riječi mogle su je odvesti gotovo bilo gdje. Ukrcavala se na brodove iz Lysa, Starigrada i Ibbenske luke i prodavala svoje ostrige ravno na palubi. Ponekih dana gurala bi svoja kolica pokraj kula mónika kako bi ponudila pečene lisanke stražarima na njihovim dverima. Jednom je nudila svoj ulov na stubama Palače istine, a kad ju je drugi ulični prodavač pokušao otjerati, prevrnula mu je kolica i prosula ostrige po kaldrmi. Carinici iz luke Chequy kupovali su od nje, kao i lopataši iz Utopljenog Grada, čije su utonule kupole i kule stršile iznad zelene vode lagune. Jednom, kad je Brea zalegla zbog mjesečeve krvi, Cat je otkotrljala svoja kolica u Purpurnu luku da prodaje rakove i škampe veslačima s izletničke barke Morskog kneza, koja je od pramca do krme bila prekrivena nasmijanim licima. Drugih dana slijedila je slatkovodnu rijeku do Mjesečeva jezerca. Prodavala je kočopernim plaćenicima u prugastom satenu, ključarima i odvjetnicima u sumornim kaputima smeđe i sive boje. Ali uvijek se vraćala u Krparevu luku
"Ostrige, lisanke, čančice", vikala je djevojčica dok je gurala svoja kolica po molovima. "Dagnje, škampi i čančice." Prljava narančasta mačka tapkala je za njom, privučena zvukom njezina zova. Malo ispred, pojavila se druga mačka, žalostan, blatnjav sivi stvor s okrajkom repa. Mačke su voljele Catin miris. Ponekih dana za njom bi ih išlo tuce prije nego što bi sunce zašlo. S vremena na vrijeme djevojčica bi im dobacila koju ostrigu i gledala koja će je prva pobjeći s njome. Najveći mačori rijetko bi pobjeđivali, primijetila je; najčešće,

nagrada bi otišla nekoj manjoj, bržoj životinji, mršavoj, opakoj i gladnoj. Poput mene, rekla je u sebi. Njezin miljenik bio je goluždravi stari mačak odgrizena uha koji ju je podsjećao na mačku koju je jednom proganjala po cijeloj Crvenoj utvrdi. Ne, to je bila neka druga djevojčica, ne ja.
Dva broda koja su ondje bila jučer sada su otišla, opazila je Cat, ali pet novih je pristalo; mala karaka zvana Drski majmun, golemi Ibbeneški kitolovac koji je zaudarao po katranu, krvi i kitovom ulju, dvije oštećene koke iz Pentosa i tanka zelena galija iz Starog Volantisa. Cat je zastala na dnu svakog mosta da kako bi ponudila svoje lisanke i ostrige, jednom na trgovačkom govoru i jednom na zajedničkom jeziku Zapadnih zemalja. Član posade na kitolovcu opsovao ju je tako glasno da je rastjerao njezine mačke, a jedan od Pentoshijskih veslača upitao ju je koliko je tražila za lisanku medu nogama, ali bolje je prošla na drugim brodovima. Časnik na zelenoj galiji slistio je pola tuceta ostriga i rekao joj kako su mu kapetana ubili lvsenski gusari koji su ih pokušali osvojiti blizu Kamen-stuba. "Bio je to onaj kopilan Saan, sa Sinom stare majke i njegovim velikim Valyrianom. Utekli smo, za dlaku."
Pokazalo se daje mali Drski majmun stigao iz Galebgrada, sa zapadnjačkom posadom koja je rado popričala s nekim na zajedničkom jeziku. Jedan je upitao kako to da djevojčica iz Kraljeva Grudobrana prodaje dagnje na dokovima Braavosa, pa je morala ispripovjediti svoju priču. "Ovdje smo četiri dana, i četiri duge noći", rekao joj je drugi. "Gdje ovdječovjek može pronaći malko zabave?"
"Glumci u brodu izvode Sedam pijanih veslača," obavijesti ih Cat, "a u Pjegavom podrumu, dolje kod dveri Utopljenog Grada, održavaju se borbe jegulja. Ili ako hoćete možete proći pokraj Mjesečeva jezerca, gdje se plaćenici noću tuku u dvobojima."
"Da, to je dobro," reče drugi mornar, "ali ono što Wat zapravo želi jest žena."
"Najbolje su kurve u Veseloj luci, dolje pokraj mjesta gdje je usidren Brod glumaca." Pokazala je rukom. Neke od lučkih kurvi bile su opake, a mornari svježe pristigli s mora nikad nisu znali koje su koje. S'vrone je bila najgora. Svi su pričali daje orobila i ubila tuce muškaraca, otkotrljavši tijela u kanale da nahrane jegulje. Pijana Kći znala je biti mila kad je bila trijezna, ali ne kad je bila pod utjecajem vina. A Rastrovana Jeyne bila je zapravo muškarac. "Upitajte za Merry. Meralvn je njezino pravo ime, ali svi je zovu Merry, i vesele je naravi." Merry bi kupila desetak ostriga svaki put kad bi Cat došla u bordel i podijelila ih sa svojim curama. Imala je dobro srce, svi su se slagali. "To, i najveći par sisa u cijelom Braavosu", voljela se hvaliti sama Merry.
I njezine su djevojke bile drage; Rumena Bethanv i Mornareva Žena, jednooka Yna koja vam je mogla čitati sudbinu iz kapljice krvi, lijepa mala Lanna,čak i Assadora, Ibbenežanka s brkovima. Možda nisu bile lijepe, ali su prema njoj bile ljubazne. "U Veselu luku zalaze svi nosači", uvjeravala je Cat ljude s Drskog majmuna. 'Dečki istovaruju brodove,' Merry zna reći, 'a moje djevojke istovaruju momke koji na njima plove.'
"A što je s onim finim kurvama o kojima pjevaju pjevači?" upita najmlađi majmun, crvenokosi dječak s pjegicama koji nije mogao biti stariji od šesnaest godina. "Jesu li lijepe k'o što pričaju? Gdje bi mog'o pronaći' jednu takvu?"
Njegovi ga drugovi pogledaju i nasmiju se. "Sedam pakala, dečko", izusti jedan od njih. "Možda bi kapetan sebi mog'o pribavit kurti-sanu, aP samo kad bi prod'o prokleti brod. Takve su pizde za kneževe i njima slične, ne za 'vake k'o što smo mi."
Kurtizane Braavosa bile su glasovite u cijelom svijetu. Pjevači su o njima pjevali, zlatari i draguljari ih zasipali darovima, obrtnici preklinjali začast da za njih rade po mjeri, trgovački princevi plaćali kraljevske otkupnine kako bi ih držali pod ruku na balovima, gozbama i glumačkim predstavama, a plaćenici se međusobno ubijali u njihovo ime. Dok je gurala svoja kolica duž kanala, Cat bi kadikad nazrela jednu od njih kako plovi pokraj nje, na putu da provede večer s kakvim ljubavnikom. Svaka je kurtizana imala vlastitu barku, i sluge koji su je vozili na ugovorene sastanke. Pjesnikinja je uvijek imala knjigu pri ruci, Mjesečeva Sjena nosila je samo bijelo i srebrno, a Morska Kraljica nikad nije bila viđena bez svojih Sirena, četiri mlade djevice u rumenilu svog prvog cvjetanja, koje su joj držale povlaku i uređivale kosu. Svaka je kurtizana bila ljepša od prethodne. Čak je i Gospa s Velom bila lijepa, iako su joj samo oni koje je uzimala za ljubavnike vidjeli lice.
"Prodala sam tri čančice kurtizani", ispriča Cat mornarima. "Zazvala me dok je silazila sa svoje barke."
Brusco je stavio na znanje da ne smije govoriti s kurtizanom ukoliko joj se ona prva ne obrati, ali žena joj se nasmiješila i platila joj srebrom, deset puta više nego što sučančice vrijedile.
"Koja je to sad bila? KraljicaČančica, je P?"
"Crni Biser", reče im ona. Merry je tvrdila da je Crni Biser bila najslavnija od svih kurtizana. "Potječe od zmajeva, ona", ispričala joj je žena. "Prvi Crni Biser bila je gusarska kraljica. Zapadnjački princ uzeo ju je za

ljubavnicu i začeo s njome kćerku, koja je odrasla u kurtizanu. Njezina ju je kći naslijedila, a nju njezina kći, sve dok nismo došli do ove. Što ti je rekla, Cat?"
"Rekla je: 'Uzet ću tri čančice', i 'Imaš li malo žestokog umaka, malena?'" odgovorila je djevojčica.
"A što si ti rekla?"
"Rekla sam: 'Ne, moja gospo', i 'Ne zovite me malena. Moje ime je Cat.' Trebala bih imati žestokog umaka. Beqqo ga ima, a on proda triput više ostriga od Brusca."
Cat je i ljubaznom čovjeku rekla za Crni Biser. "Njezino pravo ime je Bellegere Othervs", obavijestila ga je. Bila je to jedna od tri stvari koje je doznala.
"Tako je", tiho je izustio svećenik. "Mati joj je bila Bellonara, ali i prvi se Crni Biser zvala Bellegere."
No, Cat je znala da ljudi s Drskog majmuna neće mariti za ime kurti-zanine majke. Umjesto toga, upitala ih je za vijesti iz Sedam Kraljevina i o ratu.
"Ratu?" nasmijao se jedan od njih. "Kojem ratu? Nema rata."
"Ne u Galebgradu", reče drugi. "Ne u Dolini. Mali knez nas je zadržao izvan toga, isto kao i njegova majka."
Isto kao i njegova majka. Kneginja Doline bila je sestra njezine majke. "Kneginja Lysa," reče ona, "je li...?"
"... mrtva?" završi pjegavi momak čija je glava bila puna kurtizana. "Da. Ubio ju je vlastiti pjevač."
"O." To meni ništa ne znači. Cat od Kanala nikad nije imala tetku. Nije. Cat podigne svoja kolica i otkotrlja ih dalje od Drskog majmuna, tandrčući po kaldrmi. "Ostrige, lisanke i čančice", vikala je. "Ostrige, lisanke i čančice." Prodala je većinu svojih lisanki nosačima koji su istovarivali veliku vinsku koku iz Sjenice, a ostatak ljudima koji su popravljali myrij-sku trgovačku galiju koju su išibale oluje.
Nešto niže na dokovima naišla je na Tagganara kako sjedi leđima naslonjen na pilon, pokraj Cassa, Kralja Tuljana. Kupio je od nje nešto dagnji, a Casso je zalajao i dopustio joj da mu protrese peraju. "Dođi raditi za mene, Cat", nagovarao ju je Tagganaro dok je sisao dagnje iz njihovih oklopa. Tražio je novog partnera otkad je Pijana Kći zabila svoj nož u ruku Malog Narba. "Dat ću ti više od Brusca, a nećeš zaudarati na ribu."
"Cassu se sviđa kako mirišem", odvrati ona. Kralj Tuljana zalaje, kao da se slaže. "Je li Narbova ruka bolje?"
"Tri mu se prsta ne mogu saviti", potuži se Tagganaro, između dagnji. "Od kakve je koristi džepar koji ne može koristiti svoje prste? Narbo je bio dobar u biranju džepova koje će okrasti, ali ne tako dobar u biranju kurvi s kojima će leći."
"I Merri tvrdi isto." Cat je bila tužna. Voljela je Malog Narba, iako je bio lopov. "Što će sad učiniti?"
"Veslati, kaže on. Dva prsta su za to dovoljna, on smatra, a Morski Knez uvijek traži još veslača. Rekao sam mu: 'Narbo, nemoj. More je hladnije od djevice i okrutnije od kurve. Radije odsijeci ruku i prosi.' Casso zna da sam u pravu. Zar ne, Casso?"
Tuljan zalaje, a Cat se morala nasmiješiti. Bacila je još jednu čančicu prema njemu prije nego što je nastavila svojim putem.
Dan je već bio gotovo pri kraju u času kad je Cat stigla do Vesele luke, na suprotnoj strani ulčice od mjesta gdje je Brod bio usidren. Neki su glumci sjedili na nagnutom trupu, dodavajući mješinu vina iz ruke u ruku, ali kad su spazili Catina kolica, sišli su po štogod ostriga. Upitala ih je kako su prošli sa Sedam pijanih veslača. Joss Potišteni odmahnuo je glavom. "Quence je napokon nabasao na Allaqua u krevetu sa Sloey. Nasrnuli su jedan na drugog glumačkim mačevima, i obojica su nas napustili. Nocas će nas izgleda biti samo pet pijanih veslača."
"Nastojat ćemo nadoknaditi u pijanstvu ono što nam manjka u veslačima", izjavi Mvrmello. "Ja sam na primjer dorastao zadatku."
"Mali Narbo želi biti veslač", reče im Cat. "Ako primite njega, bit će vas šest."
"Radije navrati kod Merry", reče joj Joss. "Znaš kako postane mrzovoljna bez svojih ostriga."
Međutim, kad se Cat ušuljala u bordel, zatekla je Merry kako sjedi u zajedničkoj odaji sklopljenih očiju, slušajući Dareona kako svira na svojoj drvenoj harfi. I Yna je bila ondje, pletući Lanninu finu dugu zlatnu kosu. Još jedna glupa ljubavna pjesma. Lanna je uvijek preklinjala pjevača da svira glupe ljubavne pjesme. Bila je najmlađa među kurvama, imala je tek četrnaest godina. Merry je za nju tražila triput više nego za ijednu od ostalih cura, znala je Cat.
Razgnjevilo ju je vidjeti Dareona kako ondje sjedi tako drsko, pogledavajući se s Lannom dok su mu prsti plesali po strunama harfe. Kurve su ga zvale crni pjevač, ali na njemu je sada jedva bilo nečeg crnog. S novcem koji je zarađivao pjevanjem, vrana se preobrazila u pauna. Danas je nosio plišani purpurni plašt obrubljen vjeveričjim krznom, prugastu bijelo-ljubičastu tuniku i šarene hlače plaćenika, ali je posjedovao i svileni plašt, te jedan skrojen od baršuna boje burgundca koji je bio obrubljen zlatnom tkaninom. Jedino što

je na njemu bilo crno bile sučizme. Cat ga je čula kad je rekao Lanni da je ostalo bacio u kanal. "Završio sam s tamom", izjavio je.
On je muž Noćne straže, pomislila je, dok je pjevao o nekoj glupoj gospi koja se bacila s neke glupe kule jer je njezin glupi princ bio mrtav. Gospa bi trebala otići i ubiti one koji su ubili njezinog princa. A pjevač bi trebao biti na Zidu. Kad se Dareon prvi put pojavio u Veseloj luci, Arya ga je zamalo upitala bi li je poveo sa sobom natrag u Istočnu stražarnicu, sve dok ga nije čula kako priča Bethanv da se nikad neće vratiti. "Tvrdi kreveti, slani bakalar i beskonačne straže, to je Zid", rekao je. "Osim toga, u Istočnoj stražarnici nema nikog ni upola tako lijepog kao ti. Kako bih te ikad mogao ostaviti?" Rekao je isto Lanni, čula je Cat, i jednoj kurvi u Mačjem leglu, pačak i Slavuju one noći kad je svirao u Kući sedam fenjera.
Da sam barem bila ovdje one noći kad ga je onaj debeli udario. Merrvne su se kurve još tome smijale. Yna je rekla daje debeli momak pocrvenio poput cikle svaki put kad ga je dotakla, a kad je započeo kavgu, Merry ga je odvukla van i bacila u kanal.
Cat je mislila na debelog momka, sjećajući se kako ga je spasila od Terra i Orbela, kad se Mornareva Žena pojavila pokraj nje. "Lijepu pjesmu pjeva", promrmljala je tiho, na zajedničkom jeziku Zapadnih zemalja. "Bogovi ga sigurno vole kad su mu podarili takav glas, i tako lijepo lice."
Lijepog je lica, ali opaka srca, pomisli Arya, ali to ne izreče. Dareon je jednom oženio Mornarevu Ženu, koja je lijegala samo s muškarcima koji bi je oženili. Vesela luka bi ponekad imala tri dočetiri vjenčanja na noć. Veseli vinom natopljeni crveni svećenik Ezzelvno često je izvodio obred. Ili bi to bio Eustace, koji je nekoć bio septon u Septi s one strane mora. Ako ni svećenik ni septon nisu bili pri ruci, jedna od kurvi otčala bi do Broda i vratila se s glumcem. Merry je uvijek tvrdila da su glumci izigravali svećenike bolje od samih svećenika, pogotovo Mvrmello.
Vjenčanja su bila bučna i vesela, s mnogo pijančevanja. Kad god bi Cat naišla sa svojim kolicima, Mornareva Žena bi insistirala da njezin novi muž kupi malo ostriga, kako bi ovršnuo za obljubu. Bila je dobra u tom pogledu, i lako se smijala, ali Cat je smatrala da je u njoj bilo i nečeg tužnog.
Druge su kurve pripovijedale da je Mornareva Žena posjećivala Otok bogova onih dana kada bi se njezin cvijet rascvao, te da je poznavala sve bogove koji su ondje živjeličak i one koje je Braavos zaboravio. Govorile su da se odlazila moliti za svog prvog muža, svog pravog muža, koji je nestao na moru kad je ona bila djevojčica ne starija od Lanne. "Ona misli daće, pronađe li pravog boga, on poslati vjetrove i otpuhati njezinu ljubav natrag k njoj," rekla je jednooka Yna, ona koja ju je najdulje poznavala, " ali ja se molim da se to nikad ne dogodi. Njezina ljubav je mrtva, mogla sam to okusiti u njezinoj krvi. Ako joj se ikad vrati, bolje to truplo."
Dareonova pjesma napokon je završavala. Dok su se posljednje note gubile u zraku, Lanna uzdahne, a pjevač odloži harfu i povuče je na svoje krilo. Upravo ju je počeo golicati kad je Cat glasno izustila: "Imam ostriga, ako netko hoće", a Merrvne su se oči naglo rastvorile. "Dobro", reče žena. "Unesi ih, dijete. Yna, podi po štogod kruha i octa."
Nabreklo crveno sunce visjelo je na nebu iza reda jarbola kad je Cat ostavila Veselu luku, s debelom kesom novčića i kolicima u kojima nije ostalo ništa osim soli i morskih algi. I Dareon je odlazio. Obećao je večeras pjevati u Krčmi zelene jegulje, rekao joj je dok su zajedno koračali. "Svaki put kad sviram u Jegulji, otidem sa srebrom," pohvalio se, "a ponekih noći tamo zađu kapetani, i vlasnici." Prešli su most i zaputili se vijugavom pokrajnjom ulicom dok su se dnevne sjene produljivale. "Uskoro ću svirati u Purpurnoj, a nakon toga u Palači Morskog kneza", nastavio je Dareon. Catina prazna kolica štropotala su po kaldrmi, stvarajući vlastitu vrstu zveketave glazbe. "Jučer sam jeo haringu s kurvama, ali za godinu dana jest ću carske rakove s kurtizanama."
"Što se dogodilo s tvojim bratom?" upita Cat. "Onim debelim. Je li uspio pronaći brod za Starigrad? Rekao je da je trebao odjedriti na Gospi Ushanori."
"Svi smo trebali. Po zapovijedi kneza Snowa. Rekao sam Samu, ostavi tog starca, ali debela budala nije me htio poslušati." Posljednje svjetlo zalazećeg sunca zasjalo mu je u kosi. "Pa, sad je prekasno."
"Upravo tako", reče Cat kad su zakoraknuli u polutamu zavojitog malog prolaza.
U času kad se Cat vratila u Bruscovu kuću, večernja magla skupljala se nad malim kanalom. Pospremila je svoja kolica, pronašla Brusca u sobici gdje je zbrajao račune, te bacila svoju novčarku na stol pred njega. Ispustila je i čizme.
Brusco potapše novčarku. "Dobro. Ali što je ovo?"
"Čizme."

"Dobre se čizme teško pronalaze," reče Brusco, "ali ove su premalene za moje noge." Podigao je jednu kako bi u nju zaškiljio.
"Mjesec će noćas biti crn", podsjeti ga ona.
"Onda se radije idi moliti." Brusco odgurne čizme u stranu i prospe novčiće da ih prebroji. "Valar dohaeris."
Valar morghulis, pomisli ona.
Magla se dizala svud naokolo dok je hodala ulicama Braavosa. Malko je drhtala u času kad je odgurnula vrata od usud-drva na Kući crnog i bijelog. Samo je nekoliko svijeća plamsalo ove večeri, trepereći poput palih zvijezda. U tami svi su bogovi bili neznanci.
Dolje u podrumu, odriješila je Catin pohaban plašt, povukla Catinu smrdljivu smeđu tuniku preko glave, izula Catine solju umrljane čizme, iskobeljala se iz Catinog donjeg rublja i okupala u limunovoj vodici da ispere miris Cat od Kanala. Kad je izašla, nasapunana, izribana i ružičasta sa smeđom kosom slijepljenom uz obraze, Cat je nestala. Odjenula je čiste halje i par mekih platnenih papuča, te otapkala do kuhinje da isprosi štogod hrane od Umme. Svećenici i akoliti već su objedovali, ali je kuharica za nju sačuvala komad lijepog prženog bakalara, te nešto pirea od žute repe. Sve je to smazala, oprala tanjur, te otišla pomoći sirotici da pripremi napitke.
Njezin se dio posla svodio uglavnom na donošenje, veranje po ljestvama u potrazi za biljkama i lišćem koje je sirotica zahtijevala. "Slatki san najblaži je među otrovima", rekla joj je sirotica, dok ga je mrvila tučkom u mužaru. "Nekoliko zrnaca usporiće lupanje srca i zaustaviti drhtanje ruke, te pomoći čovjeku da se osjeća mirno i snažno. Prstohvat će ti dati noć dubokog počinka bez snova. Tri prstohvata proizvest će san bez kraja. Okus je vrlo sladak, pa ga je najbolje koristiti u kolačima, pitama i medenim vinima. Evo, možeš nanjušiti slatkoću." Dopustila joj je da omiriše, a onda je poslala po ljestvama da pronađe bočicu od crvenog stakla.
"Ovo je okrutniji otrov, ali bez okusa i mirisa, te ga je stoga lakše prikriti. Lyske suze, zovu ga ljudi. Otopljen u vinu ili u vodi, izjeda čovjekova crijeva i utrobu, te ubija kao bolest u tim organima.
Pomiriši." Arya onjuši, i ne osjeti ništa. Sirotica odloži suze na stranu i otvori trbušast kamen čup. "Ova mast začinjena je krvlju baziliska. Dat će kuhanom mesu slastan miris, ali ako se pojede, izaziva nasilno bezumlje, i u životinji i u čovjeku. Miš će napasti lava kad okuša baziliskovu krv." Arya ugrize usnicu. "Djeluje li na psima?" "Na svakoj životinji tople krvi." Sirotica je ošamari.
Ona pridigne ruku k obrazu, više iznenađena nego povrijeđena. "Zašto si to učinila?"
"Arya Stark žvače usnicu kad god razmišlja. Jesi li ti Arya Stark?"
"Ja sam nitko." Bila je ljutita. "Tko si ti?"
Nije očekivala da će sirotica odgovoriti, ali jest. "Rodila sam se kao jedino dijete drevne kuće, nasljednica svog plemenitog oca", odvrati sirotica. "Majka mi je umrla kad sam bila mala, nemam uspomena na nju. Kad mi je bilo šest godina, otac se ponovno oženio. Njegova nova žena ophodila se prema meni ljubazno sve dok nije rodila vlastitu kći. Tada joj je želja bila da ja umrem, kako bi njezina krv mogla naslijediti bogatstvo mog oca. Kanila je moliti Boga Mnogih Lica da joj pomogne, ali nije mogla podnijeti žrtvu koju je on od nje iskao. Umjesto toga, odlučila me sama otrovati. To me ostavilo ovakvom kakvom me sada vidiš, ali nisam umrla. Kad su vidari iz Kuće crvenih ruku rekli mom ocu što je učinila, on je došao ovamo i prinio žrtvu, ponudivši sve svoje bogatstvo i mene. On od Mnogih Lica čuo je njegovu molitvu. Doveli su me u hram da služim, a žena mog oca primila je dar."
Arya ju oprezno odmjeri. "Je li to istina?"
"U tome ima istine."
"I laži?"
"Ima jedna neistina i jedno pretjerivanje."
Promatrala je sirotičino lice cijelo vrijeme dok je ova pripovijedala svoju priču, ali druga djevojčica nije joj pokazala nikakve znakove. "Bog Mnogih Lica uzeo je dvije trećine bogatstva tvog oca, ne sve."
"Upravo tako. To je bilo moje pretjerivanje."
Arya se naceri, shvati da se ceri, i uštipne se za obraz. Vladaj svojim licem, rekla je samoj sebi. Moj osmijeh je moj sluga, treba se pojavljivati kad mu ja to zapovjedim. "Koji je dio bila laž?"
"Nijedan. Lagala sam o laži." "Jesi li? Ili sada lažeš?"
Ali prije nego što je sirotica dospjela odgovoriti, ljubazni čovjek stupi u odaju, smiješeći se. "Vratila si nam se."
"Mjesec je crn."
"Tako je. Koje tri nove stvari znadeš, a koje nisi znala kad si nas posljednji put ostavila?"

Znadem trideset novih stvari, zamalo je rekla. "Tri prsta Malog Narba ne mogu se saviti. Kani postati veslačem."
"To je dobro znati. I što još?"
Prisjetila se svog dana. "Quence i Alaquo su se posvadili i ostavili Brod, ali mislim da će se vratiti."
"Samo misliš, ili znašT
"Samo mislim", morala je priznati, iako je bila sigurna u to. Glumci su morali jesti kao i svi drugi ljudi, a Quence i Alaquo nisu bili dovoljno dobri za Modri fenjer.
"Upravo tako", reče ljubazni čovjek. "A treća stvar?"
Ovaj put nije oklijevala. "Dareon je mrtav. Crni pjevač koji je spavao u Veseloj luci. Zapravo je bio dezerter Noćne straže. Netko mu je prerezao vrat i gurnuo ga u kanal, ali zadržali su njegove čizme."
"Dobre se čizme teško nalaze."
"Tako je." Nastojala je zadržati lice nepomičnim.
"Tko je mogao učiniti nešto takvo, pitam se?"
"Arya od kuće Stark." Promatrala je njegove oči, njegova usta, mišiće njegove čeljusti.
"Ta djevojčica? Mislio sam daje napustila Braavos. Tko si ti?"
"Nitko."
"Lažeš." Okrenuo se sirotici. "Grlo mije suho. Budi ljubazna i donesi mi kalež vina i toplog mlijeka našoj prijateljici Aryji, koja nam se tako neočekivano vratila."
Na svom putu kroz grad Arya se pitala štoće ljubazni čovjek reći kad mu ispriča za Dareona. Možda će se naljutiti na nju, ili će možda biti zadovoljan što je dala pjevaču dar Boga Mnogih Lica. Odigrala je taj razgovor u svojoj glavi pola stotine puta, poput glumca u predstavi. Ali nijednom joj na um nije palo toplo mlijeko.
Kad je mlijeko stiglo, Arya ga ispije. Mirisalo je kao da je mačice zagorjelo i ostavilo gorkast okus. "Idi sad u postelju, dijete", rekao je ljubazničovjek. "Sutradan moraš služiti."
556
George R. R. Martin
Te noći opet je sanjala da je vuk, ali ovaj je bio drugačiji od ostalih snova. U ovom snu nije imala čopor. Vrebala je sama, skačući preko krovova i tapkajući nečujno pokraj obale kanala, prikradajući se sjenama kroz maglu.
Kad se probudila idućeg jutra, bila je slijepa.
Cimetov vjetar bio je labudi brod iz Grada Visokog Drveća na Ljetnom otočju, gdje su muškarci bili crni, žene putene, a čak i bogovi čudni. Na njemu nije bilo septona da ih povede u pogrebnim molitvama, te je taj zadatak zapao Samwella Tarlvja, nedaleko od suncem opržene južne obale Dornea.
Sam je odjenuo svoju crninu kako bi izgovorio riječi, iako je poslijepodne bilo toplo i vlažno, jedva s daškom vjetra. "Bio je dobar čovjek", započeo je... ali čim je izustio riječi, znao je da su bile pogrešne. "Ne. Bio je velik čovjek. Meštar Citadele, okovan i prisegnut, i zakleti brat Noćne straže, zauvijek vjeran. Kad se rodio, nazvali su ga prema junaku koji je umro premlad, ali iako je živio dugo, dugo vremena, njegov život nije bio ništa manje herojski. Nijedančovjek nije bio mudriji, plemenitiji, ni dobrohotniji. Na Zidu, tuce je vrhovnih zapovjednika došlo i prošlo tijekom njegovih godina službe, ali on je uvijek bio tu da ih posavjetuje. Savjetovao je i kraljeve. I sam bi postao kraljem, ali kad su mu ponudili krunu, rekao im je da je trebaju dati njegovu mlađem bratu. Koliko bi ljudi to učinilo?" Sam je osjetio da mu suze naviru na oči, i znao da neće moći još dugo nastaviti. "Bio je zmajeva krv, ali sada je njegova vatra ugasla. Bio je Aemon Targarven. I sada je njegova straža završila."
"I sada je njegova straža završila", promrmlja Gilly za njim, zibajući djetešce u naručju. Kojja Mo ponovi to za njom na zajedničkom jeziku, te opetuje riječi na ljetnom jeziku za Xhonda i svog oca te ostatak okupljene posade. Sam ponikne glavom i stane plakati, a jecaji su mu bili tako glasni i siloviti da mu se cijelo tijelo potresalo. Gilly priđe i stane pokraj njega te dopusti da joj plače na ramenu. I u njezinim je očima bilo suza.
Zrak je bio vlažan i topao i nepomičan, a Cimetov vjetar plutao je na dubokom modrom moru daleko izvan vidokruga kopna. "Crni Sam je izrekao dobre riječi", reče Xhondo. "Sad nazdravimo njegovu životu."
Viknuo je nešto na ljetnom jeziku, te su dokotrljali bačvu začinjenog ruma na krmenu palubu i načeli je, kako bi oni na straži mogli ispiti čašu u sjećanje na starog slijepog zmaja. Posada ga je znala tek kratko vrijeme, ali stanovnici Ljetnog otočja štovali su stare i slavili svoje mrtve.
Sam nikad prije nije kušao rum. Piće je bilo neobično i opojno; isprva slatko, ali vatrenog trajnog okusa koji mu je opekao jezik. Bio je umoran, tako umoran. Bolio ga je svaki mišić koji je imao, a bilo je i drugih

bolova na mjestima gdje Sam nije ni znao da ima mišiće. Koljena su mu bila ukočena, ruke prekrivene svježim novim žuljevima i krvavim, ljepljivim komadićima kože gdje su se stari žuljevi rasprsnuli. Ali osim njih, činilo se da su rum i tuga otplavili njegove boljke. "Da smo ga samo uspjeli dovesti u Starigrad, arhimeštri bi ga možda spasili", kazao je Gilly, dok su pijuckali svoj rum na visokom prednjem kaštelu Cimetova vjetra. "Vidari iz Citadele najbolji su u Sedam Kraljevina. Neko vrijeme sam mislio... Nadao se..."
Na Braavosu činilo se mogućim da će se Aemon oporaviti. Xhondove priče o zmajevima kao da su vratile starca u staro stanje. Te noći pojeo je svaki zalogaj koji je Sam stavio pred njega. "Nitko nikad nije tražio djevojku", rekao je. "Princ je bio obećan, ne princeza. Rhaegar, mislio sam... dim je bio iz vatre koja je proždrta Ljetne dvore na dan njegova rođenja, sol iz suza prolivenih za one koji su umrli. Dijelio je moje uvjerenje kad je bio mlad, ali kasnije je počeo vjerovati da je njegov sin bio taj koji će ostvariti proročanstvo, jer se nad Kraljevim Grudobranom opazio komet one noći kad je Aegon začet, a Rhaegar je bio siguran da je krvava zvijezda morala biti komet. Kakve smo budale bili, mi koji smo se smatrali tako mudrima! Pogreška se uvukla iz prijevoda. Zmajevi nisu ni muškog ni ženskog roda, Barth je vidio istinu u tome, već su sad jedno, a sad drugo, promjenjivi poput plamena. Jezik nas je sve zaveo tisuću godina. Daenerys je ona prava, rođena usred soli i dima. Zmajevi to dokazuju." Sam spomen nje kao da ga je činio jačim. "Moram poći k njoj. Moram. Da sam barem deset godina mladi."
Starac je bio tako odlučan da se čak popeo mosnicama na Cimetov vjetar vlastitim nogama, nakon što je Sam dogovorio njihov prijevoz. Već je dao svoj mač i korice Xhondu da plati za pernati plašt krupnog časnika koji je ovaj uništio spašavajući Sama od utapanja. Jedine vrijednosti koje su im još preostale bile su knjige koje su donijeli iz riznica Crnog zamka. Sam se s tugom odijelio od njih. "Bile su namijenjene za Citadelu", rekao je, kad ga je Xhondo upitao što mu je. Kad je časnik preveo te riječi, kapetan se nasmijao. "Cjuhuru Mo veli da će sivi ljudi ipak dobiti ove knjige," reče mu Xhondo, "samo što će ih kupiti od Quhurua Moa. Meštri plaćaju srebrom za knjige koje nemaju, a ponekad i crvenim i žutim zlatom."
Kapetan je htio i Aemonov lanac, ali to je Sam odbio. Bila je velika sramota za bilo kojeg meštra predati ovaj lanac, objasnio je. Xhondo je morao taj dio objasniti triput prije nego što se Quhuru Mo s time pomirio. U času kad je trgovanje bilo gotovo, Samu su ostale samo čizme, crnina i donje rublje, te slomljeni rog koji je Jon Snow pronašao na Šaci prvih ljudi. Nisam imao izbora, rekao je u sebi. Nismo mogli ostati na Braavosu, a osim krađe ili prosjačenja, nije bilo drugog načina da platimo prijevoz. Smatrao bi i triput veću cijenu niskom da je samo uspio dovesti meštra Aemona živog i zdravog u Starigrad.
Međutim, njihovo putovanje na jug bilo je burno, a svaka oluja uzimala je svoj danak od starčeve snage i duha. U Pentosu je zamolio da ga odnesu na palubu kako bi mu Sam mogao riječima opisati grad, ali to je bio posljednji put što je napustio kapetanov krevet. Ubrzo zatim, um mu je opet počeo lutati. U času kad je Cimetov vjetar prohujao pokraj Krvave kule u Tvroshku luku, Aemon više nije spominjao pronalaženje koji će ga odvesti na istok. Umjesto toga njegov je razgovor ponovno skrenuo na Starigrad, i arhimeštre Citadele.
"Moraš im reći, Same", rekao je. "Arhimeštrima. Moraš ih natjerati da shvate. Ljudi koji su bili u Citadeli kad i ja, mrtvi su već pedeset godina. Ovi drugi me i ne znaju. Moja pisma... u Starigradu, sigurno su zvučala poput buncanja jednog starca kojeg je ostavio razum. Moraš ih uvjeriti, kad ja nisam uspio. Reci im, Same... reci im kako je na Zidu... stvorovi, bijeli hodači, studen koja se sve bliže šulja..."
"Hoću", obećao je Sam. "Pripojit ću svoj glas vašem, meštre. Obojica ćemo im reći, nas dvojica zajedno."
"Ne", kazao je starac. "To moraš biti ti. Reci im. Proročanstvo... san mog brata... gospa Melisandre krivo je protumačila znakove. Stannis... Stannis ima u sebi nešto zmajeve krvi, da. Imala su i njegova braća. Rhaelle, Eggova mala djevojčica, preko nje su je dobili... majka njihova oca... nekoć me zvala striko meštar kad je bila malena. Sjetio sam se toga, pa sam sebi dopustio da se ponadam... možda sam to želio... svi se zavaravamo, kad želimo vjerovati. Ponajviše Melisandre, mislim. Mač je pogrešan, ona to sigurno zna... svjetlost bez vrućine... prazno blještavilo... mač je pogrešan, a lažni mač može nas samo odvesti dublje u tamu, Same. Daenerys je naša nada. Reci im to, u Citadeli. Natjeraj ih da slušaju. Moraju joj poslati meštra. S Daenervs se moramo posavjetovati, moramo je podučiti, zaštititi. Sve sam ove godine odugovlačio, čekajući, pazeći, a sada kad je dan svanuo, ja sam prestar. Umirem, Same." Suze su potekle iz slijepih bijelih očiju uz to priznanje. "Smrt ne bi trebala strašiti čovjeka starog kao što sam ja, ali straši me. Nije li to glupo? Uvijek je mračno tamo gdje sam ja, stoga zašto bih se bojao tame? Ali ne mogu a da se ne zapitam što će uslijediti kad posljednji tračak topline napusti moje tijelo. Hoću li se zanavijek gostiti u Očevoj zlatnoj dvorani kao što septoni kažu? Hoću li ponovno razgovarati s Eggom, pronaći Dareona cijelog i sretnog, čuti moje sestre kako pjevaju svojoj djeci? Sto ako su konjski knezovi u pravu? Hoću li zauvijek jahati noćnim nebom na pastuhu

sazdanom od plamena? Ili se opet moram vratiti u ovu dolinu tuge? Tko to zna, zaista? Tko je bio s one strane zida smrti da to može vidjeti? Samo stvorovi, a mi znamo kakvi su oni. Znamo."
Sam na to nije imao što reći, ali je pružio starcu ono malo utjehe koliko je mogao. A Gilly je ušla kasnije i zapjevala mu pjesmu, besmislenu pjesmu koju je naučila od neke druge Crasterove žene. Natjerala je starca na osmijeh i pomogla mu usnuti.
To je bio jedan od njegovih posljednjih dobrih dana. Nakon toga starac je provodio više vremena spavajući nego budan, sklupčan pod hrpom krzna u kapetanovoj kabini. Ponekad bi mrmljao u snu. Kad bi se probudio, dozivao bi Sama, tvrdeći da mu mora nešto povjeriti, ali često bi zaboravio što je htio reći u času kad bi Sam stigao. Čak i kad bi se sjetio, njegove su riječi bile zbrkane. Pripovijedao je o snovima, nikad ne navodeći onoga tko ih je sanjao, o staklenoj svijeći koja se nije mogla upaliti i jajima koja se nisu htjela izleći. Rekao je da je sflnga bila zagonetka, ne zagonetač, što god je to značilo. Zamolio je Sama da mučita iz knjige septona Bartha, čija su djela bila spaljena za vrijeme vladavine Baelora Blaženog. Jednom se probudio plačući. "Zmaj mora imati tri glave," jaukao je, "ali ja sam prestar i preslab da budem jedna od njih. Trebao bih biti s njom, pokazujući joj put, ali vlastito me tijelo izdalo."
Dok se Cimetov vjetar probijao kroz Kamen-stube, meštar Aemon je često znao zaboraviti Samovo ime. Nekih dana smatrao bi ga jednim od svoje mrtve braće. "Bio je preslab za tako dugo putovanje", rekao je Sam Gilly na prednjoj palubi, nakon još jednog gutljaja ruma. "Jon je to trebao uvidjeti. Aemon je imao sto dvije godine, nije ga smio poslati na more. Da je ostao u Crnom zamku, mogao je poživjeti još deset godina."
"U' bi ga ona možda spalila. Crvena žena." Čak i ovdje, tisuću liga daleko od Zida, Gilly se skanjivala izreći ime gospe Melisandre na glas. "Htjela je kraljevu krv za svoje vatre. Val je to znala. I knez Snow. Zato su me natjerali da odnesem Dallino djetešce i ostavim vlastito umjesto njega. Meštar Aemon je usnuo i nije se probudio, al' da je ostao, ona bi ga spalila."
Svejedno će gorjeti, nesretno pomisli Sam, samo što će sada ja to morati učiniti. Targaryeni su uvijek predavali svoje mrtve plamenovima. Quhuru Mo nije dopuštao pogrebnu lomaču na Cimetovu vjetru, pa je Aemonovo truplo bilo ugurano u bačvu crnog ruma da ga održi u dobrom stanju dok brod ne stigne do Starigrada.
"Noć prije neg' je umro, zamolio me može li držati bebu", nastavi Gilly. "Bojala sam se da će ga ispustit, al' nije. Zibao ga je i pjevušio mu pjesmicu, a Dallin je dječak ispružio ruke i taknuo mu lice. Kako mu je mali povukao usnicu, pomislila sam da će ga ozlijedit, al' to je starca samo natjeralo na smijeh." Pogladila je Samovu ruku. "Mogli bismo nazvat maloga Meštar, ako hoćeš. Kad bude dovoljno star, ne sada. Mogli bismo."
"Meštar nije ime. Ali, mogla bi ga nazvati Aemon."
Gilly razmisli o tome. "Dalla ga je rodila za vrijeme bitke, dok su mačevi pjevali svud oko nje. To bi trebalo bit njegovo ime. Aemon U Bitki Rođen. Aemon Čelična Pjesma."
Ime koje bi se čak i mom ocu svidjelo. Ratnikovo ime. Dječak je bio sin Mancea Raydera i Crasterov unuk, naposljetku. Nije imao ništa od Samove kukavičke krvi. "Da. Tako ga nazovi."
"Kad mu budu dvije," obeća ona, "ne prije."
"Gdje je dječak?" sjeti se Sam upitati. Između ruma i tuge, trebalo mu je točno toliko da shvati kako Gilly sa sobom nije imala dijete.
"Kojja ga čuva. Zamolila sam je da ga uzme na neko vrijeme."
"O." Kojja Mo bila je kapetanova kći, viša od Sama i vitka poput koplja, kože crne i glatke poput ulaštenog ahata. Zapovijedala je i brodskim crvenim strijelcima, te napinjala dvostruko zakrivljen luk od zlatnog srca koji je mogao poslati strelicu četiri stotine lakata daleko. Kad su ih gusari napali na Kamen-stubama, Kojjine strijele ubile su ih tuce dok su Samove sulice padale u vodu. Jedino što je Kojja Mo voljela više od svog luka bilo je drmuckati Dallinog sina na koljenu i pjevati mu na ljetnom jeziku. Divljački princ postao je miljenik svih žena u posadi, a Gilly im ga je davala načuvanje s više povjerenja nego što je ga je ukazala ijednom muškarcu.
"To je bilo ljubazno od Kojje", reče Sam.
"Isprva sam je se bojala", primijeti Gilly. "Bila je tako crna, a zubi su joj bili tako veliki i bijeli, bojala sam se da je neka beštija u "čudovište, al' nije. Dobra je. Sviđa mi se."
"Znam da ti se sviđa." Većinu njezina života jedini čovjek kojeg je Gilly poznavala bio je zastrašujući Craster. Ostatak njezina svijeta bio je ženski. Muškarci je plaše, ali žene ne, shvati Sam. Mogao je to razumjeti. Kod kuće na Rogatom brijegu i njemu je bilo draže žensko društvo. Njegove su sestre bile dobre prema njemu, i premda su ga druge djevojčice ponekad zadirkivale, okrutne je riječi bilo lakše zanemariti od

udaraca i ćuški koje je dobivao od drugih dvorskih dječaka. Čak i sada, na Cimetova vjetru, Sam se osjećao ugodnije s Kojjom Mo nego s njezinim ocem, iako je to možda bilo stoga što je ona govorila zajedničkim jezikom, a on nije.
"I ti mi se svidaš, Same", šapne Gilly. "Svida mi se i ovo piće. Ima okus po vatri."
Da, pomisli Sam, piće za zmajeve. Njihove su šalice bile prazne, pa je on pošao do bačve i opet ih napunio. Sunce je visjelo nisko na zapadu, opazio je, nabreklo trostruko više od svoje uobičajene veličine. Od njegova crvenkastog svjetla Gillyno se lice zarumenjelo. Ispili su šalicu u zdravlje Kojje Mo, i jednu za Dallina dječaka, i jednu za Gillyno djetešce tamo na Zidu. Nakon toga nisu imali druge nego ispiti dvije šalice za Aemona od kuće Targaryen. "Neka mu Otac pravedno sudi", reče Sam, šmrcnuvši. Sunce je gotovo zašlo u času kad su završili s meštrom Aemonom. Samo se duga tanka pruga crvenila još sjajila na zapadnom obzoru, poput brazgotine na nebu. Gilly je rekla da se od pića brod vrtio oko nje, pa joj je Sam pomogao niz ljestve do ženskih odaja u pramcu broda.
Fenjer je visio točno unutar kabine, pa je uspio bubnuti glavom o njega ulazeći. "Jao", rekao je, a Gilly je upitala: "Jesi li se ozlijedio? Da vidim." Nagnula se bliže...
... i poljubila ga u usta.
Sam se zatekne kako joj uzvraća poljubac. Izrekao sam riječi, pomislio je, ali njezine su ruke povlačile njegovu crninu, potezale vezice na njegovim hlačama. Prekinuo je poljubac dovoljno dugo da izusti: "Ne možemo", ali Gilly reče: "Možemo", i opet mu pokrije usta svojima. Cimetov vjetar okretao se oko njih, a on je mogao osjetiti rum na Gillvnom jeziku, a u idućem trenu njezine su grudi bile gole i on ih je dodirivao. Izrekao sam riječi, opet pomisli Sam, ali jedna od njezinih bradavica pronađe put do njegovih usana. Bila je ružičasta i tvrda, a kad ju je pocuclao njezino mu mlijeko ispuni usta, miješajući se s okusom ruma, a on nikad nije okusio ništa tako fino, slatko i dobro. Činim li ovo, nisam ništa bolji od Dareona, pomisli Sam, ali osjećaj je bio predobar da bi se zaustavio. I odjednom njegov je ud bio vani, stršeći uvis iz njegovih hlača poput debelog ružičastog jarbola. Izgledao je tako glupo stojeći ondje da je malo nedostajalo da se nasmije, ali Gilly ga gurne natrag na svoj ležaj, podigne suknje oko bokova i spusti se na njega s malim jecavim zvukom. To je bilo još bolje od njezinih bradavica. Tako je vlažna, pomisli on, dašući. Nisam znao da žena može biti toliko vlažna tamo dolje. "Sad sam tvoja žena", šapne ona, klizeći gore-dolje na njemu. A Sam zastenje i pomisli: Ne, ne, ne možeš biti, izrekao sam riječi, izrekao sam riječi, ali jedina riječ koju je izrekao bila je: "Da."
Kasnije je zaspala sa svojim rukama oko njega i licem na njegovim grudima. I Samu je trebalo sna, ali bio je pijan od ruma, majčinog mlijeka i Gilly. Znao je da bi se trebao odšuljati natrag do vlastite mreže za spavanje u muškoj kabini, ali bilo je tako ugodno osjećati je privijenu uz sebe da se nekako nije mogao pomaknuti.
I drugi su ulazili, i muškarci i žene, a on je slušao kako se ljube, smiju i međusobno pare. Stanovnici Ljetnog otočja. Tako oni oplakuju mrtve. Na smrt odgovaraju životom. Sam je o tome negdje čitao, davno prije. Pitao se je li Gilly znala, je li joj Kojja Mo rekla što treba raditi.
Udahnuo je miris njezine kose i zabuljio se u fenjer koji se njihao iznad njihovih glava. Čak me ni Starica glavom ne bi mogla sigurno izvući iz ovoga. Najbolje što je mogao učiniti bilo je da šmugne van i skoči u more. Ako se utopim, nitko nikad neće saznati da sam se osramotio i pogazio svoju zakletvu, a Gilly će si pronaći boljeg čovjeka, nekoga tko nije velika, debela kukavica.
Probudio se idućeg jutra u vlastitoj mreži za spavanje u muškoj kabini, dok je Xhondo nešto urlao u svezi s vjetrom. "Vjetar se digao", neprestano je vikao časnik. "Probudi se i radi, Crni Same. Vjetar se digao." Ono što je Xhondu manjkalo u pogledu rječnika nadoknađivao je jačinom glasa. Sam se skotrlja sa svoje mreže na noge i smjesta to požali. Glava mu je bila spremna prepući, jedan od žuljeva na dlanu otvorio se preko noći, a osjećao se kao da će svakog trena povratiti.
Xhondo međutim nije imao milosti, pa je Sam mogao samo s mukom navući svoju crnu odjeću. Pronašao ju je na podu ispod svoje mreže, smotanu na jednu vlažnu hrpu. Onjušio ju je da provjeri koliko je smrdjela, i udahnuo miris soli, mora i katrana, mokrog platna i plijesni, vóa, rive i crnog ruma, čudnih začina i egzotičnog drva, te opojan zadah vlastitog suhog znoja. Ali i Gillvn je vonj bio na njoj, čist miris njezine kose i sladak miris njezina mlijeka, a zbog toga ju je rado odjenuo. No, dao bi sve na svijetu za tople suhe čarape. Neka vrsta gljivica počela mu je nicati između nožnih prstiju.
Škrinja s knjigama nije ni približno dostajala da plati prijevoz začetvero ljudi od Braavosa do Starigrada. Cimetov vjetarje međutim imao manjak posade, pa je Quhuru Mo pristao da će ih povesti, pod uvjetom da to odrade. Kad je Sam prigovorio da je meštar Aemon preslab, dječak djetešce koje nije ni prohodalo, a Gilly

prestravljena morem, Xhondo se samo nasmijao: "Crni Sam je velik debeo čovjek. Crni Sam će raditi za četvero."
Istinu govoreći, Sam je bio takva šeprtlja da je sumnjao kako je obavljao posao čak i za jednog dobrog čovjeka, ali se trudio. Ribao je palube i laštio ih kamenjem, potezao lance sidara, namatao konope i lovio štakore, krpao potrgana jedra, začepljivao rupe kipućim katranom, čistio ribu i sjeckao voće za kuhara. I Gilly se trudila. Bolje se snalazila s oputom od Sama, iako bi je s vremena na vrijeme prizor toliko puste vode još tjerao da zatvori oči.
Gilly, pomisli Sam, što ću s Gilly?
Bio je dug, vruć, ljepljiv dan, kojeg je još više produljila njegova glavobolja. Sam se zaposlio konopcima, jedrima i drugim zadacima koje mu je Xhondo zadao, te nastojao ne dopustiti da mu oči odlutaju prema bačvi ruma u kojoj se nalazilo tijelo starog meštra Ameona... ili prema Gilly. Nije se mogao sučiti s divljakinjom u ovom trenutku, ne nakon onog što su učinili prošle noći. Kad bi se popela na palubu, on bi utekao dolje. Kad bi otišla na pramac, on bi otišao na krmu. Kad bi mu se nasmiješila, on bi odvratio pogled, osjećajući se bijedno. Trebao sam skočiti u more dok je još spavala, pomislio je. Oduvijek sam bio kukavica, ali nikad dosad nisam bio vjerolomnih
Da meštar Aemon nije umro, Sam bi ga mogao upitati što da čini. Da je Jon Snow bio na brodu, iličak Pyp i Gren, mogao bi se obratiti njima. Umjesto toga imao je Xhonda. Xhondo ne bi shvatio što govorim. Ili ako bi shvatio, samo bi mi rekao da djevojku opet pojebem. "Jebati" je bila prva riječ na zajedničkom jeziku koju je Xhondo naučio, i bila mu je vrlo draga.
Imao je sreće što je Cimetov vjetar bio tako velik. Na Crnom kosu Gilly ga je mogla uhvatiti kad god je htjela. "Labuđi brodovi", tako su se velebna plovila s Ljetnog otoka zvala u Sedam Kraljevina, zbog njihovih nadutih bijelih jedara i pulena, koje su većinom prikazivale ptice. Koliko god su bili veliki, jahali su na valovima s elegancijom koja je samo njima bila svojstvena. S dobrim, oštrim vjetrom za leđima Cimetov vjetar mogao je prestići bilo koju galiju, iako je bio nemoćan po bonaci. A nudio je brojna mjesta gdje se kukavica mogla skriti.
Pri kraju Samove straže napokon je bio otjeran u škripac. Spuštao se ljestvama kad ga je Xhondo sepao za ovratnik. "Crni Sam dođi s Xhondom", rekao je, povlačeći ga preko palube i gurnuvši pred noge Kojje Mo. Daleko na sjeveru izmaglica je bila vidljiva nisko na obzoru. Kojja pokaže prema njoj. "Ono je obala Dornea. Pijesak, hridi i škorpioni, a nema dobrog sidrišta na stotine liga. Možeš tamo otplivat ako hoćeš, i pješačiti do Starigrada. Morat ćeš prijeći duboku pustinju, uspeti se nekim planinama i preplivati Torentinu. Ili možeš poći k Gilly."
"Ne razumiješ. Sinoć smo..."
"... štovali vaše mrtve, i bogove koji su vas oboje stvorili. I Xhondo je činio isto. Imala sam dijete na brizi, inače bih i ja bila s njim. Svi vi Zapadnjaci pravite sramotu od vođenja ljubavi. Nema sramote u vođenju ljubavi. Ako vaši septoni tvrde da ima, onda su vaših sedam bogova sigurno nekakvi demoni. Na otoku znamo da nije tako. Naši su nam bogovi podarili noge da njima trčimo, nosove da njima njušimo, ruke da njima diramo i osjećamo. Kakav bi to bezumni, okrutni bog dao čovjeku oči i zapovjedio mu da ih zauvijek mora držati sklopljene, i nikad ne pogledati svu ljepotu na svijetu? Samo čudovišan bog, demon tame." Kojja metne ruku između Samovih nogu. "Bogovi su ti i ovo podarili s razlogom, za... kako glasi vaša zapadnjačka riječ?"
"Jebanje", uslužno primijeti Xhondo.
"Da, za jebanje. Za pružanje zadovoljstva i pravljenje djece. U tome nema sramote."
Sam ustukne pred njom. "Položio sam zakletvu. Neću uzeti ženu, ni biti otac djeci. Izrekao sam riječi."
"Ona zna koje si riječi izrekao. Ona je dijete u mnogim pogledima, ali nije slijepa. Zna zašto nosiš crninu, zašto ideš u Starigrad. Zna da te ne može zadržati. Želi te samo na malo vremena, to je sve. Izgubila je i oca i muža, majku i sestre, svoj dom, svoj svijet. Jedino što ima si ti, i djetešce. Stoga idi k njoj, ili zaplivaj."
Sam očajnički pogleda izmaglicu koja je označavala daleku liniju obale. Nije mogao otplivati tako daleko, znao je.
Otišao je k Gilly. "Ono što smo učinili... da mogu imati ženu, radije bih izabrao tebe nego ikoju princezu ili plemenitu djevicu, ali ne mogu. Još uvijek sam vrana. Izrekao sam riječi, Gilly. Otišao sam s Jonom u šumu i izrekao riječi pred drvetom srca."
"Drveće bdije nad nama", šapne Gilly, otirući suze s njegovih obraza. "U šumi, ono vidi sve... ali ovdje drveća nema. Samo voda, Same. Samo voda."

6an je bio hladan, siv i vlažan. Kišilo je kao iz kabla cijelog jutra, čak i kad je kiša stala tog poslijepodneva, oblaci su se odbijali razići. Nijednom nisu ugledali sunce. Takvo ružno vrijeme dostajalo je da obeshrabri čak i malu kraljicu. Umjesto jahanja sa svojim kvočkama i njihovom pratnjom stražara i udvarača, provela je cijeli dan u Djevičinoj komori sa svojim kvočkama, slušajući pjesmu Modrog Barda.
Cersein je dan jedva bio bolji, do večeri. Kad se sivo nebo počelo pretapati u crno, obavijestili su je da se Slatka Cersei vratila s večernjom plimom, i da je Aurane Waters pred vratima, moleći audijenciju. Kraljica smjesta pošalje po njega.Čim je ušetao u njezinu dnevnu odaju, znala je da su vijesti bile dobre.
"Vaša Milosti," rekao je sa širokim osmijehom, "Zmajev kamen je vaš."
"Kako divno." Uzela ga je za ruke i poljubila u obraze. "Znam da će Tommen također biti zadovoljan. To će značiti da možemo otpustiti flotu kneza Redwynea i otjerati željezne sa Štitova.Činilo se da novosti s Prevlake postaju crnje sa svakim novim gavranom. Željezni se izgleda nisu zadovoljili svojim novim hridima. Haračili su Manderom u velikom broju, i otišli tako daleko da su napali Sjenicu i manje otoke koji su je okruživali. Redwyneovi nisu ostavili više od tuceta ratnih brodova u svojim domaćim vodama, a svi su oni bili poraženi, preoteti ili potopljeni. A sada su stizala izvješća da je taj luđak koji se nazivao Euron Vranino Oko čak slao duge brodove po Šaputavom zvuku prema Starigradu.
"Knez Paxter je utovarivao zalihe za putovanje kući kad je Slatka Cersei razvila jedra", izvijesti knez Waters. "Mislim da se dosad njegova glavna flota otisnula na more."
"Nadajmo se da će uživati u brzom putu, i boljem vremenu nego danas." Kraljica povuče Watersa pokraj sebe na prozorsku klupicu. "Trebamo li Ser Lorasu zahvaliti na ovom trijumfu?"
Njegov osmijeh iščezne. "Neki bi tako tvrdili, Vaša Milosti." "Neki?" Uputila mu je upitan pogled. "Ali ne vi?"
"Nikad nisam vidio hrabrijeg viteza," reče Waters, "ali pretvorio je moguću pobjedu bez prolivene kapi krvi u pokolj. Tisuću ljudi je palo, ili gotovo toliko. Većinom naši. I ne samo pučani, Vaša Milosti, već vitezovi i mladi plemići, najbolji i najhrabriji."
"A sam Ser Loras?"
"On će biti tisuću i prvi. Unijeli su ga u zamak nakon bitke, ali rane su mu teške. Izgubio je toliko krvi da ga meštri čak odbijaju liječiti pijavicama."
"O, kako tužno. Tommenuće se srce slomiti. Toliko se divio našem galantnom Vitezu Cvijeća."
"I puk također", reče njezin admiral. "Djeviceće plakati nad svojim vinom po cijelom kraljevstvu kad Loras umre."
Nije bio u krivu, znala je kraljica. Tri tisuće pučana nagrnulo je na Blatne dveri da isprate Ser Lorasa onog dana kad je otplovio, a tričetvrtine njih činile su žene. Prizor je samo poslužio daje ispuni prezirom. Htjela je vrisnuti na njih da su ovce, reći im da su od Ser Lorasa mogle dobiti jedino osmijeh i cvijet. Umjesto toga proglasila gaje najhrabrijim vitezom u Sedam Kraljevina, i smiješila se dok mu je Tommen predavao draguljima optočen mač koji će ponijeti u bitku. Kralj gaje i zagrlio, što nije bilo u Cerseinu planu, ali to sada više nije bilo važno. Mogla si je priuštiti velikodušnost. Loras Tvrell se nalazio na samrti.
"Ispričajte mi", zapovjedi Cersei. "Želim sve znati, od početka do kraja."
U sobi je postalo mračno u času kad je završio. Kraljica upali nekoliko svijeća te pošalje Dorcas u kuhinju da im donese štogod kruha i sira i komad kuhane govedine s hrenom. Dok su večerali, naložila je Auraneu da ponovi svoju priču kako bi ispravno upamtila sve pojedinosti. "Na kraju krajeva, ne želim da naša ljubljena Margaerv dozna ove vijesti od neznanca", rekla je. "Samaću joj ispričati."
"Vaša Milost je dobrostiva", reče Waters s osmijehom. Zlobnim osmijehom, pomisli kraljica. Aurane nije nalikovao na princa Rhaegara onoliko koliko je isprva mislila. Ima njegovu kosu, ali to isto vrijedi i za polovicu kurvi u Lysu, ako su priče istinite. Rhaegarje bio muškarac. Ovo je podmukao dječak, ništa više. No, koristan na svoj način.
Margaerv je bila u Djevičinoj komori, pijuckajući vino i nastojeći dokučiti neku novu igru iz Volantisa sa svoje tri sestrične. Iako je bila kasna ura, stražari su smjesta propustili Cersei. "Vaša Milosti," započela je, "najbolje da čujete vijesti od mene. Aurane se vratio sa Zmajeva kamena. Vaš brat je junak."
"Oduvijek sam to znala." Margaerv nije djelovala iznenađeno. Zašto i bi? Ovo je očekivala, od trenutka kad je Loras zatražio zapovjedničku čast. Ali u času kad je Cersei završila svoju priču, suze su blistale na obrazima mlađe kraljice. "Redwyne je uposlio rudare da iskopaju tunel ispod zidina zamka, ali to je bilo presporo za Viteza Cvijeća. Nedvojbeno je mislio na narod vašeg oca koji pati na Štitovima. Knez Waters veli da je naredio napad ni pola dana nakon što je preuzeo zapovjedništvo, nakon stoje kaštelan kneza Stannisa odbio njegovu ponudu da razriješe opsadu između sebe, u dvoboju. Loras je predvodio u jurišu kad

je ovan probio dveri zamka. Ujahao je ravno u zmajevu gubicu, vele, sav u bijelom i vitlajući svojim topuzom oko glave, ubijajući nalijevo i nadesno."
Megga Tvrell je dotad već otvoreno ridala. "Kako je umro?" upitala je. "Tko ga je ubio?"
"Nijedan čovjek nije imao tučast", reče Cersei. "Ser Loras je primio sulicu u bedro i još jednu u rame, ali nastavio se junački tući, iako je krv curila iz njega. Kasnije je pretrpio udarac maljem koji mu je slomio nekoliko rebara. Nakon toga... ali ne, poštedjet ću vas najgoreg."
"Recite mi", izusti Margaerv. "Zapovijedam."
Zapovijedaš? Cersei zastane na trenutak, a onda odluči prijeći preko toga. "Branitelji su se povukli u unutrašnju utvrdu nakon što su obrambene zidine bile osvojene. Loras je i ondje poveo napad. Zalili su ga vrelim uljem."
Kneginjica Alla problijedi poput krede, i pobjegne iz odaje.
"Meštri čine sve što mogu, uvjerava me knez Waters, ali bojim se da je vaš brat previše opečen." Cersei obujmi Margaerv daje utješi. "Spasio je kraljevstvo." Kad je poljubila malu kraljicu u obraz, mogla je okusiti sol suza. "Jaime će upisati njegova djela u Bijelu knjigu, a pjevači će o njemu pjevati tisuću godina."
Margaerv se istrgne iz njezina zagrljaja tako silovito da je Cersei zamalo pala. "Na samrti ne znači da je umro", reče ona. "Ne, ali meštri vele—" "Na samrti ne znači da je umro!" "Samo sam vas htjela poštedjeti—" "Znam što ste htjeli. Odlazite."
Sad znaš kako sam seja osjećala, one noći kad je Joffrey umro. Naklonila se, lica namještenog u masku hladne uljudnosti. "Mila kćeri. Tako sam tužna zbog tebe. Prepustit ću te tvojoj boli."
Kneginja Merryweather nije se pojavila te noći, a Cersei je bila previše nemirna da usne. Da me knez Tywin može sada vidjeti, znao bi da ima svog nasljednika, nasljednika dostojnog Hridi, pomislila je ležeći u postelji dok je Jocelvn Swyft tiho hrkala na drugom jastuku. Margaerv će uskoro roniti gorke suze koje je trebala isplakati za Joffrevja. I Mace Tvrell možda zaplače, ali ona mu nije pružila nikakav razlog da prekine savez s njom. Sto je drugo učinila već počastila Lorasa svojim povjerenjem? Zatražio je zapovjedništvo na savijenom koljenu dok ga je pola njezina dvora gledalo.
Kad umre, moram mu negdje podići kip, i prirediti pogreb kakav Kraljev Grudobran još nije vidio. Pukuće se to svidjeti. Kao i Tommenu. Mance mi možda čak i zahvali, sirotan. Što se njegove gospe majke tiče, ako bogovi budu milostivi, ovaće je vijest ubiti.
Izlazak sunca bio je najljepši koji je Cersei vidjela u mnogo godina. Taena se pojavila ubrzo zatim, i priznala da je provela noć tješeći Margaerv i njezine gospe, pijući vino, plačući i pripovijedajući priče o Lorasu.
"Margaerv je i dalje uvjerena da on neće umrijeti", izvijestila je dok se kraljica odijevala za dvor. "Kani poslati svoje meštre da brinu o njemu. Sestrične se mole za Majčinu milost."
"I ja ću se moliti. Sutradan, pođi sa mnom u Baelorovu septu, paćemo upaliti stotinu svijeća za našeg hrabrog Viteza Cvijeća." Okrenula se svojoj služavki. "Dorcas, donesi moju krunu. Onu novu, molim." Bila je svjetlija od stare, blijedo ispredeno zlato optočeno smaragdima koji su se iskrili kad god bi okrenula glavu.
"Četvorica su jutros došla zbog Vražićka", reče Ser Osmund kad ga je Jocelvn propustila.
"Četvorica?" Kraljica je bila ugodno iznenađena. Uhode su stalno pristizale u Crvenu utvrdu, tvrdeći da posjeduju informacije o Tvrionu, ali četvorica u jednom danu bila je neobična pojava.
"Da", potvrdi Osmund. "Jedan je donio glavu za vas."
"Njega ću prvog primiti. Dovedi ga u moju dnevnu odaju." Ovaj put, neka ne bude pogrešaka. Dajte da napokon budem osvećena, kako bi Joffrey mogao počivati u miru. Septoni su govorili da je broj sedam bio svet bogovima. U tom slučaju, možda će joj ova sedma glava donijeti melem koji je njezina duša iskala.
Pokazalo se da je čovjek bio Tvroshijac; nizak, zdepast i znojan, s licemjernim osmijehom koji ju je podsjetio na Varvsa i rašljastom bradom obojanom zeleno i ružičasto. Cersei se nije svidio na prvi pogled, ali bila je voljna zanemariti njegove mane ako je doista imao Tvrionovu glavu u škrinji koju je nosio. Bila je od cedrovine, s inkrustacijama od slonovače u uzorcima povijuša i cvijeća, sa šarkama i kopčama od bijelog zlata. Ljubak predmet, ali kraljičin interes usmjeravao se samo na ono što se možda nalazilo unutra. Barem je dovoljno velika. Tyrionje imao groteskno veliku glavu, za nekog tako malog i zakržljalog.
"Vaša Milosti," promrmlja Tvroshijac, duboko se klanjajući, "vidim da ste lijepi kao u pričama. Čak i preko uskog mora čuli smo o vašoj neizmjernoj krasoti, i tuzi koja kida vaše nježno srce. Nitko vam ne može vratiti vašeg hrabrog mladog sina, ali nadam se da vam barem mogu ponuditi nekakav melem za vašu bol." Položio je ruku na svoje grudi. "Donosim vam pravdu. Donosim vam glavu vašeg valonqara."

Drevna valvrijska riječ potjerala je žmarce njezinim tijelom, ali joj je također pružila tračak nade. "Vražićak više nije moj brat, ako je to ikad i bio", izjavi ona. "Nitću izustiti njegovo ime. To je nekoć bilo ponosno ime, prije nego što ga je on okaljao."
"Na tvroshkom ga zovemo Crvenoruki, zbog krvi koja teče iz njegovih prstiju. Kraljeva krv, i očeva. Neki vele da je i majku ubio, istrgnuvši se iz njezine utrobe divljačkim pandžama."
Kakva glupost, pomisli Cersei. "Istina je", reče ona. "Ako je Vražićkova glava u toj škrinji, podići ću vas na čast kneza i dodijeliti bogate posjede i utvrde." Naslovi su bili jeftiniji od zemlje, a rijeka krajina puna porušenih zamaka, koji su stajali usamljeni sred neobrađenih polja i spaljenih sela. "Moj dvorčeka. Otvorite kutiju, pa da vidimo."
Tvroshijac otvori kutiju s pretjeranim pokretom, te korakne natrag, smiješći se. Unutra, glava patuljka počivala je na ležaju od mekog modrog baršuna, piljeći u nju.
Cersei ju je dugo gledala. "To nije moj brat." U ustima je osjećala gorčinu. Predmnijevam da se bilo previše tome nadati, pogotovo nakon Lorasa. Bogovi nikad nisu tako dobri. "Ovaj čovjek ima smeđe oči. Tvrion je imao jedno crno oko i jedno zeleno."
"Oči, upravo tako... Vaša Milosti, oči vašeg brata su... ponešto istru-nule. Uzeo sam slobodu da ih zamijenim staklenima... ali pogrešne boje, kao što velite."
To ju je samo još više rasrdilo. "Vaša glava možda ima staklene oči, ali ja nemam. Vodorige na Zmajevu kamenu više nalikuju Vražićku od ovog stvorenja. On je ćelav, i dvaput stariji od mog brata. Što mu se dogodilo sa zubima?"
Čovjek ustukne pred srdžbom u njezinu glasu. "Imao je lijepo zlatno zubalo, Vaša Milosti, ali mi... Žalim..."
"O, niste još. Ali hoćete." Trebala bih ga dati udaviti. Neka hvata dah dok mu lice ne pocrni, kao što je činio moj mili sin. Riječi su joj bile na usnama.
"Velika pogreška. Jedan patuljak toliko nalikuje na drugoga, i... Vaša će Milosti primijetiti, ovaj nema nos..."
"Nema nos jer ste mu ga vi odrezali."
"Ne!" Znoj na njegovu čelu osporavao je njegovo poricanje.
"Da." Otrovna slatkoća ušulja se u Cersein ton. "Barem ste imali toliko pameti. Posljednja me budala pokušala uvjeriti da mu ga je putujući čarobnjak začarao da ponovno naraste. Ipak, čini mi se da ovom patuljku dugujete nos. Kuća Lannister plaća svoje dugove, pa ćete i vi. Ser Mervne, odvedite ovog varalicu Qyburnu."
Ser Meryn Trant uhvati Tvroshijca za ruku i odvuče ga odatle, dok se ovaj još bunio. Kad su otišli, Cersei se obrati Osmundu Kotlocrnom. "Ser Osmund, maknite mi ovu stvar s očiju, i dovedite ostalu trojicu koji tvrde da posjeduju informacije o Vražićku."
"Da, Vaša Milosti."
Nažalost, trojica nadobudnih doušnika nisu se pokazali ništa korisnijim od Tvroshijca. Jedan je rekao da se Vražićak skriva u starigradskom bordelu, zadovoljavajući muškarce svojim ustima. To je bila zabavna slika, ali Cersei ni trenutka nije povjerovala u nju. Drugi je tvrdio da je vidio patuljka u glumačkoj predstavi u Braavosu. Treći je ustvrdio da je Tvrion postao pustinjak u riječnoj krajini, živeći na nekom ukletom brdu. Kraljica je jednako odgovorila svakom. "Ako biste bili tako dobri da odvedete neke od mojih hrabrih vitezova tom patuljku, bit ćete bogato nagrađeni", obećala je. "Pod uvjetom da je to zaista Vražićak. U protivnom... pa, moji vitezovi nemaju mnogo strpljenja za prijevaru, ni za budale koji su ih poslali u hajku za sjenama. Čovjek bi mogao izgubiti jezik." Začas, sva su tri doušnika iznenada izgubili vjeru, i dopustili mogućnost da su možda vidjeli nekog drugog patuljka.
Cersei nije ni znala da je bilo toliko mnogo patuljaka. "Zar su cijeli svijet preplavila ta izobličena mala čudovišta?" potužila se, dok su posljednjeg doušnika izvodili van. "Koliko ih još zaboga ima?"
"Manje nego što ih je bilo", reče kneginja Merryweather. "Smijem li imati čast da otpratim Vašu Milost na dvor?"
"Ako možeš podnijeti dosadu", reče Cersei. "Robert je bio budala u većini stvari, ali imao je pravo u jednom pogledu. Zamoran je posao vladati kraljevstvom."
"Žalosti me vidjeti Vašu Milost tako iscrpljenu brigama. Ja predlažem, pobjegnimo i udrimo brigu na veselje, a ostavimo kraljevog namjesnika da sasluša te dosadne peticije. Mogle bismo se prerušiti u sluškinje i provesti dan među pukom, poslušati što pričaju o padu Zmajeva kamena. Znam kčemu gdje Modri Bard svira kad ne zabavlja malu kraljicu, i izvjestan podrum gdje mađar pretvara olovo u zlato, vodu u vino, a djevojke u dječake. Možda bi mogao iskušati svoječarolije i na nama dvjema? Bi li Vašu Milost zabavljalo da bude muškarac na jednu noć?"

Da sam muškarac, bila bih Jaime, pomisli kraljica. Da sam muškarac, mogla bih vladati ovim kraljevstvom u svoje ime umjesto Tommenova. "Samo ako ti ostaneš ženom", reče ona, znajući da je to bilo ono što je Taena htjela čuti. "Zločesta si kad me tako mamiš, ali kakva bih ja kraljica bila kad bih položila svoje kraljevstvo u drhtave ruke Harvsa Swyfta?"
Taena napući usta. "Vaša Milost je odveć revna."
"Jesam", prizna Cersei, "i do kraja dana toću požaliti." Uhvatila je kneginju Merryweather pod ruku. "Dođi."
Jalabhar Xho bio je prvi koji joj je podnio molbu tog dana, kao što je dolikovalo njegovu rangu princa u progonstvu. Koliko god ječudesno izgledao u svom sjajnom pernatom plastu, došao je samo moljakati. Cersei mu je dopustila da iznese svoj uobičajeni zahtjev za ljudima i oružjem koji bi mu pomogli da povrati dolinu Crvenog cvijeta, a onda rekla: "Njegova Milost vodi vlastiti rat, prijče Jalabhar. Sada nema ljude koje bi vam mogao ustupiti. Iduće godine, možda." To mu je i Robert uvijek govorio. Iduće godine reći će mu nikad, ali ne danas. Zmajev kamen bio je njezin.
Knez Hallvne iz ceha alkemičara pojavio se da zamoli može li se njegovim piromantima dopustiti da izlegu sva zmajska jaja koje možda pronađu na Zmajevu kamenu, sada kad se otok vratio u kraljevske ruke. "Ako takova jaja postoje, Stannis ih je sigurno prodao kako bi mogao isplatiti svoju pobunu", reče mu kraljica.
Uzdržala se od izjave da je taj plan bio bezuman. Otkad je posljednji targarvenski zmaj uginuo, svi slični pokušaji završili su smrću, katastrofom ili sramotom.
Skupina trgovaca pojavila se pred njom kako bi umolili prijestolje da posreduje u njihovo ime sa Željeznom bankom Braavosa. Činilo se da su Braavosijci zahtijevali isplatu svojih nenamirenih dugova, i odbijali sve nove zajmove. Trebamo vlastitu banku, zaključi Cersei, Zlatnu banku luke Lannis. Kad Tommenovo prijestolje bude osigurano, možda će to uspjeti ostvariti. Zasad, jedino što je mogla učiniti bilo je preporučiti trgovcima da plate braavosijskim lihvarima što im duguju.
Poslanstvo Vjere predvodio je njezin stari prijatelj septon Ravnard. Šestorica Ratnikovih sinova pratili su ga kroz grad; zajedno ih je bilo sedam, svet i pogodan broj. Novi vrhovni septon, ili vrhovni vrabac, kako ga je Mali Luna nazvao - sve je radio u skladu sa brojem sedam. Vitezovi su nosili pojaseve za mačeve s prugama u sedam boja Vjere. Kristali su resili jabučice njihovih dugih mačeva i kreste njihovih velikih kaciga. Nosili su romboidne štitove u stilu neuobičajenom još od Osvajanja, na kojima bijaše prikazan grb koji se stoljećima nije viđao u Sedam Kraljevina: dugin mač koji je sjajno blistao na tamnom polju. Gotovo stotinu vitezova već je istupilo da prisegnu svoje živote i mačeve Ratnikovim sinovima, tvrdio je Qyburn, a sve ih se više pojavljivalo iz dana u dan. Opijeni bogovima, svi odreda. Tko bi pomislio da ih u kraljevstvu ima toliko mnogo?
Većina su bili vitezovi iz obiteljskih straža i putujući vitezovi, ali šačica ih je bila visokog roda; mlađi sinovi, niži plemići, starci koji su se željeli iskupiti za grijehe iz prošlosti. A tu je bio i Lancel. Mislila je da se Qyburn šali kad joj je rekao da je njezin sanjarski rođak ostavio svoj zamak, posjede i ženu i dolutao natrag u grad da pristupi Plemenitom i moćnom redu Ratnikovih sinova, ali ondje je stajao s ostalim pobožnim budalama.
Cersei se to nije nimalo svidjelo. Niti joj se svidjela beskrajna go-ropadnost i nezahvalnost vrhovnog vrapca.
"Gdje je vrhovni septon?" zatražila je od Ravnarda. "Njega sam pozvala."
Septon Revnard poprimi pokajnički ton. "Njegova Uzvišena Svetost me poslala u njegovo ime, i naložila mi da obavijestim Vašu Milost kako su ga Sedmorica poslala u borbu protiv pokvarenosti."
"Kako? Propovijedanjem kreposti u Ulici svile? Misli li da će molitvom pretvoriti sve kurve u djevice?"
"Naša su tijela sazdali Otac i Majka kako bismo mogli spojiti muško i žensko i stvoriti zakonitu djecu", odvrati Ravnard. "Nisko je i grešno da žene prodaju svoje svete dijelove za novac."
Pobožni stav bio bi uvjerljiviji da kraljica nije znala kako je septon Ravnard imao posebne prijateljice u svakom bordelu u Ulici svile. Nedvojbeno je zaključio da je ponavljanje cvrkutanja vrhovnog vrapca bilo bolje od ribanja podova. "Da se niste usudili držati mi propovijed", reče mu ona. "Vlasnici bordela se tuže, i to s pravom."
"Ako grešnici govore, zašto bi ih pravedni slušali?"
"Ti grešnici hrane kraljevsku blagajnu," kraljica će bez uvijanja, "a njihovi peniji plaćaju moje zlatne plašteve i grade galije koje brane naše obale. I trgovinu treba uzeti u obzir. Ako Kraljev Grudobran ne bude imao bordela, brodovi će odlaziti u Sumrakdol ili Galebgrad. Njegova Uzvišena Svetost obećala mije mir na mojim ulicama. Kurvanje pomaže održavati taj mir. Obični ljudi kojima su kurve uskraćene mogli bi pribjeći silovanju. Odsad neka Njegova Uzvišena Svetost obavlja svoje molitve u septi gdje je za njih mjesto."

Kraljica je očekivala čuti i kneza <Gylesa, ali umjesto njega pojavio se veliki meštar Pvcelle, sivog lica i pun isprika, kako bi je obavijestio da je Rosby preslab da ostavi postelju. "Žalosti me što to moram ći, ali bojim se da će se knez Gyles uskoro pridružiti svojim plemenitim precima. Neka mu Otac pravedno sudi."
Umre li Rosby, Mace Tyrell i mala kraljica pokušat će mi ponovno nametnuti Gartha Debelog. "Knez Gyles je imao taj kašalj godinama, a nikad ga prije nije ubio", potuži se ona. "Kašljao je polovicu Robertove vladavine i cijelu Joffrevjevu. Ako sada umire, to može biti samo zato što ga netko želi mrtva."
Veliki meštar Pycelle trepne u nevjerici. "Vaša Milosti? T-tko bi htio kneza Gvlesa mrtva?"
"Njegov nasljednik, možda." /// mala kraljica. "Neka žena koju je nekć prezreo." Margaery, Mace i Kraljica Trnja, zašto ne? Gyles im je na putu. "Stari neprijatelj. Novi neprijatelj. Vi."
Starac problijedi. "V-vaša se Milost šali. Ja... Pročistio sam njegovo gospodstvo,'pustio mu krv, liječio ga melemima i otopinama... pare su mu donijele olakšanje, a slatki san pomaže protiv žestine njegova kašlja, ali bojim se da sada s krvlju iskašljava i komadće pluća."
"Kako god bilo. Vratitćete se knezu Gvlesu i obavijestiti ga da nema moje dopuštenje da umre."
"Ako je po volji Vašoj Milosti." Pvcelle se ukočeno nakloni.
Bilo je toga još, i još, i još, svaki molitelj dosadniji od prethodnog. A te večeri, kad su posljednji od njih napokon otišli, a ona jela jednostavnu večeru sa svojim sinom, rekla mu je: "Tommene, kad budeš izgovarao svoje molitve prije spavanja, reci Majci i Ocu da si zahvalan što si još dijete. Biti kralj težak je posao. Obećavam ti, neće ti se svidjeti. Kljucaju te poput jata vrana. Svaki želi komad tvog mesa."
"Da, majko", odvratio je Tommen, žalosnim glasom. Mala mu je kraljica ispričala za Ser Lorasa, shvatila je. Ser Osmund je rekao da je dječak plakao. Mlad je. Kad bude Joffove dobi, neće se ni sjećati kako je Loras izgledao. "Ali, meni ne bi smetalo njihovo kljucanje", nastavi govoriti njezin sin. "Rado bih s vama išao na zasjedanje dvora svakog dana, da slušam. Margaerv kaže—"
"—Margaerv previše govori", obrecne se Cersei. "Za pola groša rado bih joj dala iščupati jezik."
"A/ie smijete tako govoriti", iznenada vikne Tommen, a njegovo okruglo malo lice pocrveni. "Ostavite njezin jezik na miru. Da je niste dotakli. Ja sam kralj, ne vi."
Buljila je u njega u nevjerici. "Što si rekao?"
"Ja sam kralj. Ja određujem kome se ima iščupati jezik, ne vi. Neću vam dopustiti da povrijedite Margaerv. Neću. Ja to zabranjujem."
Cersei ga uhvati za uho i odvuče cičeći do vrata, gdje je zatekla Ser Borosa Blounta kako stoji na straži. "Ser Borose, Njegova Milost se zaboravio. Ljubazno ga otpratite do njegove ložnice i dovedite mu Patea. Ovaj put želim da Tommen osobno išiba dječaka. Nastavit će sve dok dječak ne bude krvario iz obiju polutki. Ako Njegova Milost odbije, ili izusti ijednu riječ prigovora, pozovite Qyburna i naložite mu da odstrani Pateov jezik, kako bi Njegova Milost mogla naučiti cijenu drskosti."
"Na zapovijed", puhne Ser Boros, nelagodno zirkajući u kralja. "Vaša Milosti, molim vas pođite sa mnom."
Dok se noć spuštala na Crvenu utvrdu, Jocelvn je raspirila vatru na kraljičinu ognjištu dok je Dorcas palila svijeće uz postelju. Cersei otvori prozor za dašak zraka, i otkrije da su se oblaci ponovno skupili da sakriju zvijezde. "Kako mračna noć, Vaša Milosti", promrmljala je Dorcas.
Da, pomisli ona, ali ne tako mračna kao u Djevičinoj komori, ili na Zmajevu kamenu gdje Loras Tyrel leži opečen i krvav, ili dolje u crnimćelijama pod zamkom. Kraljica nije znala zašto joj je to palo na um. Odlučila je ne trošiti misli na Fah/se. Dvoboj. Falyse nije smjela pći za takvu budalu. Vijest iz Stokevvortha kazivala je da je kneginja Tanda umrla od prehlade u plućima, prouzročene njezinim slomljenim kukom. Slaboumna Lollvs proglašena je kneginjom Stokeworth, sa Ser Bronom kao njezinim knezom. Tanda je mrtva, a Gyles na samrti. Sreća što imamo Malog Lunu, inače bi dvor posve ostao bez luda. Kraljica se nasmiješila dok je polagala glavu na jastuk. Kad sam joj poljubila obraz, mogla sam okusiti sol suza.
Sanjala je stari san, o tri djevojčice u smeđim plaštevima, starici mesnatog podvoljka i šatoru koji je zaudarao na smrt.
Staričin šator bio je mračan, s visokim šiljastim krovom. Nije htjela ući, ništa više nego što je to htjela s deset godina, ali druge su je djevojčice promatrale, pa nije mogla uteći. U snu ih je bilo tri, kao i u stvarnom životu. Debela Jeyne Farman držala se na začelju kao uvijek. Bilo je pravočudo što je dovde došla. Melara Hetherspoon bila je smionija, starija i ljepša, na pjegav način. Umotane u plašteve od grubog tkanja s podignutim kukuljicama, njih tri iskrale su se iz svojih postelja i prešle turnirsko polje da potraže čarobnicu. Melara je čula sluškinje kako šapuću ds je mogla prokleti čovjeka ili ga natjerati da se zaljubi, prizvati demone i proreci budućnost.

U stvarnom životu djevojčice su bile zadihane i ushićene, šapućući između sebe dok su išle, jednako uzbuđene koliko su bile preplašene. San je bio drugačiji. U snu, paviljoni su bili zasjenjeni, a vitezovi i sluge koje su mimoišli bijahu sazdani od magle. Djevojčice su dugo lutale prije nego što su pronašle starčin šator. Do tog trena sve su se baklje stale gasiti. Cersei je promatrala kako su se djevojčice skutrile, šapućući jedna drugoj. Vratite se, pokušala im je reći. okrenite natrag. Ovdje za vas ničeg nema. Ali iako su joj se usta pomicala, iz njih nisu izlazile riječi.
Kći kneza Tywina prva je prošla kroz otvor, s Melarom odmah iza sebe. Jeyne Farman ušla je posljednja, i nastojala se sakriti iza drugih dviju, kao što je uvijek činila.
Unutrašnjost šatora bila je puna mirisa. Cimet i muškatni oraščić. Papar, crveni, bijeli i crni. Bademovo mlijeko i luk. Klinčići, limunova trava i dragocjeni šafran, tečudniji začini, još rjeđi. Jedino svjetlo dopiralo je iz željeznog žeravnika oblikovanog poput baziliskove glave, mutno zeleno svjetlo od kojeg su zidovi šatora djelovali hladno, mrtvo i trulo. Je li tako bilo i u stvarnom životu? Cersei se nije mogla sjetiti.
Vračara je spavala u snu, kao što je nekoć spavala u stvarnom životu. Pustite je na miru, htjela je viknuti kraljica. Vi budale male, nikad ne budite usnulu čarobnicu. Bez jezika, mogla je samo promatrati kako je djevojčica odbacila svoj plašt, šutnula nogom vještičin krevet i rekla: "Probudi se, hoćemo da nam čitaš budućnost."
Kad je Žaba Maggy otvorila oči, Jeyne Farman je preplašeno ciknula i utekla iz šatora, bezglavo odjurivši natrag u noć. Punačka, glupa, bojažljiva, mala Jeyne, bljedunjava, debela i u strahu od svake sjene. Ali, bila je mudra. Jeyne je još živjela na Lijepom otoku. Udala se za jednog od bratovih vazala i okotila tuce djece.
Staričine su oči bile žute, i obrubljene nekakvim gnusnim krastama. U luci Lannis pričalo se da je bila mlada i lijepa kad ju je muž doveo s istoka zajedno s tovarom začina, ali starost i zloća ostavili su svoje tragove na njoj. Bila je niska, zdepasta i puna bradavica, s hrapavim zelenkastim podvoljcima. Zube nije imala, a sise su joj visjele do koljena. Mogli ste nanjušiti bolest na njoj ako ste stajali preblizu, a kad je progovorila, zadah joj je bio čudan, jak i gadan. "Gubite se", rekla je djevojčicama, kreštavim šaptom.
"Došle smo na proricanje", rekla joj je mlada Cersei. "Gubite se", zakrištala je starica, po drugi put.
"Čule smo da možeš vidjeti u sutrašnjicu", reče Melara. "Samo želimo znati za koje ćemo se muškarce udati."
"Gubite se", zakriješti Maggy, po treći put.
Poslušajte je, viknula bi kraljica da je imala jezik. Još imate vremena pobjeći. Bježite, male budale!
Djevojčica sa zlatnim uvojcima metnula je ruke na bokove. Čitaj nam sudbinu, ili ću otići mom ocu knezu pa će te on dati izbičevati zbog neposluha."
"Molimo te", kumila je Melara. "Samo nam pročitaj budućnost, i onda ćemo ići."
"Neki ovdje nemaju budućnosti", promrmlja Maggy svojim zastrašujućim dubokim glasom. Povukla je halju oko ramena i pozvala djevojčice da se približe. "Dođite, kad odbijate ići. Budale. Dođite, da. Moram okusiti vašu krv."
Melara je problijedjela, ali Cersei nije. Lavica se ne boji žabe, ma kako stara i ružna ona bila. Trebala je oći, trebala je poslušati, trebala je pobjeći. Umjesto toga uzela je bodež koji joj je Maggy ponudila, i prešla iskrivljenim željeznim sječivom po jagodici palca. Onda je to isto napravila Melari.
U mračnom zelenom šatoru krv se višečinila crnom nego crvenom. Maggyna krezuba usta zadrhtala su na njezin prizor. "Amo," šapnula je, "dajte amo." Kad je Cersei pružila ruku, posisala je krv desnima mekim kao u novorođenčeta. Kraljica se još sjećala kako su čudna i hladna bila njezina usta.
"Tri pitanja možete postaviti", reče starica, kad se jednom napila. "Neće vam se svidjeti moji odgovori. Pitajte, ili se gubite."
Idite, pomisli usnula kraljica, držite jezik za zubima, i bježite. Ali djevojčica nije imala dovoljno razuma da se boji.
"Kad ću se udati za princa?" upitala je.
"Nikad. Udat ćeš se za kralja."
Pod zlatnim kovrčama djevojčino se lice nabere od zbunjenosti. Godinama kasnije mislila je da su te riječi značile kako se neće udati za Rhaegara sve dok njegov otac Aerys ne umre. "Ali, biću kraljica?" upita mlađa inačica nje.
"Da." Zloba zasja u Maggynim žutim očima. "Kraljica ćeš biti... dok ne dođe druga, mlađa i ljepša, koja će te zbaciti i oduzeti ti sve što ti bude priraslo srcu. "
Gnjev sijevne djetetovim licem. "Pokuša li, moje je brat ubiti." Čak ni tada nije htjela prestati, svojeglavo dijete kakvo je bila. Još je imala pravo na jedno pitanje, još jedan pogled u njezin budući život. "Hoćemo li kralj i ja imati djece?" upitala je.

"O, da. On šesnaestero, a ti troje."
To za Cersei nije imalo nikakva smisla. Palac joj je sijevao gdje se posjekla, a krv joj je kapala po tepihu. Kako je to moguće? htjela je pitati, ali nije mogla postavljati više pitanja.
Starica međutim nije završila s njom. "Zlatneće im biti krune, i zlatne mrtvačke ponjave", rekla je. "A kad se budeš utapala u suzama, valonqarće oviti svoje ruke oko tvog bijelog vrata i ugušiti te."
"Što je valonqar? Nekakvočudovište?" Zlatokosoj se djevojčici nije svidjelo to proročanstvo. "Ti si lažljivica i bradavičasta žaba i smrdljiva stara barbarka, i ne vjerujem ti ni jednu riječ koju si rekla. Hajdemo, Melara. Nije vrijedna da je slušamo."
"I ja imam tri pitanja", ustraje njezina prijateljica. A kad ju je Cersei povukla za ruku, izmigoljila se i okrenula starici. "Hoću li se udati za Jaimea?" izlanula je.
Ti mala glupačo, pomisli kraljica, gnjevnačak i sada. Jaime ne zna ni da si živa. U to vrijeme njezin je brat živio samo za mačeve, pse i konje... i za nju, svoju blizanku.
"Ne za Jaimea, niti za ikojegčovjeka", reče Maggy. "Crvićeće dobiti tvoje djevičanstvo. Tvoja je smrt nocas ovdje, malena. Možeš li nanjušiti njezin dah? Ona je vrlo blizu."
"Jedini dah koji možemo nanjušiti je tvoj", reče Cersei. Ćup nekog gustog napitka našao joj se pokraj lakta, ostavljen na stolu. Pograbila ga je i bacila ga starici u oči. U stvarnom životu babuskara je vrisnula na njih na nekom čudnom stranom jeziku, i proklela ih dok su bježale iz njezina šatora. Ali u snu njezino se lice istopilo, rasplinuvši se u vrpce sive magle sve dok nisu preostala samo dva škiljava žuta oka, oči smrti.
Valonqarće ti oviti ruke oko vrata, čula je kraljica, ali glas nije pripadao staroj ženi. Ruke su se pomolile iz magle njezina sna i omotale oko njezina vrata; čvrste ruke i snažne. Iznad njih lebdjelo je njegovo lice, keseći se u nju sa svojim nejednakim očima. Ne, pokuša kriknuti kraljica, ali patuljkovi se prsti ukopaju dublje u njezin vrat, zagušivši njezine prosvjede. Ritala se i vrištala bez koristi. Nedugo zatim proizvodila je isti zvuk koji je proizveo njezin sin, stravičan tanak usisni zvuk koji je obilježio Joffov posljednji dah na zemlji.
Probudila se dašćući u tami s gunjem omotanim oko vrata. Cersei ga strgne takvom silinom da se rasparao, te sjedne dok su joj se grudi dizale i padale. San, rekla je u sebi, stari san i zapetljan pokrivač, to je sve što je bilo.
Taena je opet provodila noć s malom kraljicom, pa je pokraj nje spavala Dorcas. Kraljica grubo prodrma djevojku za rame. "Probudi se, i pronađi Pycellea. Bitće s knezom Gvlesom, pretpostavljam. Odmah ga dovedi ovamo." Još napola spavajući, Dorcas posrne iz postelje i ode tražiti odjeću po odaji, dok su joj bose noge šuškale po rogozu.
Vjekovima kasnije veliki meštar Pycelle uđe stružući nogama, i stane pred nju pognute glave, trepćući svojim teškim kapcima i boreći se da ne zijevne. Izgledao je kao da ga je težina golema meštrovskog lanca oko njegova naboranog vrata povlačila prema podu. Pycelle je bio star koliko je Cerseino pamćenje sezalo, ali postojalo je vrijeme kad je također bio veličanstven: bogato odjeven, dostojanstven, savršeno udvoran. Njegova golema bijela brada davala mu je izraz mudrosti. Međutim, Tyrion mu je bradu obrijao, a ono stoje opet izraslo, bilo je jadno, nekoliko nepravilnihčuperaka tankih, krhkih dlaka koje su slabo prikrivale mlohavu ružičastu kožu pod njegovom obješenomčeljusti. Ovo nije čovjek, pomislila je, već ruševina od čovjeka. Crne ćelije lišile su ga ono malo snage što mu je preostalo. To, i Vražjakova britva.
"Koliko ste stari?" naglo upita Cersei.
"Osamdeset četiri ljeta, ako je po volji Vašoj Milosti."
"Mlađi čovjek bio bi mi više po volji."
Jezik mu preleti preko usana. "Bile su mičetrdeset dvije kad me konklava pozvala. Kaeth je bio osamdesetogodišnjak kad su ga izabrali, a Ellendor blizu devedesete. Brige službe samljele su ih, i obojica su bili mrtvi za godinu dana od ustoličenja. Merion je bio idući, bilo mu je samo šezdeset i šest, ali umro je od prehlade na putu do Kraljeva Grudobrana. Nakon toga kralj Aegon je zamolio Citadelu da pošalju mlađeg čovjeka. Bio je prvi kralj kojeg sam služio."
A Tommenće biti posljednji. "Trebam od vas jedan napitak. Nešto da mi pomogne spavati."
"Kalež vina prije snačesto—"
"Pijem vino, ishlapjeli kretenu. Treba mi nešto jače. Nešto od čega neću sanjati."
"Vi... Vaša Milost ne želi sanjati?"
"Što sam upravo rekla? Jesu li vam uši postale slabije od uda? Možete li mi načiniti takav napitak, ili moram zapovjediti knezu Qyburnu da ispravi još jedan od vaših propusta?"
"Ne. Nema potrebe da uvlačimo tog... da uvlačimo Qyburna. San bez snova. Dobitćete vaš napitak."

"Dobro. Možete ići." Međutim, dok se okretao prema vratima, ona ga pozove natrag. "Još nešto. Što Citadela podučava po pitanju proročanstava? Može li se naša sutrašnjica predvidjeti?"
Starac je oklijevao. Naboranom rukom slijepo je pipkao po prsima, kao da gladi bradu koje tamo nije bilo. "Može li se naša sutrašnjica predvidjeti?" polako je ponovio. "Možda. Postoje izvjesnčini u starim knjigama... ali Vaša bi Milost trebala radije pitati: 'Treba li se naša sutrašnjica predvidjeti?' A na to odgovaram: 'Ne.' Neka je vrata bolje ostaviti zatvorena."
"Pobrinite se da zatvorite moja na odlasku." Trebala je znati daće joj dati odgovor jednako beskoristan poput njega samog.
Idućeg jutra prekinula je post s Tommenom. Dječak je djelovao pokornije; činilo se daje kažnjavanje Patea poslužilo svrsi. Jeli su pržena jaja, prženi kruh, slaninu i neke crvene naranče netom pristigle brodom iz Dornea. Njezina sina pratili su njegovi mačići. Dok je promatrala kako se mačke igraju oko njegovih nogu, Cersei se osjeti malko bolje. Nikakvo se zlo neće dogoditi Tommenu dokle ja budem živa. Ubila bi pola kneževa u Zapadnim zemljama i sav njihov puk, ako ga je to trebalo zadržati na sigurnom. "Idi s Jocelvn", rekla je dječaku kad su pojeli.
Tada je poslala po Qyburna. "Je li kneginja Falvse još živa?" "Živa, da. Možda ne posve...svoja."
"Shvaćam." Cersei razmisli na trenutak. "Tajčovjek Bronn... Ne mogu reći da mi se svida zamisao da imam neprijatelja u takvoj blizini. Njegova moć potpuno potječe od Lollvs. Pojavimo li se s njezinom starijom sestrom..."
"Avaj", reče Qyburn. "Bojim se da kneginja Falvse više nije sposobna vladati Stokeworthom. Ilčak sebe hraniti. Mnogo sam naučio od nje, sa zadovoljstvom mogu ustanoviti, ali poduke nisu prošle posve bez izdataka. Nadam se da nisam prekoračio upute Vaše Milosti."
"Ne." Što god daje kanila, bilo je prekasno. Nije imalo smisla zamarati se takvim stvarima. Bolje je ako umre, rekla je u sebi. Ne bi htjela nastaviti živjeti bez svog muža. Premda je bio tikvan, glupča ga je izgleda voljela. "Ima još nešto. Sinoć sam usnula strašan san."
"Svi patimo od toga, s vremena na vrijeme."
"Ovaj se san ticao vještice koju sam posjetila kao dijete."
"Šumske vještice? Većinom su bezazlena stvorenja. Znaju nešto malo o ljekovitom bilju i primaljstvu, ali inače..."
"Ona je bila više od toga. Polovica luke Lannis znala je dolaziti u nje po amajlije i napitke. Bila je majka nižeg plemića, bogatog trgovca kojeg je moj pradjed uzdigao. Otac tog kneza pronašao ju je trgujući na istoku. Neki vele da ga je začarala, ali vjerojatno je jedinačarolija koju je trebala bila ona između njezinih bedara. Nije uvijek bila rugoba, ili su barem tako pričali. Ne sjećam se ženinog imena. Nešto dugačko, istočnjačko i egzotično. Puk ju je znao zvati Maggy."
"Maegi?"
"Tako se izgovara? Žena bi vam isisala kap krvi iz prsta i rekla što vas ječekalo u budućnosti."
"Krvava magija najmračnija je vrsta čaranja. Neki vele i najmoćnija."
Cersei to nije htjela čuti. "Ta maegi je izrekla izvjesna proročanstva. Isprva sam im se smijala, ali... predvidjela je smrt jedne od mojih družica. Učasu kad je izrekla proročanstvo, djevojčica je imala jedanaest godina i bila zdrava poput malog konja i sigurna unutar Hridi. Pa ipak, uskoro je upala u bunar i utopila se."
Melara ju je preklinjala da nikad ne spominje ono što sučule te noći u maeginu šatoru. Ne budemo li nikad o tome govorile, brzoćemo sve zaboraviti, a ondaće to biti samo ružan san koji smo usnule, rekla je Melara. Ružni se snovi nikad ne ostvare. Obje su bile tako mlade da je to zvučalo gotovo mudro.
"Tugujete li još za tom prijateljicom iz svoga djetinjstva?" upita Qyburn. "To vas mči, Vaša Milosti?"
"Melarom? Ne. Jedva se sjećam kako je izgledala. Radi se o tome... maegi je znala kolikoću djece imati, i znala je za Robertovu kopilad. Godinama prije nego što je napravičak i prvo od njih, ona je znala. Obećala mi je daću postati kraljicom, ali je rekla daće druga kraljica doći..." Mlada i ljepša, kazala je. "... druga kraljica, kojaće mi oduzeti sve što volim."
"A vi želite spriječiti to proročanstvo?"
Više od svega, pomislila je. "Može li ga se spriječiti?"
"O, da. Ne sumnjajte u to."
"Kako?"
"Mislim da Vaša Milost znade kako."
Znala je. Znala sam cijelo vrijeme, pomislila je.Čak i u šatoru. "Pokuša li, mojće je brat ubiti."

Znati što se trebalo učiniti bilo je jedno; međutim, znati kako to učiniti, bilo je nešto posve drugo. Na Jaimea se više nije mogla osloniti. Iznenadna bolest bila bi najbolja, ali bogovi su rijetko kad bili tako uslužni. Kako onda ? Nož, jastuk, kalež otrova za srce? Sve je to nametalo probleme. Kad starčovjek umre u snu, nitko na to dvaput ne pomisli, ali šesnaestogodišnja djevojčica pronađena mrtva u krevetu sigurnoće potaknuti nezgodna pitanja. Osim toga, Margaerv nikad nije spavala samaČak i sa Ser Lorasom na samrti, mačevi su je okruživali i noću i danju.
Ali mačevi imaju dvije oštrice. Sami ljudi koji ječuvaju mogli bi se iskoristiti daje svrgnu. Dokazće trebati biti tako porazan daČak ni Margaervn rođeni knez otac neće imati drugog izbora nego da pristane na njezino pogubljenje. To neće biti lako. Njezini ljubavnici neće tako lako priznati, znajući da će to i njih stajati glave kao i nju. Osim ako...
Idućeg dana kraljica je nabasala na Osmunda Kotlocrnog u dvorištu, dok je vježbao s jednim od blizanaca Redwyne. Kojim, nije znala; nikad ih nije mogla razlikovati. Promatrala je mačevanje neko vrijeme, a onda pozvala Ser Osmunda na stranu. "Prošećite malko sa mnom," rekla je, "i recite mi istinu. Ne želim isprazno hvalisanje, ni priče o tome kako je Kotlocrn triput bolji od ikojeg drugog viteza. Mnogo toga ovisi o vašem odgovoru. Vaš brat Osney. Koliko je dobar mačevalac?"
"Dobar je. Vidjeli ste ga. Nije snažan poput mene ili Osfrvda, ali je brz da ubije."
"Dođe li do toga, bi li mogao poraziti Ser Borosa Blounta?" "Borosa Trbušinu?" Ser Osmund se zahihće.
"Koliko je njemu,
četrdeset? Pedeset? Polupijan većinu vremena, debeo čak i kad je trijezan.
Ako je ikad imao žara za borbu, izgubio gaje. Da, Vaša Milosti, ako Ser
Borosa treba ubiti, Osney bi to lako mogao obaviti. Zašto? Je li Boros
počinio kakvu izdaju?"
"Nije", reče ona. Ali Osney jest.
n
' abasali su na prvo truplo milju dalje od raskrižja.
Visjelo je pod granom usahlog stablačije je pocrnjelo deblo još nosilo ožiljke munje koja gaje ubila. Strvinarske vrane latile su se njegova lica, a vukovi počastili donjim dijelovima njegovih nogu gdje su visjele blizu tla. Samo su kosti i krpe preostale ispod njegovih koljena... zajedno s jednom dobro sažvakanom cipelom, napola prekrivenom blatom i plijesni.
"Što to ima u ustima?" upita Podrick.
Brienne se morala prisiliti da pogleda. Lice mu je bilo sivo, zeleno i jezivo, usta otvorena i rastegnuta. Netko je ugurao nazubljen bijeli kamen među njegove zube. Kamen, ili...
"Sol", reče Septon Meribatd.
Pedeset lakata dalje ugledali su drugo truplo. Strvinari su ga otrgnuli s konopca, te je ono što je od njega preostalo ležalo razasuto po tlu ispod iskidanog konopca omotanog oko grane brijesta. Brienne je mogla projahati pokraj njega i ne znajući da ga Cucak nije nanjušio i šmugnuo među korov da omiriše izbliza.
"Što to imaš, Cucak?" Ser Hyle je sjahao, pošao za psom, i vratio se s polukacigom. Mrtvčeva lubanja još se nalazila unutra, zajedno s nešto crva i kornjaša. "Dobarčelik", izjavio je, "i ne pretjerano ulubljen, iako je lav izgubio glavu. Pode, želiš li kacigu?"
"Ne tu. U njoj ima crva."
"Crvi se isperu, momče. Gadljiv si poput djevojke." Brienne ga mrko pogleda. "Prevelika je za njega." "Urast će u nju."
"Ne želim", izjavi Podrick. Ser Hyle slegne ramenima, i zavitla slomljenu kacigu natrag u korov, zajedno s lavljom krestom. Cucak zalaje i podigne nogu uz stablo.
Nakon toga jedva bi stotinu lakata prošlo bez novog trupla. Visjeli su s jasena i joha, bukvi i breza, ariša i hrastova, injem posutih starih vrba i dostojanstvenih kestena. Svakčovjek nosio je omču oko vrata, i visio s komada užeta, i svakome sučovjeku usta bila natrpana solju. Neki su nosili sive, modre ili grimizne plašteve, iako su ih kiša i sunce tako izblijedjeli da je bilo teško razlikovati jednu boju od druge. Drugi su na grudima imali našivene značke. Brienne je opazila sjekire, strijele, nekoliko lososa, bor, hrastov list, kornjaše, patuljaste pijetlove, veprovu glavu, pola tuceta trozubaca. Slomljeni ljudi, shvatila je, talog tuceta vojski, otpaci Kneževa.
Neki su mrtvaci bili ćelavi, a neki bradati, neki mladi, a neki stari, neki niski, neki visoki, neki debeli, neki mršavi. Nabrekli u smrti, s izglodanim i istrunulim licima, svi su izgledali jednako. Na drvu za vješanje svi su ljudi braća. Brienne je to pročitala u knjizi, iako se nije mogla sjetiti kojoj.

Hyle Hunt je napokon izrazio riječima ono čega su svi postali svjesni. "Ovo su ljudi koji su opljačkali Soljenice."
"Neka im Otac strogo sudi", reče Meribald, koji je bio prijatelj starom septonu tog grada.
Tko su bili nije zanimalo Brienne ni upola toliko koliko tko ih je objesio. Govorilo se da je ona bila omiljena metoda smaknuća Berica Dondarriona i njegove bande odmetnika. U tom slučaju, takozvani Knez Munje mogao je biti u blizini.
Cucak zalaje, a septon Meribald zirne oko sebe i namršti se. "Da pružimo korak? Sunce će uskoro zaci, a trupla su nezahvalni suputnici noću. Bili su mračni i opasni ljudi za života. Dvojim da ih je smrt popravila."
"Tu se ne slažemo", reče Ser Hyle. "Ovo je upravo onakva sorta ljudi koju smrt oplemeni." Unatoč tome, zario je pete u svog konja, te su se kretali malko brže.
Dalje naprijed drveće se počelo prorjeđivati, iako ne i trupla. Suma je ustupala mjesto blatnjavim poljima, a grane stabala vješalima. Oblaci vrana uzdigli bi se grakćući s tjelesa kad bi se putnici približili, te se opet spustili kad bi ovi prošli. Ovo su bili zli ljudi, podsjetila se Brienne, ali prizor ju je svejedno žalostio. Primorala se da pogleda svakog čovjeka ponaosob, tražeći poznata lica. Učinilo joj se da ih je nekoliko prepoznala iz Harrenhala, ali njihovo stanje otežavalo joj je da bude sigurna. Nijedan nije imao kacigu u obliku pseće glave, a rijetki su uopće imali ikakvu kacigu. Većina je bila lišena oružja, oklopa ičizama prije nego što su obješeni.
Kad je Podrick upitao za ime krčme gdje su se nadali provesti noć, septon Meribald gorljivo dočeka pitanje, možda da im skrene misli s jezivih stražara uz rub ceste. "Stara krčma, neki je zovu. Ondje je stajala krčma mnogo stotina godina, iako je ova sadašnja izgrađena tek za vrijeme vladavine prvog Jaehaervsa, kralja koji je izgradio kraljevsku cestu. Priča se da su Jaehaerys i njegova kraljica spavali ondje tijekom njihovih putovanja. Nekoje vrijeme krčma bila poznata kao Dvije krune u njihovu čast, sve dok jedan gazda nije izgradio zvonik i promijenio ime u Zvonarevu krčmu. Kasnije je prešla u ruke osakaćenom vitezu zvanom Dugi Jon Heddle, koji se prihvatio obrađivanja željeza kad je postao prestar da se bori. Iskovao je novi znak za dvorište, troglavog zmaja od crnog željeza kojeg je objesio s drvenog stupa. Zvijer je bila tako velika da se morala načiniti iz tuceta dijelova, spojenih konopcem i žicom. Kad bi vjetar zapuhao, zveketala je i klopotala, te je krčma nadaleko i naširoko postala poznata kao Zveketavi zmaj."
"Je li zmajev znak još tamo?" upita Podrick.
"Nije", odvrati septon Meribald. "Kad je kovačev sin bio starac, kopilan četvrtog Aegona digao je pobunu protiv svog zakonitog brata i uzeo za svoj grb crnog zmaja. Ove zemlje tada su pripadale knezu Darrvju, a njegovo gospodstvo bilo je žestoko odano kralju. Pogled na crnog željeznog zmaja posve ga je razbjesnio, te je posjekao stup, raskomadao znak, i bacio ga u rijeku. Jedna od zmajevih glava isplivala je na Tihi otok mnogo godina poslije, iako je dotad već bila crvena od hrđe. Krčmar više nikad nije objesio drugi znak, pa su ljudi zaboravili na zmaja i počeli mjesto nazivati Riječna krčma. U to vrijeme Trozubac je protjecao ispod njezinih stražnjih vrata, a polovica njezinih soba bila je izgrađena iznad vode. Govorilo se da su gosti mogli izbaciti povraz kroz prozor i loviti pastrve. Ondje je bilo i pristanište za skelu, pa su putnici mogli prijeći u grad kneza Harrowaya i Bijele zidove."
"Ostavili smo Trozubac južno od ovog mjesta, i jahali na sjever i zapad... ne prema rijeci, već dalje od nje."
"Da, moja gospo", reče septon. "Rijeka se premjestila. Ima tomu sedamdeset godina. Ili osamdeset? Bilo je to onda kad je djed stare Mashe Heddle držao to mjesto. Ona mi je i ispričala cijelu ovu priču. Dobrostiva žena, Masha, voljela je ljutu travu i medene kolače. Kad za mene nije imala sobu, dopuštala bi mi da spavam pokraj ognjišta, i nikad me ne bi ispratila bez štogod kruha, sira i nekoliko starih kolača."
"Je li ona sada gazdarica?" upita Podrick.
"Ne. Lavovi su je objesili. Kad su otišli dalje, čuo sam da je jedan od njezinih nećaka pokušao opet otvoriti krčmu, ali ratovi su učinili ceste preopasnima da bi običan puk putovao, pa je bilo malo mušterija. Doveo je kurve, ali čak ga ni to nije moglo spasiti. Čuo sam da je i njega ubio neki knez."
Lice Ser Hylea poprimi zajedljiv izraz. "Nisam ni sanjao da držanje krčme može biti tako smrtno opasno."
"Opasno je biti niskog roda kad veliki Kneževi igraju svoju igru prijestolja", odgovori septon Meribald. "Nije li tako, Cucak?" Cucak potvrdno zalaje.
"Pa," reče Podrick, "ima li krčma sada ime?"
"Puk je zove Krčma na raskršću. Stariji brat mi je rekao da su je dvije nećakinje Mashe Heddle opet otvorile za promet." Podigao je svoj štap. "Ako su bogovi milostivi, onaj dim što se uzdiže iza obješenika potjecat će iz njezinih dimnjaka."
"Mogli bi mjesto nazvati Krčma vješala", reče Ser Hyle.

Kako god se zvala, krčma je bila velika, uzdižući se tri kata iznad blatnjave ceste, sa zidovima, tornjićima i dimnjacima načinjenim od finog bijelog kamena koji se ljeskao blijedo i sablasno naspram sivog neba. Njezino južno krilo bilo je podignuto na teškim drvenim stupovima iznad odronjene i utonule površine korova i mrtve smeđe trave. Slamom pokrivena staja i zvonik bili su pripojeni sjevernoj strani. Cijeli niz zdanja bio je okružen niskim zidom od odlomljenog bijelog kamenja obraslog mahovinom.
Barem je nitko nije spalio. U Soljenicama pronašli su samo smrt i pustoš. Učasu kad su se Brienne i njezini suputnici prevezli skelom s Tihog otoka, preživjeli su pobjegli, a mrtvi bili predani zemlji, ali truplo samog grada je preostalo, sivo i nepokopano. Zrak je još smrdio na dim, a krici galebova koji su lebdjeli iznad njih zvučali su gotovo ljudski, poput tužaljki izgubljene djece.Čak je i zamak djelovao zapušteno i ostavljeno. Siv poput pepela grada oko njega, zamak se sastojao odčetvrtaste utvrde okružene obrambenim zidom, izgrađen tako da je gledao na luku. Bio ječvrsto zatvoren dok su Brienne i ostali iskrcavali svoje konje sa skele, a na njegovim se kruništima ništa nije micalo osim barjaka. Trebalo ječetvrt sata Cuckova lajanja i Meribaldova lupanja štapom po ulaznim dverima prije nego što se žena pojavila iznad njih da ih upita što traže. Dotad je skela otplovila, a počelo je i kišiti. "Ja sam sveti septon, dobra gospo," viknuo je Meribald odozdo, "a ovo su pošteni putnici. Tražimo zaklon od kiše, i mjesto uz vašu vatru preko noći." Ženu nisu dirnule njegove molbe. "Najbliže je svratiste na raskrižju, prema zapadu", odvratila je. "Ovdje ne želimo strance. Gubite se." Kad je jednom nestala, ni Meribaldove molitve, ni Cuckov lavež ni Ser Hyleove psovke nisu je više mogle vratiti. Na koncu su proveli noć u šumi, pod zaklonom načinjenim od isprepletenog granja.
No, u krčmi na raskrižju bilo je života.Čak i prije nego što su stigli do vrata, Brienne ječula zvuk: udarce čekića, tihe ali pravilne. Odzvanjali su poput čelika.
"Kovačnica", reče Ser Hyle. "Ili su zaposlili kovača ili duh starog gazde kuje novog željeznog zmaja."
Zarinuo je pete u svog konja. "Nadam se da imaju i sablasnog kuhara. Hrskava pečena piletina dovela bi svijet u red."
Dvorište krčme bilo je more smeđeg blata koje je usisavalo kopita konja. Zveketčelika ovdje je bio glasniji, a Brienne opazi crveni žar kovačnice na suprotnom kraju staja, iza volovskih kola sa slomljenim kotačem. Mogla je vidjeti i konje u staji, a mali se dječak njihao na zahrđalim lancima trošnih vješala koja su stršila nad dvorištem. Četiri djevojčice stajale su na trijemu krčme, promatrajući ga. Najmlađoj nije bilo više od dvije godine, i bila je naga. Najstarija, od devet ili deset godina, stajala je ovivši svoje ruke zaštitnički oko malene. "Djevojčice," dovikne im Ser Hyle, "potecite i dovedite vašu majku."
Dječak skoči s lanca i pohita prema staji.Četiri djevojčice stajale su vrpoljeći se. Trenutak poslije jedna reče: "Nemamo majki", a druga doda: "Ja sam je imala, ali su je ubili." Najstarija od njihčetiri korakne naprijed, odgurnuvši malenu iza svojih sukanja. "Tko ste vi?" zatraži.
"Pošteni putnici koji išću zaklon. Moje ime je Brienne, a ovo je septon Meribald, koji je dobro znan u rijekoj krajini. Momak je moj štitonoša, Podrick Payne, a vitez Ser Hyle Hunt."
Čekićanje iznenada prestane. Djevojčica na trijemu odmjeri ih od glave do pete, nepovjerljiva kao što to samo desetogodišnjakinja može biti. "Ja sam Vrba. Hoće li vam trebat postelje?"
"Postelje, i pivo, i vruća hrana da napunimo trbuhe", reče Ser Hyle Hunt kad je sjahao. "Ti si gazdarica?"
Ona odmahne glavom. "To je moja sestra Jeyne. Ona nije tu. Za jesti imamo samo konjetinu. Ako ste došli po kurve, više ih nema. Moja ih je sestra otjerala. Ali, imamo postelje. Neke su od perja, ali većina su od slame."
"A sve imaju buhe, ne dvojim", reče Ser Hyle. "Imate li novca da platite? Srebra?"
Ser Hyle se nasmije. "Srebra? Za postelju preko noći i but konjetine? Zar nas želiš orobiti, dijete?"
"Želimo srebro. Inače možete spavat u šumi s mrtvacima." Vrba zirne prema magarcu, bačvama i zavežljajima na njegovim leđima. "Je li to hrana? Gdje ste je nabavili?"
"U Djevičinu Jezercu", reče Meribald. Cucak zalaje. "Sve goste ovako ispituješ?" upita Ser Hyle.
"Nemamo mnogo gostiju. Ne kao prije rata. Samo su vrapci na cesti ovih dana, ili gori od njih."
"Gori?" upita Brienne.
"Lopovi", reče dječački glas iz staja. "Otimači."
Brienne se osvrne, i ugleda duha.
Renly. Ni udaracčekićem u srce ne bi je tako pogodio. "Moj gospodaru?" dahne ona.
"Gospodaru?" Dječak odgurne uvojak crne kose koji mu je pao preko očiju. "Ja sam samo kovač."
To nije Renly, uvidje Brienne. Renly je mrtav. Renly je umro u mom naručju, čovjek od dvadeset i jednu godinu. Ovo je samo dječak. Dječak koji je izgledao poput Renlyja, kad je on prvi put došao u Tarth. Ne, mlađi. Čeljust mu je četvrtastija, obrve čupavije. Renly je bio vitak i gibak, dok je ovaj dječak imao teška ramena i mišićavu desnicu koja se takočesto viđa na kovačima. Nosio je dugu kožnu pregaču, ali pod njom

su mu prsi bile gole. Tamne maljice prekrivale su mu obraze i bradu, a kosa mu je bila gusta crnčupa koja mu je dopirala ispod ušiju. Kosa kralja Renlyja bila je iste ugljene boje, ali je uvijek bila oprana, očetkana i počešljana. Ponekad bi je strigao nakratko, a ponekad puštao da mu pada do ramena, ili je vezivao na potiljku zlatnom vrpcom, ali nikad nije bila zamršena ili slijepljena od znoja. A premda su mu oči bile one iste tamnomodre boje, oči kneza Renlvja uvijek su bile tople i srdačne, pune smijeha, dok su oči ovog dječaka vrile gnjevom i sumnjom.

I septon Meribald je to opazio. "Ne mislimo ništa zla, dečko. Kad je Masha Heddle posjedovala ovu kočmu uvijek je za mene imala medeni kolač. Ponekad bi mi čak udijelila postelju, ako kočma ne bi bila puna."

"Ona je mrtva", izusti dječak. "Lavovi su je objesili."

"Čini se daje vješanje omiljena razbibriga u ovim krajevima", primijeti Ser Hyle Hunt. "Da barem imam posjede u blizini. Posadio bih konoplju, prodavao užad i zaradio pravo bogatstvo."

"Sva ova djeca", reče Brienne djevojčici Vrbi. "Jesu li to tvoje... sestre? Braća? Rodbina i rođaci?"

"Ne." Vrba je zurila u nju, na način koji joj je bio dobro znan. "Oni su samo... Ne znam... vrapci ih dovode ovamo, ponekad. Drugi sami dođu. Ako si žena, zašto si odjevena kao muško?"

Septon Meribald odgovori. "Gospa Brienne je ratnica u potrazi. U ovomčasu, međutim, treba suhu postelju i toplu vatru. Kao i svi mi. Moje stare kosti vele daće opet kišiti, i to uskoro. Imate li sobe za nas?"

"Ne", reče mladi kovač. "Da", reče djevojčica Vrba.

Ošinuli su jedno drugo pogledom. Tada Vrba udari nogom o pod. "Imaju hrane, Gendry. Maleni su gladni."

Zazviždala je, a još se djece pojavi kaočarolijom; otrcani dječaci s nepotkresanim uvojcima izmilješe ispod trijema, plahe djevojčice pojaviše se na prozorima koji gledahu na dvorište. Neke su stiskale samostrele, navijene i napunjene.

"Mogli bi je nazvati Kočma samostrela", predloži Ser Hyle. Kočma siročadi bila bi prikladnija, pomisli Brienne.

"Wat, pomogni im s onim konjima", reče Vrba. "Wille, spusti taj kamen, nisu nam došli nauditi. Tansy, Pate, potrčite po drvlje da naložimo vatru. Jon Penny, ticeš pomoći septonu s tim zavežljajima. Jaću im pokazati sobe."

Na kraju su uzeli tri sobe koje su graničile jedna s drugom, a svaka se razmetala perinom, noćnom posudom i prozorom. Brienneina soba imala je i ognjište. Platila je par penija više za štogod drvlja. "Hoću li spavati u vašoj sobi, ili Ser Hvleovoj?" upita Podrick dok je otvarala prozorske kapke. "Ovo nije Tihi otok", reče mu ona. "Možeš ostati sa mnom." Kad svane jutro namjeravala je da se njih dvoje upute dalje sami. Septon Meribald kanio je posjetiti Nutten, Riječni zavoj i Grad kneza Harrowaya, ali Brienne nije vidjela nikakvog razloga da ga dalje slijedi. Imao je Cucka da mu pravi društvo, a stariji brat uvjerio ju je da će pronaći Šansu Stark duž Trozupca. "Kanim ustati prije nego što sunce grane, dok Ser Hyle još spava." Brienne mu nije oprostila za Visovrt... a kao što je i on sam rekao, Hunt nije položio nikakve zakletve u svezi sa Šansom.

"Kamo ćemo poći, ser? Hoću reći, moja gospo?"

Brienne nije imala spreman odgovor za njega. Došli su do raskrižja, posve doslovno; mjesto gdje su se kraljevska cesta, riječna cesta i gorska cesta spajale. Gorska cesta odvela bi ih na istok kroz planine u Arrvnsku dolinu gdje je tetka kneginjice Šanse vladala do svoje smrti. Na zapad je vodila rijeka cesta, koja je slijedila tok Crvenih rašlji do Rijekotoka i Sansina prastrica, koji se nalazio pod opsadom, ali je još bio živ. Ili su mogli odjahati kraljevskom cestom na sjever, pokraj Blizanaca i kroz Prevlaku s njezinim tresetištima i močvarama. Uspije li se probiti pokraj Jarka Cailin i onoga tko je već njime vladao, kraljevska cesta dovest će ih sve do Oštrozimlja.

/// bih mogla krenuti kraljevskom cestom na jug, pomisli Brienne. Mogla bih se pokunjeno ušuljati natrag u Kraljev Grudobran, priznati svoj neuspjeh Ser Jaimeu, vratiti mu njegov mač, i pronaći brod koji će me odvesti kući u Tarth, kao stoje stariji brat savjetovao. Pomisao je bila gorka, ali dio nječeznuo je za Zvjezdanpadom i svojim ocem, a drugi dio pitao se bi li je Jaime utješio ako bi mu zaplakala na ramenu. To je bilo ono što su muškarci željeli, zar ne? Meke, bespomoćne žene koje su morali zaštititi?

"Ser? Moja gospo? Pitao sam, kamo idemo?" "Dolje u zajedničku odaju, na večeru."

Zajednička odaja vrvjela je djecom. Brienne ih je pokušala izbrojiti, ali odbijali su stajati mirnočak i na trenutak, pa je neke od njih izbrojila dvaput ili triput, a druge nijednom, sve dok napokon nije odustala. Spojili su stolove u tri duga niza, a stariji su dječaci dovukli klupe iz pozadine. Stariji je ovdje značilo da su imali deset ili dvanaest godina. Gendrv je bio najbliže odraslom muškarcu, ali Vrba je izvikivala sve zapovijedi, kao da je bila kraljica u svom zamku, a druga djeca ne više od slugu.

Da je plemenita roda, zapovijedanje bi joj bilo urođeno, a njima pokoravanje. Brienne se zapita nije li Vrba bila više nego što se činila.
Djevojčica je bila premlada i preobična da bi bila Šansa Stark, ali bila je odgovarajuće dobi da bude njezina sestra, a čak je i kneginja Catelyn rekla da je Aryji nedostajala sestrina ljepota. Smeđa kosa, smeđe oči, mršava... je li moguće? Arya Stark imala je smeđu kosu, sjećala se, ali Brienne nije bila sigurna za boju očiju. Smeđa i smeđe, je li tako bilo? Je li moguće da ipak nije umrla u Soljenicama?
Vani je posljednja svjetlost dana iščezavala. Unutra Vrba je upalila četiri masne lojanice i naložila djevojčicama da paze kako bi vatra u ognjištu gorjela visoko i vruće. Dječaci su pomogli Podricku Pavneu da istovari magarca i ponijeli slani bakalar, ovčetinu, povrće, orahe i kotače sira, dok se septon Meribald zaputio u kuhinju da preuzme nadzor nad zobenom kašom. "Avaj, mojih je naranča ponestalo, a dvojim da ću vidjeti drugu do proljeća", rekao je jednom malom dječaku. "Jesi li ikad kušao naranču, dečko? Zgnječio je i posisao onaj fini sok?" Kad je dječak odmahnuo glavom, septon mu promrsi kosu. "Onda ću ti donijeti jednu, na proljeće, ako budeš dobar dečko i pomogneš mi miješati kašu."
Ser Hyle izuje čizme da ogrije noge pokraj vatre. Kad je Brienne sjela pokraj njega, kimnuo je prema stražnjem dijelu prostorije. "Tamo su mrlje krvi na podu gdje Cucak njuška. Izribane su, ali krv se upila duboko u drvo, i ne može se isprati."
"Ovo je krčma gdje je Sandor Clegane ubio trojicu ljudi svog brata", podsjeti ga ona.
"Tako je," složi se Hunt, "ali tko kaže da su oni bili prvi koji su ovdje izginuli... ili da će biti posljednji."
"Bojite se ovo malo djece?"
"Četvero bi bilo malo. Desetero bi bilo dovoljno. Ovo je kakofonija. Djeca bi trebala biti umotana u pelene i obješena o zid dok djevojčicama ne izniknu grudi, a dječaci ne postanu dovoljno stari da se briju."
"Žao mi je zbog njih. Svi su izgubili majke i očeve. Neki su vidjeli kako ih ubijaju."
Hunt prevrne očima. "Zaboravio sam da razgovaram sa ženom. Srce vam je mekano kao kaša našeg septona. Je li moguće? Negdje u našoj djevojčuri s mačem skriva se majka koja ne može dočekati da rodi. Ono što vi zbilja želite je slatka ružičasta bebica da vam cucla sisu." Ser Hyle se naceri. "Čujem da vam za to treba muškarac. Po mogućnosti suprug. Zašto ne ja?"
"Ako se još nadate dobiti vašu okladu—"
"Ono što želim dobiti ste vi, jedino živo dijete kneza Selwyna. Poznavao sam ljude koji su se ženili sa slaboumnicama s dojenčadi za miraze deset puta manje od Tarha. Ja nisam Renly Baratheon, priznajem, ali krasi me vrlina što sam još među živima. Neki bi rekli da mi je to jedina vrlina. Brak bi nam oboma koristio. Ja bih dobio posjede, a vi zamak pun ovih." Mahnuo je rukom prema djeci. "Sposoban sam, uvjeravam vas. Napravio sam barem jedno kopile za koje znam. Ništa se ne bojte, neću vam je nametnuti. Kad sam je zadnji put išao posjetiti, njezina me majka zalila loncem juhe."
Rumen joj se penjala vratom. "Moj otac ima samo pedesetčetiri godine. Nije prestar da se opet oženi i začne sina s novom ženom."
"To je rizik koji sam spreman preuzeti... ako se vaš otac opet oženi i ako se njegova nevjesta pokaže plodnom i ako dijete bude muško. Pravio sam i gore oklade."
"I izgubio ih. Igrajte svoju igru s nekim drugim, ser."
"Tako zbori djevica koja tu igru nije igrala ni s kim. Kad jednom
počnete, promijenit ćete mišljenje. U mraku biste bili lijepi poput svake
druge žene. Vaše su usne stvorene za poljupce."
"To su usne", reče Brienne. "Sve su usne jednake."
"Sve su usne stvorene za poljupce", prijazno se složi Hunt. "Ostavite
noćas vrata vaše ložnice nezaključana, pa ću vam se prikrasti u postelju
i dokazati istinitost svoje tvrdnje."
"Učinite li to, bit ćete eunuh na odlasku." Brienne ustane i udalji se od njega.
Septon Meribald upitao je može li povesti djecu u molitvi, ne obazirući se na malu djevojčicu koja je naga puzala po stolu. "Da", reče Vrba, pograbivši puzalicu prije nego što se domogla zobene kaše. Tako su zajedno pognuli glave i zahvalili Ocu i Majci na njihovoj darežljivosti... svi osim crnokosog momka iz kovačnice, koji je prekrižio ruke na grudima i sjedio sijevajući očima dok su se ostali molili. Brienne nije bila jedina koja je to primijetila. Kad je molitva završila, septon Meribald pogleda preko stola, pa reče: "Nemaš ljubavi prema bogovima, sinko?"
"Ne prema vašim bogovima." Gendry naglo ustane. "Imam posla." Odjurio je bez zalogaja.
"Postoji li neki drugi bog kojeg voli?" upita Hyle Hunt.

"Gospodar Svjetla", zacvrkuće jedan žgoljavi dječačić, gotovo šesto-godišnjak.
Vrba ga udari svojom žlicom. "Jezičavi Ben. Ovdje je hrana. Trebao bi je jesti, a ne gnjaviti gospodu brbljanjem."
Djeca navališe na večeru kao vuci na ranjenu srnu, prepirući se oko bakalara, rastrgavši ječmeni kruh na komade, i prolivši zobenu kašu posvuda.Čak ni golemi kotač sira nije dugo preživio. Brienne se zadovoljila ribom, kruhom i mrkvama, dok je septon Meribald odvajao dvaput više za Cucka nego što je uzimao sebi.
Vani je počela padati kiša. Unutra je pucketala vatra, a zajednička odaja bila je ispunjena zvucima žvakanja, dok je Vrba ćuškala djecu svojom žlicom. "Jednog dana taće djevojčica nekome biti zastrašujuća žena", primijeti Ser Hyle. "Onom sirotom šegrtu, najvjerojatnije."
"Netko bi mu trebao odnijeti hrane prije nego što je ponestane."
"Vi ste netko."
Ona zamota klin sira, okrajak kruha, suhu jabuku i dva komada mrvljivog bakalara u četverokut platna. Kad je Podrick ustao daje slijedi vani, naložila mu je da sjedne i jede. "Néu dugo."
Kiša je žestoko pljuštala u dvorištu. Brienne pokrije hranu naborom svog plašta. Neki od konja zarzali su na nju dok je prolazila pokraj staje. / oni su gladni.
Gendry je bio u svojoj kovačnici, nagih prsiju ispod kožne pregače. Udarao je po maču kao da mu je bio neprijatelj, a znojem namočena kosa padala mu je preko čela. Promatrala ga je neko vrijeme. Ima Renlyjeve oči i Renlyjevu kosu, ali ne i njegov stas. Knez Renly bio je više vitak nego mišiav... ne poput njegova brata Roberta, čija je snaga bila znamenita.
Tek kad je zastao da otare čelo, Gendry ju je opazio kako ondje stoji. "Što vi hóete?"
"Donijela sam večeru." Otvorila je plašt da može vidjeti.
"Da sam htio hrane, sam bih se poslužio."
"Kovač mora jesti da održi snagu."
"Jeste li mi vi majka?"
"Ne." Ona odloži hranu. "Tko je bila tvoja majka?"
"Što se to vas tiče?"
"Rodio si se u Kraljevu Grudobranu." Njegov govor činio ju je sigurnom u to.
"J# i mnogi ostali." Uronio je mač u čabar kišnice da ga ugasi. Vruć čelik gnjevno je zasiktao.
"Koliko ti je godina?" upita Brienne. "Je li ti majka još živa? A tvoj otac, tko je on bio?"
"Postavljate previše pitanja." Odložio je mač. "Moja majka je mrtva, a oca nisam poznavao."
"Ti si kopile."
Primio je to kao uvredu. "Ja sam vitez. Ovajće mač biti moj, kad jednom bude dovršen."
Zašto bijedan vitez radio u kovačnici? "Imaš crnu kosu i modre oči, i rodio si se u sjeni Crvene utvrde. Nikad ti nitko nije spomenuo tvoje lice?"
"Što nedostaje mom licu? Nije tako ružno kao vaše?" "U Kraljevu Grudobranu sigurno si dao kralja Roberta."
On slegne ramenima. "Ponekad. Na turnirima, izdaleka. Jednom u Baelorovoj septi. Zlatni plaštevi odgurnuli su nas u stranu da on može proći. Drugi put sam se igrao blizu Blatnih dveri kad se vratio iz lova. Bio je tako pijan da me zamalo pregazio. Bio je velika debela ispčutura, eto što, ali bolji kralj od ovih njegovih sinova."
Oni nisu njegovi sinovi. Stannis je govorio istinu onog dana kad se sastao s Renlyjem. Joffrey i Tommen nikad nisu bili Robertovi sinovi. Ovaj dječak, međutim... "Slušaj me", počne Brienne. Tad je začula Cuckov lavež, glasan i pomaman. "Netko dolazi."
"Prijatelji", nehajnoće Gendrv.
"Kakva vrsta prijatelja?" Brienne se primakne vratima kovačnice da proviri van na kišu.
Slegnuo je ramenima. "Uskoroćete ih upoznati."
Možda ih ne želim upoznati, pomisli Brienne kad su prvi jahači stigli pljuskajući kroz lokvice u dvorište. Uz rominjanje kiše i Cuckovo lajanje mogla je čuti tih zveket mačeva i oklopa pod njihovim izlizanim plaštevima. Prebrojila ih je dok su dolazili. Dva,četiri, šest, sedam. Neki su bili ranjeni, sudeći po načinu kako su jahali. Posljednji čovjek bio je golem i pogrbljen, krupan poput dvojice ostalih. Konj mu je bio nadut i krvav, teturajući pod njegovom težinom. Svi su jahači podigli svoje kukuljice da se zaklone od kiše, osim njega. Lice mu je bilo široko i bez dlaka, bijelo poput larve, a okrugli obrazi prekriveni otvorenim crevima.
Brienne uvuče dah i isuče Čuvara zakletve. Previše, pomisli, s trzajem straha, previše ih je. "Gendrv", izustila je tihim glasom, "trebatće ti mač, i oklop. Ovo nisu tvoji prijatelji. Ovo nisu nčiji prijatelji."
"O čemu to govorite?" Dječak priđe i stane pokraj nje, sa svojim čekićem u ruci.

Munja bljesne na jugu dok su jahači skakali sa svojih konja. Na pola otkucaja srca tama se pretvorila u dan. Sjekira zablista srebrno-modro, svjetlost zaiskri s verižnjača i oklopa, a pod tamnom kukuljicom vođe jahača Brienne nazre željeznu njušku i dva nizačeličnih, iskešenih zuba.
I Gendry ju je vidio. "On."
"Ne on. Njegova kaciga." Brienne je nastojala prikriti strah u svom glasu, ali usta su joj bila suha poput prašine. Imala je prilično dobru ideju tko je nosio Psetovu kacigu. Djeca, pomislila je.
Vrata krčme s treskom se rastvoriše. Vrba iskorači na kišu, sa sa-mostrelom u rukama. Djevojčica je viknula na jahače, ali prasak groma zatutnjao je dvorištem, i zaglušio njezine riječi. Kad je utihnuo, Brienne čula čovjeka u pasjoj kacigi kako govori: "Ispali sulicu na mene i zabit ću ti taj samostrel u pizdu i jebati te njime. Onda ću ti iskopati jebene oči i natjerati te da ih pojedeš." Bijes učovjekovu glasu nagna Vrbu da ustukne za korak, drhteći.
Sedam, ponovno pomisli Brienne, očajavajući. Nije imala izgleda protiv sedmorice, znala je. Nemam izgleda, i nemam izbora.
Iskoračila je van na kišu, sa Čuvarom zakletve u ruci. "Pusti je na miru. Ako hoćeš nekog silovati, pokušaj mene."
Odmetnici se osvrnuše kao jedan. Jedan se nasmije, drugi primijeti nešto na jeziku koji Brienne nije poznavala. Golemi s širokim bijelim licem ispusti zlonamjeran hsssssssssssssss. Čovjek u Psetovoj kacigi se nasmije. "Još si ružnija nego što se sjećam. Prije bih silovao tvog konja."
"Konje, njih želimo", reče jedan od ranjenika. "Svježe konje, i štogod hrane. Proganjaju nas odmetnici. Dajte nam vaše konje pa idemo. Nećemo vam nauditi."
"Jebeš to." Odmetnik u Psetovoj kacigi istrgne bojnu sjekiru iz svog sedla. "Želim joj odsjeći one proklete noge. Postavit ću je na batrljke da me može gledat dok jebem malu sa samostrelom."
"Čime?" podrugljivoće Brienne. "Dobrojeb je rekao da su ti odsjekli muškost zajedno s nosom."
Kanila ga je izazvati, a to je i uspjela. Urlajući kletve, poletio je prema njoj, podižući nogama velike mlazove crne vode dok je jurišao. Ostali stadoše po strani da gledaju predstavu, kao što se molila da će učiniti.
Brienne je stajala nepomično poput kamena, čekajući. Dvorište je bilo mračno, blato sklisko pod nogama. Bolje da on dođe k meni. Ako bogovi budu dobri, poskliznut će se i pasti.
Bogovi nisu bili tako dobri, ali njezin mač jest. Pet koraka, četiri koraka, sad, brojala je Brienne, a Čuvar zakletve poletio je da dočeka njegov napad. Čelik je tresnuo o čelik dok je njezina oštrica zasijecala kroz njegove dronjke i otvorila rasjekotinu na njegovoj verižnjači, a istovremeno se njegova sjekira obarala na nju. Izvila se u stranu, ponovno zasjekavši njegova prsa dok se povlačila.
Slijedio ju je, teturajući i krvareći, urlajući od bijesa. "Kurvo!" zagrmio je. "Nakazo! Kučko! Dat ću te mome psu da te jebe, prokleta kučko!" Sjekira mu se vrtjela u ubojitim lukovima, brutalna crna sjena koja se bojila u srebro svaki put kad bi munja bljesnula. Brienne nije imala štit da dočeka udarce. Mogla je jedino kliziti dalje od njega, jureći sad ovamo sad onamo dok je glava sjekire letjela prema njoj. Jednom joj je blato popustilo pod petom te je zamalo pala, ali nekako je vratila ravnotežu, iako joj je sjekira taj put okrznula lijevo rame i ostavila žar boli za sobom. "Uhvatio si kučku!" dovikne jedan od ostalih, a drugi reče: "Da vidimo kako će otplesati od toga."
Plesala i jest, osjećajući olakšanje što su oni samo promatrali. Bolje nego da se upuću. Ne bi se mogla tući protiv sedmorice, ne sama, čak i ako su jedan ili dvojica bili ranjeni. Stari Ser Goodwin dugo je ležao u grobu, ali mogla ga je čuti kako joj šapuće na uho. Muškarci će te uvijek podcjenjivati, govorio je, a njihov će ih ponos tjerati da te brzo poraze, kako se ne bi pričalo da ih je žena izmorila. Neka potroše snagu u bijesnim napadima, dok ti budeš štedjela svoju. Gledaj i pazi, djevojko, čekaj i pazi. Čekala je, pazila, pomičući se ustranu, potom unatrag, a zatim opet ustranu, zasijecajući sad prema njegovu licu, sad prema nogama, sad prema ruci. Njegovi su udarci pristizali sporije kako mu je sjekira postajala teža. Brienne ga okrene tako da mu je kiša tukla u lice, te se povuče dva brza koraka natrag. Još jednom je trznuo sjekirom uvis, psujući, te posrnuo za njom, jednom se nogom pokliznuvši u blatu...
... a ona skoči da dočeka njegov napad, s objema rukama na dršku mača. Njegov bezglavi juriš doveo ga je ravno na njezin šiljak, a Čuvar zakletve zabio se kroz platno, verižnjaču, stavljenu kožu i još platna, duboko u njegova crijeva i kroz leđa, stružući dok je prolazio uz njegovu kičmu. Sjekira mu ispadne iz mlitavih prstiju, a njih dvoje tresnuše jedno o drugo tako da je Brienneino lice bilo prignječeno uz kacigu u obliku pseće glave. Osjetila je hladan vlažni metal na obrazu. Kiša je curila niz čelik u rječicama, a kad je munja ponovno sijevnula, ugledala je bol, strah i duboku nevjericu u očnim prorezima. "Safiri", šapnula mu je, još jednom

snažno zakrenuvsi sječivo od čega je on zadrhtao. Njegova težina teško klone uz nju, i odjednom ona je grlila truplo, ondje na crnoj kiši. Ustuknula je i pustila ga da padne...
... a Gorki se zabio u nju, vrišteći.
Sručio se na nju poput lavine vlažne vune i mliječnobijelog mesa, podižući je s nogu i zabijajući je o tlo. Sletjela je u lokvu s pljuskom koji joj je natjerao vodu u nos i u uši. Sav je zrak izašao iz nje, a glava joj je tresnula o nekakav poluzakopan kamen uz glasan krc. "Ne", bilo je sve što je stigla izgovoriti prije nego što je on pao na nju, a njegova je težina zabila još dublje u blato. Jedna od njegovih ruku bila joj je u kosi, zabacujući joj glavu. Druga je krenula prema njezinu vratu.Čuvar zakletve je nestao, istrgnut iz njezina stiska. Imala je samo svoje ruke da mu se odupre, ali kada mu je zabila šaku u lice, bilo je to kao da udara loptu mokrog bijelog tijesta. On zasikće na nju.
Zviznula ga je opet, opet i opet, zabivši mu korijen svog dlana u oko, ali on kao da nije osjećao njezine udarce. Grebla je njegove zglavke, ali njegov stisak samo je postao čvršći, iako je krv curila iz brazda gdje ga je zaderala. Gnječio ju je, gušio. Pogurnula mu je ramena da ga makne sa sebe, ali bio je težak poput konja, i bilo ga je nemoguće pomaknuti. Kad ga je pokušala udariti koljenom u prepone, uspjela mu je jedino zabiti koljeno u trbuh. Stenjući, Gorki iščupa rukovet njezine kose.
Moj bodež. Brienne se očajnički uhvati za tu misao. Provukla je ruku između njih, migoljeći prstima pod njegovim oporim, zagušljivim mesom, tražeći sve dok napokon nije pronašla balčak. Gorki je spojio obje ruke oko njezina vrata i počeo joj udarati glavom o tlo. Munja ponovno bljesne, ovaj put u njezinoj lubanji, ali prsti joj se nekako stisnu, i izvuku bodež iz korica. S njim iznad sebe, nije mogla podići sječivo da ga njime ubode, pa ga je povukla snažno preko njegova trbuha. Nešto toplo i vlažno navre joj kroz prste. Gorki opet zasikće, glasnije nego prije, i ispusti joj vrat dovoljno dugo da je odalami po licu.Čula je kako kosti pucaju, a bol ju je na trenutak zaslijepila. Kad ga je ponovno pokušala zarezati, iščupao joj je bodež iz prstiju i zabio koljeno u njezinu nadlakticu, slomivši je. Tada joj je opet zgrabio glavu i pokušao je iščupati s njezinih ramena.
Brienne je mogla čuti lajanje Cucka, i ljude koji su vikali svud oko nje, a između udara groma čula je tresak čelika po čeliku. SerHyle, pomislila je, Ser Hyle se pridružio borbi, ali sve se to činilo dalekim i nevažnim. Njezin svijet nije bio veći od ruku na njezinu vratu i lica koje se nadvilo nad njezinim. Kiša mu se cijedila s kukuljice dok se naginjao bliže. Dah mu je zaudarao poput pokvarenog sira.
Brienneine grudi su gorjele, a oluja joj bjesnjela iza očiju, zaslijepljujući je. Kosti su strugale jedna o drugu unutar nje. Usta Gorkog se razjape, nemoguće široko. Ugledala je njegove zube, žute i krive, izbrušene u šiljke. Kad su se sklopili oko mekog mesa njezina obraza, jedva ih je osjetila. Mogla je osjetiti kako propada u tamu. Ne mogu još umrijeti, rekla je u sebi, postoji još nešto što moram učiniti.
Njegova se usta otrgnu, puna krvi i mesa. Pljunuo je, nacerio se, i opet zario svoje zašiljene zube u njezino meso. Ovaj put, sažvakao je i progutao. On me jede, shvati ona, ali više nije imala snage da mu se suprotstavi. Osjećala se kao da lebdi iznad sebe, promatrajući taj užas kao da se događao nekoj drugoj ženi, nekoj glupoj djevojci koja si je umislila da je vitez. Uskoro će biti gotovo, rekla je u sebi. Onda neće biti važno ako me pojede. Gorki zabaci glavu i opet rastvori usta, tuleći, pa joj isplazi jezik. Bio je šiljast, preliven krvlju, dulji nego stoje ijedan jezik trebao biti. Klizio mu je iz usta, sve dalje, dalje i dalje, crven, vlažan i svjetlucav, činio je odvratan, opscen prizor. Jezik mu je stopu dug, pomisli Brienne, trenutak prije nego što ju je obuzela tama. Ta, izgleda gotovo poput mača.
jaime
Broš koji je pričvršćivao plašt Ser Brvndena Tullvja bio je crna riba, izrađena od ahata i zlata.
Njegova verižnjača bila je mrka i siva. Iznad nje nosio je štitnike za goljenice,čelični ovratnik, čelične rukavice, štitnike za ramena i koljena od pocrnjelogčelika, ni upola tako mračnog kao izraz na njegovu licu dok je čekao Jaimea Lannistera na kraju pokretnog mosta, sam na kestenjastom trkaćem konju prekrivenom ukrasnim crveno-modrim plaštem.
Nisam mu mio. Tully je imao hrapavo lice, duboko izborano i ušibano vjetrom pod busenom krute sive kose, ali Jaime je još mogao vidjeti slavnog viteza koji je nekó očarao štitonošu pričama o Devetpenijevskim kraljevima. Zavjetova kopita udarala su po daskama pokretnog mosta. Jaime je dugo i naporno premišljao bi li odjenuo zlatan ili bijeli oklop na ovaj sastanak: na koncu, odabrao je kožni kapuci i grimizni plašt.
Zaustavio se lakat dalje od Ser Brvndena i pozdravio starijegčovjeka naklonom glave. "Kraljosjek", reče Tully.
Da je odabrao to ime kao prvu riječ koja mu je prešla preko usana kazivalo je mnogo, ali Jaime je odlučio da se suzdrži. "Crna Ribo", odvratio je. "Hvala što ste došli."

"Predmnijevam da ste se vratili kako biste ispunili zakletvu koju ste dali mojoj nećakinji", reče Ser Brvnden. "Koliko se sjećam, obećali ste Catelvn njezine kćeri u zamjenu za vašu slobodu." Usta mu se zategnu. "Alija ne vidim djevojčice. Gdje su?"
Mora li me natjerati da to izustim? "Nemam ih."
"Šteta. Želite li nastaviti vaše zatočeništvo? Vaša stara ćelija još je slobodna. Stavili smo svježi rogoz na pod."
/ lijepi novi kabao da u njega serem, ne sumnjam. "To je bilo vrlo obzirno od vas, ser, ali bojim se da moram odbiti. Draže su mi udobnosti vlastitog paviljona."
"Dok Catelvn uživa u udobnostima svog groba."
Nisam imao udjela u smrti kneginje Catelyn, mogao je reći, a njezine su kćeri nestale prije nego što sam stigao u Kraljev Grudobran. Bilo mu je navrh jezika da spomene Brienne i mač koji joj je dao, ali Crna Riba ga je motrio onako kako ga je Eddard Stark pogledao kad ga je zatekao na Željeznom prijestolju s krvlju Ludog Kralja na oštrici. "Došao sam pregovarati o živima, ne o mrtvima. Onima koji ne moraju umrijeti, ali hoće..."
"... ukoliko vam ne predam Rijekotok. Je li ovo trenutak kada ćete zaprijetiti da ćete objesiti Edmurea?" Pod čupavim obrvama Tullvjeve su oči poput kamena. "Mom je nećaku zacrtano umrijeti bez obzira što ja učinio. Stoga ga objesite i završite s tim. Pretpostavljam daje Edmureu jednako dodijalo stajati na onim vješalima kao meni gledati ga tamo."
Ryman Frey je prokleta budala. Njegova glumačka predstava s Ed-mureom i vješalima samo je Crnu Ribu učinila tvrdokornijim, to je bilo očito. "Držite kneginju Svbelle Westerling i troje njezine djece. Vratit ću vam nećaka u zamjenu za njih."
"Kao što ste vratili kćeri kneginje Catelvn?"
Jaime si nije dopuštao da ga izbaci iz takta. "Stara žena i troje djece za vašeg feudalnog gospodara. To je bolja ponuda nego što ste se mogli nadati."
Ser Brvnden izvije usne u neprijazan osmijeh. "Vidim da Kraljosjeku ne manjka drskosti. No, pogađati se s vjerolomnicima isto je kao i graditi na živom pijesku. Cat je trebala znati da ne smije vjerovati takvima kao vi."
Vjerovala je Tyrionu, zamalo reče Jaime. / Vražićak ju je prevario. "Obećanja koja sam dao kneginji Catelvn bila su iznuđena od mene pod vrškom mača."
^ i ^
"A zakletva koju ste položili Aervsu?"
Osjetio je kako mu se fantomski prsti trzaju. "Aerys nema veze s ovim. Hoćete li zamijeniti Westerlingove za Edmurea?"
"Neću. Moj kralj je ostavio svoju kraljicu pod mojom skrbi, a ja sam se zakleo da ću je čuvati na sigurnom. Neću je predati frevevskoj omči."
"Djevojka je pomilovana. Nikakvo je zlo neće zadesiti. To je moj zavjet."
"Vaš zavjeti" Ser Brvnden podigne obrvu. "Znate li vi uopće što je zavjet?"
Konj. "Zavjetovat ću što god želite."
"Poštedite me, Kraljosječe."
"To i želim. Spustite zastave i otvorite dveri, i ostavit ću vaše ljude na životu. Oni koji žele ostati u Rijekotoku u službi kneza Emmona mogu to učiniti. Ostali će biti slobodni da odu kamo žele, iako ću od njih zahtijevati da predaju svoje oružje i oklope."
"Pitam se, koliko će daleko dospjeti, nenaoružani, prije nego što ih napadnu 'odmetnici'? Neće im dopustiti da se pridruže knezu Bericu, obojica to znamo. A što će biti sa mnom? Hoćete li paradirati mnome Kraljevim Grudobranom da umrem kao Eddard Stark?"
"Dopustit ću vam da odjenete crno. Kopilan Neda Starka vrhovni je zapovjednik na Zidu."
Crna Riba suzi oči. "Je li vaš otac i to udesio? Catelvn nikad nije vjerovala tom momku, koliko se sjećam, ništa više nego što je vjerovala Theonu GreyjoyuČini se da je bila u pravu za obojicu. Ne, ser, mislim da neću. Umrijet ću na toplom, ako vam je po volji, s mačem u ruci crvenim od lavlje krvi."
"Tullvjevska krv jednako je crvena", podsjeti ga Jaime. "Ako ne želite predati zamak, morat ću ga napasti. Stotine će umrijeti."
"Moje stotine. Vaše tisuće."
"Vaš garnizon izginut će do posljednjeg čovjeka."

"Znam tu pjesmu. Pjevate li je na melodiju 'Kiša Castamerea'? Moji bi ljudi prije umrli na nogama i boće se nego na koljenima pod krvni-kovom sjekirom."
Ovo ne ide baš dobro. "Ovaj otpor ničemu ne služi, ser. Rat je završen, a vaš Mladi Vuk je mrtav."
"Umoren prilikom povrede svetih zakona gostoprimstva."
"Djelo Frevevih, ne moje."
"Zovite to kako hoćete. Ovo smrdi na Tywina Lannistera." Jaime to nije mogao poreći. "I moj otac je mrtav."
"Neka mu Otac pravedno sudi."
E, to je gadna mogućnost. "Ubio bih Robba Starka u Saputavoj šumi, ali nisam mogao do njega. Neke budale našle su mi se na putu. Zar je važno kako je dječko umro? Nije ništa manje mrtav, a njegovo kraljevstvo umrlo je s njim."
"Sigurno ste i slijepi kao i sakati, ser. Podignite oči, i vidjet ćete da se strahovuk još vijori iznad naših zidina."
"Vidio sam ga. Izgleda osamljeno. Harrenhal je pao. Kao i Morska stražarnica i Djevičino Jezerce. Brackenovi su savili koljeno, a Tvtosa Blackwooda stijesnili su u Gavran-drvu. Piper, Vance, Mooton, svi vaši vazali su se predali. Samo je Rijekotok preostao. Imamo dvadeset puta više ljudstva od vas."
"Dvadeset puta više ljudstva zahtijeva dvadeset puta više hrane. Koliko ste dobro opskrbljeni, moj kneže?"
"Dovoljno dobro da ovdječučimo do kraja svijeta ako treba, dok vi gladujete iza vaših zidina." Izrekao je laž što je smionije mogao i nadao se da ga vlastito lice nije odalo.
Crna Riba se nije dao zavarati. "Do kraja vašeg života, možda. Naše su zalihe obilne, iako se bojimo da nismo ostavili mnogo toga u poljima za posjetitelje."
"Možemo donijeti hrane iz Blizanaca", reče Jaime, "ili preko brda sa zapada, ako dođe do toga."
"Ako vi tako kažete. Ne pada mi na pamet da sumnjam u riječ tako časnog viteza."
Prezir u njegovu glasu nagna Jaimea da se naroguši. "Postoji brži način da se ova stvar riješi. Dvoboj. Moj junak protiv vašeg."
"Pitao sam se kada ćete to spomenuti." Ser Brvnden se nasmije. "Tko će to biti? Snažni Vepar? Addam Marbrand? Crni Walder Frey?" Nagnuo se naprijed. "Zašto ne vi i ja, ser?"
Bila bi to slatka borba nekoć, pomisli Jaime, fino krmivo za pjevače. "Kad me kneginja Catelvn oslobodila, prisilila me da se zakunem kako nikad neću podići oružje protiv Starkovih ili Tullvjevih."
"Vrlo pogodna zakletva, ser."
Lice mu potamni. "Nazivate me kukavicom?"
"Ne. Nazivam vas bogaljem." Crna Riba kimne prema Jaimeovoj zlatnoj šaci. "Obojica znamo da se s time ne možete boriti."
"Imao sam dvije ruke." Zar bi odbacio svoj život zbog ponosa? Šapne glas u njemu. "Neki bi mogli reći da su bogalj i starac ravnopravni protivnici. Oslobodite me moje zakletve kneginji Catelvn i ukrstićću s vama mačeve. Pobijedim li, Rijekotok je vaš. Ubijete li me, prekinut ćemo opsadu."
Ser Brvnden se opet nasmije. "Koliko god bih pozdravio priliku da vam otmem tu zlatnu šaku i iskopam to crno srce, vaša obećanja su bezvrijedna. Ne bih dobio ništa od vaše smrti osim zadovoljstva da vas ubijem, a neću riskirati vlastiti život zbog toga... koliko god bi rizik bio malen."
Bilo je dobro što Jaime nije imao mača; inače bi istrgnuo svoju oštricu, pa ako ga Ser Brvnden ne bi ubio, strijelci na zidovima sigurno bi. "Postoje li ikakvi uvjeti na koje biste pristali?" zatražio je od Crne Ribe.
"Od vas?" Ser Brvnden slegne ramenima. "Ne." "Zašto ste onda izašli da pregovarate sa mnom?"
"Opsada je smrtno dosadna. Htio sam vidjeti taj vaš batrljak i čuti koje ćete izlike ponuditi za vaša posljednja nedjela. Bile su slabije nego što sam očekivao. Uvijek razočaravate, Kraljosječe." Crna Riba okrene svoju kobilu i otkaše natrag prema Rijekotoku. Željezne rešetke spustiše se velikom brzinom, a njihovi šiljci zariše duboko u blatnjavo tlo.
Jaime okrene glavu Zavjetu spreman na dugo jahanje natrag do lannisterskih opsadnih linija. Mogao je osjetiti poglede na sebi; Tullvjevih ljudi na kruništima, Frevevih na drugoj strani rijeke. Ako nisu slijepi, znat će da mi je zabio ponudu u zube. Moratće napasti zamak. Pa, što je Kraljosjeku još jedan pogaženi zavjet? Samo još govana u kablu. Jaime je odlučio da bude prvi čovjek na bedemima. A s ovom mojom zlatnom rukom, najvjerojatnije i prvi kojiće pasti.
Natrag u logoru Mali Lew pridržao mu je uzde dok mu je Peck pružio ruku da siđe sa sedla. Zar me smatraju tolikim bogaljem da ne mogu sam sjahati? "Kako si prošao, moj kneže?" upita njegov đak Ser Daven.
"Nitko mom konju nije zabio strelicu u dupe. Inače, po maločemu sam se razlikovao od Ser Rvmana." Načinio je grimasu. "Stoga on sada mora učiniti Crvene rašlje crvenijima." Sam si kriv za to, Crna Ribo.

Ostavio si mi malo izbora. "Sazovite ratno vijeće. Ser Addama, Snažnog Vepra, Forlevja Prestera, one naše riječne knezove... i naše prijatelje Freveve. Ser Rvmana, kneza Emmona, i koga god još požele dovesti."
Okupili su se brzo. Knez Piper i obojica knezova Vance došli su govoriti u ime pokajničkih knezova Trozupca, čija će se odanost uskoro staviti na kušnju. Zapad su predstavljali Ser Daven, Snažni Vepar, Addam Marbrand i Forlev Prester. Pridružio im se knez Emmon Frey, sa svojom ženom. Kneginja Genna zauzela je svoj stolac s pogledom koji je izazivao svakog muškarca da pokuša dovesti u pitanje njezinu prisutnost. Nijedan nije. Frevevi su poslali Ser Waldera Riversa, zvanog "Walder Kopilan", te Ser Rvmanovog prvorođenca Edwyna, bljedunjavog, vitkog muškarca pćastog nosa i ravne tamne kose. Pod modrim plaštem od janjeće vune Edwyn je nosio kaputić od fino obrađene teleće kože s kićenim arabeskama urezanim u kožu. "Ja zastupam kuću Frey", objavio je. "Moj otac jutros nije raspoložen."
Ser Daven frkne. "Je li pijan, ili mu je samo muka od sinoćnjeg vina?"
Edwyn je imao tvrda, podla usta škrca. "Kneže Jaime," reče on, "moram li trpjeti takvu neuljudnost?"
"Je li istina?" upita ga Jaime. "Je li vaš otac pijan?"
Frey stisne usnice i odmjeri Ser Ilyna Paynea, koji je stajao pokraj šatorskog otvora u svom zahrdalom oklopu, dok mu je mač stršio iznad jednog koščatog ramena. "On... moj otac ima slab želudac, moj gospodaru. Crveno vino pomaže mu s probavom."
"Sigurno probavlja prokletog mamuta", reče Ser Daven. Snažni Vepar se nasmije, a kneginja Genna zahihoće.
"Dostaje", reče Jaime. "Moramo osvojiti zamak." Kad bi njegov otac zasjedao vijećem, najprije bi dopustio svojim zapovjednicima da govore. Odlučio je učiniti isto. "Kako ćemo nastaviti?"
"Objesiti Edmurea Tullyja, za početak", ponuka knez Emmon Frey. "To će naučiti Ser Bryndena da stojimo iza svojih riječi. Pošaljemo li Ser Edmureovu glavu njegovu stricu, možda ga prisilimo da se preda."
"Brynden Crna Riba ne da se prisiliti tako lako." Karyl Vance, knez Putnikova počinka, imao je melankoličan izgled. Madež boje vina prekrivao mu je pola vrata i jednu stranu lica. "Ni rođeni ga brat nije mogao prisiliti na bračnu postelju."
Ser Daven strese svojom kuštravom glavom. "Moramo napasti zidine, kao što sam cijelo vrijeme govorio. Opsadne kule, jurišne ljestve, ovan da razbijemo dveri, to je ono što ovdje trebamo."
"Ja ću povesti napad", reče Snažni Vepar. "Dajte ribi da okusičelik i vatru, to ja velim."
"To su moje zidine," protestirao je knez Emmon, "i moje dveri koje želite razbiti." Ponovno je izvadio svoj pergament iz rukava. "Kralj Tommen mi je osobno dodijelio—"
"Svi smo vidjeli vaš papir, stričе", otrese se Edwyn Frey. "Zašto ne mahnete njime Crnoj Ribi za promjenu?"
"Juriš na zidine bit će krvav posao", javi se Addam Marbrand. "Predlažem da pričekamo noć bez mjeseca i pošaljemo tuce probranih ljudi preko rijeke učamcu s prigušenim veslima. Mogu se popeti na zidine pomoću užadi i kuka, te nam otvoriti dveri iznutra. Jaću ih voditi, ako vijeće to želi."
"Glupost", izjavi kopilan Walder Rivers. "Ser Brynden nije čovjek kojeg se može obmanuti takvim trikovima."
"Crna Riba je prepreka", složi se Edwyn Frey. "Njegova kaciga nosi crnu pastrvu na kresti koja ga čini lako primjetljivim iz daljine. Predlažem da približimo naše opsadne kule, napunimo ih strijelcima i hinimo napad na dveri. To će dovesti Ser Bryndena na kruništе, s krestom i svime. Neka svaki strijelac namaže svoje strijele noćnom ljagom, i neka nacilja tu krestu. Kad jednom Ser Brynden umre, Rijekotok je naš."
"Moj", zapiskuće knez Emmon. "Rijekotok je moj." Madež kneza Karyla potamni. "Hoće li noćna ljaga biti tvoj doprinos, Edwyne? Smrtonosni otrov, ne sumnjam."
"Crna Riba zaslužuje časniju smrt, a ja sam čovjek koji će mu je udijeliti." Snažni Vepar tresne šakom o stol. "Izazvat ću ga na dvoboj. Malj, sjekira ili dugi mač, nije važno. Starac će biti moje meso."
"Zašto bi se udostojao prihvatiti vaš izazov, ser?" upita Ser Forley Prester. "Što bi mogao dobiti od takvog dvoboja? Hoćemo li prekinuti opsadu ako on pobijedi? Ne vjerujem. A neće ni on. Dvoboj ništa ne bi postigao."
"Poznajem Bryndena Tullyja otkad smo obojica bili štitonoše u službi kneza Darryja", reče Norbert Vance, slijepi knez Atrante. "Ako je po volji mojoj gospodi, dopustite da odem i razgovaram s njim te ga pokušam uvjeriti da shvati beznadnost svog položaja."
"On to jako dobro shvaća", primijeti knez Piper. Bio je nizak, okrugao, krivonog muškarac s busenom divlje riđe kose, otac jednog od Jaimeovih štitonoša; sličnost s dječakom bila je nedvojbena. "Čovjek nije glup, Norberte. Ima oči... i previše razuma da se preda takvima kao što su ovi." Izveo je nepristojnu gestu u pravcu Edwyna Freya i Waldera Riersa.

Edwyn se naroguši. "Ako moj knez Piper želi aludirati—"
"Ja ne aludiram, Frey. Ja izravno kažem ono što mislim, poput poštenog čovjeka. Ali što bi ti znao o postupcima poštenih ljudi? Ti si izdajnička, lažljiva lasica, kao i sav tvoj rod. Prije bih popio pintu mokraće nego vjerovao na riječ ijednom Freyu." Nagnuo se preko stola. "Gdje je Marq, to mi odgovori? Što ste učinili s mojim sinom? Bio je gost na vašem krvavom vjenčanju."
"A naš će časni gost i ostati," reče Edwyn, "dok ne dokažete svoju vjernost Njegovoj Milosti, kralju Tommenu."
"Pet vitezova i dvadeset oklopnika otišli su s Marqom u Blizance", reče Piper. "Jesu li i oni tvoji gosti, Frey?"
"Neki od vitezova, možda. Drugi su dobili ono što su zaslužili. Bilo bi ti bolje da pripaziš na taj izdajnički jezik, Piperu, ukoliko ne želiš da ti se nasljednik vrati u komadićima."
Vijećanja mog oca nikad nisu bila ovakva, pomisli Jaime, dok se Piper dizao na noge. "Reci to s mačem u ruci, Freyu", zareži maleničovjek. "Ili se boriš samo s mrljama govana?"
Freyevo šiljasto lice problijedi. Pokraj njega Walder Rivers ustane. "Edwyn nije čovjek od mača... ali ja jesam, Piperu. Ako imaš još primjedbi, izađi van i iznesi ih."
"Ovo je ratno vijeće, ne rat", podsjeti ih Jaime. "Sjednite, obojica." Nijedan se čovjek ne pomakne. "Smjesta!"
Walder Rivers sjedne. Kneza Pipera nije bilo tako lako zastrašiti. Promrmljao je kletvu i odjurio iz šatora.
"Da pošaljem ljude za njim da ga dovuku natrag, moj kneže?" upita Ser Daven Jaimea.
"Pošaljite Ser Ilyna", ponuka Edwyn Frey. "Trebamo samo njegovu glavu."
Karyl Vance se obrati Jaimeu. "Knez Piper je govorio potaknut tugom. Marq mu je prvorođenac. Svi vitezovi koji su ga pratili u Blizance bili su nećaci i rođaci."
"Izdajnici i pobunjenici, hoćete reći", izusti Edwyn Frey.
Jaime mu uputi leden pogled. "I Blizanci su pristali uz Mladog Vuka", podsjetio je Freveve. "A onda ste ga izdali. To vas čini dvaput većim vjerolomnicima od Pipera." Uživao je gledajući kako se Edwynov tanak osmijeh ukiselio i iščeznuo. Pretrpio sam dovoljno savjeta za jedan dan, zaključio je. "Završili smo. Pobrinite se za vaše pripreme, moja gospodo. Napadamo s prvim svjetlom."
Vjetar je puhao sa sjevera dok su Kneževi izlazili iz šatora. Jaime je mogao nanjušiti smrad frevevskog tabora ispod Pjenkamena. Na drugoj strani vode Edmure Tully stajao je usamljen na visokim sivim vješalima, s uzetom oko vrata.
Njegova tetka otišla je zadnja, sa svojim mužem za petama. "Plemeniti nećače," prosvjedovao je Emmon, "ovaj napad na moje sijelo... ne smijete to učiniti." Kad je gutao, jabučica u grlu pomicala mu se gore-dolje. "Ne smijete. Ja... ja to zabranjujem." Opet je žvakao ljutu travu; ružičasta pjenica blistala mu je na usnama. "Zamak je moj, imam pergament. Potpisao gaje kralj, mali Tommen. Ja sam zakoniti gospodar Rijekotoka, i..."
"Ne dokle Edmure Tully živi", reče kneginja Genna. "On je meka srca i meke glave, znam, ali živ, taj čovjek još predstavlja opasnost. Što kaniš učiniti u svezi s tim, Jaime?"
Crna Riba predstavlja opasnost, ne Edmure. "Prepustite Edmurea meni. Ser Lyle, Ser Ilyn. Pođite sa mnom, molim. Vrijeme je da posjetimo ta vješala."
Pjenkamen je bio dublji i brži od Crvenih rašlji, a najbliži gaz nalazio se ligama uzvodno. Skela se upravo otisnula na drugu stranu s Walderom Riversom i Edwynom Freyem kad su Jaime i njegovi ljudi stigli do rijeke. Dok su čekali njezin povratak, Jaime im reče što želi. Ser Ilyn pljune u rijeku.
Kad su se njih trojica iskrcali sa skele na sjevernu obalu, pijana ta-borska sljedbenica ponudi se da zadovolji Snažnog Vepra svojim ustima. "Evo, zadovolji mog prijatelja", reče Ser Lyle, gurnuvši je prema Ser Ilynu. Smijući se, žena krene da će poljubiti Paynea u usne, a onda opazi njegove oči i ustukne.
Puteljci između ognjišnih vatri bili su tvrdo smrznute blato, izmiješano s konjskim izmetom i razderano i kopitima i čizmama. Jaime je posvuda vidio kule blizanke kuće Frey prikazane na štitovima i zastavama, modre na sivom, zajedno s grbovima nižih kuća prisegnutih Prijelazu: čaplju Erenfordovih, vile Haighovih, tri grančice imele kneza Charltona. Dolazak Kraljosjeka nije prošao nezapaženo. Starica koja je prodavala odojke iz košare zastala je kako bi se zapiljila u njega, vitez s odnekud poznatim licem spustio se na koljeno, a dvojica oklopnika koji su pišali u jarku okrenuli su se i poprskali jedan drugog. "Ser Jaime", dovikne netko za njim, ali on je gazio naprijed bez osvrtanja. Oko sebe nazreo je lica ljudi koje se trudio ubiti u Šaputavoj šumi, gdje su se Frevevi borili Pod strahovućim stjegovima Robba Starka. Njegova zlatna ruka teško je visjela uz njegov bok.

Veliki pravokutni paviljon Rvmana Freya bio je najveći u logoru; njegovi sivi platneni zidovi bijahu načinjeni od sašivenih četverokuta koji su podsjećali na kamene zidove, a njegova dva vrška podsjećala su na Blizance. Sve samo ne bezvoljan, Ser Ryman je uživao u nekakvoj zabavi. Zvuk ženskog pripitog smijeha dopirao je iz šatora, izmiješan sa žicama drvene harfe i pjevačevim glasom. Obračunat ću se s vama kasnije, ser, pomisli Jaime. Walder Rivers stajaše pred svojim skromnim šatorom, razgovarajući s dvojicom oklopnika. Njegov štit nosio je grb kuće Frey s obrnutim bojama, i crvenom ulijevo ukošenom gredom preko kula. Kad je kopilan spazio Jaimea, namrštio se. Ako ovo nije hladan, sumnjičav pogled, onda ne znam stoje. Ovaj je opasniji od ikojeg od svoje zakonite braće.
Vješala bijahu podignuta deset stopa od tla. Dva kopljanika bila su postavljena u dnu stuba. "Ne možete gore bez Ser Rvmanova dopuštenja", jedanće Jaimeu.
"Ovo veli da mogu." Jaime potapše prstom balčak svog mača. "Pitanje glasi, hoću li morati usput prekoračiti tvoje truplo?"
Kopljanici se pomaknu u stranu.
Na vrhu vješala knez Rijekotoka je stajao zureći u ponor pod sobom. Stopala su mu bila crna i obložena blatom, noge bose. Edmure je nosio umrljanu svilenu tuniku s crvenim i modrim tulh/jevskim prugama, i omču od užeta. Na zvuk Jaimeovih koraka, podigao je glavu i oblizao svoje suhe, ispucale usne.
"Kraljosjek?" Prizor Ser Ilyna raširio mu je oči. "Bolje mač nego konopac. Učini to, Payne."
"Ser Ilyne", reče Jaime. "Čuli ste kneza Tullyja. Učinite to."
Nijemi vitez zgrabi svoj velemač objema rukama. Bio je dug i težak, oštar koliko obučan čelik može biti. Edmureove ispucale usne nijemo se pomaknu. Dok je Ser Ilyn podizao oštricu unatrag, zaklopio je oči. Payne je upotrijebio svu svoju težinu za zamah.
"Ne! Stanite. NE!" Edwyn Frey se pojavi sav zadihan. "Moj otac stiže. Brzo koliko može. Jaime, morate..."
"Moj kneže mi bolje odgovara, Freyu", reče Jaime. "I bilo bi ti bolje da izostaviš morate iz bilo kakvog govora upućenog meni."
Ser Ryman doklipše uza stube vješala u pratnji plavokose drolje pijane poput njega. Njezina se haljina vezivala sprijeda, ali netko je razdriješio vrpce sve do pupka, pa su joj grudi ispale van. Bile su velike i teške, s krupnim smeđim bradavicama. Na glavi joj se nalazio nakrivljeni dijadem od prekovane bronce, izrezbaren runama i obrubljen malim
crnim mačevima. Kad je ugledala Jaimea, nasmijala se. "Tako mi sedam pakala, 'koje sad ovaj?"
"Vrhovni zapovjednik Kraljeve garde", odvrati Jaime s hladnom uljudnošću. "Mogao bih isto pitati vas, moja gospo."
"Gospo? Nisam ja gospa. Ja sam kraljica." "Moja sestraće se iznenaditi kad to čuje."
"Knez Ryman me okrunio vlastitom rukom." Zatresla je svojim bujnim bokovima. "Ja sam kraljica kurvi."
Ne, pomisli Jaime, moja sestra drži i taj naslov.
Ser Ryman pronađe svoj jezik. "Začepi usta, droljo, knez Jaime ne želi slušati gluposti neke bludnice." Ovaj Frey bio je zdepast muškarac široka lica, sitnih očiju i mekog, mesnatog para podbradaka. Njegov zadah zaudarao je po vinu i luku.
"Krunite kraljice, Ser Rymane?" tiho upita Jaime. "Glupo. Glupo poput ovog posla s knezom Edmureom."
"Dao sam Crnoj Ribi upozorenje. Rekao sam mu daće Edmure umrijeti ukoliko se zamak ne preda. Dao sam podići ova vješala da im pokažem kako Ser Ryman Frey ne daje jalove prijetnje. U Morskoj stražarnici moj sin Walder učinio je isto s Patrekom Mallisterom pa je knez Jason savio koljeno, ali... Crna Riba je besputan muž. Odbio nas je, pa..."
"... pa ste objesili kneza Edmurea?"
Čovjek porumeni. "Moj knez djed... objesimo ličovjeka, nećemo imati taoca, ser. Jeste li uzeli to u obzir?"
"Samo budala pravi prijetnje koje nije spreman izvršiti. Kad bih vam zaprijetio daću vas udariti ukoliko ne začepite usta, a vi se usudite prozboriti, što mislite da bih učinio?"
"Ser, vi ne razumije—"
Jaime ga udari. Bio je to zamah nadlanicom izveden njegovom zlatnom rukom, ali njegova silina poslala je Ser Rymana teturajući natrag u naručje njegove kurve. "Imate debelu glavu, Ser Rymane, i debeo vrat. Ser Ilyne, koliko bi vam udaraca trebalo da presiječete taj vrat?"
Ser Ilyn položi jedan jedini prst uz svoj nos.
Jaime se nasmije. "Isprazno hvalisanje. Ja velim tri."
Ryman Frey padne na koljena. "Ništa nisam učinio..."
"... osim što ste pili i kurvali se. Znam."

"Ja sam nasljednik Prijelaza. Ne možete..."
Veliki pravokutni paviljon Rvmana Freya bio je najveći u logoru; njegovi sivi platneni zidovi bijahu načinjeni od sašivenih četverokuta koji su podsjećali na kamene zidove, a njegova dva vrška podsjećala su na Blizance. Sve samo ne bezvoljan, Ser Ryman je uživao u nekakvoj zabavi. Zvuk ženskog pripitog smijeha dopirao je iz šatora, izmiješan sa žicama drvene harfe i pjevačevim glasom. Obračunat ću se s vama kasnije, ser, pomisli Jaime. Walder Rivers stajaše pred svojim skromnim šatorom, razgovarajući s dvojicom oklopnika. Njegov štit nosio je grb kuće Frey s obrnutim bojama, i crvenom ulijevo ukošenom gredom preko kula. Kad je kopilan spazio Jaimea, namrštio se. Ako ovo nije hladan, sumnjičav pogled, onda ne znam što je. Ovaj je opasniji od ikojeg od svoje zakonite braće.
Vješala bijahu podignuta deset stopa od tla. Dva kopljanika bila su postavljena u dnu stuba. "Ne možete gore bez Ser Rvmanova dopuštenja", jedanće Jaimeu.
"Ovo veli da mogu." Jaime potapše prstom balčak svog mača. "Pitanje glasi, hoću li morati usput prekoračiti tvoje truplo?"
Kopljanici se pomaknu u stranu.
Na vrhu vješala knez Rijekotoka je stajao zureći u ponor pod sobom. Stopala su mu bila crna i obložena blatom, noge bose. Edmure je nosio umrljanu svilenu tuniku s crvenim i modrim tullvjevskim prugama, i omču od užeta. Na zvuk Jaimeovih koraka, podigao je glavu i oblizao svoje suhe, ispucale usne.
"Kraljosjek?" Prizor Ser Ilyna raširio mu je oči. "Bolje mač nego konopac. Učini to, Payne."
"Ser Ilyne", reče Jaime. "Čuli ste kneza Tullvja. Učinite to." Nijemi vitez zgrabi svoj veliki mač objema rukama. Bio je dug i težak, oštar koliko obučan čelik može biti. Edmureove ispucale usne nijemo se pomaknu. Dok je Ser Ilyn podizao oštricu unatrag, zaklopio je oči. Payne je upotrijebio svu svoju težinu za zamah.
"Ne! Stanite. NE!" Edwyn Frey se pojavi sav zadihan. "Moj otac stiže. Brzo koliko može. Jaime, morate..."
"Moj kneže mi bolje odgovara, Freyu", reče Jaime. "I bilo bi ti bolje da izostaviš morate iz bilo kakvog govora upućenog meni."
Ser Ryman doklipše uza stube vješala u pratnji plavokose drolje pijane poput njega. Njezina se haljina vezivala sprijeda, ali netko je razdriješio vrpce sve do pupka, pa su joj grudi ispale van. Bile su velike i teške, s krupnim smeđim bradavicama. Na glavi joj se nalazio nakrivljeni dijadem od prekovane bronce, izrezbaren runama i obrubljen malim
crnim mačevima. Kad je ugledala Jaimea, nasmijala se. "Tako mi sedam pakala, koje sad ovaj?"
"Vrhovni zapovjednik Kraljeve garde", odvrati Jaime s hladnom uljudnošću. "Mogao bih isto pitati vas, moja gospo."
"Gospo? Nisam ja gospa. Ja sam kraljica."
"Moja sestra će se iznenaditi kad to čuje."
"Knez Ryman me okrunio vlastitom rukom." Zatresla je svojim bujnim bokovima. "Ja sam kraljica kurvi."
Ne, pomisli Jaime, moja sestra drži i taj naslov.
Ser Ryman pronađe svoj jezik. "Začepi usta, droljo, knez Jaime ne želi slušati gluposti neke bludnice." Ovaj Frey bio je zdepast muškarac široka lica, sitnih očiju i mekog, mesnatog para podbradaka. Njegov zadah zaudarao je po vinu i luku.
"Krunite kraljice, Ser Rymane?" tiho upita Jaime. "Glupo. Glupo poput ovog posla s knezom Edmureom."
"Dao sam Crnoj Ribi upozorenje. Rekao sam mu da će Edmure umrijeti ukoliko se zamak ne preda. Dao sam podići ova vješala da im pokažem kako Ser Ryman Frey ne daje jalove prijetnje. U Morskoj stražarnici moj sin Walder učinio je isto s Patrekom Mallisterom pa je knez Jason savio koljeno, ali... Crna Riba je bešćutan muž. Odbio nas je, pa..."
"... pa ste objesili kneza Edmurea?"
Čovjek porumeni. "Moj knez djed... objesimo li čovjeka, nećemo imati taoca, ser. Jeste li uzeli to u obzir?"
"Samo budala pravi prijetnje koje nije spreman izvršiti. Kad bih vam zaprijetio da ću vas udariti ukoliko ne začepite usta, a vi se usudite prozboriti, što mislite da bih učinio?"
"Ser, vi ne razumije—"
Jaime ga udari. Bio je to zamah nadlanicom izveden njegovom zlatnom rukom, ali njegova silina poslala je Ser Rymana teturajući natrag u naručje njegove kurve. "Imate debelu glavu, Ser Rymane, i debeo vrat. Ser Ilyne, koliko bi vam udaraca trebalo da presiječete taj vrat?"
Ser Ilyn položi jedan jedini prst uz svoj nos.
Jaime se nasmije. "Isprazno hvalisanje. Ja velim tri."
Ryman Frey padne na koljena. "Ništa nisam učinio..."

"... osim što ste pili i kurvali se. Znam."
"Ja sam nasljednik Prijelaza. Ne možete..."
"Upozorio sam vas u svezi s govorom." Jaime je gledao kako čovjek blijedi. Ispičutura, glupan i kukavica. Knezu Walderu je bolje da nadživi ovoga, inače je sa Freyevima svršeno. "Otpušteni ste, ser."
"Otpušten?"
"Čuli ste me. Odlazite."
"Ali... kamo da pođem?"
"U pakao ili doma, što vam je draže. Pobrinite se da ne budete u logoru kad sunce izađe. Možete povesti i vašu kraljicu kurvi, ali ne i njezinu krunu." Jaime prebaci pogled sa Ser Rvmana na njegova sina. "Edwyne, dajem vam očevo zapovjedništvo. Potrudite se da ne budete tako glupi poput vašeg starog."
"To ne bi trebalo biti preteško, moj gospodaru."
"Pošaljite vijest knezu Walderu. Kruna zahtijeva sve njegove zarobljenike." Jaime mahne svojom zlatnom rukom. "Ser Lyle, dovedite ga."
Edmure Tully se srušio ničice na vješala kad je Ser Ilynova oštrica presjekla uže napola. Stopa konopca još je visjela s omče oko njegova vrata. Snažni Vepar uhvati njezin kraj i povuče ga na noge. "Riba na uzici" reče, hihoćući se. "To je prizor koji dosad nisam vidio."
Frevevi se pomaknu u stranu da ih puste proći. Gomila se okupila pod vješalima, uključujući tuce taborskih sljedbenica različitog stupnja razodjevenosti. Jaime opazi jednog čovjeka koji je držao drvenu harfu. "Ti. Pjevaču. Dođi sa mnom."
Čovjek skine šešir. "Kako moj gospodar zapovijeda." Nitko nije izustio ni riječi dok su hodali natrag prema skeli, a Ser Rvmanov ih pjevač slijedio. Ali kad su se otisnuli od obale i uputili prema južnoj strani Pjenkamena, Edmure Tully zgrabi Jaimea za ruku. "Zašto?"
Lannister plaća svoje dugove, pomisli on, a ti si jedini novčić koji mije preostao. "Smatrajte to vjenčanim darom."
Edmure je zurio u njega opreznim očima. "V... vjenčani dar?" "Rečeno mi je da vam je žena lijepa. Morala bi biti, kad ste s njome ležali dok su vašu sestru i vašeg kralja ubijali."
"Nisam znao." Edmure obliže svoje ispucale usne. "Pred ložnicom su svirali gusle..."
"A kneginja Roslin vas je ometala."
"Ona... prisilili su je na to, knez Walder i ostali. Roslin to nije htjela... plakala je, ali ja sam mislio daje to zbog..."
"Prizora vaše nabujale muškosti? Da, od toga bi svaka žena zaplakala, siguran sam."
"Ona nosi moje dijete."
Ne, pomisli Jaime, to tvoja smrt raste u njezinu trbuhu. Po povratku u svom paviljonu, otpustio je Snažnog Vepra i Ser Ilyna, ali ne i pjevača. "Možda ću uskoro zatrebati pjesmu", rekao ječovjeku. "Lew, ugrij malo vode za kupku mome gostu. Pia, pronađi mu štogod čiste odjeće. Ništa s lavljim oznakama, molim te. Peck, pronađi vina za kneza Tullyja. Jeste li gladni, moj kneže?"
Edmure kimne, ali oči su mu još bile sumnjičave.
Jaime se smjesti na stolac dok se Tully kupao. Prljavština je s njega silazila u sivim oblacima. "Kad pojedete, moji će vas ljudi otpratiti do Rijekotoka. Štoće se dogoditi nakon toga, ovisi o vama."
"Kako to mislite?"
"Vaš stric je star čovjek. Hrabar, da, ali najbolji dio njegova života je svršen. Nema nevjestu koja bi za njim tugovala, ni djecu koju bi branio. Dobra smrt jedino ječemu se Crna Riba može nadati... ali vama preo-staje još mnogo godina, Edmure. A vi ste zakonit gospodar kuće Tully, ne on. Vaš stric služi u skladu s vašom voljom. Sudbina Rijekotoka u vašim je rukama."
Edmure se zabulji. "Sudbina Rijekotoka..."
"Predajte zamak i nitko neće umrijeti. Vaš puk može otići u miru ili ostati da služi kneza Emmona. Ser Brvndenu će biti dopušteno da odjene crno, zajedno sa svim pripadnicima garnizona koji mu se budu htjeli pridružiti. I vama također, ako vam se Zid sviđa. Ili možete poći u Bacačevu hrid kao moj zarobljenik i uživati u svim udobnostima i pažnji koja dolikuje taocu vašeg ranga. Poslaću vam i ženu da vam se pridruži, ako želite. Bude li njezino dijete muško, služitće kući Lannister kao paž i štitonoša, a kad zaradi viteški naslov, dodijelitćemo mu kakav posjed. Ukoliko vam Roslin podari kćer, pobrinut ću se da bude dobro obdarena kad bude dovoljno stara za udaju. Vi sami možđačak dobijete slobodu kad rat jednom završi. Sve što morate učiniti jest predati zamak."
Edmure podigne ruke iz kade i zagleda se u vodu koja mu je otjecala između prstiju. "A ako ga ne predam?"

Mora li me natjerati da izustim riječi? Pia je stajala kraj šatorskog otvora s rukama punim odjeće. I njegovi su štitonoše slušali, kao i pjevač. Neka čuju, pomisli Jaime. Neka cijeli svijet čuje. Nije važno. Primorao se na osmijeh. "Vidjeli ste našu brojnost, Edmure. Vidjeli ste ljestve, kule, katapulte, ovnove. Izdam li zapovijed, moj rođak će premostiti vaš jarak i probiti vaše dveri. Stotine će izginuti, većinom vaši ljudi. Vaši bivši vazali činit će prvi val napadača kako biste započeli svoj dan ubijanjem očeva i braće ljudi koji su za vas umrli u Blizancima. Drugi val činit će Frevevi, njih mi ne manjka. Moji zapadnjaci uslijedit će tek kad vašim strijelcima ponestane strijela, a vaši vitezovi budu tako umorni da jedva mogu podići svoje oštrice. Kad zamak padne, svi u njemu bit će pogubljeni. Vaša krda bit će poklana, vaša božanska šuma posječena, vaše utvrde i kule spaljene. Srušit ću vaše zidine, i skrenuti Pjenkamen preko ruševina. Učas u kad završim nijedan čovjek neće ni znati da je ondje nekad stajao zamak." Jaime se osovi na noge. "Vaša se žena možda porodi prije toga. Zeljet ćete svoje dijete, pretpostavljam. Poslat ću vam ga kad se rodi. Katapultom."
Tišina je uslijedila nakon njegova govora. Edmure je sjedio u svojoj kadi. Pia je privijala odjeću na grudi. Pjevač je zatezao strunu na svojoj harfi. Mali Lew je dubio hljebac starog kruha da načini zdjelicu, pretvarajući se da nije čuo. Katapultom, pomisli Jaime. Daje njegova tetka bila tu, bi li još govorila da je Tvrion Tywinov sin?
Edmure Tully napokon pronađe svoj glas. "Mogao bih izaći iz ove kade i ubiti vas na mjestu, Kraljosječe."
"Mogli biste pokušati." Jaime je čekao. Kad Edmure nije pokušao ustati, rekao je: "Ostavljam vas da uživate u vašoj hrani. Pjevaču, sviraj našem gostu dok jede. Pjesmu znaš, vjerujem."
"Onu o kiši? Da, moj gospodaru. Znam je."
Činilo se da je Edmure tek sad prvi put ugledao čovjeka. "Ne. Ne on. Maknite ga od mene."
"Pa, to je samo pjesma", reče Jaime. "Nije moguće da ima tako loš glas."
Veliki meštar Pycelle bio je star otkad ga je poznavala, a činilo se kao da je ostario još stotinu godina u posljednje tri noći. Trebala mu je čitava vječnost da savije svoje škripavo koljeno pred njom, a kad je napokon uspio, više nije mogao ustati sve dok ga Ser Osmund nije podigao na noge.
Cersei ga je promatrala s nezadovoljstvom. "Knez Qyburn me obavijestio da je knez Gyles iskašljao svoje."
"Da, Vaša Milosti. Učinio sam što sam mogao da olakšam njegov smrtni čas."
"Jeste li?" Kraljica se obrati kneginji Merryweather. "Rekla sam da želim Rosbvja živog, nije li tako?"
"Jeste, Vaša Milosti."
"Ser Osmunde, čega se vi sjećate iz tog razgovora?"
"Zapovjedili ste velikom meštru Pycelleu da spasi tog čovjeka, Vaša Milosti. Svi smo to čuli."
Pycelleova se usta otvore i zatvore. "Vaša Milost sigurno zna, učinio sam sve što je bilo moguće za sirotog čovjeka."

"Kao što ste učinili za Joffrevja? I za njegova oca, mog voljenog muža? Robert je bio snažniji od ijednog čovjeka u Sedam Kraljevina, a vi ste dopustili da ga svlada jedan vepar. O, i nemojmo zaboraviti Jona Arrvna. Nesumnjivo biste ubili i Neda Starka da sam vam ga dulje prepustila. Recite mi, meštre, jeste li u Citadeli naučili kršiti ruke i izmišljati izlike?"
Od njezina se glasa starac lecne. "Nitko ne bi mogao učiniti više, Vaša Milosti. Ja... Uvijek sam vjerno služio."
"Kad ste savjetovali kralja Aervsa da otvori svoje dveri dok se vojska mog oca približavala, je li to bilo vaše poimanje vjerne službe?" "To... Krivo sam prosudio..." "Je li to bio dobar savjet?" "Vaša Milost sigurno zna..."
"Ono što znam jest da ste se, kad je moj sin bio otrovan, pokazali beskorisnijim od Malog Lune. Ono što znam jest da kruna očajnički treba zlato, a da je naš glavni riznčar mrtav."
Stara budala se dohvati ovoga. "Ja... Sastavit ću popis ljudi prikladnih da zauzmu mjesto kneza Gvlesa u vijeću."
"Popis." Cersei je zabavljala njegova drskost. "Mogu zamisliti kakav biste mi popis vi pribavili. Sjedobrade i pohlepne budale i Gartha Debelog." Njezine se usne stisnu. "U posljednje ste vrijeme često u društvu kneginjice Margaerv."
"Da. Jesam, ja... Kraljica Margaerv bila je izvan sebe zbog Ser Lorasa. Opskrbio sam Njezinu Milost napicima za spavanje i... i drugim vrstama napitaka."
"Bez sumnje. Recite mi, je li vam naša mala kraljica zapovjedila da ubijete kneza Gvlesa?"

"U-ubijem?" Oči velikog meštra Pycellea postadoše velike poput kuhanih jaja. "Vaša Milosti, ne mogu vjerovati... bio je to njegov kašalj, tako mi svih bogova, ja... Njezina Milost, ne bi... nije imala ništa protiv kneza Gvlesa, zašto bi ga kraljica Margaerv htjela..."
"... mrtvog? Pa, da posadi još jednu ružu u Tommenovo vijeće. Zar ste slijepi ili potkupljeni? Rosby joj je stajao na putu, pa ga je stavila u grob. Uz vaše prešutno odobravanje."
"Vaša Milosti, kunem vam se, knez Gyles je preminuo od svog kašlja." Usta su mu drhtala. "Oduvijek sam bio privržen kruni, kraljevstvu... kući Lannister."
Tim redoslijedom? Pycelleov strah bio je opipljiv. Dovoljno je zreo. Vrijeme je da iscijedimo voće i okusimo sok. "Ako ste odani kao što tvrdite, zašto mi lažete? Ne trudite se poricati. Pčeli ste plesati oko Djevice Margerv/?rz/e nego što je Ser Loras pošao na Zmajev kamen, stoga me poštedite daljnjih priča o tome kako ste samo željeli utješiti našu snahu u njezinoj tuzi. Što vas tako često dovodi u Djevičinu komoru? Ne valjda Margaervno isprazno blebetanje? Udvarate li možda onoj njezinoj kozičavoj septi? Zabavljate malu kneginju Buhver? Igravate li njezinu uhodu, špijunirajući mene da pripomognete njezinim spletkama?"
"Ja... Ja slušam. Meštar polaže zakletvu službe..."
"Veliki meštar se zaklinje da će služiti kraljevstvu."
"Vaša Milosti, ona... ona je kraljica..."
"Ja sam kraljica."
"Hoću reći... ona je kraljeva žena, i..."
"Znam što je ona. Ono što želim znati jest zašto joj trebate vi. Je li moja snaha bolesna?"
"Bolesna?" Starac je cupkao stvarcu koju je nazivao svojom bradom, onaj neujednačeni izrast tankih bijelih dlaka koje su nicale iz mekih ružičastih podvoljaka ispod njegove čeljusti. "N-nije bolesna, Vaša Milosti, ne u tom smislu. Moje prisege brane mi da objelodanjujem..."
"Vaše prisege bit će vam slaba utjeha u crnim ćelijama", upozori ga ona. "Čut ću istinu, ili ćete vi u lance."
Pycelle klone na koljena. "Preklinjem vas... Bio sam čovjek vašeg kneza oca, i vaš prijatelj u pitanju kneza Arryna. Ne bih preživio tamnice, ne opet..."
"Zašto Margaerv šalje po vas?"
"Želi... ona... ona..."
"Izrecite!"
On se šćućuri od straha. "Mjesečev čaj", šapne on. "Mjesečev čaj, za..."
"Znam čemu služi mjesečev čaj." Eto. "Vrlo dobro. Podignite se s tih klimavih koljena i pokušajte se sjetiti kako je to biti muško." Pycelle pokuša ustati, ali trebalo mu je toliko dugo da je morala naložiti Osmundu Kotlocrnom da ga još jednom povuče. "Sto se kneza Gvlesa tiče, ne dvojim da će mu naš Otac na Nebesima pravedno suditi. Nije ostavio djece?"
"Nijedno dijete svoje krvi, ali tu je štićenik..."
"... koji nije njegov rod." Cersei je odbacila tu smetnju trzajem ruke. "Gyles je znao za našu strahovitu potrebu za zlatom. Nedvojbeno vam je povjerio svoju želju da ostavi sve svoje posjede i bogatstvo Tommenu." Rosbvjevo zlato pomoglo bi osvježiti njihove riznice, a Rosbvjevi posjedi i zamak mogli bi se dodijeliti nekome od njezinih kao nagrada za vjernu službu. Knezu Watersu, možda. Aurane je aludirao na svoju potrebu za sijelom; njegov kneževski naslov bio je isprazna čast bez nečeg takvog. Bacio je oko na Zmajev kamen, znala je Cersei, ali tu je ciljao previsoko. Rosby bi više dolikovao njegovu porijeklu i položaju.
"Knez Gyles je volio Njegovu Milost svim srcem," govorio je Pycelle, "ali... njegov štićenik..."
"... će nedvojbeno razumjeti, kad mu izreknete samrtnu želju kneza Gylesa. Idite, i obavite to."
"Ako je po volji Vašoj Milosti." Veliki meštar Pycelle umalo zapne preko svojih halja u žurbi da ode. Kneginja Merryweather zatvori vrata za njim. "Mjesečev čaj", reče ona, dok se okretala natrag prema kraljici. "Kako glupo od nje. Zašto bi učinila nešto takvo, toliko riskirala?"
"Mala kraljica ima apetite za koje je Tommen još premlad da bi ih utažio." Uvijek je postojala opasnost kada bi se odrasla žena udala za dijete. Još više ako je bila udovica. Može tvrditi da ju Renly nikad nije dotakao, ali ja u to odbijam povjerovati. Žene su pile mjesečev čaj iz samo jednog razloga; djevice ga uopće nisu trebale. "Moj sinje prevaren. Margaery ima ljubavnika. To je veleizdaja, kažnjiva smću." Mogla se samo nadati da će majka Macea Tyrella, ta smežurana vještica, poživjeti dovoljno dugo da vidi sve to. Uželji da se Tommen i Margaery smjesta vjenčaju, kneginja Olenna je osudila svoju ljubljenu ružu na krvnikov mač.
"Jaime nam je odveo Ser Ilyna Paynea. Predmnijevam da ću morati pronaći novu Kraljevu Pravdu da joj odsiječe glavu."

"Ja ću to učiniti", ponudi Osmund Kotlocrn s bezbrižnim osmijehom. "Margaery ima ljupki mali vrat. Dobar, oštar mač proći će ravno kroz njega."
"Hoće," reče Taena, "ali kod Krajoluje se nalazi tyrellovska vojska, a kod Djevičinog Jezerca druga. I oni imaju oštre mačeve."
Preplavljena sam ružama. To ju je ljutilo. Još je trebala Macea Tyrella, ako već ne njegovu kćer. Barem dok Stannis ne bude poražen. Onda mi neće trebati nitko od njih. Ali kako da se otarasi kćeri a da ne izgubi oca?
"Izdaja je izdaja," reče ona, "ali moramo imati dokaz, nešto opipljivije od mjesečevog čaja. Ako dokažemo da je nevjerna, čak je i vlastiti knez otac mora osuditi, inače njezina sramota postaje njegova."
Kotlocrn je žvakao jedan kraj svog brka. "Moramo ih uhvatiti na djelu."
"Kako? Qyburn ju pazi danju i noću. Njezini sluge uzimaju moj novac, ali donose nam samo trice i kučine. Ali nitko nije vidio tog ljubavnika. Uhode pred njezinim vratima čuju pjesmu, smijeh, naklapanja, ništa što bi bilo od koristi."
"Margaery je previše mudra da bi se tako lako dala uhvatiti", reče kneginja Merryweather. "Njezine su žene njezine zidine. Spavaju s njom, odijevaju je, mole se s njom, čitaju s njom, šivaju s njom. Kad ne sokolari ili jaše, igra se dođi u moj zamak s malom Alysanne Buhver. Kad god su muškarci u blizini, njezina septa je s njome, ili njezine sestrične."
"Mora s& ponekad otarasiti svojih kvočki", ustraje kraljica. Sine joj misao. "Ukoliko i njezine gospe nisu upletene... ne sve, možda, ali neke."
"Njezine sestrične?" Čak je Taena zvučala sumnjičavo. "Sve tri su mlade od male kraljice, i nevinije."
"Pohotnice se zaogrću djevičanskom bjelinom. To samo njihov grijeh čini šokantnijim. Njihova će imena živjeti u sramoti." Odjednom je kraljica to mogla gotovo okusiti. "Taena, tvoj knez suprug je moj ministar pravde. Vas dvoje morate večerati sa mnom, još ove noći." Željela je ovo obaviti brzo, prije nego što Margaery uvrti u svoju malu glavu da se vrati u Visovrt, ili odjedri na Zmajev kamen da bude sa svojim ranjenim bratom na samrti. "Zapovjedit ću kuharima da nam ispeku vepra. I, naravno, moramo imati neku glazbu da nam pomogne pri probavi."
Taena je bila vrlo brza. "Glazbu. Upravo tako."
"Idi i obavijesti svog kneza muža te izvrši pripreme za pjevača", ponuka je Cersei. "Ser Osmunde, vi možete ostati. Ima mnogo toga očemu moramo razglabati. Trebat ću i Qyburna."
Nažalost, pokazalo se da u kuhinjama nisu imali divljeg vepra na zalihi, a nije bilo dovoljno vremena da se otpošalju lovci. Umjesto toga, kuhari su zaklali jednu od dvorskih krmača, te im poslužili svinjetinu posutu klinčićima i zalivenu medom i suhim trešnjama. To nije bilo ono stoje Cersei htjela, ali morala se pomiriti s onim stoje imala. Kasnije su pojeli pečene jabuke s oštrim bijelim sirom. Kneginja Taena uživala je u svakom zalogaju. To nije bio slučaj s Ortonom Merryweatherom, čije je okruglo lice ostalo mrljavo i blijedo od juhe do sira. Pio je mnogo i neprestano kradomice pogledavao pjevača.
"Velika je šteta za kneza Gvlesa", napokon će Cersei. "No, usudim se reći da nikome neće nedostajati njegov kašalj."
"Ne. Ne, mislim da neće."
"Trebat će nam novi glavni rizničar. Da u Dolini nije tako nemirno, dovela bih natrag Petvra Baelisha, ali... sklona sam iskušati Ser Harvsa u toj službi. Ne može mu ići gore nego Gvlesu, a on barem ne kašlje."
"Ser Harys je kraljev namjesnik", reče Taena.
SerHarysje talac, i traljavčak i u tome. "Vrijeme je da Tommen dobije snažnijeg namjesnika."
Knez Orton podigne pogled sa svog vinskog kaleža. "Snažnijeg. Dakako." Oklijevao je. "Koga...?"
"Vas, moj kneže. To vam je u krvi. Vaš djed preuzeo je mjesto mog oca kao Aervsov namjesnik." Dakako, zamjenjivanje Tywina Lannistera Owenom Merryweatherom pokazalo se ravnim zamjeni ratnog konja magarcem, ali Owen je bio star i gotovčovjek kad ga je Aerys podigao na tučast, susretljiv premda neučinkovit. Njegov unuk bio je mlađi, i... Pa, ima jaku ženu. Šteta što Taena nije mogla služiti kao namjesnica. Bila je triput veći čovjek od svojega supruga, i daleko zabavnija. Međutim, bila je mvrskog roda i žena, pa je Orton morao dostajati. "Ne dvojim da ste sposobniji od Ser Harvsa." Sadržaj moje noćne posude sposobniji je od Ser Harysa. "Hoćete li pristati na tu službu?"
"Ja... da, naravno. Vaša Milost mi čini veliku čast."
Veću nego sto zaslužujete. "Uspješno ste mi služili kao ministar pravde, moj kneže. I nastavit ćete to činiti u ova... teška vremena pred nama." Kad je vidjela da je Merryweather shvatio na što je mislila, kraljica svrne svoj osmijeh na pjevača. "A i ti moraš biti nagrađen, za sve ljupke pjesme koje si nam otpjevao dok smo jeli. Bogovi su te obdarili velikim darom."

Pjevač se nakloni. "Vaša Milost je ljubazna što to kaže."
"Ne ljubazna," reče Cersei, "tek zahvalna. Taena mi veli da te zovu Modri Bard."
"Tako je, Vaša Milosti." Pjevačeve čizme bile su od podatne modre teleće kože, njegove hlače od fine modre vune. Tunika koju je nosio bila je od blijedo modre svile ispresijecana sjajnim modrim satenom. Otišao je čak tako daleko da je kosu obojio u modro, prema tvroshijskoj modi. Duga i kovrčava, padala mu je do ramena i mirisala kao da je oprana u ružinoj vodici. Od modrih ruža, bez dvojbe. Barem su mu zubi bijeli. Bili su to dobri zubi, niti mrvu krivi.
"Imaš li neko drugo ime?"
Natruha rumenila oblije mu obraze. "Kao dječak, zvao sam se Wat. Lijepo ime za orača, manje prikladno za pjevača."
Oči Modrog Barda bile su iste boje kao Robertove. Već ga je zbog toga mrzila. "Lako je vidjeti zašto ste miljenik kneginjice Margaery."
"Njezina Milost je ljubazna. Kaže da joj pružam zadovoljstvo."
"O, sigurna sam u to. Mogu li vidjeti tvoju lutnju?"
"Kako Vaša Milost izvolijeva." Ispod udvornosti osjetio se neznatan trzaj nelagode, ali on joj svejedno preda lutnju. Kraljičine se želje ne odbijaju.
Cersei tržne žicu i nasmiješi se zvuku. "Umilno i tužno poput ljubavi. Reci mi, Wat... kad si prvi put odveo Margaerv u postelju, je li to bilo prije nego što se udala za mog sina, ili poslije?"
Na trenutak činilo se da nije razumio. Kad jest, oči mu se raširе. "Vaša Milost je krivo obaviještena. Kunem vam se, nikad nisam—"
"Lažljivče!" Cersei tresne lutnjom po pjevačevu licu tako snažno da se obojano drvo rasprsnulo na komadiće i iverje. "Kneže Ortone, pozovite moje stražare i odvedite ovo stvorenje u tamnicu."
Lice Ortona Merryweathera bilo je vlažno od straha. "Ovo... o, podlosti... usudio se zavesti kraljicu?"
"Bojim se da je bilo obrnuto, ali svejedno je izdajnik. Neka zapjeva knezu Qyburnu."
Modri Bard problijedi. "Ne." Krv mu je kapala iz usnice gdje ju je lutnja razderala. "Nikad nisam..." Kad gaje Merryweather pograbio za ruku, vrisnuo je: "Majko smiluj se, ne."
"Ja nisam tvoja majka", reče mu Cersei.
Čak i u crnim ćelijama, sve što su od njega dobili bilo je poricanje, molitve, i preklinjanje za milost. Nedugo zatim, krv mu je curila niz bradu iz slomljenih zubi, a pomokrio je svoje tamnomodre hlače tri puta zaredom, no ipak je ustrajao u svojim lažima. "Je li moguće da imamo krivog pjevača?" upita Cersei.
"Sve je moguće, Vaša Milosti. Ništa se ne bojte. Čovjek će priznati Prije kraja noći." Dolje u tamnicama, Qyburn je nosio grubo tkanu vunu i kovačevu kožnatu pregaču. Modrom je Bardu rekao: "Žao mije ako su stražari bili grubi s tobom. Žalosno je koliko im manjka pristojnosti." Njegov je glas bio ljubazan, suosjećajan. "Od tebe želimo samo istinu."
"Rekao sam istinu", zajeca pjevač. Željezni okovi čvrsto su ga prikivali za hladan kameni zid.
"Mi znamo da nije tako." Qyburn je imao britvu u ruci,iji je rub blago svjetlucao na svjetlu baklje. Rasjekao je odjeću Modrog Barda, sve dok čovjek nije bio nag izuzev svojih visokih modrih čizama. Dlačice medu nogama bile su mu smeđe, primijeti Cersei s podsmijehom. "Reci nam kako si pružao zadovoljstvo maloj kraljici", zapovjedila je.
"Nisam nikad... Pjevao sam, to je sve, pjevao i svirao. Njezine dvo-ranke će vam reći. Uvijek su bile s nama. Njezine sestrične." "S koliko njih si puteno općio?" "Ni sa jednom. Ja sam samo pjevač. Molim vas." Qyburn reče: "Vaša Milosti, možda je ovaj sirotičovjek samo svirao za Margaerv dok je ona zabavljala druge ljubavnike."
"Ne. Molim vas. Nije nikad. Ja sam pjevao, samo pjevao..." Knez Qyburn prijeđe rukom po prsima Modrog Barda. "Stavlja li ona tvoje bradavice u usta tijekom vaše ljubavne igre?" On uzme jednu između palca i kažiprsta, i uštipne je. "Neki muškarci u tome uživaju. Njihove su bradavice osjetljive poput ženskih." Britva bljesne, pjevač krikne. Na njegovim grudima iz vlažnog crvenog oka kapala je krv. Cersei osjeti mučninu. Dio nje želio je zatvoriti oči, okrenuti se, prekinuti to. Ali bila je kraljica, a ovo je bila izdaja. Knez Tywin ne bi okrenuo leđa.
Na kraju im je Modri Bard ispričao cijeli svoj život, sve od prvog imendana. Njegov otac bio je svjećar, a Wata su odgojili za taj zanat, ali dječak je otkrio daje bio vještiji u izradi lutnji nego valjaka. Kad mu je bilo dvanaest, pobjegao je da se pridruži trupi glazbenika koje je čuo svirati na sajmu. Prošao je pola Ravni prije nego što je stigao u Kraljev Grudobran u nadi da će steći naklonost na dvoru.

"Naklonost?" Qyburn se zahihoće. "Tako to žene danas zovu? Bojim se da ste je stekli i previše, moj prijatelju... i to od pogrešne kraljice. Ona prava stoji pred vama."
Da. Cersei je krivila Margarey Tyrell za ovo. Da nije bilo nje, Wat bi možda proživio dug i plodan život, pjevajući svoje pjesmice i liježući sa svinjaricama i kćerima malih posjednika. Njezino spletkarenje prisililo me na ovo. Okaljala me svojom nevjerom.
Do zore pjevačeve visoke modre čizme bile su pune krvi, a on im je isprčao kako bi se Margaery milovala dok bi promatrala kako mu njezine sestrične pružaju zadovoljstvo svojim ustima. Drugim prilikama pjevao bi joj dok bi hranila svoju pohotu s drugim ljubavnicima. "Tko su bili oni?" zahtijevala je kraljica, a nesretni je Wat imenovao Ser Tallada Visokog, Lamberta Turnberryja, Jalabhara Xhoa, blizance Redwyne, Osneyja Kotlocrnog, Hugha Cliftona i Viteza Cvijeća.
To joj se nije svidjelo. Nije se usudivala blatiti ime junaka Zmajeva kamena. Osim toga, nitko tko je poznavao Ser Lorasa ne bi u to povjerovao. Redwyneovi također nisu smjeli u tome imati udjela. Bez Sjenice i njezine flote, kraljevstvo se nikad ne bi moglo nadati da će se oslobodi tog Eurona Vraninog Oka i njegovih prokletih željeznih. "Samo sipaš imena muškaraca koje si viđao u njezinim odajama. Mi želimo istinu!"
"Istinu." Wat ju je pogledao jednim modrim okom koje mu je Qyburn ostavio. Krv je u mjehurićima navirala iz rupa gdje su mu nekoć stajali prednji zubi. "Možda sam... krivo upamtio."
"Horas i Hobber nisu imali udjela u ovome, zar ne?"
"Ne", prizna on. "Ne oni."
"A što se Ser Lorasa tiče, sigurna sam da je Margaery nastojala skriti ono što je činila od svog brata."
"Tako je. Sad se sjećam. Jednom sam se morao zavući ispod kreveta kad ju je Ser Loras došao posjetiti. Nikad ne smije saznati, rekla je."
"Ta mi se pjesma više sviđa od ove druge." Izostaviti velike knezove iz toga, to je bilo najbolje. Ostali, pak... Ser Tallad je bio putujući vitez, Jalabhar Xho izgnanik i prosjak, Clifton jedini od stražara male kraljice. A Osney je šlag na torti. "Znam da se osjećaš bolje što si rekao istinu. Upamtit ćeš to kad Margaery bude suđeno. Počneš li ponovno lagati..."
"Neću. Govorit ću istinu. A poslije..."
"... bit će ti dopušteno da odjeneš crno. Imaš moju riječ." Cersei se obrati Qyburnu. "Pobrinite se da su mu rane oprane i povijene, i dajte mu makova mlijeka protiv boli."
"Vaša Milost je dobra." Qyburn ispusti krvavu britvu u kablić octa. "Margaery će se možda pitati gdje je nestao njezin bard."
"Pjevači dolaze i odlaze, zloglasni su po tome."
Uspon tamnim kamenim stubištem iz crnih ćelija ostavio je Cersei bez daha. Moram otpočinuti. Doći do istine bio je zamoran posao, a užasavala se onoga što je moralo uslijediti. Moram biti jaka. Moram činiti to zbog Tommena i kraljevstva. Bila je šteta što je Žaba Maggy mrtva. Pišam na tvoje proročanstvo, starice. Mala kraljica je možda mlađa od mene, ali nikad nije bila ljepša, a uskoro će biti mrtva.
Kneginja Merryweather čekala ju je u njezinoj ložnici. Bila je mrkla noć, bliže zori nego sumraku. Jocelyn i Dorcas su obje spavale, ali ne i Taena. "Je li bilo grozno?" upitala je.
"Bolje da ne znaš. Moram spavati, ali bojim se da ću sanjati." Taena je pomiluje po kosi. "To je bilo sve za Tommena."
"Tako je. Znam da je tako." Cersei zadrhti. "Grlo mi je suho. Budi draga i nalij mi malo vina."
"Kako izvolijevate. Želim vam samo ugoditi."
Lažljivice. Znala je što je Taena željela. Neka bude. Ako je žena bila zaljubljena njome, to će pomoći osigurati da ona i njezin suprug ostanu vjerni. U svijetu tako punom izdajstava, to je vrijedilo nekoliko poljubaca. Nije gora od većine muškaraca. Barem ne postoji opasnost da će mi ikad napraviti dijete.
Vino je pomoglo, ali ne dovoljno. "Osjećam se prljavo", potuži se kraljica dok je stajala pokraj svojeg prozora, s kaležom u ruci.
"Kupka će vam pomoći, mila moja." Kneginja Merryweather probudi Dorcas i Jocelyn i pošalje ih po vrelu vodu. Dok se kada punila, pomogla je kraljici da se razodjene, razvezujući joj vrpce vještim prstima i svlačeći haljinu s ramena. Tada je kliznula iz vlastite halje i ostavila je u hrpi na podu.
Njih dvije podijelile su kadu, dok je Cersei ležala naslonjena u Taeninu naručju. "Tommena moramo poštedjeti najgoreg", rekla je Mvrijki. "Margaery ga i dalje vodi u septu svakog dana kako bi molili bogove da izliječe njezina brata." Ser Lx»ras se još držao na životu, nažalost. "Drage su mu i njezine sestrične. Ovo će mu teško pasti, da ih sve izgubi."

"Nisu možda sve tri krive", predloži kneginja Merryweather. "Ta, moguće je da jedna od njih u tome nije sudjelovala. Ako se stidjela i gadila onoga što je vidjela..."
"... moglo bi je se uvjeriti da svjedoči protiv ostalih. Da, vrlo dobro, ali koja je nedužna?"
"Alla."
"Ona stidljiva?"
"Takvom se čini, ali u njoj ima višeprepredenosti nego stida. Prepustite to meni, mila."
"Rado." Samo po sebi priznanje Modrog Barda nikad ne bi dostajalo. Pjevači su naposljetku lagali za kruh. Alla Tyrell bila bi od velike pomoći ako bi je Taena mogla pridobiti. "I Ser Osney će priznati. Ostalima se mora dati do znanja da samo priznanjem mogu zaraditi kraljev oprost, i Zid." Jalabhar Xho pronašao će istinu privlačnom. Za ostale je bila manje sigurna, ali Qybum je bio uvjerljiv...
Zora je svitala nad Kraljevim Grudobranom kad su izašle iz kade. Kraljičina koža bila je bijela i smežurana od dugog namakanja. "Ostani sa mnom", rekla je Taeni. "Ne želim spavati sama." Čak je izrekla molitvu prije nego što se zavukla pod svoj pokrivač, preklinjuci Majku za slatke snove.
To se pokazalo trošenjem daha; kao i uvijek, bogovi su bili gluhi. Cersei je sanjala da je ponovno dolje u crnim ćelijama, samo što je ovaj put ona bila prikovana za zid umjesto pjevača. Bila je naga, a krv je kapala s vršaka njezinih dojki gdje joj je Vražičak otrgnuo bradavice zubima. "Molim te," kumila je, "molim te, ne moju djecu, nemoj nauditi mojoj djeci." Tvrion se samo iskesio na nju. I on je bio nag, prekriven grubom dlakom zbog koje je više nalikovao na majmuna nego na čovjeka. "Vidjet ćeš ih okrunjene," izustio je, "a vidjet ćeš ih i mrtve." Tada je uzeo jednu njezinu krvavu dojku u usta i stao sisati, a bol ju je presjekla poput užarenog noža.
Probudila se drhteći u Taeninu naručju. "Ružan san", rekla je slabašno. "Jesam li vrištala? Žao mi je."
"Snovi se pretvaraju u prah na svjetlosti dana. Je li to opet bio patuljak? Zašto vas toliko plaši, taj budalasti čovječuljak?"
"Ubit će me. To su mi prorekli kad mi je bilo deset godina. Htjela sam znati za kog ću se udati, ali ona je rekla..."
"Ona?"
"Maegi." Riječi su izletjele iz nje. Još je moglačuti Melaru Heather-spoon kako je uvjerava da ako nikad ne budu govorile o proročanstvima, ona se neće ostvariti. Ali, nije bila tako tiha u zdencu. Vrištala je i vikala. "Tvrion je valonqar", rekla je. "Rabite li tu riječ u Myru? To je plemeniti valyrijski, znači mali brat." Upitala je septu Saranellu za tu riječ kad se Melara utopila.
Taena joj uzme ruku i pomiluje je. "To je bila žena puna mržnje, stara, bolesna i ružna. Vi ste bili mladi i lijepi, puni života i ponosa. Živjela je u luci Lannis, rekli ste, stoga je sigurno znala za patuljka i kako je ubio vašu kneginju majku. To vas se stvorenje nije usudilo udariti, zbog onoga što ste bili, pa vas je nastojala raniti svojim zmijskim jezikom."
Je li moguće? Cersei je u to željela povjerovati. "Ali, Melara je umrla, upravo kao što je ona prorekla. Nikad se nisam udala za princa Rhaegara. A Joffrev... patuljak mije ubio sina pred očima."
"Jednog sina," reče kneginja Merryweather, "ali vi imate drugog, milog i snažnog, a njemu se neće dogoditi nikakvo zlo."
"Nikad, dok sam živa." Izricanje tih riječi pomoglo ju je uvjeriti da je tako i bilo. Snovi se pretvaraju u prah na svjetlosti dana, da. Vani je jutarnje sunce blistalo kroz izmaglicu oblaka. Cersei se izvuče ispod gunjeva. "Prekinut ću post s kraljem ovog jutra. Želim vidjeti svog sina." Sve što činim, činim za njega.
Tommenjoj je pomogao da se pribere. Nikad joj nije bio dragocjeniji nego tog jutra, čavrljajući o svojim mačićima dok je kapao med na komad vrućeg crnog kruha netom izvađenog iz pećnice. "Ser Skočko je uhvatio miša," rekao joj je, "ali gospa Bršćića mu ga je otela."
Ja nikad nisam bila ovako slatka i nevina, pomisli Cersei. Kako će on ikad moći vladati ovim okrutnim kraljevstvom? Majka u njoj željela ga je jedino zaštititi; kraljica u njoj znala je da mora odrvsnuti, inače će ga Željezno prijestolje zasigurno proždrijeti. "Ser Skočko mora naučiti braniti svoja prava", reče mu ona. "U ovom svijetu slabi su uvijek žrtve jakih."
Kralj razmisli o tome, oblizujući med sa svojih prstiju. "Kad se Ser Lo-ras vrati, naučit ću se boriti kopljem, mačem i topuzom, isto kao on."
"Naučit ćeš se boriti," obeća kraljica, "ali ne od Ser Lorasa. On se neće vratiti, Tommene."
"Margaerv veli da hoće. Molimo se za njega. Zaklinjemo Majku za milost, a Ratnika da mu dade snage. Elinor veli da je ovo Ser Lorasova najteža bitka."

Ona mu zagladi kosu, meke zlatne kovrče koje su je toliko podsjećale na Joffa. "Hoćeš li provesti popodne sa svojom ženom i njezinim sestričnama?"
"Ne danas. Mora postiti i pročistiti se, rekla je."
Postiti i pročistiti se... o, za Djevičin dan. Prošle su godine otkad se od Cersei zahtijevalo da slavi taj posebni sveti dan. Triput udana, a ipak nas želi sve uvjeriti daje djevica.Čedna u bijelom, mala kraljica povestće svoje kvočke u Baelorovu septu da upale visoke bijele svijeće pred Djevičinim nogama i objese vijence od pergamenta oko njezina svetog vrata. Neke od svojih kvočki, barem. Na Djevičin dan udovice, majke i kurve imale su zabranu pristupa u septe, zajedno s muškarcima, kako ne bi oskvrnule svete pjesme nevinosti. Samo su netaknute djevice mogle...
"Majko? Jesam li nešto krivo rekao?"
Cersei poljubi sinovljevo čelo. "Rekao si nešto vrlo mudro, mili. A sad tči i igraj se sa svojim mačićima."
Kasnije je pozvala Ser Osnevja Kotlocrnog u svoju dnevnu odaju. Došao je znojan iz dvorišta i kooperan, a dok je klečao, razodijevao ju je očima, kao što je uvijek činio.
"Ustanite, ser, i sjednite pokraj mene. Jednom ste mi učinili hrabru uslugu, ali sada za vas imam teži zadatak."
"Da, i ja imam nešto teško za vas."
"To mora pričekati." Lako je ocrtala njegove ožiljke vrhovima svojih prstiju. "Sjećate li se kurve koja vam je ove zadala? Predat ću vam je kad se vratite sa Zida. Biste li to željeli?"
"Vas želim."
Bio je to pravi odgovor. "Najprije morate priznati vašu izdaju. Muškarčevi grijesi mogu mu zatrovati dušu ako ih ostavi da se zagnoje. Znam kako vam mora biti teško živjeti s onim što ste učinili. Krajnje je vrijeme da se oslobodite vaše sramote."
"Sramote?" Ser Osney je zvučao zbunjeno. "Rekao sam Osmundu, Margaerv samo zadirkuje. Nikad mi ne dopušta da učinim išta više od..."
"Viteški je od vas što je štitite," upadne Cersei, "ali predobar ste vitez da biste nastavili živjeti s vašim zločinom. Ne, morate poći u Veliku septu Baelora još ove noći i razgovarati s vrhovnim septonom. Kad su muškarčevi grijesi tako crni, samo ga Njegova Uzvišena Svetost može spasiti od paklenskih muka. Recite mu kako ste lijegali s Margaerv i njezinim sestričnama."
Osney trepne. "Što? I sa sestričnama?"
"Meggom i Elinor," odluči ona, "nikad s Allom." Taj mali detalj učinit će cijelu priču uvjerljivijom. "Alla bi sjedila plačući, i preklinjala ostale da prestanu griješiti."
"Samo s Meggom i Elinor? Ili i s Margaerv?"
"S Margaerv, svakako. Ona je stajala iza svega toga."
Povjerila mu je sve što je imala na umu. Dok je Osney slušao, spoznaja se polako širila njegovim licem. Kad je završila, on reče: "Kad joj odrubite glavu, želim uzeti onaj poljubac koji mi nikad nije dala."
"Možete uzeti koliko god poljubaca hoćete."
"A onda Zid?"
"Samo nakratko. Tommen je milostiv kralj."
Osney se počeše po svom izbrazdanom obrazu. "Obično kad lažem u svezi s nekom ženom, govorim da ih nikad nisam jebao, dok one tvrde da jesam. Ovo... Nikad prije nisam slagao Vrhovnom septonu. Mislim daću zbog toga otići u neki pakao. Jedan od onih loših."
Kraljica je bila osupnuta. Posljednje što je očekivala bila je pobožnost od Kotlocrnog. "Odbijate me poslušati?"
"Ne." Osney dotakne njezinu zlatnu kosu. "Stvar je u tome da najbolje laži u sebi imaju zrnce istine... da im dade okus, tako govoreći. A vi želite da tvrdim kako sam jebao kraljicu..."
Zamalo ga je ošamarila. Zamalo. Ali otišla je predaleko, i previše je toga bilo na kocki. Sve što činim, činim za Tommena. Okrenula je glavu i uhvatila Ser Osnevjevu ruku u svoju, ljubeći mu prste. Bili su grubi i tvrdi, žuljeviti od maca. Robert je imao ovakve ruke, pomislila je.
Cersei mu ovije ruke oko vrata. "Ne želim da se govori kako sam od tebe napravila lažljivca", šapnula je muklim glasom. "Daj mi sat vremena, i pričekaj me u mojoj ložnici."
"Dovoljno smo čekali." Zario je prste u prsluk njezine haljine i povukao, a svila se razdvojila uz zvuk paranja tako glasan da se Cersei pobojala kako gaje pola Crvene utvrde moralo čuti. "Svući ostalo prije nego što i to razderem", reče. "Možeš zadržati krunu. Sviđaš mi se s krunom."
pRinceza u kuli

n
'jezino je zatočeništvo bilo lako.
Arianne je barem u tome pronalazila utjehu. Zašto bi njezin otac prolazio tolike muke da joj omogući udobnost u zarobljeništvu ako ju je odredio za izdajničku smrt? On me ne misli ubiti, pomislila je stotinu puta. Nije nalik na njega da je tako okrutan. Ja sam njegova krv i sjeme, njegova nasljednica, njegova jedinica. Zatreba li, bacit će se pred kotače njegova stolca, priznati krivicu i preklinjati ga za oprost. I zaplakat će. Kad ugleda kako joj se suze kotrljaju niz lice, oprostit će joj.
Bila je manje sigurna hoće li oprostiti samoj sebi.
"Areo," kumila je svog uznemirenog tijekom dugog suhog jahanja od Zelene krvi do Sunčeva koplja. "Nisam htjela da se djevojčici dogodi zlo. Morate mi vjerovati."
Hotah nije odgovorio, osim gunđanjem. Arianne je mogla osjetiti njegov gnjev. Tamna Zvijezda mu je pobjegao, najopasniji od njezine male družine urotnika. Bio je brži od svih svojih progonitelja i nestao duboko u pustinji, s krvlju na svojoj oštrici.
"Poznajete me, kapetane", rekla je Arianne dok su milje prolazile pokraj njih. "Znate me otkako sam bila mala. Uvijek ste me čuvali, kao što ste čuvali moju majku kad ste s njome došli iz Velikog Norvosa da joj budete štit u stranoj zemlji. Trebam vas sada. Trebam vašu pomoć. Nikad nisam namjeravala—"
"Ono što ste namjeravali nije važno, mala princezo", rekao je Areo Hotah. "Samo ono što ste učinili."
Njegovo je lice bilo kameno. "Žao mi je. Na mom je princu da zapovijeda, na Hotahu da sluša."
Arianne je očekivala da će je dovesti pred očev visoki stolac pod kupolom od olovom prelivenog stakla u Kuli Sunca. Umjesto toga, Hotah ju je odveo u Kulu Koplja, i predao na brigu očevu majordomu Ricassu i Ser Manfrevju Martellu, kaštelanu. "Princezo," rekao je Ricasso, "oprostit ćete slijepcu ako se ne popne s vama. Ove noge nisu dorasle tolikim stepenicama. Priredili smo vam odaju. Ser Manfrev će vas onamo otpratiti da pričekate princevu milost."
"Princevu nemilost, hoćete reći. Hoće li i moji prijatelji biti ovdje zatočeni?" Arianne su razdvojili od Garina, Dreya i ostalih nakon uhićenja, a Hotah je odbijao reći što će biti s njima. "To je na princu da odluči", bilo je sve što je kapetan imao reći na tu temu. Ser Manfrev se pokazao malko susretljivijim. "Odvedeni su u Grad Daščara i bit će brodom prebačeni do Sivog Ghastona, dok princ Doran ne odluči o njihovoj sudbini."
Sivi Ghaston bio je ruševan stari zamak smješten na hridi u Dornskom moru, turoban i jeziv zatvor gdje su slali najopakije zločince da istrunu i umru. "Zar ih moj otac kani ubiti?" Arianne nije mogla vjerovati. "Sve što su učinili bilo je iz ljubavi prema meni. Ako moj otac želi krv, neka to bude moja."
"Kako velite, princezo." "Želim razgovarati s njim."
"To je i mislio." Ser Manfrev je primi za ruku i odmaršira s njome uza stube, sve više i više sve dok joj dah nije postao kratak. Kula Koplja stajala je stotinu i pol stopa visoka, a njezina je ćelija bila gotovo na vrhu. Arianne je odmjerila svaka vrata pokraj kojih su prošli, pitajući se je li unutra mogla biti zatvorena koja od Pješčanih Zmija.
Kad su se njezina vrata zatvorila i zakračunala, Arianne je istražila svoj novi dom. Njezina je ćelija bila velika i prozračna, i u njoj nije manjkalo udobnosti. Bilo je mvrijskih tepiha na podu, crvenog vina za piće, knjiga za čitanje. U jednom kutu stajao je kićeni stol za cyvasse s figurama izrezbarenim od slonovače i oniksa, iako ona nije imala nikog s kime bi igrala čak i da je to željela. Imala je perinu na kojoj će spavati, i zahod s mramornim sjedalom, namirisan košarom trava. Ovako visoko, pogled je bio veličanstven. Jedan se prozor otvarao na istok, pa je mogla promatrati sunce kako se diže iz mora. Drugi joj je dopuštao vidjeti Kulu Sunca, te Zavojite zidine i Trostruka vrata pod njom.
Istraživanje je trajalo manje vremena nego što bi joj trebalo da sveže par sandala, ali barem je poslužilo da na neko vrijeme zadrži suze. Arianne pronađe lavor i vrč svježe vode te opere ruke i lice, ali nikakvo ribanje nije ju moglo očistiti od njezine tuge. Arys, pomislila je, moj bijeli vitez. Suze joj ispuniše oči, i odjednom je plakala, a jecaji joj potresali cijelo tijelo. Sjetila se kako je Hotahova teška sjekira rasjekla njegovo meso i kosti, kako mu je glava poletjela kroz zrak. Zašto si to učinio? Zašto si odbacio svoj život? Nikad ti to nisam naložila, nikad to nisam htjela, htjela sam samo... Htjela sam... Htjela sam...
Te noći zaspala je u suzama... prvi put, ako ne i posljednji. Čak ni u snovima nije pronašla mir. Sanjala je kako ju Arys Oakheart miluje, smiješi joj se, govori joj da je voli... ali cijelo to vrijeme iz njega su strčale strijele, a njegove rane krvarile, bojeći njegovu bjelinu u crveno. Dio nje znao je da je to bila mora, čak i dok ju je sanjala. Kad svane jutro, sve će ovo nestati, rekla je princeza samoj sebi, ali kad je jutro svanulo, ona je i dalje bila u svojoj ćeliji, Ser Arys je i dalje bio mrtav, a Myrcella... Nikad to nisam htjela, nikad. Nisam željela nauditi djevojčici. Samo sam htjela da postane kraljicom. Da nismo bili otkriveni...

"Netko je izdao", rekao je Hotah. Uspomena na to još je u njoj budila gnjev. Arianne se uhvati toga, hraneći plamen u svom srcu. Gnjev je bio bolji od suza, bolji od tuge, bolji od krivnje. Netko je izdao, netko kome je vjerovala. Arys Oakheart umro je zbog toga, ubijen izdajnikovim šapatom jednako kao i kapetanovom sjekirom. Krv koja je curila niz Myrcellino lice, i to je bilo izdajnikovo djelo. Netko je izdao, netko koga je voljela. To je bio najokrutniji udarac od svih.

Pronašla je škrinju od cedrovine punu svoje odjeće u dnu kreveta, pa je svukla putovanjem umrljano ruho u kojem je spavala i odjenula najizazovniju odjeću koju je mogla pronaći, pramičke svile koji su sve pokrivali, a ništa nisu skrivali. Princ Doran se možda prema njoj ophodio kao da je dijete, ali ona se odbijala odijevati poput djeteta. Znala je da će takva odjeća smesti njezina oca kad je dođe prekoriti što je utekla s Myrcellom. Računala je na to. Moram lipuziti i plakati, neka i njemu bude neugodno.

Očekivala gaje tog dana, ali kad su se vrata napokon otvorila, pokazalo se da su to bili samo sluge s njezinim podnevnim obrokom. "Kad mogu vidjeti svog oca?" upitala je, ali nitko od njih nije odgovorio. Jaretina je bila pečena s limunom i medom. S time bijaše posluženo lišće vinove loze punjeno mješavinom grožđica, luka, gljiva i vatrenih zmajskih paprčica. "Nisam gladna", rekla je Arianne. Njezini će prijatelji jesti brodske kekse i slanu govedinu na putu za Sivi Ghaston. "Odnesite ovo i dovedite mi princa Dorana." Ali oni su ostavili hranu, a njezin otac nije došao. Nakon nekog vremena, glad je oslabila njezinu odlučnost, te je sjela i jela.

Kad je hrane nestalo, Arianne nije imala što činiti. Prošetala je po svojoj kuli, dvaput, triput i još tri puta toliko. Sjela je za stol za chyvasse i lijeno pomakla slona. Sklupčala se na prozorskoj klupici i pokušala čitati knjigu, sve dok se riječi nisu zamaglile, a ona shvatila da ponovno plače. Aryse, mili moj, moj bijeli viteže? Zašto si to učinio? Trebao si se predati. Pokušala sam ti reći, ali riječi su mi zastale u grlu. Ti hrabra budalo, nikad nisam htjela da pogineš, ni da Myrcella... o, bogovi smilujte se, ta mala djevojčica...

Napokon, otpuzala je na perinu. Svijet je postao mračan, a njoj nije preostalo drugo nego spavati. Netko je izdao, pomislila je. Netko je izdao. Garin, Drey i Pjegava Sylva bili su joj prijatelji iz djetinjstva, prirasli srcu poput njezine sestrične Tyene. Tamna Zvijezda, ako je on bio izdajnik, zašto je onda okrenuo mučna sirotu Myrcellu? Htio ju je ubiti umjesto daje okruni, rekao je to u Šarkamenu. Rekao je da će tako dobiti rat koji želim. Ali nije imalo smisla da je Dayne izdajica. Ako je Ser Gerold bio crv u jabuci, zašto bi okrenuo svoj mač protiv Myrcelle?

Netko je izdao. Je li to mogao biti Ser Arys? Je li grizodušje bijelog viteza nadjačalo njegovu požudu? Je li ljubio Myrcellu više od nje i izdao svoju novu princezu da okaje to što je izdao staru? Je li se toliko stidio onoga što je učinio da je radije odbacio život kod Zelene krvi nego se suočio sa sramotom?

Netko je izdao. Kad je njezin otac došao posjetiti, ona će doznati tko. Međutim, princ Doran nije došao idućeg dana. Ni dan poslije. Princeza je bila ostavljena sama da koracima mjeri svoj zatvor, plače i vida svoje rane.

Za vrijeme dnevnih sati pokušala ječitati, ali knjige koje su joj dali bile su smrtno dosadne: sumorne stare povijesne knjige i zemljopisni atlasi, karte popraćene bilješkama, poput prašine suhe studije dornskih zakona, Sedmerokraka zvijezda i Životi vrhovnih septona, golem svezak o zmajevima koji ih je nekako činio zanimljivim poput daždevnjaka. Arianne bi sve dala za primjerak Deset tisuća brodova ili Ljubavi kraljice Nymerie, bilo što da joj zaokupi misli i dopusti da pobjegne iz kule na sat ili dva, ali takve su joj razbibrige bile zabranjene.

Sa svoje prozorske klupice morala je samo zirnuti van da spazi velebnu kupolu od zlata i obojanog stakla podno sebe, gdje je njezin otac sjedio u sjaju. Uskoro će me pozvati, rekla je u sebi.

Nije joj bilo dopušteno primati nikakve posjetitelje osim slugu; Borsa s njegovom srebrnjastom vilicom, visokog Timotha koji je prštio dostojanstvom, sestre Morru i Mellei, ljupku malu Cedru, staru Belandru koja je bila sobarica njezine majke. Donosili su joj objede, mijenjali posteljinu, praznili posudu pod njezinim zahodom, ali nitko nije htio govoriti s njom. Kad bi zatražila još vina, Timoth bi ga donio. Ako bi poželjela neku omiljenu hranu, smokve, masline ili paprčice punjene sirom, morala je samo obavijestiti Belandru, i ona bi se pojavila. Morra i Mellei odnosile su njezinu prljavu odjeću i vraćale je čistu i svježu. Svakog drugog dana donosili su joj kupelj, a sramežljiva mala Cedra sapunala bi joj leđa i pomagala raščešljati kosu. Ali nitko od njih za nju nije imao riječ niti su joj se usuđivali kazati što se događalo u svijetu izvan njezina kaveza od pješčenjaka. "Je li Tamna Zvijezda uhvaćen?" upitala je Borsa jednog dana. "Love li ga još?" Čovjek joj je samo okrenuo leđa i udaljio se. "Jesi li oglušio?" obrecnula se Arianne na nj. "Vrati se ovamo i odgovori mi. Zapovijedam ti." Jedini odgovor koji je dobila bio je zvuk zatvaranja vrata.

"Timothe," pokušala je drugog dana, "što je s princezom Myrcellom? Nikad nisam htjela da joj se nešto dogodi." Posljednji put je vidjela drugu princezu na njihovu povratku u Sunčevo koplje. Preslaba da sjedi na

konju, Myrcella je putovala u nosiljci, glave zamotane svilenim zavojima gdje ju je Tamna Zvijezda zasjekao, zelenih očiju sjajnih od groznice. "Reci mi da nije umrla, preklinjem te. Kakvo je zlo u tome da to znam? Reci mi kako joj je." Timoth to nije učinio.
"Belandra," reče Arianne nekoliko dana poslije, "ako si ikad voljela moju gospu majku, smiluj se njezinoj bijednoj kćeri i reci mi kad moj otac namjerava doći i posjetiti me. Molim te. Molim te." Ali i Belandra je izgubila svoj jezik.
Je li ovo očevo poimanje mučenja? Ne vruće željezo ili raspinjalo, već jednostavna šutnja? To je toliko nalikovalo na Dorana Martella da se Arianne morala nasmijati. Misli da je suptilan, zapravo je samo slab. Odlučila je uživati u tišini, iskoristiti to vrijeme da zacijeli i ojača za ono što je moralo uslijediti.
Nije vrijedilo beskrajno razbijati glavu zbog Ser Arysa, znala je. Umjesto toga, prisilila se da razmišlja o Pješčanim Zmijama, Tyene pogotovo. Arianne je voljela sve svoje vanbračne sestrične, od razdražljive, žestoke Obare do male Loreze, najmlađe, tek šestogodišnjakinje. No, Tyene je oduvijek bila ona koju je najviše ljubila; slatka sestrica koju nikad nije imala. Princeza nikad nije bila bliska sa svojom braćom; Quentyn je izbivao u Željeznoj šumi, a Trvstane bio premlad. Ne, uvijek su bile ona i Tyene, s Garinom, Drevom i Pjegavom Svlvom. Nym bi im se ponekad pridružila u njihovim igrama, a Sarella se vječno gurala tamo gdje nije pripadala, ali većinom su bili peteročlana družina. Brčkali su se u jezercima i fontanama Vodenih vrtova, i jahali u bitku sjedeći jedni drugima na nagim leđima. Ona i Tyene zajedno su naučile čitati, zajedno naučile jahati, zajedno naučile plesati. Kad im je bilo deset, Arianne je ukrala vrč vina, te su se njih dvije zajedno opile. Dijelile su obroke, postelje i nakite. Podijelile bi i svog prvog muškarca, ali Drey se previše uzbudio i štrcnuo mlaz po Tyeneinim prstimačim ga je oslobodila hlača. Ima opasne ruke. Uspomena ju je nagnala na osmijeh.
Sto je više razmišljala o svojim sestričnama, to su princezi više nedostajale. Koliko ja znam, mogle bi biti točno ispod mene. Te noći Arianne je pokušala kucati po podu petom svoje sandale. Kad joj nitko nije odgovorio, nagnula se kroz prozor i zavirila dolje. Mogla je vidjeti druge prozore ispod sebe, manje od njezinog, neke ne veće od procijepa za strijele. "Tyene!" viknula je. "Tyene, jesi li tamo? Obara, Nym? Čujete li me? Ellaria? Bilo tko? TYENE?" Princeza je provela pola noći viseći s prozora, dozivajući sve dok nije promukla, ali nikakvi povici nisu joj se vratili. To ju je uplašilo više nego što je mogla izreći. Ako su Pješčane Zmije bile zatočene u Kuli koplja, sigurno bičule njezinu viku. Zašto nisu odgovarale? Ako im je otac naudio, nikad mu neću oprostiti, nikad, rekla je u sebi.
Kad je prošlo četrnaest dana, njezino je strpljenje bilo pri kraju. "Želim smjesta govoriti sa svojim ocem", rekla je Borosu svojim najjačim zapovjedničkim tonom. "Odvestćeš me k njemu." Nije ju odveo. "Spremna sam vidjeti princa", kazala je Timothu, ali on joj je okrenuo leđa kao da je nije čuo. Idućeg jutra, Arianne je čekala pred vratima kad su se ona otvorila. Šmugnula je pokraj Belandre, razbivši pladanj začinjenih jaja o zid, ali stražari su je uhvatili prije nego stoje prešla tri lakta. I njih je poznavala, ali oglušili su se na njezine usrdne molbe. Odvukli su je natrag u njezinućeliju, dok se ona ritala i koprcala.
Arianne je zaključila da mora biti suptilnija. Cedra joj je bila najbolja nada; djevojka je bila mlada, naivna i lakovjerna. Garin se hvalio da je jednom s njome spavao, sjetila se princeza. Idući put kad se kupala, dok joj je Cedra sapunala ramena, počela je pričati o svemu i svačemu. "Znam da su ti zapovjedili da mi se ne obraćaš," rekla je, "ali meni nitko nije rekao da ne smijem razgovarati s tobom." Pričala je o vrućini dana, i o onome što je sinoć imala za večeru, o tome kako je spora i ukočena postajala sirota Belandra. Princ Oberyn oboružao je svaku od svojih kćeri kako se nikad ne bi zatekle goloruke, ali Arianne Martell nije imala drugog oružja do svoje lukavosti. Stoga se smiješila i šarmirala, ne tražeći ništa zauzvrat od Cedre, ni riječi ni kimanja glavom.
Idućeg dana za večerom ponovno se razbrbljala pred djevojkom dok ju je ova posluživala. Ovaj put uspjela je spomenuti Garina. Cedra je stidljivo podigla pogled na zvuk njegova imena i umalo prolila vino koje je nalijevala. Tu smo dakle, je li? pomisli Arianne.
Za vrijeme svoje iduće kupke govorila je o svojim zatočenim prijateljima, pogotovo o Garinu. "Za njega se najviše bojim", povjerila je sluškinji. "Sirotići su slobodna duha, žive kako bi lutali. Garinu treba sunce i svjež zrak. Ako ga zaključaju u neku vlažnu kamenućeliju, kako će preživjeti? Neće izdržati ni godinu dana u Sivom Ghastonu." Cedra nije odgovorila, ali lice joj je bilo blijedo kad je Arianne ustala iz vode, a stiskala je spužvu tako čvrsto da je sapunica kapala po myrijskom tapetu.
Unatoč tome, prošla su još četiri dana i dvije kupke prije nego što je djevojka bila njezina. "Molim vas", napokon je šapnula Cedra, nakon što je Arianne slikovito opisala prizor u kojem se Garin baca kroz prozor

svoje ćelije kako bi posljednji put okusio slobodu prije smrti. "Morate mu pomoći. Molim vas ne dajte da umre."
"Ne mogu ništa poduzeti dokle god sam ovdje zaključana", šapnula je odgovor. "Moj otac me odbija vidjeti. Ti si jedina koja može spasiti Garina. Ljubiš li ga?"
"Da", Cedra šapne, porumenjevši. "Ali kako ja mogu pomoći?"
"Možeš mu prokrijumčariti pismo od mene", reče princeza. "Hoćeš li to učiniti? Hoćeš li riskirati... za Garina?"
Cedrine se oči raširе. Ona kimne.
Imam gavrana, pomisli Arianne pobjednički, ali kome da gapošaljem? Jedini od njezinih urotnika koji je pobjegao iz mreže njezina oca bio je Tamna Zvijezda. Međutim, dosad je Ser Gerold mogao također biti uhvaćen; ako ne, sigurno je pobjegao iz Dornea. Sljedeći na koje je pomislila bili su Garinova majka i siročići Zelene krvi. Ne, ne oni. To mora biti netko sa stvarnom moći, netko tko nije imao udjela u našoj uroti, ali tko bi mogao imati razloga da suosjeća s nama. Pomišljala je da se obrati vlastitoj majci, ali gospa Mellario bila je daleko u Norvosu. Osim toga, princ Doran nije poslušao svoju gospu ženu već mnogo godina. M ona ne valja. Treba mi knez, netko dovoljno moćan da zaplaši mog oca da me pusti na slobodu.
Najmoćniji od dornskih kneževa bio je Anders Yronwood, Kraljevska Krv, knez Željezne šume Čuvar Kamenog puta, ali Arianne je znala da ne može tražiti pomoć od čovjeka koji je bio poočim njezinu bratu Quentynu. Ne. Drevev brat Ser Deziel Dalt nekoć ju je želio oženiti, ali bio je odveć pokoran da bi ustao protiv svog princa. Osim toga, premda je vitez Limunsume mogao zastrašiti nižeg plemića, nije imao snage da utječe na princa od Dornea. Ne. Isto je vrijedilo i za oca Pjegave Sylve. Ne. Arianne napokon zaključi kako je imala tek dvije realne nade: Harmena Ullera, kneza Paklenog luga, i Franklvna Fovvlera, kneza Nebeske širine i Čuvara Prinčeva prolaza.
Polovica Ullerovih su ludi, govorila je izreka, a druga polovica još su gori. Ellaria Sand bila je izvanbračna kći kneza Harmena. Ona i njezine malene bile su zaključane zajedno s ostalim Pješčanim Zmijama. To je sigurno razbjesnilo kneza Harmena, a Ullerovi su bili opasni kad su bili bijesni. Preopasni, možda. Princeza više nije željela ugroziti nečiji život.
Knez Fowler bio je možda sigurniji izbor. Stari Jastreb, tako su ga zvali. Nikad se nije slagao s Andersom Yronwoodom; bilo je zle krvi među njihovim kućama unatrag tisuću godina, otkad su Fowlerovi izabrali Martellove umjesto Yronwoodovih za vrijeme Nvmerijina rata. Blizanci Fowler bili su također slavni prijatelji gospe Nym, ali koliko će to biti presudno za Starog Jastreba?
Danima se Arianne kolebala dok je sastavljala svoje tajno pismo. "Dajte onome tko vam ovo donese stotinu srebrnih jelenjaka", započela je. To bi trebalo osigurati izručenje poruke. Pisala je gdje se nalazila, i preklinjala za spas. "Tko god me izbavi iz ovećelije, neće biti zaboravljen kad se udam." To bi trebalo nagnati junake da dotrče. Ukoliko ju princ Doran ne liši njezinih prava, postaće zakonitom nasljednicom Sunčeva koplja; čovjek koji bi je oženio, jednog bi dana vladao Dorneom uz nju. Arianne se mogla samo moliti da će se njezin spasitelj pokazati mlađim od sjedobradih koje joj je otac nudio proteklih godina. "Želim bračnog druga sa zubima", rekla mu je kad je odbila posljednjeg.
Nije se usudila zatražiti pergament iz straha da ne pobudi sumnje svojih uznika, pa je napisala pismo na dnu stranice istrgnute iz Sedmerokrake zvijezde, te ga utisnula u Cedrinu šaku kad se idući put kupala. "Postoji mjesto pokraj Trostrukih dveri gdje karavane utovaruju namirnice prije prelaska duboke pustinje", reče joj Arianne. "Pronađi nekog putnika koji ide prema Prinčevu prolazu, i obećaj mu stotinu srebrnih jelenjaka ako ovo dostavi u ruku kneza Fovvlera."
"Hoću." Cedra sakrije poruku u svoj prsluk. "Pronaći ću nekog prije nego što sunce zađe, princezo."
"Dobro", odvrati ona. "Sutraćeš mi ispričati kako je prošlo."
Djevojka se međutim sutra nije vratila. Ni dan nakon toga. Kad je bilo vrijeme za Arianneinu kupelj, Morra i Mellei napunile su joj kadu, i ostale da joj operu leđa i iščetkaju kosu. "Zar se Cedra razboljela?" upitala ih je, ali nijedna nije htjela odgovoriti. Uhvatili su je, bilo je jedino na što je mogla pomisliti. Sto bi drugo moglo biti? Te je noći jedva sklopila oka, iz straha od onog što bi moglo uslijediti.
Kad joj je Timoth donio doručak idućeg jutra, Arianne zatraži da vidi Ricassa umjesto svog oca. Oči to nije mogla prinuditi princa Dorana da je posjeti, ali sigurno se obični majordom ne bi oglušio pozivu zakonite nasljednice Sunčeva koplja.
Međutim, on je to učinio. "Jesi li kazao Ricassu što sam rekla?" zahtijevala je idući put kad je vidjela Timotha. "Jesi li mu rekao da ga trebam?" Kad joj čovjek odbio odgovoriti, Arianne pograbi vrč crvenog vina i izlije mu ga na glavu. Sluga se povukao dok je s njega kapalo, lica namještenog u masku povrijeđenog

dostojanstva. Moj me otac kani ostaviti ovdje da trunem, zaključi princeza. Ili kuje planove da me uda za neku odvratnu staru budalu pa me kani držati zaključanu do lijeganja.
Arianne Martell odrasla je očekujući da će se jednog dana udati za nekog velikog kneza po očevu izboru. Tomu su princeze bile namijenjene, učili su je... iako, mora se priznati, njezin je stric Obervn imao drugačije viđenje stvari. "Ako se želite udati, udajte se", rekao je Crvena Guja svojim kćerima. "Ako ne, prisvajajte zadovoljstvo gdje ga pronađete. Ionako ga je malo na ovome svijetu. Ali, odabirite pametno. Naprtite li sebi neku budalu ili nasilnika, ne dolazite meni da vas oslobodim njega. Podario sam vam oruđe da to same učinite."
Slobodu koju je princ Obervn dopuštao svojim vanbračnim kćerima nikad nije dijelila zakonita nasljednica princa Dorana. Arianne se morala udati; to je prihvatila. Dreyju je želio, znala je; kao i njegov brat Deziel, vitez Limunsume. Daemon Sand otišao je tako daleko da je zatražio njezinu ruku. Međutim, Daemon je bio nezakonita roda, a princ Doran ju nije namjeravao udati za Dornijca.
Arianne je i to prihvatila. Jedne godine brat kralja Roberta došao je u posjet, a ona se trudila što je najbolje mogla da ga zavede, ali bila je napola djevojčica, a činilo se da je knez Renly bio više zabavljen nego zagrijan njezinim pokušajima. Kasnije, kad je Hoster Tully zatražio da ona dođe u Rijekotok i upozna njegovog nasljednika, upalila je svijeće Djevici u zahvalnost, ali princ Doran je odbio poziv. Princeza bi možda čak uzela u obzir Willasa Tyrella, zajedno s kljastom nogom, ali njezin ju je otac odbio poslati u Visovrt da ga susretne. Pokušala je otići unatoč njegovoj odluci, uz Tveneinu pomoć... ali princ Obervn uhvatio ih je kod Vaitha i doveo natrag. Te iste godine, princ Doran pokušao ju je zaručiti za Bena Beesburvja, nižeg plemića kojemu je u najmanju ruku bilo osamdeset, i koji je bio slijep koliko i krezub. Beesburv je umro nekoliko godina poslije. To joj je pružilo malu utjehu u njezinu trenutnom škripcu; nije ju se moglo prisiliti da se uda za njega ako je bio mrtav. A Gospodar Prijelaza ponovno se oženio, te je i od njega bila sigurna. No, Elden Estremont još je živ i neoženjen. Kao i knez Rosby i knez Grandison. Grandisona su zvali Sjedobradi, ali do trenutka kad ga je ona susrela njegova je brada postala snježno bijela. Na gozbi dobrodošlice zaspao je između ribljeg i mesnog jela. Drey je to nazvao prikladnim, jer mu je grb predstavljao usnulog lava - Garin ju je izazvao da vidi može li mu svezati čvor na bradi a da ga ne probudi, ali Arianne se sustegnula. Grandison je djelovao prijazno, manje svadljiv od Estremonta i robusniji od Rosbvja. Međutim, ona se nikad za nj ne bi udala. Cak ni kad bi Hotah stajao iza mene sa svojom sjekirom. Nitko ju nije došao udati idućeg dana, ni dan nakon toga. Niti se Cedra vratila. Arianne je pokušala pridobiti Morru i Mellei na isti način, ali nije vrijedilo. Da je mogla uhvatiti ijednu od njih nasamo, možda bi imala nekakvih izgleda, ali zajedno, sestre su bile zid. Dosad bi već princeza pozdravila dodir usijanog željeza, ili bi provela večer na raspinjalu. Samoća ju je lako mogla dovesti do ludila. Zavređujem krvnikovu sjekiru za ono što sam učinila, ali on mi čak i to odbija dati. Radije bi me zatvorio i zaboravio da sam ikad živjela.
Pitala se je li meštar Caleotte sastavljao proglas kojim se njezin brat Quentin imenovao nasljednikom Dornea. Dani su u velikom broju jedan za drugim dolazili i prolazili, pa je Arianne izgubila pojam koliko je dugo bila zatočena. Zatekla se kako sve više i više vremena provodi u postelji, sve dok nije stigla do točke kada uopće nije ustajala osim da ode na zahod. Obroci koje su joj sluge donosili ohladili bi se, netaknuti. Arianne je spavala, budila se i opet spavala, ali svejedno se osjećala preumornom da ustane. Svježi obroci zamjenjivali su stare, ali ona ni njih nije jela. Jednom, kad se osjetila iznimno snažnom, odnijela je svu hranu do prozora i bacila je u dvorište, kako ju ne bi dovela u iskušenje. Napor ju je iscrpio, pa je poslije otpuzala natrag u krevet i prespavala pola dana.
Tada je došao dan kad ju je probudila gruba ruka, tresući je za rame. "Mala princezo", izustio je glas koji je poznavala od djetinjstva. "Ustajte i odjenite se. Princ je pozvao po vas." Areo Hotah stajao je iznad nje, njezin stari prijatelj i zaštitnik. Govorio joj je. Arianne se pospano osmjehne. Bilo je dobro vidjeti to izbrazdano, nagrđeno lice, čuti njegov otresit, dubok glas i jak norvoshijski naglasak. "Što ste učinili s Cedrom?"
"Princ ju je poslao u Vodene vrtove", reče Hotah. "Sam će vam reći. Najprije se morate oprati, i jesti." Sigurno je jadno izgledala. Arianne otpuže iz kreveta, slaba poput mačića. "Neka Morra i Mellei prirede kupku," naložila mu je, "i recite Timothu da mi donese štogod hrane. Ništa teško. Malo hladne juhe i komad kruha i voća."
"Da", reče Hotah. Nikad nije čula slađi zvuk.
Kapetan je čekao vani dok se princeza okupala, iščetkala kosu i okusila malo sira i voća koje su joj donijeli. Popila je i gutljaj vina da umiri želudac. Bojim se, shvatila je, prvi put u svom životu: bojim se svog oca. To ju je nagnalo na smijeh sve dok joj vino nije izašlo na nos. Kad je došlo vrijeme da se odjene, izabrala je

jednostavnu haljinu od bjelokostnog platna, s povijušama i purpurnim grozdovima izvezenima oko rukava i prsluka. Nije nosila nakit. Moram biti kreposna, skromna i skrušena. Moram se baciti pred njegove noge i moliti za oprost, inače možda više nikad neću čuti drugi ljudski glas.
U času kad je bila spremna, padao je sumrak. Arianne je mislila da će je Hotah otpratiti u Kulu sunca da sasluša očev sud. Umjesto toga odveo ju je u princevu dnevnu odaju, gdje su zatekli Dorana Martella kako sjedi za stolom za cyvasse, poduprijevši svoje kostobolne noge o podstavljeni podnožnik. Igrao se slonom od oniksa, prevrćući ga u svojim crvenim, nabreklim rukama. Princ je izgledao lošije nego ikad. Lice mu je bilo blijedo i podbuhlo, zglobovi tako upaljeni da ju je zabolio i sam pogled na njih. Vidjevši ga u takvom stanju, Arianneino se srce sažalilo nad njim... ali nekako se nije mogla prisiliti da klekne i moli, kao što je namjeravala. "Oče", izustila je umjesto toga.
Kad je podigao glavu da ju pogleda, njegove su tamne oči bile zasjenjene od boli. Je li to zbog kostobolje? upita se Arianne. /// zbog mene? 'Čudan i suptilan narod, Volantežani", promrmljao je, dok je odlagao slona u stranu. "Vidio sam jednom Volantis, na svom putu u Norvos, gdje sam prvi put susreo Mellario. Zvona su zvonila, a medvjedi plesali niz stube. Areo će se spomenuti tog dana."
"Sjećam se", odjekne dubok glas Area Hotaha. "Medvjedi su plesali, a zvona zvonila, a princ je nosio crveno, zlatno i narančasto. Moja me gospa upitala tko to tako žarko blista."
Princ Doran se blijedo osmjehne. "Ostavi nas, kapetane."
Hotah udari drškom svoje duge sjekire o pod, okrene se na peti i udalji.
"Zapovjedio sam im da stave stol za cyvasse u tvoje odaje", reče njezin otac kad su njih dvoje ostali nasamo.
"S kime sam trebala igrati?" Zašto priča o igri? Zar ga je kostobolja lišila prisebnosti duha?
"Sa sobom. Ponekad je najbolje prostudirati igru prije nego što je počneš igrati. Koliko dobro poznaješ igru, Arianne?"
"Dovoljno dobro da igram."
"Ali ne i da pobijediš. Moj brat je volio bitku zbog nje same, ali ja sam igrao samo one igre u kojima sam mogao pobijediti. Cyvasse nije za mene." Proučavao je njezino lice dugo vremena prije nego što je rekao: "Zašto? To mi reci, Arianne. Reci mi zašto."
"Zbog časti naše kuće." Očev ju je glas razgnjevio. Zvučao je tako žalosno, tako iscrpljeno, tako slabo. Ti si princ! htjela je povikati. "Vaša krotkost sramoti cijeli Dorne, oče. Vaš brat otišao je u Kraljev Grudobran umjesto vas, a oni su ga ubili!"
"Misliš da to ne znam? Obervn je sa mnom svaki put kad sklopim oči."
"I govori vam da ih otvorite, nesumnjivo." Sjela je za stol za cyvasse prekoputa oca.
"Nisam ti dao dopuštenje da sjedneš."
"Onda pozovite Hotaha natrag i išibajte me zbog moje drskosti. Još ste princ Dornea. Možete to učiniti." Dotaknula je jednu od figura za cyvasse, teškog konja. "Jeste li uhvatili Ser Gerolda?"
On odmahne glavom. "Da bar jesmo. Bila si budala kad si ga uplela u ovo. Tamna Zvijezda najopasniji je čovjek u Dorneu. Ti i on učinili ste nam svima veliko zlo."
Arianne se gotovo bojala upitati. "Mvrcella. Je li...?"
"... mrtva? Nije, iako se Tamna Zvijezda potrudio. Sve su oči bile uprte u tvog bijelog viteza pa nitko nije posve siguran što se dogodilo, ali čini se da se njezin konj preplašio njegova u posljednjem trenutku, inače bi odsjekao djevojčičino tjeme. Ovako, udarac joj je rasjekao obraz do kosti i odrubio desno uho. Meštar Caleotte uspio joj je spasiti život, ali nikakva mast ni napitak neće joj obnoviti lice. Bila je moja štićenica, Arianne. Zaručena za tvog rođenog brata i pod mojom zaštitom. Sve si nas obeščastila."
"Nisam htjela da joj se dogodi išta loše", ustrajala je Arianne. "Da se Hotah nije upleo..."
"... ti bi okrunila Mvrcellu za kraljicu kako bi digla ustanak protiv svog brata. Umjesto jednog uha, izgubila bi život."
"Samo ako bismo izgubili."
"Ako? Riječ je kad. Dorne je najrjeđe naseljen od Sedam Kraljevina. Mladom se Zmaju svidjelo učiniti naše vojske brojnijima kad je pisao onu svoju knjigu, kako bi svoje osvajanje učinio veličajnijim, a nama se svidjelo da zalijemo sjeme koje je posadio i dopustimo našim dušmanima da nas smatraju moćnijima nego što jesmo, ali jedna princeza bi trebala znati istinu. Junaštvo je slaba zamjena za brojnost. Dorne se ne može nadati da će dobiti rat protiv Željeznog prijestolja, ne sam. Pa ipak to je možda upravo ono što si nam dala. Ponosiš li se?" Princ joj nije dao vremena da odgovori. "Što da radim s tobom, Arianne?"
Oprosti mi, dio nje želio je reći, ali njegove riječi zasjekle su je preduboko. "Ta, ono što uvijek radite. Ništa."
"Otežavaš čovjeku da proguta svoj gnjev."

"Radije prestanite gutati, inače ćete se ugušiti njime." Princ nije odgovorio. "Recite mi kako ste doznali za moje planove."
"Ja sam princ Dornea. Ljudi iščuju moju naklonost."
Netkoue izdao. "Znali ste, a svejedno ste nam dopustili da umaknemo s Myrcellom. Zašto?"
"To je bila moja pogreška, i pokazala se fatalnom. Ti si moja kći, Arianne. Djevojčica koja je nekoć trčala k meni kad bi oderala koljeno. Bilo mi je teško povjerovati da bi se urotila protiv mene. Morao sam doznati istinu."
"Sad jeste. Želim znati tko me izdao."
"I ja bih, na tvom mjestu."
"Hoćete li mi reći?"
"Ne vidim zašto bih trebao."
"Mislite da ne mogu otkriti istinu sama?"
"Slobodno pokušaj. Dotad ćeš morati sumnjati u sve njih... a malo sumnje dobro dođe jednoj princezi." Princ Doran uzdahne. "Razočarala si me, Arianne."
"Reče vrana gavranu. Vi mene razočaravate godinama, oče." Nije namjeravala biti tako izravna s njime, ali riječi su izletjele iz nje. Eto, sad sam to izrekla.
"Znam. Previše sam krotak, slab i oprezan, previše popustljiv prema našim neprijateljima. No, upravo sada, tebi je potrebno nešto od te popustljivosti,čini mi se. Trebala bi preklinjati za moj oprost umjesto da me pokušavaš još više izazvati."
"Popustljivost tražim samo za svoje prijatelje." "Kako plemenito od tebe."
"Ono što su učinili bilo je iz ljubavi prema meni. Ne zaslužuju umrijeti na Sivom Ghastonu."
"Slučajno se slažem s tobom. Izuzev Tamne Zvijezde, tvoji suurotnici nisu bili ništa više od budalaste djece. Ipak, ovo nije bila bezazlena igra cyvassea. Ti i tvoji prijatelji igrali ste se izdaje. Mogao sam im odsjeći glave."
"Mogli ste, ali niste. Davne, Dalt, Santagar... ne, nikad se ne biste usudili načiniti neprijatelje od takvih kuća."
"Usudim se više nego što slutiš... ali ostavimo to zasad. Ser Andrev je poslan na Norvos da služi tvojoj gospi majci tri godine. Garinće provesti iduće dvije godine u Tvroshu. Od njegova roda među siročadi, uzeo sam novac i taoce. Kneginja Sylva od mene nije primila kaznu, ali bila je zrela za udaju. Njezin ju je otac poslao u Zelenkamen da pođe za kneza Estermonta. Što se Arysa Oakhearta tiče, on je sam izabrao svoju sudbinu i hrabro ju podnio. Vitez Kraljeve garde... što si mu učinila?"
"Jebala sam ga, oče. Zapovjedili ste mi da zabavljam naše plemenite goste, koliko se sjećam."
Njegovo lice porumeni. "Je li samo to trebalo?"
"Rekla sam mu daće nam Myrcela, kad jednom postane kraljicom, udijeliti dopuštenje da se vjenčamo. Htio me za svoju ženu."
"Učinila si sve što si mogla kako bi ga spriječila da ne pogazi svoje zavjete, siguran sam", reče njezin otac. Sada je na nju došao red da porumeni. Njezino zavođenje Ser Arysa trajalo je pola godine. Iako je tvrdio da je upoznao druge žene prije nego što je odjenuo bijelo, to nikad ne bi pomislila prema načinu kako se ponašao. Njegova su milovanja bila nespretna, njegovi poljupci nervozni, a prvi put kad su skupa bili u postelji, prosuo je svoje sjeme po njezinu bedru dok ga je uvodila u sebe svojom rukom. Što je još gore, izjedao ga je stid. Da je imala zmaja za svaki put kad je šapnuo: "Ne smijemo ovo činiti", bila bi bogatija od Lannisterovih. Je li napao Area Hotaha u nadi daće me spasiti? pitala se Arianne. Ili je to učinio da pobjegne od mene, da ispere svoju sramotu vlastitom krvlju? "Volio me", čula je sebe kako govori. "Umro je za me."
"Ako je tako, moguće je da je tek prvi od mnogih. Ti i tvoje sestrične željele ste rat. Možda vam se želja ispuni. Novi vitez Kraljeve garde približava se Sunčevu koplju dok ovo govorimo. Ser Balon Swann donosi mi Gorostasovu glavu. Moji vazali zadržavali su ga da mi kupe malo vremena. Wylovi su ga zaokupili lovom i sokolarenjem osam dana na Putu kostiju, a knez Yronwoodčastio ga je četrnaest dana kad je izašao iz gorja. Trenutno je u Toru, gdje je kneginja Jordavne priredila igre u njegovučast. Kad stigne do Brijega duhova, zateći će kneginju Toland u namjeri daje nadmaši. Međutim, prije ili kasnije, Ser Balon mora stići u Sunčevo koplje, a kad to učini, očekivat će da vidi princezu Myrcellu... i Ser Arysa, svog Zakletog brata. Što ćemo mu reći, Arianne? Da kažem kako je Oakheart nastradao u nesreći u lovu, ili prilikom pada niz neke skliske stube? Možda je Arys otišao plivati u Vodene vrtove, poskliznuo se na mramoru, lupio glavom, i utopio se?"
"Ne", reče Arianne. "Recite daje umro braneći svoju malu princezu. Recite Ser Balonu da ju je Tamna Zvijezda pokušao ubiti, i da se Ser Arys postavio između njih i spasio joj život." Tako su bijeli vitezovi

Kraljeve garde trebali umrijeti, dajući vlastite živote za one koje su se zakleli štititi. "Ser Balon možda bude sumnjičav, kao i vi kad su vam Lannisteri ubili sestru i njezinu djecu, ali neće imati nikakav dokaz..."
"... dok ne porazgovara s Mvrcellom. Ili i to hrabro dijete mora pretrpjeti tragičnu nezgodu? Ako je tako, to će značiti rat. Nikakva laž neće spasiti Dorne od kraljičina bijesa ako njezina kći umre u mojoj skrbi."
On me treba, shvati Arianne. Zato je poslao po mene.
"Mogla bih uputiti Mvrcellu što da kaže, ali zašto bih to učinila?"
Grč ljutnje namreška lice njezina oca. "Upozoravam te, Arianne, ponestalo mije strpljenja."
"Sa mnom?" Ovo je tako nalik na njega. "Prema knezu Tywinu i Lannisterima uvijek ste pokazivali snošljivost dostojnu Baelora Blaženog, ali prema vlastitoj krvi, ništa."
"Miješaš snošljivost sa strpljenjem. Radio sam na padu Tywina Lannis-tera od dana kad su me obavijestili o Eliji i njezinoj djeci. Nadao sam se daću ga rastaviti od svega što je najviše volio prije nego ga ubijem, ali čini se da me njegov patuljasti sin lišio tog zadovoljstva. Pronalazim malu utjehu u saznanju da je umro okrutnom smrću od ruku čudovišta koje je sam začeo. Bilo kako mu drago. Knez Tywin urlće u paklu... gdje će mu se još tisuće njih uskoro pridružiti ako se tvoja budalaština pretvori u rat." Njezin otac načini grimasu, kao da mu je sama riječ bila bolna. "Je li to ono što želiš?"
Princeza je odbijala da je zastraši. "Želim da se moje sestrične puste na slobodu. Želim osvetu za svog strica. Želim svoja prava."
"Tvoja prava?"
"Dorne."
"Imat ćeš Dorne kad umrem. Zar si toliko željna da me se riješiš?"
"Trebala bih vama postaviti to pitanje, oče. Pokušavate me se riješiti već godinama."
"To nije istina."
"Ne? Da upitamo mog brata?"
"Trvstanea?"
"Quentyna."
"Što s njim?"
"Gdje je?"
"S vojskom kneza Yronwooda na Putu kostiju."
"Dobro lažete, oče, to vam priznajem. Niste niti trepnuli. Quentyn je otišao u Lys."
"Otkud ti ta ideja?"
"Prijatelj mi je rekao." I ona je mogla imati svoje tajne.
"Tvoj prijatelj je slagao. Imaš moju riječ, tvoj brat nije otišao u Lys. Kunem se suncem, kopljem i Sedmoricom."
Arianne se nije tako lako dala zavarati. "Otišao je u Myr, dakle? Tyrosh? Znam daje negdje preko uskog mora, i da unajmljuje plaćenike da mi otme moje rođeno pravo."
Lice njezina oca potamni. "Ova sumnjičavost ne služi ti na čast, Arianne. Quentyn bi trebao biti onaj koji šuruje protiv mene. Poslao sam ga od sebe kad je bio samo dijete, premlad da pojmi nedaće Dornea. Anders Yronwood bio mu je veći otac od mene, ali tvoj brat je ipak ostao odan i poslušan."
"Zašto i ne bi? Naklonjeniji ste mu, i uvijek ste bili. Nalikuje na vas, razmišlja poput vas, i namjeravate mu ostaviti Dorne, ne trudite se poricati. Pročitala sam vaše pismo." Riječi su još gorjele jasno poput vatre u njezinoj uspomeni. "'Jednog dana sjedit ćeš gdje ja sjedim i vladati cijelim Dorneom', pisali ste mu. Recite mi, oče, kad ste me odlučili razbaštiniti? Je li to bilo onog dana kad je Quentyn rođen, ili onog dana kad sam se rodila ja? Sto sam ikad učinila da me tako mrzite?" Od jada, na oči su joj navrle suze.
"Nikad te nisam mrzio." Glas princa Dorana bio je tanak poput pergamenta, i pun tuge. "Arianne, ti ne razumiješ."
"Niječete da ste napisali te riječi?"
"Ne. To je bilo onda kad je Quentyn tek otišao u Željeznu šumu. Namjeravao sam da me on naslijedi, da. Imao sam druge planove za tebe."
"O, da," prezirno će ona, "kakve planove! Gylesa Rosbyja. Slijepog Bena Beesburyja. Sjedobradog Grandisona. To su bili vaši planovi."
Nije mu dala priliku da odgovori. "Znam da je moja dužnost priskrbiti nasljednika za Dorne, nikad to nisam smetnula s uma. Bila bih se udala, i rado, ali brakovi koje ste mi predlagali bili su uvrede. Svakim ste pljunuli na mene. Ako ste prema meni ikad osjećali imalo ljubavi, zašto ste me nudili Walderu Freyu?"

"Jer sam znao da ćeš ga odbiti. Moralo se vidjeti da ti pokušavam pronaći ženika kad si napokon dosegla određenu dob, inače bi to pobudilo sumnje, ali nisam se usudivao dovoditi ti ikojegčovjeka kojeg bi ti mogla prihvatiti. Bila si obećana, Arianne."
Obećana? Arianne je buljila u njega u nevjerici. "Što to govorite? Je li to još jedna laž? Nikad niste natuknuli..."
"Dogovor je zapečaćen u potaji. Namjeravao sam ti reći kad budeš dovoljno odrasla... kad si postala punoljetna, mislio sam, ali..."
"Dvadeset tri su mi godine, već sam sedam godina odrasla žena."
"Znam. Ako sam te predugo držao u neznanju, bilo je to samo kako bih te zaštitio. Arianne, tvoja ud... za tebe tajna je bila samo birana priča koju bi noću šapnula Garinu i Tyene u svojoj postelji. Garin naklapa kao što samo siročići umiju, a Tyene ništa ne skriva od Obare i gospe Nym. A da su znale... Obara previše voli vino, a Nym je odveć bliska s blizancima Fowler. A kome bi se blizanci Fowler mogli povjeriti? Nisam mogao riskirati."
Bila je izgubljena, smućena. Obećana. Bila sam obećana. "Tko je to? Za koga sam bila zaručena sve ove godine?"
"To više nije važno. On je mrtav."
To ju je ostavilo zbunjenijom nego ikad prije. "Starci su tako krhki. Je li ga ubio slomljeni kuk, prehlada, kostobolja?"
"Ubio ga je kotao rastaljenog zlata. Mi prinčevi brižljivo kujemo svoje planove, a bogovi ih sve razore i izjalove." Princ Doran načini umoran pokret svojom oguljenom, crvenom rukom. "Dorne će biti tvoj. Imaš moju riječ, ako ti moja riječ još išta znači. Tvoj brat Quentyn pred sobom ima teži put."
"Kakav put?" Arianne ga sumnjičavo odmjeri. "Sto mi krijete? Sedmorico, spasite me, ali umorna sam od tajni. Ispričajte mi ostalo, oče... ili imenujte Quentyna svojim nasljednikom i pošaljite po Hotaha i njegovu sjekiru, i pustite me da umrem uz moje sestrične."
"Zar zbilja vjeruješ da bih naudio djeci svog brata?" Njezin otac načini grimasu. "Obari, Nym i Tyene ne manjka ničeg osim slobode, a Ellaria i njezine kćeri sretno su smještene u Vodenim vrtovima. Dorea gazi naokolo skidajući naranče sa stabala svojim topuzom, a Elia i Obella postale su strah i trepet jezeraca." On uzdahne. "Nije bilo tako davno kad si se ti igrala u tim jezercima. Znala si jahati na ramenima jedne starije djevojčice... visoke djevojčice tanke žute kose..."
"Jeyne Fowler, ili njezine sestre Jennelyn." Prošle su godine otkad je Arianne na to pomislila. "O, i Frynne, njezin je otac bio kovač. Ona je imala smeđu kosu. Ali, Garin mi je bio najdraži. Kad bih jahala na Garinu, nitko nas nije mogao poraziti, čak ni Nym i ona zelenokosa Tyroshijka."
"Ta zelenokosa djevojčica bila je Arhonova kći. Trebao sam poslati tebe u Tvrosh umjesto nje. Služila bi Arhonu kao peharnica i sastala se sa svojim zaručnikom potajno, ali tvoja je majka zaprijetila da će si nauditi otmem li joj još jedno od njezine djece, a ja... ja joj to nisam mogao učiniti."
Njegova priča postaje sve čudnija. "Je li Quentyn tamo otišao? U Tyrosh, da udvara Arhonovoj zelenokosoj kćeri?"
Njezin otac podigne figuru cyvassea. "Moram znati kako si doznala da je Quentyn u inozemstvu. Tvoj brat je otišao s Cletusom Yronwoodom, meštrom Kedryjem i trojicom najboljih mladih vitezova kneza Yronwooda na dugo i opasno putovanje, s nesigurnim završetkom. Otišao nam je donijeti žnju našeg srca."
Ona suzi oči. "Što je žnja našeg srca?"
"Osveta." Njegov je glas bio tih, kao da se bojao da netko ne prisluškuje. "Pravda." Princ Doran utisne zmaja od oniksa u njezin dlan svojim nabreklim, kostobolnim prstima, i šapne: "Vatra i krv."
alayne
Okrenula je željezni prsten i pogurnula vrata, jedva ih odškrinuvši. i'Slatki Crvendać u?" zazvala je. "Smijem li ući?"
"Pripaz'te, moja gospo", upozori je stara Gretchel, krešći ruke. "Njegovo gospodstvo bacilo je svoju noćnu posudu na meštra."
"Onda više nema što baciti na mene. Zar nemaš nekog drugog posla? A ti, Maddy... jesu li svi prozori zatvoreni i zastrti? Je li sav namještaj prekriven?"
"Sve, moja gospojo", reče Maddy.
"Radije se uvjeri." Alayne klizne u zamračenu ložnicu. "To sam samo ja, Slatki Crvendać u."
Netko šmrcne u tami. "Jesi li sama?"
"Jesam, moj gospodaru."

"Dođi bliže, onda. Samo ti."
Alayne čvrsto zatvori vrata za sobom. Bila su od masivne hrastovine, četiri palca debela; Maddy i Gretchel mogle su prisluškivati koliko god su htjele, ali ne bi čule ništa. Bolje je tako. Gretchel je mogla držati jezik za zubima, ali Maddy je besramno naklapala.
"Je li te meštar Colemon poslao?" upita dječak.
"Nije", slaže ona. "Čula sam da mog Slatkog Crvendaća boli." Nakon svog susreta s noćnom posudom meštar je dotrčao Ser Lothoru, a Brune je došao k njoj. "Ako ga moja gospoja uspije nagovoriti da lijepo izađe iz postelje," rekao je vitez, "neću ga morati izvući van."
Ne možemo to dopustiti, rekla je u sebi. Kad se s Robertom grubo postupalo, znao ga je spopasti napadaj drhtanja. "Jesi li gladan, moj gospodaru?" upitala je malog kneza. "Da pošaljem Maddy po bobice i vrhnje, ili malo toplog kruha i maslaca?" Prekasno se sjetila da nije bilo toplog kruha; kuhinje su bile zatvorene, pećnice hladne. Ako to izmami Roberta iz kreveta, vrijedilo bi truda da se zapali vatra, rekla je u sebi.
"Ne želim jesti", odgovori mali knez piskutavim, razdražljivim glasom. "Danas ću ostati u krevetu. Možeš mi čitati ako hoćeš."
"Ovdje je odveć mračno za čitanje." Teški zastori navučeni na prozore činili su ložnicu mračnom kao noć. "Zar je moj Slatki Crvendaća zaboravio koji je danas dan?"
"Nisam," reče on, "ali ja ne idem. Želim ostati u krevetu. Mogla bi mi čitati o Krilatom Vitezu."
Krilati Vitez bio je Ser Artys Arryn. Legenda je kazivala da je istjerao prve ljude iz Doline i poletio na vrh Orijaševa koplja na golemom sokolu da ubije kralja Grifona. Postojalo je na stotinu priča o njegovim pustolovinama. Mali Robert znao ih je sve tako dobro da ih je mogao izgovarati napamet, ali svejedno je volio da mu se čitaju. "Mili, moramo ići," rekla je dječaku, "ali obećavam, pročitat ću ti dvije priče o Krilatom Vitezu kad stignemo u Mjesečeve dveri."
"Tri", smjesta će on. Bez obzira što mu ponudili, Robert je uvijek želio još.
\
"Tri", pristane ona. "Mogu li pustiti sunce unutra?" "Ne. Od svjetla me bole oči. Dođi u krevet, Alavne."
Ona ipak priđe k prozorima, zaobišavši razbijenu noćnu posudu. Mogla ju je bolje nanjušiti nego vidjeti.
"Neću ih širom otvoriti. Samo toliko da svom Slatkom Crvendaću vidim lice."
On šmrcne. "Ako već moraš."
Zastori bijahu od mekog modrog baršuna. Razgrnula je jedan za duljinu prsta i svezala ga. Mrvice prašine zaplesale su na zraci blijedog jutarnjeg svjetla. Mala prozorska okna dijamantnog oblika bila su zastrta mrazom. Alavne protrlja jedno korijenom dlana dovoljno da nazre blistavo modro nebo i bljesak bjeline s planinskog obronka. Orlovo gnijezdo bilo je omotano ledenim ogrtačem, a Orijaševo koplje iznad njega do pojasa zakopano u snjegovima.
Kad se okrenula, Robert Arryn sjedio je na jastucima gledajući je. Knez Orlova gnijezda i Branitelj Doline. Vuneni gunj prekrivao gaje do struka. Bio je to nag, bljedunjav dječak s kosom dugom kao u djevojke. Robert je imao vretenaste ruke i noge, meka udubljena prsa i mali trbušić, te oči koje su uvijek bile crvene i suzne. Nije on kriv što je takav kakav je. Rodio se sitan i boležljiv. "Izgledaš vrlo snažno jutros, moj gospodaru." Volio je da mu se govori kako je snažan. "Da kažem Maddy i Gretchel da donesu vruće vode za tvoju kupku? Maddy će ti izribati leđa i oprati kosu, da budeš čist i lijepo uređen za svoje putovanje. Neće li to biti lijepo?"
"Ne. Mrzim Maddy. Ima bradavicu na oku, i trlja me tako jako da boli. Moja mamica me nikad nije ozlijedila dok me ribala."
"Reći ću Maddy da ne trlja mog Slatkog Crvendaća tako jako. Osjećat ćeš se bolje kad budeš svjež i čist."
"Neću kupku, rekao sam ti, glava me grozno boli."
"Da ti donesem topli oblog začelo? Ili kalež sanjiva vina? Ali, samo malo. Mya Stone čeka dolje na Nebu, i bit će tužna ako joj zaspiš. Znaš koliko te voli."
"Ja ne volim nju. Ona je obična mazgarica." Robert šmrcne. "Meštar Colemon mije sinoć stavio nešto gadno u mlijeko, mogao sam to okusiti. Rekao sam mu da želim slatko mlijeko, ali nije mi ga htio donijeti. Čak ni kad sam mu zapovjedio. Ja sam knez, on bi trebao činiti što mu kažem. Nitko nečini što ja kažem."
"Razgovarat ću s njim," obeća Alayne, "ali samo ako ustaneš. Vani je divno, Slatki Crvendaću. Sunce vedro sja, savršen je dan za silazak s planine. Mazgeček aju kod Neba s Myjom..."
Njegova usta zadrhte. "Mrzim te smrdljive mazge. Jednom me jedna pokušala ujesti! Reci Myji da ostajem ovdje." Zvučao je kao da se sprema zaplakati. "Nitko mi ne može nauditi dokle god ostanem tu. Orlovo gnijezdo je neosvojivo."

"Tko bi želio nauditi mojem Slatkom Crvendaću? Tvoji kneževi i vitezovi te obožavaju, a puk kliče tvoje ime." On se boji, pomisli ona, / s dobrim razlogom. Otkad je njegova kneginja mati pala, dječak je odbijao čak i stajati na balkonu, a put s Orlova gnijezda do Mjesečevih dveri bio je dovoljno opasan da zastraši svakoga. Alayne je srce bilo u grlu kad se i sama penjala s kneginjom Lysom i knezom Petyrom, a svi su se slagali da je silazak bio još mučniji zato što ste cijelo vrijeme gledali dolje. Mya je znala pripovijedati o velikim kneževima i smjelim vitezovima koji su proplijedjeli i pomokrili gore na planini. A nitko od njih nije imao bolest drhtanja.

Ipak, ovako nije išlo. Na dnu doline jesen se još zadržavala, topla i zlatna, ali zima se ovila oko planinskih vrhunaca. Prebrodili su tri snježne oluje, jedan ledeni pljusak koji je preobrazio zamak u kristal nekoliko najsretnaest dana. Orlovo gnijezdo je možda bilo neosvojivo, ali uskoro će postati i nepristupačno, a put dolje postajao je opasniji iz dana u dan. Većina dvorskih slugu i vojnika već se spustila. Samo ih je tuce još ostalo ovdje gore da dvore kneza Roberta.

"Slatki Crvendaću," rekla je nježno, "silazak će biti tako zabavan, vidjet ćeš. Ser Lothor će biti s nama, i Mya. Njezine su se mazge popele i sišle s ove stare planine tisuću puta."

"Mrzim mazge", ustraje on. "Mazge su zločeste. Rekao sam ti, jedna me pokušala ujesti kad sam bio mali." Robert nikad nije naučio jahati kako treba, znala je. Mazge, konji, magarci, nije bilo važno; njemu su svi oni bili zastrašujuće zvijeri, čudovišne poput zmajeva ili grifona. Doveli su ga u Dolinu sa šest godina, jahao je s glavom ugniježđenom između majčinih mliječnih dojki, i otad više nije ostavio Orlovo gnijezdo.

Ipak, morali su otići, prije nego što led potpuno oklopi zamak. Nije se moglo znati dokad će ovo vrijeme izdržati. "Mya će spriječiti mazge da grizu," reče Alayne, "a ja ću jahati odmah iza tebe. Ja sam samo djevojčica, ne tako hrabra ili snažna kao ti. Ako ja to mogu učiniti, znam da i ti možeš, Slatki Crvendaću."

"Mogu" reče knez Robert, "ali neću." Obrisao je slinavi nos nad-lanicom. "Reci Myji da ostajem u krevetu. Možda sjedem sutra, ako se budem bolje osjećao. Danas je vani prehladno, a mene boli glava. I ti možeš popiti malo slatkog mlijeka, a ja ću reći Gretchel da nam donese medenog sača za jelo. Spavat ćemo i ljubiti se i igrati, a ti mi možeš čitati o Krilatom Vitezu."

"Hoću. Tri priče, kao što sam obećala... kad stignemo u Mjesečeve dveri." Alayne je ponesjajalo strpljenja. Moramo ići, podsjetila se, ili ćemo još biti iznad snježne granice kad sunce zađe. "Knez Nestor je priredio gozbu da vas dočeka, juhu od gljiva, divljač i kolače. Ne želiš ga valjda razočarati, zar ne?"

"Hoće li biti kolača od limuna?" Knez Robert je volio kolače od limuna, možda zato što ih je voljela i Alayne.

"Limunastih, limunastih kolača od limuna," uvjeravala gaje, "a moći ćeš ih pojesti koliko god hoćeš."

"Stotinu?" htio je znati. "Mogu li pojesti stotinu?"

"Ako hoćeš." Sjela je na postelju i zagladila njegovu dugu, ravnu kosu. Zaista ima lijepu kosu. Kneginja Lysa ju je osobno češljala svake noći, i podrezivala kad je to bilo potrebno. Nakon što je pala, Robert je trpio strašne napade drhtavice kad god bi mu se netko približio s oštricom, pa je Petyr zapovjedio da njegovu kosu puste da raste. Alayne ovije uvojak oko svog prsta, pa reče: "A sad, hoćeš li ustati iz kreveta i dopustiti nam da te odjenemo?"

"Želim stotinu kolača od limuna i pet priča!"

Voljela bih ti dati stotinu udaraca po turu i pet šamara. Ne bi se usudio ovako ponašati da je Petyr ovdje. Mali knez zdravo je strepio od svog očuha. Alayne se silom nasmiješi. "Kako moj knez želi. Ali ništa dok se ne okupaš, ne odjeneš i ne dadeš na put. Hajde, prije nego što jutro mine." Čvrsto ga je primila za ruku i izvukla iz kreveta.

Međutim, prije nego što je mogla pozvati sluge, Slatki Crvendać ovije svoje mršave ruke oko nje i poljubi je. Bio je to dječački poljubac, i nespretan. Sve što je Robert Arrynčinio bilo je nespretno. Sklopim li oči mogu se pretvarati daje on Vitez Cvijeća. Ser Loras je Šansi Stark jednom darovao crvenu ružu, ali je nikad nije poljubio... a nijedan Tyrell ne bi poljubio Alayne Stone. Koliko god je bila ljupka, rodila se na pogrešnoj strani ponjave.

Dok su dječakove usnice doticale njezine, zatekla se kako razmišlja o jednom drugom poljupcu. Još se mogla sjetiti kakav je to bio osjećaj, kad su se njegova okrutna usta pritisnula na njezina. Došao je Šansi u tami dok je zelena vatra ispunjavala nebo. Uzeo je pjesmu i poljubac, i nije mi ostavio ništa osim zakrvavljenog plašta. Nije bilo važno. Taj trenutak više nije postojao, kao ni sama Šansa.

Alayne odgurne malog kneza. "Dostaje. Možeš me ponovno poljubiti kad stignemo u Dveri, održiš li svoje obećanje."

Maddy i Gretchel čekale su vani s meštrom Colemonom. Meštar je isprao noćnu nečist iz svoje kose i promijenio halju. Pojavili su se i Robertovi štitonoše. Terrance i Gyles uvijek su znali nanjušiti nevolju.
"Knez Robert se osjeća snažnije", reče Alayne sluškinjama. "Donesite vruću vodu za njegovu kupku, ali pripazite da ga ne ofurite. I ne potežite mu kosu dok raščešljavate čvoriće, mrzi to." Jedan od štitonoša se stao smijuljiti, sve dok ona nije rekla: "Terrance, rasprostri kneževo jahaće ruho i njegov najtopliji plašt. Gyles, ti možeš očistiti onu razbijenu noćnu posudu."
Gyles Grafton načini grimasu. "Nisam sudopera."
"Učini kako gospa Alavne zapovijeda, inače će Lothor Brune doćuti za ovo", reče meštar Colemon. Slijedio ju je hodnikom i niz zavojito stubište. "Zahvalan sam na vašem posredovanju, moja gospo. Umijete s njim." Oklijevao je. "Jeste li opazili ikakvo drhtanje dok ste bili s njim?"
"Prsti su mu se malko zatresli kad sam ga primila za ruku, to je sve. Rekao je da ste mu stavili nešto gadno u mlijeko."
"Gadno?" Colemon trepne, a jabučica u njegovu grlu pomakne se gore-dolje. "Samo sam... krvari li iz nosa?"
"Ne."
"Dobro. To je dobro." Njegov lanac tiho zvekne dok je kimao glavom na smiješno dugom i mršavom vratu. "Ovaj silazak... moja gospo, možda bi bilo najsigurnije da zamiješam njegovu gospodstvu malo makova mlijeka. Mya Stone mogla bi ga privezati za leđa svoje najsigurnije mazge dok bude drijemao."
"Gospodar Orlova gnijezda ne može sići sa svoje planine svezan poput vreće ječma." U to je Alayne bila uvjerena. Nisu smjeli dopustiti da Robertova krhkost i kukavičluk postanu odveć poznati, upozorio ju je njezin otac. Voljela bih da je tu. On bi znao što nam ječiniti.
Petyr Baelish bio je međutim na drugoj strani Doline, prisustvujući vjenčanju kneza Lyonela Corbraya. Knez Lyonel, udovac odčetrdesetak godina i bez djece, spremao se vjenčati s kršnom šesnaestogodišnjom kćerkom bogatog galebgradskog trgovca. Petyr je osobno uglavio brak. Govorilo se da je nevjestin miraz bio vrtoglavo velik; morao je biti, jer je bila niskoga roda. Corbrayevi vazali biće ondje, s kneževima Waxleyjem, Graftonom, Lynderlyjem, nekim nižim plemićima i vitezovima zemljoposjednicima... te knezom Belmoreom, koji se nedavno izmirio s njezinim ocem. Očekivalo se da će ostali Izjašnjeni kneževi izbjeći vjenčanje, pa je Petvrova prisutnost bila od presudne važnosti.
Alayne je to dobro shvaćala, ali to je značilo da je teret spuštanja Slatkog Crvendaća živa i zdrava niz planinu padao na njezina pleća. "Dajte njegovu gospodstvu kalež slatkog mlijeka", naložila je meštru. "To će mu zaustaviti drhtavicu na putu nizbrdo."
"Popio je kalež prije manje od tri dana", prigovori Colemon.
"I želio još jedan sinoć, koji ste mu vi odbili dati."
"Bilo je prebrzo. Moja gospo, vi ne shvaćate. Kao što sam rekao guverneru, prstohvat slatkog sna sprečava drhtanje, ali ne napušta tijelo, a nakon nekog vremena..."
"Vrijeme neće biti važno kad njegovo gospodstvo spopadne napadaj drhtanja i kad se strovali s planine. Da je moj otac ovdje, znam da bi vam zapovjedio da održavate kneza Roberta mirnim pod svaku cijenu."
"Pokušavam, moja gospo, ali njegovi napadaji postaju sve silovitiji, a krv mu je tako proriđena da ga se više ne usudim podvrgavati pijavicama. Slatki san... sigurni ste da nije krvario iz nosa?"
"Šmrcao je," prizna Alayne, "ali nisam vidjela krv."
"Moram razgovarati s guvernerom. Ta gozba... je li to mudro, pitam se, nakon napora izazvanog silaskom?"
"To neće biti velika gozba", uvjeravala gaje ona. "Ne više od četrdeset gostiju. Knez Nestor i njegovo domaćinstvo, Vitez Dveri, nekoliko nižih plemića i njihovih vazala..."
"Knez Robert ne voli strance, vi to znate, a bitće pijenja, buke... glazbe. Glazba ga plaši."
"Glazba ga umiruje," ispravi ga ona, "posebno visoka harfa. Pjevanje ne podnosi, otkako je Marillion ubio njegovu majku." Alayne je izrekla tu laž toliko puta daje u njčesto i sama vjerovala; istina sečinila poput ružne more koja joj je ponekad remetila san. "Knez Nestor neće imati pjevača na gozbi, samo frule i gusle za ples." Što će učiniti kad glazba počne svirati? Bilo je to mučno pitanje, na koje su njezino srce i glava davali različite odgovore. Šansa je voljela plesati, ali Alayne... "Samo mu dajte kalež slatkog mlijeka prije nego što krenemo, i još jedan za gozbom, i ne bi trebalo biti nevolje."
"Vrlo dobro." Zastali su u dnu stubišta. "Ali to mora biti posljednje. Na pola godine, ili dulje."
"Radije o tome raspravite s guvernerom." Ona se progura kroz vrata i prijđe dvorište. Colemon je samo želio najbolje za svog štićenika, znala je Alayne, ali ono što je bilo najbolje za dječaka Roberta i za kneza Arryna nije uvijek bilo jedno te isto. To je i Petyr rekao, i bilo je točno. Ali, meštar Colemon mari samo za dječaka. Otac i ja imamo većih briga.

Stari snijeg prekrivao je dvorište, a ledene sige visjele su poput kristalnih kopalja s terasa i kula. Orlovo gnijezdo bilo je sazdano od finog bijelog kamena, a zimin ogrtač učinio ga je još bjeljim. Tako lijepo, pomisli Alayne, tako neosvojivo. Nije mogla voljeti ovo mjesta, ma kako se trudila. Čak i prije nego što su ga stražari i sluge napustili, zamak se činio praznim poput groba, još više kad bi Petyr Baelish izbivao. Ovdje gore nitko nije pjevao, ne od Marilliona. Nitko se nikad nije preglasno smijao. Čak su i bogovi bili nijemi. Orlovo gnijezdo ponosilo se septom, ali ne i septonom; božanskom šumom, ali ne i drvetom srca. Ovdje nijedna molitva ne biva uslišana, često bi pomislila, iako se tijekom nekih dana osjećala tako usamljenom da je morala pokušati. Samo bi joj vjetar odgovorio, beskrajno uzdišući između sedam vitkih bijelih kula i tresući Mjesečevim vratima svakim zapuhom. Bitće još gore zimi, znala je. Zimiće ovo biti ledeni bijeli zatvor.
Pa ipak, pomisao na odlazak plašila ju je gotovo jednako kao Roberta. Samo što je ona to bolje skrivala. Njezin je otac govorio kako nije sramota bojati se, već samo pokazivati svoj strah. "Svi ljudi žive sa strahom", rekao je. Alavne nije bila sigurna da je u to vjerovala. Ništa nije plašilo Petvra Baelisha. On je to samo rekao da me ohrabri. Moratće biti hrabra tamo dolje, gdje su izgledi da bude raskrinkana bili toliko veći. Petvrovi prijatelji na dvoru poslali su mu glase da je kraljica odaslala ljude u potragu za Vražjakom i Šansom Stark. Ako me pronađu, to će me stajati glave, podsjetila se dok je silazila nizom ledenih kamenim stuba. Moram biti Alayne cijelo vrijeme, iznutra i izvana.
Lothor Brune nalazio se u odaji s vitlom, pomažući tamničaru Mordu i dvojici slugu da uguraju škrinje odjeće i bale platna u šest golemih hrastovih badnjeva, od kojih je svaki bio dovoljno velik da primi tri čovjeka. Velika lančana vitla bila su najlakši način da se stigne u odmorišni zamak Nebo, šesto stopa ispod njih; u protivnom morali ste silaziti prirodnim kamenim dimnjakom iz podruma. /// putem kojim je Marillion otišao, i kneginja Lysa prije njega.
"Je 1' dječak ustao?" upita Ser Lothor. "Kupaju ga. Bitće spreman za sat vremena."
"Nadajmo se da hoće. Mya neće čekati dalje od podneva." Odaja s vitlom nije se grijala, pa mu se dah maglio sa svakom riječju.
"Pričekat će", reče Alavne. "Mora pričekati."
"Ne budite tako sigurni, moja gospojo. I ona je napola mazga, ta cura. Mislim da bi nas prije sve ostavila da umremo od gladi nego izložila one životinje opasnosti." Nasmiješio se kad je to rekao. Uvijek se smiješi kad govori o Myji Stone. Mya je bila mnogo mlađa od Ser Lothora, ali kad je njezin otac ugovarao brak između kneza Corbrava i kćeri njegova trgovca, rekao joj je da su mlade djevojke uvijek bile najsretnije sa starijim muškarcima. "Nevinost i iskustvo čine idealan brak", rekao je.
Alavne se pitala stoje Mya mislila o Ser Lothoru. S njegovim spljoštenim nosom, četvrtastom vilicom i sagom vunene sive kose, Brunea se nije moglo nazvati privlačnim, ali nije bio ni ružan. To je obično ali pošteno lice. Iako se uzdigao do viteškečasti, Ser Lothorovo porijeklo bilo je vrlo nisko. Jedne noći ispričao joj je daje bio u rodu s Bruneovima od Smeđe duplje, starom viteškom obitelji s Rta Napukle pandže. "Otišao sam k njima kad mi je umro otac," priznao je, "ali oni su se na me posrali, i rekli da nisam njihove krvi." Odbio je kazati što se dogodilo poslije toga, osim što je rekao da je naučio sve što je znao o oružju na težak način. Trijezan, bio je tih, ali snažančovjek. A Petyr veli da je odan. Vjeruje mu više no ikome. Brune bi bio dobra prilika za kopilanku poput Myje Stone, pomislila je. Možda bi bilo drugačije da ju je otac priznao, ali nije. A Maddy veli da nije ni djevica.
Mord uzme svoj bič i zapucketa njime, a prvi par volova stane klipsati u krug, okrećući vitlo. Lanac se odmatao, zveketući dok je strugao po kamenu, a hrastov se badanj zanjihao dok je počinjao svoj dug silazak prema Nebu. Siroti volovi, pomisli Alayne. Mord će im prerezati grla i zaklati ih prije nego što ode, i ostaviti ih za sokole. Ono što od njih preostane kad se Orlovo gnijezdo opet otvori ispeći će se za proljetnu gozbu, ako se ne pokvari. Dobra zaliha tvrdog, smrznutog mesa pretkazivala je ljeto puno obilja, tvrdila je stara Gretchel.
"Moja gospojo," reče Ser Lothor, "bolje je da znate. Myja se nije uspela sama. S njom je kneginja Myranda."
"O." Zašto je projahala cijelim putem uz planinu, samo kako bi opet sišla s nje? Myranda Royce bila je ćerka kneza Nestora. Jedini put kad je Šansa posjetila Mjesečeve dveri, na putu za Orlovo gnijezdo sa svojom tetkom Lysom i knezom Petyrom, ona je bila odsutna, ali Alayne je čula mnogo toga o njoj od vojnika i sluškinja Orlovog gnijezda. Njezina majka bila je odavna mrtva, pa je kneginja Myranda upravljala čitavim zamkom umjesto njega; bio je to mnogo živahniji dvor kad je ona bila kod kuće nego kad je izbivala, sudeći prema glasinama. "Prije ili kasnije moratćeš susresti Myrandu Royce", upozorio ju je Petyr. "Kad se to dogodi, budi oprezna. Ona voli izigravati veselu glupaču, ali ispod te krinke mudrija je od svog oca. Pripazi na jezik pred njom."

Hoću, pomislila je, ali nisam znala daću morati tako skoro početi. "Robertu će biti drago." Volio je Myrandu Royce. "Morate me ispričati, ser. Trebam završiti s pakiranjem." Sama, uspela se stubištem natrag u svoju odaju posljednji put. Prozori bijahu zapečaćeni i zastrti, namještaj prekriven. Nekoliko njezinih stvari već je bilo preseljeno, a ostalo uskladišteno. Sva svila i brokat kneginje Lyse morali su biti ostavljeni. Njezin najtanji lan i najmekši baršun, bogati vez i fina mvrijska čipka; sve će to ostati. Tamo dolje, Alavneće se morati odijevati skromno, kako dolikuje djevojci skromnog porijekla. Nije važno, rekla je u sebi. M ovdje se nisam usuđivala odjenuti najbolju odjeću.

Gretchel je skinula posteljinu s kreveta i rasprostrla ostatak njezine odjeće. Alavne je već nosila vunene duge čarape ispod svojih sukanja, preko dvostrukog sloja donjeg rublja. Sada je navukla tuniku od janjeće vune i krzneni plašt s kapuljačom, pričvrstivši ga ocakljenom pticom rugalicom koja je bila Petvrov dar. Bio je ondje i šal, te par kožnih rukavica obrubljenih krznom kako bi se slagale s njezinim jahaćim čizmama. Kad je sve to odjenula, osjećala se debelo i krzneno poput medvjeđeg mladunčeta. Dobro će mi doći u planini, morala se podsjetiti. Bacila je posljednji pogled po svojoj odaji prije nego što je otišla. Tu sam bila sigurna, \ jmislila je, ali tamo dolje...

Kad se Alavne vratila u sobu s vitlom, zatekla je Myju Stone kako nestrpljivo čeka s Lothorom Bruneom i Mordom. Sigurno se uspela u onom badnju da vidi zašto nam tako dugo treba. Vitka i mišićava, Mya je djelovala žilavo poput starog jahaćeg kožnog odijela koje je nosila pod svojom srebrnastom verižnjačom. Kosa joj je bila crna poput gavranova krila, tako kratka i kuštrava da je Alavne posumnjala kako ju je rezala bodežom. Mvjine oči bile su ono najljepše na njoj, velike i modre. Mogla bi biti lijepa, kad bi se odjenula poput djevojke. Alavne se zatekla kako se pita nije li se Ser Lothoru više svidala u svojem oklopu i koži, ili ju je zamišljao odjevenu učipku i svilu. Mya je voljela govoriti da joj je otac bio jarac, a majka sova, ali Alayne je doznala pravu priču od Maddy. Da, pomislila je, gledajući je sada, ono su njegove oči, a ima i njegovu kosu, gustu crnu kosu koju je dijelio s Renlyjem.

"Gdje je on?" zahtijevala je kopilanka. "Njegovo gospodstvo se kupa i odijeva."

"Mora se požuriti. Postaje hladnije, zar nećutite? Moramo sići ispod snijega prije nego sunce zađe."

"Kakav je vjetar?" upita ju Alayne.

"Moglo je biti gore... i bitće, kad padne mrak." Mya odgurne uvojak kose iz očiju. "Bude li se dulje kupao, zaglavit ćemo ovdje cijelu zimu i nećemo imati što jesti osim jedni druge."

Alayne nije znala što bi na to odgovorila. Na svu sreću, poštedio ju je dolazak Roberta Arryna. Mali knez nosio je nebesko modri baršun, lanac od zlata i safira i bijeli plašt od medvjeđeg krzna. Svaki od njegovih štitonoša držao je jedan njegov kraj, kako se plašt ne bi vukao po podu.

Pratio ih je meštar Colemon, u izlizanoj sivoj kabanici obrubljenoj vje-većim krznom. Gretchel i Maddy nisu bile daleko iza njih.

Kad je osjetio hladan vjetar na licu, Robert ustukne, ali Terrance i Gyles bijahu iza njega, te nije mogao pobjeći. "Moj gospodaru," reče Mya, "hoćete li se povesti dolje sa mnom?"

Odveć otresito, pomisli Alayne. Trebala ga je pozdraviti osmijehom, reći mu kako snažno i hrabro izgleda.

"Želim Alayne", reče knez Robert. "Ići ću samo s njom."

"Badanj može primiti sve troje."

"Želim samo Alayne. Ti smrdiš, kao mazga."

"Kako želite." Myjino lice nije odavalo osjećaje.

Neki od lanaca vitla bijahu pričvršćeni za pletene košare, drugi začvrste hrastove badnjeve. Najveći od njih bio je viši od Alayne, sa željeznim obručima koji su opasivali njegove tamnosmeđe dužice. Unatoč tome, srce joj se popelo u grlo dok je uzimala Robertovu ruku i pomagala mu da uđe. Kad se poklopac zatvorio nad njima, drvo ih je okruživalo sa svih strana. Samo je vrh bio otvoren. Ovako je bolje, rekla je u sebi, ne možemo gledati dolje. Ispod njih nalazilo se samo Nebo i nebo. Šesto stopa neba. Na trenutak se zatekla kako se pita koliko je dugo trebalo njezinoj tetki da padne s tolike visine, i koja joj je bila posljednja misao kad joj je planina pohrlila ususret. Ne, ne smijem misliti o tome. Ne smijem!

"KRENI!" dopre povik Ser Lothora. Netko snažno gurne badanj. Zaljuljao se i nakrivio, zastrugao po podu, a onda slobodno zanjihao. Čula je pucanj Mordova bića i zveket lanca. Počeli su silaziti, isprva u trzajima i stankama, a potom glatkije. Robertovo lice bilo je blijedo, a oči natečene, ali ruke su mu bile mirne. Orlovo gnijezdo smanjivalo se iznad njih. Nebeskećelije na nižim razinamačinile su da zamak odozdo pomalo nalikuje na saće. Saće sazdano od leda, pomisli Alayne, zamak sazdan od snijega. Mogla je čuti kako vjetar zviždi oko badnja.

Stotinu stopa niže, zahvati ih iznenadni zapuh. Badanj se zanjiše u stranu, zavrtjevši se u zraku, a onda snažno bubne o liticu iza njih. Zaspu ih krhotine leda i snijega, a hrastovina zaškripi i napregne se. Robert uvuče dah i privije se uz nju, zakopavši lice u njezine grudi.
"Moj knez je hrabar", reče Alayne, kad je osjetila kako on drhti. "Tako se bojim da jedva mogu govoriti, ali ne ti."
Osjetila je da je kimnuo. "Krilati Vitez bio je hrabar, a i ja sam", pohvalio se njezinu prsluku. "Ja sam Arryn."
"Hoće li me moj Slatki Crvendać čvrsto zagrliti?" upitala je, iako ju je već grlio tako čvrsto da je jedva mogla disati.
"Ako hoćeš", šapnuo je. I privijajući se snažno jedno uz drugo, nastavili su ravno dolje prema Nebu.
Nazvati ovo zamkom isto je kao da lokvicu na zahodskom podu proglasite jezerom, pomisli Alayne kad se badanj otvorio kako bi mogli izaći u odmorišni zamak. Nebo se sastojalo od starog neožbukanog kamenog zida u obliku polumjeseca, koji je okruživao kameni izbojak i razjapljena usta pećine. Unutra su se nalazila spremišta i staje, duga prirodna dvorana, i isklesani rukohvati koji su vodili do Orlova gnijezda. Vani, tlo bijaše posuto odronjenim kamenjem i gromadama. Zemljane rampe omogućivale su pristup zidu. Šesto stopa iznad Orlovo gnijezdo bilo je tako maleno da ga je mogla sakriti rukom, ali daleko ispod Dolina se prostirala zelena i zlatna.
Dvadeset mazgi čekalo ih je u odmorišnom zamku, zajedno s dvojicom gonča i kneginjom Myrandom Royce. Pokazalo se daje kći kneza Nestora bila niska, mesnata žena, vršnjakinja Myje Stone, ali dok je Mya bila vitka i mišićava, Myranda je bila meka i miomirisna, širokih kukova, debelog struka i iznimno prsata. Njezine guste kestenjaste kovrče uokvirivale su rumene obraze, mala usta i par živahnih smeđih očiju. Kad je Robert oprezno izašao iz badnja, kleknula je na krpicu snijega da ga poljubi u ruku i obraze. "Moj kneže," rekla je, "toliko ste narasliV
"Zbilja?" zadovoljnoće Robert.
"Uskoro ćete biti viši od mene", slaže gospa. Osovila se na noge i otresla snijeg sa sukanja. "A ti si sigurno guvernerova kći", doda ona, dok se badanj zveketući penjao natrag u Orlovo gnijezdo. "Čula sam da si lijepa. Vidim da je to istina."
Alayne se nakloni. "Moja je gospa ljubazna što to kaže." "Ljubazna?" Starija se djevojka nasmije. "Kako bi to bilo dosadno.
Težim postati zločesta. Moraš mi povjeriti sve tvoje tajne dok budemo
jahale dolje. Mogu li te zvati Alayne?"
"Ako želite, moja gospo." Ali od mene tajne nećeš dobiti.
"Ja sam 'moja gospa' u Dverima, ali ovdje u planini možeš me zvati Randa. Koliko ti je godina, Alayne?"
"Četrnaest, moja gospo." Odlučila je da je Alayne Stone bila starija od Šanse Stark.
"Randa. Čini mi se da je prošlo stotinu godina otkad je meni bilo četrnaest. Kako sam bila nevina. Jesi li ti još nevina, Alayne?"
Ona porumeni. "Ne biste smjeli... da, naravno." "Čuvaš se za kneza Roberta?" draškala ju je kneginja Myranda. "Ili možda neki revni štitonoša sanja o tvojoj naklonosti?"
"Ne", reče Alayne, dok je Robert govorio: "Ona je moja prijateljica. Terrance i Gyles je ne mogu dobiti."
Dotad je stigao drugi badanj, lupnuvši meko o humak zaleđenog snijega. Meštar Colemon pojavi se sa štitonošama Terranceom i Gylesom. Iduće vitlo donijelo je Maddy i Gretchel, koje su se vozile s Myjom Stone. Kopilanka nije gubila vrijeme da preuzme zapovjedništvo. "Ne želimo se zbijati na planini", rekla je ostalim goničima mazgi. "Ja ću povesti kneza Roberta i njegove suputnice. Ossy, ti spusti Ser Lothora i ostale, ali daj mi sat prednosti. Mrkvo, tićeš imati na brizi njihove škrinje i kutije." Okrenula se Robertu Arrynu dok joj se crna kosa vijorila. "Koju ćete mazgu danas zajahati, moj gospodaru?"
"Sve su smrdljive. Hoću sivu, s odgrizenim uhom. Hoću da Alavne jaše sa mnom. I Myranda."
"Gdje put bude dovoljno širok. Dođite, moj kneže, da vas smjestimo na vašu mazgu. U zraku se čuti miris snijega."
Prošlo je još cijelih pola sata prije nego što su bili spremni krenuti. Kad su svi bili u sedlu, Mya Stone izda oštru zapovijed, a dvojica Nebeskih oklopnika rastvore dveri. Mya ih povede van, s knezom Robertom odmah iza sebe, umotanom u njegov medvjeđi plašt. Alayne i Myranda Royce su ih slijedile, zatim Gretchel i Maddy, a onda Terrance Lynderly i Gyles Grafton. Meštar Colemon išao je na začelju, vodeći drugu mazgu natovarenu njegovim škrinjama ljekovitih trava i napitaka.
Izvan zidina vjetar se naglo pojačao. Ovdje su bili iznad granice drveća, izloženi surovim vanjskim uvjetima. Alayne je bila zahvalna što se tako toplo odjenula. Plašt joj je bučno lepršao iza nje, a iznenadni udar vjetra

otpuhao joj je kukuljicu. Nasmijala se, ali nekoliko lakata naprijed knez Robert se uzvrpoljio, i rekao: "Previše je hladno. Trebali bismo se vratiti i pričekati dok ne bude toplije."
"Bit će toplije u dnu doline, moj kneže", reče Mya. "Vidjet ćete kad siđemo."
"Ne želim vidjeti", reče Robert, ali Mya se na to nije obazirala. Njihova cesta bila je krivudav slijed kamenih stuba uklesanih u planinski obronak, ali mazge su poznavale svaki njezin palac. Alayne je bila sretna zbog toga. Ovdje-ondje kamen se skršio pod teretom nebrojenih godišnjih doba, sa svim njihovim kopnjenjima i zaleđivanjima. Krpice snijega privijale su se uz stijene s obiju strana puteljka, zasljepljujuće bijele. Sunce je bilo sjajno, nebo modro, a u visinama kružili su sokolovi, lebdjeći na vjetru.
Iznad, gdje je kosina bila najstrmija, stube su vijugale više naprijed--natrag nego zaranjale ravno dolje. Šansa Stark uspela se na planinu, ali Alayne Stone s nje silazi. Bila je to čudna misao. Na usponu, Mya ju je upozorila da drži pogled na puteljku pred sobom, sjetila se. "Gledaj gore, ne dolje", rekla je... ali to nije bilo moguće prilikom silaska. Mogla bih sklopiti oči. Mazga poznaje put, ja joj ne trebam. Ali to sečinilo nečim što bi Šansa možda učinila, ona preplašena djevojčica. Alavne je bila starija žena, i hrabra poput nezakonite kćeri.
Isprva su jahali u koloni po jedan, ali dalje naprijed put se proširio dovoljno da dvoje jašu usporedo, te je Myranda Royce dojahala pokraj nje. "Dobili smo pismo od tvog oca", rekla je ležerno kao da su njih dvije sjedile s njihovom septom, vezući. "Vraća se kući, veli, i nada se da će uskoro vidjeti svoju ljubljenu kći. Piše da Lvonel Corbrav djeluje vrlo zadovoljan svojom nevjestom, a još više njezinim mirazom. Nadam se da će se knez Lvonel sjetiti s kime treba leći u postelju. Kneginja Waynwood pojavila se s Vitezom od Devet zvijezda na svadbenoj gozbi, veli knez Petyr, na sveukupno zaprepaštenje."
"Anya Waynwood? Zaista?" Izjašnjeni kneževi spali su sa šestero na troje, činilo se. Onog dana kad je ostavio planinu, Petyr Baelish bio je uvjeren da će pridobiti Symonda Templetona na svoju stranu, ali ne i kneginju Waynwood. "Ima li još novosti?" upitala je. Orlovo gnijezdo bilo je tako samotno mjesto da je čeznula za bilo kakvim vijestima iz svijeta pod njim, ma kako sitnima i beznačajnima.
"Ne od tvog oca, ne, ali dobili smo i drugih ptica. Rat se nastavlja posvuda osim ovdje. Rijekotok se predao, ali Zmajev kamen i Krajoluja još se odupiru u ime kneza Stannisa."
"Kneginja Lysa bila je tako mudra kad nas je zadržala izvan toga." Myranda joj uputi pronicav mali smiješak.
"Da, bila je sama duša mudrosti, ta dobra gospa." Promeškoljila se na sedlu. "Zašto mazge moraju biti tako koštunjave i zlćudne? Mya ih ne hrani dovoljno. Na lijepoj, debeloj mazgi bilo bi udobnije jahati. Imamo novog vrhovnog septona, jesi li znala? O, i Noćna straža ima dječaka zapovjednika, nekog izvanbračnog sina Eddarda Starka."
"Jona Snowa?" izlanula je, iznenađena. "Snow? Da, bio bi Snow, pretpostavljam."
Nije pomislila na Jona vjekovima. Bio joj je samo polubrat, ali ipak... sa smću Robba, Brana i Rickona, Jon Snow je bio jedini brat koji joj je preostao. I ja sam sada kopile, baš kao on. O, bilo bi tako slatko ponovno ga vidjeti. Ali, naravno, to nije bilo moguće. Alayne Stone nije imala braće, ni nezakonite ni prave.
"Naš rođak Brončani Yohn priredio je kreševo u Runskom kamenu," nastavi Myranda Royce nesvjesno, "maleno, samo za štitonoše. Namjera mu je bila da Nasljednik Harry osvoji počasti, a to mu je i uspjelo."
"Nasljednik Harry?"
"Štićenik kneginje Waynwood, Harrold Hardyng. Pretpostavljam da ga sada moramo zvati Ser Harry. Brončani Yohn proglasio ga je vitezom."
"O." Alayne bijaše zbunjena. Zašto bi štićenik kneginje Waynwood bio njezin nasljednik? Ona je imala sinove vlastite krvi. Jedan je bio Vitez Krvavih dveri, Ser Donnel. Međutim, nije htjela izgledati glupo, pa je samo primijetila: "Molitću se da se pokaže vrijednim vitezom."
Kneginja Myranda prezirno frkne. "Jaću se moliti da zaradi sifilis. Ima izvanbračnu kći s nekom pučankom, znaš. Moj knez otac nadao se da će me udati za Harryja, ali kneginja Waynwood nije htjela nčuti za to. Ne znam je li mene smatrala neprikladnom, ili samo moj miraz." Uzdahnula je. "Treba mi novi muž. Imala sam jednoga, ali sam ga ubila."
"Jeste?" zaprepaštenoće Alayne.
"O, da. Umro je na meni. t/meni, akoćemo pravo. Znaš što se odvija u bračnoj postelji, nadam se?"
Pomislila je na Tyriona, na Psa i kako ju je poljubio, i kimnula. "To je vjerojatno bilo strašno, moja gospo. Da je umro. Ondje, hoću reći, dok... dok..."
"... dok me jebao?" Slegnula je ramenima. "Bilo je uznemirujće, svakako. Da ne kažem i neuljudno. Nije imao čak ni obične pristojnosti da mi napravi dijete. Starci imaju slabo sjeme. I evo me, udovica, a jedva

rabljena. Harry je mogao proći mnogo gore. Usudim se reći da i hoće. Kneginja Waynwood će ga najvjerojatnije oženiti kojom od svojih unuka, ili unukama Brončanog Yohna."
"Kako vi kažete, moja gospo." Alayne se sjetila Petvrova upozorenja.
"Randa. Hajde, možeš to izgovoriti. Ran. Da."
"Randa."
"Puno bolje. Bojim se da ti se moram ispričati. Smatrat ćeš me strašnom droljom, znam, ali spavala sam s onim ljepotanom Marillionom.
Nisam znala da je bio čudovište. Predivno je pjevao, i umio izvoditi najslađe stvari svojim prstima. Nikad ga ne bih odvela u krevet da sam znala kako će gurnuti kneginju Lysu kroz Mjesečeva vrata. U pravilu ne liježem sa čudovištima." Proučavala je Alavneino lice i prsa. "Ljepša si od mene, ali moje su grudi veće. Meštri vele da veće grudi ne proizvode više mlijeka od malih, ali ja u to ne vjerujem. Jesi li ikad vidjela dojilju s malim cicama? Tvoje su pune za djevojku tvoje dobi, ali budući da su kopilanske grudi, neću se s njima zabrinjavati." Mvranda primakne svoju mazgu bliže. "Znaš da naša Mya nije djevica, vjerujem?"
Znala je. Debela Maddy joj je to došapnula jednom kad im je Mya donijela namirnice. "Maddy mije rekla."
"Dakako da jest. Usta su joj veća od bedara, a bedra su joj ogromna. Mvchel Redfort je bio taj. Nekoć je bio štitonoša Lyna Corbraya. Pravi štitonoša, ne poput onog neotesanca kojeg je Ser Lyn sada postavio na tu službu. Uzeo ju je samo za novac, vele. Mychel je bio najbolji mladi mačevalac u Dolini, i galantan... ili je barem tako mislila sirota Mya, sve dok nije oženio jednu od kćeri Brončanog Yohna. Knez Horton nije mu u tome ostavio izbora, sigurna sam, ali to je svejedno bilo okrutno prema Myji."
"Ser Lothoru se svidjela." Alayne zirne prema mazgarici, dvadeset stopa niže. "I više od toga."
"Lothoru Bruneul" Mvranda nadigne obrvu. "Zna li ona?" Nije pričekala odgovor. "Za njega nema nade, sirotan. Moj otac pokušao je pronaći ženika za Myju, ali ona ih je sve odbila. I sama je napola mazga, ta cura."
Usprkos svemu, Alayne otkrije kako joj je starija djevojka bila simpatična. Nije imala prijateljicu s kojom bi čavrljala od sirote Jeyne Poole. "Mislite li da se Ser Lothoru svidala takva kakva je, u oklopu i koži?" upitala je stariju djevojku koja je djelovala tako iskusno. "Ili ju zamišlja ogrnutu u svilu i baršune?"
"On je muško. Zamišlja je nagu."
Opet me pokušava natjerati da porumenim.
Kneginja Myranda sigurno joj je čula misli. "Poprimaš tako lijepu nijansu ružičaste. Kad se ja zarumenim, izgledam poput jabuke. Ali, nisam porumenjela godinama." Nagnula se naprijed. "Namjerava li se tvoj otac ponovno oženiti?"
"Moj otac?" Alayne nikad o tome nije razmišljala. Ideja ju je nekako uznemirila. Zatekla se kako se prisjeća izraza na licu Lyse Arryn dok je propadala kroz Mjesečeva vrata.
"Svi znamo koliko je bio privržen kneginji Lysi," reče Myranda, "ali ne može tugovati zauvijek. Treba ljupku mladu ženu da mu otplavi tugu. Mislim da bi mogao birati između polovice plemenitih djevica u Dolini. Tko bi bio bolji muž od našeg smionog guvernera? Iako bih željela da ima bolje ime od Maloprstog. Koliko je malen, znaš li?"
"Njegov prst?" Ponovno je porumenjela. "Ne znam... Nisam nikad..."
Kneginja Myranda nasmije se tako glasno da se Mya Stone osvrnula prema njima. "Nema veze, Alayne, sigurna sam da je dovoljno velik."
Prošli su ispod vjetrom isklesanog luka, gdje su se duge sige privijale uz blijedi kamen, kapajući po njima. Na suprotnoj strani staza se sužavala i oštro zaranjala nekoliko stopa ili više. Myranda je bila prisiljena povući se. Alayne prepusti uzde mazgi. Strmost ovog dijela spusta prisilila ju je da se čvrsto uhvati za sedlo. Stepenice su ovdje bile uglačane od željezom potkovanih kopita svih mazgi koje su ovuda prošle, sve dok nisu sličile nizu plitkih kamenih zdjelica. Voda je ispunila dno zdjela, ljeskajući se zlatno na poslijepodnevnom suncu. Sad je to voda, pomisli Alayne, ali kad padne mrak, sve će se pretvoriti u led. Shvatila je da je zadržavala dah, te ga je ispustila. Mya Stone i knez Robert gotovo su stigli do kamenog šiljka gdje se kosina opet izravnavala. Pokušala je gledati u njih, samo u njih. Neću pasti, rekla je u sebi. Myjina mazga sretno će me prevesti. Vjetar se kovitlao oko nje, dok je poskakivala i ljuljala se stubu po stubu. Činilo se da traje cijelu vječnost.
Tada se odjednom našla na dnu s Myjom i malim knezom, skutre -nima ispod krivudavog, stjenovitog šiljka. Pred njima se pružalo visoko kameno sedlo, usko i ledeno. Alayne je mogla čuti urlike vjetra, i osjetiti kako je povlači za plašt. Sjećala se ovog mjesta s uspona. I tada ju je uplašilo, kao što ju je plašilo sad. "Šire je

nego što se čini", govorila je Mya knezu Robertu veselim glasom. "Lakat široko, i niti osam lakata dugo, to nije ništa."
"Ništa", reče Robert. Ruka mu se tresla. O, ne, pomisli Alayne. Molim vas. Ne ovdje. Ne sada. "Najbolje je povesti mazge prijeko", reče Mya. "Ako je po volji mom knezu, jaću povest najprije svoju, a onda se vratit po vašu." Knez Robert nije odgovorio. Zurio je u usko sedlo svojim crvenim očima. "Neću dugo, moj gospodaru", obeća Mya, ali Alavne je sumnjala da ju je dječak uopće čuo.
Kad je kopilanka izvela svoju mazgu iz zaklona šiljka, vjetar ju je šepao u svoje zube. Plašt joj se podigao, izvijajući se i lepršajući na zraku. Mya zatetura, i na pola otkucaja srca činilo se da će je otpuhati u provaliju, ali nekako je povratila ravnotežu i nastavila.
Alavne uzme Robertovu ruku u rukavici u svoju da zaustavi njegove drhtaje. "Slatki Crvendać," rekla je, "bojim se. Drži me za ruku, i pomozi mi prijeko. Znam da se ti ne bojiš."
Pogledao ju je, a zjenice su mu bile mali tamni vršci igle u očima krupnim i bijelim poput jaja. "Ne bojim se?"
"Ne ti. Ti si moj krilati vitez, Ser Slatki Crvendaću." "Krilati Vitez mogao je letjeti", šapne Robert. "Više od planina." Ona stisne njegovu ruku.
Kneginja Myranda pridružila im se kod šiljka. "Mogao je", ponovila je, kad je vidjela što se dogodilo.
"Ser Slatki Crvendać", reče knez Robert, a Alavne je znala da se ne usudi čekati na Myjin povratak. Pomogla je dječaku da sjaše, te su držeći se za ruke stupili na golo kameno sedlo, dok su im plaštevi pucketali i lepršali iza njih. Svud naokolo nalazio se prazan zrak i nebo, a tlo oštro propadalo s obiju strana. Na tlu je bilo leda, i slomljenog kamenja koje je samočekalo da izvrne gležanj, a vjetar je divlje zavijao. Zvuči poput vuka, pomisli Šansa. Sablasnog vuka, velikog poput planine.
A onda su bili na drugoj strani, a Mya Stone se smijala i podizala Roberta u zagrljaj. "Pazi", reče joj Alayne. "Može te ozlijediti, ritajući se. Ne bi to pomislila, ali može." Pronašli su mjesto za njega, pukotinu u stijeni koja ga je zaklanjala od hladnog vjetra. Alayne je pazila na njega dok mu drhtavica nije prestala, dok se Mya vratila da pomogne ostalima da prijeđu.
Svježe mazge čekale su ih u Snijegu, te vrući obrok kuhane kozletine s lukom. Jela je s Myjom i Myrandom.
"Dakle hrabra si koliko si lijepa", reče joj Myranda.
"Ne." Kompliment ju je nagnao da porumeni. "Nisam. Tako sam se bojala. Mislim da ne bih prešla bez kneza Roberta." Obratila se Myji Stone. "Ti si zamalo pala."
"Griješite. Ja nikad ne padam." Mvjina kosa prosula se preko njezinog obraza, sakrivši jedno oko.
"Zamalo, vidjela sam. Vidjela sam te. Zar se nisi bojala?" Mya odmahne glavom. "Sjećam se čovjeka koji me bacao u zrak kad sam bila vrlo mala. Stoji golem poput neba i baca me tako visoko da se osjećam kao da letim. Oboje se smijemo, smijemo se toliko da jedva mogu doći do daha, a na kraju se toliko smijem da se popiškim u gaće, ali to samo njega natjera da se nasmije glasnije. Nikad se nisam bojala kad me bacao. Znala sam da će uvijek biti tu da me uhvati." Odgurnula je kosu. "Onda ga jednog dana nije bilo. Ljudi dolaze i odlaze. Lažu, umru ili vas ostave. Ali planina nije čovjek, a stijena je kći planine. Vjerujem svom ocu, i vjerujem svojim mazgama. Neću pasti." Metnula je ruku na nazupčan kameni potporanj i osovila se na noge.
"Radije privedite to kraju. Pred nama je još dug put, a mogu nanjušiti oluju."
Snijeg je počeo padati dok su ostavljali Kamen, najveći i najniži od tri odmorišna zamka koji su branili prilaze Orlovu gnijezdu. Dotad se već spustio sumrak. Kneginja Myranda predloži da bi se možda trebali vratiti, provesti noć u Kamenu, i nastaviti sa silaskom kad izađe sunce, ali Mya
0 tom nije htjela ni čuti. "Snijeg će možda dotad biti pet stopa dubok, a stube varljive čak i za moje mazge", rekla je. "Bolje je da nastavimo dalje. Ići ćemo polako."
A to su i učinili. Ispod Kamena stube su bile šire i manje strme, vijugajući oko visokih borova i sivo-zelenih stražarica koji su prekrivali niže obronke Orijaševa koplja.Činilo se da Myjine mazge poznaju svaki korijen i kamen na putu dolje, a što su one zaboravile sjetila bi se kopilanka. Pola je noći prošlo prije nego što su ugledali svjetla Mjesečevih dveri kroz snijeg koji je padao. Posljednji dio njihova puta bio je najmirniji. Snijeg je jednolično padao, zaogrćući sav svijet u bijelo. Slatki Crvendać zadrijemao je u sedlu, zibajući se naprijed-natrag s pokretima svoje mazge.Čak je
1 kneginja Myranda počela zijevati i tužiti se na umor. "Priredili smo sobe za sve vas," rekla je Alayne, "ali ako hoćeš, možeš noćas podijeliti sa mnom moju postelju. Dovoljno je velika začetvoricu."
"Bit će mi čast, moja gospo."
"Randa. Imaš sreće što sam tako umorna. Želim se samo sklupčati i usnuti. Obično kad gospe dijele moju postelju moraju platiti daću jastuka i ispričati mi sve zločeste stvari koje su napravile."

"Što ako nisu napravile ništa zločesto?"
"Ta onda moraju priznati sve zločeste stvari koje žele napraviti. Ne ti, dakako. Vidim koliko si kreposna samo gledajući te tvoje rumene obraze i velike modre oči." Ponovno je zijevnula. "Nadam se da su ti noge tople. Mrzim dijeliti postelju s nekim tko ima studene noge."
U času kad su napokon stigli u zamak njezina oca, i kneginja Myranda je zadrijemala, a Alayne je sanjala o svojoj postelji. Bit će od perja, rekla je u sebi, meka, topla i duboka, natrpana krznima. Usnut ću u sladak san, a kad se probudim, psi će lajati, žene čavrljati pokraj zdenca, mačevi odzvanjati u dvorištu. A kasnije će biti gozbe, s glazbom i plesom. Nakon mrtvačke tišine Orlova gnijezda, čeznula je za povicima i snijegom.
Međutim, dok su jahači silazili sa svojih mazgi, iz utvrde se pojavi jedan od Petvrovih stražara. "Gospo Alavne," reče, "guverner vas čeka." "Vratio se?" upitala je, iznenađena. "U predvečerje. Pronaći ćete ga u zapadnoj kuli."
Sat je bio bliži zori nego sumraku, a većina žitelja zamka je spavala, ali ne i Petyr Baelish. Alavne ga je pronašla kako sjedi uz pucketavu vatru, pijući vruće začinjeno vino s trojicom muškaraca koje nije poznavala. Svi su ustali kad je ušla, a Petyr se toplo nasmiješio. "Alavne. Dođi, daj svom ocu poljubac."
Poslušno ga je zagrlila i poljubila u obraz. "Žao mi je što smetam, oče. Nitko mi nije rekao da imate društvo."
"Ti nikad nisi smetnja, mila. Upravo sam kazivao ovim dobrim vitezovima kakvu poslušnu kćer imam."
"Poslušnu i lijepu", reče elegantan mladi vitez čija je gusta plava griva padala u slapovima dobrano ispod njegovih ramena.
"Da", potvrdi drugi vitez, kršančovjek s gustom prosijedom bradom, crvenim gomoljastim nosom prošaranim puknutim žilicama, ičvornatim rukama krupnim poput šunki. "Izostavili ste taj dio, moj kneže."
"I ja bih tako postupio da se radi o mojoj kćeri", primijeti posljednji vitez, nizak, žilavčovjek s ironičnim smiješkom, šiljastim nosom i oštrom narančastom kosom. "Pogotovo pred ovakvim klipanima kao što smo mi."
Alavne se nasmije. "Zar ste vi klipani?" rekla je, zadirkujući. "A ja mislila da ste srčani vitezovi."
"Vitezovi jesu", reče Petyr. "Srčanost još moraju pokazati, ali možemo se nadati. Dopusti mi da ti predstavim Ser Bvrona, Ser Morgartha i Ser Shadricha. Gospodo, gospa Alavne, moja izvanbračna i vrlo pametna kći... s kojom moram razgovarati, ako biste bili tako dobri da nas isprčate."
Trojica vitezova se naklone i povuku, iako joj je onaj visoki plave kose prije odlaska poljubio ruku.
"Putujući vitezovi?" reče Alavne, kad su se vrata zatvorila. "Gladni vitezovi. Mislio sam kako je bolje da imamo još par mačeva uza se. Vremena postaju sve zanimljivija, mila moja, a kad su vremena zanimljiva, nikad ne možeš imati previše mačeva. Morski kralj vratio se u Galebgrad, a stari Oswell nam ima što ispričati."
Znala je kako joj je bolje da ne pita što. Da je Petyr htio da sazna, sam bi joj rekao. "Nisam vas očekivala tako brzo", reče ona. "Drago mi je što ste se vratili."
"Ne bi se reklo iz poljupca koji si mi dala." Privukao ju je bliže, obujmio lice rukama i poljubio dugo u usne. "E to je poljubac koji govori dobrodošao kući. Pazi da idući put budeš bolja."
"Da, oče." Mogla je osjetiti kako rumeni.
Nije joj uzeo njezin poljubac za zlo. "Ne bi vjerovala ni polovici onoga što se događa u Kraljevu Grudobranu, mila. Cersei posrće iz jedne idiotarije u drugu, potpomognuta svojim vijećem, gluhih, tupih i slijepih. Oduvijek sam predosjećao da će dovesti kraljevstvo na prosjački štap i uništiti samu sebe, ali nisam očekivao da će to učiniti tako brzo. To prilično iritira. Nadao sam se da ću imati četiri ili pet mirnih godina da posadim par sjemenki i pričekam da plodovi dozru, ali sada... sreća što se izvrsno snalazim u kaosu. Bojim se da se ono malo mira i reda koje su nam petorica kraljeva ostavila neće dugo održati s tri kraljice."
"Tri kraljice?" Nije shvaćala.
Niti je Petyr odlučio objasniti. Umjesto toga, nasmiješio se i kazao: "Donio sam mojoj miloj djevojci dar."
Alavne se razveselila koliko i iznenadila. "Je li to neka haljina?" Čula je da je u Galebgradu bilo dobrih krojačica, a dozlogrdilo joj je odijevati se neugledno.
"Nešto bolje. Pogađaj opet."
"Nakit?"
"Nikakav nakit ne može se mjeriti s očima moje kćeri."
"Limune? Jeste li pronašli štogod limuna?" Obećala je Slatkom Crvendaću kolače s limunom, a za kolače s limunom trebali ste limune.
Petyr Baelish je uzme za ruku i povuče na svoje krilo. "Sklopio sam ti bračni ugovor."

"Brak..." Grlo joj je stisne. Nije se željela ponovno udati, ne sada, možda i nikad. "Ne želim... Ne mogu se udati. Oče, ja..." Alavne pogleda prema vratima kako bi provjerila jesu li bila zatvorena. "Ja jesam udana", šapnula je. "Vi to znate."
Petyr joj metne prst na usne daju utiša. "Patuljak se vjenčao s kćerkom Neda Starka, ne s mojom. Bilo kako mu drago. Ovo su samo zaruke. Brak će morati pričekati dok Cersei ne propadne, a Šansa zaista ne postane udovicom. A ti se moraš sastati s mladićem i zadobiti njegov pristanak. Kneginja Waynwood ga neće natjerati da se oženi protiv volje, bila je vrlo odlučna u tome."
"Kneginja Waynwood?" Alavne je jedva mogla povjerovati. "Zašto bi vjenčala jednog od svojih sinova za... za..."
"... kopile? Kao prvo, ti siguvernerovo kopile, nikad to ne zaboravi. Waynwoodovi su vrlo stari i vrlo ponosni, ali ne tako bogati kao što bičovjek pomislio, što sam ja otkrio kad sam počeo otkupljivati njihov dug. Iako kneginja Anya nikad ne bi prodala sina za zlato. Štićenika, međutim... mladi Harry je samo rođak, a miraz koji sam ponudio njezinu gospodstvu bio je još veći od onog koji je upravo pokupio Lyonel Corbray. Moralo je tako biti da bismo je izvrgnuli bijesu Bronzanog Yohna. Ovo će mu pokvariti sve planove. Obećana si Harroldu Hardyngu, mila, pod uvjetom da uspiješ osvojiti njegovo djevičko srce... što ne bi trebalo biti teško, za tebe."
"Nasljednik Harry?" Alayne se pokuša sjetiti što joj je Myranda ispričala o njemu na planini. "Upravo je postao vitezom. A ima izvanbračnu kći s nekom pučankom."
"I još jedno na putu s drugom djevojčurom. Harry umije očarati, u to nema sumnje. Meka kosa boje pijeska, duboke modre oči i jamice kad se nasmiješi. I vrlo galantan, rečeno mije." Zadirkivao ju je osmijehom.
"Kopile ili ne, mila, kad se ovaj brak objavi, bićeš predmetom zavisti svake plemenite djevice u Dolini, a i ponekih iz riječnih krajeva i iz Ravni."
"Zašto?" Alayne bijaše izgubljena. "Je li Ser Harold... kako je moguće da je on nasljednik kneginje Waynwood? Zar ona nema vlastitih sinova?"
"Trojicu", prizna Petyr. Mogla je nanjušiti vino u njegovu dahu, klinčiće i muškatni oraščić. "I kćeri, i unuke."
"Zar oni ne dolaze prije Harrvja? Ne razumijem." "Hoćeš. Slušaj." Petyr uzme njezinu ruku u vlastitu i prijeđe svojim prstom lako po unutrašnjoj strani njezina dlana. "Knez Jasper Arryn, započnimo s njim. Otac Jona Arryna. Imao je troje djece, dva sina i kćer. Jon je bio najstariji, pa su Orlovo gnijezdo i kneževski naslov prešli njemu. Njegova sestra Alys udala se za Ser Elysa Waynwooda, strica sadašnje kneginje Waynwood." Načinio je grimasu. "Elys i Alys, nije li to divno? Mlađi sin kneza Jaspera, Ser Ronnel Arryn, oženio je Belmoreovu, ali joj je pozvonio samo jednom ili dvaput prije nego što je umro od bolesti želuca. Njihov sin Elbert rađao se u jednoj postelji dok je siroti Ronnel umirao u drugoj niz hodnik. Slušaš li pažljivo, mila?" "Da. Bili su Jon, Alys i Ronnel, ali Ronnel je umro." "Dobro. Sada, Jon Arryn se ženio triput, ali prve dvije žene nisu mu podarile djecu, pa je dugo godina njegov nećak Elbert bio njegov nasljednik. U međuvremenu, Elys je prilično uredno obavljao svoje bračne dužnosti s Alys, te je ona kotila djecu jednom na godinu. Podarila mu ih je devetero, osam djevojčica i jednog dragocjenog dječačića, još jednog Jaspera, nakon kojeg je umrla od iscrpljenosti. Dječak Jasper, nemajući obzira prema junačkim naporima uloženim u njegovo rađanje, dopustio je da ga konj udari u glavu kad su mu bile tri godine. Kozice su odnijele dvije njegove sestre ubrzo nakon toga, ostavivši ih šest. Najstarija se udala za Ser Denysa Arryna, daljnjeg rođaka kneževa Orlova gnijezda. Postoji nekoliko grana kuće Arryn raštrkanih po Dolini, a sve su ponosne koliko su škrte, osim galebgradskih Arrvnovih, koji su imali rijetku mudrost da se požene s trgovcima. Bogati su, ali ne tako otmjeni, pa ih nitko ne spominje. Ser Denys je potjecao iz jedne od siromašnih, ponosnih grana... ali je također bio slavni borac s kopljem, naočit, hrabar i iznimno udvoran. A imao je čaroliju Arrynova imena, što ga je učinilo idealnim za najstariju Waynwoodovku. Njihova djeca bila bi Arrvnovi, i sljedeći nasljednici Doline ako bi kakvo zlo zadesilo Elberta. Pa, slučajno se dogodilo da je Ludi Kralj Aerys zadesio Elberta. Znaš li tu priču?"
Znala je. "Ludi Kralj ga je ubio."
"Tako je. I uskoro, Ser Denys je ostavio svoju trudnu Waynwoodovku i otišao u rat. Poginuo je u Bitki Zvona, od pretjeranog junaštva i sjekire. Kad su njegovu gospu obavijestili o njegovoj smrti, ona je uvenula od tuge, a njezin novorođeni sin uskoro ju je slijedio. Nema veze. Jon Arry je sebi pribavio mladu ženu tijekom rata, onu za koju je imao razloga vjerovati da je bila plodna. Bio je prepun nade, siguran sam, ali ti i ja znamo da je od Lyse dobio samo mrtvorođenčad, pobačaje i sirotog Slatkog Crvendaća."

"Što nas vodi natrag k pet preostalih kćeri Elysa i Alys. Najstarija je bila strahotno unakažena onim istim kozicama koje su ubile njezine sestre, te je postala septa. Drugu je zaveo plaćenik. Ser Elys ju je otjerao, te se pridružila nijemim sestrama kad je njezino kopile umrlo u djetinjstvu. Treća se udala za Kneza Njedara, ali se pokazalo da je bila jalova. Četvrta je bila na putu za riječnu krajinu da pođe za nekog Brackena kad su je oteli Izgorjeli. To je ostavilo najmlađu, koja se udala za viteza zemljoposjednika prisegnutog Waynwoodovima, podarila mu sina kojeg je nazvala Harrold i umrla." Okrenuo je njezinu ruku i lako je poljubio u zglavak. "Dakle, reci mi, mila - zašto je Harry Nasljednik?"
Oči joj se rašire. "Nije nasljednik kneginje Waynwood. On je Robertov nasljednik. Kad bi Robert umro..."
Petyr nadigne obrvu. "Kad Robert umre. Naš siroti hrabri Slatki Crvendać tako je bolježljiv dječak, samo je pitanje vremena. Kad Robert umre, Nasljednik Harry postaje knez Harrold, Branitelj Doline i knez Orlova gnijezda. Vazali Jona Arrvna me nikad neće voljeti, niti našeg bedastog, drhtavog Roberta, ali voljet će svog Mladog Sokola... a kad se svi okupe na njegovu vjenčanju, a ti se pojaviš sa svojom dugom crvenkastom kosom, odjevena u bijelo-sivi djevičanski plašt sa strahovukom izvezenim na leđima... ta svaki vitez u Dolini založit će svoj mač da ti vrati tvoje rođeno pravo. Dakle to su moji darovi za tebe, moja mila Šansa... Harry, Orlovo gnijezdo i Oštrozimlje. To je vrijedno još jednog poljupca, ne misliš?"
BRienne
Ovo je ružan san", pomislila je. Ali ako je sanjala, zašto ju je toliko boljelo?
Kiša je prestala padati, ali cijeli je svijet bio mokar. Plašt joj se činio teškim poput njezina oklopa. Konopci koji su joj sputavali zglobove bijahu promočeni, ali to ih je samo činilo čvršćima. Bez obzira kako je Brienne okretala ruke, nije ih mogla izvući. Nije shvaćala tko ju je vezao, ni zašto. Pokušala je upitati sjene, ali one nisu odvraćale. Možda je nisu čule. Možda nisu bile stvarne. Pod slojevima njezine mokre vune i zahrdalog oklopa koža joj je bila užarena i groznčava. Pitala se je li sve to bio samo san izazvan vrućicom.
Imala je konja pod sobom, iako se nije sjećala kako je uzjahala. Ležala je potrbuške na njegovim sapima, poput vreće zobi. Njezini zglavci i gležnjevi bili su privezani. Zrak je bio vlažan, tlo zaogrnuto maglom. Glava joj je bubnjala sa svakim korakom. Mogla je čuti glasove, ali jedino što je mogla vidjeti bila je zemlja pod kopitima konja. U njoj je bilo slomljenih kostiju. Lice joj je bilo otečeno, obraz ljepljiv od krvi, a svaki trzaj i odskok slao je ubod boli kroz njezinu ruku. Mogla je čuti kako je Podrick doziva, kao iz velike daljine.
"Ser?" neprestano je ponavljao.
"Ser? Moja gospo? Ser? Moja gospo?" Glas mu je bio tih i teško čujan. Napokon, postojala je samo tišina.
Sanjala je da se nalazi u Harrenhalu, ponovno dolje u medvjeđoj jami. Ovaj put prekoputa nje stajao je Gorki, golem, ćelav i bijel poput ličinke, s krvavim krastama na obrazima. Došao je nag, milujući svoj ud, škripeći svojim izbrušenim zubima. Brienne pobjegne pred njim. "Moj mač", viknula je. "Čuvar zakletve. Molim vas." Promatrači nisu odgovorili. Renly je bio ondje, s Vještim Dickom i Catelvn Stark. Dobrojeb, Pyg i Timeon su došli, kao i trupla s drveća s njihovim upalim obrazima, nabreklim jezicima i praznim očnim dupljama. Brienne jaukne od straha kad ih je ugledala, a Gorki je šepa za ruku, privuče bliže i otrgne komad mesa s njezina lica. "Jaime",čula je sebe kako vrišti: "Jaime."
Čak i u dubinama sna ondje je bila prisutna bol. Lice joj je pulsiralo. Rame krvarilo. Disanje boljelo. Bol je sijevala njezinom rukom poput munje. Viknula je da joj dovedu meštra.
"Nemamo meštra", reče djevojčin glas. "Ovdje sam samo ja."
Tražim djevojku, sjeti se Brienne. Plemenitu djevicu od trinaest godina, modrih očiju i crvenkasto-kestenjaste kose. "Moja gospo?" reče ona. "Kneginjice Šansa?"
Neki se čovjek nasmije. "Misli da si Šansa Stark." "Ne može dalje. Umrijeće." "Jedan lav manje. Neću plakati."
Brienne je čula zvuk nečije molitve. Pomislila je na septona Meribalda, ali riječi su bile pogrešne. Noć je mračna i puna užasa, ali isto vrijedi i za snove.
Jahali su kroz sumornu šumu, vlažno, mračno, tiho mjesto gdje su se borovi zbili jedni uz druge. Tlo je bilo meko pod kopitima njezina konja, a tragovi koje je ostavljala za sobom punili su se krvlju. Pokraj nje jahali su knez Renly, Dick Crabb i Vargo Hoat. Krv je tekla iz Renh/jeva vrata. Iz Jačeva odgrizenog uha curio je gnoj. "Kamo idemo?" upita Brienne. "Kamo me vodite?" Nijedan od njih nije odgovarao. Kako bi mogli odgovoriti? Svi su mrtvi. Je li to značilo da je i ona bila mrtva?
Knez Renly nalazio se ispred nje, njezin slatki nasmijani kralj. Vodio je njezina konja kroz drveće. Brienne ga zazove da mu reče koliko ga voli, ali kad se okrenuo da ju osine pogledom, shvatila je da to ipak nije bio Renly. Renly se nikad nije mrštio. Uvijek je za mene imao osmijeh, pomislila je... osim...

"Hladno", reče njezin kralj zbunjeno, a sjena se primaknula bezčovjeka koji bi je bacao, a dok se krv njezina slatkog kneza prelila kroz zeleničelik njegova čeličnog ovratnika da joj natopi ruke. Bio je topao čovjek, ali krv mu je bila hladna poput leda. Ovo nije stvarno, rekla je u sebi. Ovo je još jedan ružan san, i uskoro će se probuditi.

Njezin se konj naglo zaustavio. Zgrabile su je grube ruke. Ugledala je zrake crvenog poslijepodnevnog svjetla kako koso padaju kroz granje kestena. Konj je kopao gubicom među uvelim lišćem tražeći kestene, a ljudi se kretali u blizini, razgovarajući tihim glasovima. Deset, dvanaest, možda više. Brienne im nije prepoznala lica. Bila je ispružena na tlu, leđa naslonjenih na deblo. "Popijte ovo, moja gospojo", reče djevojački glas. Podigla je kalež Brienneinim usnama. Okus je bio jak i opor. Brienne ga ispljune. "Vode", dahne. "Molim vas. Vode."

"Voda neće ublažiti bol. Ovo hoće. Malo." Djevojka ponovno prinese kalež Brienneinim usnama.

Boljelo ju je čak i piti. Vino joj je poteklo niz bradu i kapnulo po prsima. Kad je kalež bio prazan, djevojka ga napuni iz mješine. Brienne ga posrće dok joj nije prsnulo iz usta. "Dosta je."

"Još. Ruka vam je slomljena, a nekoliko rebara vam je napuklo. Dva, možda tri."

"Gorki", reče Brienne, sjetivši se njegove težine, načina na koji joj se njegovo koljeno zabilo u grudi.

"Da. Taj je bio pravo čudovište."

Sve joj se vratilo u sjećanje; munje iznad i blato ispod, kiša koja je tiho cinkala po tamnom čeliku Psetove kacige, strahotna snaga u šakama Gorkog. Odjednom više nije mogla podnijeti da je svezana. Pokušala se osloboditi konopaca, ali oni su je samo još više ogrebli. Zglavci su joj bili previše čvrsto sputani. Na konopcu je bilo osušene krvi. "Je li mrtav?" Zadrhtala je. "Gorki. Je li mrtav?" Sjetila se kako su se njegovi zubi žarili u meso njezina lica. Pomisao da bi još mogao biti tamo negdje, dišući, budila je u Brienne želju da vrisne.

"Mrtav je. Gendry mu je zabio vršak koplja u potiljak. Pijte, moja gospojo, neću vam ovo salit u grlo."

Pila je. "Tražim djevojku", šapnula je između gutljaja. Zamalo je rekla svoju sestru. "Plemenitu djevicu od trinaest godina. Ima modre oči i crvenkasto-kestanjastu kosu."

"Ja nisam ona."

Ne. Brienne je to mogla vidjeti. Djevojka je bila tako mršava da je izgledala izgladnjelo. Smeđa kosa bila joj je spletena u pletenici, a oči su joj bile starije od njezinih godina. Smeđa kosa, smeđe oči, neugledna. Vrba, šest ljeta starija. "Ti si sestra. Gazdarica."

"Možda." Djevojka zaškilji. "Što i da jesam?"

"Imaš li ime?" upita Brienne. U trbuhu joj zakrulji. Pobojala se da će povratiti.

"Heddle. Isto kao Vrba. Jeyne Heddle."

"Jeyne. Razveži mi ruke. Molim te. Smiluj se. Konopac mi grebe zglavke. Krvarim."

"To nije dopušteno. Morate ostati svezani, dok..."

"... dok ne stanete pred moju gospoju." Renly je stajao iza djevojke, odmičući svoju crnu kosu iz očiju. Ne Renly. Gendry. "Moja gospoja želi da odgovarate za vaše zločine."

"Moja gospoja." Od vina joj se vrtjelo u glavi. Bilo je teško razmišljati. "Kameno Srce. Na nju misliš?" Knez Randvll ju je spominjao, tamo u Djevičinu Jezercu. "Gospa Kameno Srce."

"Neki je tako zovu. Neki je zovu drugačije. Nijema Sestra. Majka Nemilosrdna. Krvnica."

Krvnica. Kad je Brienne sklopila oči, ugledala je trupla koja su se ljuljala pod golim smeđim granama, lica pocrnjelih i nabreklih. Odjednom se očajnički bojala. "Podrick. Moj štitonoša. Gdje je Podrick? I ostali... Ser Hyle, septon Meribald. Cucak. Što ste učinili s Cuckom?"

Gendry i djevojka izmijene pogled. Brienne pokuša ustati, i uspije podmetnuti koljeno ispod sebe prije nego što se svijet počeo okretati. "Vi ste ubili psa, moja gospojo", čula je kako Gendry govori, časkom prije nego što ju je opet progutala tama.

Tada je opet bila u Šapatima, stojeći među ruševinama i suočena s Clarenceom Crabbom. Bio je golem i jarostan, jašući na turu dlakavijem od njega. Zvijer je bijesno toptala po tlu, izrovavši duboke brazde u zemlji. Crabbovi zubi bili su izbrušeni u šiljke. Kad je Brienne htjela izvući mač, zatekla je svoje korice prazne. "Ne", viknula je, dok je Ser Clarence jurišao. Nije bilo pošteno. Nije se mogla boriti bez svog čarobnog mača. Ser Jaime joj gaje dao. Pomisao na to da će ga iznevjeriti kao što je iznevjerila kneza Renlyja tjerala ju je na plač. "Moj mač. Molim vas, moram pronaći svoj mač."

"Djevojčura želi svoj mač natrag", izjavi neki glas.

"A ja želim da mi Cersei Lannister popuši kurac. Pa šta?"

"Jaime ga je nazvao Čuvarom zakletve. Molim vas." Ali glasovi je nisu slušali, a Clarence Crabb obrušio se na nju i odrubio joj glavu. Brienne je propala u još dublju tamu.

Sanjala je da leži u čamcu, glave naslonjene na nečijem krilu. Svud oko nje nalazile su se sjene, zakukuljeni ljudi u oklopu i koži, koji su ih prevozili preko maglovite rijeke prigušenim veslima. Bila je mokra od znoja, gorjela je, ali se ipak nekako tresla. Magla je bila puna lica. "Lje-pojka", šapnule su vrbe na obali, ali trstike su rekle: "Nakaza, nakaza." Brienne zadrhti. "Prestanite", rekla je. "Neka ih netko zaustavi."
Idući put kad se probudila, Jeyne je prinosila zdjelicu tople juhe njezinim usnama. Juha od luka, pomisli Brienne. Popila je koliko je mogla, sve dok joj komad mrkve nije zastao u grlu i zagrcnuo je. Kašljanje je bilo prava agonija. "Polakše", reče djevojka.
"Gendry", zahripala je. "Moram razgovarati s Gendryjem."
"Krenuo je natrag na rijeci, moja gospojo. Vratio se u svoju kovačnicu, k Vrbi i malenima, da ih čuva."
Nitko ih ne može čuvati. Opet je počela kašljati. "Ah, pusti je da se uguši. Uštedjet ćemo konopca." Jedan od sjenovitih ljudi odgurne djevojku u stranu. Bio je odjeven u zahrdalu verižnjaču i čavlićima posut opasač. O boku mu je visio dugi mač i bodež. Žuti velebni plašt bio mu je prilijepljen za ramena, namočen i prljav. S ramena mu se uzdizala čelična pseća glava, zuba iskešenih u rezanju.
"Ne", zastenje Brienne. "Ne, ti si mrtav, ja sam te ubila."
Pas se nasmije. "Obrnula si to naopako. Jaću ubit tebe. Učinio bih to odmah, al' moja te gospoja hoće objesit."
Objesiti. Riječ je potjerala trepet straha njezinim tijelom. Pogledala je djevojku, Jeyne. Premlada je da bi bila tako bešćutna. "Kruh i sol", dahne Brienne. "U kućmi... septon Meribald nahranio je djecu... prelomili smo kruh s tvojom sestrom..."
"Prava gosta više ne znače tol'ko ko nekad", reče djevojka. "Ne otkad se moja gospoja vratila s vječanja. I neki od onih što se njišu kraj rijeke mišljahu da su gosti."
"Mi smo bili druk čijeg mišljenja", reče Pas. "Htjeli su postelje. Mi smo im dali stabla."
"Ali imamo još stabala", dometne druga sjena, jednooka ispod zahrđale kacige u obliku lonca. "Stabala uvijek ima."
Kad je opet trebalo uzjahati, navukli su joj kožnu kapuljaču preko lica. Nije bilo otvora za oči. Koža je prigušila zvukove oko nje. Okus luka
zadržao joj se na jeziku, oštar poput spoznaje njezina neuspjeha. Kane me objesiti Pomislila je na Jaimea, na Šansu, na svog oca kod kuće na Tarthu, i bila sretna što ima kapuljaču. Pomogla je sakriti suze koje su joj nahrupile na oči. S vremena na vrijeme čula bi razgovor odmetnika, ali nije im mogla razaznati riječi. Nakon nekog vremena prepustila se umoru i polaganom, jednoličnom kretanju svoga konja.
Ovaj put sanjala je da je opet kod kuće, u Zvjezdanpadu. Kroz visoke zasvođene prozore dvorane svojega kneza oca mogla je vidjeti kako sunce upravo zalazi. Ovdje sam bila sigurna. Bila sam sigurna.
Bila je odjevena u svileni brokat, modro-crvenu haljinu s četverodjel-nom prednjicom ukrašenu zlatnim suncima i srebrnim polumjesecima. Na nekoj drugoj djevojci mogla je to biti lijepa halja, ali ne na njoj. Imala je dvanaest godina, bila nezgrapna i osjećala nelagodu, čekajući da susretne mladog viteza s kojim joj je otac ugovorio brak, dječaka šest godina starijeg, koji će sigurno jednog dana postati slavni junak. Užasavala se njegova dolaska. Grudi su joj bile premalene, šake i stopala preveliki. Kosa joj je neprestano stršila, a prišti joj se ugnijezdio u naboru pokraj nosa. "Donijet će ti ružu", obećao je njezin otac, ali ruža nije vrijedila, ruža ju nije mogla obraniti. Željela je mač. Čuvar zakletve. Moram pronaći djevojku, moram pronaći njegovu čast.
Napokon su se vrata otvorila, a njezin je zaručnik stupio u dvoranu njezina oca. Pokušala gaje pozdraviti onako kako su je naučili samo kako bi joj krv navrla na usta. Pregrizla je jezik dok je čekala. Ispljunula ga je pred noge mladog viteza, i ugledala gađenje na njegovu licu. "Brienne Ljepojka", rekao je podrugljivim tonom. "Vidio sam krmače koje su bile ljepše od tebe." Bacio joj je ružu u lice. Dok se udaljavao, grifoni na njegovu plastu namreškali su se, zamutili i preobrazili u lavove. Jaimel htjela je kriknuti. Jaime, vrati se po mene! Ali jezik joj je ležao na podu pokraj ruže, natopljen krvlju.
Brienne se iznenada probudi, daščući.
Nije znala gdje se nalazi. Zrak je bio hladan i težak, i mirisao na zemlju, crve i plijesan. Ležala je na prostirki pod hrpom ovčjih kožuha, sa stijenom iznad glave i korijenjem koje je stršilo kroz zidove. Jedino svjetlo dopiralo je iz lojanice, dimeći se u jezercu rastopljenog voska.
Odgurnula je ovčje kožuhe. Netko joj je svukao odjeću i oklop, opazila je. Bila je odjevena u smeđu vunenu dugu košulju, tanku, ali svježe opranu. Podlaktica joj je bila stavljena u udlagu i povezana platnom. Jedna strana njezina lica činila se vlažnom i ukočenom. Kad se dotakla, otkrila je da joj je neka vrsta vlažnog obloga pokrivala obraz, čeljust i uho. Gorki...
Brienne ustane. Noge su joj sečinile slabe poput vode, glava laka poput zraka. "Ima li koga?"

Nešto se pomakne u jednoj od zasjenjenih niša iza svijeće; sijedi starac odjeven u dronjke. Gunjevi koji su ga pokrivali kliznuše na pod. Sjeo je i protrljao oči. "Gospo Brienne? Prepali ste me. Sanjao sam."
Ne, pomisli onaj'a sam sanjala. "Kakvo je ovo mjesto? Je li to tamnica?"
"Pećina. Poput štakora, moramo pobjeći natrag u naše rupe kad psi dođu njušiti za nama, a pasa je sve više iz dana u dan." Bio je odjeven u poderane ostatke stare halje, ružičaste i bijele. Kosa mu je bila duga, sijeda i zamršena, mlohava koža na obrazima i bradi prekrivena grubim čekinjama. "Jeste li gladni? Biste li mogli probaviti kalež mlijeka? Možda malo kruha i meda?"
"Želim svoju odjeću. Svoj mač." Osjećala se nagom bez svog oklopa, a željela je Čuvara zakletve uza se.
"Izlaz. Pokažite mi izlaz odavde." Pod pećine bio je zemljan i kamen, grub pod stopalima njezinih nogu. Čak se i sada osjećala ošamućeno, kao da lebdi. Treperavo svjetlo bacalo je čudne sjene. Duhovi ubijenih, pomislila je, svi plešu oko mene, krijući se kad se okrenem da ih pogledam. Posvuda je vidjela otvore, pukotine i procijepe, ali nije bilo načina da sazna koji je put vodio van, koji bi je odveo dublje u pećinu, a koji je ne bi odveo nikamo. Svi su bili mračni kao noć.
"Smijem li vam opipati čelo, moja gospo?" Ruka njezina tamničara bila je prekrivena ožiljcima i tvrda od žuljeva, ali neobično nježna. "Vaša vrućica je popustila", objavio je, glasom začinjenim naglaskom slobodnih gradova. "Vrlo dobro. Još jučer koža vam se činila kao da gori. Jeyne se bojala da ćemo vas izgubiti."
"Jeyne. Visoka djevojka?"
"Upravo ta. Iako nije tako visoka kao vi, moja gospo. Duga Jeyne, tako je ljudi zovu. Ona vam je namjestila ruku i stavila je u udlagu, dobro poput bilo kojeg meštra. Učinila je što je mogla i za vaše lice, ispravši rane kuhanim pivom da spriječi odumiranje tkiva. Unatoč tome... ljudski ugriz je gadna stvar. Odatle je potekla groznica, siguran sam." Sijedi čovjek dotakne njezino zavijeno lice. "Morali smo odsjeći nešto kože. Lice vam neće biti lijepo, bojim se."
Nikad nije bilo lijepo. "Ožiljci, mislite?"
"Moja gospo, ono stvorenje vam je odgrizlo pola obraza." Brienne nije mogla a da se ne lecne. Svaki vitez ima borbene ožiljke, upozorio ju je Ser Goodvvin, kad ga je zamolila da je nauči mačevanju. Želiš li to, dijete? No, njezin stari glavni oružnik govorio je o posjekotinama mača; nikad ne bi predvidio šiljaste zube Gorkog. "Čemu mi namještati kosti i ispirati rane ako me samo želite objesiti?"
"Čemu zaista?" Zirnuo je u svijeću, kao da više nije mogao podnijeti da je gleda. "Hrabro ste se borili u krčmi, rekli su mi. Lim nije smio ostaviti raskrižje. Rečeno mu je da ostane u blizini, skriven, da smjesta izađe ako ugleda dim kako se diže iz dimnjaka... ali kad su mu stigle vijesti da se Bijesni Pas iz Soljenica kreće na sjever duž Zelenih rašlji, zagrizao je mamac. Lovili smo tu bagru tako dugo... ipak, trebao je biti pametniji. Ovako kako je ispalo, trebalo mu je pola dana da shvati kako su glumci upotrijebili potok da sakriju svoje tragove i požurili natrag njemu iza leda, a onda je izgubio još više vremena zaobilazeći kolonu frevevskih vitezova. Da nije bilo vas, u krčmi su mogla preostati samo trupla učasu kad su se Lim i njegovi ljudi vratili. Zato vam je Jeyne povila rane, možda. Što god da ste drugo učinili, te ste rane zadobili časno, u najboljoj namjeri."
Što god da ste drugo učinili. "Što mislite da sam učinila?" upita ona. "Tko ste vi?"
"Bili smo kraljevi ljudi kad smo započeli," reče joj čovjek, "ali kraljevi ljudi moraju imati kralja, a mi nemamo nikoga. Bili smo i braća, ali sada je naše bratstvo slomljeno. Ne znam tko smo, da pravo kažem, ni kamo idemo. Znam samo da je cesta mračna. Vatre mi nisu pokazale što leži na njezinu kraju."
Znam gdje završava. Vidjela sam trupla na stablima. "Vatre", ponovi Brienne. Odjednom je shvatila. "Vi ste mvrijski svećenik. Crveni čarobnjak."
Spustio je pogled na svoje dronjave halje i žalosno se osmjehnuo. "Ružičasta pretvorica, radije. Ja sam Thoros, nekoć od Myra, da... loš svećenik i još gori čarobnjak."
"Jahali ste s Dondarrionom. Knezom Munje."
"Munja dolazi i odlazi, a onda je se više ne vidi. Tako je i s ljudima. Vatra kneza Berica nestala je s ovog svijeta, bojim se. Mračnija sjena vodi nas umjesto njega."
"Pas?"
Svećenik napući usne. "Pas je mrtav i pokopan."
"Vidjela sam ga. U šumi."
"Grozničav san, moja gospo."
"Rekao je da će me objesiti."
"Čak i snovi mogu lagati. Moja gospo, koliko je prošlo otkad ste jeli? Sigurno ste izgladnjeli?"
Bila je, shvatila je. Trbuh joj je bio šupalj. "Hrana... hrana bi mi dobro došla, hvala."

"Objed, onda. Sjednite. Još ćemo razgovarati, ali najprije obrok. Pričekajte tu." Thoros upali malu svijeću na klonuloj lojanici, i nestane u crnom otvoru ispod izbočine stijene. Brienne se zatekla sama u maloj pećini. Ali, na koliko dugo?

Pregledala je prostoriju, tražeći oružje. Bilo kakvo oružje poslužilo bi; štap, toljaga, bodež. Pronašla je samo kamenje. Jedan joj je lijepo legao u šaku... ali sjetila se Šapata, i onoga što se dogodilo kad je Dobrojeb pokušao omjeriti kamen s bodežom. Kad je začula zvuk svećenikovih koraka, ispustila je kamen na pod pećine i vratila se na svoje mjesto.

Thoros je donio kruha, sira i zdjelu gulaša. "Žao mi je", rekao je. "Ono što nam je ostalo od mlijeka ukiselilo se, a med je sav potrošen. Hrane biva sve manje. Ipak, ovoće vas zasititi."

Gulaš je bio hladan i mastan, kruh tvrd, sir još tvrđi. Brienne nikad nije pojela nešto ni upola tako dobro.

"Jesu li moji suputnici ovdje?" upitala je svećenika, dok je žlicom kupila ostatke gulaša.

"Septona smo pustili da ide svojim putem. On ništa nije skrivio. Ostali su ovdje, čekajući presudu."

"Presudu?" Namrštila se. "Podrick Payne je samo dječak."

"Veli da je štitonoša."

"Znate da se dječaci vole hvalisati."

"Vražićkov štitonoša. Borio se u bitkama, sam je to priznao. Čak je i ubio, sudeći po njegovim riječima."

"Dječak", ponovila je. "Imajte milosti."

"Moja gospo," reče Thoros, "ne dvojim da se dobrota, milost i oprost još mogu pronaći negdje u ovih Sedam Kraljevina, ali ne tražite ih ovdje. Ovo je pećina, ne hram. Kad ljudi moraju živjeti kao štakori u mraku ispod zemlje, uskoro im ponestane samilosti, kao što im ponestane mlijeka i meda."

"A pravda? Može li se nju pronaći u pećinama?"

"Pravda." Thoros se blijedo osmjehne. "Sjećam se pravde. Imala je ugodan okus. Pravda je bila ono što smo iskali dok nas je Beric vodio, ili smo si barem tako govorili. Bili smo kraljevi ljudi, vitezovi i junaci... ali neki vitezovi su mračni i puni užasa, moja gospo. Rat od svih nas čini čudovišta."

"Tvrdite da ste čudovišta?"

"Tvrdim da smo ljudska bića. Vi niste jedini s ranama, gospo Brienne. Neki od moje braće bili su dobri ljudi kad je ovo započelo. Neki su bili... manje dobri, da se tako izrazimo? Iako ima onih koji će reći da nije važno kako čovjek počinje, već kako skonča. Pretpostavljam da isto vrijedi i za žene." Svećenik se osovi na noge. "Naše zajedničko vrijeme je pri kraju, bojim se. Čujem da moja braća dolaze. Naša gospa je poslala po vas."

Brienne začu njihove korake i spazi svjetlost baklje kako treperi u prolazu. "Rekli ste mi da je otišla u Lijepu tržnicu."

"I jest. Vratila se dok smo spavali. Ona sama nikad ne spava."

Neću se bojati, rekla je u sebi, ali bilo je prekasno za to. Neću im dopustiti da vide moj strah, obećala je sebi umjesto toga. Bila su četvorica, grubi ljudi ispijenih lica, odjeveni u žičane košulje, ljuske i kožu. Prepoznala je jednog do njih; jednookog čovjeka, iz njezinih snova.

Najviši od četvorice nosio je umrljan i pohaban žuti plašt. "Jesi li uživala u jelu?" upitao je. "Nadam se. To je vjerojatno posljednja hrana koju ćeš okusiti." Bio je smedokos, bradat, mišićav, sa slomljenim nosom koji je loše zarastao. Znam ovog čovjeka, pomisli Brienne. "Ti si Pas."

On se naceri. Zubi su mu bili grozni; iskrivljeni i smeđe prošarani od truleži. "Valjda jesam. Budući da je moja gospoja ubila posljednjeg." Okrenuo je glavu i pljunuo.

Sjetila se bljeska munje, blata pod nogama. "Ubila sam Rorgea. Uzeo je kacigu s Cleganeova groba, a ti si je ukrao s njegova trupla." "Nisam čuo da se potužio."

Thoros malodušno uvuče zrak. "Je li to istina? Mrtvačeva kaciga? Zar smo tako nisko spali?"

Krupni muškarac ga osine pogledom. "To je dobar čelik."

"Ništa nije dobro u svezi s tom kacigom, ni u svezi s čovjekom koji ju je nosio", reče crveni svećenik. "Sandor Clegane bio je izmučen čovjek, a Rorge zvijer u ljudskoj koži."

"Ja nisam oni."

"Čemu onda pokazivati svijetu njihovo lice? Divlje, iskešeno, izobličeno... zar to želiš biti, Lime?"

"Njezin prizor zastrašit će dušmane."

"Njezin prizor straši i mene."

"Onda zatvori oči." Čovjek u žutom plastu oštro mahne rukom. "Dovedi kurvu."

Brienne se nije opirala. Bila su četvorica, a ona je bila slaba i ranjena, naga pod vunenom košuljom. Morala je saviti vrat da ne udari glavom dok su je vodili vijugavim prolazom. Put pred njima naglo se uspinjao, zaokrenuvsi još dvaput prije nego što je izronio u mnogo veću pećinu punu odmetnika.
Ognjišna jama bila je iskopana u središtu poda, a zrak je bio modar od dima. Ljudi su se okupili blizu plamenova, nastojeći se ugrijati u prohladnoj pećini. Ostali su stajali pokraj zidova ili sjedili prekriženih nogu na slamnatim prostirkama. Bilo je i žena, pačak i djece koja su izvirivala iza sukanja svojih majki. Jedino lice koje je Brienne prepoznala pripadalo je Dugoj Jeyne Heddle.
Stol na nogarima bio je postavljen na drugoj strani pećine, u procijepu u stijeni. Za njim je sjedila žena sva u sivom, u plastu i kukuljici. U rukama je držala krunu, brončani prsten obrubljen željeznim mačevima. Proučavala ju je, a prsti su joj gladili sječiva kao da iskušavaju njihovu oštrinu. Oči su joj blistale ispod kukuljice.
Siva je bila boja nijemih sestara, Neznačevih sluškinja. Brienne osjeti kako joj se drhtaj uspinje kičmom. Kameno Srce.
"Moja gospojo", reče krupni čovjek. "Evo je."
"Da", reče jednooki. "Kraljosjekova kurva."
Ona se lecne. "Zašto ste me tako nazvali?"
"Da imam srebrnog jelenjaka za svaki put kad si mu zazvala ime, bio bih bogat k'o tvoji prijatelji Lannisteri."
"To je bio samo... ne razumijete..."
"Ma nemoj?" Krupničovjek se nasmije. "Mislim da razumijemo. Zaudaraš na lavove, gospo."
"Nije istina."
Jedan od odmetnika stupi naprijed, mladi muškarac u masnom kaputiću od ovčje kože. U rukama mu se nalazio Čuvar zakletve. "Ovo dokazuje suprotno." Njegov glas bio je obojan naglaskom sjevera. Izvukao je mač iz korica i položio ga pred gospu Kameno Srce. Na svjetlu iz ognjišne jame činilo se da se crveni i crni valići u oštrici gotovo mreškaju, ali žena u sivom promatrala je samo jabučicu: zlatnu lavlju glavu, s očima od rubina koji su sjali poput dviju crvenih zvijezda.
"A tu je i ovo." Thoros od Myra izvuče pergament iz svog rukava, i metne ga pokraj mača. "Nosi pečat kralja dječaka i veli da nositelj obavlja njegov posao."
Gospa Kameno Srce odloži mač kako bi pročitala pismo.
"Mač mi je dan iz dobrog razloga", reče Brienne. "Ser Jaime je položio zakletvu Catelvn Stark..."
"... to je sigurno bilo prije nego što su joj njegovi prijatelji prerezali grlo", reče krupni muškarac u žutom plastu. "Svi znamo za Kraljosjeka i njegove zakletve."
Ne vrijedi, shvati Brienne. Nijedna moja riječ neće ih razuvjeriti. Svejedno je srljala naprijed. "Obećao je kneginji Catelvn njezine kćeri, ali kad smo stigli u Kraljev Grudobran, one su već nestale. Jaime me poslao da potražim kneginjicu Šansu..."
"... a da ste pronašli djevojku," upita mladi sjevernjak, "što biste učinili s njom?"
"Zaštitila bih je. Odvela nekud na sigurno."
Krupni čovjek se nasmije. "Gdje to? U Cerseinu tamnicu?"
"Ne."
"Poriči kol'ko hoćeš. Taj mač dokazuje da lažeš. Zar trebamo vjerovat kako Lannisteri dijele mačeve od zlata i rubina protivnicima'? Da je Kraljosjek htio da sakriješ djevojku od njegove rođene blizanke? Pretpostavljam da je papir s pečatom kralja dječaka tu u slučaju da moraš obrisat guzicu? A tu je i društvo koje si odabrala..."
Krupni se čovjek okrene i mahne rukom, redovi odmetnika se razdvoje, a još su dvojica zarobljenika bila dovedena naprijed. "Dječak je bio Vražićkov osobni štitonoša, moja gospojo", onće gospi Kameno Srce. "Ovaj drugi je jedan od prokletih vitezova Randvlla Prokletog Tarlvja."
Hyle Hunt bio je tako isprebijan da mu je lice nateklo gotovo do neprepoznatljivosti. Posrnuo je dok su ga gurali, i zamalo pao. Podrick ga uhvati ispod ruke. "Ser", nesretnoće dječak kad je ugledao Brienne. "Moja gospo, hoću reći. Žao mi je."
"Nema ti zašto biti žao." Brienne se okrene prema gospi Kameno Srce. "Kakvu god izdaju mislite da sam počinila, moja gospo, Podrick i Ser Hyle u njoj nisu imali udjela."
"Oni su lavovi", reče jednooki čovjek. "To je dovoljno. Ja glasam da ih objesimo. Tarly je objesio dvadesetak naših, krajnje je vrijeme da namaknemo onču kojem od njegovih."
Ser Hyle uputi Brienne slabašan osmijeh. "Moja gospo," izusti, "trebali ste poći za me kad sam vas prosio. Bojim se da ste sad osuđeni da umrete kao djevica, a ja kao siromah."
"Pustite ih", zamoli Brienne.

Žena u sivom ne odgovori. Proučavala je mač, pergament, brončano--željeznu krunu. Napokon je zavukla ruku ispod čeljusti i zgrabila se za vrat, kao da se kani zadaviti. Umjesto toga prozborila je... Glas joj je bio isprekidan, slomljen, izmučen. Zvuk kao da joj je dopirao iz grla, napola krištanje, napola soptanje, napola smrtni hropac. Jezik prokletih, pomisli Brienne. "Ne razumijem. Što je rekla?"
"Upitala je za ime ove vaše oštrice", reče mladi sjevernjak u kaputiću od ovčje kože.
"Čuvar zakletve", odvrati Brienne.
Žena u sivom prosikće kroz svoje prste. Oči joj bijahu dvije crvene jame koje su gorjele u sjenama. Ponovno je prozborila.
"Ne, veli ona. Nazovite ga Prekršitelj zakletve, veli ona. Načinjen je za izdaju i ubojstvo. Ona mu daje ime Dvolični prijatelj. Poput vas."
"Prema kome sam bila dvolična?"
"Prema njoj", reče sjevernjak. "Je li moguće da je moja gospa zaboravila kako ste joj se nekoć zakleli na službu?"
Postojala je samo jedna žena kojoj se Djevica od Tartha ikad zaklela služiti. "To nije moguće", izustila je. "Ona je mrtva."
"Smrt i pravo gosta", promrmlja Duga Jeyne Heddle. "Više ne znače toliko k'o nekad, nijedno od to dvoje."
Gospa Kameno Srce spusti svoju kukuljicu i odmota sivi vuneni šal sa svog lica. Kosa joj je bila suha i lomna, bijela poput kosti. Čelo joj je bilo prošarano zelenim i sivim, posuto smeđim pupoljcima truleži. Koža njezina lica pripijala se u nepravilnim trakama od njezinih očiju do čeljusti. Neke su ogrebotine bile pokrivene krastama osušene krvi, ali druge su zjapile otvorene otkrivajući lubanju pod njima.
Njezino lice, pomisli Brienne. Njezino je lice bilo tako snažno i načito, njezina koža tako glatka i meka.
"Kneginjo Catelyn?" Oči joj se napune suzama. "Rekli su... rekli su da ste mrtvi."
"I jest", reče Thoros od Myra. "Frevevi su joj prerezali vrat od uha do uha. Kad smo je pronašli pokraj rijeke, bila je tri dana mrtva. Hanvin me preklinjao da joj dadem poljubac života, ali prošlo je previše vremena. Nisam to htio učiniti, pa je umjesto toga knez Beric utisnuo svoje usne na njezine, a plamen života prešao je iz njega u nju. I... ona je ustala. Neka nas Gospodar Svjetlosti čuva. Ona je ustala."
Zar još sanjam? pitala se Brienne. Je li ovo još jedna mora rođena iz zubiju Gorkog. "Nikad je nisam izdala. Recite joj to. Zaklinjem se Sedmoricom. Zaklinjem se mojim mačem."
Stvorenje koje je nekoć bilo Catelvn Stark ponovno se uhvati za grlo, pritišćući prstima jezivo dugu posjekotinu u svojem vratu, i protisne još zvukova. "Riječi su vjetar, veli ona", reče sjevernjak Brienne. "Ona veli da morate dokazati svoju odanost."
"Kako?" upita Brienne.
"Svojim mačem. Čuvarom zakletve, tako ga zovete? Onda održite zakletvu koju ste joj dali, govori milostiva."
"Što ona želi od mene?"
"Želi svog sina živa, il' ljude koji su ga ubili mrtve", odvrati krupni muškarac. "Želi nahranit vrane, k'o što su učinili na Krvavom vjenčanju. Frevevi i Boltonovi, da. Datćemo joj ih, kol'ko god ih bude htjela. Sve što od tebe traži jest Jaime Lannister."
Jaime. Ime je bilo nož koji joj se zabijao u trbuh. "Kneginjo Catelvn, ja... vi ne razumijete, Jaime... spasio me od silovanja kad su nas Krvavi glumci oteli, a kasnije se vratio po mene, skočio je u medvjeđu jamu goloruk... Kunem vam se, on nije čovjek koji je bio. Poslao me po Šansu da ječuvam, nije mogao imati udjela u Krvavom vjenčanju."
Prsti kneginje Catelvn zariju se duboko u njezin vrat, a riječi zaklo-poću van, prigušene i slomljene, bujica hladna poput leda. Sjevernjak reče: "Ona veli da morate izabrati. Uzmite mač i ubijte Kraljosjeka, ili budite obješeni kao izdajica. Mač ili omča, veli ona. Izaberite, veli ona. Izaberite."
Brienne se sjeti svog sna, čekanja u očevoj dvorani na momka za kojeg se trebala udati. U snu je pregrizla vlastiti jezik. Usta su mi bila puna krvi. Uvukla je isprekidan dah i rekla: "Neću."
Nastade duga tišina. Tada gospa Kameno Srce opet progovori. Ovaj put Brienne je razumjela riječi. Bile su samo dvije. "Objesite ih", zakri-ještala je.
"Na zapovijed, moja gospojo", reče krupni muškarac.
Ponovno su sputali Brienneine zglavke konopcem i izveli je iz pećine, uz zavojit kameni puteljak na površinu. Vani bijaše jutro, opazila je iznenađeno. Zrake blijedog svjetla zore ukoso su padale kroz drveće. Toliko stabala na izbor, pomislila je. Neće nas morati odvesti daleko.
I nisu. Pod nakrivljenom vrbom odmetnici joj namakoše omču oko

i vrata, čvrsto je stisnuše, i prebaciše drugi kraj užeta preko grane. Hyle
¦ Hunt i Podrick Payne dobili su brijestove. Ser Hyle je vikao da će on ubiti
Jaimea Lannistera, ali Pas ga je pljusnuo preko lica i ušutkao. Ponovno
je nataknuo kacigu. "Ako želite priznat svoje zločine bogovima, sad je
pravi čas da ih izrečete."
"Podrick vam nikad nije naudio. Moj otac će ga otkupiti. Tarth nazivaju safirnim otokom. Pošaljite Podricka s mojim kostima u Zvjezdanpad, i dobit ćete safira, srebra, čega god hoćete."
"Želim svoju ženu i kćer", reče Pas. "Može li mi ih tvoj otac opet vratit? Ako ne može, nek' se jebe. Dječak će trunut pokraj tebe. Vuci će vam oglodat kosti."
"Kaniš lije objesit, Lime?" upitajednooki. "II' si kćku odlučio ubit pričom?" 1 Pas dograbi kraj užeta od čovjeka koji ga je držao. "Da vidimo umije
li plesat", reče, i povuče ga.
f Brienne osjeti kako se konopac zateže, ukopavajući joj se u kožu, po-
,' dižući joj bradu uvis. Ser Hyle ih je rječito psovao, ali ne i dječak. Podrick 1 ' nijednom nije podigao pogled, čak ni dok su mu se noge odizale s tla. - Ako je ovo još jedan san, vrijeme je da se probudim. Ako je ovo stvarnost, vrijeme je da umrem. Jedino što je mogla vidjeti bio je Podrick, s očnom oko vrata, kako lamata nogama. Usta joj se otvore. Pod se ritao, gušio, umirao. Brienne čajnički uvuče dah, još dok ju je omča davila. Ništa je nikad nije toliko boljelo. Kriknula je riječ.
Septa Moelle bila je bjelokosa vještica lica oštrog poput sjekire i usana napućenih u vječnom negodovanju. Ova još ima netaknut djevičnjak, kladim se, pomisli Cersei, iako je sada tvrd i krut poput stavljene kože. Pratila su je šestorica vitezova vrhovnog vrapca, s duginim mačem njihova preporođenog reda narisanim na njihovim romboidnim štitovima.
"Septo." Cersei je sjedila pod Željeznim prijestoljem, odjevena u zelenu svilu i zlatnu čipku. "Recite njegovoj Uzvišenoj Svetosti da se vrlo ljutimo na njega. Previše si toga dopušta." Smaragdi su blistali na njezinim prstima i u zlatnoj joj kosi. Oči dvora i grada bijahu uprte u nju, a ona je željela da vide kći kneza Tywina. U času kad ova glumačka farsa završi znat će da su imali samo jednu pravu kraljicu. Ali najprije moramo otplesati ples i ne smijemo pogriješiti ni koraka. "Kneginja Margaerv je zakonita i nježna žena mog sina, njegova pomoćnica i bračna druga. Njegova Uzvišena Svetost nema razloga da položi svoje ruke na njezinu osobu, ni da zatoči nju i njezine sestrične, koje su nam svima prirasle srcu. Zahtijevam da ih oslobodi."
Strog izraz septe Moelle nije zatitrao. "Prenijet ću riječi Vaše Milosti Njegovoj Uzvišenoj Svetosti, ali žalosti me što moram reći da se mlada kraljica i njezine dvorske dame ne mogu pustiti dok i ukoliko se ne dokaže njihova nevinost."
"Nevinost? Ali, trebate samo pogledati njihova ljupka, mlada lica da vidite koliko su nevine."
"Ljupko lice često skriva grešno srce."
Knez Merryweather se oglasi s vijećničkog stola. "Za koji su zločin te mlade djevice optužene, i tko ih je optužio?"
Septa reče: "Megga Tvrell i Elinor Tvrell optužene su za lascivnost, bludničenje i udruživanje u svrhu veleizdaje. Alla Tvrell optužena je što je svjedočila njihovoj sramoti i pomagala je skriti. Za sve je to optužena i kraljica Margaerv, kao i za preljub i veleizdaju."
Cersei metne ruku na grudi. "Recite mi tko širi te klevete o mojoj snahi! Ne vjerujem ni riječi od toga. Moj mili sin ljubi gospu Margaerv svim svojim srcem, ona nikad ne bi mogla biti tako okrutna da ga izigra."
"Optužitelj je vitez iz vašeg domaćinstva. Ser Osney Kotlocrn priznao je da je puteno općio s kraljicom samom vrhovnom septonu, pred Očevim oltarom."
Za vijećničkim stolom Harys Swift uvuče dah, a veliki meštar Pvcelle odvrati lice. Zujanje ispuni zrak, kao da je tisuće osa pušteno u prijestolnu dvoranu. Neke od gospi u galerijama počele su tiho izlaziti, praćene povorkom nižih kneževa i vitezova u dnu dvorane. Zlatni su ih plaštevi propustili, ali kraljica je uputila Ser Osfrvda da zabilježi sve koji su pobjegli. Odjednom Tyrellova ruža više ne miriše tako slatko.
"Ser Osney je mlad i pohotan, priznajem," reče kraljica, "ali je odan vitez uza sve to. Ako on veli da je imao udjela u tome... ne, nije moguće. Margaerv je djevica!"
"Nije. Osobno sam ju pregledala, po nalogu Njegove Uzvišene Svetosti. Njezin djevičnjak nije netaknut. Septa Aglantine i Septa Melicent potvrdit će isto, kao i osobna septa kraljice Margaerv, Nvsterica, koja je ograničena na pokajničku ćeliju zbog svog udjela u kraljičinoj sramoti. Kneginja Megga i kneginja Elinor također su pregledane. Za obje se ustanovilo da su načete."

Ose su postajale tako bučne daje kraljica jedva uspijevalačuti vlastite misli. Nadam se da su mala kraljica i njezine sestrične uživale u svojim jahanjima.
Knez Merryweather udari šakom po stolu. "Kneginja Margaerv se svečano zaklela u svoje djevičanstvo, pred Njezinom Milosti kraljicom i njezinim pokojnim ocem. Mnogi ovdje prisutni tome su svjedočili. Knez Tvrell je također jamčio za njezinu nevinost, kao i kneginja Olenna, čiju čast svi znamo daje besprijekorna. Zar želite da povjerujemo kako su nam svi ti plemeniti ljudi lagalil"
"Možda su i oni bili zavarani, moj kneže", reče septa Moelle. "Ne mogu to objasniti. Mogu se samo zakleti u istinitost onog što sam sama otkrila kad sam pregledala kraljicu."
Prizor te mrzovoljne stare vještice kako zabija svoje naborane prste u Margaervnu malu ružičastu pičkicu bio je tako zabavan da se Cersei zamalo nasmijala. "I dalje zahtijevamo da Njegova Uzvišena Svetost dopusti našim meštrima da pregledaju moju snahu kako bi ustanovili ima li i trunka istine u ovim klevetama. Veliki meštre Pvcelle, vi ćete poći sa septom Moelle u Septu Ljubljenog Baelora, i vratiti nam se s istinom o djevičnjaku naše Margaerv."
Pvcelle je poprimio boju ukiseljenog mlijeka. Na sastancima vijeća ta nesretna stara budala ne prestaje mljeti, a sad kad zbilja trebam nekoliko riječi od njega, izgubio je moć govora, pomisli kraljica, prije nego što je starac napokon uspio protisnuti: "Nema potrebe da pregledavam njezine... intimne dijelove." Glas mu je drhtao. "Žalosti me što to moram reći... Kraljica Margaerv nije djevica. Tražila je od mene da joj spravljam mjesečev čaj, ne jednom, već mnogo puta."
Galama koja je za ovim uslijedila bila je svečemu se Cersei Lannister ikad mogla nadati.
Čak ni kraljevski glasnik koji je udarao svojim štapom po podu nije uspio stišati buku. Kraljica pusti daje ona preplavi na nekoliko otkucaja srca, uživajući u zvukovima sramote male kraljice. Kad je dovoljno potrajalo, ona ustane kamenog lica i zapovjedi zlatnim plaštevima da isprazne dvoranu. S Margaery Tyrellje svršeno, pomislila je pobjedonosno. Njezini bijeli vitezovi okružili su je dok je izlazila kroz kraljeve dveri iza Željeznog prijestolja; Boros Blount, Meryn Trant i Osmund Kotlocrn, posljednji od Kraljeve garde koji su još preostali u gradu.
Mali Luna stajao je iza vrata, držeći zvečku u ruci i bulječi u zbrku svojim krupnim okruglim očima. Možda je luda, ali pošteno pokazuje svoju ludost. I Žaba Maggy trebala je nositi šareno ruho, koliko je znala o budućnosti. Cersei se molila da stara varalica vrišti dolje u paklu. Mlada kraljicačiji je dolazak prorekla bila je dokrajčena, a ako je to proročanstvo moglo propasti, mogla su i ostala. Nikakvi zlatni mrtvački pokrovi, nikakav valonqar, napokon sam slobodna od tvoje kreštave zlobe.
Ostaci njezina malog vijeća slijedili su je van. Harys Swyft djelovao je ošamućeno. Posrnuo je na vratima i bio bi pao da ga Aurane Waters nije uhvatio za ruku.Čak je i Orton Merryweather djelovao zabrinuto.
"Puk voli malu kraljicu", rekao je. "Ovo neće dobro primiti. Bojim se što bi se moglo iduće dogoditi, Vaša Milosti."
"Knez Merryweather je u pravu", reče knez Waters. "Ako je Vašoj Milosti po volji, porinut ću ostatak naših novih dromona. Njihov prizor na Crnovodi sa zastavom kralja Tommena na njihovim jarbolima podsjetiće grad na to tko ovdje vlada, i zaštititi ih ukoliko se rulja opet pobuni."
Ostalo nije izrekao; kad jednom izađu na Crnovodu, njegovi će dromoni moći spriječiti Macea Tvrella da preveze svoju vojsku natrag preko rijeke, upravo kao što je Tvrion nekó spriječio Stannisa. Visovrt nije posjedovao vlastite morske snage na ovoj strani Zapadnih zemalja. Oslanjali su se na Redwyneovu flotu, koja je trenutno bila na povratku u Sjenicu.
"Mudra mjera", objavi kraljica. "Dok ova oluja ne mine, želim da vaši brodovi imaju posadu i da budu na vodi."
Ser Harys Swift bio je tako blijed i znojan da je izgledao kao daće se onesvijestiti. "Kad vijesti o ovome dopru do kneza Tvrella, njegov bijes neće poznavati granica. Bit će krvi na ulicama..."
Vitez žutog pileta, pomisli Cersei. Trebali biste uzeti crva za svoj grb, ser. Pile je previše smiono za vas. Ako se Mace Tyrell ne usuđuje napasti ni Krajoluju, zar mislite da bi se ikad usudio udariti na bogove? Kad je presto blejati, rekla je: "Ne smije doći do krvoprolića, a kanim se pobrinuti da tako i bude. Osobnoću poći u Baelorovu septu i razgovarati s kraljicom Margaerv i vrhovnim septonom. Tommen ih oboje voli, znam, i želio bi da ponovno uspostavim mir među njima."
"Mir?" Ser Harys otarečelo svojim baršunastim rukavom. "Ako je mir mogu... to je vrlo hrabro od vas."
"Neka vrst suđenja možda bude neophodna", reče kraljica, "da se opovrgnu ove podle klevete i laži i dokaže svijetu da je naša slatka Margaerv nevina kao što svi znamo da jest."

"Da," umetne Merryweather, "ali ovaj vrhovni septon možda bude htio sam suditi kraljici, kao što je Vjera nekoć sudila ljudima u davnini."
To se i nadam, pomisli Cersei. Takav sud neće blagonaklono gledati na izdajničke kraljice koje su širile svoje noge pjevačima i okaljale Dje-vičine svete obrede kako bi sakrile svoju sramotu. "Najvažnije je doći do istine, sigurna sam da se svi oko toga slažemo", reče ona. "A sad, moja gospodo, morate me ispričati. Moram vidjeti kralja. Ne bi smio biti sam u ovakvom trenutku."
Tommen je vabio mačiće kad mu se njegova majka vratila. Dorcas mu je načinila miša od komadića krzna i svezala ga na dugu uzicu starog
ribičkog štapa. Mačići su ga obožavali loviti, a dječaku ništa nije bilo draže nego ga navlačiti po podu dok su oni skakali za njim. Djelovao je iznenađeno kad ga je Cersei privila u naručje i poljubila u čelo. "Čemu to, majko? Zašto plačete?"
Zato što si na sigurnom, željela mu je reći. Zato što ti se nikakvo zlo nikad neće dogoditi. "Prevario si se. Lav nikad ne plače." Bit će vremena kasnije da mu ispriča za Margaerv i njezine sestrične. "Moraš potpisati nekoliko naloga."
Iz obzira prema kralju kraljica je izostavila imena s naloga za uhićenje. Tommen ih je potpisao prazne, i veselo utisnuo svoj pečat u topli vosak, kao što je uvijek činio. Nakon toga poslala ga je odatle s Jocelvn Swyft.
Ser Osfrvd Kotlocrn stigao je dok se crnilo sušilo. Cersei je sama napisala imena: Ser Tallad Visoki, Jalabhar Xho, Hamish Harfist, Hugh Clifton, Mark Mullendore, Bavard Norcross, Lambert Turnberrv, Horas Redwyne, Hobber Redwyne, i izvjesni prostak zvan Wat, koji je sebe nazivao Modri Bard.
"Toliko mnogo." Ser Osfrvd prelista naloge, kloneći se riječi kao da su žohari koji gmižu po pergamentu. Nijedan od Kotlocrnih nije umio čitati.
"Desetorica. Imate šest tisuća zlatnih plašteva. Dostatno za desetoricu, smatram. Neki pametniji možda pobjegnu, ako glasine dopru do njih na vrijeme. U tom slučaju nije važno, njihovo odsustvo samo će pojačati dojam njihove krivice. Ser Tallad je prilično grubijan i možda vam se pokuša oduprijeti. Pobrinite se da ne pogine prije priznanja, i da ne ozlijedi nekog drugog. Nekoliko ih je možda i nedužnih." Bilo je važno da se za blizance Redwyne dokaže kako su lažno optuženi. To će pokazati pravednost presuda protiv ostalih.
"Pohvatat ćemo ih sve prije nego što sunce izađe, Vaša Milosti." Ser Osfrvd oklijevaše. "Pred vratima Baelorove septe okuplja se gomila."
"Kakva vrsta gomile?" Bilo što neočekivano budilo je u njoj oprez. Sjetila se što je knez Waters rekao za bune. Nisam uzela u obzir kako bi puk mogao reagirati na ovo. Margaery je bila njihova mala ljubimica.
"Koliko?"
"Stotinjak ili tu negdje. Traže od vrhovnog septona da pusti malu kraljicu. Možemo ih rastjerati, ako želite."
"Ne. Neka viču dok ne promuknu, to neće pokolebati vrapca. On sluša samo bogove." Bilo je izvjesne ironije u tome što se gnjevna rulja utaborila pred vratima Njegove Uzvišene Svetosti, jer ga je upravo takva rulja okrunila kristalnom krunom. Koju je odmah prodao. "Vjera sada ima svoje vitezove. Neka oni brane septu. O, i zatvorite gradske dveri. Nitko ne smije ući ni izaći iz Kraljeva Grudobrana bez mog dopuštenja, dok sve ovo ne bude svršeno i riješeno."
"Na zapovijed, Vaša Milosti." Ser Osfrvd se nakloni i ode potražiti nekog da mu pročita naloge.
U času kad je sunce zašlo tog dana, svi optuženi izdajnici bili su u pritvoru. Harfist Hamish srušio se kad su došli po njega, a Ser Tallad Visoki ranio je trojicu zlatnih plašteva prije nego što su ga ostali savladali. Cersei je zapovjedila da se blizancima Redwyne dodijele udobne odaje u kuli. Ostatak je odveden u tamnice.
"Hamish ima poteškoća s disanjem", obavijestio ju je Qyburn kad ju je posjetio te noći. "Traži meštra."
"Recite mu da će ga dobiti čim prizna." Promislila je na trenutak. "Prestar je da bi bio jedan od ljubavnika, ali ne dvojim da je svirao i pjevao za Margaerv dok je ona zabavljala druge muškarce. Trebaju nam pojedinosti."
"Pomoći ću mu da ih se sjeti, Vaša Milosti."
Idućeg dana kneginja Merryweather pomogla je Cersei da se odjene za svoj posjet maloj kraljici. "Ništa previše bogato ni šareno", rekla je. "Nešto primjereno pobožno i neugledno za vrhovnog septona. Vjerojatno će tražiti da se pomolim s njime."
Na koncu, izabrala je meku vunenu haljinu koja ju je pokrivala od vrata do gležnja, sa samo nekoliko malih povijuša izvezenih zlatnom niti na prsluku i rukavima kako bi se ublažila strogost njezinih linija. Još bolje, smeđa boja će prikriti prljavštinu bude li prisiljena klečati. "Dok ja tješim svoju snahu, ti ćeš razgovarati s njezine tri sestrične", rekla je Taeni. "Pridobij Allu ako možeš, ali pazi što ćeš reći. Bogovi možda nisu jedini koji će slušati."

Jaime je uvijek govorio daje najteži dio svake bitke onaj netom prije, dok se čeka da pokolj započne. Kad je stupila van, Cersei je opazila da je nebo bilo sivo i tmurno. Nije mogla riskirati da je uhvati pljusak i da stigne u Baelorovu septu mokra i blatnjava. To je značilo da joj je trebala nosiljka. Za svoju pratnju uzela je deset lannisterskih kućnih stražara i Borosa Blounta. "Margaervna svjetina možda neće imati pameti da razlikuje jednog Kotlocrnog od drugoga," kazala je Ser Osmundu, "a ja ne mogu dopustiti da sijete pučane. Radije vas neko vrijeme sakrijmo od pogleda."
Dok su prolazili Kraljevim Grudobranom, Taenu iznenada zahvati sumnja. "Na tom sudenju," izustila je tihim glasom, "što ako Margaerv zatraži da se njezina krivnja ili nevinost dokažu dvobojem?"
Osmijeh okrzne Cerseine usne. "Kao kraljici, njezinu čast mora braniti vitez Kraljeve garde. Ta, svako dijete u Zapadnoj zemlji znade kako je princ Aemon Zmajski Vitez zastupao svoju sestru kraljicu Naervs protiv Ser Morghilovih optužbi. Međutim, kako je Ser Loras tako teško ranjen, bojim se da bi uloga princa Aemona morala zapasti nekog od njegove Zaklete braće." Slegnula je ramenima. "Ali koga? Ser Arys i Ser Balon daleko su u Dorneu, Jaime je u Rijekotoku, a Ser Osmund je bratčovjeka koji je optužuje, što ostavlja samo... o, zaboga..."
"Borosa Blounta i Mervna Tranta." Kneginja Taena se nasmije.
"Da, a Ser Meryn se odnedavna loše osjeća. Podsjeti me da mu to kažem kad se vratimo u zamak."
"Hoću, ljubljena." Taena joj uhvati ruku i poljubi je. "Molit ću se da vas nikad ne uvrijedim. Strašni ste kad se razdražite."
"Svaka bi majka učinila isto da zaštiti svoju djecu", reče Cersei. "Kad namjeravaš dovesti tog svog dječaka na dvor? Rusell, tako mu je ime? Mogao bi vježbati s Tommenom."
"To bi oduševilo dječaka, znam... ali stvari su zasad tako nesigurne, pomislila sam kako je najbolje pričekati dok opasnost ne mine."
"Uskoro", obeća Cersei. "Pošalji glas u Dugi stol pa neka Russell spakira svoj najbolji prsluk i drveni mač. Novi mladi prijatelj bit će upravo ono što Tommenu treba da zaboravi svoj gubitak, nakon što se Margaervna mala glava otkotrlja."
Sišle su iz nosiljke pod kipom Blaženog Baelora. Kraljica je sa zadovoljstvom primijetila da su se kosti i nečist raščistili. Ser Osfrvd je govorio istinu; gomila nije bila ni brojna ni nemirna poput vrabaca. Stajali su u malim skupinama, mrko zureći u vrata Velike septe, gdje je red septona novaka bio postrojen s dugim štapovima u rukama. Nema čelika, opazi Cersei. To je bilo ili vrlo mudro ili vrlo glupo, nije bila sigurna što. Nitko joj nije pokušao zapriječiti put. I puk i novaci razdvojili su se pred njima. Kad su prošli kroz vrata, susreli su trojicu vitezova u Dvorani fenjera, odjevenih u prugaste halje duginih boja Ratnikovih sinova.
"Došla sam posjetiti svoju snahu", reče im Cersei.
"Njegova Uzvišena Svetost vas je očekivala. Ja sam Ser Theodan Vjerni, ranije Ser Theodan Wells. Ako bi Vaša Milost pošla sa mnom."
Vrhovni vrabac klečao je na koljenima, kao uvijek. Ovaj put molio se pred Očevim oltarom. Nije ni prekinuo svoju molitvu kad mu je kraljica pristupila, već ju prisilio da nestrpljivo čeka dok ne završi. Tek tada je ustao i naklonio joj se. "Vaša Milosti. Ovo je žalostan dan."
"Vrlo žalostan. Imam li vaše dopuštenje da razgovaram s Margaerv i njezinim sestrama?" Izabrala je krotak i ponizan pristup; s ovim čovjekom, to je obično najbolje funkcioniralo.
"Ako je to vaša želja. Navratite k meni poslije toga, dijete moje. Moramo zajedno moliti, vi i ja."
Mala kraljica bila je zatvorena na vrhu jedne od vitkih kula Velike septe. Njezina ćelija bila je osam stopa duga i šest stopa široka, bez drugog namještaja osim slamom napunjene prostirke i klupe za molitvu, krčaga vode i primjerka Sedmerokrake zvijezde, te svijeće pod kojom ga se moglo čitati. Jedini prozor bio je jedva širi od proreza za strijele.
Cersei je zatekla Margaerv bosonogu i drhtavu, odjevenu u grubo tkanu košulju sestre novakinje. Uvojci su joj bili posve zamršeni, a noge prljave. "Strgnuli su odjeću s mene", rekla joj je mala kraljica kad su ostale same. "Nosila sam haljinu od bjelokosne čipke sa slatkovodnim biserjem na prsluku, ali septe su položile svoje ruke na mene i svukle me do gole kože. I moje sestrice. Megga je odgurnula jednu septu u svijeće pa su joj se halje zapalile. Ali, bojim se za Allu. Problijedjela je poput mlijeka, odveć uplašena da bi zaplakala."
"Siroto dijete." Nije bilo stolica, pa Cersei sjedne pokraj male kraljice na njezinu slamaricu. "Kneginja Taena otišla je razgovarati s njima da im dade do znanja kako nisu zaboravljene."
"Ne dopušta mi čak ni da ih vidim", pjenila se Margaerv. "Drži nas razdvojene jedne od drugih. Dok vi niste došli, nitko me nije smio posjećivati osim septi. Jedna dolazi svaki sat vremena da me pita želim li priznati

svoje bludničenje. Ne daju mi čak ni spavati. Bude me zahtijevajući priznanja. Sinoć sam priznala septi Unelli da joj želim iskopati oči."
Šteta što to nisi i učinila, pomisli Cersei. Da si oslijepila neku sirotu staru septu, to bi sigurno uvjerilo vrhovnog vrapca u tvoju krivicu. "Ispituju i vaše sestrične na isti način."
"Neka su prokleti, onda", reče Margaerv. "Dabogda završili u svih sedam pakala. Alla je nježna i stidljiva, kako joj to mogu učiniti? A Megga... smije se glasno poput lučke kurve, znam, ali u duši je još samo mala djevojčica. Volim ih sve, i one vole mene. Ako ih ovaj vrabac namjerava natjerati da lažu o meni..."
"I one su optužene, bojim se. Sve tri."
"Moje sestrične!" Margaerv problijedi. "Alla i Megga su jedva nešto više od djece. Vaša Milosti, ovo... ovo je opsceno. Zar nas nećete izbaviti odavde?"
"Da bar mogu." Glas joj bijaše prepun tuge. "Njegova Uzvišena Svetost postavio je svoje nove vitezove da vas čuvaju. Da vas oslobodim, morala bih poslati zlatne plašteve i obeščastiti ovo sveto mjesto ubijanjem."
Cersei uzme Margaervnu ruku u svoju. "Ali, nisam bila besposlena. Okupila sam sve one koje je Ser Osney imenovao vašim ljubavnicima. Ispričat će Njegovoj Uzvišenoj Svetosti o vašoj nevinosti, sigurna sam, i zakleti se u nju na vašem suđenju."
"Suđenju?" Sada se u djevojčinu glasu čuo istinski strah. "Zar mora doći do suđenja?"
"Kako biste inače dokazali svoju nedužnost?" Cersei ohrabrujuće stisne Margaervnu ruku. "Vaše je pravo odlučiti o načinu suđenja, dakako. Vi ste kraljica. Vitezovi Kraljeve garde obvezani su da vas brane."
Margaerv smjesta shvati. "Suđenje dvobojem? Ali Loras je ozlijeđen, inače bi on..."
"On ima šestero braće."
Margaerv se zapilji u nju, a onda povuče ruku natrag. "Je li to šala? Boros je kukavica, Meryn je star i slab, vaš brat je osakaćen, druga dvojica su u Dorneu, a Osmund je prokleti Kotlocrn. Loras ima dva brata, ne šestoricu. Dođe li do presude dvobojem, želim da Garlan bude moj junak."
"Ser Garlan nije pripadnik Kraljeve garde", reče kraljica. "Kad je u pitanju kraljičina čast, zakon i običaj zahtijevaju da njezin junak bude jedan od kraljeve prisegnute sedmorice. Bojim se da će vrhovni septon na tome ustrajati." Ja ću se pobrinuti za to.
Margaerv nije odmah odgovorila, ali njezine su se smeđe oči sumnjičavo suzile. "Blount ili Trant", izustila je napokon. "To bi morao biti jedan od njih. To bi vam se svidjelo, zar ne? Osney Kotlocrn sasjekao bi obojicu na komade."
Sedam pakala. Cersei namjesti povrijeđen izraz. "Činite mi krivo, kćeri. Samo želim—"
"—vašeg sina, samo za vas. Nikad neće imati ženu koju vi nećete mrziti. A ja nisam vaša kći, hvala bogovima. Ostavite me."
"Ponašate se budalasto. Ovdje sam samo da vam pomognem."
"Da mi pomognete u grob. Zamolila sam vas da odete. Hoćete li me prisiliti da pozovem svoje tamničare i dam vas odvući odavde, pokvarena, spletkarska, opaka kučko?"
Cersei prikupi svoje suknje i dostojanstvo. "Ovo vas sigurno jako plaši. Oprostit ću vam te riječi." Ovdje, kao na dvoru, čovjek nikad nije znao tko ga prisluškuje. "I ja bih se bojala, na vašem mjestu. Veliki meštar Pycelle je priznao da vas je snabdijevao mjesečevim čajem, a vaš Modri Bard... da sam na vašem mjestu, moja gospo, molila bih se Starici za mudrost i Majci za njezinu milost. Bojim se da će vam uskoro žarko trebati i jedno i drugo."
Četiri smežurane septe otpratile su kraljicu niz stubište kule. Svaka od staricačinila se krhkijom od prethodne. Kad su stigle do prizemlja, nastavile su dolje, u srce Visenvjina brijega. Stube su završavale duboko ispod zemlje, gdje je red treperavih baklji osvjetljivao dugačak hodnik.
Zatekla je vrhovnog septona kako ječeka u maloj sedmerostranoj odaji za audijenciju. Prostorija je bila oskudno namještena i bezlična, s golim kamenim zidovima, grubo istesanim stolom, trima stolicama i klupom za molitvu. Lica Sedmorice bijahu uklesana u zidove. Cersei je smatrala rezbarije grubima i ružnima, ali bilo je određene moći u njima, posebice u njihovim očima, kuglama od oniksa, malahita i žutog mjesečevog kamena zbog kojih se kadikadčinilo da lica oživljavaju.
"Razgovarali ste s kraljicom", reče vrhovni septon.
Oduprla se porivu da kaže: Ja sam kraljica. "Jesam."
"Svi ljudi griješe, čak i kraljevi i kraljice. I sam sam griješio, i bilo mi je oprošteno. Ali, bez priznanja, ne može biti oprosta. Kraljica odbija priznati."
"Možda je nevina."

"Nije. Svete septe su je pregledale, i svjedoče da je njezin djevičnjak probijen. Pila je mjesečev čaj da ubije plod bludničenja u svojoj utrobi. Pomazani vitez zakleo se na svoj mač daje puteno općio s njom i s dvjema od njezinih triju rođakinja. Ostali su također lijegali s njom, veli on, te je imenovao mnoge ljude, znamenite i skromne."
"Moji zlatni plaštevi odveli su ih sve u tamnice", uvjeri ga Cersei. "Samo je jedan zasad ispitan, pjevač zvan Modri Bard. Ono što je rekao bilo je uznemirujuće. Unatoč tome, molit ću se da će se, kad moja snaha bude izvedena pred sud, njezina nevinost ipak dokazati." Oklijevala je. "Tommen toliko voli svoju malu kraljicu, Vaša Svetosti, bojim se da će njemu i njegovim kneževima biti teško da joj pravedno sude. Možda bi Vjera mogla provesti suđenje?"
Vrhovni vrabac spoji svoje mršave ruke u šiljak. "I menije sinula ista pomisao, Vaša Milosti. Kao što je Maegor Okrutni nekoć oteo mačeve Vjeri, tako nam je Jaehaervs Izmiritelj oduzeo našu vagu pravde. No tko je doista dostojan da sudi kraljici, osim Sedmorice na Nebesima i njihovih slugu na zemlji? Sveti sud sastavljen od sedam sudaca predsjedat će ovim slučajem. Troje će biti ženskog spola. Djevica, majka i starica. Ima li tko prikladniji da prosuđuje zloću žena?"
"Tako će biti najbolje. Dakako, Margaerv ima pravo zatražiti da se njezina krivnja ili nevinost dokaže dvobojem. U tom slučaju, njezin junak mora biti netko od Tommenove Sedmorice."
"Vitezovi Kraljeve garde služili su kao zakoniti zastupnici kraljeva i kraljica od vremena Aegona Osvajača. Kruna i Vjera jednoglasne su u ovom."
Cersei pokrije lice rukama, kao u tuzi. Kad je ponovno podigla glavu, u jednom joj je oku blistala suza. "Ovo su uistinu žalosni dani," reče, "ali sretna sam što se slažemo oko toliko toga. Da je Tommen ovdje, znam da bi vam zahvalio. Vi i ja zajedno moramo dokučiti istinu."
"I hoćemo."
"Moram se vratiti u zamak. S vašim dopuštenjem, povela bih Ser Osneva Kotlocrnog sa mnom. Malo više želje će ga ispitati, i osobno počuti njegove optužbe."
"Ne", reče vrhovni septon.
Bila je to samo riječ, jedna mala riječ, ali Cersei se činila poput mlaza ledene vode u lice. Trepnula je, a njezina se samouvjerenost pokolebala, sasvim malo. "Ser Osney će biti dobro čuvan, obećavam vam."
"I ovdje je dobro čuvan. Dođite. Pokazat ću vam."
Cersei je mogla osjetiti oči Sedmorice kako bulje u nju, oči od nefrita, malahita i oniksa, a iznenadni drhtaj straha prostruji njezinim tijelom, hladan poput leda. Ja sam kraljica, rekla je samoj sebi. Kći kneza Tywina. Nevoljko gaje slijedila.
Ser Osney nije bio daleko. Odaja je bila mračna i zatvorena teškim željeznim vratima. Vrhovni septon izvadio je ključ da ih otvori, te skinuo baklju sa zida da osvijetli prostoriju iza njih. "Poslije vas, Vaša Milosti."
Unutra, Osney Kotlocrn visio je nag sa stropa, njišući se s para teških željeznih lanaca. Bio je bičevan. Leđa i ramena bila su mu gotovo do krvi oguljena, a posjekotine i masnice također su mu presijecale noge i stražnjicu.
Kraljica je jedva mogla podnijeti da ga pogleda. Okrenula se natrag prema vrhovnom septonu. "Što ste učinili?"
"Tragali smo za istinom, najusrdnije."
"Rekao vam je istinu. Došao je k vama od svoje volje i priznao svoje grijehe."
"Da. To je učinio. Saslušao sam ispovijedi mnogih ljudi, Vaša Milosti, ali rijetko kad sam čuo čovjeka toliko zadovoljnog što je kriv."
"Bičevali ste ga!"
"Nema pokore bez boli. Nitko ne bi smio sebe poštedjeti bича, kao što sam rekao Ser Osnevju. Rijetko se osjećam tako blisko bogu kao kad sam bičevan zbog vlastite pokvarenosti, iako moji najmračniji grijesi nisu ni upola tako crni poput njegovih."
"A-ali," promuca ona, "propovijedate Majčinu milost..."
"Ser Osney će okusiti to slatko mlijeko na onom svijetu. U Sedme-rokrakoj zvijezdi pisano je da se svi grijesi mogu oprostiti, ali zločini se ipak moraju kazniti. Osney Kotlocrn kriv je za izdaju i umorstvo, a osveta za izdaju je smrt."
On je samo svećenik, on ovo ne može učiniti. "Nije na Vjeri da osuđuje čovjeka na smrt, ma kakav bio njegov prijestup."

"Ma kakav bio njegov prijestup." Vrhovni septon polako ponovi riječi, odvagnuvši ih. "Čudno je, Vaša Milosti, ali što smo revnije primjenjivali bič, to su se Ser Osnevjevi prijestupi sve više mijenjali. Sada nas želi uvjeriti kako nikad nije taknuo Margaery Tyrell. Nije li tako, Ser Osney?"
Osney Kotlocrn otvori oči. Kad je spazio kraljicu kako stoji pred njim, prešao je jezikom po svojim natečenim usnama, i izustio: "Zid. Obećala si mi Zid."
"Pobenavio je", reče Cersei. "Doveli ste ga do ludila."
"Ser Osney," reče vrhovni septon, čvrstim, jasnim glasom, "jeste li puteno općili s kraljicom?"
"Jesam." Lanci tiho zveknuše dok se Osney izvijao u svojim okovima. "S onom tamo. Ona je kraljica koju sam jebao, ona me poslala da ubijem vrhovnog septona. Nije imao stražare. Samo sam ušao gdje je spavao i pritisnuo mu jastuk na lice."
Cersei se zavrti na peti i potrči.
Vrhovni septon pokuša je zgrabiti, ali on je bio samo nekakav stari vrabac, a ona lavica od Hridi. Odgurnula ga je u stranu i izletjela kroz vrata, zalupivši ih za sobom uz zvenk. Kotlocrni, trebam Kotlocrne, poslat ću unutra Osfryda sa zlatnim plaštevima i Osmunda s Kraljevom gardom.
Osney će sve smjesta poreći čim ga oslobode, a ja ću se otarasiti ovog vrhovnog septona kao što sam se otarasila drugog. Četiri stare septe za-krčiše joj put i ščepaše je svojim naboranim rukama. Ona obori jednu na tlo i izgrebe drugu po licu, te se domogne stubišta. Na pola puta do vrha sjetila se Taene Merryweather. To ju natjera da zatetura, daščući. Sedmorico, spasite me, pomolila se. Taena sve zna. Zarobe li i nju, budu lije bičevali...
Dotrčala je do septe, ali ne dalje. Ondje su ječekale žene, još septi, a s njima i nijeme sestre, mlađe od četiri starice tamo dolje. "Ja sam kraljica", viknula je, povlačeći se pred njima. "Odrubit ću vam glave za ovo, odrubit ću vam svima glave. Pustite me da prođem." Umjesto toga, položile su ruke na nju. Cersei pobjegne do Majčinog oltara, ali ondje su je uhvatile, dvadesetak njih, te su je silom odvukle uz stubište kule. Unutar ćelije tri su je nijeme sestre držale dok ju je septa po imenu Scolera svlačila do kože. Uzela joj ječak i rublje. Druga septa dobacila joj je grubo tkanu dugu košulju. "Ne možete to činiti", kraljica je neprestano urlala na njih. "Ja sam Lannisterka, pustite me, moj brat će vas ubiti. Jaime će vas rasjeći od grla do pičke, pustite me! Ja sam kraljica!"
"Kraljica bi se trebala moliti", reče septa Scolera, prije nego što su je ostavile nagu u hladnoj, pustoj ćeliji. Nije bila krotka Margaery Tyrell da bi odjenula svoju malu košulju i pokorila se takvom zatočeništvu. Naučit ću ih što znači staviti lava u kavez, pomisli Cersei. Rastrgala je košulju na stotine komada, pronašla krag vode i razbila ga o zid, a onda učinila isto s noćnom posudom. Kad nitko nije došao, počela je udarati šakama po vratima. Njezina pratnja bila je dolje, na trgu: deset lannisterskih stražara i Ser Boros Blount. Kad me čuju, doći će me osloboditi, pa ćemo odvući prokletog vrhovnog vrapca u Crvenu utvrdu u lancima.
Vrištala je, lupala i urlala sve dok nije promukla, na vratima i na prozoru. Nitko nije uzvratio povik, niti je došao izbaviti. U ćeliji se počelo smrkavati. Postajalo je i hladno. Cesei stane drhtati. Kako me mogu ovako ostaviti, čak i bez vatre? Ja sam njihova kraljica. Počela je žaliti stoje rasparala košulju koju su joj dali. Na prostirki u kutu nalazio se gunj, izlizan komad tanke smeđe vune. Bio je grub i bodljikav, ali bio je jedino što je imala. Cersei se sklupča pod njim da zaustavi drhtanje, i nedugo zatim iscrpljena zapadne u san.
Iduće čega je bila svjesna, bila je teška ruka koja ju je drmala da se probudi. U ćeliji je bilo mračno kao u rogu, a golema ružna žena klečala je nad njom, sa svijećom u ruci. "Tko si ti?" zatraži kraljica. "Jesi li me došla pustiti na slobodu?"
"Ja sam septa Unella. Došla sam da mi ispovjedite sva vaša ubojstva i bludničenja."
Cersei odgurne njezinu ruku. "Otkinut ću ti glavu. Da me se nisi usudila taknuti. Gubi se."
Žena ustane. "Vaša Milosti. Vratit ću se za sat vremena. Možda ćete tada biti spremni priznati."
Jedan sat, pa još jedan, pa još jedan. Tako je prošla najdulja noć koju je Cersei Lannister ikad doživjela, izuzev noći Joffrevjeva vjenčanja. Grlo joj je bilo tako promuklo od vikanja da je jedva mogla gutati. Ćelija je postala ledeno hladna. Razbila je noćnu posudu, pa je morala čučnuti u ugao da se pomokri i gledati kako mokraća curi po podu. Svaki put kad bi sklopila oči, Unella bi se opet nadvila nad njom, tresući je i pitajući želi li ispovjediti svoje grijehe.
Dan nije donio olakšanja. Septa Moelle donijela joj je zdjelu neke vodenaste sive kaše dok je sunce izlazilo. Cersei ju je zavitlala u njezinu glavu. Ali, kad su joj donijeli svjež krag vode, bila je tako žedna da nije imala drugog izbora nego da se napije. Kad su joj donijeli drugu košulju, sivu, tanku i smrdljivu po plijesni, navukla ju je preko svoje golotinje. A te večeri kad se Moelle opet pojavila, pojela je kruh i ribu i zatražila

vina da to zalije. Nikakvo se vino nije pojavilo, već samo septa Unella, koja je došla u svoj redoviti obilazak da upita je li kraljica spremna priznati.
Što li se događa? pitala se Cersei, dok se tanki komadić neba pred njezinim prozorom ponovno počinjao smrkavati. Zašto me nitko nije došao izvući odavde? Nije mogla vjerovati da bi Kotlocrni napustili svog brata. Stoje činilo njezino vijeće? Kukavice i izdajnici. Kad izađem odavde, svima ću im odsjeći glave i pronaći bolje ljude da zauzmu njihova mjesta.
Triput tog dana čula je zvuk udaljenih povika koji je dopirao s trga, ali svjetina je zazivala Margaervno ime, ne njezino.
Bilo je blizu zore drugog dana, a Cersei je lizala ostatke kaše s dna zdjelice kad su se vrata ćelije neočekivano otvorila kako bi propustila kneza Qyburna. Jedva se zaustavila da se ne baci na njega. "Qyburne," šapnula je, "o, bogovi, kako sam sretna što vam vidim lice. Odvedite me kući."
"To neće biti dopušteno. Mora vam se suditi pred svetim sudom sedmorice, za ubojstvo, izdaju i blud."
Cersei je bila tako izmorena da su joj se riječi isprva učinile besmislenima. "Tommen. Pričajte mi o mom sinu. Je li još kralj?"
"Jest, Vaša Milosti. Živ je i zdrav, na sigurnom unutar zidina Mae-gorove tvrđe, čuva ga Kraljeva garda. Ali, usamljen je. Uzrujan. Pita za vas, i za svoju malu kraljicu. Zasad, nitko mu nije rekao za vaše... vaše..."
"... neprilike?" predloži ona. "Stoje s Margaerv?"
"I njoj će se suditi, suditće joj onaj isti sud kojiće voditi vaš slučaj.
Predao sam Modrog Barda vrhovnom septonu, kao što je Vaša Milost
zapovjedila. On je sada ovdje, negdje ispod nas. Moje uhode mi vele da ga
bičuju, ali zasad još pjeva onu istu slatku pjesmu koju smo ga naučili."
Istu slatku pjesmu. Razum joj je otupio od pomanjkanja sna. Wat, zapravo se zvao Wat. Ako su bogovi dobri, Wat će možda umrijeti pod bičem, ne ostavivši Margaerv načina da opovrgne njegovo svjedočanstvo. "Gdje su moji vitezovi? Ser Osfrvd... Vrhovni septon kani ubiti njegova brata Osnevja, njegovi zlatni plaštevi moraju..."
"Osfrvd Kotlocrn više ne zapovijeda Gradskom stražom. Kralj gaje odstranio iz službe i podigao kapetana Zmajevih dveri na njegovo mjesto, izvjesnog Humfrevja Watersa."
Cersei je bila tako umorna da ništa od toga nije imalo nikakva smisla. "Zašto bi Tommen točinio?"
"Dječak nije kriv. Kad njegovo vijeće stavi pred njega neki dekret, on potpiše svoje ime i utisne svoj pečat."
"Moje vijeće... tko? Tko bi to učinio? Ne valjda vi?"
"Avaj, mene su otpustili iz vijeća, iako su mi zasad dopustili da nastavim svoj posao s eunuhovim uhodama. Kraljevstvom vladaju Ser Harys Swyft i veliki meštar Pvcelle. Otposlali su gavrana u Bačevu hrid, pozivajući vašeg strica da se vrati na dvor i preuzme regentstvo. Ukoliko namjerava prihvatiti, mora se požuriti. Mace Tvrell je napustio opsadu Krajoluje i maršira natrag prema gradu sa svojom vojskom, a Randvll Tarly je prema dojavi također na putu iz Djevičinog Jezerca."
"Je li knez Merryweather pristao na ovo?"
"Merryweather se odrekao svog mjesta u vijeću i pobjegao u Dugi stol sa svojom ženom, koja nam je prva donijela vijesti o... optužbama... protiv Vaše Milosti."
"Pustili su Taenu." To je bilo nešto najbolje što je čula otkad je vrhovni vrabac rekao ne. Taena bi je upropastila. "Što je s knezom Watersom? Njegovi brodovi... ako iskrca svoje posade na obalu, trebao bi imati dovoljno ljudi da..."
"Čim su vijesti o trenutnim nevoljama Vaše Milosti doprle do rijeke, knez Waters je razvio jedra, spustio vesla i odveo svoju flotu na more. Ser Harys se pribojava da se namjerava pridružiti knezu Stannisu. Pvcelle vjeruje kako plovi na Kamen-stube, kako bi se ondje ustalio kao gusar."
"Svi moji lijepi dromoni." Cersei se zamalo nasmije. "Moj knez otac znao je govoriti da su kopilani izdajice po prirodi. Da sam ga barem slušala." Zadrhtala je. "Izgubljena sam, Qyburne."
"Niste." On je primi za ruku. "Još ima nade. Vaša Milost ima pravo da dokaže svoju nevinost u borbi. Moja kraljice, vaš junak stoji spreman. Nemačovjeka u svih Sedam Kraljevina koji bi mu se mogao suprotstaviti. Ako biste samo izdali zapovijed..."
Ovaj put se zaista nasmijala. Bilo je smiješno, strahovito smiješno, jezivo smiješno. "Bogovi se izruguju svim našim nadama i planovima. Imam junaka kojeg nitko ne može poraziti, ali zabranjeno mi je da ga iskoristim. Ja sam kraljica, Qyburne. Mojučast može braniti samo Zakleti brat Kraljeve straže."
"Shvaćam." Osmijeh zamre na Qyburnovu licu. "Vaša Milosti, nemam riječi. Ne znam što bih vam savjetovao..."

Čak i u svom iscrpljenom, preplašenom stanju, kraljica je znala da se ne usuđuje povjeriti svoju sudbinu sudu vrabaca. Niti je mogla računati na posredovanje Ser Kevana nakon riječi koje su izmijenili tijekom njihova posljednjeg susreta. To će morati biti presuda dvobojem. Nema drugog načina. "Qyburne, iz ljubavi koju prema meni osjećate, molim vas, pošaljite poruku u moje ime. Gavrana ako možete. Jahača, ako pak ne. Morate poslati u Rijekotok, po mog brata. Recite mu što se dogodilo, i napišite... napišite..."
"Da, Vaša Milosti?"
Oblizala je usne, drhteći. "Dođi smjesta. Pomozi mi. Spasi me. Trebam te sada kao što te nikad prije nisam trebala. Volim te. Volim te. Volim te. Dođi smjesta."
"Na zapovijed. 'Volim te' tri puta?"
"Tri puta." Morala je doprijeti do njega. "Doći će. Znam da hoće. Mora. Jaime je moja jedina nada."
"Moja kraljice," reče Qyburn, "zar ste... smetnuli s uma? Ser Jaime nema ruku za mačevanje. Ako vas bude zastupao i izgubi..."
Napustit ćemo ovaj svijet zajedno, kao što smo nekoć na nj došli. "Neće izgubiti. Ne Jaime. Ne kad je moj život na kocki."
jaime
novi knez Rijekotoka bio je tako gnjevan da se tresao. "Nasamareni smo", rekao je. "Ovaj čovjek nas je izigrao!" Ružičasta pljuvačka izletjela mu je s usana dok je upirao prstom u Edmurea Tullyja. "Želim da mu se odrubi glava! Ja vladam u Rijekotoku, prema kraljevoj vlastitoj odredbi, ja—"
"Emmone," reče njegova žena, "Vrhovni zapovjednik zna za kraljevu odredbu. Ser Edmure zna za kraljevu odredbu. Konjušari znaju za kraljevu odredbu."
"Ja sam knez, i hoću njegovu glavu!"
"Zbog kojeg zločina?" Mršav kakav je bio, Edmure je svejedno izgledao otmjenije od Emmona Freyja. Nosio je podstavljen prsluk od crvene vune s pastrvom u skoku izvezenom na grudima. Čizme su mu bile crne, hlače modre. Njegova crvenkasto-kestenjasta kosa bila je oprana i podšišana, a crvena brada uredno podrezana. "Učinio sam sve što se od mene tražilo."
"O?" Jaime Lannister nije spavao otkako je Rijekotok otvorio svoje dveri, a glava mu je pucala. "Ne sjećam se da sam vas zamolio da pustite Ser Bryndena da pobjegne."
"Zatražili ste da predam zamak, ne svog strica. Zar sam kriv što su vaši ljudi dopustili da im se provuče kroz opsadne linije?"
Jaimeu nije bilo zabavno. "Gdje je on?" upitao je, dopuštajući da se njegova srditost vidi. Njegovi ljudi pretražili su Rijekotok tri puta, a Brvndena Tullvja nije se nigdje moglo pronaći.
"Nije mi rekao kamo namjerava poći."
"A vi niste pitali. Kako je izašao?"
"Ribe plivaju. Čak i one crne." Edmure se nasmiješi.
Jaime je bio u velikoj napasti da ga zvizne po ustima svojom zlatnom rukom. Nekoliko izgubljenih zuba stavilo bi točku na njegove osmijehe. Začovjeka koji se spremao provesti ostatak svog života kao zarobljenik, Edmure je bio previše zadovoljan sobom. "Pod Bacačevom hridi imamo podzemnih samica koje čovjeku pristaju tijesno poput oklopa. U njima se ne možete okrenuti, ni sjesti, ni spustiti ruke k stopalima kad vam štakori stanu glodati nožne prste. Biste li radije preispitali taj odgovor?"
Osmijeh kneza Edmurea iščezne. "Dali ste mi riječ da će se sa mnom postupati časno, kako dolikuje mom položaju."
"I hoće", reče Jaime. "I plemenitiji vitezovi od vas umrli su cvileći u tim samicama, kao i mnogi visoki kneževi. Čak i kralj ili dva, ako se dobro sjećam povijesti. Vaša žena može dobiti susjednu, ako želite. Ne bih vas htio razdvojiti."
"Plivao je", smrknuto će Edmure. Imao je iste modre oči kao njegova sestra Catelvn, a Jaime je u njima ugledao onaj isti prezir koji je jednom vidio u njezinima. "Podigli smo željezne rešetke na Vodenim dverima. Ne do kraja, samo otprilike tri stope. Dovoljno da se načini otvor ispod vode, iako su dveri i dalje izgledale zatvorene. Moj stric je snažan plivač. Kad je pao mrak, provukao se ispod šiljaka."
I na isti način kliznuo ispod našeg lanca, nedvojbeno. Noć bez mjeseca, stražari koji su se dosađivali, crna riba u crnoj rijeci tiho je otplutala nizvodno. Ako je Ruttiger ili Yew ili itko od njihovih ljudi čuo pljusak, pripisati su ga kornjači ili pastrvi. Edmure je čekao veći dio dana prije nego što je spustio Starkovog strahovuka kao znak predaje. U zbrci koja je nastala kad je zamak promijenio vlasnika, Jaimea su tek idućeg jutra stigli obavijestiti da se Crna Riba nije nalazio medu zarobljenicima.

Prišao je prozoru i zagledao se preko rijeke. Bio je vedar jesenski dan, a sunce je blistalo na vodi. Dosad je Crna Riba sigurno deset lig nizvodno.
"Morate ga pronaći", ustraje Emmon Frey.
"Pronaći ćemo ga." Jaime je govorio s uvjerenjem koje nije osjećao. "Već sam poslao pse i lovce da njuše za njegovim tragom." Ser Addam Marbrand je vodio potragu na južnoj strani rijeke, Ser Dermot od Kišne šume na sjevernoj. Mislio je uposliti i riječne kneževe, ali Vance, Piper i njihov soj prije bi pomogli Crnoj Ribi da pobjegne nego ga stavili u lance. Sve u svemu, nije bio optimistično. "Može nam izmicati neko vrijeme," rekao je, "ali na kraju mora izaći na površinu."
"Što ako pokuša ponovno preoteti moj zamak?"
"Imate garnizon od dvjesto ljudi." Prevelik garnizon, zapravo, ali knez Emmon je bio nervozne naravi. Barem neće imati poteškoća da ih nahrani; Crna Riba ostavio je Rijekotok bogato opskrbljen, upravo kao što je tvrdio. "Nakon truda koji je Ser Brynden uložio da nas napusti, sumnjam da će se došuljati natrag." Ukoliko to ne bude na čelu bande odmetnika. Nije dvojio da je Crna Riba kanio nastaviti borbu.
"Ovo je tvoje sijelo", reče kneginja Genna svom mužu. "Na tebi je da ga braniš. Ako to ne možeš učiniti, spali ga i pobjegni natrag na Hrid."
Knez Emmon protrlja usta. Ruka mu je postala crvena i slinava od ljute trave. "Dakako. Rijekotok je moj, i nitko mi ga nikad neće oduzeti." Uputio je Edmureu Tullvju još jedan posljednji sumnjičavi pogled, dok ga je kneginja Genna odvlačila iz dnevne odaje.
"Postoji li još nešto što mi želite reći?" upita Jaime Edmurea kad su njih dvojica ostali nasamo.
"Ovo je bila dnevna odaja mog oca", reče Tully. "Odavde je vladao riječnom krajinom, mudro i dobro. Volio je sjediti pokraj tog prozora. Tu je svjetlo bilo dobro, a kad god bi podigao pogled s posla, mogao je vidjeti rijeku. Kad bi mu se oči umorile, pozvao bi Cat da mučita. Jednom smo Maloprsti i ja načinili zamak od drvenih kocki, tamo pokraj vrata. Nikad nećete znati koliko mi se gadi što vas vidim u ovoj sobi, Kraljosjeće. Nikad nećete moći pojmiti koliko vas prezirem."
U tome je griješio. "Prezirali su me i bolji ljudi od vas, Edmure." Jaime pozove stražara. "Odvedi njegovo gospodstvo natrag u kulu i pobrini se da ga nahrane."
Knez Rijekotoka otišao je šutke. Sutradan, krenut će na zapad. Ser Forlev Prester zapovijedat će njegovom pratnjom; stotinu ljudi, uključujući dvadeset vitezova. Bolje je to udvostručiti. Knez Beric bi mogao pokušati osloboditi Edmurea prije nego što stignu do Zlatnog zuba. Jaime nije želio da Tullvja mora zarobiti i to još put.
Vratio se stolcu Hostera Tullvja, izvukao zemljovid Trozupca, i izravnao ga svojom zlatnom rukom. Kamo bih pošao da sam Crna Riba?
"Vrhovni zapovjednice?" Stražar stajaše na otvorenim vratima. "Vani su kneginja Westerling i njezina ćer, kao što ste zapovjedili."
Jaime odgurne zemljovid u stranu. "Uvedi ih unutra." Barem djevojka nije nestala. Jeyne Westerling bila je kraljica Robba Starka, djevojka koja ga je stajala svega. S vukom u trbuhu, mogla bi se pokazati opasnijom od Crne Ribe.
Nije djelovala opasno. Jeyne je bila vitka djevojka, ne starija od petnaest ili šesnaest godina, više nezgrapna nego graciozna. Imala je uske bokove, grudi veličine jabuka, busen kestenjastih kovrča, i meke smeđe oči srne. Lijepa je zajedno dijete, pomisli Jaime, ali nije djevojka zbog koje bi se izgubilo kraljevstvo. Lice joj je bilo natečeno, a na čelu je imala krastu, napola skrivenu uvojkom smeđe kose. "Što se ovdje dogodilo?" upitao ju je.
Djevojka okrene glavu. "Nije to ništa", ustraje njezina mati, žena strogog lica u haljini od zelenog baršuna. Ogrlica od zlatnih školjki ovijala se oko njezina dugog, tankog vrata. "Nije htjela predati krunu koju joj je pobunjenik dao, pa kad sam joj je pokušala skinuti s glave, svojeglavo mi se dijete oduprlo."
"Bila je moja." Jeyne zarida. "Niste imali pravo. Robb ju je dao načiniti za mene. Ja sam ga voljela."
Njezina majka krene da će pljusnuti, ali Jaime se postavi između njih dviju. "Nećemo tako", upozorio je kneginju Svbell. "Sjednite, obje." Djevojka se skutrila na svojoj stolici poput preplašene životinje, ali njezina je majka sjela ukočeno, visoko uzdignute glave. "Hoćete li vina?" upitao ih je. Djevojka ne odgovori. "Ne, hvala", odvrati njezina majka.
"Kako vam drago." Jaime se obrati kćeri. "Žao mi je zbog vašeg gubitka. Momak je bio hrabar, to mu priznajem. Postoji pitanje koje vam moram postaviti. Nosite li njegovo dijete, moja gospo?"

Jeyne skoči sa stolice i bila bi pobjegla iz sobe daju stražar na vratima nije zgrabio za ruku. "Ne", reče kneginja Sybell, dok se njezina kći borila da pobjegne. "Pobrinula sam se za to, kao što mi je vaš knez otac naložio."
Jaime kimne. Tywin Lannister nije biočovjek koji bi predvidio takve pojedinosti. "Pusti djevojku," reče, "zasad sam završio s njom." Dok je Jeyne jecajući trčala niza stube, promotrio je majku. "Kuća Westerling dobila je pomilovanje, a vaš brat Rolph proglašen je knezom Castamerea. Što biste još htjeli od nas?"
"Vaš knez otac obećao mi je ugledne brakove za Jeyne i njezine mlađe sestre. Kneževe ili nasljednike, zakleo mi se, ne mlađe sinove ili domaće vitezove."
Kneževe ili nasljednike. Dakako. Westerlinzi su bili drevna kuća, i ponosna, ali sama kneginja Sybell rodila se kao Spicerovka, iz loze laktaških trgovaca. Njezina baka bila je neka poluluda vještica sa istoka,činilo mu se da se sjeća. A Westerlinzi su bili osiromašeni. Mladi sinovi bili su najbolječemu su se kćeri Svbell Spicer mogle nadati u uobičajenom tijeku događaja, ali lijepi debeli ćup lannisterskog zlata učinio bi čak i udovicu mrtvog pobunjenika privlačnom nekom knezu. "Dobitćete vaše brakove," reče Jaime, "ali Jeyne mora pričekati pune dvije godine prije nego što se opet uda." Pođe li djevojka za drugog muža prebrzo i zatrudni li s njime, neminovnoće se šaptati kako je Mladi Vuk bio otac.
"Imam i dva sina", podsjeti ga kneginja Westerling. "Rollam je sa mnom, ali Raynald je bio vitez i otišao je s pobunjenicima u Blizance. Da sam znala štoće se ondje dogoditi, ne bih to nikad bila dopustila." Bilo je natruhe predbacivanja u njezinu glasu. "Raynald nije znao ništa o... o dogovoru s vašim knezom ocem. Možda je zatočenik u Blizancima."
Ilije možda mrtav. Ni Walder Frey nije znao za taj dogovor. "Raspitaću se. Ako je Ser Ravnald i dalje u zarobljeništvu, platitćemo njegovu otkupninu."
"I za njega se spominjao brak. Nevjesta iz Bacaćeve hridi. Vaš knez otac je rekao da bi Joy Raynaldu mogla donijeti radost, ako sve pode kako smo se nadali."
Čak i iz groba, mrtva ruka kneza Tywina upravlja svima nama. "Joy je izvanbračna kći mog pokojnog strica Geriona. Zaruke se mogu urediti, ako je to vaša želja, ali bilo kakav brak morać pričekati. Joy je bilo devet ili deset godina kad sam je posljednji put vidio."
"Njegova izvanbračna kći?" Kneginja Sybelle je izgledala kao da je progutala limun. "Želite jednog Westerlinga vjenčati s kopiletom?"
"Ništa više nego što želim udati Joy za sina neke spletkarske dvolične kučke. Ona zaslužuje bolje." Jaime bi drage volje udavio ženu njezinom ogrlicom od školjaka. Joy je bila milo dijete, iako usamljeno; njezin otac bio je Jaimeov najdraži stric. "Vaša kći vrijedi deset puta više od vas, moja gospo. Sutradanćete otići s Edmureom i Ser Forleyjem. Dotad, bilo bi vam pametnije da mi ne izlazite na oči." Dozvao je stražara, a kneginja Sybelle je otišla stisnutih usana. Jaime se pitao koliko je knez Gawen bio upoznat sa spletkama svoje supruge. Koliko toga mi muškarci uopće znamo?
Kad su Edmure i Westerlinzi otišli,četiristo ljudi odjahalo je s njima; Jaime je opet u zadnji trenutak udvostručio pratnju. Jahao je s njima nekoliko milja, kako bi razgovarao sa Ser Forlevjem Presterom. Iako je nosio bikovsku glavu na svojoj surki i rogove na kacigi, Ser Forlev nije previše nalikovao na bika. Bio je nizak, mršav, žilav muškarac. Sa svojim pćastim nosom, ćelavom glavom i prosijedom smeđom bradom, više je podsjećao na krčmara nego na viteza. "Ne znamo gdje je Crna Riba," podsjeti ga Jaime, "ali bude li mogao osloboditi Edmurea, pokušatće."
"To se neće dogoditi, moj kneže." Kao ni većina krčmara, ni Ser Forlev nije bio praznoglava budala. "Izvidnici i vanjski jahači štitit će našu kolonu, a noću ćemo utvrditi naše logore. Izabrao sam deset ljudi koji će biti s Tullvjem danju i noću, moje najbolje strijelce. Ako odjaše makar stopu dalje s ceste, ispalitće na njega toliko perja da će ga rođena majka smatrati guskom."
"Dobro." Jaimeu bi bilo draže da Tully stigne u Bacaćevu hrid živ i zdrav, ali bolje mrtav nego da pobjegne. "Radije postavite strijelce i pokraj kćeri kneza Westerlinga."
Ser Forley je djelovao zgranuto. "Gavvenove male? Ona je—"
"—udovica Mladog Vuka," dovrši Jaime, "i dvaput opasnija od Edmurea ako nam umakne."
"Kako velite, moj gospodaru. Pazitćemo i na nju."
Jaime je morao prokasati pokraj Westerlingovih dok je jahao niz kolonu na povratku u Rijekotok. Knez Gawen mu je mrko kimnuo dok je prolazio, ali kneginja Sybell pogledala ga je očima nalik na dva komadića leda. Jeyne ga nije ni vidjela. Udovica je jahala oborenih očiju, skutrena ispod plašta s kukuljicom. Pod njegovim teškim naborima, odjeća joj je bila fina, ali rasparana. Sama ju je pokidala, u znak tugovanja, shvati

Jaime. To se sigurno nije svidjelo njezinoj majci. Zatekao se kako se pita bi li Cersei rasparala svoju haljinu ako bi ikad dočula da je on umro.
Nije se odmah vratio u zamak već je još jednom prešao Pjenkamen da navrati k Edwynu Freyu i raspravi s njime o premještaju zarobljenika njegova pradjeda. Frevevska vojska počela se razilaziti nekoliko sati nakon predaje Rijekotoka, dok su se vazali i slobodni jahači kneza Waldera spremali na povratak kućama. Frevjevi koji su ostali rušili su šatore, ali je on pronašao Edwyna s njegovim nezakonitim stricem u paviljonu ovog drugog.
Njih dvojica zbili su se iznad zemljovida, vatreno se prepirući, ali umuk-nuli su kad je Jaime ušao. "Vrhovni zapovjednice", reče Rivers hladnom uljudnošću, ali Edwyn izlane: "Krv mog oca na vašim je rukama, ser."
To je pomalo osupnulo Jaimea. "Kako?"
"Bili ste onaj koji ga je poslao kući, zar ne?"
Netko je morao. "Zar je neko zlo zadesilo Ser Rymana?"
"Obješen je sa cijelom svojom pratnjom", reče Walder Rivers. "Odmetnici su ih uhvatili dvije lige južno od Lijepe tržnice."
"Dondarrion?"
"On, ili Thoros, ili ta žena Kameno Srce."
Jaime se namršti. Ryman Frey je bio budala, kukavica i ispućutura, i nikome neće pretjerano nedostajati, ponajmanje njegovoj frevevskoj rodbini. Ako su Edwynove suhe oči bile ikakav dokaz, čak ga ni njegovi sinovi neće dugo oplakivati. Ipak... ti odmetnici postaju smioni, ako se usuđuju objesiti nasljednika kneza JValdera na mjestu ni dan jahanja udaljenom od Blizanaca. "Koliko je ljudi Ser Ryman imao sa sobom?" upitao je.
"Tri viteza i tuce oklopnika", reče Rivers. "Gotovo kao da su znali da će se vraćati u Blizance, i to s malom pratnjom."
Edwynova se usta iskrive. "Moj brat je imao udjela u ovom, kladim se. Dopustio je da odmetnici pobjegnu nakon što su ubili Merretta i Petyra, a evo zašto je to učinio. Sa smrću našeg oca, samo ja stojim između Crnog Waldera i Blizanaca."
"Nemaš dokaza za ovo", reče Walder Rivers.
"Ne treba mi dokaz. Poznajem svog brata."
"Tvoj brat je u Morskoj stražarnici", ustrajao je Rivers. "Odakle je mogao znati da se Ser Ryman vraća u Blizance?"
"Netko mu je rekao", izusti Edwyn ogorčenim tonom. "Ima svoje uhode u našem taboru, budi siguran."
A ti imaš svoje u Morskoj stražarnici. Jaime je znao da je neprijateljstvo između Edwyna i Crnog Waldera zadiralo duboko, ali nije ga bilo briga kojiće od njih naslijediti njihovog pradjeda kao gospodar Prijelaza.
"Oprostite mi što zadirem u vašu tugu," rekao je suhim tonom, "ali imamo drugih pitanja koja valja uzeti u obzir. Kad se vratite u Blizance, molim vas, obavijestite kneza Waldera kako kralj Tommen zahtijeva sve zarobljenike koje ste zatočili na Krvavom vjenčanju."
Ser Walder se namršti. "Ti su zarobljenici vrijedni, ser."
"Njegova ih Milost ne bi tražila da su bezvrijedni."
Frey i Rivers izmijene pogled. Edwyn reče: "Moj će knez djed očekivati naknadu za te zarobljenike."
I dobit će je, čim meni naraste nova ruka, pomisli Jaime. "Svi imamo očekivanja", rekao je blago. "Recite mi, je li Ser Ravnald Westerling medu tim uhićenicima?"
"Vitez školjki?" Edwyn se podrugljivo nasmiješi. "Njega ćete pronaći gdje hrani ribe na dnu Zelenih rašlji."
"Bio je u dvorištu kad su naši ljudi došli da ubiju strahovuka", reče Walder Rivers. "Whalen je zatražio njegov mač i ovaj ga je prilično krotko predao, ali kad su samostrijela počeli kititi vuka perjem, pograbio je Whalenovu sjekiru i oslobodiočudovište mreže koju su bacili na nj. Whalen veli da je dobio strijelu u rame i još jednu u trbuh, ali se svejedno uspio domoći zidne šetnice i baciti u rijeku."
"Ostavio je trag krvi na stepenicama", primijeti Edwyn. "Jeste li kasnije pronašli njegovo truplo?" upita Jaime.
"Pronašli smo kasnije tisuću trupala. Kad provedu nekoliko dana u rijeci sva izgledaju prilično jednako."
"Čuo sam da isto vrijedi i za one na vješalima", doda Jaime, prije nego što se oprostio.
Do idućeg jutra od frevevskog je tabora preostalo malo što osim muha, konjske balege i Ser Rvmanovih vješala, koja stajahu napuštena pokraj Pjenkamena. Njegov je rođak želio znati što mu ječiniti s njima, kao i s opsadnom opremom koju je izgradio, ovnovima, rovačima, kulama i katapultima. Daven je predložio da sve

to odvuku u Gavrandrvo i iskoriste tamo. Jaime mu je naložio da sve spali, počevši s vješalima.
"Namjeravam se obračunati s knezom Tvtosom osobno. Neće mi trebati opsadni toranj."
Daven se nacerio kroz svoju čupavu bradu. "Dvoboj, rođače? To se jedva čini poštenim. Tytos je sijedi starac."
Sijedi starac s dvije ruke.
Te noći on i Ser Ilyn borili su se tri sata. Bila je to jedna od njegovih boljih noći. Da se radilo o stvarnom dvoboju, Payne bi ga ubio samo dvaput. U pravilu je pogibao pola tuceta puta, a nekih noći bivalo je i gore.
"Posvetim li se ovom još godinu dana, možda budem dobar kao Peck", izjavio je Jaime, a Ser Ilyn je proizveo onaj coktavi zvuk koji je značio da se zabavlja. "Hajde, popijmo još malo dobrog crvenog vina Hostera Tullvja."
Vino je postalo dio njihova noćnog rituala. Ser Ilyn je bio savršen partner za pijenje. Nikad nije upadao u riječ, nikad se nije protivio, nikad tužio ni tražio usluge ili pripovijedao dugačke besmislene priče. Samo je pio i slušao.
"Trebao sam odstraniti jezike svim svojim prijateljima," rekao je Jaime kad im je napunio kaleže, "i cijeloj svojoj rodbini. Nijema Cersei bila bi divna. Iako bi mi nedostajao njezin jezik kad bismo se ljubili." Napio se. Vino je bilo tamnocrveno, slatko i jako. Ugrijalo ga je dok mu je klizilo u želudac. "Ne sjećam se kad smo se prvi put počeli ljubiti. Isprva je bilo nevino. Sve dok je prestalo biti." Dokrajčio je vino i odložio kalež u stranu. "Tyrion mi je jednom rekao da se većina kurvi odbija ljubiti. Jebat će te dok ti oči ne iskoče, kazao je, ali nikad nećeš osjetiti njihove usne na svojima. Misliš li da moja sestra ljubi Kotlocrnog?"
Ser Ilyn ne odgovori.
"Mislim da ne bi bilo propisno da ubijem jednog od svoje Zaklete braće. Najbolje bi bilo da ga uškopim i pošaljem na Zid. To su učinili s Lucamoreom Pohotnim. Dakako, Ser Osmund vjerojatno neće olako pristati na škopljenje. A valja uzeti u obzir i njegovu braću. Braća znaju biti opasna. Kad je Aegon Nevrijedni dao pogubiti Ser Terrencea Toynea jer je spavao s njegovom ljubavnicom, Tovneova braća svim su ga silama nastojala ubiti. Njihovi pokušaji pokazali su se nedovoljnima, zahvaljujući Zmajskom Vitezu, ali to nije bilo zbog pomanjkanja truda. To je zapisano u Bijeloj knjizi. Sve to, osim što da učinim s Cersei."
Ser Ilyn prijeđe prstom preko vrata.
"Ne", reče Jaime. "Tommen je izgubio brata, ičovjeka kojeg je smatrao svojim ocem. Kad bih mu ubio majku, zamrzio bi me zbog toga... a ona njegova ljupka ženica pronašla bi način da usmjeri tu mržnju u korist Visovrta."
Ser Ilyn se nasmiješi na način koji se Jaimeu nije svidio. Ružan osmijeh. Ružna duša. "Previše pričaš", rekao je čovjeku.
Idućeg dana Ser Dermot od Kišne šume vratio se u zamak praznih ruku. Upitan što je otkrio, odgovorio je: "Vukove. Stotine prokletih bijednika." Izgubio je dva stražara zbog njih. Vuci su se pojavili iz mraka da ih zakolju. "Naoružani ljudi u oklopu i uškrobljenoj koži, a zvijeri ih se ipak nisu bojale. Prije nego što je umro, Jate je rekao da je čopor vodila vučica čudovišne veličine. Strahovučica, ako ćemo mu vjerovati. Vuci su se zavukli i među naše konjske linije. Prokleti gadovi ubili su mog omiljenog ždrijebca."
"Prsten vatri oko logora možda bi ih zadržao podalje", reče Jaime, premda gaje kopkala sumnja. Je li Ser Dermotov strahovuk mogao biti ona ista zvijer koja je ozlijedila Joffreyja blizu raskrižja?
Vuci ili ne, Ser Dermot je uzeo svježe konje i još ljudi te se ponovno otputio idućeg jutra da nastavi potragu za Brvndenom Tullyjem. Tog istog poslijepodneva kneževi Trozupca došli su od Jaimea tražiti dopuštenje da se vrate na svoje posjede. On im ga je dao. Knez Piper je također želio čuti vijesti o njegovu sinu Marqu. "Svi će zarobljenici biti otkupljeni", obećao je Jaime. Dok su riječni knezovi odlazili, knez Karyl Vance zadrži se kako bi rekao: "Gospodaru Jaime, morate poći u Gavran-drvo. Dokle god ima Jonosa na dverima, Tytos se neće predati, ali znam da će saviti koljeno pred vama." Jaime mu zahvali na savjetu.
Snažni Vepar bio je iduci koji je otišao. Želio se vratiti u Darry kao što je obećao i boriti se s odmetnicima.
"Projahali smo pola prokletog kraljevstva i zbogčega? Kako biste vi natjerali Edmurea Tullvja da se upisa u gaće? U tome nema pjesme. Žudim za bitkom. Želim Psa, Jaime. Njega, ili pogranočnog kneza."
"Psetova glava je tvoja ako mu je možeš oduzeti," reče Jaime, "ali Beric Dondarrion mora se zarobiti živ kako bi ga se moglo vratiti u Kraljev Grudobran. Tisuću ljudi mora svjedočiti njegovoj smrti, inače neće ostati mrtav." Snažni Vepar zagunđao je na to, ali se naposljetku složio. Idućeg dana otišao je sa svojim štitonošom i vojnicima, zajedno s Bezbradim Jonom Bettlevjem, koji je zaključio kako je lov na odmetnike bio bolji od povratka njegovoj glasovito neuglednoj ženi. Navodno je imala bradu koja je Bettlevju nedostajala.

Jaime se još morao obračunati s garnizonom. Do posljednjegčovjeka, svi su se zakleli da nisu znali ništa o Ser Brvndenovim planovima ni o tome kamo je možda otišao. "Lažu", uporno je tvrdio Emmon Frey, ali Jaime nije tako mislio. "Ako ni s kim ne podijelite svoje planove, nitko vas ne može izdati", istaknuo je. Kneginja Genna je natuknula da se nekoliko ljudi može staviti na muke. On je to odbio. "Dao sam Edmureu riječ da se garnizonu neće nauditi ako se preda."
"To je bilo viteški od tebe," primijeti njegova tetka, "ali ovdje nam je potrebna snaga, a ne plemenitost." Pitajte Edmurea koliko sam plemenit, pomisli Jaime. Pitajte ga za katapult. Nekako nije mislio dasee ga meštri zamijeniti s princem Aemonom Zmajskim Vitezom kad budu pisali povijest. Ipak, osjećao se neobično zadovoljno. Rat je bio gotovo dobiven. Zmajev kamen je pao, a uskoro će i Krajoluja, u to nije dvojio, a Stannis je slobodno mogao ostati na Zidu. Sjevernjaci ga neće ljubiti ništa više nego njegovi vlastiti kneževi oluje. Ako ga Roose Bolton ne uništi, zima hoće.
A on je obavio svoj zadatak ovdje u Rijekotoku a da zapravo nije podigao oružje ni na Starkove ni na Tullvjeve. Kad jednom pronađe Crnu Ribu, bit će slobodan da se vrati u Kraljev Grudobran, gdje je pripadao. Moje mjesto je uz mog kralja. Uz mog sina. Hoće li Tommen to htjeti znati? Istina bi dječaka mogla stajati prijestolja. Bi li radije imao oca ili stolac, momče? Jaime je želio znati odgovor. Svidjala mu se utiskivati pečat na papire. Dječak mu, dakako, možda i ne povjeruje. Cerseiće reći daje to laž. Moja slatka sestra, lažljivica. Morat će pronaći neki način da izvuče Tommena iz njezinih pandži prije nego što dječak ne postane novi Joffrev. A kad je već kod toga, morat će pronaći momčiću i novo malo vijeće. Ako uspijem udaljiti Cersei, Ser Kevan možda pristane služiti kao Tommenov namjesnik. Ako pak ne, pa, u Sedam kraljevina nije manjkalo sposobnih ljudi. Forlev Prester bio bi dobar izbor, ili Roland Crakehall. Ako bi netko drugi osim zapadnjaka bio potreban da zadovolji Tvrellove, tu je uvijek bio Mathis Rowan... ilčak Petyr Baelish. Maloprsti je bio prijazan koliko i pametan, ali odvećniskog roda da bi zaprijetio ikojem od velikih kneževa, bez vlastitih mačeva. Savršen namjesnik.
Tullvjevski garnizon otputovao je idućeg jutra, lišen svojih oklopa i oružja. Svakom ječovjeku bilo dopušteno ponijeti hrane za tri dana i odjeću na leđima nakon što je svečano prisegnuo da neće dići oružje protiv kneza Emmona ni kuće Lannister. "Budeš li imao sreće, jedan od desetorice možda održi riječ."
"Dobro. Radije bih se suočio s devet ljudi nego s deset. Deseti bi možda bio onaj koji bi me ubio."
"Ostala devetorica mogu te ubiti jednako brzo."
"Bolje i to nego da umrem u postelji." /// na zahodu.
Dvojica ljudi odlučila su da neće otići s ostalima. Ser Desmond Grell, stari glavni oružnik kneza Hostera, odabrao je odjenuti crno. Isto je učinio Ser Robin Ryger, rijekotočki kapetan straže. "Ovaj zamak bio mi je dom četrdeset godina", kazao je Grell. "Velite da mi je slobodno otići, ali kamo? Prestar sam i predebeo da bih bio putujući vitez. Ali ljudi su uvijek dobrodošli na Zidu."
"Kako želite", rekao je Jaime, iako je to bila prokleta gnjavaža. Dopustio im je da zadrže oružje i oklop, i ustupio tuce ljudi Gregora Cleganea da otprate njih dvojicu do Djevičina Jezerca. Zapovjedništvo je dao Raffordu, onome kojeg su zvali Medeni. "Pobrini se da zarobljenici stignu do Djevičinog Jezerca u jednom komadu," kazao ječovjeku, "inače će ono što je Ser Gregor učinio Jarcu biti prava šala u usporedbi s onim što ću ja napraviti tebi."
Prošlo je još dana. Knez Emmon je okupiočitav Rijekotok u dvorištu, svoje ljude i ljude kneza Edmurea, te im održao govor od gotovo tri sata o tome što se sada očekivalo od njih kad je on njihov knez i gospodar. S vremena na vrijeme mahnuo bi svojim pergamentom, dok su konjušari, služavke i kovači slušali u mrkoj tišini, a laka kiša sipila po svima njima.
I pjevač je slušao, onaj kojeg je Jaime oduzeo Ser Rvmanu Freyu. Jaime je nabasao na njega dok je stajao na otvorenim vratima, gdje je bilo suho. "Njegovo je gospodstvo trebalo bit pjevač", primijetio je čovjek. "Govor mu je dulji od grančareve balade, a čini mi se kako uopće ne staje da uhvati dah."
Jaime se morao nasmijati. "Knez Emmon nema potrebe za disanjem, dokle god može žvakati. Hoćeš li spjevati pjesmu o tome?" "Šaljivu. Nazvat ću je 'Razgovor s ribom'."
"Samo je nemoj svirati gdje te moja tetka možečuti." Jaime nije dotad obratiočovjeku mnogo pozornosti. Bio je sitan, odjeven u poderane zelene hlače i izlizanu tuniku svjetlije nijanse zelene, sa smeđim kožnatim zakrpama koje su prekrivale rupe. Nos mu bijaše dug i oštar, osmijeh širok i ležeran. Tanka smeđa kosa padala mu je do ovratnika, zamršena i neoprana. Najmanje mu je pedeset, pomisli Jaime, putujući harfist, kojeg život nije mazio. "Nisi li bio Ser Rvmanovčovjek kad sam te pronašao?" upitao je.
"Samo četrnaest dana."
"Očekivao sam da ćeš otići s Frevevima."

"Onaj tamo gore je Frey," reče pjevač, kimnuvši u smjeru kneza Emmona, "a ovaj mi se zamalčini finim, udobnim mjestom da provedem zimu. Wat od Bijelog Osmijeha pošo je kući sa Ser Forlevjem, pa sam odlučio vidjet mogu li zaradit njegovo mjesto. Wat ima onaj visoki lijepi glas koje ovakvi k'o ja ne mogu oponašat. Al' znam dvaput više prostačkih pjesmica od njega. Akoće mi vaše gospodstvo oprostit."
"Odlično ćeš se slagati s mojom tetkom", reče Jaime. "Ako se nadaš ovdje prezimiti, pobrini se da se tvoja svirka svidi kneginji Genni. Ona je ta koja je važna."
"A ne vi?"
"Moje mjesto je uz kralja. Neću dugo ovdje ostati." "Žao mi je što to čujem, moj gospodaru. Znam boljih pjesama od 'Kiša Castamerea'. Mog'o bi vam svirat... o, svakojakih pjesama." "Nekom drugom prilikom", reče Jaime. "Imaš li ime?"
"Tom od Sedam Struna, ako je po volji mom gospodaru." Pjevač skine šešir. "Al', većina me zovu Tom o' Sedam."
Te noći sanjao je da se ponovno nalazio u Velikoj septi Baelora, držeći stražu nad truplom svog oca. Septa je bila tiha i mračna, sve dok žena nije izronila iz sjena i polako se zaputila prema odru. "Sestro?"
Ali to nije bila Cersei. Bila je sva u sivom, nijema sestra. Kukuljica i veo skrivali su joj lice, ali on je mogao vidjeti kako svijeće gore u zelenim jezerima njezinih očiju. "Sestro," rekao je, "što hoćeš od mene?"
Posljednje mu riječi odjeknu uzduž i poprijeko po septi, menemeneme-nemenemenemene.
"Ja nisam tvoja sestra, Jaime." Podigla je blijedu meku ruku i odgurnula kukuljicu. "Zar si me zaboravio?"
Mogu li zaboraviti nekog koga nisam ni poznavao? Riječi mu zastadoše u grlu. Poznavao ju je, ali bilo je to tako davno...
"Hoćeš li zaboraviti i svog kneza oca? Pitam se jesi li ga ikad zaista znao?" Oči su joj bile zelene, kosa satkano zlato. Nije mogao odrediti njezinu dob. Petnaest godina, pomislio je, ili pedeset. Uspela se stubama i zastala nad odrom. "Nikad nije trpio da mu se smiju. To je bilo ono što je najviše mrzio."
"Tko si ti?" Morao ječuti to iz njezinih usta. "Pitanje je, tko si ti?" "Ovo je san."
"Je li?" Tužno se osmjehnula. "Prebroji šake, dijete." Jedna. Jedna šaka, čvrsto stisnuta oko balčaka mača. Samo jedna. "U mojim snovima uvijek imam dvije ruke." Podigao je desnicu i zbunjeno se zabuljio u nakaznost svoga batrljka.
"Svi sanjamo o onome što ne možemo imati. Tywin je sanjao da će mu sin postati slavan vitez, da će mu kći postati kraljica. Sanjao je da će biti tako snažni, hrabri i lijepi da im se nitko nikad neće smijati." "Ja sam vitez," rekao joj je, "a Cersei je kraljica." Suza joj se skotrljala niz obraz. Žena opet podigne kukuljicu i okrene mu leđa. Jaime vikne za njom, ali ona se već udaljavala, a suknja joj šaptala uspavanke dok se povlačila po podu. Ne ostavljaj me, želio je kriknuti, ali naravno, ona ih je davno ostavila.
Probudio se u tami, drhteći. Soba je postala hladna poput leda. Jaime odbaci pokrivače batrljkom svoje ruke od mača. Vatra u ognjištu se ugasila, opazio je, a prozor se rastvorio na vjetru. Prešao je mrčnu odaju kako bi zatvorio kapke, ali kad je stigao do prozora, bosa mu je noga nagazila na nešto mokro. Jaime ustukne, na trenutak iznenađen. Prva mu je pomisao bila krv, ali krv ne bi bila tako studena.
Bio je to snijeg, koji je sipio kroz prozor.
Umjesto da zatvori kapke, širom ih je otvorio. Dvorište pod njim bijaše prekriveno tankim bijelim gunjem koji je postajao sve deblji pred njegovim očima. Merloni na kruništima nosili su bijele kapice. Pahulje su padale nečujno, a nekoliko ih je doletjelo kroz prozor kako bi se istopile na njegovu licu. Jarme je mogao vidjeti vlastiti dah.
Snijeg u riječnoj krajini. Ako je ovdje sniježilo, moglo je sniježiti i u luci Lannis, i u Kraljevu Grudobranu. Zima maršira na jug, a pola naših žitnica zjapi prazno. Bilo kakvi usjevi preostali na poljima bili su osuđeni na propast. Neće biti novog sijanja, ni nade za još jednu, posljednju žetvu. Zatekao se kako se pita što će njegov otac poduzeti da nahrani kraljevstvo, prije nego što se sjetio da je Tywin Lannister mrtav.
Kad je svanulo jutro, snijeg je bio dubok do gležnja, a još dublji u božanskoj šumi, gdje su se nanosi nagomilali pod drvećem. Štitonoše, ko-njušari i plemeniti paževi ponovno su se pretvorili u djecu pod njegovom hladnom, bijelomčarolijom, te poveli rat snježnim grudama gore-dolje po dvorištima i duž kruništa. Jaime je čuo njihov smijeh. Postojalo je vrijeme, ne tako davno, kad bi možda bio vani pravio grude s najboljima od njih kako bi ih bacio na Tvriona kad bi se ovaj gegao mimo njih, ili ih ubacio niz dekolte Cerseine haljine. Ali, potrebne su dvije ruke da se napravi poštena gruda.
Začulo se kucanje na njegovim vratima. "Pogledaj tko je, Peck."
Bio je to rijekotočki stari meštar, stišćući poruku u svojoj staroj, smežuranoj ruci. Vvmanovo lice bijaše blijedo poput netom palog snijega. "Znam," reče Jaime, "stigao je bijeli gavran iz Citadele. Došla je zima."

"Ne, moj gospodaru. Ptica je doletjela iz Kraljeva Grudobrana. Uzeo sam si slobodu... Nisam znao..." Pružio je pismo.
Jaime ga pročita na prozorskoj klupici, okupan svjetlošću tog hladnog, bijelog jutra. Qyburnove riječi bile su sažete i konkretne, Cerseine grozničave i usrdne. Dođi smjesta, pisala je. Pomozi mi. Spasi me. Trebam te sada kao što te nikad prije nisam trebala. Volim te. Volim te. Volim te. Dođi smjesta.
Vyman se vrzmao kod vrata,čekajući, a Jaime je osjetio da ga i Peck promatra. "Želi li moj gospodar odgovoriti?" priupita meštar nakon duge tišine.
Pahulja sleti na pismo. Dok se otapala, tinta se počela mutiti. Jaime ponovno smota pergament,čvrsto koliko mu je to jedna ruka dopuštala, i preda ga Pecku. "Ne", reče. "Baci to u vatru."
samwell
Posljednji dio puta bio je najopasniji. Redwyneovi tjesnaci vrvjeli su dugim brodovima, kao što su bili upozoreni u Tvroshu. S glavnom snagom Sjeničke flote na suprotnoj strani Zapadnih zemalja, željezni su opljačkali Rvamovu luku i zauzeli Vinovgrad i luku Morske zvijezde, rabeći ih kao uporišta odakle su vrebali brodovlje na putu za Starigrad.
Triput su duge brodove bili opazili s koša na jarbolu. Dva su međutim bila dobrano otraga, pa im je Cimetov vjetar brzo pobjegao. Treći se pojavio pred suton kako bi im presjekao put do Šaputavog zvuka. Kad su spazili njegova vesla kako se dižu i spuštaju, šibajući bakrene vode bijelim pramenovima, Kojja Mo poslala je svoje strijelce na kaštel s njihovim velebnim lukovima od zlatnog srca koji su mogli poslati strijelu dalje i točnije čak i od dornske tisovine.Čekala je dok se dugi brod nije primakao na dvjesto lakata prije nego stoje izdala zapovijed da odapnu. Sam je odapeo s njima, a ovaj put učinilo mu se da je njegova strijela doprla do broda. Jedna salva bila je dovoljna. Dugi brod skrenuo je na jug u potrazi za krotkijim plijenom.
Dubok modri suton spuštao se kad su ušli u Šaputavi zvuk. Gilly je stajala na krmi s djetetom, zureći u zamak na liticama. "Tri kule," reče joj
Sam, "sijelo kuće Costavne." Ocrtavajući se naspram večernjih zvijezda s bakljama koje su treperile na njegovim prozorima, zamak je pružao predivan prizor, ali njega je ražalostilo što ga vidi. Njihovo putovanje bilo je gotovo pri kraju.
"Vrlo je visok", reče Gilly. "Čekaj da vidiš Visoku kulu."
Dallina beba počne plakati. Gilly rastvori svoju tuniku i dade dječaku sisu. Nasmiješila se dok je sisao, i gladila njegovu meku smeđu kosicu. Zavoljela je ovo dijete jednako kao ono koje je ostavila, shvati Sam. Nadao se da će bogovi biti milosrdni prema oba djeteta.
Željezni su prodrli čak i u zaklonjene vode Šaputavog zvuka. Ujutro, dok su nastavljali prema Starigradu, Cimetov vjetar počeo se sudarati s truplima koja su plutala prema moru. Neka su tijela nosila posade vrana, koje su uzlijetale u zrak bučno se tužeći kad bi labuđi brod zaljuljao njihove groteskno nadute splavi. Sažgana polja i spaljena sela pojavljivala su se na obalama, a plićaci i pješčani sprudovi bili su naplavljeni razbijenim brodovima. Trgovačke i ribarske brodice bile su najučestalije, ali opazili su i napuštene duge brodove, kao i olupine dvaju velikih dromona. Jedan je izgorio do linije vode, dok je drugi imao razjapljenu nepravilnu rupu u svom boku gdje mu je trup bio probijen.
"Ovdje bila bitka", reče Xhondo. "Ne tako davno." "Tko bi bio tako lud da pljačka ovako blizu Starigradu?" Xhondo pokaže na napola potopljen dugi brod u plićaku. Ostaci zastave visjeli su mu s krme, umrljani dimom i poderani. Grb je bio onaj koji Sam nikad prije nije vidio: crveno oko sa crnom zjenicom, ispod crne željezne krune koju su pridržavale dvije vrane. "Čiji je to stijeg?" upita Sam. Xhondo samo slegne ramenima.
Sljedeći je dan bio hladan i maglovit. Dok je Cimetov vjetar gmizao pokraj još jednog poharanog ribarskog sela, ratna galija dojedri iz magle, polagano klizeći prema njima. Lovkinja bijaše ime koje je nosila, iza po-lene u obliku vitke djevice odjevene u lišće i naoružane kopljem. Otkucaj srca kasnije, dvije se manje galije pojaviše s obiju njezinih strana, poput para jednakih hrtova koji vrebaju za gospodarevim petama. Na Samovo olakšanje, razvili su zastavu s jelenom i lavom kralja Tommena iznad stepenaste bijele kule Starigrada s njezinom plamenom krunom.
Kapetan Lovkinje bio je visok muškarac u plastu boje dima s porubom od crvenih satenskih plamičaka. Doveo je svoju galiju uz bok Cimetovu vjetru, podigao vesla i doviknuo da se želi ukrcati. Dok su se njegovi samostrijelci i strijelci Kojje Mo odmjeravali preko uskog vodenog pojasa, prešao je prijeko s pola tuceta vitezova, kimnuo Quhuru Mou, i zatražio da pregleda tovarni prostor. Otac i kći nakratko su vijećali, a onda pristali.
"Ispričavam se", rekao je kapetan kad je završio pregled. "Žalosti me što poštenčovjek mora trpjeti takvu neugodnost, ali radije to nego da imamo željezne u Starigradu. Prije samo četrnaest dana ti prokleti gadovi

zarobili su tvroshijski trgovački brod u tjesnacima. Pobili su njegovu posadu, navukli njihovu odjeću i upotrijebili boju da premazu svoje brkove u pola stotine nijansi. Da su se našli unutar zidina, zapalili bi luku i otvorili dveri iznutra dok bi se mi borili s vatrom. Možda bi upalilo, ali naletjeli su na Kneginju Kuleziji kormilar ima ženu Tvroshijku. Kad je spazio sve te zelene i purpurne brade, pozdravio ih je na jeziku Tvrosha, a nitko od njih nije mu znao odzdraviti."
Sam bijaše zaprepašten. "Ne misle valjda napasti Starigrad."
Kapetan Lovkinje uputi mučudan pogled. "To nisu obični otimači. Željezni su oduvijek pljačkali gdje su stigli. Napali bi iznenada s mora, odnijeli štogod zlata i djevojaka, i odjedrili, ali rijetko bi ih bilo više od jednog ili dva duga broda, a nikad preko pola tuceta. Sada nas opsjedaju stotine njihovih brodova, isplovljavajući s Otočja štita i nekih hridi oko Sjenice. Osvojili su Greben kamenog raka, Otok svinja i Sireninu palaču, a imaju druga gnijezda na Potkovinoj hridi i Kopiletovoj kolijevci. Bez flote kneza Redwynea nedostaje nam brodova da se s njima sučimo."
"Što radi knez Hightower?" izlane Sam. "Moj je otac uvijek govorio da je bogat poput Lannistera, i da može zapovijedati nad triput više mačeva od ikojeg drugog vazala Visovrta."
"I više, ako pomete kaldrmu," reče kapetan, "ali mačevi ne pomažu protiv željeznih, ukoliko ljudi koji njima vitlaju ne umiju hodati po vodi."
"Visoka kula sigurno nešto poduzima."
"Dakako. Knez Levton se zaključao na vrh svoje kule s Ludom Djevicom, proučavajući knjigu čarolija. Možda će podići vojsku iz dubina. Ili ne. Baelor gradi galije, Gunthor nadzire luku, a Humfrev je otišao u Lys da unajmi plaćenike. Uspije li iskamčiti poštenu flotu od one kurve od svoje sestre, moći ćemo vratiti željeznima milo za drago. Dotad, najbolje što možemo učiniti jest da čuvamo Zvuk i čekamo da kučka kraljica u Kraljevu Grudobranu pusti kneza Paxtera s uzice."
Gorčina kapetanovih posljednjih riječi osupnula je Sama kao uostalom većina onog što je rekao. Izgubi li Kraljev Grudobran Starigrad i Sjenicu, cijeloće se kraljevstvo raspasti, pomislio je promatrajući kako se Lovkinja i njezine sestre udaljavaju.
To gaje nagnalo da se zapita je li uopće i Rogati brijeg siguran. Tarly-jevi posjedi ležali su u unutrašnjosti među gusto pošumljenim pobrđem, stotinu liga sjeveroistočno od Starigrada, i daleko od bilo koje obale. Trebali su biti dobrano izvan domašaja željeznih i dugih brodovačak i dok je njegov knez otac izbivao boreći se u riječnoj krajini, a zamak bio slabo branjen. Mladi Vuk je nedvojbeno mislio to isto za Oštrozimlje, sve do noći kad se Theon Prebjeg popeo preko njegovih zidina. Sam nije mogao podnijeti pomisao da je s Gilly i njezinim djetešcem prešao tako dalek put kako bi ih sklonio od opasnosti da bi ih na kraju ostavio usred rata.
Hrvao se sa svojim sumnjama ostatak putovanja, pitajući se što mu je činiti. Mogao je zadržati Gilly sa sobom u Starigradu, predmnijevao je. Gradske zidine bile su kudikamo moćnije od zidina zamka njegova oca, a imale su tisuće ljudi da ih brane, u usporedbi sa šačicom koju je knez Randvll ostavio u Rogatom brijegu kad je odmarširao u Visovrt da odgovori na poziv svog lenskog gospodara. Ali, ako to učini, morat će je nekako sakriti; Citadela nije dopuštala novacima da uzdržavaju žene ili ljubavnice, barem ne otvoreno. Osim toga, ostanem li s Gillyjoš malo dulje, kakoću ikad pronaći snage da je ostavim? Morao ju je ostaviti, ili dezertirati. Izrekao sam riječi, podsjetio se Sam. Dezertiram li, toće me stajati glave, a kakoće to pomoći Gilly?
Pomišljao je na to da zamoli Kojju Mo i njezina oca da povedu mladu divljakinju s njima na Ljetno otočje. Međutim, i taj je put imao svojih opasnosti. Kad Cimetov vjetar napusti Starigrad, morat će ponovno prijeći kroz Redwyneove tjesnace, a ovaj put možda ne bude imao toliko sreće. Što ako vjetar zamre, a Ljetni otočani zaglave usred bonace? Ako su priče koje je čuo bile istinite, Gilly bi odveli kao ropkinju ili slanu ženu, a djetešce bi najvjerojatnije bacili u more kao smetnju.
To mora biti Rogati brijeg, napokon je zaključio Sam. Kad jednom stignemo u Starigrad, unajmit ću kola i par konja i odvesti je onamo sam. Takoće moći provjeriti zamak i njegov garnizon, pa ako ga nešto od onoga što ugleda ili čuje pokoleba, moći će se jednostavno okrenuti i vratiti Gilly u Starigrad.
Stigli su u Starigrad u hladno vlažno jutro, kad je magla bila tako gusta da je signalna vatra Visoke kule bila jedini dio grada koji se mogao vidjeti. Lanac se protezao preko luke, povezujući dva tuceta istrunulih trupova. Točno iza stajao je red ratnih brodova, usidren pokraj triju velikih dromona Časti Starigrada, golema admiralskog broda načetiri palube kneza Hightowera. Cimetov vjetar ponovno je bio podvrgnut pregledu. Ovaj se put na nj ukrcao Gunthor, sin kneza Leytona, u plastu od srebrne tkanine i oklopu od sivih

ocakljenih ljuski. Ser Gunthor je učio u Citadeli nekoliko godina i govorio ljetnim jezikom, pa su se on i Quhuru Mo povukli u kapetanovu kabinu na razgovor učetiri oka.
Sam je iskoristio to vrijeme da objasni svoje planove Gilly. "Najprije Citadela, da predamo Jonova pisma i obavijestimo ih o smrti meštra Aemona. Očekujem da će arhimeštri poslati kola po njegovo tijelo. Ondaću pronaći konje i kola da te odvedem svojoj majci na Rogati brijeg. Vratiću se čim uzmognem, ali toće možda biti tek sutra."
"Sutra", ponovila je i dala mu poljubac za sreću.
Nakon nekog vremena Ser Gunthor je izišao i dao znak da se lanac otvori kako bi Cimetov vjetar mogao prijeći barikadu i pristati. Sam se pridružio Kojji Mo i trojici njezinih strijelaca blizu mosća dok se labuđi brod privezivao, a Ljetni otočani blistali u svojim pernatim plaštevima koje su nosili samo na kopnu. Osjećao se bijedno pokraj njih u svojoj vrećastoj crnini, izblijedjelu plastu i solju umrljanim čizmama. "Koliko dugo ostajete u luci?"
"Dva dana, deset, tko zna? Koliko god nam bude trebalo da ispraznimo tovarni prostor i ponovno ga napunimo." Kojja se naceri. "Moj otac mora posjetiti i sive meštre. Ima knjiga na prodaju."
"Može li Gilly ostati na brodu dok se ne vratim?"
"Gilly može ostati koliko god želi." Bocnula je Sama u trbuh svojim prstom. "Ne jede toliko kao neki."
"Nisam onako debeo kao što sam bio", branio se Sam. Put na jug pobrinuo se za to. Sve one straže, i ništa za jelo osim voća i ribe. Ljetni otočani obožavali su voće i ribu.
Sam je slijedio strijelce preko mostića, ali kad su se jednom našli na obali, razdvojili su se i pošli svatko svojim putem. Nadao se da se još sjećao puta do Citadele. Starigrad je bio labirint, a on nije imao vremena na gubljenje.
Dan je bio vlažan, pa je kaldrma bila mokra i skliska pod nogama, a ulice obavijene maglom i tajnovitošću. Sam ih je izbjegavao što je najbolje mogao i držao se riječne ceste koja je vijugala pokraj Medovine kroz srce starog grada. Bio je dobar osjećaj opet imati čvrsto tlo pod nogama umjesto nestalne palube, ali šetnja je u njemu svejedno probudila nelagodu. Mogao je osjetiti na sebi oči koje su virile s balkona i prozora i motrile ga iz zamračenih veža. Na Cimetova vjetru poznavao je svako lice. Ovdje, kamo god se okrenuo, vidio bi novog stranca. Još gora je bila pomisao daće ga vidjeti netko tko ga poznaje. Knez Randvll Tarly bio je poznat u Starigradu, ali ne baš obljubljen. Sam nije znao što bi bilo gore: da ga prepozna koji od očevih neprijatelja ili koji od njegovih prijatelja. Nadigao je plašt i ubrzao korak.
Dveri Citadele stajale su između para golemih zelenih sfingi s tijelima lavova, krilima orlova i repovima zmija. Jedna je imala muško lice, druga žensko. Točno iza njih nalazilo se Pisarevo ognjište, gdje su Starigrađani dolazili u potragu za akolitima koji bi im napisali oporuke i pročitali pisma. Pola tuceta pisara dosađivalo se sjedeći za otvorenim tezgama, čekajući neku mušteriju. Za drugim tezgama kupovale su se i prodavale knjige. Sam zastane kraj jedne gdje su se nudili zemljovidi, i pregleda rukom narisanu mapu Citadele kako bi provjerio najkraći put do Senešalova dvora.
Put se razdvajao ondje gdje je kip kralja Dareona Prvog sjedio na svom visokom kamenom konju, s mačem uzdignutim prema Dornu. Galeb ječučao na glavi Mladog Zmaja, a još dvojica na sječivu mača. Sam izabere lijevi odvojak, koji je prolazio pokraj rijeke. Na Plačljivom molu ugledao je dva akolita kako pomažu starcu da se ukrca u brod na kratkom putu do Krvavog otoka. Mlada majka uspela se za njim, s djetešcem ne starijim od Gillvna koje joj je cviljelo na rukama. Ispod mola, nekoliko kuharskih šegrta gacalo je u plićacima, skupljajući žabe. Povorka rumenih novaka projurila je pokraj njega prema septriji. Trebao sam ovamo doći kad sam bio njihovih godina, pomisli Sam. Da sam pobjegao i uzeo lažno ime, mogao sam se izgubiti među drugim novacima. Otac bi se mogao pretvarati da mu je Dickon jedini sin. Dvojim da bi se ikad potrudio da me pronađe, ukoliko ne bih pobjegao na mazgi. Onda bi me dognao, ali samo zbog mazge.
Pred Senešalovim dvorom, rektori su zaključavali starijeg novaka u klade. "Krao je hranu iz kuhinje", objasnio je jedan od njih akolitima koji sučekali da gađaju zarobljenika pokvarenim povrćem. Svi su dobacili Samu znatiželjne poglede dok je prolazio, a crni se plašt nadimao za njim poput jedra.
Za vratima je pronašao dvoranu s kamenim podom i visokim, nadsvođenim prozorima. Na suprotnom kraju muškarac šiljastog lica sjedio je na uzdignutom podiju, škripći perom po velikom ukoričenim registru. Iako je čovjek bio odjeven u meštrovske halje, nije bilo lanca oko njegova vrata. Sam pročisti grlo. "Dobar dan."
Čovjek podigne pogled i s neodobravanjem odmjeri ono što je vidio. "Zaudaraš na novaka."
"Nadam se da ću uskoro to i postati." Sam izvuče pisma koja mu je Jon Snow dao. "Stigao sam sa Zida s meštrom Aemonom, ali on je umro na putu. Ako bih mogao razgovarati sa Senešalom..."
"Tvoje ime?"

"Sarmvell. Samwell Tarly."
Čovjek upiše ime u registar i mahne perom prema klupi uza zid. "Sjedni. Prozvat ću te kad dođeš na red."
Sam zauzme mjesto na klupi.
Drugi su dolazili i odlazili. Neki su donosili poruke i udaljavali se. Neki su se obraćali čovjeku na podiju i bivali propušteni kroz vrata iza njega i uz spiralno stubište. Neki su se pridružili Samu na klupi, čekajući da im prozovu imena. Neki od onih koje su prozvali stigli su poslije njega, bio je gotovo siguran. Kad se to dogodilo četvrti ili peti put, ustao je i ponovno prešao odaju. "Koliko još moram čekati?"
"Senešal je važan čovjek."
"Prešao sam cijeli put od TAda."
"Onda ti neće biti teško da odeš još malo dalje." Mahnuo je perom. "Do one tamo klupe, pod prozorom."
Sam se vrati na klupu. Minuo je još jedan sat. Drugi su ulazili, razgovarali s čovjekom na podiju, čekali nekoliko trenutaka, i bivali propušteni dalje. Cijelo to vrijeme vratar nije Sama ni okrznuo pogledom. Magla se vani rijedila kako je dan odmicao, a blijeda sunčeva svjetlost padala je koso kroz prozore. Zatekao se gdje promatra čestice prašine kako plešu na svjetlu. Pobjegne mu zijev, a zatim još jedan. Čeprkao je prepukli žulj na dlanu, a onda naslonio glavu i sklopio oči.
Sigurno je zadrijemao. Iduće čega je bio svjestan bilo je to da je čovjek na podiju prozivao neko ime. Sam posrne na noge, a onda opet sjedne kad shvati da nije bilo njegovo.
"Moraš proturiti Lorcasu peni, inače ćeš ovdje čekati tri dana", reče glas pokraj njega. "Što dovodi Noćnu stražu u Citadelu?"
Govornik bijaše vitak, omanji, ljepušan mladić, odjeven u hlače od srneće kože i tijesnu zeleni prsluk optočen željeznim čavlićima. Imao je kožu boje svijetlosmeđeg piva i kapicu od gustih crnih kovrča koje su završavale u oštrom šiljku iznad njegovih krupnih crnih očiju. "Vrhovni zapovjednik obnavlja napuštene zamke", objasni Sam. "Trebamo nove meštre, radi gavrana... rekao si peni?"
"Peni će dostajati. Za srebrni jelenjak Lorcas će te ponijeti Senešalu na leđima. Već je pedeset godina akolit. Mrzi novake, pogotovo novake plemenitog roda."
"Kako si pogodio da sam plemenitog roda?"
"Isto kao što ti možeš pogoditi sam napola Dornijac." Izjava je bila izrečena sa smiješkom, na mekom i otegnutom dornskom naglasku.
Sam opipa džepove u potrazi za penijem. "Jesi li ti novak?" "Akolit. Alleras, ali neki me zovu Sfinga."
Ime uzdrma Sama. "Sfinga je zagonetka, ne zagonetač", izlanuo je. "Znaš li što to znači?"
"Ne. Je li to zagonetka?"
"Da bar znam. Ja sam Samvvell Tarly. Sam."
"Drago mi je. A kakvog posla Samvvell Tarly ima s arhimeštrom Theobaldom?"
"Je li on Senešal?" upita zbunjeno Sam. "Meštar Aemon je rekao da mu je ime Norren."
"Nije već posljednja dva perioda. Svake godine dolazi novi. Na položaj se izabiru žđrijebom među arhimeštrima, koji većinom to smatraju nezahvalnim zadatkom koji ih odvlači od njihova pravog posla. Ove godine crni je kamen izvukao arhimeštar Walgrave, ali Walgraveov je razum sklon lutanju, pa je Theobald uskočio i rekao da će odslužiti njegov mandat. Otresit ječovjek, ali dobar. Jesi li rekao meštar Aemon?"
"Da."
"Aemon TargaryenV
"Nekoć. Većina ga samo zove meštar Aemon. Umro je na našem putovanju na jug. Otkud znaš za njega?"
"Kako ne bih znao? On nije bio samo najstariji živući meštar. Bio je najstariji čovjek u Zapadnim zemljama, i proživio više povijesti nego što je arhimeštar Perestan ikad naučio. Mogao nam je mnogo toga reći o vladavini njegova oca, i njegova strica. Koliko je bio star, znaš li?"
"Sto i dvije godine."
"Sto je radio na moru, u tim godinama?"
Sam je na trenutak mozgao o tom pitanju, pitajući se koliko je trebao reći. Sfinga je zagonetka, ne zagonetač. Je li meštar Aemon mislio na ovog Sfingu? Činilo se malo vjerojatnim. "Vrhovni zapovjednik Snow poslao gaje odatle da mu spasi život", počeo je, oklijevajući. Nespretno je spomenuo kralja Stannisa i Melisandre od Asshaija, namjeravajući se zaustaviti kod toga, ali jedna stvar vodila je drugoj te se zatekao kako pripovijeda o Manceu Ravderu i njegovim divljacima, kraljevoj krvi i zmajevima, i prije nego što je shvatio što se događa, i ostalo se prosulo iz njega; stvorovi na Šaci Prvih ljudi, Drugi na svom mrtvom konju, ubojstvo Starog medvjeda u Crasterovoj tvrđi, Gilly i njihov bijeg, Bijelodrvo i Mali Paul, Hladnoruki i gavranovi, Jonov uspon na mjesto vrhovnog zapovjednika, Crni kos, Dareon, Braavos, zmajevi koje je Xhondo vidio u

Qarthu, Cimetov vjetar i sve što je meštar Aemon šapnuo prije kraja. Prešutio je samo tajne koje se zakleo čuvati, onu o Branu Starku i njegovim suputnicima i djeci koju je Jon Snow zamijenio. "Daenerys je jedina nada", zaključio je. "Aemon je rekao da joj Citadela smjesta mora poslati meštra da je dovede kući u Zapadne zemlje prije nego što bude prekasno."
Alleras je napeto slušao. Trepnuo bi s vremena na vrijeme, ali se nijednom nije nasmijao niti ga prekinuo. Kad je Sam završio, lako ga je dotaknuo po mišici vitkom smeđom rukom i rekao: "Sačuvaj svoj peni, Same. Theobald neće povjerovati ni polovici toga, ali ima onih koji bi mogli. Hoćeš li poći sa mnom?"
"Kamo?"
"Na razgovor s jednim arhimeštrom."
Moraš im reći, Same, kazao je meštar Aemon. Moraš reći arhimeštrima. "Dobro." Uvijek se mogao vratiti Senešalu sutradan, s penijem u ruci. "Moramo li daleko?"
"Ne. Do Otoka gavrana."
Nije im trebao čamac da stignu do Otoka gavrana; trošni drveni pomični most spajao gaje s istočnom obalom.
"Gavranje je najstarija zgrada u Citadeli", reče mu Alleras, dok su prelazili preko sporih voda Medovine. "U Razdoblju junaka to je navodno bila utvrda gusarskog kneza koji je ondje sjedio robeći brodove kako je koji pristizao niz rijeku."
Mahovina i povijuše prekrivale su zidove, opazio je Sam, a gavranovi hodali kruništima umjesto strijelaca. Pokretni se most nije podigao tko zna otkad.
Bilo je svježe i mračno unutar zidova zamka. Prastaro usud-drvo ispunjavalo je dvorište, kao što je činilo otkad se to kamenje prvi put podiglo. Izrezbareno lice na njegovu deblu bilo je obraslo onom istom purpurnom mahovinom koja je teško visjela s blijedog granja stabla. Polovica grana djelovala je mrtvo, ali tu i tamo nekoliko je crvenih listova još uvijek šuštalo, i ondje su gavrani najviše voljeli sjediti. Drvo ih je bilo puno, a bilo ih je još više na zasvođenim prozorima iznad njega po cijelom dvorištu. Tlo je bilo istočkano njihovim izmetom. Dok su prelazili dvorište, jedan mu je zalepršao nad glavom, a začuo je druge kako grakću jedni na druge. "Arhimeštar Walgrave živi u odajama u zapadnoj kuli, ispod bijelog vraninog gnijezda", reče mu Alleras. "Bijeli gavranovi i oni crni prepiru se poput Dornijaca i Grandara, pa ih držimo razdvojene."
"Hoće li arhimeštar Walgrave shvatiti što mu govorim?" upita Sam. "Rekao si da mu je razum sklon vrludanju."
"Ima on svojih dobrih i loših dana," odvrati Alleras, "ali ne vodim te Walgraveu." Otvorio je vrata sjeverne kule i stao se uspinjati. Sam se uspentra stubama za njim. Odozgo se čulo lepršanje i mrmljanje, a tu i tamo poneki gnjevni krik, kao da su se gavrani tužili što su ih probudili.
Na vrhu stubišta blijedi plavokosi mladić otprilike Samovih godina sjedaše pred vratima od hrastovine i željeza, netremice zureći u plamen svijeće svojim desnim okom. Lijevo mu bijaše skriveno iza slapa pepeljasto plave kose. "Što tražiš?" upita ga Alleras. "Svoju sudbinu? Svoju smrt?"
Plavokosi mladić svrne pogled sa svijeće, trepćući. "Gole žene", reče. "Tko je sad ovo?"
"Samwell. Novi novak, došao je vidjeti Maga."
"Citadela više nije što je nekad bila", potuži se plavokosi. "Danas uzimaju bilo koga. Tamnoputе pse i Dornijce, svinjare, bogalje, kretene, a sad i kita obučenog u crno. A ja mislio da su levijatani bijeli." Kratki plašt isprugan zelenim i zlatnim ogrtao mu je jedno rame. Bio je vrlo naočit, iako su mu oči bile podmukle, a usta okrutna.
Sam ga prepozna. "Leo Tvrell." Izrekavši to ime osjećao se kao da je još bio sedmogodišnji dječak, spreman da se pomokri u gaće. "Ja sam Sam, s Rogatog brijega. Sin kneza Randvlla Tarlvja."
"Zbilja?" Leo ga ponovno pogleda. "Valjda jesi. Tvoj otac nam je rekao da si umro. Ili je on to samo priželjkivao?" On se naceri. "Jesi li još kukavica?"
"Nisam", slaže Sam. Jon mu je to zapovjedio. "Otišao sam s one strane Zida i borio se u bitkama. Zovu me Sam Pokositelj." Nije znao zašto je to rekao. Riječi su same izletjele.
Leo se nasmije, ali prije nego stoje dospio odgovoriti, vrata iza njega se otvore. "Uđi ovamo, Pokositelju", zareži čovjek na dovratku. "I ti, Sfingo. Smjesta."
"Same," reče Alleras, "ovo je arhimeštar Marwyn."
Marwyn je nosio lanac od mnogih metala oko svog bikovskog vrata. Da nije toga, izgledao bi više poput lučkog siledžije nego poput meštra. Glava mu je bila prevelika za tijelo, a način na koji mu je stršila naprijed iz ramena, zajedno s onom pločom od vilice, činili su da djeluje kao da se sprema nekome iščupati glavu. Iako nizak i zdepast, bio je širok u prsima i ramenima, s okruglim, kao kamen tvrdim pivskim trbuhom koji je

napinjao vezice kožnog haljetka koji je nosio umjesto svojih halja. Oštre bijele dlake stršile su mu iz ušiju i nosnica. Obrve su mu bile guste, nos slomljen više puta, a ljuta trava obojila mu je zube crvenim mrljama. Imao je najveće šake koje je Sam ikad vidio.
Kad je Sam oklijevao, jedna od tih šaka zgrabila ga je za mišicu i povukla kroz vrata. Soba je bila prostrana i okrugla. Knjige i svici nalazili su se posvuda, razasuti po stolovima i naslagani na podu u hrpčetiri stope visoke. Izblijedjele tapiserije i poderani zemljovidi prekrivali su kamene zidove. Vatra je gorjela u ognjištu ispod bakrenog kotlića. Što god se nalazilo u njemu, vonjalo je po zagorjelom. Izuzev toga, jedino svjetlo dopiralo je iz visoke crne svijeće u središtu odaje.
Svijeća je bila neugodno sjajna. Bilo je nečeg čudnog u njoj. Plamen nije treperio,čak ni kad je arhimeštar Marwyn zalupio vratima tako snažno da su papiri odletjeli s obližnjeg stola. Svjetlo je također čudno utjecalo na boje. Bijele su bile blistave poput svježe palog snijega, žuta se sjajila poput zlata, crvene su se pretvarale u plamen, a sjene bile tako crne da su djelovale poput rupa u svijetu. Sam se zatekne kako zuri. Sama svijeća bila je tri stope visoka i tanka poput mača, izbrazdana i vijugava, svjetlucavo crna. "Je li to...?"
"... opsidijan", reče drugi čovjek u sobi, bjeloput, mesnat, bolesno bljedunjav mladi momak oblih ramena, mekih ruku, blizu postavljenih očiju i s mrljama od hrane na svojim haljama.
"Zovu ga zmajskim staklom." Arhimeštar Marwyn zirne u svijeću na trenutak. "Gori, ali ne izgara."
"Što hrani plamen?" upita Sam.
"Što hrani zmajevu vatru?" Marwyn sjedne na stolac. "Sva valvrijska magija temeljila se na krvi ili vatri. Vješci Slobodnog posjeda mogli su vidjeti preko planina, mora i pustinja s jednom od ovakvih staklenih svijeća. Mogli su unići u čovjekove snove i podariti mu vizije, i međusobno razgovarati s jednog na drugi kraj svijeta sjedeći pred svojim svijećama. Misliš li da bi to moglo biti korisno, Pokositelju?"
"Više nam ne bi trebali gavranovi."
"Samo nakon bitaka." Arhimeštar zguli list ljute trave s bale, gurne ga u usta i stane žvakati. "Ispričaj mi sve što si rekao našoj dornskoj sfingi. Znam mnogo toga, ali neki su mi dijelovi možda promakli."
Nije bio čovjek kojeg ste mogli odbiti. Sam je na trenutak oklijevao, a onda ponovio svoju priču dok su Marwyn, Alleras i drugi novak slušali. "Meštar Aemon je vjerovao da je Daenervs Targarven ispunjenje proročanstva... ona, ne Stannis, ni princ Rhaegar, niti mali kraljević kome su razbili glavu o zid."
"Rođen sred soli i dima, pod krvavom zvijezdom. Znam proročanstvo." Marwyn okrene glavu i ispljune grumen crvene sluzi na pod. "Iako mu nisam sklon vjerovati. Gorghan iz Starog Ghisa nekoje zapisao kako je proročanstvo poput varljive žene. Ona uzme tvoj ud u usta, i ti stenješ od zadovoljstva i misliš, kako je ovo slatko, kako fino, kako dobro... a onda se njezini zubi stisnu i tvoji se uzdasi pretvore u krike. To je priroda proročanstva, rekao je Gorghan. Proročanstvo će ti svaki put odgristi kurac." Žvakao je neko vrijeme. "Ipak..."
Alleras stane pokraj Sama. "Aemon bi otišao k njoj daje imao snage. Želio je da joj pošaljemo meštra, daje savjetuje, zaštiti i sigurno dopremi kući."
"Je li?" Arhimeštar Marwyn slegne ramenima. "Možda je dobro stoje umro prije nego je stigao u Starigrad. Inače bi ga sive ovce morale ubiti, a to bi nagnalo sirote drage starce da lome svoje naborane ruke."
"Ubiti?" izusti Sam, zaprepašteno. "Zašto?"
"Ako ti kažem, možda će i tebe morati ubiti." Marwyn izvije usta u jeziv osmijeh, dok mu je sok ljute trave curio crven između zubi. "Što misliš tko je ubio zmajeve posljednji put? Junački vitezovi oboružani mačevima?" On pljune. "U svijetu koji Citadela gradi nema mjesta začarolije, proročanstva i staklene svijeće, a još manje za zmajeve. Upitaj se zašto je Aemonu Targarvenu dopušteno da protrati život na Zidu, kad je prema svim pravima trebao biti uzdignut na položaj arhimeštra. Njegova krv je bila razlog. Nije mu se moglo vjerovati. Ništa više nego meni."
"Što ćete učiniti?" upita Alleras, Sfinga.
"Domoći se Zaljeva trgovaca robljem, umjesto Aemona. Labudi brod koji je doveo Pokositelja dobroće poslužiti mojoj svrsi. Ne sumnjam daće sive ovce poslati vlastitogčovjeka na galiji. Uz dobre vjetrove trebao bih do nje stići prvi." Marwyn ponovno zirne u Sama, i namršti se. "Ti... ti trebaš ostati i iskovati svoj lanac. Da sam na tvom mjestu, učinio bih to što prije. Doći će vrijeme kad ćeš biti potreban na Zidu." Okrenuo se prema bolesno blijedom novaku. "Pronađi Pokositelju suhu ćeliju. Spavat će ovdje, i pomagati ti oko gavrana."
"A-a-ali," promuca Sam, "ostali arhimeštri... Senešal... što da im kažem?"
"Reci im kako su mudri i dobri. Reci im kako ti je Aemon zapovjedio da se predaš u njihove ruke. Reci im kako si oduvijek sanjao daćeš jednog dana moći nositi lanac i služiti višem dobru, da je služenje najvća

čast, a poslušnost najveća vrlina. Ali ne spominji ništa o proročanstvima i zmajevima, ukoliko ne želiš otrov u svojoj kaši." Marwyn pograbi umrljani kožni plašt s kuke pokraj vrata i čvrsto ga priveže. "Sfingo, pripazi na ovoga."
"Hoću", odvrati Alleras, ali arhimeštar je već bio otišao. Čuli su kako mu čizme štropoću niza stube.
"Kamo je otišao?" upita Sam smeteno.
"Na dokove. Mag nije čovjek koji vjeruje u gubljenje vremena." Alleras se osmjehne. "Moram ti nešto priznati. Naš susret nije bio slučajan, Same. Mag me poslao da te otmem prije nego što porazgovaraš s Theobaldom. Znao je da dolaziš."
"Kako?"
Alleras kimne prema staklenoj svijeći.
Sam je na trenutak buljio u neobičan bijeli plamen, a onda trepne i odvrati pogled. Pred prozorom se smrkavalo.
"Postoji prazna spavaća ćelija ispod moje u zapadnoj kuli, sa stubama koje vode ravno u Walgraveove odaje", reče bolesno blijedi mladić. "Ako ti ne smeta graktanje gavrana, odatle puca lijep pogled na Medovinu. Je li to u redu?"
"Valjda." Morao je negdje spavati.
"Donijet ću ti nešto vunenih pokrivača. Kameni zidovi noću bivaju hladni, čak i ovdje."
"Hvala ti." Bilo je nešto u svezi s blijedim, mekim mladićem što mu se nije sviđalo, ali nije želio ispasti nepristojan, pa je dodao: "Ja se zapravo ne zovem Pokositelj. Ja sam Sam. Samwell Tarly."
"Ja sam Pate," reče drugi, "poput svinjara."
u međuvremenu, natrag nazidu...

Vxej, čekaj malo!" neki od vas sigurno otprilike ovako sada govore. I I Čekaj malo, čekaj malo! Gdje su Dany i zmajevi? Gdje je Tvrion? Jedva smo vidjeli Jona Snowa. To ne može biti sve..."
Pa, nije. Ima još mnogo toga. Još jedna knjiga velika poput ove.
Nisam zaboravio pisati o drugim likovima. Daleko od toga. Mnogo sam pisao o njima. Stranice, stranice i stranice. Poglavlja i poglavlja. Još sam pisao kad mi je sinulo da je knjiga postala prevelika da bi se objavila u jednom svesku... a nisam bio ni blizu kraja. Kako bih ispričao cijelu priču koju sam želio ispričati, morao sam prepoloviti knjigu na dva dijela.
Najjednostavniji način za to bio bi da uzmem što sam imao, presiječem to negdje po sredini, i završim sa: "Nastavit će se." Međutim, što sam više o tome razmišljao, to sam više osjećao da bi čitaocima bilo bolje ponuditi knjigu koja bi kazivala cijelu priču za polovicu likova, radije nego pola priče za sve likove. Stoga je to bio put koji sam odlučio izabrati.
Tvrion, Jon, Dany, Stannis i Melisandre, Davos Seavvorth i svi ostali likovi koje volite ili volite mrziti sići će sljedeće godine (usrdno se nadam), u Plesu zmajeva, koji će se usredotočiti na događaje duž Zida i preko mora, upravo kao što se ova knjiga usredotočila na Kraljev Grudobran.
George R. R. Martin Lipanj 2005.

Kraljevi i njihovi dvorovi

kraljica regentica
CERSEI LANNISTER, Prva svog imena, udovica {kralja Roberta I Baratheona}, kraljevska udova, zaštitnica kraljevstva, kneginja Bacačeve hridi i kraljica regentica
•djeca kraljice Cersei:
• {KRALJ JOFFREY I BARATHEON}, otrovan na svojoj svadbenoj gozbi, dvanaestogodišnji dječak
• PRINCEZA MYRCELLA BARATHEON, devetogodišnja djevojčica, štićenica princa Dorana Martella u Sunčevom koplju
• KRALJ TOMMEN I BARATHEON, osmogodišnji dječak
njegovi mačići, SER SKOČKO, GOSPA BRČIĆA, ČIZMICA
•braća kraljice Cersei:
• SER JAIME LANNISTER, njezin blizanac, zvan KRALJOSJEK, vrhovni zapovjednik Kraljeve garde

• TYRION LANNISTER, zvan VRAŽJI ĆAK, patuljak, optužen i osuđen zbog atentata na kralja i rodoubojstva
PODRICK PAYNE, Tvrionov štitonoša, desetogodišnjak
• Stričevi, tetke i rođaci kraljice Cersei:
• SER KEVAN LANNISTER, njezin stric
SER LANCEL, Ser Kevanov sin, njezin bratić, ranije štitonoša kralja Roberta i Cersein ljubavnik, netom uzdignut na položaj kneza Darrvja
• {WILLEM}, Ser Kevanov sin, ubijen u Rijekotoku
• MARTYN, Willemov blizanac, štitonoša
*¦ JANEI, Ser Kevanova kći, trogodišnja djevojčica
• KNEGINJA GENNA LANNISTER, Cerseina tetka, udana za Ser Emmona Freya
{SER CLEOS FREY}, Gennin sin, ubili ga odmetnici
• SER TYWIN FREY, zvan TY, Cleosov sin
• WILLEM FREY, Cleosov sin, štitonoša
• SER LYONEL FREY, drugi sin kneginje Genne
• {TION FREY}, Gennin sin, ubijen u Rijekotoku
WALDER FREY, zvan CRVENI VVALDER, najmlađi sin kneginje Genne, štitonoša u Bacačevoj hridi
•TYREK LANNISTER, Cersein bratić, sin očeva pokojnog brata Tvgetta KNEGINJA ERMESANDE HAYFORD, Tyrekova žena, djevojčica •JOY HILL, izvanbračna kći Geriona, izgubljenog strica kraljice Cersei, jedanaestogodišnja djevojčica
•CERENNA LANNISTER, Cerseina sestrična, kći njezina pokojnog ujaka Stafforda, majčinog brata
• MYRIELLE LANNISTER, Cerseina sestrična i Cerennina sestra, kći njezina ujaka Stafforda
• SER DAVEN LANNISTER, njezin bratić, Staffordov sin
• SER DAMION LANNISTER, dalji rođak, oženjen Shierom Crakehall
SER LUCION LANNISTER, njihov sin LANNA, njihova kći, udana za kneza Antaria Jasta
• KNEGINJA MARGOT, daljnja rođakinja, udana za kneza Titusa Peakea
•malo vijeće kralja Tommena:
• {KNEZ TYWIN LANNISTER}, kraljev namjesnik
• SER JAIME LANNISTER, vrhovni zapovjednik Kraljeve garde
• SER KEVAN LANNISTER, vrhovni zakonodavac
• VARYS, uškopljenik, glavni uhoda
• VELIKI MEŠTAR PYCELLE, savjetnik i vidar
•KNEZ MACE TYRELL, KNEZ MATHIS ROWAN, KNEZ PAXTER REDWYNE, vijećnici
•Tommenova Kraljeva garda:
• SER JAIME LANNISTER, vrhovni zapovjednik •SERMERYNTRANT
• SER BOROS BLOUNT, otpušten, a zatim vraćen u službu •SER BALON SWANN
• SER OSMUND KOTLOCRN
• SER LORAS TYRELL, Vitez Cvijeća
• SER ARYS OAKHEART, s princezom Myrcellom u Dorneu
• Cerseino domaćinstvo u Kraljevu Grudobranu:
•KNEGINJA JOCELYN SWYFT, njezina družica
• SENELLE i DORCAS, njezine sobarice i služavke
• LUM, CRVENI LESTER, HOKE, zvan KONJSKA NOGA, KRATKOUHI i PUCKENS, stražari
• KRALJICA MARGAERY od kuće Tvrell, šesnaestogodišnja djevica, obudovjela nevjesta kralja Joffrevja I Baratheona i kneza Renlvja Baratheona prije njega
• Margaeryn dvor u Kraljevu Grudobranu:
MACE TYRELL, knez Visovrta, njezin otac KNEGINJA ALERIE od kuće Hightovver, njezina majka
KNEGINJA OLENNA TYRELL, njezina baka, postarija udovica zvana KRALJICA TRNJA
• ARRYK i ERRYK, stražari kneginje Olenne, blizanci visoki sedam stopa zvani LIJEVI i DESNI
• SER GARLAN TYRELL, Margaeryn brat, SRČANI
• njegova žena, KNEGINJA LEONETTE od kuće Fossoway
• SER LORAS TYRELL, njezin najmlađi brat, Vitez Cvijeća, Zakleti brat Kraljeve straže
• Margaervne dvorske dame:
• njezine rođakinje, MEGGA, ALLA, i ELINOR TYRELL

Elinorin zaručnik, ALYN AMBROSE, štitonoša
• KNEGINJA ALYSANNE BULWER, osmogodišnja djevojčica
• MEREDITH CRANE, zvana MERRY
• KNEGINJA TAENA MERRYWEATHER
• KNEGINJA ALYCE GRACEFORD
• SEPTA NYSTERICA, sestra Vjere
• PAXTER REDWYNE, knez Sjenice
• njegovi sinovi blizanci, SER HORAS i SER HOBBER
• MEŠTAR BALLABAR, njegov vidar i savjetnik
• MATHIS ROWAN, knez Zlatnog luga
• SER WILLIAM WYTHERS, Margaeryn kapetan straže
• HUGH CLIFTON, naočiti mladi stražar
' SER PORTIFER WOODWRIGHT, i njegov brat SER LUCANTINE
• Cersein dvor u Kraljevu Grudobranu:
• SER OSFRYD KOTLOCRN i SER OSNEY KOTLOCRN, mlađa braća Ser Osmunda Kotlocrnog
• SER GREGOR CLEGANE, zvan GOROSTAS KOJI JAŠE, bolno umire od zatrovane rane
• SER ADDAM MARBRAND, Zapovjednik Gradske straže Kraljeva Grudobrana ("zlatni plaštevi")
• JALABHAR XHO, princ Crvene cvjetne doline, izgnanik s Ljetnog otočja
• GYLES ROSBY, knez Rosbvja, muči ga kašalj •ORTON MERRYWEATHER, knez Dugog stola
• TAENA, njegova žena, porijeklom iz Myra •KNEGINJA TANDA STOKEWORTH
• KNEGINJA FALYSE, njezina kći i nasljednica
• SER BALMAN BYRCH, suprug kneginje Falyse •KNEGINJA LOLLYS, njezina mlađa kći, trudna, slaba razuma
• SER BRONN OD CRNOVODE, suprug kneginje Lollys, bivši najamni mačevalac
¦ {SHAE}, sljedbenica tabora u službi Lollysine služavke, zadavljena
u postelji kneza Tywina
•MEŠTAR FRENKEN, u službi kneginje Tande •SER ILYN PAYNE, Kraljeva Pravda, krvnik
• RENNIFER LONGWATERS, glavni pomoćni tamničar u tamnicama Crvene utvrde
RUGEN, pomoćni tamničar za crne ćelije •KNEZ HALLYNE PIROMANT, Mudrost Ceha alkemičara
• NOHO DIMITTIS, poslanik Željezne banke Braavosa
• QYBURN, nekromant, nekoć meštar Citadele, nedavno pripadnik Hrabrih suputnika
•MALI LUNA, kraljevski lakrdijaš i luda
•PATE, osmogodišnjak, dvojnik kralja Tommena •ORMOND OD STARIGRADA, kraljevski harfist i bard
• SER MARK MULLENDORE, koji je izgubio majmuna i pola ruke u Bitki na Crnovodi
• AURANE WATERS, kopilan Driftmarka
•KNEZ ALESANDER STAEDMON, zvan NOVCOLJUBAC
• SER RONNET CONNINGTON, zvan CRVENI RONNET, vitez Grifonove prečke
• SER LAMBERT TURNBERRY, SER DERMOT OD KIŠNE ŠUME, SER TALLAD zvan VISOKI, SER BAYARD NORCROSS, SER BONIFER HASTY zvan BONIFER DOBRI, SER HUGO VANCE, vitezovi prisegnuti Željeznom prijestolju
• SER LYLE CRAKEHALL, zvan SNAŽNI VEPAR, SER ALYN STACK-SPEAR, SER JON BETTLEY zvan BEZBRADI JON, SER STEFFON SWYFT, SER HUMFREY SWIFT, vitezovi prisegnuti Bacačevoj hridi
• JOSMYN PECKLEDON, štitonoša i junak Crnovode
• GARRET PAEGE i LEW PIPER, štitonoše i taoci
•narod Kraljeva Grudobrana:
• VRHOVNI SEPTON, Otac Vjernih, Glas Sedmorice na Zemlji, starčovjek i krhak
SEPTON TORBERT, SEPTON RAYNARD, SEPTON LUCEON,
SEPTON OLLIDOR, od Najpobožnijih, u službi Sedmorice u Velikoj
septi Baelora
SEPTA MOELLE, SEPTA AGLANTINE, SEPTA HELICENT, SEP-
TA UNELLA, od Najpobožnijih, u službi Sedmorice u Velikoj septi
Baelora
"vrapci", najskromniji među ljudima, vatreni u svojoj pobožnosti

• CHATAYA, vlasnica skupog bordela
ALAYAYA, njezina kći
DANCY, MAREI, dvije od Chatayinih djevojaka
• BRELLA, služavka, u posljednje vrijeme u službi kneginje Šanse Stark •TOBHO MOTT, majstor oružar
•HAMISH HARFIST, ostarjeli pjevač
• ALARYC OD EYSENA, pjevač koji je mnogo proputovao •WAT, pjevač, sebe naziva MODRI BARD
• SER THEODAN WELLS, pobožni vitez, kasnije zvan SER THEODAN VJERNI.
Stijeg kralja Tommena prikazuje okrunjenog jelena Baratheona, crnog na zlatnom polju, i lannisterskog lava, zlatnog na grimiznom polju, u dvoboju.

na zidu
STANNIS BARATHEON, prvi svog imena, drugi sin kneza Steffona Baratheona i kneginje Cassane od kuće Estermont, knez Zmajeva kamena, samozvani kralj Zapadnih zemalja
• KRALJICA SELYSE od kuće Florent, njegova žena, trenutno u Istočnoj stra-žarnici pokraj mora
•PRINCEZA SHIREEN, njihova kći, jedanaestogodišnja djevojčica ZAKRPA, Shireenin maloumni luda
• EDRIC STORM, njegov nezakoniti nećak, sin kralja Roberta i Delane Florent, dvanaestogodišnjak, plovi uskim morem na Mahnitom Prendosu
SER ANDREW ESTREMONT, rođak kralja Stannisa, kraljev čovjek, zapovjednik Edricove pratnje
SER GERALD GOWER, LEWIS zvan RIBARICA, SER TRISTON OD ROVAŠ BRIJEGA, OMER BLACKBERRY, kraljevi ljudi, Edricovi stražari i zaštitnici
• Stannisov dvor u Crnom zamku:
• GOSPA MELISANDRE OD ASSHAIJA, zvana CRVENA ŽENA, svećenica R'hllora, Gospodara Svjetla
• MANCE RAYDER, Kralj s one strane Zida, zarobljenik osuđen na smrt
Ravderov sin s njegovom ženom {DALLOM}, novorođenče još neimenovano, "divljački princ"
¦ GILLY, dječakova dojilja, mlada divljakinja
• njezin sin, još jedno neimenovano novorođenče, plod veze s njezinim ocem {CRASTEROM}.
• SER RICHARD HORPE, SER JUSTIN MASSEY, SER CLAYTON SUGGS, SER GODRY FARRING, zvan UBOJICA ORIJAŠA, KNEZ HARWOOD FELL, SER CORLISS PENNY, kraljevini ljudi i vitezovi
•DEVAN SEAWORTH i BRYEN FARRING, kraljevski štitonoše
• Stannisov dvor u Istočnoj stražarnici pokraj mora:
• SER DAVOS SEAWORTH, zvan VITEZ OD LUKA, knez Kišne šume, admiral Uskog mora, kraljev namjesnik
•SER AXELL FLORENT, stric kraljice Selyse, prvi od kraljevinih ljudi
• SALLADHOR SAAN od Lysa, gusar i najamni moreplovac, zapovjednik Valyriana i flote galija
• Stannisov garnizon na Zmajevu kamenu:
• SER ROLLAND STORM, zvan KOPILE NOĆNE PJESME, kraljev čovjek, kaštelan Zmajeva kamena
•MEŠTAR PYLOS, vidar, učitelj, savjetnik
• "KAŠA" i "PIŠKOR", dva tamničara
•kneževi prisegnuti Zmajevu kamenu:
• MONTERYS VELARYON, knez Morskih struja i Gospodar Driftmarka, šestogodišnji dječak
• DURAM BAR EMMON, knez Oštrog rta, petnaestogodišnji dječak
• Stannisov garnizon u Krajoluji:
• SER GILBERT FARRING, kaštelan u Krajoluji
KNEZ ELWOOD MEADOWS, Ser Gilbertov podređeni MEŠTAR JURNE, Ser Gilbertov savjetnik i vidar
•knezovi prisegnuti Krajoluji:
•ELDON ESTERMONT, knez Zelenkamena, ujak kralja Stannisa, praujak kralja Tommena, oprezni prijatelj obojice
SER AEMON, sin i nasljednik kneza Eldona, s kraljem Tommenom u Kraljevu Grudobranu
• SER ALYN, Ser Aemonov sin, također s kraljem Tommenom u Kraljevu Grudobranu
* SER LOMAS, brat kneza Eldona, ujak i pristaša kralja Stannisa, u Krajoluji
• SER ANDREW, Ser Lomasov sin, zaštitnik Edrica Storma na uskom moru
• LESTER MORRIGEN, knez Vraninog gnijezda
•KNEZ LUCOS CHYTTERING, zvan MALI LUCOS, šesnaestogodišnji mladić
• Davos Seaworth, knez Kišne šume

MARYA, njegova žena, tesareva kći
• {DALE, ALLARD, MATTHOS, MARIC}, njihova četiri najstarija sina, izgubljena u Bitki na Crnovodi
• DEVAN, štitonoša kralja Stannisa u Crnom zamku
• STANNIS, desetogodišnji dječak, s kneginjom Maryjom na Rtu Bijesa
• STEFFON, šestogodišnji dječak, s kneginjom Marvjom na Rtu Bijesa
Stannis je za svoj stijeg uzeo vatreno srce Gospodara Svjetla; crveno srce okruženo naraančastim plamenovima na žutom polju. U srcu je okrunjeni jelen kuće Baratheon crne boje.

otočja i Greyjoyevi od Pykea tvrde kako vuku lozu od Sivog Kralja iz Doba junaka. Legenda veli kako Sivi Kralj nije vladao samo zapadnim otočjem već i samim morem, te uzeo morsku sirenu za ženu. Aegon Zmaj dokrajčio je lozu posljednjeg kralja Željeznog otočja, ali je dopustio željeznima da ožive svoj drevni običaj i izaberu tko će imati prvenstvo medu njima. Odabrali su kneza Vickona Greyjoya od Pykea. Greyjoyev grb je zlatna orijaška lignja na crnom polju. Njihovo geslo je Mi ne sijemo.
Prvu pobunu Balona Greyjoya protiv Željeznog prijestolja ugušili su kralj Robert I Baratheon i knez Eddard Stark od Oštrozimlja, ali u kaosu koji je uslijedio iza Robertove smrti knez Balon se još jednom proglasio kraljem, i poslao svoje brodovlje da napadne sjever.
{BALON GREYJOY}, deveti svog imena od Sivog Kralja, kralj Željeznog otočja i Sjevera, kralj Soli i Kamena, Sin Morskog vjetra, vrhovni žetelac Pykea, poginuo u padu
• udovica kralja Balona, KRALJICA ALANNYS, od kuće Harlavv
• njihova djeca:
• {RODRIK}, umoren tijekom Balonove prve pobune
• {MARON}, umoren tijekom Balonove prve pobune
• ASHA, njihova kći, kapetanica Crnog vjetra i osvajačica Dubokgajskog humka •THEON, samozvani princ Oštrozimlja, sjevernjaci ga zovu THEON
PREBJEG
•braća i polubraća kralja Balona:
• {HARLON}, umro od sivih ljusaka u svojoj mladosti
• {QUENTON}, umro u djetinjstvu
• {DONEL}, umro u djetinjstvu
• EURON, zvan Vranino Oko, kapetan Tišine
• VICTARION, vrhovni zapovjednik Željezne flote, kapetan Željezne pobjede
• {URRIGON}, umro od zagnojene rane
• AERON, zvan VLAŽNOKOSI, svećenik Utopljenog Boga
RUS i NORJEN, dvojica njegovih akolita, "utopljeni"
• {ROBIN}, umro u djetinjstvu
• domaćinstvo kralja Balona na Pykeu:
• MEŠTAR WENDAMYR, vidar i savjetnik
• HELYA, čuvarica zamka
•ratnici i prisegnuti mačevi kralja Balona:
•DAGMER zvan RASKOLJENAČELJUST, kapetan Pjenopije, zapovijeda željeznima u Torrhenovoj četvorini
• MODRI ZUB, kapetan dugog broda •ULLER, SKYTE, veslači i ratnici
TRAŽITELJI PRAVA NA STOLAC OD MORSKOG KAMENA NA KRALJEVSKOM ZBORU NA STAROM WYKU GYLBERT FARWYND, knez Usamljene svjetlosti
• Gvlbertovi pobornici: njegovi sinovi GYLES, YGON, YOHN
ERIK IRONMAKER, zvan ERIK LOMITELJ NAKOVNJA i ERIK PRAVEDNI, starac, nekoć proslavljeni kapetan i otimač
• Erikovi pobornici: njegovi unuci UREK, THORMOR, DAGON
DUNSTAN DRUMM, Bubanj, Koštana Ruka, knez Starog Wyka
Dunstanovi pobornici: njegovi sinovi DENYS i DONNEL, te ANDRIK NENASMIJANI, orijaš odčovjeka
ASHA GREYJOY, jedina kći Balona Greyjoya, kapetanica Crnog vjetra
• Ashini pobornici: QARL DJEVICA, TRISTIFER BOTLEY i SER HARRAS HARLAW
•Ashini kapetani i pristaše: KNEZ RODRIK HARLAW, KNEZ BAELOR BLACKTYDE, KNEZ MELDRED MERLYN, HARMUND SHARP

VICTARION GREYJOY, brat Balona Greyjoya, kapetan Željezne pobjede i vrhovni zapovjednik Željezne flote
• Victarionovi pobornici: CRVENI RALF STONEHOUSE, RALF LIMPER i NUTE BRIJAČ
•Victarionovi kapetani i pristaše: HOTHO HARLAW, ALVYN SHARP, FRALEGG SNAŽNI, ROMNY WEAVER, WILL HUMBLE, MALI LEN-WOOD TAWNEY, RALF KENNING, MARON VOLMARK, GOROLD GOODBROTHER
• Victarionova posada: JEDNOUHI WULF, RAGNOR PYKE
• Victarionova priležnica, izvjesna tamnoputa žena, nijema i bez jezika, dar njegova brata Eurona
EURON GREYJOY, zvan VRANINO OKO, brat Balona Greyjoya i kapetan Tišine
• Euronovi pobornici: GERMUND BOTLEY, KNEZ ORKWOOD OD ORK-MONTA, DONNOR SALTCLIFFE
• Euronovi kapetani i pristaše: TORWOLD SMEĐEZUBI, ŠILJOLIKI JON MYRE, RODRIK FREEBORN, CRVENI VESLAČ, LJEVORUKI LU-CAS CODD, OUELLON HUMBLE, HARREN HALFHOAR, KOPILAN KEMMETT PYKE, QARL SUŽANJ, KAMENORUKI, RALF PASTIR, RALF OD KNEŽEVE LUKE
• Euronova posada: CRAGORN
• Balonovi vazali, kneževi Željeznog otočja:
NA PYKEU
•{SAWANE BOTLEY}, knez Kneževske luke, utopio ga Euron Vranino Oko
• {HARREN}, njegov najstariji sin, ubijen kod Jarka Cailin •TRISTIFER, njegov drugi sin i zakoniti nasljednik, razbaštinio ga vlastiti
stric
• SYMOND, HARLON, VICKON i BENNARION, njegovi mlađi sinovi, također razbaštinjeni
• GERMUND, njegov brat, proglašen knezom Kneževske luke
Germundovi sinovi, BALLON i OUELLON
• SARGON i LUCIMORE, Sawaneova polubraća
WEX, mutavi dvanaestogodišnji dječak, Sargonov izvanbračni sin, štito-noša Theona Greyjoya
• WALDON WYNCH, knez Željeznog luga
NA HARLAWU
• RODRIK HARLAW, zvanČITALAC, knez Harlavva, knez Deset kula, Harlaw od Harlawa
KNEGINJA GWYNESSE, njegova starija sestra
KNEGINJA ALANNYS, njegova mlađa sestra, udovica kralja Balona
Greyjoya
SIGFRYD HARLAW, zvan SIGFRYD SREBRNOKOSI, njegov praujak,
gospodar Harlavvovih dvora.
HOTHO HARLAW, zvan HOTHO GRBAVAC, od Svjetlucave kule,
rođak
SER HARRAS HARLAW, zvan VITEZ, vitez Sivog vrta, rođak
BOREMUND HARLAVV, zvan BOREMUND MODRI, gospodar Vješ-
tičjeg brijega, rođak
vazali i prisegnuti mačevi kneza Rodrika:
¦ MARON VOLMARK, knez Volmarka • MYRE, STONETREE i KENNING
' domaćinstvo kneza Rodrika:
¦ TROZUBA, njegova upraviteljica, stara babuskara
NA CRNOJ PLIMI
•BAELOR BLACKTYDE, knez Crne plime, kapetan Noćnog letača
• SLIJEPI BEN BLACKTYDE, svećenik Utopljenog Boga
NA STAROM WYKU
•DUNSTAN DRUMM, Bubanj, kapetan Gromovnika •NORNE GOODBROTHER, od Skršene hridi
•STONEHOUSE
•TARLE, zvan TARLE TRIPUT-UTOPLJENI, svećenik Utopljenog Boga
NA VELIKOM WYKU
•GOROLD GOODBROTHER, knez Maljoroga
• njegovi sinovi, GREYDON, GRAN i GROMOND, trizlanci

• njegove kćeri, GYSELLA i GWIN
- MEŠTAR MURENMURE, učitelj, vidar i savjetnik •TRISTON FARWYND, knez Rta Tuljanove kože
• SPARR
njegov sin i nasljednik, STEFFARION MELDRED MERLYN, knez Šljunak-grada
NA ORKMONTU
•ORKWOOD OD ORKMONTA
• KNEZ TAWNEY
NA SLANOJ LITICI
• KNEZ DONNOR SALTCLIFFE
•KNEZSUNDERLY
NA MANJIM OTOCIMA I HRIDIMA
•GYLBERT FARWYND, knez Usamljene svjetlosti
• STARI SIVI GALEB, svećenik Utopljenog Boga
ostale kuće velike i male

kuća &\myn
Arrvnovi su potomci Kraljeva Gore i Doline. Njihov grb je bijeli mjesec i sokol na nebeskomodrom polju. Kuća Arryn nije imala udjela u Ratu pet kraljeva. Geslo Arrvnovih je Visoki popučasti.
ROBERT ARRYN, knez Orlova gnijezda, Branitelj Doline, po svojoj majci nazvan Pravi Guverner Istoka, boležljivi dječak od osam godina
• njegova majka, {KNEGINJA LYSA, od kuće Tully}, udovica kneza Jona Arryna, gurnuta kroz Mjesečeva vrata u svoju smrt
• njegov očuh, PETYR BAELISH, zvan MALOPRSTI, knez Harrenhala, vrhovni gospodar Trozupca i guverner Doline
• ALAYNE STONE, izvanbračna kći kneza Petvra, trinaestogodišnja djevica, zapravo Šansa Stark
• SER LOTHOR BRUNE, plaćenik u službi kneza Petvra, kapetan straže Orlova gnijezda
•OSWELL, sijedi oklopnik u službi kneza Petvra, ponekad zvan KOTLO-CRN
•domaćinstvo kneza Roberta u Orlovu gnijezdu:
• MARILLION, naočiti mladi pjevač, veliki miljenik kneginje Lyse, optužen za njezino umorstvo
• MEŠTAR COLEMON, savjetnik, vidar, učitelj
• MORD, okrutni tamničar sa zlatnim zubima •GRETCHEL, MADDY i MELLA, služavke
•vazali kneza Roberta, kneževi Doline:
•KNEZ NESTOR ROYCE, vrhovni upravitelj Doline i kaštelan Mjesečevih dveri
SER ALBAR, sin i nasljednik kneza Nestora
MYRANDA, zvana RANDA, kći kneza Nestora, udovica ali jedva rabljena * domaćinstvo kneza Nestora:
• SER MARWYN BELMORE, kapetan straže
• MYA STONE, mazgarica i vodič, izvanbračna kći kralja Roberta I Baratheona
. ..i
¦ OSSY i MRKVA, goniči mazgi
• LYONEL CORBRAY, knez Doma srca
SER LYN CORBRAY, njegov brat i nasljednik, koji vitla slavnom oštricom Ostavljena gospa SER LUCAS CORBRAY, njegov mlađi brat
• JON LYNDERLY, knez Zmijske šume
TERRANCE, njegov sin i nasljednik, mladi štitonoša •EDMUND WAXLEY, vitez Stijenjospilje •GEROLD GRAFTON, knez Galebgrada
GYLES, njegov najmlađi sin, štitonoša •TRISTON SUNDERLAND, knez Triju sestara
GODRIC BORRELL, knez Slatke sestre
ROLLAND LONGTHORPE, knez Duge sestre < ALESANDOR TORRENT, knez Male sestre
• Očitovani kneževi, vazali kuće Arryn koji su se udružili u obranu mladog kneza Roberta:
•YOHN ROYCE, zvan BRONČANI YOHN, knez Runskog kamena, od starije grane kuće Royce
SER ANDAR, jedini preživjeli sin Brončanog Yohna, i nasljednik Runskog kamena domaćinstvo Brončanog Yohna:
• MEŠTAR HELLIWEG, učitelj, vidar, savjetnik
• SEPTON LUCOS

• SER SAMWELL STONE, zvan SNAŽNI SAM STONE, glavni oružnik
•vazali i prisegnuti mačevi Brončanog Yohna:
• ROYCE COLDWATER, knez Hladnog potoka
• SER DAMON SHETT, vitez Galebove kule
• UTHOR TOLLETT, knez Sive udoline
• ANYA WAYNWOOD, kneginja zamka Željeznog hrasta
SER MORTON, njezin najstariji sin i nasljednik SER DONNEL, njezin drugi sin, vitez Dveri WALLACE, njezin najmlađi sin
HARROLD HARDYNG, njezin štićenik, štitonoša često zvan NASLJEDNIK HARRY
•BENEDAR BELMORE, knez Jake pjesme
•SER SYMOND TEMPLETON, vitez Devet zvijezda
• {EON HUNTER}, knez dvora Dugog luka, odnedavno preminuo
¦ SER GILVVOOD, najstariji sin i nasljednik kneza Eona, sada zvan MLADI KNEZ HUNTER
• SER EUSTACE, drugi sin kneza Eona
• SER HARLAN, najmlađi sin kneza Eona
* domaćinstvo Mladog kneza Huntera:
¦ MEŠTAR WILLAMEN, savjetnik, vidar, učitelj
• HORTON REDFORT, knez Crventvrđe, triput oženjen
•SER JASPER, SER CREIGHTON, SER JON, njegovi sinovi
* SER MYCHEL, njegov najmlađi sin, novopečeni vitez, oženjen za Ysillu Royce od Runskog kamena

•poglavice klanova s Mjesečeva gorja
• SHAGGA, SIN DOLFOV, OD KAMENIH VRANA, trenutačno vođa bande u kraljevskoj šumi
•TIMETT, SIN TIMETTOV, OD IZGORJELIH •CHELLA, KĆI CHEYKOVA, OD CRNIH UŠIJU
•CRAWN, SIN CALOROV, OD MJESEČEVE BRAĆE.
kuća
Florentovi od Bistrovodske tvrđe vazali su Visovrta. Na početku Rata pet kraljeva, knez Alester Florent je slijedio Tvrellove u izjašnjavanju za kralja Renlvja, dok je njegov brat Ser Axell izabrao Stannisa, muža svoje nećakinje Selvse. Nakon Renlvjeve smrti, knez Alester je također prešao Stannisu, sa cjelokupnom silom Bistrovode. Stannis je kneza Axella učinio svojim namjesnikom, a zapovjedništvo nad svojom flotom predao Ser Imrvju Florentu, bratu svoje žene. I flota i Ser Imry izgubljeni su u Bitki na Crnovodi, a napore kneza Alestera da sklopi mir nakon poraza kralj Stannis je smatrao izdajom. Predan je crvenoj svećenici Melisandre, koja ga je spalila kao žrtvu R'hlloru.
Željezno prijestolje također je proglasilo Florentove izdajnicima zbog njihove podrške Stannisu i njegovoj pobuni. Lišeni su svojih prava, a Bistrovodska tvrđa i njezini posjedi darovani su Ser Garlanu Tvrellu.
Grb kuće Florent pokazuje lisičju glavu u krugu cvijeća.
{ALESTER FLORENT}, knez Bistrovode, spaljen kao izdajnik •njegova žena, KNEGINJA MELARA, od kuće Crane • njihova djeca:
• ALEKYNE, razbaštinjeni knez Bistrovode, pobjegao u Starigrad da potraži utočište u Visokoj kuli
• KNEGINJA MELESSA, udana za kneza Randylla Tarlya
• KNEGINJA RHEA, udana za kneza Leytona Hightowera •njegova braća i sestre:
•SER AXELL, kraljičin čovjek, u službi svoje nećakinje kraljice Selyse u Istočnoj stražarnici pokraj mora
• {SER RYAM}, umro pri padu s konja

*SELYSE, njegova kći, žena i kraljica kralja Stannisa I Baratheona
• SHIREEN BARATHEON, njezina jedinica
• {SER IMRY}, njegov najstariji sin, ubijen u Bitki na Crnovodi < SER ERREN, njegov drugi sin, zatočenik u Visovrtu
• SER COLIN, kaštelan u Bistrovodskoj tvrdi
• DELENA, njegova kći, udana za SER HOSMANA NORCROSSA
• njezin izvanbračni sin, EDRIC STORM, čiji je otac kralj Robert I Ba-ratheon
• ALESTER NORCROSS, njezin najstariji zakoniti sin, devetogodišnji dječak

• RENLY NORCROSS, njezin drugi zakoniti sin, trogodišnji dječak •MEŠTAR OMER, Ser Colinov najstariji sin, u službi kod Starog hrasta
MERRELL, Ser Colinov najmlađi sin, štitonoša u Sjenici
• RYLENE, sestra kneza Alestera, udana za Ser Rycherda Cranea
kuća
Frevevi su vazali kuće Tully, ali nisu uvijek bili marljivi u provođenju svoje dužnosti. Kad je izbio Rat pet kraljeva, Rob Stark je pridobio savez kneza Waldera prisegnuvši da će se oženiti jednom od njegovih kćeri ili unuka. Kad se umjesto toga vjenčao s kneginjom Jeyne Westerling, Freyevi su se urotili s Rooseom Boltonom i ubili Mladog Vuka i njegove sljedbenike na svadbenoj gozbi koja je postala poznata pod nazivom Krvavo vjenčanje.
WALDER FREY, gospodar Prijelaza •djeca prve žene, {KNEGINJE PERRE, od kuće Royce}: • {SER STEVRON}, umro nakon Bitke kod Volovkriža, oženio {Corennu Swann}, koja je umrla od razorne bolesti
• Stevronov najstariji sin, SER RYMAN, nasljednik Blizanaca Rvmanov sin, EDWYN, oženjen Janyce Hunter
¦ Edwynova kći, WALDA, devetogodišnja djevojčica Rvmanov sin, WALDER, zvan CRNI WALDER
' Rvmanov sin, {PETYR}, zvan PETYR PRIŠTIĆ, obješen kod Starog kamenja, oženjen Mvlendom Caron
• Petyrova kći, PERRA, petogodišnja djevojčica oženio {Jeyne Lvdden}, umrlu od pada s konja
•Stevronov sin, {AEGON}, slaboumnik zvan ZVONČIĆ, na Krvavom gaje vjenčanju ubila Catelyn Stark
•Stevronova kći, {MAEGELLE}, umrla na porodu, udana za ser Dafyna Vancea
Maegellina kći, MARIANNE VANCE, djevica Maegellin sin, WALDER VANCE, štitonoša Maegellin sin, PATREK VANCE, •oženjen {Marsellom Waynwood} koja je umrla pri porodu
• Stevronov sin, WALTON, oženjen za Deanu Hardyng
- Waltonov sin, STEFFON, zvan SLATKI Waltonova kći, WALDA, zvana LIJEPA WALDA Waltonov sin, BRYAN, štitonoša
• SER EMMON, drugi sin kneza Waldera, oženjen Gennom Lannister
•Emmonov sin, {SER CLEOS}, ubili ga odmetnici blizu Djevčina Jezerca, oženjen Jeyne Darry
Cleosov sin, TYWIN, dvanaestogodišnji štitonoša Cleosov sin, WILLEM, paž u Pepel-tragu, desetogodišnjak
• Emmonov sin, SER LYONEL, oženjen Melesom Crakehall •Emmonov sin, {TION}, štitonoša, ubio ga Rickard Karstark dok je bio
zarobljenik u Rijekotoku
• Emmonov sin, WALDER, zvan CRVENI WALDER, četrnaestogodišnjak, paž u Bacačevoj hridi
• SER AENYS, treći sin kneza Waldera, oženjen za {Tyanu Wylde} koja je umrla pri porodu
• Aenysov sin, AEGON U KRVI ROĐEN, odmetnik
• Aenvsov sin, RHAEGAR, oženjen {Jeyne Beesbury} koja je umrla od razorne bolesti
Rhaegarov sin, ROBERT, trinaestogodišnji dječak
Rhaegarova kći, WALDA, jedanaestogodišnja djevojčica, zvana BIJELA
WALDA
Rhaegarov sin, JONOS, osmogodišnji dječak
• PERRIANE, kći kneza Waldera, udana za Ser Leslyna Haigha
•Perrianein sin, SER HARYS HAIGH
Harysov sin, WALDER HAIGH, petogodišnji dječak •Perrianein sin, SER DONNEL HAIGH
• Perrianein sin, ALYN HAIGH, štitonoša
•po njegovoj drugoj ženi, {KNEGINJI CYRENNI, od kuće Swann}:
• SER JARED, četvrti sin kneza Waldera, oženjen {Alysom Frey}
• Jaredov sin, {SER TYTOS}, ubio ga Sandor Clegane za vrijeme Krvavog vjenčanja, oženjen Zhoe Blanetree
Tvtosova kći, ZIA, četrnaestogodišnja djevica
Tvtosov sin, ZACHERY, dvanaestogodišnji dječak obećan Vjeri, obučavan
u septi Starigrada
•Jaredova kći, KYRA, udana za {Ser Garsea Goodbrooka}, ubijenog za vrijeme Krvavog vjenčanja
Kyrin sin, WALDER GOODBROOK, devetogodišnji dječak Kyrina kći, JEYNE GOODBROOK, šestogodišnjakinja •SEPTON LUCEON, u službi u Velikoj septi Baelora
•po njegovoj trećoj ženi, {KNEGINJI AMAREI od kuće Crakehall}:
• SER HOSTEEN, oženjen Bellenom Hawick

• Hosteenov sin, SER ARWOOD, oženjen Rvellom Royce
Arvvoodova kći, RYELLA, petogodišnja djevojčica
Arvvoodovi sinovi blizanci, ANDROW i ALYN,četverogodišnjaci
Anvoodova kći, HOSTELLA, novorođenče
• LYENTHE, kći kneza Waldera, udana za kneza Luciasa Vyprena
• Lytheneina kći, ELYANA, udana za Ser Jona Wyldea
Elyanin sin, RICKARD WYLDE,četverogodišnjak
• Lythenein sin, SER DAMON VYPREN
• SYMOND, udana za Bethariosa od Braavosa
• Symondin sin, ALESANDER, pjevač •Symondina kći, ALYX, sedamnaestogodišnja djevica
• Symondin sin, BRADAMAR, desetogodišnji dječak, štićenik Oroa Tendvrisa, trgovca iz Braavosa
• SER DANWELL, osmi sin kneza Waldera, oženjen Wynafrei Whent
• {mnogo mrtvorođenčadi i pobačaja}
• {MERRETT}, obješen kod Starog kamenja, oženjen Mariyom Darry
• Merrettova kći, AMEREI, zvana AMI, udana za {Ser Patea od Modrih rašlji kojeg je ubio Ser Gregor Clegane}
• Merrettova kći, WALDA, zvana DEBELA WALDA, udana za kneza Roosea Boltona, kneza Strahotvrđe
•Merrettova kći, MARISSA, trinaestogodišnja djevica
• Merrettov sin, WALDER, zvan MALI WALDER, osmogodišnjak, štitonoša u službi Ramsayja Boltona
• {SER GEREMY}, utopljen, oženjen Carole Waynwood
• Geremvjev sin, SANDOR, dvanaestogodišnji dječak, štitonoša •Geremvjeva kći, CYNTHEA, devetogodišnja djevojčica, štićenica kneginje
Anye Waynwood
•SER RAYMUND, oženjen za Beony Beesbury
• Raymundov sin, ROBERT, akolit u Citadeli
• Raymundov sin, MALWYN, šegrt alkemičara u Lysu
• Raymundove kćeri blizanke, SERRA i SARRA
• Raymundova kći, CERSEI, šestogodišnjakinja, zvana MALA BEE
• Ravmundovi sinovi blizanci, JAIME i TYWIN, novorođenčad
•po njegovoj četvrtoj ženi, {KNEGINJI ALYSSI, od kuće Blackwood}: •LOTHAR, dvanaesti sin kneza Waldera, zvan HROMI LOTHAR, oženjen Leonellom Lefford
• Lotharova kći, TYSANE, sedmogodišnja djevojčica
• Lotharova kći, WALDA, petogodišnja djevojčica
• Lotharova kći, EMBERLEI, trogodišnja djevojčica
• Lotharova kći, LEANA, novorođenče
• SER JAMMOS, trinaesti sin kneza Waldera, oženjen Sallei Paege
• Jammosov sin, WALDER, zvan VELIKI WALDER, osmogodišnjak, štitonoša u službi Ramsevja Boliona
• Jammosovi sinovi blizanci, DICKON i MATHIS, petogodišnjaci
• SER WHALEN, četrnaesti sin kneza Waldera, oženjen Sylwom Paege
• Whalenov sin, HOSTER, dvanaestogodišnji štitonoša, u službi Ser Damona Paegea
Whalenova kći, MERIANNE, zvana MERRY, jedanaestogodišnjakinja •MORYA, kći kneza Waldera, udana za Ser Flementa Braxa
•Moryjin sin, ROBERT BRAX, devetogodišnjak, paž u Bacačevoj hridi
• Moryjin sin, WALDER BRAX, šestogodišnji dječak
• Morvjin sin, JON BRAX, trogodišnje djetešce •TYTA, kći kneza Waldera, zvana TYTA DJEVICA
•po njegovoj petoj ženi, {KNEGINJI SARYJI od kuće Whent}:
• nema potomaka
•po njegovoj šestoj ženi, {KNEGINJI BETHANY od kuće Rosby}:
• SER PERWYN, petnaesti sin kneza Waldera
• {SER BENFREY}, umro od rane koju je zadobio na Krvavom vjenčanju, oženjen Jyannom Frey, rođakinjom
•Benfrevjeva kći, DELLA, zvana GLUHA DELLA, trogodišnja djevojčica •Benfreyjev sin, OSMUND, dvogodišnji dječak
•MEŠTAR WILLAMEN, sedamnaesti sin kneza Waldera, u službi na dvoru Dugog luka

• OLYVAR, osamnaesti sin kneza Waldera, bivši štitonoša Robba Starka
• ROSLIN, šesnaestogodišnjakinja, udana za kneza Edmurea Tullyja na Krvavom vjenčanju
•po njegovoj sedmoj ženi, {KNEGINJI ANNARI od kuće Farring}: ARWYN, kći kneza Waldera, četrnaestogodišnja djevica WENDEL, devetnaesti sin kneza Waldera, trinaestogodišnjak, paž u Morskoj stražarnici COLMAR, dvadeseti sin kneza Waldera, jedanaestogodišnji dječak obećan Vjeri
WALTYR, zvan TYR, dvadeset prvi sin kneza "VValdera, desetogodišnji dječak
ELMAR, zadnji sin kneza Waldera, devetogodišnji dječak, nakratko zaručen sa Arvjom Stark
SHIREI, najmlađe dijete kneza Waldera, sedmogodišnja djevojčica
• njegova osma žena, KNEGINJA JOYEUSE od kuće Erenford
• trenutačno trudna
•vanbračna djeca kneza Waldera, od raznih majki
• WALDER RIVERS, zvan WALDER KOPILE
¦ sin Waldera Kopileta, SER AEMON RIVERS kći Waldera Kopileta, WALDA RIVERS •MEŠTAR MELWYS, u službi u Rosbyu
• JEYNE RIVERS, MARTIN RIVERS, RYGER RIVERS, RONEL RIVERS, MELLARA RIVERS, drugi.
kuća Hiqhtower
Hightowerovi od Starigrada jedna su od najstarijih i najponosnijih velikih kuća Zapadnih zemalja, koja vuče lozu od prvih ljudi. Negdašnji kraljevi, vladali su Starigradom i njegovom okolicom od Osvita vremena, te su pozdravili dolazak Andala umjesto da im se odupru, a kasnije savili koljeno kraljevima Ravni i predali svoje krune zadržavši pritom sve svoje drevne povlastice. Iako moćni i neizmjerno bogati, kneževi Visoke kule uvriježeno su više voljeli trgovinu od bitke, i rijetko su igrali veću ulogu u ratovima Zapadnih zemalja. Hightovverovi su pridonijeli osnutku Citadele i nastavljaju je štititi do današnjih dana. Istančani i profinjeni, uvijek su bili veliki pokrovitelji nauke i Vjere, a za neke od njih govorilo se da su se zanimali za alkemiju, nekromantiju i drugačarobnjačka umijeća.
Grb kuće Hightower prikazuje strmu bijelu kulu okrunjenu vatrom na poput dima sivom polju. Geslo kuće glasi Mi obasjavamo put.
LEYTON HIGHTOWER, Glas Starigrada, knez Luke, knez Visoke kule, Branitelj Citadele, Svjetionik Juga, zvan STARAC OD STARIGRADA •KNEGINJA RHEA od kuće Hightower, njegovačetvrta žena •najstariji sin i nasljednik kneza Levtona, SER BAELOR, zvan BAELOR OD BLISTAVOG OSMIJEHA, oženjen Rhondom Rowan
• kći kneza Levtona, MALO RA, zvana LUDA DJEVICA
• kći kneza Levtona, ALERIE, udana za kneza Macea Tvrella •sin kneza Levtona, SER GARTH, zvan SIVI ČELIK
• kći kneza Levtona, DENYSE, udana za Ser Desmonda Redwynea
• njezin sin, DENYS, štitonoša
• kći kneza Levtona, LEYLA, udana za Ser Jona Cuppsa
•kći kneza Levtona, ALYSANNE, udana za kneza Arthura Ambrosea
• kći kneza Levtona, LYNESSE, udana za kneza Joraha Mormonta, trenutačno glavna konkubina Trehara Ormollena od Lysa
•sin kneza Levtona, SER GUNTHOR, oženjen Jeyne Fossoway, od Fossowaya zelene jabuke
• najmlađi sin kneza Leytona, SER HUMFREY
•vazali kneza Levtona:
•TOMMEN COSTAYNE, knez Triju kula
• ALYSANNE BULWER, kneginja Crne krune, osmogodišnja djevojčica
• MARTYN MULLENDORE, knez Visoravni •WARRYN BEESBURY, knez Medene doline •BRANSTON CUY, knez Suncokretovih dvora
• narod Starigrada:
•EMMA, sluškinja u Peru i vrču, gdje su žene prpošne, a jabukovača vraški jaka
ROSEY, njezina kći, petnaestogodišnja djevojkačiji će djevičnjak koštati zlatnog zmaja
•arhimeštri Citadele:
•ARHIMEŠTAR NORREN, senešal za završnu godinu,čiji su prsten, štap i maska od elektruma •ARHIMEŠTAR THEOBALD, senešal za godinu dozrijevanja,čiji su prsten,

štap i maska olovni
• ARHIMEŠTAR EBROSE, vidar, čiji su prsten, štap i maska srebrni •ARHIMEŠTAR MARWYN, zvan MAG MARWYN, čiji su prsten, štap i
maska od valvrijskog čelika
•ARHIMEŠTAR PERESTAN, povjesničar, čiji su prsten, štap i maska bakreni
•ARHIMEŠTAR VAELLYN, zvan KVASINA VAELLYN, zvjezdoznanac, čiji su prsten, štap i maska brončani
• ARHIMEŠTAR RYAM, čiji su prsten, štap i maska od žutog zlata •ARHIMEŠTAR WALGRAVE, starac kolebljiva uma, čiji su prsten, štap i
maska od crnog željeza
GALLARD, CASTOS, ZARABELO, BENEDICT, GARIZON, NYMOS, CETHERES, WILLIFER, MOLLOS, HARODON, GUYNE, AGRIVANE, OCLEY, sve arhimeštri
• meštri, akoliti i novaci Citadele:
• MEPTAR GORMON, koji često služi umjesto Walgravea
• ARMEN, akolit s četiri karike, zvan AKOLIT
• ALLERAS, zvan SFINGA, akolit s tri karike, strastveni strijelac •ROBERT FREY, šesnaestogodišnjak, akolit s dvije karike
• LORCAS, akolit s devet karika, u službi senešala
• LEO TYRELL, zvan LIJENI LEO, novak plemenita roda •MOLLANDER, novak, rođen hrom
•PATE, koji se brine za gavrane arhimeštra Walgravea, novak koji malo obećava
• ROONE, mladi novak.

kuća Lannister
Lannisteri od Bacačeve hridi ostaju glavna podrška pravu kralja Tommena na Željezno prijestolje. Hvale se porijeklom od Lanna Lukavog, legendarnog lupeža iz Doba junaka. Zlato Bacačeve hridi i Zlatnog zuba učinilo ih je najbogatijom od velikih kuća. Lanni-sterski grb je zlatni lav na grimiznom polju. Lannistersko geslo je Počuj moju riku!
{TYWIN LANNISTER}, knez Bacačeve hridi, Štit luke Lannis, guverner Zapada i kraljev namjesnik, ubio ga njegov patuljasti sin dok je sjedio na zahodu
• djeca kneza Tywina:
• CERSEI, Jaimeova blizanka, sada kneginja Bacačeve hridi
• SER JAIME, Cersein blizanac, zvan KRALJOSJEK •TYRION, zvan VRAŽĆAK, patuljak i rodoubojica
• braća i sestre kneza Tywina i njihovi potomci:
• SER KEVAN LANNISTER, oženjen Dornom od kuće Swift •KNEGINJA GENNA, udana za Ser Emmona Freya, sada kneza Rijeko-
toka
Gennin najstariji sin, {SER CLEOS FREY}, oženjen Jeyne od kuće Darry, ubili ga odmetnici
¦ Cleosov najstariji sin, SER TYWIN FREY, zvan TY, sada nasljednik Rijekotoka
¦ Cleosov drugi sin, WILLEM FREY, štitonoša Gennin drugi sin, SER LYONEL FREY
• Gennin treći sin, {TION FREY}, štitonoša, ubijen dok je bio zarobljenik
u Rijekotoku - Gennin najmlađi sin, WALDER, zvan CRVENI WALDER, paž u Ba-
cačevoj hridi
WAT OD BIJELOG OSMIJEHA, pjevač u službi kneginje Genne
• {SER TYGETT LANNISTER}, umro od kozica
TYREK, Tvgettov sin, nestao i smatran mrtvim
¦ KNEGINJA ERMESANDE HAYFORD, Tvrekova žena-dijete
• {GERION LANNISTER}, nestao na moru
JOY HILL, Gerionova izvanbračna kći, jedanaestogodišnjakinja
• ostala bliska rodbina kneza Tywina:
• {SER STAFFORD LANNISTER}, rođak i brat žene kneza Tywina, ubijen u bitki kod Volovkriža
CERENNA i MYRIELLE, Staffordove kćeri SER DAVEN LANNISTER, Staffordov sin
• SER DAMION LANNISTER, rođak, oženjen kneginjom Shierom Crakehall
njegov sin, SER LUCION

¦ njegova kći, LANNA, udana za kneza Antaria Jasta •KNEGINJA MARGOT, rođakinja, udana za kneza Titusa Peakea
domaćinstvo u Bacačevoj hridi:
• MEŠTAR CREYLEN, vidar, učitelj i savjetnik
• VYLARR, kapetan straže
•SER BENEDICT BROOM, glavni oružnik •WAT OD BIJELOG OSMIJEHA, pjevač
•vazali i prisegnuti mačevi, kneževi Zapada:
•DAMON MARBRAND, knez Pepeltraga
SER ADDAM MARBRAND, njegov sin i nasljednik, zapovjednik Gradske straže Kraljeva Grudobrana
•ROLAND CRAKEHALL, knez Crakehalla
Rolandov brat,{SER BURTON}, ubili ga odmetnici Rolandov sin i nasljednik, SER TYBOLT Rolandov sin, SER LYLE, zvan SNAŽNI VEPAR Rolandov najmlađi sin, SER MERLON
• SEBASTION FARMAN, knez Lijepog otoka
JEYNE, njegova sestra, udana za SER GARETHA CLIFTONA •TYTOS BRAX, knez Rogate doline
SER FLEMENT BRAX, njegov brat i nasljednik •OUENTEN BANEFORT, knez Klete tvrđe •SER HARYS SWYFT, tast Ser Kevana Lannistera •Ser Harvsov sin, SER STEFFON SWYFT
Ser Steffonova kći, JOANNA
• Ser Harvsova kći, SHIERLE, udana za Ser Mehvvna Sarsfielda
• REGENARD ESTREN, knez Vihor-dvora
• GAWEN WESTERLING, knez Grebena
•njegova žena, KNEGINJA SYBELL, od kuće Spicer
njezin brat, SER ROLPH SPICER, novoproglašeni knez Castamerea njezin rođak, SER SAMWELL SPICER
•njihova djeca:
SER RAYNALD WESTERLING JEYNE, udovica Robba Starka ' ELEYNA, dvanaestogodišnja djevojčica ROLLAM, devetogodišnji dječak •KNEZ SELMOND STACKSPEAR
• njegov sin, SER STEFFON STACKSPEAR •njegov mlađi sin, SER ALYN STACKSPEAR
• TERRENCE KENNING, knez Kaycea
• SER KENNOS OD KAYCEA, vitez u njegovoj službi
•KNEZ ANTARIO JAST
• KNEZ ROBIN MORELAND
• KNEGINJA ALYSANNE LEFFORD •LEWYS LYDDEN, knez Duboke jazbine •KNEZ PHILIP PLUMM
•njegovi sinovi, SER DENNIS PLUMM, SER PETER PLUMM i SER HARWYN PLUMM, zvan TVRDI KAMEN
• KNEZ GARRISON PRESTER
• SER FORLEY PRESTER, njegov rođak
•SER GREGOR CLEGANE, zvan GOROSTAS KOJI JAŠE
• SANDOR CLEGANE, njegov brat •SER LORENT LORCH, vitez zemljoposjednik
• SER GARTH GREENFIELD, vitez zemljoposjednik •SER LYMOND VIKARY, vitez zemljoposjednik
•SER RAYNARD RUTTIGER, vitez zemljoposjednik ¦ SER MANFRYD YEW, vitez zemljoposjednik
• SER TYBOLT HETHERSPOON, vitez zemljoposjednik
• {MELARA HETHERSPOON}, njegova kći, utopila se u zdencu dok je bila štićenica u Bacačevoj hridi.
kuća maRtell
Dorne je bila posljednja od sedam kraljevina koja se zaklela na vjernost Željeznom prijestolju. Krv, običaji, geografski položaj i povijest pomogli su Dornijcima sa se odvoje od ostalih kraljevina. Kad je planuo Rat pet kraljeva, Dorne u njemu nije imao udjela, ali kad se Mvrcella Baratheon zaručila s princem Trvstaneom, Sunčevo koplje objavilo je da podržava kralja Joffrevja. Stijeg Martellovih je crveno sunce probodeno zlatnim kopljem. Njihovo geslo je Nepokoreni, nesavladani, neslomljeni.
DORAN NYMEROS MARTELL, knez Sunčeva koplja, princ Dornea
• njegova žena, MELLARIO, od slobodnog grada Norvosa
• njihova djeca:
•PRINCEZA ARIANNE, nasljednica Sunčeva koplja
GARIN, Ariannein brat po mlijeku i prijatelj, jedan od siročića Zelene krvi
• PRINC QUENTYN, novopečeni vitez, dugo štićenik kneza Yronwooda od Željezne šume
•PRINC TRYSTANE, zaručnik Mvrcelle Baratheon

• braća i sestre princa Dorana:
• {PRINCEZA ELIA, silovana i umorena tijekom Razaranja Kraljeva Grudobrana}
« {RHAENYS TARGARYEN}, njezina mala kći, umorena tijekom Razaranja Kraljeva Grudobrana
• {AEGON TARGARYEN}, još dojeno djetešce, umoreno tijekom Razaranja Kraljeva Grudobrana
• {PRINC OBERYN}, zvan CRVENA GUJA, ubio ga Ser Gregor Clegane tijekom suđenja dvobojem
ELLARIA SAND, ljubavnica princa Obervna, izvanbračna kći kneza
Harmena Ullera
PJEŠČANE ZMIJE, Obervnove izvanbračne kćeri:
• OBARA, dvadeset osam godina, kći Obervna i starigradske kurve
• NYMERIA, zvana GOSPA NYM, dvadeset pet godina, kći Obervna i plemkinje iz Volantvsa
• TYENE, dvadeset tri godine, kći Obervna i jedne septe
• SARELLA, devetnaest godina, kći Obervna i trgovkinje, kapetanice Perna tog poljupca
¦ ELIA, četrnaest godina, kći Obervna i Ellarie Sand
• OBELLA, dvanaest godina, kći Obervna i Ellarie Sand
• DOREA, osam godina, kći Obervna i Ellarie Sand
¦ LOREZA, šest godina, kći Obervna i Ellarie Sand
• dvor princa Dorana, u Vodenim vrtovima:
• AREO HOTAH, iz Norvosa, zapovjednik straže
• MEŠTAR CALEOTTE, savjetnik, vidar i učitelj šezdesetak djece visokog i niskog roda, sinova i kćeri kneževa, vitezova, siročadi, trgovaca, zanatlija i seljaka, njegovih štićenika
• dvor princa Dorana, u Sunčevu koplju:
• PRINCEZA MYRCELLA BARATHEON, njegova štićenica, zaručena s princem Trvstaneom
SER ARYS OAKHEART, Mvrcellin zakleti štit ROSAMUND LANNISTER, Mvrcellina družica koja s njome dijeli postelju, daleka rođakinja SEPTA EGLANTINE, Mvrcellina ispovjednica •MEŠTAR MYLES, savjetnik, vidar i učitelj
• RICASSO, majordom Sunčeva koplja, star i slijep •SER MANFREY MARTELL, kaštelan Sunčeva koplja
• KNEGINJA ALYSE LADYBRIGHT, glavna riznićarka
• SER GASCOYNE od Zelene krvi, zakleti štit princa Trvstanea •BORS i TIMOTH, sluge u Sunčevu koplju
•BELANDRA, CEDRA, sestre MORRA i MELLEI, sluškinje u Sunčevu koplju

•vazali princa Dorana, kneževi Dornea:
• ANDERS YRONWOOD, knez Željezne šume, Čuvar Kamenog puta, Kraljevska krv
SER CLETUS, njegov sin, poznat po svojoj razrokosti MEŠTAR KEDRY, vidar, učitelj i savjetnik
• HARMEN ULLER, knez Paklenog luga
ELLARIA SAND, njegova izvanbračna kći SER ULWYCK ULLER, njegov brat •DELONNE ALLYRION, kneginja Božje milosti SER RYON, njezin sin i nasljednik
• SER DAEMON SAND, Rvonov nezakoniti sin, kopile Božje milosti
•DAGOS MANWOODY, knez Kraljeva groba ¦ MORS i DICKON, njegovi sinovi SER MYLES, njegov brat
*LARRA BLACKMONT, kneginja Blackmonta JYNESSA, njezina kći i nasljednica PERROS, njezin sin, štitonoša
• NYMELLA TOLAND, kneginja Brijega duhova •QUENTYN QORGYLE, knez Pješenjaka
SER GUILAN, njegov najstariji sin i nasljednik SER ARRON, njegov drugi sin
• SER DEZIEL DALT, vitez Limunšume
SER ANDREY, njegov brat i nasljednik, zvan DREY •FRANKLYN FOWLER, knez Nebeske širine, zvan STARI JASTREB, Čuvar Prinčeva prolaza
JEYNE i JENNELYN, njegove kćeri blizanke
• SER SYMON SANTAGAR, vitez Pjegave šume
SYLVA, njegova kći i nasljednica, zvana PJEGAVA SYLVA zbog svojih pjegica
• EDRIC DAYNE, knez Zvjezdanpada, štitonoša
SER GEROLD DAYNE, zvan TAMNA ZVIJEZDA, vitez Pustinjakova stana, njegov rođak i vazal
•TREBOR JORDAYNE, knez Tora
• MYRIA, njegova kći i nasljednica •TREMOND GARGALEN, knez Slane obale •DAREON VAITH, knez Crvenih dina

Kuća Stark

Starkovi vuku porijeklo od Brandona Graditelja i Kraljeva Zime. Tisućama godina vladali su iz Oštrozimlja kao Kraljevi na Sjeveru, sve dok Torrhen Stark, Kralj Koji Je Kleknuo, nije odlučio radije prisegnuti na vjernost Aegonu Zmaju nego zaratiti se s njim. Kad je kneza Eddarda Starka od Oštrozimlja dao pogubiti kralj Joffrev, sjevernjaci su se odrekli svoje vjernosti Željeznom prijestolju i proglasili Eddardova sina Robba Kraljem na Sjeveru. Za vrijeme Rata pet kraljeva on je dobio svaku bitku, ali su ga na kraju izdali i ubili Frevevi i Boltonovi u Blizancima na vjenčanju njegova ujaka.
{ROBB STARK}, Kralj na Sjeveru, kralj Trozupca, knez Oštrozimlja, najstariji sin Eddarda Starka i kneginje Catelvn od kuće Tully, šesnaestogodišnji mladić zvan MLADI VUK, umoren na Krvavom vjenčanju
• {SIVI VJETAR}, njegov strahovuk, ubijen na Krvavom vjenčanju
• njegovi zakoniti braća i sestre:
•ŠANSA, njegova sestra, udana za Tvriona od kuće Lannister {DAMA}, njezina strahovučica, ubijena kod zamka Darry
• ARYA, jedanaestogodišnja djevojčica, nestala, sumnja se da je mrtva
NYMERIA, njezina strahovučica, vreba riječnom krajinom
• BRANDON, zvan BRAN, devetogodišnji bogalj, nasljednik Oštrozimlja, za kojeg se vjeruje da je mrtav
LJETNIK, Branov strahovuk
* Branovi suputnici i zaštitnici:
- ¦ MEERA REED, šesnaestogodišnja djevica, kći kneza Hovvlanda Reeda od Stražarnice Sivovode
• JOJEN REED, njezin brat, trinaest godina
• HODOR, tupavi momak, sedam stopa visok
• RICKON, četverogodišnji dječak za kojeg se vjeruje da je mrtav
¦ KUDROV, Rickonov strahovuk
• Rickonova suputnica, OSHA, divljakinja nekoć zarobljenica u Oštrozimlju •njegov nezakoniti polubrat, JON SNOW, od Noćne straže
• DUH, Jonov strahovuk, bijel i tih
•Robbovi prisegnuti mačevi:
• {DONNEL LOCKE, OWEN NORREY, DACEY MORMONT, SER WEN-DEL MANDERLY, ROBIN FLINT}, umoreni na Krvavom vjenčanju
• HALLIS MOLLEN, kapetan straže, prati kosti Eddarda Starka u Oštrozimlje
JACKS, OUENT, SHADD, stražari • Robbovi stričevi, ujaci, tetke i rođaci:
• BENJEN STARK, mlađi brat njegova oca, izgubljen izviđajući s one strane Zida, smatran mrtvim
• {LYSA ARRYN}, sestra njegove majke, kneginja Orlova gnijezda, udana za kneza Jona Arrvna, gurnuta u svoju smrt
njihov sin, ROBERT ARRYN, knez Orlova gnijezda i Branitelj Doline, boležljiv dječak
•EDMURE TULLY, knez Rijekotoka, brat njegove majke, zarobljen na Krvavom vjenčanju
KNEGINJA ROSLIN, od kuće Frey, Edmureova nevjesta
SER BRYNDEN TULLY, zvan CRNA RIBA, stric njegove majke,
kaštelan u Rijekotoku
•vazali Mladog Vuka, kneževi Sjevera:
•ROOSE BOLTON, knez Strahotvrđe, prebjeg
{DOMERIC}, njegov zakoniti sin i nasljednik, umro od bolesti želuca - RAMSAY BOLTON (ranije RAMSAY SNOW), Rooseov vanbračni sin, zvan BOLTONOVO KOPILE, kaštelan Strahotvrđe
• WALDER FREY i WALDER FREY, zvani VELIKI WALDER i MALI WALDER, Ramsayevi štitonoše
• {VONJ}, oklopnik zloglasan po svom smradu, ubijen dok se pretvarao da je Ramsav
• "ARYA STARK", zarobljenica kneza Roosea, lažna djevojka zaručena za Ramsava
*WALTON zvan ČELIČNONOGI, Rooseov kapetan
• BETH CASSELL, KYRA, REPA, PALLA, BANDY, SHYRA, PALLA i STARA NANA, žene iz Oštrozimlja zarobljene u Strahotvrđi
•JON UMBER, zvan VELIKI JON, knez Posljednjeg ognjišta, zarobljenik u Blizancima
{JON}, zvan MALI JON, najstariji sin i nasljednik Velikog Jona, ubijen na Krvavom vjenčanju

• MORS, zvan VRANOJED, stric Velikog Jona, kaštelan u Posljednjem ognjištu
* HOTHER, zvan KURVIN OTROV, stric Velikog Jona, također kaštelan u Posljednjem ognjištu
• {RICKARD KARSTARK}, knez Karholda, obezglavljen zbog izdaje i ubojstva zarobljenika
{EDDARD}, njegov sin, ubijen u Šaputavoj šumi
¦ {TORRHEN}, njegov sin, ubijen u Šaputavoj šumi
* HARRION, njegov sin, zarobljenik u Djevčinu Jezercu
* ALYS, kći kneza Rickarda, petnaestogodišnja djevica
• Rickardov stric, ARNOLF, kaštelan Karholda
•GALBART GLOVER, gospodar Dubokgajskog humka, neoženjen ROBETT GLOVER, njegov brat i nasljednik ¦ Robetova žena, SYBELLE, od kuće Locke
• njihova djeca:
GAWEN, trogodišnjak
ERENA, djetešce na sisi
Galbartov štićenik, LARENCE SNOW, izvanbračni sin {kneza Halvsa Hornwooda}, trinaestogodišnjak
• HOVVLAND REED knez Stražarnice Sivovode, jezeranin
" njegova žena, JYANA, od jezera njihova djeca:
• MEERA, mlada lovkinja
• JOJEN, dječak blagoslovljen proročkim darom
•WYMAN MANDERLY, knez Bijele luke, iznimno debeo
SER WYLIS MANDERLY, njegov najstariji sin i nasljednik, vrlo debeo, zarobljenik u Harrenhalu
• Wylisova žena, LEONA od kuće Woolfield
• WYNAFRYD, njihova kći, devetnaestogodišnja djevica
• WYLLA, njihova kći, petnaestogodišnja djevica
• {SER WENDEL MANDERLY}, njegov drugi sin, ubijen na Krvavom vjenčanju
SER MARLON MANDERLY, njegov rođak, zapovjednik garnizona u
Bijeloj luci
MEŠTAR THEOMORE, savjetnik, učitelj, vidar
• MAEGE MORMONT, kneginja Medvjeđeg otoka
{DACEY}, njezina najstarija kći i nasljednica, ubijena na Krvavom vjenčanju
ALYSANE, LYRA, JORELLE, LYANNA, njezine kćeri {JEOR MORMONT}, njezin brat, vrhovni zapovjednik Noćne straže, ubili su ga vlastiti ljudi
¦ SER JORAH MORMONT, sin kneza Jeora, nekoć gospodar Medvjeđeg otoka po vlastitu pravu, osuđen i prognan vitez
• {SER HELMAN TALLHART}, od Torrhenovečetvorine
{BENFRED}, njegov sin i nasljednik, ubili ga željezni na Kamenoj obali
• EDDARA, njegova kći, zarobljenica u Torrhenovojčetvorini
• {LEOBALD}, njegov brat, ubijen u Oštrozimlju
• Leobaldova žena, BERENA od kuće Hornvvood, zarobljenica u Torrhenovojčetvorini
• njihovi sinovi, BRANDON i BEREN, također zarobljenici u Torrhenovojčetvorini
•RODRIK RYSWELL, knez Potoka
BARBREY DUSTIN, njegova kći, kneginja Humkograda, udovica {kneza Willama Dustina}
• HARWOOD STOUT, njezin vazal, niži plemić u Humkogradu

Kuća Tyrell

Tvrellovi su se uzdigli do moći kao upravitelji kraljeva Ravni, iako tvrde kako vuku porijeklo od Gartha Zelenorukog, kralja vrtlara prvih ljudi. Kad je posljednji kralj kuće Gardener ubijen na Ognjenom polju, njegov upravitelj Harlen Tvrell predao je Visovrt Aegonu Osvajaču. Aegon mu je dodijelio zamak i vlast nad Ravni. Mace Tvrell dao je svoju podršku Renlvju Baratheonu na početku Rata pet kraljeva, i dao mu ruku svoje kćeri Margaerv. Nakon Renlvjeve smrti, Visovrt je sklopio savez s kućom Lannister a Margaerv se zaručila s kraljem Joffrevjem.
MACE TYRELL, knez Visovrta, guverner Juga, Branitelj Mora, i vrhovni maršal Ravni
• njegova žena, KNEGINJA ALERIE, od kuće Hightower od Starigrada
• njihova djeca:

• WILLAS, njihov najstariji sin, nasljednik Visovrta
• SER GARLAN, zvan SRČANI, njihov drugi sin, novoproglašeni knez Bi-strovode
Garlanova žena, KNEGINJA LEONETTE od kuće Fossoway •SER LORAS, Vitez Cvijeća, njihov najmlađi sin, Zakleti brat Kraljeve straže
• MARGERY, njihova kći, dvaput udana i dvaput obudovjela
•¦ Margaervne družice i dvorske dame:
• njezine rođakinje: MEGGA, ALLA, i ELINOR TYRELL
• Elinorin zaručnik, ALYN AMBROSE, štitonoša
• KNEGINJA ALYSANNE BULWER, KNEGINJA ALYCE GRACEFORD, KNEGINJA TAENA MERRYWEATHER, MEREDITH CRANE, zvana MERRY, SEPTA NYSTERICA, njezine družice
• Maceova obudovjela majka, KNEGINJA OLENNA od kuće Redwyne, zvana KRALJICA TRNJA
• ARRYK i ERRYK, njezini stražari, blizanci sedam stopa visoki, zvani LIJEVI i DESNI
•Maceove sestre:
• KNEGINJA MINA, udana za Paxtera Redwynea, kneza Sjenice
njihova djeca:
• SER HORAS REDWYNE, Hobberov blizanac, zvan UŽAS
• SER HOBBER REDWYNE, Horasov blizanac, zvan SLINAVKO
• DESMERA REDWYNE, šesnaestogodišnja djevica
• KNEGINJA JANNA, udana za Ser Jona Fossowaya •njegovi stričevi i rođaci:
• Maceov stric, GARTH, zvan DEBELI, vrhovni majordom Visovrta
Garthovi nezakoniti sinovi, GARSE i GARRETT FLOWERS
• Maceov stric, SER MORYN, vrhovni zapovjednik gradske straže Starigrada
•Morvnov sin, {SER UTHOR}, oženjen za gospu Elyn Norridge
¦ Luthorov sin, SER THEODORE, oženjen za gospu Liu Serry
Theodoreva kći, ELINOR Theodorev sin, LUTHOR, štitonoša
• Luthorov sin, MEŠTAR MEDWICK
• Luthorova kći, OLENE, udana za Ser Lea Blackbara
• Morynov sin, LEO, zvan LIJENI LEO, novak u Citadeli Starigrada
• Maceov stric, MEŠTAR GORMON, služi u Citadeli •njegov rođak, {SER OUENTIN}, umro kod Pepeltraga
Ouentinov sin, SER OLYMER, oženjen za gospu Lysu Meadows
• Olvmerovi sinovi, RAYMUND i RICKARD
• Olymerova kći, MEGGA
• Maceov rođak, MEŠTAR NORMUND, u službi kod Crne krune •Maceov rođak, {SER VICTOR}, umoren rukom Nasmiješenog Viteza od
Bratstva kraljevske šume
Victorova kći, VICTARIA, udana za {kneza Jona Buhvera}, umrlog od ljetne vrućice
• njihova kći, KNEGINJA ALYSANNE BULWER, osmogodišnja-kinja
• Victorov sin, SER LEO, oženjen za kneginju Alys Beesbury
• Leove kćeri, ALLA i LEONA;
¦ Leovi sinovi, LYONEL, LUCAS i LORENT
•Maceovo domaćinstvo u Visovrtu:
• MEŠTAR LOMYS, savjetnik, vidar i učitelj •IGON VYRWELL, zapovjednik straže
• SER VORTIMER CRANE, glavni oružnik •MASLOKVRGA, luda i šaljivac, iznimno debeo
•njegovi vazali, knezovi Ravni:
• RANDYLL TARLY, knez Rogatog brijega
• PAXTER REDWYNE, knez Sjenice
SER HORAS i SER HOBBER, njegovi sinovi blizanci MEŠTAR BALLABAR, njegov vidar
• ARWYN OAKHEART, kneginja Starog hrasta
najmlađi sin kneginje Arwyn, SER ARYS, Zakleti brat Kraljeve garde
• MATHIS ROWAN, knez Zlatnog luga, oženjen Bethany od kuće Redwyne •LEYTON HIGHTOWER, Glas Starigrada, knez Luke
• HUMFREY HEWETT, knez Hrastovštita
FALIA FLOWERS, njegova nezakonita kći

• OSBERT SERRY, knez Južnog štita
SER TALBERT, njegov sin i nasljednik
' GUTHOR GRIMM, knez Sivog štita •MORIBALD CHESTER, knez Zelenog štita •ORTON MERRYWEATHER, knez Dugog stola KNEGINJA TAENA, njegova žena, Mvrijka • RUSSELL, njezin sin, osmogodišnji dječak
• KNEZ ARTHUR AMBROSE, oženjen kneginjom Alvsanne Hightovver
•njegovi vitezovi i prisegnuti mačevi:
• SER JON FOSSOWAY, od Fossowaya zelene jabuke
• SER TANTON FOSSOWAY, od Fossowaya crvene jabuke
Grb Tyrellovih je zlatna ruža na travnato zelenom polju. Njihovo geslo je Bivamo jači.
poBimjenici, skitnice pučani i zakleta ć
GOZBA VRANA 771
plemići, Lutalice i OBičan puk
•SER CREIGHTON LONGBOUGH i SER ILLIFER SIROMAŠNI, putujući vitezovi i suputnici •HIBALD, strašljiv i škrt trgovac
• SER SHADRICK OD SJENOVITOG DOLA, zvan LUDI MIŠ, putujući vitez u Hibaldovoj službi
•BRIENNE, DJEVICA OD TARTHA, također zvana BRIENNE LJEPOJKA, djevica u potrazi
•KNEZ SELWYN VEČERNJA ZVIJEZDA, knez Tartha, njezin otac
• {VELIKI BEN BUSHY}, SER HYLE HUNT, SER MARK MULLENDO-RE, SER EDMUND AMBROSE, {SER RICHARD FARROW}, {WILL RODA}, SER HUGH BEESBURY, SER RAYMOND NAYLAND, HARRY SAWYER, SER OWEN INCHFIELD, ROBIN POTTER, njezini negdašnji udvarači
•RENFRED RYKKER, knez Sumrakdola
• SER RUFUS LEEK, jednonogi vitez u njegovoj službi, kaštelan Mrke tvrđe u Sumrakdolu
•WILLIAM MOOTON, knez Djevičinog Jezerca
'ELEANOR, njegova najstarija kći i nasljednica, trinaestogodišnjakinja
• RANDYLL TARLY, knez Rogatog brijega, zapovjednik snaga kralja Tommena duž Trozupca
•DICKON, njegov sin i nasljednik, mladi štitonoša •SER HYLE HUNT, prisegnut na službu kući Tarly •SER ALYN HUNT, Ser Hyleov rođak, također u službi kod kneza Ran-dylla
•DICK CRABB, zvan VJEŠTI DICK, Crabb s Rta Napukle pandže •EUSTACE BRUNE, knez Tmurnog loga
• BENNARD BRUNE, vitez Smeđe duplje, njegov rođak
• SER ROGER HOGG, vitez Krmačina roga
• SEPTON MERIBALD, bosonogi septon
• njegov pas, CUCAK •STARIJI BRAT, s Tihog otoka
• BRAT NARBERT, BRAT GILLAM, BRAT RAWNEY, pokajnička braća s Tihog otoka
• SER QUINCY COX, vitez Soljenica, ishlapjeli starac
•u staroj krčmi na raskrižju:
• JEYNE HEDDLE, zvana DUGA JEYNE, krčmarica, visoka mlada djevojka od osamnaest godina
VRBA, njezina sestra, stroga sa žlicom
• TANSY, PATE, JON PENNY, BENN, siročad iz krčme
• GENDRY, kovački šegrt i kopile kralja Roberta I Baratheona, nesvjestan svog porijekla
• u Harrenhalu
•RAFFORD zvan RAFF MEDENI, GOVNOUSTI, DUNSEN, ljudi iz garnizona
•BEN CRNI PALAC, kovač i oružar •PIA, sluškinja, nekoć lijepa
• MEŠTAR GULIAN, vidar, učitelj i savjetnik
»u Darrvju
• KNEGINJA AMEREIFREY, zvana VRATARICA AMI, zaljubljiva mlada udovica zaručena za kneza Lancela Lannistera
majka kneginje Amerei, KNEGINJA MARIYA od kuće Darry, udovica Merretta Freya
sestra kneginje Amerei, MARISSA, trinaestogodišnja djevica •SER HARWYN PLUMM, zvan TVRDI KAMEN, zapovjednik garnizona
• MEŠTAR OTTOMORE, vidar, učitelj i savjetnik
• u Svratištu pokleknutog čovjeka:
• SHARNA, krčmarica, kuharica i babica •njezin muž, zvan MUŽ

• MOMAK, ratno siroče
• VRUĆA PITA, pekarev sin, sada siroče
odmetnici i slomljeni ljudi
{BERIC DONDARRION}, nekoć knez Crne luke, šest puta ubijen
• EDRIC DAYNE, knez Zvjezdanpada, dvanaestogodišnji dječak, štitonoša kneza Berica
• LUDI LOVAC, iz Kamene septe, njegov negdašnji saveznik
• ZELENOBRADI, Tvroshijski plaćenik, njegov nepouzdani prijatelj
• ANGUY STRIJELAC, strijelac iz Dornskih meda
• MERRIT O' MJESECGRADA, WATTY MLINAR, MOČVARNA MEG, JON O'NUTTEN, odmetnici u njegovoj bandi
GOSPA KAMENO SRCE, zakukuljena žena, ponekad zvana MAJKA NEMILOSRDNA, NIJEMA SESTRA i KRVNICA.
•LIM, zvan LIM LIMUNPLAŠT, bivši vojnik
•THOROS OD MYRA, crveni svećenik
•HARWIN, Hullenov sin, sjevernjak nekoć u službi kod kneza Eddarda Starka od Oštrozimlja
•SRETNI JACK, traženi čovjek, bez jednog oka
•TOM OD SEDAM POTOKA, pjevač na sumnjivom glasu, zvan TOM SEDAM STRUNA i TOM O' SEDAM •VJEROJATNI LUKE, NOTCH, MUDGE, BEZBRADI DICK, odmetnici
SANDOR CLEGANE, zvan PAS, nekoć Zakleti štit kralja Joffrevja, kasnije Zakleti brat Kraljeve garde, posljednji put viđen grozničav i na izdisaju pokraj Trozupca {VARGO HOAT} od slobodnog grada Oohora, zvan JARAC, plaćenički kapetan koji frflja dok govori, u Harrenhalu ga ubio Ser Gregor Clegane
• njegovi Hrabri suputnici, također zvani Krvavi glumci:
• URSWYCK, zvan VJERNI, njegov pukovnik
• {SEPTON UTT}, objesio ga knez Beric Dondarrion
•TIMEON OD DORNEA, DEBELI ZOLLO, RORGE, GORKI, PYG, LUDA DOBROJEB, TOGG JOTH od Ibbena, TRI PRSTA, raštrkani i u bijegu
•u Breskvi, javnoj kući u Kamenoj septi:
• TANSY, crvenokosa vlasnica
ALYCE, CASS, LANNA, JYZENE, HELLY, BELLA, neke od njezinih breskvica
• u Žir-dvoru, sjedištu kuće Smalhvood:
8 KNEGINJA RAVELLA, ranije iz kuće Svvann, žena kneza Theomara Smalhvooda
• ovdje, ondje i drugamo:
• KNEZ LYMOND LYCHESTER, starac rastresenog uma, koji je nekoć zaustavio Ser Mavnarda na mostu njegov mladi pazitelj, MEŠTAR ROONE
• duh Visokog srca
• Gospa lišća
• septon u Sallvplesu
zakleta BRaća noćne stRaže
JON SNOW, kopile Oštrozimlja, devetsto devedeset osim vrhovni zapovjednik Noćne straže
• DUH, njegov vukodlak, bijel i nijem
•njegov upravitelj, EDDISON TOLLETT, zvan, ŽALOSNI EDD
LJUDI CRNOG ZAMKA:
• BENJEN STARK, prvi izvidnik, davno nestao, smatran mrtvim
• SER WYNTON STOUT, ostarjeli izvidnik, krhkog razuma •KEDGE BJELOOKI, BEDWYCK zvan ORIJAŠ, MATTHAR, DYWEN, GARTH SIVO PERO, ULMER OD KRALJEVSKE ŠUME, ELRON, PYPAR zvan PYP, GRENN zvan TUR, BERNARR zvan CRNI BERNARR,
GOADY, TIM STONE, CRNI JACK BULWER, GEOFF zvan VJEVERICA, BRADATI BEN, izvidnici
•BOWEN MARSH, glavni upravitelj
•TROPRSTI HOBB, upravitelj i glavni kuhar
• {DONAL NOYE}, jednoruki oružar i kovač, na dverima ga ubio Mag Moćni
• OWEN zvan KLIPAN, TIM PETLJOJEZIĆ, MULLY, CUGEN, DON-NELL HILL zvan SLATKI DONNEL, LJEVORUKI LEW, JEREN, WICK ŠTAPODJELJIĆ, upravitelji
•OTHELL YARWYCK, prvi graditelj

• REZERVNA ČIZMA, HALDER, ALBETT, KEGS, graditelji •CONWY, GUEREN, putujući dobavljači novaka
•SEPTON CELLADOR, pijani pobožnik •SER ALLISER THIRNE, bivši glavni oružnik
• JANOS SLYNT, bivši zapovjednik Gradske straže Kraljeva Grudobrana, nakratko knez Harrenhala
•MEŠTAR AEMON (TARGARYEN), vidar i savjetnik, slijepac, sto i dvije godine star
• Aemonov upravitelj, CLYDAS
• Aemonov upravitelj, SAMWELL TARLY, debeo i zaljubljen u knjige
• ŽELJEZNI EMMETT, ranije iz Istočne stražarnice, glavni oružnik
• HARETH zvan KONJ, blizanci ARRON i EMRICK, SATEN, SKOK--ROBIN, novaci na uvježbavanju
LJUDI SJENOVITE KULE
SER DENYS MALLISTER, zapovjednik Sjenovite kule
•njegov upravitelj i štitonoša, WALLACE MASSEY
•MEŠTAR MULLIN, vidar i savjetnik
• {QHORIN POLURUKI}, glavni izvidnik, ubio ga Jon Snow s one strane Zida •braća Sjenovite kule:
• {ŠTITONOŠA DALBRIDGE, EGGEN}, izvidnici, ubijeni u Piskutavom prolazu
•KAMENA ZMIJA, izvidnik, izgubljen hodajući Piskutavim prolazom
LJUDI ISTOČNE STRAŽARNICE POKRAJ MORA COTTER PYKE, zapovjednik
• MEŠTAR HARMUNE, vidar i savjetnik
• STARI SLANKRPA, kapetan Crnog kosa •SER GLENDON HEWETT, glavni oružnik •braća Istočne stražarnice:
• DAREON, upravitelj i pjevač
U CRASTEROVOJ TVRĐI (IZDAJNICI)
• BODEŽ, koji je ubio Crastera, njegov domaćin
• OLLO KLJASTORUK, koji je ubio svog vrhovnog zapovjednika, Jeora Mor-monta
• GARTH OD ZELENPUTA, MAWNEY, GRUBBS, ALAN OD ROSBYJA, bivši izvidnici
•COTAVI KARL, SIROČE OSS, MUCAVI BILL, bivši upravitelji

Divljaci ili slobodan narod

MANCE RAYDER, Kralj s onu stranu Zida, zarobljenik u Crnom zamku •njegova žena, {DALLA}, umrla pri porodu •njihov novorođeni sin, rođen u bitki, zasad bez imena
•VAL, Dallina mlađa sestra, "divljačka princeza", zarobljenica u Crnom zamku
•divljački poglavice i zapovjednici:
• {HARMA}, zvana PSOGLAVA, ubijena pod Zidom
HALLECK, njezin brat
• KNEZ KOSTIJU, podrugljivo zvanČEGRTALJKA, otimač i vođa ratne čete, zarobljenik u Crnom zamku
• {YGRITTE}, mlada kopljonoša, ljubavnica Jona Snowa, ubijena tijekom napada na Crni zamak
• RYK, zvan DUGO KOPLJE, član njegove čete
• RAGWYLE, LENYL, članovi njegove čete
• {STYR}, Magnar od Thenna, ubijen dok je napadao Crni zamak
• SIGORN, Stvrov sin, novi Magnar od Thenna
•TORMUND, kralj Medovine od Crvenih dvora, zvan ORIJASKA KOB, VISO-KOZBORAC, PUHAČ U ROG i LOMITELJ LEDA, također i GROMOVITA ŠAKA, MUŽ MEDVJEDA, GOVORNIK BOGOVA i OTAC VOJSKI
• Tormundovi sinovi, TOREGG VISOKI, TORWYRD KROTKI, DORMUND i DRYN, njegova kći MUNDA
• NARIKAČ, otimač i vođa ratne čete
• {ALFYN UBOJICA VRANA}, otimač, ubijen od ruke Ohorina Polurukog iz Noćne straže
• {ORELL}, zvan ORELL ORAO, mjenjač kože kojeg je Jon Snow ubio u Piskutavom prolazu
• {MAG MAR TUN DOH WEG}, zvan MAG MOĆNI, orijaš, ubio ga Donal Noye na dverima Crnog zamka
• VARAMYR, zvan ŠESTOKOŽAC, mjenjač kože, gospodar tri vuka, sjenovitog risa i snježnog medvjeda
• {JARL}, mladi otimač, Valin ljubavnik, poginuo prilikom pada sa Zida
• GRIGG KOZA, ERROK, BODGER, DEL, VELIKIČIR, DAN KONOPLJA, HENK KACIGA, LENN, NOŽNI PRST, divljaci i otimači

{CRASTER}, gospodar Crasterove tvrđe, ubio ga Bodež od Noćne straže, gost pod njegovim krovom
• GILLY, njegova kći i žena
• Gillvn novorođeni sin, još bez imena
• DYAH, FERNY, NELLA, tri od Crasterovih devetnaest žena
Uskog vode
DAENERYS TARGARYEN, prva svog imena, kraljica Mereena, kraljica Andala i Rhoynara i prvih ljudi, gospodarica Sedam Kraljevina, Zaštitnica kraljevstva, Khaleesi Velikog travnatog mora, zvana DAENERYS U OLUJI ROĐENA, NE-OPRŽENA, MAJKA ZMAJEVA
•njezini zmajevi, DROGON, VISERION, RHAEGAL
•njezin brat, {RHAEGAR}, princ Zmajeva kamena, ubijen rukom Roberta Baratheona na Trozupcu
• Rhaegarova kći, {RHAENYS}, umorena tijekom Razaranja Kraljeva Grudobrana
•Rhaegarov sin, {AEGON}, maleno djetešce, umoreno tijekom Razaranja
Kraljeva Grudobrana
•njezin brat, {VISERYS}, treći svog imena, zvan PROSJAČKI KRALJ, okrunjen taljenim zlatom •njezin muž, {DROGO}, khal Dothrakija, umro od zagnojene rane
•Drogov i njezin mrtvorođeni sin, {RHAEGO}, kojeg je u utrobi umorila maegi Mirri Maz Duur
• njezina kraljeva garda:
•SER BARRISTAN SELMY, zvan BARRISTAN SMJELI, nekoć vrhovni zapovjednik Kraljeve garde kralja Roberta
• JHOGO, ko i jahač-pobratim, bič
• AGGO, ko i jahač-pobratim, luk
• RAKHARO, ko i jahač-pobratim, arakh
• SNAŽNI BELWAS, eunuh i bivši borilački rob
• njezini kapetani i zapovjednici:
•DAARIO NAHARIS, nakićeni tyroshijski najamni mačevaoc, zapovijeda družinom Olujnih vrana
• BEN PLUMM, zvan SMEĐI BEN, mješanac i plaćenik, zapovijeda družinom Drugih sinova
•SIVI CRV, eunuh, zapovijeda Neokaljanima,četom uškopljene pješadije
• GROLEO od Pentosa, bivši kapetan velike koke Saduleona, sada admiral bez flote
¦njezine sluškinje:
•IRRI i JHIQUI, dvije Dothrakijke, šesnaest godina stare
• MISSANDEI, naathijska pisarka i prevoditeljica
•njezini poznati i vjerojatni neprijatelji:
• GRAZDAN MO ERAZ, plemić iz Yunkaija
• KHAL PONO, nekoć Khal Drogov ko
• KHAL JHAQO, nekoć Khal Drogov ko
MAGGO, njegov jahač-pobratim
• NEUMIRUĆI IZ QARTHA, skupina vještaca
PYAT PREE, qarthijski vještac
• ŽALOSNICI, ceh qarthijskih plaćenih ubojica
• SER JORAH MORMONT, bivši knez Medvjeđeg otoka
• {MIRRI MAZ DUUR}, svećenica i maegi, sluga Velikog pastira Lhazara
•njezini neizvjesni saveznici, bivši i sadašnji:
• XARO XHOAN DAXOS, trgovački princ iz Qartha
• QUAITHE, maskirana utjerivačica duhova iz Asshaija
• ILLYRIO MOPATIS, magister slobodnog grada Pentosa, koji je dogovorio njezino brak s Khal Drogom
• CLEON VELIKI, mesarski kralj Astapora
• KHAL MORO, negdašnji saveznik Khal Droga
RHOGORO, njegov sin i khalakka
• KHAL JOMMO, negdašnji saveznik Khal Droga
Targarveni su krv zmaja, potekli od visokih knezova drevnog Slobodnog posjeda Valyrije, njihovo naslijeđe izraženo je purpurnim, indigo i ljubičastim očima te srebrno-zlatnom kosom. Kako bi očuvali svoju krv i održali je čistom, kuća Targaryen često je sklapala brakove između brata i sestre, rođaka i rođakinje, strica i nećakinje. Osnivatelj dinastije, Aegon Osvajač, uzeo je obje svoje sestre za žene i sa svakom začeo sina.

Stijeg Targaryenovih je troglavi zmaj, crven na crnom polju, a tri glave predstavljaju Aegona i njegove sestre. Geslo Targarvenovih je Vatra i krv.
U
FERREGO ANTARYON, Morski knez Braavosa • QARRO VOLENTIN, Prvi mač Braavosa, njegov zaštitnik •BELLEGERE OTHERYS zvana CRNI BISER, kurtizana i potomak gusarske kraljice istog imena •GOSPA S VELOM, MORSKA KRALJICA, MJESEČEVA SJENA, KĆI SUMRAKA, SLAVUJ, PJESNIKINJA, slavne kurtizane •TERNESIO TERYS, trgovački kapetan Titanove kćeri ' YORKO i DENYO, dva njegova sina
• MOREDO PRESTAYN, trgovački kapetan Oštrokondže
• LOTHO LORNEL, prodavač starih knjiga i svitaka
• EZZELYNO, crveni svećenik, često pijan
• SEPTON EUSTACE, osramoćen i razređen •TERRO i ORBELO, par plaćenika •SLIJEPI BEQQO, prodavač ribe •BRUSCO, prodavač ribe
• njegove kćeri, TALEA i BREA
• MERALYN, zvana MERRY, vlasnica Vesele luke, bordela u blizini Krpareve luke
• MORNAREVA ŽENA, kurva u Veseloj luci
LANNA, njezina kći, mlada kurva
•RUMENA BETHANY, JEDNOOKA YNA, ASSADORA OD IBBENA, kurve u Veseloj luci
•CRVENI ROGGO, GYLORO DOTHARE, GYLENO DOTHARE, pisar zvan PERO, MAĐIONIČAR COSSOMO, mušterije Vesele luke •TAGGANARO, lučki džepar i lopov
• CASSO, KRALJ TULJANA, njegov uvježbani tuljan
• MALI NARBO, njegov bivši partner
•MYRMELLO, JOSS POTIŠTENI, OUENCE, ALLAQUO, SLOEY, glumci koji svake noći izvode predstave na Brodu
• S'VRONE, lučka kurva ubojitih sklonosti
• PIJANA KĆI, kurva neizvjesne ćudi
• RASTROVANA JEYNE, kurva neizvjesnog spola
• LJUBAZNI ČOVJEK i SIROTICA, sluge Boga Mnogih Lica u Kući crnog i bijelog
• UMMA, kuharica hrama
• NAOČITI ČOVJEK, DEBELI MOMAK, PLEMIĆIĆ, STROGO LICE, ŠKI-LJAVAC i IZGLADNJELI ČOVJEK, tajni sluge Njega od Mnogih Lica
•ARYA od kuće Stark, djevojčica sa željeznim novčićem, također znana kao ARRY, NANA, LASICA, GOLUŽDRAVICA, SLANA i CAT
• QUHURU MO, od Grada Visokog Drveća na Ljetnom otočju, kapetan trgovačkog broda Cimetov vjetar
• KOJJA MO, njegova kći, crvena strelječica •XHONDO DHORU, časnik na Cimetovu vjetru

Zahvale
'Glava je bila zaguljena.
Svoju zahvalnost i priznanje ponovno upućujem ovim nepokolebljivim dušama, svojim urednicama: Niti Taublib, Joy Chamberlain, Jane Johnson i posebno Anne Leslev Groell, za njezine savjete, dobru volju i neizmjernu obzirnost.
Hvala i mojim čitateljima, za njihove ljubazne e-mailove pune podrške, i za njihovo strpljenje. Posebno odajmo počast Lodlevju od Tri šake, Podu Vražjem Zecu, Trebli i Daj Trivijalnim Kraljevima, slatkoj Caress sa Zida, Lannisteru Ubojici Vjeverica, i ostatku Bratstva Bez Stjegova, toj poluludoj pijanoj družini hrabrih vitezova i lijepih gospi koji priređuju najbolje zabave na svjetskoj Sci-Fi konvenciji, godinu za godinom. A dopustite mi da zasviram u fanfare i za Elia i Lindu, koji čini se, poznaju Sedam Kraljevina bolje od mene, i koji mi pomažu da održim kontinuitet kako treba. Njihova web stranica i konkordancija Westeros pravi je užitak i čudo.
A hvala i Walteru Jonu Williamsu što me preveo preko novih slanih mora, Sageu Walkeru za pijavice, groznice i slomljene kosti, Pati Nagle za HTML, pokretne štitove i brzinu kojom izbacuje sve moje novosti, te Melindi Snodgrass i Danielu Abrahamu za usluge koje su uvelike nadilazile zahtjeve službe.
Nikakve riječi nisu dostatne za Parris, koja je bila ovdje u dobrim danima i u onim lošim, uz svaku krvavu stranicu. Sve što treba reći jest da ne bih mogao pjevati ovu Pjesmu da nije nje.